ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

श्रीमद्वाधूलकुलतिलक-श्रीमन्महाचार्य-प्रधानशिष्य-श्रीनिवासाचार्य-विरचिता

यतीन्द्रमतदीपिका

कोलियालं श्रीनिवासाचार्य-विरचिता

सन्मतकारिकावली च

(सुदर्शनपत्राधिपकृत - द्रमिडभाषाविवरणसहिते)

யதீந்த்ரமததீபிகை
ஸந்மதகாரிகாவலீ

['ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர் எழுதிய
தமிழ் விவரணத்துடன் கூடியவை.]

கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ
ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியின்
உபயவேதாந்த ஆசார்யபீடத்தின் ஆதரவில்
வெளியிடப்பெற்றது.

விலை ரூ: 7-00] 1980 [தபால் 1.00

ஸ்ரீநிவாஸம் அச்சகம், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளிய தமிழ்
விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும் சிறந்த

—ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை—

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

ஆசிரியர் :
ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

வருடச்சந்தா ரூ. 12.

தனிப்பிரதி ரூ. 1. —O— ஆயுள் சந்தா ரூ. 100.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28-உ (12—1—1948) முதல்
தொடர்ந்து வெளிவருகிறது.

பழைய பிரதிகள் கிடைக்கமாட்டா.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ
ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியால்
ஆரம்பிக்கப்பெற்ற

ஸ்ரீமதுபய வேதாந்த ஆசார்யபீட பத்திரிகை

வருடச் சந்தா ரூ. 3. ஆயுள் சந்தா ரூ.100.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

श्रीमद्वाधूलकुलतिलक-श्रीमन्महाचार्य-प्रधानशिष्य-श्रीनिवासाचार्य-विरचिता

यतीन्द्रमतदीपिका

कोलियालं श्रीनिवासाचार्य-विरचिता

सन्मतकारिकावली च

(सुदर्शनपत्राधिपकृत - द्रमिडभाषाविवरणसहिते)

யதீந்த்ரமததீபிகை
ஸந்மதகாரிகாவளீ

['ஸௌதர்சனம்' ஆசிரியர் எழுதிய
தமிழ் விவரணத்துடன் கூடியவை.]

கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸௌதர்சனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ
ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியின்
உபயவேதாந்த ஆசார்யபீடத்தின் ஆதரவில்
வெளியிடப்பெற்றது.

விலை ரூ. 7-00] 1980 [தபால் 1-00

ஸ்ரீநிவாஸம் அச்சகம், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸம்மதகாரிகாவளீ (முதற்பதிப்பு) முகவுரை

இந்த *ஸம்மதகாரிகாவளீ* என்ற க்ரந்தமானது ஸ்ரீ உ. வே. கோழியாலம் வங்கீபுரம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியஸ்வாமியினால் அருளப் பெற்றது. இந்த ஸ்வாமி பூர்ண வேதாத்யயனம் செய்து பிறர்க்கும் அத்யாபனம் செய்துகொண்டே ஸாஹித்யம், தர்க்கம், வேதாந்தம் எல்லாம் முறைப்படி கற்றுப் பிறர்க்கும் போதனம் செய்துகொண்டு ஸதாசாரபராயணராக எழுந்தருளி யிருப்பது ஸர்வப்ரஸித்தம். இந்த ஸ்வாமிக்கு விசதமாக விஷயத்தை எடுத்துரைப்பதில் ஸாமர்த்யமென்பதும் குலதனம். ஏற்கனவே ஸ்ரீபாகவதம் தசமஸ்கந்தத்தில் அருளப்பெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணலீலைகளை ஒன்றுகூடவிடாமல் எளிதில் எல்லோரும் அறியும்படி *ஶ்*லோகரூபமாக க்ருஷ்ணமங்களமாலிகா என்னும் ஒரு க்ரந்தமும், எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த *ஶர*ணாகதி கத்யத்தை அனுஸரித்து ஸ்வரூபாத்யஷ்டகஸ்துதி என்ற க்ரந்தமொன்றும், இராமாநுசநூற்றந்தாதிக்கும், பிள்ளையந்தா திக்கும் வடமொழியில் *ஶ்*லோகங்களாக மொழிபெயர்ப்பும், ஸ்வாசார்ய விஷயமாக மங்களம், புஷ்பாஞ்ஜலி, அஷ்டோத் தரம், கத்யம் முதலானவைகளும் ப்ரார்த்தனாவிம்சதியும், ராமாநுஜபத்யாக்ஷரமாலிகையும், லக்ஷ்மீஸ்தோத்ரமும், அருளிச் செய்துள்ளார். இவையெல்லாம் அச்சிட்டு வெளியானவை. இத்துடன் சாரீரககாரிகாவளி என்ற க்ரந்தமொன்று ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் ஒவ்வொரு அதிகரணத்தின் அர்த்தமும் வெகு விசதமாக எல்லோரும் அறியும்படி அருளிச்செய்யப்பட்டிருக் கிறது. சீக்கிரத்தில் அச்சாகப்போகிறது.

இப்படித் தமக்குள்ள யோக்யதையை உலகுக்குப் பயன் படுத்துமிவர் அருளிச்செய்த இந்த க்ரந்தம் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரமாண ப்ரமேயங்களைச் சுருக்கமாக அறிய விரும்புவோருக்கு மிக அனுகூலமாகும். ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங் களில் பூர்வாசாரியர்கள் திருவுள்ளம்பற்றிய ப்ரமாண ப்ரமேய வகைகள் ஆங்காங்கு இரைந்திருப்பவற்றை ஆராய்ந்து திரட்டியெடுத்துரைக்க முயன்ற முன்னோர்களில் கடைசியாக 'निष्कर्षे कःस्विदन्यः प्रभवति भगवल्लक्ष्मणाचार्यमुद्राम्' என்றபடி ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்து ந்யாய பரிசுத்தி, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனம் என்ற க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்தார். ஆதாரங்களையெடுத்து விவாதங்களையும் விலக்கி விளக்கவேண்டி யிருந்தபடியால் அந்த க்ரந்தங்கள் விஸ்தாரமாகவும் ப்ரௌட ரான சிஷ்யர்களுக்கு போக்யங்களாகவும் அமைந்துள. அந்த

இரண்டு க்ரந்தங்களிலும் உள்ள விஷயங்களைச் சுருக்கி உரைக்க யதீந்த்ரமததீபிகை என்ற க்ரந்தம் ஸ்ரீவாதூல ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ஸ்வாமியினால் அருளப்பெற்றது. அது வாக்யநடையில் அமைந்தது. ஶ்லோகரூபமாகச் சுருக்கினால் சிறுவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் தரிக்க அனுகூலமாகும் என்று கருதி இந்த ஸ்வாமி இந்த க்ரந்தத்தை அருளியிருக்கிறார்.

ஶ்லோகங்கள் ஸுகமாக அறியக்கூடியவையானாலும் ஸம்ஸ்க்ருதவ்யுத்பத்தி சிறிது குறைவாயிருப்போர்க்கு அனுகூலம் செய்ய எல்லோருக்கும் அந்வயம் எளிதில் அறியும்படி தமிழில் இதற்கு உரையிட்டிருக்கிறார் ஸ்ரீ உ. வே. ஸுதர்சன பத்ராதிபர் ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி. இந்த ஸ்வாமி விசேஷ விச்வாஸத்துடன் இந்த க்ரந்தத்தைத் தாமாகவே வெளியிட முன்வந்தது மட்டுமின்றி இதற்கு உரையும் செய்திருப்பது போற்றத்தக்கது. ஸம்ப்ரதாயத்திலே விசேஷமான தெளிவும் ஊற்றமும் இவருக்கு உண்டு. இப்படிப்பட்டவர் இதற்கு உரை செய்ததால் இந்த க்ரந்தத்தை வடகலை தென்கலை என்ற இரு கலையாரும் ஆதரிக்க அவகாசமேற்பட்டது. தென்னாசாரிய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கிணங்க விசேஷங்கள் சொல்லவேண்டுமென்று மனத்திற்பட்டவற்றை, ‘மூலத்தில் இல்லாதவற்றை நாம் ஏன் சொல்லவேண்டும்’ என்று உபேக்ஷியாமல் இவ்வுரையாளர் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதால் இரண்டையும் பார்ப்போர்க்கு இரு ஸம்ப்ரதாயங்களும் விசதமாய் அறியப்படுமென்ற நன்மையுண்டு. கைவல்யம், ப்ரபத்தி, பிராட்டியினிடமுள்ள விசேஷங்கள் போன்ற விஷயங்களைக் கூறுமிடங்களில் கவனிக்க. இது ப்ரகரண க்ரந்தத்திலும் சுருக்கமானதாலே ஆராய்ச்சிசெய்ய விரும்புவோர் அதில் இழிந்து தங்கள் மனத்திற்குப் பிடித்த பக்ஷத்தைக் கொள்வதென்றதையும் இங்கு ஓரிடத்தில் இவர் ஒருவாறு குறித்துள்ளாரென்னலாம். மூலச்லோகங்களை விவரிக்க யதீந்த்ர மததீபிகை முதலானவற்றைக் கூடுமானவரையில் பார்த்துக் கொண்டே உரைசெய்திருப்பது ஊன்றிப் பார்ப்போர்க்குத் தெரியலாகும். ஆக, இந்த க்ரந்தம் இவ்வாறு வெளியானது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தையறிந்து மறவாமல் மனத்திற் தரிக்கவிரும்புவோர்க்கு மிகவும் அனுகூலமாகும்.

25-நாதமுனித்தெரு, உத்தமூர். தி. வீரராகவாசாரியன்,
தி-நகர், மதராஸ்-17. 15—4—59

FOREWORD

[For First Edition - SANMATAKARIKAVALI]

'The sages are the great mountains wherefrom spring the rivers of knowledge' says a commentator on the Grihya-sutras of Asvalayana. Indeed all our philosophical systems have originated from great sages, in the form of sutras or terse expressions. But, like larger rivers that become unfordable owing to the commingling of several streams. even the small sutra literature became voluminous in the course of time as a result of the ever increasing commentaries on them like bhashya, vartika, tika etc. But as the time that can be devoted for the study of such larger treatises is limited, there arose naturally a need for the presentation of facts in a small compass. This, therefore, led to the writing of prakarana-granthas on several sastras Nyayaprakasa of Apadeva, Muktavali of Visvanatha, Advaita-paribhasha of Dharmarajaadhvarin and a score of books of this kind have proved to be the standard compendiums. In fact scholars desire both the ways of composition, namely a detailed one and a shorter one. 'Istam hi vidusham loke samasa-vyasa dharanam." [इष्टं हि विदुषां लोके समासव्यासधारणं]

Of such prakarana granthas the Vedarthasangraha of Sri Ramanuja doubtless serves as a short work on the Visishtadvaita philosophy. The Nyayaparisuddhi and the Nyaya Siddhanjana of Sri Vedantadesika are similar works wherein have been examined in detail the pramanas and the prameyas. However, for the benefit of young students, Sri Vadhula Srinivasarya who lived towards the end of the sixteenth century has written a beautiful book Yatindra-mata-dipika, presenting all the essentials of Visishtadvaita. He has followed closely the works of purvacharyas and has divided his work into ten chapters or avataras. But this is in prose.

It is common experience that any idea expressed in the form of sloka is best memorised and retained. Perhaps this is the reason why even sastrarthas are put in the form of karikas or verses. Isvarakrishna's Sankhya-karikas and Visvanatha's Karikavali are instances where sastraic thought has been preserved in verses.

Following this useful device Sri Koliyalam Srinivasa-charyaswami, the author, who has dived deep into the Visishtadvaita - Vedanta and who commands felicity of expression in Samskrit has written this San-mata-karika-vali, a string of verses expressive of the principles of true philosophy, in 522 anushtup slokas, based on the Yatindra-mata Dipika. It is evident that the author has made a careful study of the subject and has given only essentials. His language is simple and elegant and the entire work will form an excellent introduction to the Visishtadvaita Philosophy.

A tamil translation of the work from the facile pen of Sri Krishnaswami Iyengar will enable even the beginner to understand the text better. It is hoped that the work which is good in every respect will have a warm reception.

7—4—1959.
Vivekananda College,
Mylapore.

V. S. Venkata Raghavacharya,
Professor of Sanskrit.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
101	7	अकारा	आकारा
103	19	ஔதா$_{3}$ர்யம்	உதா$_{3}$ர்யம்
104	6	औदर्यं	उदर्यं
164	8	समाकरा	समाकारा
165	7	फलकाः	फलिकाः

உரையாசிரியரின் முன்னுரை

(இரண்டாம் பதிப்புக்கு)

அத்வைதமதத்தைச் சுருக்கிக்கூறும் அத்3வைதபரிப4ாஷையைப்போலே, விஶிஷ்டாத்3வைத மதத்தைச் சுருக்கிக் கூறுவது யதீந்த்3ரமததீ3பிகை. இதை இயற்றிய வாதூ4ல ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸுப்ரஸித்3த4வித்3வத்3வரிஷ்ட2ரான தொட்டையாசார்யர் எனும் மஹாசார்யரின் சிஷ்யர். கி. பி பதினாறும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். இந்நூல் ஸர்வகலாசாலைகளில் வடமொழி M. A. மாணவர்களுக்குப் பாடமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இதிலுள்ள பெரும்பாலான அர்த்த2ங்களை அதிஸரளமான ஶ்லோகரூபமாக அமைத்து இயற்றப்பெற்றது ஸந்மதகாரிகாவளி. ஸமீபகாலம்வரை வாழ்ந்து, காஞ்சி தே3வாதி4ராஜ வேத3பாராயணகைங்கர்யச் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தவராய், ஶாரீரககாரிகாவளீ முதலான மற்றும் பல லோகோபகாரக விஶிஷ்டாத்3வைத க்3ரந்த2ங்களை இயற்றியவராய், 'கோழியாலம் ஸ்வாமி' என்று புகழ்பெற்ற ஸம்யமிஸார்வபௌ4மரின் (பூர்வாஶ்ரம) திருத்தம்பியாராய் எழுந்தருளியிருந்தவர் இந்த க்3ரந்த2த்தின் கர்த்தா. இந்நூல் எளிய தமிழ் உரையோடு 1959ல் அடியேனால் வெளியிடப்பெற்றது.

கீர்த்திமூர்த்தியான ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி3 ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமியின் நியமனத்தால் யதீந்த்3ரமததீ3பிகையும், ஸந்மதகாரிகாவளியும் எளிய நடையிலான விவரணங்களோடு உப4யவேதா3ந்தாசார்யபீட2பத்திரிகையில் சிறிதுசிறிதாக வெளிவந்து இப்போது புத்தகரூபமாக வெளியிடப்படுகிறது. தீ3பிகாவிவரணமாகவும் அமைந்தமையாலே, ஸந்மதகாரிகாவளீ விவரணத்தில் இருந்ததைக் காட்டிலும் மற்றும் பல விஷயங்கள் இந்த தீ3பிகா - காரிகாவளீ - விவரணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. அதிலிருந்த சில பிழைகளும் திருத்தப்பெற்றுள்ளன. இதில் இருக்கக்கூடிய பிழைகளை மஹனீயர்கள் எடுத்துக்காட்டினால், அடுத்த பதிப்பில் திருத்திக்கொள்ளப்படும்.

யதீந்த்₃ரமததீ₃பிகையில் சொல்லப்படும் முக்₂யமானதொரு அர்த்த₂மான கைவல்ய விஷயத்தில் சுமார் 400 ஆண்டுகளுக்குள் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃யஸ்த₂ர்களிடையிலேயே குழப்பம் ஏற்பட்டு, தி₃வ்ய ப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்கள் கருதாததொரு பக்ஷத்தை அவர்களுடைய பக்ஷமாகத் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃ய வித்₃வத்₃வரிஷ்ட₂ர்கள் பலர் கருதத்தொடங்கினர். இதனால் கைவல்ய விஷயத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே மூன்றுவகையான கருத்துவேற்றுமைகள் ஏற்பட்டு விட்டன. கீ₃தாசார்யனுடைய க்ருபையாலும், எம்பெருமானாருடைய அபாரகருணையாலும், தி₃வ்ய ப்ரப₃ந்த₄ரஹஸ்ய வ்யாக்₂யாதாக்களான பூர்வாசார்யர்களின் ஒப்பற்ற பேரருளாலும் எழுந்த 'கைவல்ய ஸித்₃த₄ாஞ்ஜனம்' என்னும் நூலில் இக்குழப்பங்களெல்லாம் களையப்பெற்று, கீ₃தாசார்யனுடையவும், எம்பெருமானாருடையவும், தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ ரஹஸ்ய வ்யாக்₂யாதாக்களுடையவும் திருவுள்ளம் வெளியிடப்பெற்றது. இக்கைவல்ய ஸித்₃த₄ாஞ்ஜனம் இந்நூலுக்கு அநுப₃ந்த₄மாக இணைக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்த ஸித்₃த₄ாஞ்ஜனத்தைக் கடாக்ஷித்த காஞ்சீ மஹாவித்₃வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி, திருநாங்கூர் ந்யாயவேதா₃ந்த வித்₃வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி, வாக₃ம்ருதவர்ஷீ, ந்யாய வேதா₃ந்த வித்₃வான் ஸ்ரீ உ. வே. K. வரதா₃சார்ய ஸ்வாமி, ஸாரார்த்த₂ச் சொல்லழகர் ஸ்ரீ உ. வே. ஶதாபி₄ஷேகம் கோ₃விந்த₃நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, திருநாராயணபுரம் வித்₃வான் ஸ்ரீ உ வே. அக்காரக்கனி ஸம்பத் குமாராசார்ய ஸ்வாமி, வானமாமலை வித்₃வான் ஸ்ரீ உ. வே. V. S. தோதாத்₃ரி ஐயங்கார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீரங்கம் வித்₃வான் க₄னபாடி₂ ஸ்ரீ உ. வே. ஶௌரிராஜய்யங்கார் ஸ்வாமி, திருநாங்கூர் வித்₃வான் (ஸ்ரீராமாநுஜ மிஷன் செயலாளர்) ஸ்ரீ உ. வே. P. B. K. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி முதலான பல மஹனீயர்கள் இந்நூலில் கண்ட முடிவை ஒருமுக₂மாக ஆதரித்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வாக₃ம்ருதவர்ஷி ஸ்வாமி கீழ்க்கண்ட ஶ்லோகங்களின் மூலம் தமது நிஷ்கர்ஷத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

॥ श्रीः ॥

"जयति रघुपतेः वाक्यमेतद्धि सत्यम्"

१. विभीषणप्रपत्तौ हि पक्षत्रयमुदीरितम्।
सुग्रीवहनुमत्पक्षौ रामपक्षस्तथैव च॥

२. सुग्रीवादिवचः श्रुत्वा हनूमान् उत्तरं जगौ।
तद्वचस्त्वधरीकृत्य राम उत्तरमब्रवीत्॥

३. तथा कैवल्यविषये त्वन्तः सौदर्शनो ध्रुवः।
इति हृष्टाः गरीयांसः भवेयुरिति मे मतिः॥
[अन्तः-सिद्धान्तः इत्यर्थः।
सौदर्शनः—सुदर्शनस्थितः इत्यर्थः॥]

४. कैवल्यतत्त्वमधिकृत्य वदन्ति सर्वे
विद्वत्तमा ननु ततोऽप्यधिकश्च पक्षः।
लब्धः सतां द्रविडसंस्कृतशास्त्रदृष्टः
मध्यस्थमत्सरिजना इह मा च भूवन्॥

५. सुदर्शनस्थकैवल्यसिद्धान्तमुपेयुषा।
वरदार्येण दासेन स्वामिप्रायो निवेदितः॥

["ரகு₄பதியின் உண்மையான வாக்கே வெற்றிபெறும்"

(1) ஸுக்₃ரீவனின் பக்ஷம், (2) அனுமனின் பக்ஷம், (3) ராமபக்ஷம் என்று விபீ₄ஷணஶரணாக₃தியை அங்கீ₃கரிக்கும் விஷயத்தில் மூன்று பக்ஷங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. "ஶ்ரீவிபீ₄ஷணன் து₃ஷ்டனாகையாலே அங்கீ₃கரிக்கத்தகாதவன்" என்று ஸுக்₃ரீவன் முதலானோர் சொல்லுவதைக் கேட்டு, "விபீ₄ஷணன் நல்லவனாகையாலே அங்கீ₃கரிக்கத்தக்கவனே" என்று அனுமன் பதில் கூறினான். அந்தப் பக்ஷத்தையும் தள்ளி, "விபீ₄ஷணன் து₃ஷ்டனாயினும் கைக்கொள்ளத்தக்க வனே" என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை ஶ்ரீராமபிரான் அருளி னான். அவ்வண்ணமே கைவல்யவிஷயத்திலும் ஸுத₃ர்ஶனத்

தில் வெளிவந்த நிர்ணயம் அசைக்கவொண்ணுதது என்று (ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞர்களாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரர்களாய், நடுநிலைவகிப்பவர்களான) பெரியோர்கள் உகந்தருள்வார்கள் என்பது அடியேனது கருத்து. கைவல்யவிஷயத்தைக் குறித்து நீண்டகாலமாகப் பண்டிதோத்தமர்கள் அனைவரும் இருவித மான பக்ஷங்களைக் கூறிவந்தார்களல்லவா; அவ்விரு பக்ஷங் களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், தென்மொழி வடமொழி ஶாஸ்த்ரங்களில் காணப்படுவதாய், மூன்றுவதான திவ்ய ப்ரபந்தவ்யாக்யாதாக்களின் பக்ஷம் ஒன்றும் (தாத்பர்ய தீபிகை, கைவல்யஸித்தாஞ்ஜநம் முதலானவற்றில்) கிடைத் துள்ளது. இப்பக்ஷ விஷயத்தில் அனைவருமே 'இது சரியோ தவறோ' என்று தயங்குபவர்களாகவோ, இப்பக்ஷத்தில் மாத் ஸர்யம் கொண்டவர்களாகவோ ஆகாமலிருப்பார்களாக. ஸுதர்ஶனத்திலுள்ள கைவல்யஸித்தாஞ்ஜனத்தை விமர் ஶித்த வரதாசார்ய தாஸனுல் (இவ்வண்ணமாகத்) தன் கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது]

ஸந்மதகாரிகாவளிப் பதிப்பில் கொடுக்கப்பெற்றிருந்த—ந்யாயமீமாம்ஸாவேதாந்த வித்வத்வரிஷ்டரான ஸ்ரீ உ. வே. உத்தமூர் வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் தமிழ் முகவுரையும், விவேகாநந்தா கல்லூரி முன்னுள் பேராசிரியரான ஸ்ரீ உ. வே. வேங்கடராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் முகவுரையும் இந்நூலில் இணைக்கப்பெற்றுள்ளன. அவர்களுக்கு எனது நன்றி உரித் தாகும். விஶிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தை அனைவர்க்கும் எளிதில் விளக்கும் இந்த தீபிகா—காரிகாவளீ—விவரணம் பல பதிப்புகளை அடையும்படி ஆதரிக்கப் பெறவேணும் என்று ஆஸ்திகர்கள் அனைவரையும் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ரௌத்ரி
வைகுண்ட ஏகாதஶி
18—12—1980

தாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுதர்ஶனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர், அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸர்வம் வஸ்து

- ப்ரமாணம்
  - ப்ரத்யக்ஷம்
  - அனுமானம்
  - சப்தம்
- ப்ரமேயம்
  - த்ரவ்யம்
    - ஜடம்
      - ப்ரக்ருதி (24-தத்வங்கள்)
      - காலம் (3-விதம்)
    - அஜடம்
      - பராக்
        - நித்யவிபூதி
        - தர்மபூதஜ்ஞானம்
      - ப்ரத்யக்
        - ஜீவன்
          - ப$_3$த்$_3$த$_4$ன்
            - புபுக்ஷு
              - அர்த்தகாமபரன்
              - தர்மபரன்
                - தேவதாந்தரபரன்
                - பகவத்பரன்
            - முமுக்ஷு
              - கைவல்யார்த்தி
              - பரமமோக்ஷார்த்தி
                - பக்தன்
                - ப்ரபன்னன்
                  - ஏகாந்தி
                  - பரமைகாந்தி
                    - த்ருப்தன்
                    - ஆர்த்தன்
          - முக்தன்
          - நித்யன்
        - ஈச்வரன்
          - பரம் (1)
          - வ்யூஹம் (4) (12)
          - விபவம் அநந்தம் பத்து
          - அந்தர்யாமி
          - அர்ச்சை
  - அத்ரவ்யம்
    - சப்தம்...கந்தம் (5)
    - ஸத்வரஜஸ்தமஸ் (3)
    - ஸம்யோகம்
    - சக்தி

யதீந்த்ரமததீபிகை விஷயஸூசிகை

ஸந்மதகாரிகாவலீ விஷயஸூசிகை

அநுபந்தம்

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

श्रीमद्वाधूलकुलतिलक श्रीमन्महाचार्य प्रधानशिष्य

श्रीनिवासाचार्य विरचिता

यतीन्द्रमतदीपिका

॥ प्रथमोऽवतारः ॥

श्रीवेङ्कटेशं करिशैलनाथं श्रीदेवराजं घटिकाद्रिसिंहम् ।
कृष्णेन साकं यतिराजमीडे स्वप्ने च दृष्टान् मम देशिकेन्द्रान् ॥ १ ॥

यतीश्वरं प्रणम्याहं वेदान्तार्यं महागुरुम् ।
करोमि बालबोधार्थं यतीन्द्रमतदीपिकाम् ॥ २ ॥ *

ஶ்ரீ :

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

தீபிகா காரிகாவளீ விவரணம்

[ஸுத₃ர்ஶன பத்ராதி₄பர் ஶ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்]

யதீந்த்₃ரமத தீ₃பிகா உபோத்₃க₄ாதம்

திருமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவேங்கடமுடையானையும், பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவப் பெருமாளையும், கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த சிங்கப் பிரானையும், கீ₃தாசார்யனை கண்ணனையும், யதிராஜரான எம் பெருமானரையும், (இன்று விடியற்காலையில் இந்நூலை எழுதும்படி நியமிப்பவராய்) ஸ்வப்நத்தில் காட்சியளித்த எனது ஆசார்யரான மஹாசார்யரையும், (ஶ்ரீநிவாஸ தா₃ஸனுகிற) அடியேன் துதிக்கிறேன். 1.

யதிராஜரையும், ஶ்ரீ வேதா₃ந்ததே₃ஶிகரையும், மஹாசார்யரையும் வணங்கி (வேதா₃ந்த ஜ்ஞானத்தில்) சிறியவர்களும் அறிந்துகொள்வதற்காக யதீந்த்₃ரமத தீ₃பிகையை இயற்றுகிறேன். 2.

---

* 4-வது பக்கம் தொடங்கி, மேலே தீபிகையும் அதன் கீழே காரிகாவளியும் அச்சிடப்படுகின்றன.

श्रीः
श्रीमते भगवद्रामानुजाय नमः
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः
श्रीमते राघवार्य महादेशिकाय नमः

सन्मतकारिकावली

(कोलियालं श्रीनिवासाचार्य विरचिता)

॥ उपोद्घातः ॥

१. श्रियःपतिं जगद्योनिं निर्मलं सद्गुणालयम् ।
विश्वसृष्टयादिलीलं तं वासुदेवमुपास्महे ॥

२. रामानुजौ तौ ध्यायामि समजीवयतां पुरा ।
यौ त्रिलोकीं त्रिवेदीं च वाग्दिव्यामृतवर्षतः ॥

ஸந்மதகாரிகாவளீ—உபோத்$_3$கா$_4$தம்

1. திருவின் நாயகனாய், உலகிற்குக் காரணனாய், தே$_3$ாஷமற்றவனாய், நற்கு$_3$ணங்களுக்கு இருப்பிடமாய், உலகை ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் ஆகியவற்றை விளையாட்டாகக் கொண்டவனாய், ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி முதலானவற்றில் ஸுப்ரஸித்$_3$த$_4$னான அந்த வாஸுதே$_3$வனை தியானிக்கிறோம்.

2. மூவுலகையும், (ருக்யஜுஸ்ஸாமமென்னும், அல்லது-பே$_4$த$_3$ாபே$_4$த$_3$ க$_4$டகமென்னும்) மூவகை வேத$_3$ங்களையும், அழகிய வார்த்தைகளாகிற அமுதத்தைப் பொழிவதன் மூலம் எவர்கள் உயிர்ப்பித்தனரோ, அந்த ராமானுஜர்களிருவரையும்-(எம்பெருமானாரையும், ப$_3$லராமானுஜனான கிருஷ்ணனையும்)-தியானிக்கிறேன்.

३. श्रीशैलेशस्स्वघण्टां तां भुव्यवातारयत्स्वयम्।
यदात्मना स्वसिद्धान्तगुप्त्यै तं देशिकं भजे॥

४. श्रीराघवार्यसूरीन्द्रपादाब्जे कलये हृदि।
यदुल्लसद्रजस्सङ्गात् पाषाणोऽपि सुधीयते॥

५. श्रीरङ्गलक्ष्मणमुनिः हंसस्स परमोऽवतात्।
विबुधज्येष्ठविज्ञानप्रदात्री यस्य वाक् शुभा॥

६. सदर्थचिन्तनेनैव कालक्षेपे कुतूहलात्।
यथामति विलिख्यन्ते सिद्धान्तार्थाश्श्रुता गुरोः॥

---

3. திருவேங்கடமுடையான் தானே தன் ஸித்₃த₄ாந்தத்தை ரக்ஷிப்பதற்குத் தன் திருமணியை எவராக அவதரிப்பித்தருளினுனோ, அந்த வேதா₃ந்த தே₃ஶிகரை தியானிக்கிறேன்.

4. யாதொரு திருவடித்தாமரையின் தூள் படுதலால் கல்லையொத்தவனும் கல்விமானுவானோ, ஸ்ரீராக₄வாசார்யரின் அப்படிப்பட்ட திருவடித்தாமரையிணையை நெஞ்சிலே நினைக்கிறேன்.

5. ஞானியர்தலைவர்களுக்கும் அறிவளிக்கும் அழகிய வாக்கையுடைய பரமஹம்ஸரான ஸ்ரீரங்க₃ராமாநுஜ முனிவரர் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும். (தேவர் தலைவனை பிரமனுக்கு அறிவளிக்கும் அழகிய வாக்கையுடையவனும், ஸ்ரீரங்க₃ராமநுஜ முனிவரஸ்வரூபியாயிருப்பவனும், மேலான ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்தவனுமான ஸர்வேஶ்வரன் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும்.)

6. நற்பொருள்களைச் சிந்திப்பதிலேயே பொழுது போக்குவதில் ஆசையாலே, ஆசாரியரிடமிருந்து கேட்ட ஸம்மத ஸித்₃த₄ாந்தப் பொருள்களை அறிந்த வரையில் எழுதுகிறேன்.

श्रीमन्नारायण एव चिदचिद्विशिष्टोऽद्वैतं तत्त्वम्, भक्ति-प्रपत्तिभ्यां प्रसन्नस्स एवोपायः, अप्राकृतदेशविशिष्टस्स एव प्राप्यः इति वेदान्तवाक्यैः प्रतिपादयतां व्यासबोधायनगुहदेवभारुचिब्रह्मनन्दिद्रमिडाचार्य श्रीपराङ्कुशनाथयामुनमुनियतीश्वरप्रभृतीनां मतानुसारेण बालबोधनार्थं वेदान्तानुसारिणी यतीन्द्रमतदीपिकाख्या शारीरकपरिभाषा महाचार्यकृपावलम्बिना मया यथामति सङ्ग्रहेण प्रकाश्यते ॥ ३ ॥

॥ सिद्धान्तसङ्ग्रहः ॥

७. श्रीमान् नारायणस्तत्त्वमद्वैतं चिदचित्तनुः।
स एव भक्तिन्यासाभ्यामुपायश्शान्तनिग्रहः ॥

८. अप्राकृतस्थलस्थस्सन् स एव प्राप्य ईश्वरः।
इति वेदान्ततत्त्वार्थविदां व्यासादियोगिनाम् ॥

ஸித்3தா4ந்த ஸங்க்3ரஹம்

7-9. வேதா3ந்தத்தின் உண்மைப்பொருளை அறிந்த வியாஸர், போ3தா4யனர், கு3ஹதே3வர், பா4ருசி, ப்3ரஹ்மநந்தி3, த்3ரமிடா3சார்யர் முதலான யோகி3களும், நம்மாழ்வார், நாதமுனி, யாமுனமுனி, ப4க3வான் பா4ஷ்யகாரர், ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3*ஶி*கர் முதலான ஆசாரியர்களும் அங்கீ3கரித்த ஸம்மதம்-(நல்ல மதம்)-பின்வருமாறு:-"அறிவுள்ள சேதனரையும், அறிவற்ற அசேதனப்பொருள்களையும் *ஶ*ரீரமாகக் கொண்டவனாய், பெரியபிராட்டியாரோடு கூடியவனாயிருக்கும் நாராயணன் ஒருவனே உண்மைப்பொருள். ப4க்தியோக3ம், *ஶ*ரணாக3தி ஆகிய இரண்டினுள் ஒன்றால் கோபம் நீங்கப்பெற்ற அவனே மோக்ஷமடைய உபாயமாவான். ப்ரக்ருதிமண்ட3லத்துக்கு அப்பாற்பட்ட பரமபத3த்திலிருக்கும் ஸர்வே*ஶ்*வரனான அவனே மோக்ஷத்தில் அடையப்படும் ப்ராப்யப்பொருளாவான்." இந்த நல்ல மதம் ஆசார்யருடைய கருணையைப்

सर्वं पदार्थजातं प्रमाणप्रमेयभेदेन द्विधा भिन्नम् ॥ ४ ॥
प्रमाणानि त्रीण्येव। प्रमेयं द्विविधम्, द्रव्याद्रव्यभेदात् ॥ ५ ॥

---

९. गुरूणां कुरुकाधीशनाथयामुनयोगिनाम्।
भगवद्भाष्यकारश्रीदेशिकादेश्च संमतम्॥

१०. सर्वं वस्तु द्विधा भिन्नं मानमेयप्रभेदतः।
मानं प्रत्यक्षानुमानशब्दभेदात् त्रिधा भवेत्॥

११. मेयं च द्विविधं प्रोक्तं द्रव्याद्रव्यविभागतः।
द्रव्यं चापि द्विधा भिन्नं जडाजडविभेदतः॥

பற்றுசாகக்கொண்ட என்றால் அறிந்தவரையில் சுருக்கமாக இனி தொகுத்துரைக்கப்படுகிறது. 3x.

*10. எல்லாப் பொருள்களும், 'ப்ரமாணம்' என்றும், 'ப்ரமேயம்' என்றும் இருவகைப்படும். ப்ரமாணமாவது:— ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடி ஒருவனுக்குத் தெரிவிக்குமது; ப்ரமேயமாவது;— முற்கூறிய ப்ரமாணத்தால் அறியப்படுவது. 4x.

10*-*11. ப்ரமாணம்,—ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஶப்3த3ம் என்று மூவகைப்படுவதேயாம். ப்ரமேயம்,—'த்3ரவ்யம்' என்றும், 'அத்3ரவ்யம்' என்றும் இருவகைப்படும். 5x.

11*. த்3ரவ்யம்,— ஜட3மென்றும், அஜட3மென்றும் இரு வகைப்படும்; ஜட3மாவது,—வேறொன்றின் உதவியில்லாமல்

---

*x ஸங்மதகாரிகாவளியின் ஶ்லோக எண்கள் விவரணப் பாராவின் முன்னாலும், யதீந்த்3ரமததீ3பிகையின் சூர்ணை எண்கள் விவரணப்பாராவின் கடைசியிலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

* இக்குறி, எண்ணுக்கு முன் இருந்தால் காரிகாவளீ ஶ்லோகத்தின் பூர்வார்த்த4த்துக்கு விவரணம் எழுதப்படுகிறதென்றும், பின்இருந்தால் உத்தரார்த்த4த்திற்கு விவரணம் எழுதப்படுகிறதென்றும் கொள்க.

द्रव्यं द्विविधम्, जडमजडं चेति ॥ ६ ॥ जडं च द्विविधम्, प्रकृतिः कालश्चेति। प्रकृतिश्चतुर्विंशतितत्त्वात्मिका। कालस्तु उपाधिभेदेन त्रिविधः ॥ ७ ॥ अजडं तु द्विविधम्, पराक् प्रत्यक् चेति। परागपि

१२. जडं प्रकृतिकालप्रभेदात् द्विविधमिष्यते।
चतुर्विंशतिधा भिन्ना प्रकृतिस्सेति कथ्यते ॥
१३. रविस्पन्दोपाधिभेदात् कालस्त्रिविध उच्यते।
अजडं द्विविधं चेष्टं पराक्प्रत्यक्त्वभेदतः ॥
१४. पराक् नित्यविभूतिर्धीर्धर्मभूतेति च द्विधा।
जीवेश्वरविभेदेन प्रत्यक् द्विविध इष्यते ॥

தன்னைத்தானே காட்டாத பொருள். உதா3ஹரணம்—ஒளியில்லாத இடத்திலிருக்கும் க4டம் முதலிய பொருள்கள். அஜட3மாவது,— வேறொன்றின் உதவியில்லாமல் தன்னைத்தானே காட்டும் பொருள். உதா3ஹரணம் ஆத்மா. 6.

12-*13. 'ப்ரக்ருதி' என்றும், 'காலம்' என்றும் ஜட3 த்3ரவ்யம் இரண்டு வகைப்படும். "பொங்கைம் புலனும்" [திருவாய் 10-7-10] என்ற பாசுரத்திற் சொன்ன ரீதியில் மூலப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், ஐந்து தந்மாத்ரைகள், ஐந்து பூ4தங்கள், ஐந்து கருமேந்திரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், மனம் என்னும் இருபத்துநாலு தத்துவங்கள் அடங்கியது ப்ரக்ருதி. சூரியனுடைய க3தியாகிற உபாதி4 பே4த3த்தாலே காலமானது வருங்காலம், நிகழ்காலம், கழிகாலம் என்று மூவகைப்படுகிறது. 7,

13*-14. 'பராக்' என்றும், 'ப்ரத்யக்' என்றும் அஜட3 த்3ரவ்யம் இரண்டு வகைப்படும். அறிவின் ப2லனை அனுப4விக்கும் வஸ்து ப்ரத்யக். அப்படியல்லாதது பராக். நித்யவிபூ4தியான பரமபத3ம், (சூரியனுக்கு ஒளிபோலே) ஆத்மாவுக்கு த4ர்மமாயிருக்கும் அறிவு—(த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநம்)—என்று 'பராக்'

द्विधा-नित्यविभूतिः, धर्मभूतज्ञानं चेति। प्रत्यगपि द्विविधः-जीवेश्वर-भेदात्॥८॥ जीवस्त्रिविधः-बद्धमुक्तनित्यभेदात्॥९॥ बद्धोऽपि द्विविधः-बुभुक्षुमुमुक्षुभेदात्॥१०॥ बुभुक्षुः द्विविधः-अर्थकामपरो धर्मपरश्चेति। धर्मपरो द्विविधः-देवतान्तरपरो भगवत्परश्चेति॥११॥ मुमुक्षुः द्विविधः-कैवल्यपरो मोक्षपरश्चेति। मोक्षपरो द्विविधः-भक्तः

---

१५. बद्धो मुक्तश्च नित्यश्चेत्येवं जीवस्त्रिधा भवेत्।
बुभुक्षुश्च मुमुक्षुश्चेत्येवं बद्धो द्विधा भवेत्॥

१६. बुभुक्षुश्चाप्यर्थकामपरो धर्मपरो द्विधा।
द्विविधोऽन्त्योप्यन्यदेवपरश्च भगवत्परः॥

கான அஜட3த்3ரவ்யம் இரண்டு வகைப்படும். 'ஜீவன்' 'ஈச்வரன்' என்று ப்ரத்யக்கான அஜட3த்3ரவ்யமும் இரண்டுவகைப்படும். 8.

*15. ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டுழலும் ப3த்3த4ன், அதிலிருந்து விடுபட்ட முக்தன், நித்யஸூரி என்று ஜீவர்கள் மூவகைப்படுவர். 9.

15*. ப்ராக்ருதமான இவ்வுலக இன்பங்களை விரும்பும் பு3பு4க்ஷு என்றும், அப்ராக்ருதமான அவ்வுலக இன்பத்தை விரும்பும் முமுக்ஷு என்றும், ப3த்3த4 ஜீவரும் இருவகைப் படுவர். 10.

16. பு3பு4க்ஷுக்களும், 'அர்த்த2காமங்களில் ஈடுபட்டவன்' என்றும் 'த4ர்மத்தில் ஈடுபட்டவன்' என்றும் இருவகைப் படுவர்; இரண்டாமவனை த4ர்மபரனும், 'தே3வதாந்தரபரன்' என்றும், 'ப4க3வத்பரன்' என்றும் இருவகைப்படுவான். 11.

17-18. முமுக்ஷுக்களிலும், தன்னுடைய ஆத்மாநுப4வ மாத்ரமாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவனென்றும், ப4க3வத3நுப4வமாகிற பரமபுருஷார்த்த2 லக்ஷண மோக்ஷத்தை விரும்புமவனென்றும் இரண்டு பிரிவுண்டு. பரமபுருஷார்த்த2

प्रपन्नश्चेति। प्रपन्नश्च द्विविधः-एकान्ती परमैकान्ती चेति। परमैकान्ती द्विविधः, दृप्तार्तभेदात्॥ १२॥

---

१७. कैवल्यार्थी मोक्षकाङ्क्षीत्येवं भेदो मुमुक्षुषु।
मोक्षार्थी च द्विधा भक्तः प्रपन्न इति भेदतः॥
१८. प्रपन्नश्च द्विधैकान्तिपरमैकान्तिभेदतः।
दृप्तार्तभेदादत्रान्त्यो द्विविधः परिकीर्तितः॥

லக்ஷண மோக்ஷத்தை விரும்புமவனும், அதையடைய அனுஷ்டி$_2$க்கும் ஸாத$_4$ன பே$_4$த$_3$த்தாலே, ப$_4$க்தன் என்றும், ப்ரபன்னன் என்றும் இருவகைப்படுகிறுன். மோக்ஷஸாத$_4$னமாக ப$_4$க்தியோக$_3$த்தை அனுஷ்டி$_2$ப்பவன் ப$_4$க்தன். அகிஞ்சனனுய், அநந்யக$_3$தியாய் பரமபுருஷனேயே மோக்ஷோபாயமாகப் பற்றுமவன் ப்ரபன்னன். ப்ரபன்னனும், ஏகாந்தியென்றும், பரமைகாந்தியென்றும் இருவகைப்படுவான். பரமபுருஷனேத் தவிர வேருெரு தே$_3$வதையை எண்ணுமலிருப்பவன் ஏகாந்தியாவான். பரமைகாந்திக்கில்லாமல், இவனிடமுள்ளதொரு குறையாவது,—கற்பக விருக்ஷத்திடம் கௌபீநபி$_4$க்ஷை கேட்பாரைப்போலே, ஸர்வேஶ்வரனிடம் பிரயோஜநாந்தரங்களேயும் யாசிக்கை. பரமைகாந்தியோவென்னில், * உன்னித்து மற்ருெரு தெய்வம் தொழாத ஏகாந்தியாயிருப்பதோடன்றியில், பரம புருஷனிடமும் மற்ற ப$_2$லன்களே விரும்பாமலிருப்பவனுவான். பரமைகாந்திப்ரபன்னனும், த்$_8$ருப்தப்ர பன்னன் ஆர்த்தப்ரபன்னன் என்று இருவகைப்படுவான். பிரபத்தியெனும் ஶரணுக$_3$தியை அனுஷ்டி$_2$க்கிற ஶரீரம் போனபிறகு மோக்ஷத்தை விரும்புமவன் த்$_3$ருப்தப்ரபன்னனுவான். “கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ” [திருவாய் 6-9-9] என்று பதறி ஶரணுக$_8$தி செய்தவுடனேயோ, அல்லது ஆர்த்தியின் க$_4$னத்துக்குத் தக்கவாறு அதிஶீக்$_4$ரமான காலத்திலேயோ மோக்ஷத்தை விரும்புமவன் ஆர்த்தப்ரபன்னனுவான். 12.

ईश्वरः पञ्चधा—परव्यूहविभवान्तर्याम्यर्चावतारभेदात्। पर एकधा। व्यूहश्चतुर्धा—वासुदेवसङ्कर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धभेदात्। केशवादि व्यूहान्तरमत्रैवान्तर्भवति। मत्स्यादयो विभवाः पुनः अनन्ताः। अन्तर्यामी

---

१९. परव्यूहादिभेदेन त्वीश्वरः पञ्चधा स्थितः।
एक एव परो वासुदेवस्सङ्कर्षणस्तथा॥

२०. प्रद्युम्नश्चानिरुद्धश्चेत्येवं व्यूहश्चतुर्विधः।
केशवादीनि रूपाणि सन्ति व्यूहान्तराणि च॥

२१. मत्स्यकूर्मादयोऽनन्ता विभवाः परिकीर्तिताः।
प्रतिदेहं स्थितो विष्णुरन्तर्यामी प्रकीर्तितः॥

19–22. ஸர்வேஶ்வரனான நாராயணன் ஒருவனேயாஞலும், திருமேனியின் பே₄த₃த்தாலே—பரம், வியூஹம் விப₄வம் அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்று ஐந்து வகையாக நிற்கிருன். பரமபத₃த்திலிருக்கும் பரவாஸுதே₃வமூர்த்தியொருவனே 'பரம்' எனப்படுகிருன். இவ்வுருவிலிருந்தே மற்ற ரூபங்கள் தோன்றுகின்றன. ஸ்ருஷ்டி, ஸ்தி₂தி, ஸம்ஹாரம் முதலான காரியங்களைச் செய்வதற்காக—வாஸுதே₃வன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்₃யும்னன், அநிருத்₃த₄ன் என்னும் நான்கு மூர்த்திகளாகப் பிரிந்து நிற்கும் நிலை வியூஹமெனப்படுகின்றது. கேஶவன், நாராயணன் முதலான பன்னிரண்டு ரூபங்களும் வியூஹ வகுப்பைச் சேர்ந்தவையே. மத்ஸ்யம், கூர்மம் என்று தொடங்கிப் படிக்கப்படும் த₃ஶாவதாரங்களென்ன, மற்றுமுள்ள எங்கின்றயோனிகளிலும் மேக₄ம், குப்₃ஜாம்ரம் (குட்டை மாமரம்) முதலிய பல ரூபங்களுடன் பிறந்த கணக்கற்ற பிறப்புகளென்ன ஆகிய இவை விப₄வாவதாரமெனப்படும். ஒவ்வொரு ஶரீரத்திலும், சேதனர்கள் தன்னை உபாஸிப்பதற்காக, அவர்களுடைய ஹ்ருத₃யத்தில் "அங்கு₃ஷ்ட₂மாத்ர:"

प्रतिशरीरमवस्थितः। अर्चावतारस्तु श्रीरङ्गवेङ्कटाद्रिहस्तिगिरियादवाद्रि-घटिकाचलादिषु सकलमनुजनयनविषयतां गतो मूर्तिविशेषः ॥ १३ ॥
अद्रव्यं तु सत्त्वरजस्तमश्शब्दस्पर्शरूपरसगन्धसंयोगशक्तिभेदाद्दशधैव ॥१४॥

---

२२. श्रीरङ्गहस्तिशैलादावर्चारूपी स्थितो हरिः।
एवं पञ्चप्रकारेणावस्थितो विष्णुरीश्वरः॥

२३. शब्दस्पर्शौ रूपरसौ गन्धस्सत्त्वं रजस्तमः।
संयोगश्शक्तिरित्येवमद्रव्यं दशधा मतम्॥

என்கிறபடியே கட்டைவிரல் அளவுள்ள திருமேனியோடு எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு அந்தர்யாமியாகும். கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில், திருநாராயணபுரம், க₄டிகாசலம் முதலான தி₃வ்யதே₃ஶங்களில், எல்லாச் சேதனர்களின் ஊனக் கண்ணுக்கும் விஷயமாய் நிற்கும் திருமேனியோடு எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை அர்ச்சாமூர்த்தியாகும். ஆக, இப்படி ஐந்துவித₄மான திருமேனிகளுடன் நிற்கும் ப₄க₃வான் விஷ்ணுவே ஈஶ்வரனுவான். ஆக, இதுவரையில் 5-வது சூர்ணையிலும், 11-வது ஶ்லோகத்திலும் சொல்லப்பட்ட த்₃ரவ்யங்கள் விளக்கப்பட்டன. 13.

23. அவ்விடத்திலேயே சொல்லப்பட்ட அத்₃ரவ்யம்—ஶப்₃த₃ம், ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம், க₃ந்த₄ம் [என்னும் பூ₄த கு₃ணங்கள் ஐந்து] ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் [என்னும் ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருத கு₃ணங்கள் மூன்று] ஸம்யோக₃ம், ஶக்தி என்னும் பத்து பிரிவுகளே கொண்டது. ஆக, இதுவரையில் பிரமாணங்களும் பிரமேயங்களும் தொகுக்கப்பட்டன. 14.

ப்ரத்யக்ஷப்ரகரணம்

24. இனி, இவைகளைப்பற்றி முற்கூறிய கிரமத்திலேயே லக்ஷணமுரைத்து ஆராயப்படுகிறது. அதில் முதன்முதலில் ப்ரமாணத்தைப் பற்றின விசாரம் தொடங்குகிறது. ப்ரமைக்குக்

एवमुद्दिष्टानामुद्देशक्रमेण लक्षणपरीक्षे क्रियेते। तत्र, प्रमाकरणं प्रमाणं। प्रमाणं लक्ष्यम्। प्रमाकरणत्वं लक्षणम्। यथावस्थित-व्यवहारानुगुणं ज्ञानं प्रमा। प्रमा-लक्ष्यम्। यथावस्थितव्यवहारानुगुण-ज्ञानत्वं-लक्षणम्। ज्ञानं प्रमेत्युक्ते शुक्तिकायामिदं रजतमिति ज्ञानेऽति-व्याप्तिः। अत उक्तं व्यवहारानुगुणमिति। एवमपि तत्रैवातिव्याप्तिः-भ्रान्तिदशायामिदं रजतमिति व्यवह्रियमाणत्वात्। अत उक्तं यथा-वस्थितेति॥ १५॥ यथावस्थितपदेन संशयान्यथाज्ञानविपरीतज्ञान-

---

॥ प्रत्यक्षप्रकरणम् ॥

२४. तत्र प्रमायाः करणं प्रमाणमिति कीर्त्यते।
यथार्थव्यवहारानुगुणं ज्ञानं प्रमा मता॥

२५. संशयादन्यथाज्ञानाद्विपरीतधियश्च सा।
भिन्ना विरुद्धनानाधीस्संशयश्चैकधर्मिणि॥

கரணமாயிருப்பது ப்ரமாணம் எனப்படுகிறது. உள்ளதை உள்ளபடி வ்யவஹரிப்பதற்கு—(வழங்குவதற்கு)—வேண்டிய அறிவு 'ப்ரமை' எனப்படுகிறது. வெறும் அறிவு ப்ரமை எனத் தக்கதன்று; அப்படிச்சொன்னால் சிப்பியைப் பார்த்து வெள்ளி என்று கொள்ளும் அறிவும் ப்ரமையாகவேண்டிவரும். அதனாலேயே 'வ்யவஹரிப்பதற்கு வேண்டிய அறிவு' என்று ப்ரமா லக்ஷணத்தில் சொல்லப்பட்டது. அப்படியும், மயங்கி நிற்கும் நிலையில் சிப்பியை வெள்ளியென்று வழங்கவும் கூடுமாகையால், *"உள்ளதை உள்ளபடி* வழங்குவதற்கு வேண்டிய அறிவு" என்று லக்ஷணமுரைக்கப்பட்டது. 15.

25. "உள்ளதை உள்ளபடி வழங்குவதற்கு வேண்டிய அறிவு ப்ரமை" என்று லக்ஷணமுரைத்ததால், ப்ரமையானது, ஸம்ஶயம், அந்யதா₂ஜ்ஞானம், விபரீதஜ்ஞானம் ஆகியவற்றி

व्यावृत्तिः। धर्मिग्रहणे मिथो विरुद्धानेकविशेष(स)स्फुरणं संशयः। यथा ऊर्ध्वताविशिष्टे (धर्मिणि) स्थाणुर्वा पुरुषो वेति ज्ञानम्॥१६॥

अन्यथाज्ञानं नाम धर्मविपर्यासः। यथा, कर्तृत्वेन भासमाने आत्मनि कुयुक्तिभिः कर्तृत्वस्य भ्रान्तत्वोपपादनम्। विपरीतज्ञानं नाम धर्मिविपर्यासः। यथा वस्तुनो वस्त्वन्तरज्ञानम्॥१७॥

---

२६. ज्ञानं धर्मविपर्यस्तं चान्यथाज्ञानमिष्यते।
तच्चेत् धर्मिविपर्यस्तं विपरीतमिति श्रुतम्॥
२७. वस्तुन्युच्चे संशयस्स्यात्स्थाणुर्वाऽयं पुमानिति।
पीतश्शङ्ख इति ज्ञानमन्यथाज्ञानमिष्यते॥

லிருந்து வேறுபட்டதென்று விளங்குகிறது. ஒரு த4ர்மியில் — [த4ர்மங்களையுடையது த4ர்மி] — ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட பல த4ர்மங்களை அறிவது ஸம்ஶயமாகும். உதா3ஹரணம்—உயரமானதொரு வஸ்துவை (மங்கின வெளிச்சத்தில் தூ3ரத்திலிருந்து) பார்த்து இது புருஷனோ, மரமோ என்று நினைப்பது ஸம்ஶயமாகிறது. ஒரே வஸ்துவில் புருஷனாயிருக்கும் தன்மை, மரமாயிருக்கும் தன்மை என்னும் பரஸ்பர விருத்3த4த4ர்மங்கள் கிரஹிக்கப்படுகின்றனவன்றோ. 16.

26-*28. த4ர்மவிஷயத்தில் மாறுபட்டு அறியும் அறிவு அந்யதா2ஜ்ஞானம் எனப்படுகிறது. உதா3ஹரணம்,— ஶங்க2த்தை (உள்ளபடி வெண்மை நிறம் என்றறியாமல்) மஞ்சள் நிறமானது என்று அறிவது அந்யதா2ஜ்ஞானமாகும். கர்த்தாவான ஆத்மாவை, குயுக்திகளாலே கர்த்ருத்வமில்லாதவன் என எண்ணுவதும் அந்யதா2ஜ்ஞானமாகும். த4ர்மி விஷயத்திலேயே மாறுபாடு ஏற்படும் அறிவு விபரீதஜ்ஞானமெனப்படுகிறது. உதா3ஹரணம், – சிப்பியைப்பார்த்து வெள்ளியென்று நினைப்பது விபரீதஜ்ஞானமாகும். பழுதையைப் பாம்பென்று நினைப்பதும் விபரீதஜ்ஞானமாகும். அந்யதா2ஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞானங்களுக்குப் பொதுப்பெயர் ‘விபர்யயம்’ என்பது. 17.

लक्षणस्य त्रीणि दूषणानि सन्ति, अव्याप्तिरतिव्याप्तिरसम्भवश्चेति। लक्ष्यैकदेशे लक्षणस्यावर्तनमव्याप्तिः। लक्ष्यादन्यत्र वर्तमानत्वमतिव्याप्तिः। लक्ष्ये क्वाप्यवर्तनमसम्भवः। यथा जीवो गुणत्रयवश्यः इत्युक्ते अव्याप्तिः, ज्ञानगुणक इत्युक्ते अतिव्याप्तिः, चक्षुर्विषयो जीव इत्युक्तेऽसम्भव एव। अतोक्तदूषणत्रयाभावात् प्रमाणलक्षणं सुस्थम्॥१८॥

---

२८. शुक्तिं दृष्ट्वा रूप्यमिति ग्रहस्तु विपरीतधीः।
नेदं दुष्टं प्रमालक्ष्म दोषैरव्याप्तिपूर्वकैः॥

28*. "உள்ளதை உள்ளபடி வழங்குவதற்கு வேண்டிய அறிவு ப்ரமை" என்னும் இந்த ப்ரமாலக்ஷணம் அவ்யாப்தி, அதிவ்யாப்தி, அஸம்ப$_4$வம் என்னும் தே$_3$ாஷங்கள் அற்றது. பொதுவாக லக்ஷணங்களுக்கு ஏற்படக்கூடியவை இம்மூன்று தே$_3$ாஷங்களும். லக்ஷ்யங்களுக்குள் –[எவற்றுக்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறோமோ அவை லக்ஷ்யங்கள்]-சிலவற்றுக்கு லக்ஷணம் வராமலிருக்கை அவ்யாப்திதே$_3$ாஷம். உத$_3$ாஹரணம்:— 'பசுமாடு நீலநிறமுள்ளது' என்று லக்ஷணம் சொன்னால், வேறு நிறமுள்ள பசுமாடுகளில் இந்த லக்ஷணம் இல்லாமையால், இந்த லக்ஷணம் அவ்யாப்தி தே$_3$ாஷத்திற்கு இலக்காகிறது. லக்ஷ்யத்தைக்காட்டிலும் வேறிடத்திலும் இருக்கும் லக்ஷணம் அதிவ்யாப்தி தே$_3$ாஷத்திற்கு இலக்காகிறது; உத$_3$ாஹரணம்:– 'கொம்புள்ளது பசுமாடு' என்னும் லக்ஷணம் கொம்புள்ள ஆடு, மான் முதலானவற்றுக்கும் வருவதால்,இது அதிவ்யாப்தி தே$_3$ாஷ து$_3$ஷ்டம். லக்ஷ்யங்களுக்குள் ஓரிடத்திலும் லக்ஷணம் வராமலிருந்தால், அந்த லக்ஷணம் 'அஸம்ப$_4$வம்' என்னும் தே$_3$ாஷத்துக்கு இலக்காகிறது. உத$_3$ாஹரணம்:—கண்ணால் காணப்படுமவன் ஜீவன் என்று லக்ஷணம் சொன்னால், இது ஜீவர்களில் ஒருவருக்கும் பொருந்தாமையால் அஸம்ப$_4$வதே$_3$ாஷத்திற்கு இலக்காகிறது. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரமாலக்ஷணம் உண்மையறிவுகள் எல்லாவற்றிலும் வருவதாகவும், ஸம்ஶயவிபர்யயங்களாகிற பொய்யறிவுகள் ஒன்றிலும் வரமாட்டாததாகவும்இருக்கையால் அந்த லக்ஷணம் கீழே கூறிய மூன்று தே$_3$ாஷங்களுமற்றது. 18.

साधकतमं करणम्। अतिशयितं साधकं साधकतमम्। यस्मिन् सत्यविलम्बेन (कार्यं) ज्ञानमुत्पद्यते तदतिशयितमित्युच्यते। तेन प्रमाकरणं प्रमाणमिति सिद्धम्। अनधिगतार्थगन्तृ प्रमाणमित्यादिकं तु तत्तद्वादिभिरेव निरस्तत्वादनादरणीयम्॥ २९॥

तानि प्रमाणानि प्रत्यक्षानुमानशब्दाख्यानि त्रीण्येव। तत्र साक्षात्कारिप्रमाकरणं प्रत्यक्षम्। अनुमानादिव्यावृत्त्यर्थं साक्षात्कारीति।

---

२९. यस्मिन् सत्यविलम्बेन कार्यमुत्पद्यते ध्रुवम्।
तत् साधकतमं प्रोक्तं तदेव करणं मतम्॥

३०. साक्षात्कारप्रमाहेतुर्मानं प्रत्यक्षसंज्ञकम्।
साक्षात्कारो निर्विकल्पस्सविकल्प इति द्विधा॥

---

29. கீழே, ப்ரமை என்ருல் யாதென்று விளக்கப்பட்டது. 'கரணம்' என்ருல் யாதென்று இங்கு விளக்கப்படுகிறது. எது இருந்தால், காலதாமதமின்றியில் நிச்சயமாகக் கார்ய முண்டாகிறதோ, அதுவே 'சிறந்த ஸாத₄கம்' என்றும் 'கரணம்' என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆக, கீழ் கூறிய ப்ரமைக்குக் கரணமாயிருப்பது 'ப்ரமாணம்' என்றதாயிற்று. உண்மை யறிவுக்கு உயர்ந்த காரணம் ப்ரமாணம் என்பது ஸாரார்த்த₂ம். பௌ₃ளத்₃த₄ர் முதலானோர் — "வேறு ப்ரமாணத்தால் அறியப் படாத விஷயத்தை எது அறிவிக்கிறதோ, அது ப்ரமாணம்" என்று ப்ரமாண லக்ஷணம் உரைக்கிருர்கள். இந்த லக்ஷணத்தை அந்தந்த மதக்காரர்களே தூ₃ஷித்திருப்பதால் நாம் இதைப் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை. 19.

*30. கீழே ப்ரமாணலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. ப்ரமா ணங்கள் ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஶப்₃த₃ம் என்று மூவகைப் படும் என்பது பத்தாவது ஶ்லோகத்திலேயே சொல்லப்பட்டது.

दुष्टेन्द्रियजन्यव्यावृत्त्यर्थं प्रमेति ॥ २० ॥ तच्च प्रत्यक्षं द्विविधं-निर्विकल्पकसविकल्पकभेदात्। निर्विकल्पकं नाम गुणसंस्थानादिविशिष्ट-प्रथमपिण्डग्रहणम्। सविकल्पकं तु सप्रत्ययमर्शं गुणसंस्थानादिविशिष्ट-द्वितोयादिपिण्डग्रहणम्। उभयमप्येतद्विशिष्टविषयमेव। अविशिष्टग्राहिणो

---

३१. प्रकीर्तितो निर्विकल्पः पिण्डस्य प्रथमो ग्रहः।
सविकल्पो द्वितीयादिपिण्डग्रह उदीर्यते ॥

३२. उभे अपीमे प्रत्यक्षे धर्मधर्म्यवगाहिनी।
विहायान्यतरद्धर्मधर्मिणोस्स्यान्न धीः क्वचित् ॥

இனி அறுபத்தைந்தாவது ஶ்லோகம்வரை [தீ₃பிகையில் முதல் அவதாரம் முடிய] ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணம் ஆராயப்படுகிறது. ஒரு பொருளை நேரே உள்ளபடி அறிவதற்குக் கரணமாயிருக்கும் ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷம் எனப்படுகிறது. தோஷமற்ற மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் இந்த லக்ஷணத்தின்படி ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணமாகும். இவையே வஸ்துவை நேரே உள்ளபடி அறியத் தனிக்காரணமாகின்றன வன்றோ. "*நேரே* அறியத் தனிக்காரணம்" என்று லக்ஷண முரைத்ததால், அநுமானம், ஶப்₃த₃ம் என்னும் ப்ரமாணங்கள் இந்த லக்ஷணத்தில் வாராமல் தவிர்க்கப்படுகின்றன. "*உள்ளபடி* அறியக்காரணம்" என்று லக்ஷணமுரைத்ததால் காமாலை முதலிய தோ₃ஷமுடைய கண் முதலிய இந்திரியங்கள் இந்த லக்ஷணத்தில் வாராமல் தவிர்க்கப்படுகின்றன. 20.

30*-32. நேரே அறிவதாகிற ஸாக்ஷாத்காரம் 'நிர்விகல்பகம்' என்றும், 'ஸவிகல்பகம்' என்றும் இருவகைப்படும்; ஒரு ஜாதியைச்சேர்ந்த ஒரு வஸ்துவை முதன் முதலில் அறியும் அறிவு 'நிர்விகல்பகம்' எனப்படுகிறது. அவ்வஸ்துவையோ, அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த வேறு வஸ்துவையோ பிறகு அறியும் அறிவு 'ஸவிகல்பகம்' எனப்படுகிறது. நிர்விகல்பகம், ஸவிகல்பகம் என்னும் இவ்விரண்டு வித₄மான ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானங்களும், த₄ர்மம், த₄ர்மி ஆகிய இரண்டையும்

ज्ञानस्यानुपलम्भादनुपपत्तेश्च ॥ २१ ॥ ग्रहणप्रकारस्तु-आत्मा मनसा संयुज्यते, मन इन्द्रियेण, इन्द्रियमर्थेन। इन्द्रियाणां प्राप्यकारित्व-नियमात्। अतो घटादिरूपार्थस्य चक्षुरादी(चक्षुरूपे)न्द्रियस्य च संनिकर्षे सति अयं घटः पट इति चाक्षुषज्ञानं जायते। एवं स्पार्शनप्रत्यक्षादयोऽपि ॥ २२ ॥

३३. सन्निकर्षादिन्द्रियस्य चार्थस्य च परस्परम्।
चाक्षुषस्पार्शनादीनि प्रजायन्ते पृथक् पृथक् ॥

சேர்த்தே அறிகின்றன. [அத்₃வைதிகளும் நையாயிக வைசே ஷிகர்களும் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தில் த₄ர்மம் த₄ர்மி ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து அறியப்படுவதில்லை என்கிறார்கள்.] க₄டம் முதலான த₄ர்மி அதனுடைய கறுப்பு நிறம் முதலான த₄ர்மம் ஆகிய இவற்றில் ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றை மட்டும் கிரஹிப்பதான அறிவு எங்குமே காணப்படவில்லையே. 21.

33. ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணமான இந்திரியங்கள் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்துக்குக் காரணமாவது பின்வரும் ரீதியிலேயாம்; அதாவது:— ஆத்மா மனத்தோடு சேருகிறது; மனம் இந்தி ரியத்தோடு சேருகிறது; இந்திரியம் க₄டம் முதலான வஸ்து வோடு சேருகிறது. உடனே ஆத்மாவுக்கு அறிவு ஏற்படு கிறது. க₄டம் முதலான பொருளுக்கும் கண்ணென்கிற இந்திரி யத்துக்கும் கீழ்ச்சொன்ன முறையில் ஸம்ப₃ந்த₄மேற்பட்டால் சாக்ஷுஷப்ரத்யக்ஷம் உண்டாகிறது; வஸ்துவுக்கும் த்வக் (மெய்) என்னும் இந்திரியத்துக்கும் ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஏற்பட்டால் ஸ்பார்சனப்ரத்யக்ஷம் உண்டாகிறது. நாக்கு என்னும் இந்திரி யத்தோடு பொருளுக்கு ஸம்ப₃ந்த₃ம் ஏற்பட்டால் ராஸந ப்ரத்யக்ஷம் ஏற்படுகிறது, மூக்கு என்னும் இந்திரியத்தோடு பொருளுக்கு ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஏற்பட்டால் க்₄ராணப்ரத்யக்ஷம் ஏற்படுகிறது. செவி என்னும் இந்திரியத்தோடு ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஏற்பட்டால் ச்ராவணப்ரத்யக்ஷம் ஏற்படுகிறது. ஐந்துவித₄ மான இந்த ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானங்களும் தனித்தனியாக உண்டாகின்றன. 22.

द्रव्यग्रहणे संयोगस्संबन्धः। द्रव्यगतरूपादिग्रहणे, समवायानङ्गीकारात् संयुक्ताश्रयणं संबन्धः॥ २३॥

निर्विकल्पकसविकल्पकभिन्नं प्रत्यक्षं द्विविधम्, अर्वाचीनमनर्वाचीनं चेति। अर्वाचीनं पुनर्द्विविधम्-इन्द्रियसापेक्षं तदनपेक्षं

---

३४. द्रव्यग्रहे तु संयोगः तत्स्थरूपादिसङ्ग्रहे।
संयुक्ताश्रयणं चैवं सम्बन्धः परिकीर्तितः॥

---

34. இந்திரியங்களுக்கும் வஸ்துவுக்கும் ஸம்ப₃ந்த₄மேற்படுவதால் அறிவு ஏற்படுகிறதென்று உரைக்கப்பட்டது. இந்த ஸம்ப₃ந்த₄ம் யாது என்று ஆராயப்படுகிறது இந்த ஶ்லோகத்தில். க₄டம் முதலான த்₃ரவ்யத்தை அறியும்போது இந்திரியத்திற்கு அதோடு ஏற்படும் ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸம்யோக₃ம் எனப்படுகிறது. அந்த த்₃ரவ்யத்தில் இருக்கும் ரூபம் முதலானவற்றை அறியும்போது இந்திரியத்துக்கு அவற்ருேடு ஏற்படும் ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸம்யுக்தாஶ்ரயணம் எனப்படுகிறது. இந்திரியத்தோடு ஸம்யோக₃ ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே சேர்ந்திருப்பது த்₃ரவ்யம்; அதை ஆஶ்ரயித்திருப்பது ரூபம் முதலானது. ஆகையால் இந்திரியத்துக்கும் ரூபாதி₃களுக்குமுள்ள ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸம்யுக்தாஶ்ரயணம் எனப்படுகிறது. வைஶேஷிகன், ரூபாதி₃கள் த்₃ரவ்யத்தோடு ஸமவாயமென்னும் ஸம்ப₃ந்த₄த்தால் சேர்ந்திருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிருனுகையால், இந்திரியத்துக்கும் ரூபாதி₃களுக்குமுள்ள ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸம்யுக்த ஸமவாயம் என்கிருன். வேதா₃ந்திகளான நாம் ஸமவாயமென்ருெரு ஸம்ப₃ந்த₄த்தை ஒப்புக்கொள்ளவில்லையாகையால் ரூபாதி₃களுக்கும் இந்திரியத்துக்குமுள்ள ஸம்ப₃ந்த₄த்தை ஸம்யுக்தாஶ்ரயணமென்கிருேம். 23.

35-*37, நிர்விகல்பகம் ஸவிகல்பகம் என்று பிரிக்கப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானமே — தாழ்ந்தது, உயர்ந்தது என்று

चेति। तदनपेक्षं द्विविधम्-स्वयंसिद्धं दिव्यं चेति। स्वयंसिद्धं-योग-जन्यम्; दिव्यं - भगवत्प्रसादजन्यम्। अनर्वाचीनं तु, इन्द्रियानपेक्षं

---

३५. अर्वाचीनं तथाऽनर्वाचीनं प्रत्यक्षमिष्यते।
आद्यमिन्द्रियसापेक्षमनपेक्षमिति द्विधा॥

३६. स्वतस्सिद्धं दिव्यमिति द्विधान्त्यं परिकीर्तितम्।
स्वतस्सिद्धं योगजन्यमन्यदीशप्रसादजम्॥

இரண்டு வகையாகவும் பிரிக்கப்படுகிறது. தாழ்ந்த ப்ரத்யக்ஷமாவது இவ்வுலகிலுள்ள ப3த்3த4ர்களுடைய ப்ரத்யக்ஷம். பரமபத3த்திலுள்ள நித்யர், முக்தர், ஈஶ்வரன் ஆகிய இவர்களுடைய ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானம் உயர்ந்ததெனப்படுகிறது. தாழ்ந்த ப்ரத்யக்ஷம்-இந்திரியத்தால் உண்டாவது, இந்திரியத்தை எதிர்பாராமல் உண்டாவது என்று இருவகைப்படும்; இந்திரியத்தால் உண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷம் நம்போல்வாருடையது; இந்திரியத்தை எதிர்பாராமல் உண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷம்-ஸ்வதஸ்ஸித்3த4ம் (தானாகவே உண்டாவது) தி3வ்யம் (தே3வனாலுண்டாவது) என்று இரண்டு வகைப்படும். ஸ்வதஸ்ஸித்3த4ப்ரத்யக்ஷமாவது—யோகி3களுக்கு யோக3த்தால் உண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷம்; தி3வ்யப்ரத்யக்ஷமாவது "மயர்வற மதிநலமருளினன்" [திருவாய் 1-1-1] என்றும், "தி3வ்யம் த3தா3மி தே சக்ஷு:" [கீ3தை] [என் விஶ்வரூபத்தைப் பார்க்க நான் உனக்கு தி3வ்யமான கண்ணைத் தருகிறேன்] என்றும் சொல்லுகிறபடியே தே3வனாகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய கிருபையாலே ஏற்படும் ஞானமாகும். இந்திரியத்தை எதிர்பாராமல் உண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷம் என்றவிடத்திலே இந்திரியமானது கண் முதலான வெளி இந்திரியங்கள் என்று கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், யோகி3ப்ரத்யக்ஷத்திலும் தி3வ்யப்ரத்யக்ஷத்திலும் மனமாகிற உள்ளிந்திரியத்தின் உதவி வேண்டியிருக்கிறதன்றோ. கர்மஸம்ப3ந்த4ம் நீங்காத இவ்வுலகிலிருக்கும் வரை ஏதாவதொரு இந்திரியத்தின் உதவியில்லாமல்

नित्यमुक्तेश्वरज्ञानम्। अनर्वाचीनं प्रसङ्गादुक्तम्। एवं साक्षात्कारिप्रमाकरणं प्रत्यक्षमिति सिद्धम्॥ २४॥

ननु यथावस्थितव्यवहारानुगुणं ज्ञानं प्रमेत्युक्तम्। एवं च स्मृतेरपि यथावस्थितव्यवहारानुगुणज्ञानत्वेन प्रामाण्यात् स्मृतेरपि प्रमाणत्वेन परिगणनाच्च त्रीण्येव प्रमाणानीति कथं प्रतिपाद्यत इति चेत्; उच्यते। स्मृतेः प्रामाण्याङ्गीकारेऽपि संस्कारसापेक्षत्वात्तस्याः प्रत्यक्षमूलत्वान्मूलभूते प्रत्यक्षेऽन्तर्भाव इति न पृथक्प्रमाणत्वकल्पनम्। अतः प्रमाणानि त्रीण्येवेति संभवति। स्मृतिर्नाम पूर्वानुभवजन्यसंस्कारमात्रजन्यं ज्ञानम्। तत्र चोद्बुद्धस्संस्कारो हेतुः। संस्कारोद्बोधश्च * सदृशादृष्टचिन्ताद्याः स्मृतिबीजस्य बोधकाः * इत्युक्तप्रकारेण क्वचित्सदृशदर्शनाद्भवति, क्वचिददृष्टात्, क्वचिच्चिन्तया। आदिशब्देन साहचर्यस्यापि ग्रहणात् तेनापि भवति। सादृश्यजा यथा,

---

३७. नित्यमुक्तेश्वरज्ञानमनर्वाचीनमुच्यते।
पूर्वानुभवसंभूतसंस्कारोद्बोधने सति॥

இவனுடைய அறிவு காரியம் செய்யாது. இதனுலேயே இது தாழ்ந்ததெனப்படுகிறது. ஆனல், பரமபத₃த்தில் நித்யர், முக்தர், ஈச்வரன் ஆகியவர்களுடைய அறிவு ஒரு இந்திரியத்தையும் எதிர்பாராமலே கார்யகரமாகிறது. அதனுலேயே அவ்வறிவு உயர்ந்தது எனப்படுகிறது, 24.

37*-*39. வஸ்துவை முன் அநுப₄வித்து ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்காரம் எழும்புவதால்மாத்திரம் உண்டாகும் அறிவு ஸ்ம்ருதி (நினைவு) எனப்படுகிறது. இந்த ஸம்ஸ்காரத்தை எழுப்புமவை-ஒற்றுமை, அத்₃ருஷ்டம், சிந்தை, சேர்த்தி (ஸாஹசர்யம்) என்பவை. ஒற்றுமையுள்ளவர்களான தே₃வத₃த்த யஜ்ஞத₃த்தர்களுள் தே₃வத₃த்தனைக் கண்டவுடன் யஜ்ஞத₃த்தன் நினைவு

देवदत्तयज्ञदत्तयोस्सदृशयोर्देवदत्तदर्शनेन यज्ञदत्तस्मृतिः। द्वितीया यथा, यादृच्छिकी कालान्तरदेशान्तरानुभूतश्रीरङ्गादिदिव्यदेशस्मृतिः। तृतीया यथा, चिन्त्यमाने सति श्रीवेङ्कटेशस्य कमनीयदिव्यमङ्गलविग्रहस्मृतिः। चतुर्थी तु, सहचरितयोः देवदत्तयज्ञदत्तयोर्मध्येऽन्यतरदर्शनेन तदन्यतरस्मृतिः। सम्यगनुभूतस्य सर्वस्य स्मृतिविषयत्वनियमः। क्वचित् कालदैर्घ्यात् व्याध्यादिना वा संस्कारस्य प्रमोषात् स्मृत्यभावः॥ २५॥

---

३८. सदृशादृष्टचिन्ताद्यैस्स्मृतिर्भवति सा प्रमा।
अस्यास्स्वहेतौ प्रत्यक्षे त्वन्तर्भावः प्रकीर्तितः॥

வருவது, ஒற்றுமையால் ஸம்ஸ்காரம் எழும்புவதற்கு உதா₃ஹரணம். அத்₃ருஷ்டமாகிற ப₄க₃வத்ஸங்கல்பத்தாலே, ஒரு ஸமயம் அநுப₄விக்கப்பட்ட கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான தி₃வ்யதே₃ஶங்கள் யத்₃ருச்சை₂யாக நினைவுக்கு வருவது அத்₃ருஷ்டத்தால் ஸம்ஸ்காரம் எழும்புவதற்கு உதா₃ஹரணமாகும். சிந்திக்கும்போது, திருவேங்கடமுடையானுடைய தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹம் நினைவுக்குவருவது சிந்தையிலே ஸம்ஸ்காரம் எழும்புவதற்கு உதா₃ஹரணம். சேர்ந்தே பார்க்கப்பட்ட தே₃வத₃த்தயஜ்ஞத₃த்தர்களில் ஒருவனை தே₃வத₃த்தனைக் காலாந்தரத்தில் கண்டவளவில் யஜ்ஞத₃த்தன் நினைவு ஏற்படுவது சேர்த்தியாலே ஸம்ஸ்காரம் எழும்புவதற்கு உதா₃ஹரணம். இந்த ஸ்மிருதியானது, உள்ளதை உள்ளபடி வழங்குவதற்குக் காரணமான அறிவாகையாலே ப்ரமையாகும். இது ஒரு தனியான ப்ரமையாகில், இதற்குக் காரணமான ஸம்ஸ்காரமானது—ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஶப்₃த₃ம் என்னும் மூன்று ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் வேறானதொரு ப்ரமாணமாகவேண்டாவோ? என்னில்: ஆகாது; இந்த ப்ரமையும், அதற்குக் காரணமான ஸம்ஸ்காரமும், ஸம்ஸ்காரத்திற்கும் காரணமான ப்ரத்யக்ஷத்தால் உண்டுபண்ணப்படுகின்றன

यथा स्मृतेः प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः, एवं सोऽयं देवदत्त इति प्रत्यभिज्ञाया अपि प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः॥ २६॥

असन्मते अभावस्य भावान्तररूपत्वात् तज्ज्ञानस्यापि प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः। भूतले घटात्यन्ताभावो भूतलमेव। घटप्रागभावो नाम

---

३९. तस्मात्पृथक्प्रमाणत्वं स्मृतेर्नेच्छन्ति पण्डिताः।
प्रत्यभिज्ञा सोऽयमिति प्रत्यक्षेऽन्तर्गता तथा॥

४०. अभावस्यान्यभावत्वात्प्रत्यक्षविषयश्च सः।
भूतलस्थघटाभावो नेतरो भूतलात्मकः॥

வாகையால், ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்திலேயே அடங்கிவிடுகின்றன. ஆகையால் ஞானிகள் ஸ்மிருதியைத் தனியான ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. ப்ரத்யக்ஷத்தின் மூலம் வரும் ஸ்மிருதி ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தில் அடங்கிவிடுவதுபோலே, அநுமானத்தின் மூலமாகவும் ஶப்₃த₃த்தின் மூலமாகவும் ஸம்ஸ்கார மேற்பட்டு வரும் ஸ்மிருதி முறையே அநுமானத்திலும் ஶப்₃த₃த்திலும் அடங்கிவிடும். நீண்ட காலமாவதாலும், நோய் முதலானவற்ருலும் ஸம்ஸ்காரம் அழிந்து ஸ்மிருதி ஏற்படாமற் போவதுமுண்டு. 25.

39*. வேறு தே₃ஶகாலங்களில் பார்க்கப்பட்ட ஒருவனைப் பற்றிய ஸம்ஸ்காரமெழும்பி, "இவனே அந்த தே₃வத₂த்தன்" என்று வரும் ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞையும் ஸ்மிருதியைப்போலே தனக்குக் காரணமான ப்ரத்யக்ஷத்தில் அடங்கிவிடும். ஆகையால் அதுவும் தனியான ப்ரமாணமாகாது. 26.

40-*41. சிலர் 'அப₄ாவம்' எனப்படும் இல்லாமையை 'அநுபலப்₃தி₄' [காணுமை] என்னும் ப்ரமாணத்தால் அறிகிருேம் என்கிருர்கள். அதாவது:—"இந்த வஸ்து இந்த இடத்தில் இருந்திருந்தால் நான் பார்த்திருப்பேன்; நான் இவ் வஸ்துவை இங்கு பார்க்கவில்லை; ஆகையால் அது இங்கு

मृदेव। घटध्वंसश्च कपालमेव ॥ २७ ॥ प्रायः पुरुषेणानेन भवितव्य-

---

४१. घटस्य प्रागभावो मृत् प्रध्वंसस्तु कपालकम्।
तत्तद्वस्त्वपृथक्धर्मौ भेद इत्यभिधीयते ॥

இல்லை " என்று 'காணுமை' [அநுபலப்₃தி₄] என்னும் ப்ரமாணத்தாலே இல்லாமையாகிற அப₄ாவத்தை ஸாதி₄க்கவேண்டும் என்று அவர்கள் நினைக்கிருர்கள். வேத₃ாந்திகளாகிற நாம் 'அப₄ாவம்' [இல்லாமை] என்றே ஒருபொருளைத் தனியாக ஒப்புக்கொள்வதில்லை. பூ₄மியில் 'க₄டம்' இல்லையெனில், பூ₄மியில் 'க₄டாப₄ாவம்' [க₄டத்தின் இன்மை] இருக்கிறது என்கிருர்கள் தார்க்கிகர் முதலாஞர். நாம் சொல்லுகிறேம்:— " 'க₄டத்தின் இல்லாமை' என்று ஒரு பொருள் பூ₄மியிலிருப்பதாகச் சொல்லுவது தவறு; பூ₄மியாகிற உள்ளபொருளையே 'க₄டத்தின் இல்லாமை' [க₄டாப₄ாவம்] என்னும் ஶப்₃த₃ம் குறிக்கிறது "—என்று. க₄டாப₄ாவம் பூ₄மிதலமே என்பது நம் ஸித்₃த₄ாந்தம். 'ப்ராக₃ப₄ாவம்' என்றும், 'ப்ரத்₄வம்ஸாப₄ாவம்' என்றும் சில அப₄ாவங்களை தார்க்கிகர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிருர்கள். 'க₄டம்' உண்டாவதற்கு முன் க₄டத்தின் ப்ராக₃ப₄ாவம் உள்ளது என்றும், 'க₄டம்' உடைந்த பிறகு க₄டத்தின் ப்ரத்₄வம்ஸாப₄ாவம் உள்ளது என்றும் சொல்லுகிருர்கள் அவர்கள். நாம் சொல்லுகிறேம்;—"க₄டம் உண்டாவதற்கு முன் அதற்குக் காரணமான மண்ணே அதன் ப்ராக₃ப₄ாவமாகும்; உடைந்தபிறகு உள்ள 'கபாலங்கள்' எனப்படும் ஓடுகளே அதன் ப்ரத்₄வம்ஸாப₄ாவமாகும் "— என்று. ஆக இப்படி ஒரு பொருளின் அப₄ாவம் [இல்லாமை] மற்றொரு ப₄ாவபதா₃ர்த்த₂ம் [உள்ளபொருள்] ஆகவேயிருப்பதால் அப₄ாவமும் ப்ரத்யக்ஷத்திஞலேயே அறியப்படுகிறது. அதை அறிவதற்கு அநுபலப்₃தி₄ என்னும் தனி ப்ரமாணம் ஒன்று வேண்டா. 27.

41*-42. கீழே குறிக்கப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷம் எப்பொருளை அறியும்போதும், முதன் முதலில் பே₄த₃த்தையே அறிகிறது.

मित्येतदूहः। पुरः किंसंज्ञकोऽयं वृक्ष इत्यनध्यवसायो ज्ञानं संशय

---

४२. घटे च पटभेदस्तु घटत्वान्नातिरिच्यते।
शब्दस्वभावनियताऽऽकाङ्क्षा हि प्रतियोगिनः॥

அதாவது:— அப்பொருளை மற்ற பொருள்களிற்காட்டிலும் வேருகவே அறிகிறது. அந்த 'பே4த3ம்' என்பது யாதெனில்: அந்தந்த வஸ்துவை விட்டுப்பிரியாமலிருக்கும் அதனுடைய அஸாத4ாரணுகாரமே 'பே4த3ம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. க4டத்திலிருக்கும் படபே4த3ம் 'க4டத்வம்' [க4டமாயிருக்கும் தன்மை] என்று சொல்லப்படுகிறதான க4டத்தின் அஸாத4ாரணு காரத்தைக்காட்டிலும் வேறன்று. இதற்குமேல் ஒரு ஸந்தே3ஹம் எழக்கூடும்:— "பே4த3மும் க4டத்வமும் ஒன்ருனல் 'பே4த3ம்' என்று சொல்லும்போது 'எதினுடைய பே4த3ம்' என்று பே4த3ப்ரதியோகி3யான படத்தின் அபேக்ஷை ஏற்படுவதுபோலே 'க4டத்வம்' என்னும்போதும் ப்ரதியோகி3யின் அபேக்ஷை ஏற்படவேண்டுமே; அப்படி ஏற்படுவதில்லையே: ஆகையால் பே4த3மும் க4டத்வமும் ஒன்ருகமுடியாது"— என்று. அது சரியன்று; இரண்டு ஶப்3த3ங்கள் ஒரே பொருளைக் குறிப்பனவாயினும் பத3த்தின் ஸ்வபா4ாவத்தையொட்டி ஒன்றில் ப்ரதியோகி3யின் அபேக்ஷை ஏற்படவும் கூடும். ஒன்றில் அவ்வபேக்ஷை ஏற்படாமலிருக்கவும் கூடும். ஒரு மனிதனை 'பிள்ளை' என்ருல் 'யாருடைய பிள்ளை?' என்று ப்ரதியோகி3யின் அபேக்ஷை ஏற்படும்; 'ராமன்' என்று பெயரைச் சொன்னல் அவ்வபேக்ஷை ஏற்படாது. அது போலவே 'பே4த3ம்' என்னும் ஶப்3த3ம் எப்போதும் ப்ரதியோகி3ஸாபேக்ஷமானது; 'க4டத்வம்' என்னும் ஶப்3த3மோவெனில் ப்ரதியோகி3நிரபேக்ஷமானது. ஆகையால், பே4த3மென்பது அஸாத4ாரண ஆகாரத்தைத்தவிர வேறில்லை. இத்தால் 'அந்யோந்யாபா4ாவம்' என்று ஒன்றை ஒப்புக்கொள்வதும் அநாவஶ்யகம் என்றும் காட்டப்பட்டதாகிறது. *

---

* இந்த விஷயம் தீபிகையில் இங்கு இல்லை.

उक्तः। एतयोरपि प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः॥ २८॥ पुण्यपुरुषनिष्ठा प्रतिभाऽपि प्रत्यक्षेऽन्तर्गता॥ २९॥

---

४३. ऊहसंशययोरेवमन्तर्भावोऽत्र कथ्यते।
पुण्यजीवस्थिताऽत्रैव प्रतिभाऽन्तर्गता तथा॥

---

*43. உயர்ந்து நிற்கும் ஒரு மரத்தைப்பார்த்து 'இது மாமரமோ? புளியமரமோ?' என்று ஸந்தே₃ஹிக்கிறுன் ஒருவன்; இது 'ஸம்ஶயம்' எனப்படுகிறது. ஒரு வஸ்துவில் கால் கை முதலானவை அசைவதைக்கண்டு 'இது மனிதனுயிருக்கலாம்' என்று ஊஹிக்கிறுன்; இது 'ஊஹம்' எனப்படுகிறது. இவைகளும் ப்ரத்யக்ஷத்தில் அடங்குமேயொழியத் தனியான ப்ரமாணமாகமாட்டா. 28.

43*. புண்ணியம் புரிந்த ஜீவனிடமுள்ள 'ப்ரதிபை₄'யும் ப்ரத்யக்ஷத்திலே அடங்கும். ப்ரதிபை₄யாவது,—ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தால், அதைப்பற்றிய விஷயங்கள் புதிது புதிதாக மேலும்மேலும் தோன்றிக்கொண்டேயிருப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பதொன்று. கவிகள் முதலான மேதை₄களிடத்திலே இது காணப்படுவதாகச் சொல்லுகிறேம். இது ஒரு தனி ப்ரமாணமாகுமென்று சிலர் சொல்லுகிருர்கள். இதுவும் ப்ரத்யக்ஷத்திலே அடங்கும் என்கிறேம் நாம். ஒரு கவியானவன் காட்டையோ, கடலையோ, நதி₃யையோ, மலையையோ, மலரையோ பார்க்கும்போது அவனுக்கு அதைப்பற்றி மேலும் மேலும் புதிது புதிதாக வர்ணனைகள் தோன்றுகின்றன. இதற்குக்காரணம் அவன் புண்ணியம் புரிந்தவனுயிருப்பதேயாம்; விலக்ஷணமான அவனுடைய காட்சியும் ப்ரத்யக்ஷத்திலேயே அடங்குகின்றது. ப்ரத்யக்ஷத்தை விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரதிபை₄ ப்ரத்யக்ஷத்திலடங்குவதுபோல், அநுமாநத்தையும், ஶப்₃த₃த்தையும் விஷயமாகக்கொண்ட ப்ரதிபை₄கள் முறையே அநுமான ஶப்₃த₃ங்களிலே அடங்குகின்றன. ஊஹஸம்ஶயங்களிலும் இதுபோலவே கொள்வது. 29.

※ यथार्थं सर्वविज्ञानमिति वेदविदां मतम् ※ इत्युक्तत्वात् भ्रमादिप्रत्यक्षादिज्ञानं यथार्थमेव; अख्यात्यात्मख्यात्यनिर्वचनीयख्यात्यन्यथाख्यात्यसत्ख्यातिवादिनो निरस्य सत्ख्यातिपक्षस्वीकारात्। सत्ख्यातिर्नाम ज्ञानविषयस्य सत्यत्वम्। तर्हि भ्रमत्वं कथमिति चेत्, विषयव्यवहारबाधात् भ्रमत्वम्; तदुपपादयामः। पञ्चीकरणप्रक्रियया

---

४४. पञ्चीकारेण भूतानामन्योन्यं मेलनं श्रुतम्।
शुक्तिकादिष्वपि ततो रूप्याद्यंशोऽपि वर्तते॥

४५. शुक्तित्वव्यवहारश्च तदंशाधिक्यहेतुकः।
यत्र दोषात् शुक्तिकाया अधिकांशो न गृह्यते॥

४६. रूप्यांशमात्रग्रहणं तत्र ज्ञानं भ्रमात्मकम्।
तन्निवृत्तिर्दोषहानौ शुक्त्यंशाधिक्यबुद्धितः॥

44-46. பொதுவாக ப்ரத்யக்ஷம் முதலான எல்லா ப்ரமாணங்களாலும் ஏற்படும் அறிவுகள் அனைத்தும் உண்மையானதென நிரூபிக்கப்படுகிறதினி. இதற்கு மூலகாரணம் ஈஶ்வரனால் செய்யப்பட்டதாக வேத₃த்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் (பூ₄தங்களின்) பஞ்சீகரணப்ரக்ரியையேயாகும். ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஸர்வேஶ்வரன் பஞ்சபூ₄தங்களைக்கொண்டு காரியங்களை உண்டாக்குவதற்காக ஒவ்வொரு பூ₄தத்தின் பகுதியையும் மற்ற பூ₄தங்களில் சேர்த்த ப்ரக்ரியைக்குப் பஞ்சீகரணம் என்று பெயர். இப்ரக்ரியையைக் கொண்டு பார்க்கும்போது சிப்பியிலும் வெள்ளியின் அம்ஶம் ஒருசிறிது இருக்கின்றது என்று உணரலாம். சிப்பியின் அம்ஶம் அதி₄கமாகவும், வெள்ளியின் அம்ஶம் குறைவாகவுமிருப்பதால் அது சிப்பியென்று வழங்கப்படுகிறது. தோ₃ஷவஶத்தினலே சிப்பியிலுள்ள அதி₄கபா₄க₃மான சிப்பி அறியப்படாமல், குறைந்த பா₄க₃மான வெள்ளி மாத்திரம் அறியப்படுகிறபோது சிப்பி

पृथिव्यादिषु सर्वत्र सर्वभूतानां विद्यमानत्वात्, अत एव शुक्तिकायां रजतांशस्य विद्यमानत्वात् ज्ञानविषयस्य सत्यत्वम्। तत्र रजतांशस्य स्वल्पत्वात्तु न व्यवहार इति तद्बाधात्तज्ज्ञानं भ्रमः। शुक्त्यंशभूयस्त्वज्ञानात् भ्रमनिवृत्तिः॥ ३०॥ स्वप्नादिज्ञानं तु सत्यमेव।

४७. ख्यात्यन्तराणां दुष्टत्वात्सत्ख्यातिस्स्वीकृता बुधैः।
तस्याश्च ज्ञानविषयसत्यत्वं बुधसंमतम्॥

४८. अतश्च शुक्तिरूप्यादिविज्ञानं स्यात् यथार्थकम्।
पञ्चीकारश्चोपरिष्टाद्वक्ष्यते शास्त्रचोदितः॥

யைப்பார்த்து 'வெள்ளி' என்ற ப்₄ரமம் (தவருன அறிவு) ஏற்படுகிறது. தே₃ாஷம் நீங்கி, சிப்பியின் அம்ஶமே அப்பொருளில் அதி₄கம் என்னும் அறிவு ஏற்பட்டதாகில் அந்த ப்₄ரமம் நீங்குகிறது. / 30.

47-48. "யதா₂ர்த்த₂ம் ஸர்வவிஜ்ஞாநமிதி வேத₃வித₃ாம் மதம்" [எல்லா அறிவும் உண்மையானது என்பது வைதி₃கர்களின் மதம்.] என்று ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடியால், அறிவுகள் பொய்யென்று சொல்லும் அக்₂யாதி, அந்யதா₂க்₂யாதி, ஆத்மக்₂யாதி, அநிர்வசநீயக்₂யாதிX முதலானவைகள் தே₃ாஷமுள்ளவை. ஆகையால் நல்லோர்கள் அவற்றை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அறிவும், அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்பதும் உண்மையே என்று சொல்லும் ஸத்க்₂யாதி பக்ஷமே அறிவாளிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியானல் சிப்பியைப் பார்த்து வெள்ளியென்னும் ப்₄ரமமும் உண்மையறிவாமோ? என்னில். பஞ்சீகரணப்ரக்ரியையாலே சிப்பியிலும் வெள்ளியம்ஶம் ஒரு சிறிது இருக்கிறபடியால் அதுவும்

/ இக்குறி சூர்ணை எண்ணேடு இருந்தால் அந்தச் சூர்ணையின் ஒரு பகுதியே இந்தப் பாராவில் விளக்கப்பட்டது என்று கொள்க.

X க்₂யாதிபத₃ம் ஜ்ஞாநத்தைக் குறிக்கும்.

तत्तत्पुरुषानुभाव्यतया तत्तत्कालावसानान् रथादीन् परमपुरुषः सृजतीति हि श्रुत्याऽवगम्यते ॥ ३१ ॥ पीतश्शङ्ख इत्यादौ नयनवर्तिपित्तद्रव्य-

---

४९. स्वमधीरपि सत्या तद्विषयान् सृजतीश्वरः।
तद्व्यक्तिमात्रदृश्यांस्तत्कालमात्रस्थितान् यतः॥

உண்மையறிவேயாம்; உலகத்தில் அது ப்₄ரமம் என்றும் தவருன அறிவென்றும் சொல்லப்படுகிறதே எனில்: சிப்பி யம்ஶம் அதி₄கமாயிருப்பதை இவன் அறியாமையால் அது ப்₄ரமமாகிறது. ஆயினும் வெள்ளியம்ஶமும் அதில் உளதாகை யால் அதைமட்டும் கிரஹிக்கும் இவனுடைய அறிவும், அதற்கு விஷயமான வெள்ளியம்ஶமும் உண்மையேயாகும். ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட பஞ்சீகரணப்ரகாரம் பிறகு விவரிக்கப்படும். / 30.

49. கீழே "எல்லா அறிவிலும் உண்மையிருக்கிறது" என்னும் ஸத்க்₂யாதிபக்ஷம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு,ஶுக்திரஜத (சிப்பி வெள்ளி) ஜ்ஞானத்தில் அது மூதலிக்கப்பட்டது. இனி, மற்ற க்₂யாதிகளை ஒப்புக்கொள்ளுமவர்கள் பொய்யறிவுக்கு உதா₃ஹரணமாக எடுக்கும் திருஷ்டாந்தங்கள் பல, ஐம்பத் தெட்டாவது ஶ்லோகம்(சூர்ணை 38)வரை எடுக்கப்பட்டு அவை களும் உண்மையானவையே என்று மூதலிக்கப்படுகிறது. முத லில் இந்த ஶ்லோகசூர்ணைகளில் ஸ்வப்னத்தில் ஏற்படும் அறிவு உண்மையானதே என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. "ந தத்ர ரதா₂ ரத₂யோகா₃ ந பந்தா₂னோ ப₄வந்தி, அத₂ ரதா₂ந் ரத₂யோகா₃ந் பத₂ஸ் ஸ்ருஜதே" [ப்₃ருஹ 6-3-10] [அந்த ஸ்வப்நகாலத்தில் ரத₂ங்களோ, குதிரைகளோ, பாதைகளோ இல்லை; அதுசமயம் ரத₂ங்களையும், குதிரைகளையும், பாதைகளையும் (ஈஶ்வரன்) ஸ்ருஷ்டிக்கிறுன்] என்று தொடங்கி, "ஸ ஹி கர்த்தா" [அவனன்றே ஸர்வகர்த்தா] என்பது வரையில் ஶ்ருதியானது ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாக ஸுப்ரஸித்₃த₄னை ஈஶ்வரன் ஸ்வப்நகாலத்

संभिन्ना नायनरश्मयश्शङ्खादिभिस्संयुज्यन्ते। तत्र पित्तगतपीतिमाभिभूतः शङ्खगतशुक्लिमा न गृह्यते। अतस्सुवर्णानुलिप्तशङ्खवत्पीतश्शङ्ख इति प्रतीयते। सूक्ष्मत्वात्पीतिमा स्वनयननिष्क्रान्ततया स्वेनैव गृह्यते, न त्वन्यैः॥ ३२॥ जपाकुसुमसमीपवर्तिस्फटिकमणिरपि रक्त इति गृह्यते।

---

५०. अयं शङ्खः पीत इति प्रत्यक्षं सत्यमुच्यते।
नेत्रस्थपित्ततद्रश्मिसंयोगादिकृतं हि तत्॥

५१. जपाकुसुमसमीपस्थस्वच्छस्फटिकवस्तुनः।
वर्णः पुष्पस्य रक्तिम्नाऽऽक्रान्तोऽतो रक्तधीः प्रमा॥

திலே கனவுகாணும் மனிதனுக்கு அக்காலத்தில் மட்டும் அநுப4விக்கத்தக்கதான ரத2ம் முதலான விஷயங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறுன் என்று கே4ாஷிக்கையாலே கனவில் ஏற்படும் அறிவும் உண்மையானதேயாகும். 31.

50. காமாலைக் கண்ணன் "இந்தச் சங்கு மஞ்சளாயிருக்கிறது" என்று அறியும் அறிவிலும் உண்மையிருக்கிறது. கண்ணினுள்ளிருக்கும் பித்தத்துடன் கலந்த சக்ஷுஸ்கிரணங்கள் ஶங்க2த்துடன் சேரும்போது, பித்தத்3ரவ்யத்திலுள்ள மஞ்சள் நிறத்தால் மறைபடுவதால் சங்கத்தின் வெண்மை நிறம் காமாலைக் கண்ணனால் பார்க்கப்படுவதில்லை. மஞ்சள் நிறமே பார்க்கப்படுகிறது. ஆகையால் இதுவும் உண்மையறிவேயாகும். 32.

51. 'ஜபாகுஸுமம்' எனப்படும் செம்பரத்தம்பூவின் அருகிலிருக்கும் ஸ்ப2டிகக்கல் சிவப்பு நிறமுள்ளதாகக் காட்சியளிக்கிறது; இது பொய்யறிவன்ருே? எனில்: இல்லை. இதுவும் உண்மையறிவேயாம். எப்படியெனில்: பூவின் சிவப்பு நிறம் ஸ்ப2டிகத்தில் பட்டு அதனுடைய வெண்மை நிறத்தை மறைத்து விடுகிறது. ஆகையால் ஸ்ப2டிகக்கல்லில் வெண்மை நிறம் தோன்றுவதில்லை. பூவின் சிவப்பு நிறமே தோன்று

तज्ज्ञानं सत्यमेव ॥ ३३ ॥ मरीचिकायां जलज्ञानमपि पञ्चीकरणप्रक्रियया पूर्वोक्तवदुपपद्यते । पञ्चीकरणप्रक्रिया तु उत्तरत्र वक्ष्यते ॥३४॥ दिग्भ्रमोऽपि तथैव ; दिशि दिगन्तरस्य विद्यमानत्वात् , अवच्छेदकमन्तरेण

---

५२. मरीचिकाजलज्ञानं यथार्थमिति कथ्यते ।
पञ्चीकारप्रकारेण सूर्यांशुषु जलस्थितेः ॥

५३. दिगन्तरे दिशस्सत्त्वाद्दिग्भ्रमोऽपि प्रमा मता ।
विनाऽवच्छेदकं किञ्चिद्दिग्द्रव्यं नेष्यते पृथक् ॥

கிறது. அருகிலுள்ள மற்ற பொருள்களின் மீது பூவின் சிவப்புநிறம் பட்டபோதிலும், அவை ஸ்வச்ச₂மாக –[தெளிவுடையதாக]– இல்லாமையால் அவற்றில் சிவப்பு தெரிவதில்லை. ஸ்ப₂டிகம் ஸ்வச்ச₂மாக இருக்கையால் அதில் பூவின் சிவப்பு நிறம் பிரகாசிக்கிறது. 33.

52. கானலில் நீர் உள்ளதாகத்தோன்றும் அறிவு பொய்யன்றோ? எனில்: இல்லை. இதிலும் உண்மையுள்ளது. பஞ்சீகரணமுறைப்படி பார்த்தால் ஸூர்யகிரணமாகிற தேஜ: பதா₃ர்த்த₂த்திலும் ஜலமுள்ளது என்பது தெரியவரும். ஸூர்யகிரணத்திலுள்ள இந்த ஜலபா₄க₃மே பாலைவனத்தில் தூரத்திலுள்ளவனால் கிரஹிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் இதுவும் உண்மையறிவே. ஜலபா₄க₃ம் மிகச்சிறிதாகையால் அருகிலிருப்பவனால் கிரஹிக்கப்படுவதில்லை. 34.

53. ஒரு தி₃க்கை வேறு திசையாக எண்ணும் தி₃க்₃ப்₄ரமத்திலும் உண்மையிருக்கிறது. தி₃க் என்பது, ஒரு வஸ்துவை அபேக்ஷித்து ஏற்படுவதாகையால், அதை ஒரு தனி த்₃ரவ்யமாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. ஓர் இடமானது (அதற்கு மேற்கேயுள்ள) ஒரு வஸ்துவை முன்னிட்டுப் பார்க்கும்போது கிழக்காகிறது. (அதற்குக் கிழக்கேயுள்ள) மற்றொரு

दिगिति द्रव्यान्तरानङ्गीकाराच्च ॥ ३५ ॥ अलातचक्रादौ तु अतिशैघ्रयात् तदन्तरालाग्रहणात्तत्तद्देशसंयुक्ततत्तद्वस्तुन एव चक्राकारेण ग्रहणम्। तदपि सत्यमेव ॥ ३६ ॥ दर्पणादिषु निजमुखादिप्रतीतिरपि यथार्था। दर्पणादिप्रतिहतगतयो नायनरश्मयो दर्पणादिग्रहणपूर्वकं निजमुखादि

---

५४. तत्तद्देशसुसंयुक्ततत्तद्वस्तुग्रहादिदम्।
अलातचक्रज्ञानं च सत्यमित्येव कथ्यते ॥

५५. दर्पणादिषु वक्त्रादिप्रतीतिश्च प्रमा मता।
दर्पणादिप्रतिहतगमना अक्षिरश्मयः ॥

५६. दर्पणग्रहपूर्वं च गृह्णन्ति स्वमुखादिकम्।
अतिशैघ्रयादन्तरालाऽग्रहात्प्रत्यक्षमीदृशम् ॥

வஸ்துவை முன்னிட்டுப் பார்க்கும்போது அதுவே மேற்கா கிறது. இப்படி ஒரு தி₃க்கிலேயே மற்ற தி₃க்குகளும் இருக் கிறபடியால் தி₃க்₃ப்₄ரமத்திலும் உண்மையுள்ளது. 35.

54. கொள்ளிக்கட்டை வேகமாகச் சுற்றும்போது தோன்றும் கொள்ளிவட்டம் ஒன்று என்னும் அறிவும் உண்மையானதே. அந்தந்த தே₃ஶத்தோடு நன்கு சேர்ந் திருக்கும் அந்தந்தக் கொள்ளியை அறிகிறோம் நாம். வேக மாகச் சுற்றுவதால் இரண்டு இடங்களுக்கு நடுவிலுள்ள இடைவெளி தோன்றாமல் அது வட்டமாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் இவ்வாறு காணப்படுவதில் பொய்யில்லை. 36.

55-56. கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்க்கும்போது முகம் தோன்றுவதும் உண்மையறிவே. கண்ணிலிருந்து வெளிக் கிளம்பும் நாயனரஶ்மிகள் — (பொருள்களை அறியும் கண் கிரணங்கள்) — கண்ணாடியில் பட்டு, அது ஸ்வச்ச₂மாயிருப்ப தால் திரும்பி வருகின்றன. முதலில் கண்ணாடியைப்பார்த்து,

गृह्णन्ति। तत्राप्यतिशैघ्र्यादन्तरालाग्रहणात् तथा प्रतीतिः॥ ३७॥ द्विचन्द्रज्ञानादावप्यङ्गुल्यवष्टम्भतिमिरादिभिर्नायनतेजोगतिभेदेन सामग्रीभेदात् सामग्रीद्वयमन्योन्यनिरपेक्षं द्विचन्द्रग्रहणहेतुर्भवति। सामग्रीद्वयं पारमार्थिकम्। तेन द्विचन्द्रज्ञानं भवति॥ ३८॥ अतः सर्वं विज्ञानं सत्यं सविशेषविषयं च। निर्विशेषवस्तुनोऽग्रहणात्। एवंभूतं प्रत्यक्षं

---

५७. तिमिरेऽङ्गुल्यवष्टंभे चेन्दुद्वित्वावगाहिनी।
धीरप्येवं यथार्था स्यात्सामग्रीद्वयसत्यतः॥

५८. रश्मयोऽक्षिप्रस्थिताश्च द्विधारा दोषमूलतः।
गत्वा पृथक्पृथक् चन्द्रं गृह्णन्ति निरपेक्षिणः॥

பிறகு முகத்தைப் பார்க்கின்றன. இச்செயல்கள் வெகு சீக்கிரத்தில் நடக்கிறபடியால் கண்ணுடிக்கும் முகத்துக்கும் நடுவிலுள்ள இடைவெளி தோன்றுவதில்லை. ஆகையால் பார்ப்பவன் கண்ணுடியில் முகமிருப்பதாக எண்ணுகிருன். 37.

57-58. 'திமிரம்' என்னும் கண்ணேயிஞலோ, கண்ணில் விரலை வைத்துக்கொள்வதாலோ ஏற்படும் இரண்டுசந்திரர்களைக் காணும் காட்சியிலும் உண்மையிருக்கிறது. இம்மாதிரியான காட்சிகளில் கண்ணிலிருந்து புறப்படும் கிரணங்கள் இரண்டு பிரிவாய்ப் பிரிந்து தனித்தனியே போய், சந்திரனேடு ஸம்ப₃ந்த₄ப்படுகின்றன. ஆகையால் சந்திரனைப்பார்க்க ஸாமக்₃ரிகள் இரண்டாகின்றன. அவையிரண்டும் உண்மை. ஆகையால் அவற்ருல் பார்க்கப்பட்ட இரண்டு சந்திரர்களும் உண்மையே. உண்மையில் ஒன்ருயிருக்கும் சந்திரன், இரண்டு ஸாமக்₃ரிகளால் தனித்தனியே கிரஹிக்கப்படுவதே இக்காட்சி. 38.

59. இந்நிருபணங்களிலிருந்து எல்லா அறிவும் உண்மையென்றும், விஶேஷத்தோடு கூடிய வஸ்துக்களையே அறி

प्रथमतो (जात्यादिरूप) भेदविशिष्टमेव गृह्णाति। भेद इति व्यवहारे तु प्रतियोग्यपेक्षा, न तु स्वरूपे(ण)। तेनानवस्था अन्योन्याश्रयदोषः नास्ति। उपर्युपर्यपेक्षाऽनवस्था। परस्परापेक्षा अन्योन्याश्रयः॥ ३९॥

---

५९. तस्मात् ज्ञानं सर्वमपि सत्यं च सविशेषकम्।
वस्तुनो निर्विशेषस्य ग्रहणं न भवेत् क्वचित्॥

கின்றனவென்றும் தெளிவாகிறது. விஶேஷமாவது:— ஒரு வஸ்துவை வேறு வஸ்துக்களிலிருந்து பிரித்து அறிவதற்குக் காரணமான த4ர்மம். இது ஆகாரமாகவோ, கு3ணமாகவோ இருக்கலாம். விஶேஷமில்லாத வஸ்துவைப்பற்றிய அறிவு எங்கும் ஏற்படுவதில்லை. 'விஶேஷம்' என்பதே பே4த3ம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது; இதுபற்றி (41*-42) ஶ்லோக விவரணத்தில் (பக்கம் 22, 23) விளக்கப்பட்டது இங்கு அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது. இந்த பே4த3த்தை (அந்தந்தப் பொருளின் அமைப்பாகிற) ஜாதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே நையாயிகர்கள் முதலானோர் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி ஒப்புக்கொண்டால் அந்யோந்யாஶ்ரயணம், அநவஸ்தை2 என்னும் இரு தோ3ஷங்கள் ஏற்படும். எப்படியெனில்: க4டத்வம் என்பதும், படத்தைக் காட்டிலும் க4டத்திற்குள்ள(பட)பே4த3மும் வேறாகில், க4டத்வத்தை அறிந்தால் தான் படபே4த3த்தை அறியமுடியுமென்றும், படபே4த3த்தை அறிந்தால்தான் க4டத்வத்தை அறியமுடியுமென்றும் அந்யோந்யாஶ்ரயதோ3ஷம் வரும். படபே4த3ம் க4டத்வத்தைக் காட்டிலும் வேறாகில், க4டத்வத்தைப் படபே4த3த்திலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கு ஒரு பே4த3த்தையும், அதை க4டத்வத்திலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கு மற்றொரு பே4த3த்தையும், இவ்வாறாக முடிவில்லாமல் பே4த3ங்களை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருகையாகிற அநவஸ்தா2தோ3ஷமும் ஏற்படும். ஆகையால், க4டத்திலுள்ள படபே4த3ம் முதலானவை க4டஜாதி என்று சொல்லப்படும் க4டத்தின் அமைப்பாகிற க4டத்வமே என்று கொள்வதே நல்வழியாகும். 39.

नन्, दशमस्त्वमसीत्येतदपि प्रत्यक्षं किं न स्यादिति चेन्न। त्वमित्येतस्य प्रत्यक्षत्वेऽपि दशमोऽहमित्यस्य वाक्यजन्यत्वात्। यदि दशमोऽहमित्यस्य (प्रत्यक्षत्वं) प्रत्यक्षविषयत्वं, तर्हि धर्मवांस्त्वमसीत्येतस्यापि प्रत्यक्षत्वं स्यात्। अङ्गीकारेऽतिप्रसङ्गात्। अत एव * तत्त्वमसीति

/ தன்னை மறந்த மூடர்கள் கதையில், பத்து மூடர்களில் ஒவ்வொரு மூடனும் தன்னை மறந்து ஒன்பதுபேரை எண்ணி 'நம்மில் ஒருவர் குறைகிறோமே' என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, அறிவாளியான வழிப்போக்கன் ஒருவன் வந்து எண்ணுகிற மூடனைப்பார்த்து "நீதான் பத்தாமவன்" என்று நினைவூட்டியவுடன் அந்த வாக்யத்தினால் பத்தாமவனான தன்னைப் பற்றிய ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானம் அவனுக்கு ஏற்படுவதுபோல், ***"தத் த்வமஸி"***[அது நீயாகிறாய்] என்னும் வேதா₃ந்தவாக்யத்தால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாநமே என்று அத்₃வைதிகள் கூறுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் "நீ" என்பதின் பொருள் 'நான்' என்று ப்ரத்யக்ஷமானாலும், "பத்தாமவனாகிறேன்" என்பது, வாக்யத்தினால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநமேயொழிய ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாநமல்ல. "பத்தாமவனாகிறேன்" என்ற வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாக ஒப்புக்கொண்டால், "நீ த₄ர்மவானாகிறாய்" என்ற வாக்யத்தினால் ஏற்படும் ஜ்ஞானத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவரும். இது *ஶப்₃த₃*ஜன்ய ஜ்ஞாநம் என்பது எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம். இதுவும் ப்ரத்யக்ஷமே என்று பிடிவாதம் பிடித்தால், "நீ இந்த்₃ரியங்களை உடையவனாகிறாய்" முதலான வாக்யங்களினால் இந்த்₃ரியங்கள் முதலான அதிந்த்₃ரியப்பொருள்களனைத்தும் ப்ரத்யக்ஷமாகவேண்டிவரும். பொருள்களுக்குள்ளே, இந்த்₃ரியங்களுக்கு விஷயமாவது, ஆகாதது என்னும் விப₄ாக₃மே இல்லாமற்போய்விடும். ஆகையால், ***"தத் த்வமஸி"*** என்னும் வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாநம்

/ **இக்குறியுள்ளவிடங்களில் இவ்விஷயம் காரிகாவளியில் இல்லை எனக்கொள்வது.**

वाक्यस्य नापरोक्षज्ञानजनकत्वम् ॥ ४० ॥ एतेन-प्रत्यक्षप्रमाकरणं प्रत्यक्षप्रमाणम्। प्रमा (चात्म) चात्र चैतन्यमेव। चैतन्यं च त्रिविधम्। अन्तःकरणावच्छिन्नचैतन्यं, वृत्त्यवच्छिन्नचैतन्यं, विषयावच्छिन्नचैतन्यं चेति। यदा त्रयाणामैक्यं तदा साक्षात्कारः। सोऽपि निर्विशेषविषय एव, अभेदमेव गृह्णातीत्यादिकुदृष्टिकल्पना निरस्ता ॥ ४१ ॥

---

६०. अन्तःकरणचैतन्यं वृत्त्यवच्छिन्नमेव च।
विषयावच्छिन्नमिति त्रिधा चैतन्यमुच्यते ॥

६१. त्रयं च समतापन्नं साक्षात्कारस्य कारणम्।
धीरप्यभेदं गृह्णाति निर्विशेषात्मिका च सा ॥

६२. एवमादि परोक्तं तु सर्वं मानप्रबाधितम्।
निर्विकल्पं वस्तुमात्रग्राहीति वचनं तथा ॥

ப்ரத்யக்ஷம் என்று அத்₃வைதிகள் கூறுவது தவறு என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 40.

60-*62. அத்₃வைதிகள் பின்வருமாறு சொல்லுகிறுர்கள்:— "ப்ரத்யக்ஷப்ரமைக்குக் கரணமாயிருப்பது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணம். ப்ரமையாவது ஆத்மசைதந்யமேயாகும். சைதந்யமும் மூவகைப்படும்,—1. அந்த:கரணத்தோடு சேர்ந்த சைதந்யம், 2. செயல்படும் சைதந்யம், 3. விஷயத்தோடு சேர்ந்த சைதந்யம் என்று. எப்போது இந்த மூன்றும் ஒன்ருய்ச்சேருகின்றனவோ அப்போது ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிறது. அவ்வறிவு பே₄த₃மின்மையையே அறிகிறது. அதற்கு விஷயம் நிர்விஶேஷ ஜ்ஞானமாத்திரமான ப்₃ரஹ்மமேயாகும்." என்று. இது முதலான அத்₃வைதிபக்ஷம் முழுவதும் ப்ரமாணத்திற்கு விருத்₃த₄மானதாகையால் பொருந்தாது. 41.

निर्विकल्पकं तु नामजात्यादियोजनाहीनं वस्तुमात्रावगाहि किञ्चिदिदमितिज्ञानमिति नैयायिकानां मतमपि निरस्तम् ॥ ४२ ॥

ननु "काणादं पाणिनीयं च सर्वशास्त्रोपकारकम्" इत्युक्तत्वात् कथं गौतममतनिरास इति चेत्; उच्यते; न खलु (नास्माभिः) कात्स्न्र्येनास्य मतस्य निरासः क्रियते। यावदिह युक्तियुक्तं तावत्स्वीक्रियते, परकल्पिततटाकोपजीवनवत्। न खलु तटाकस्थपङ्कोऽपि स्वीक्रियते। अतः परमाणुकारणत्वम्, वेदपौरुषेयत्वम्, ईश्वरानुमानिकत्वम्, जीवविभुत्वम्, सामान्यविशेषसमवायानां पदार्थत्वेन

---

६३. सामान्यसमवायादेः पदार्थान्तरतावचः।
सङ्ख्यादीनां च सप्तानां गुणपार्थक्यवर्णनम्॥

62*. "நிர்விகல்ப(க)ப்ரத்யக்ஷம் என்பது ஜாதி முதலான விஶேஷணங்களில்லாமல் வஸ்துமாத்திரத்தைத் தெரிவிக்கிறது; 'இது ஒரு பொருள்' என்கிற அறிவே அது" என்று சொல்லும் நையாயிக வைஶேஷிகர்களின் மதமும் ப்ரமாணத்திற்கு விருத்தமானது. 42.

63-65. "காணாத₃ம் பாணிநீயஞ்ச ஸர்வஶாஸ்த்ரோபகாரகம்" [கணாத₃ரால் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட தர்க்கஶாஸ்த்ரமும், பாணினியை ப்ரவர்த்தகராகக்கொண்ட வியாகரணஶாஸ்திரமும் எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் உபகாரம் செய்கின்றன." என்று சொல்லப்பட்டிருக்கையால் கௌ₃தமமதத்தை எப்படித் தள்ளலாமெனில்:— வேத₃விருத்₃த₄மான பல விஷயங்கள் அம்மதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கையால் தள்ளலாம். 1. ஸாமாந்யமென்றும், விஶேஷமென்றும், ஸமயவாயமென்றும் தனிப்பொருள்களைக் கற்பிப்பது. 2. ஸங்க்₂யை, பரிமாணம், ப்ருத₂க்த்வம், பரத்வம், அபரத்வம், கு₃ருத்வம், த்₃ரவத்வம் ஆகிய ஏழும் விப₄ாக₃மும் தனிக்கு₃ணங்களென்பது, 3.வேத₃ம்

स्वीकारः, उपमानादेः पृथक् प्रमाणत्वकल्पनम्, संख्यापरिमाणपृथक्त्व-विभागपरत्वापरत्वगुरुत्वद्रवत्वादीनां पृथग्गुणत्वकल्पनम्, दिशोऽपि द्रव्यत्वकल्पनमित्यादिसूत्रकारादिविरुद्धप्रक्रिया नास्माभिः स्वीक्रियते। अविरुद्धानि तु स्वीक्रियन्त इति न विरोधः॥ ४३॥

इति श्री वाधूलकुलतिलक श्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायां प्रत्यक्षनिरूपणं नाम प्रथमोऽवतारः॥

---

६४. वेदानां पौरुषेयत्ववादोऽणोर्हेतुतावचः।
जीवे विभुत्ववादश्च सर्वमेतत्परोदितम्॥

६५. श्रुतिसूत्रविरुद्धत्वात्प्रामाणिकबहिष्कृतम्।
तन्मते चाविरुद्धांशा आद्रियन्ते हि वैदिकैः॥

॥ इति प्रत्यक्षप्रकरणम्॥ १॥

பரமபுருஷனால் செய்யப்பட்டதென்பது, 4. பரமாணுவை ஜக$_3$த்காரணமென்பது, 5. ஜீவனை விபு$_4$வென்பது, 6. ஈஶ்வரனை அனுமானத்தால் ஸாதி$_4$க்கலாம் என்பது, 7. உபமானம் முதலானவற்றைத் தனி ப்ரமாணமாகக்கொள்வது, 8. தி$_3$க்கைத் தனி த்$_3$ரவ்யமாகக்கொள்வது, இது முதலானவற்றை அவர்கள் ஆத$_3$ரிக்கிறார்கள். இது முழுதும் ஶ்ருதிக்கும் ப்$_3$ரஹ்ம ஸூத்ரத்திற்கும் விருத்$_3$த$_4$மாகையால் வைதி$_3$கர்களால் அநாத$_3$ரிக்கப்படுகின்றது. அவர்கள் மதத்திலும் வேத$_3$விருத்$_3$த$_4$மல்லாத விஷயங்கள் வைதி$_3$கர்களால் ஆத$_3$ரிக்கப்படுகின்றனவாகையால் "ஸர்வஶாஸ்த்ரோபகாரகம்" என்றதும் பொருந்தும். எதிரி வெட்டினதாயினும் குளத்தை நாம் உபயோகி$_3$க்கிறோமன்றோ. குளத்திலுள்ள சேற்றைத்தானே தள்ளுகிறோம். 43.

ப்ரத்யக்ஷப்ரகரணம் முற்றிற்று.

॥ अथ द्वितीयोऽवतारः ॥

अथानुमानं निरूप्यते। व्याप्यस्य व्याप्यत्वानुसन्धानात् व्यापकविशेषप्रमितिरनुमितिः। तत्करणमनुमानम्। व्याप्यस्य-धूमस्य,

---

॥ अथानुमानप्रकरणम् ॥ २ ॥

६६. अथ ज्ञानेऽनुमित्याख्येऽनुमानं करणं भवेत्।
तदेव करणं लिङ्गपरामर्श इतीर्यते॥

---

2. அநுமான ப்ரகரணம்

66. இதுவரையில் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணம் விசாரிக்கப் பட்டது. இனி அநுமானப்ரமாணம் ஆராயப்படுகிறது. 'அநுமிதி' என்னும் அறிவுக்குக் கரணமாய் —(முக்கியகாரண மாய்)— இருப்பது அநுமானம் என்னும் ப்ரமாணமாகிறது. இங்கு சில பத₃ங்களின் பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். "மலை நெருப்புடையது; புகை காணப்படுவதால்" என்பது ஓர் அநுமான வாக்யம். இதில் மலை 'பக்ஷம்' எனப்படுகிறது. நெருப்பு 'ஸாத்₄யம்' [ஸாதி₄க் கப்படுவது] எனப்படுகிறது. பக்ஷமாகிற மலையில் ஸாத்₄ய மாகிற நெருப்பை ஸாதி₄த்துத்தரும் புகையாகிற அடையாளம், 'ஹேது' [காரணம்] என்றும் 'லிங்க₃ம்' [அடையாளம்] என்றும் சொல்லப்படுகிறது. புகையிருக்குமிடமெல்லாம், காலமெல்லாம் நெருப்பு இருப்பதைக் காண்கிறோம். நெருப்பு இருக்குமிடமெல்லாம், காலமெல்லாம் புகை இருக்கிறதென்று சொல்லமுடியாது. உதா₃ரணமாக பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பில் நெருப்பிருந்தபோதிலும் புகையில்லை. இவற்றிலிருந்து ஸாத்₄யமாகிற நெருப்பு அதி₄கமான இடத்திலும் காலத்திலும் உள்ளதென்றும், ஹேதுவாகிற புகை (அதைவிடக்) குறைந்த இடத்திலும் காலத்திலுமுள்ளதென்றும் தெளிவாகிறது.

अग्निव्याप्यत्वानुसंधानात् व्यापकविशेषप्रमितिः—वह्निप्रमितिः। अनधिक-देशकालनियमं(तं) व्याप्यम्। अन्यूनदेशकालवृत्ति व्यापकम्। तदिद-

---

அதி₄கமான தே₃ஶகாலங்களிலுள்ளதாகையால் ஸாத்₄யமாகிற நெருப்பு 'வ்யாபகம்' [நிறைந்தது] எனப்படுகிறது. குறைந்த தே₃ஶகாலங்களில் உள்ளதாகையால் ஹேதுவாகிற புகை 'வ்யாப்யம்'[குறைந்தது] எனப்படுகிறது. சில அநுமானங்களில் ஸாத்₄யஹேதுக்கள் ஸமமான தே₃ஶகாலங்களிலிருப்பதுமுண்டு. வ்யாப்யவ்யாபகங்களுக்குப் பின்வருமாறு மற்றொரு வித₄மாக வும் லக்ஷணமுரைக்கலாம். எது—[புகை]—எதை [நெருப்பை] விட்டுப்பிரியாமலிருக்குமோ, அது வ்யாப்யம். அத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் மன்றொன்று —[நெருப்பு]— வ்யாபகம். ஒரு வ்யாப்யத்தை வ்யாப்யமென்று அநுஸந்தி₄த்து, அதைக் கொண்டு ஒரு வ்யாபகத்தை அறிவது 'அநுமிதி' என்னும் அறிவாகும். உத₃ாஹரணம்:— புகை நெருப்புக்கு வ்யாப்யம் என்று அறிந்து, மலையிலிருக்கும் புகையைக்கொண்டு மலையில் நெருப்பிருக்கிறதென்று அறிவது 'அநுமிதி' என்னும் அறிவா கிறது. புகையிருக்குமிடமெல்லாம் நெருப்பிருக்கும் என்பதை அறிந்து, புகையைக்கொண்டு நெருப்பை அறிவதே அநுமிதி யாகும் என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட அநுமிதிக்குக் கரணமாயிருப்பது அநுமானம் என்றதாயிற்று. ஓர் அநுமிதி எப்படி ஏற்படுகிறது என்று ஆராயுமளவில், அநுமிதிக்குக் கரணம் எது என்று புலப்படும். சமயலறை முதலானவிடங் களில் புகையிருக்குமிடங்களிலெல்லாம் நெருப்பு இருக்கிறது என்று அறிந்த ஒரு மனிதன் ஒரு மலையிலிருந்து புகை தோன்றுவதைக் காண்கிறான். கண்டவுடன், புகையிருக்கு மிடமெல்லாம் நெருப்பிருக்கும் என்னும் வ்யாப்தியின் நினைவு ஏற்படுகிறது. அதற்குப்பின் நெருப்புக்கு வ்யாப்யமான புகையை உடையது இம்மலை என்னும் அறிவு ஏற்படுகிறது. (வ்யாப்தியோடுகூடிய) லிங்க₃ம் பக்ஷத்தில் உள்ளது என்னும் இவ்வறிவே லிங்க₃பராமர்ஶம் எனப்படுகிறது. இது ஏற்பட்ட

मविनाभूतं व्याप्यम्, तत्प्रतिसंबन्धि व्यापकमिति॥४४॥ तेन निरुपाधिकतया नियतसंबन्धो व्याप्तिरित्युक्तं भवति॥४५॥ सेयं यत्र

६७. परामर्शस्य तस्य स्यात् व्याप्तिज्ञानं च कारणम्।
साध्यहेत्वोस्साहचर्यनियमो व्याप्तिरिष्यते॥

६८. साध्याभावस्थले हेतोरवृत्तित्वं स चोच्यते।
पक्षवृत्तित्वधीर्हेतोः परामर्शः प्रकीर्तितः॥

६९. तज्जन्या साध्यधीः पक्षे या स्यात्साऽनुमितिर्भवेत्।
परामर्शो व्याप्यहेतोः पक्षवृत्तित्वधीर्मतः॥

வுடன் 'இம்மலை நெருப்பையுடையது' என்னும் அநுமிதி ஏற்படுகிறது. இதிலிருந்து அநுமிதிக்கு முக்கியமான காரணம் லிங்க₃பராமர்ஶமே என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அதுவே அநுமிதிகரணமான அநுமானமாகும். 44.

67-*68. இந்த லிங்க₃பராமர்ஶத்துக்கு வ்யாப்திஜ்ஞானம் காரணம் என்பதும் கீழ் காட்டப்பட்ட உதா₃ஹரணத்திலிருந்து அறியலாம். வ்யாப்தியாவது:— ஹேது இருக்குமிடமெல்லாம் ஸாத்₄யமிருக்கும் என்னும் ஸாஹசர்யநியமமேயாம். உதா₃ஹரணம்:— புகையிருக்குமிடமெல்லாம் நெருப்பிருக்குமென்னும் நியமம். இந்த ஸாஹசர்யநியமம் "ஸாத்₄யமில்லாதவிடத்தில் ஹேது இல்லை" என்பதில் முடிந்துநிற்கும். நெருப்பில்லாதவிடத்தில் புகையிராதன்றோ. 45.

68*-69. வ்யாப்தியோடு கூடிய ஹேது பக்ஷத்திலுள்ளது என்னுமறிவே (லிங்க₃) பராமர்ஶம் எனப்படுகிறது. இவ்வறிவிலிருந்து உண்டாகும் 'ஸாத்₄யம் பக்ஷத்திலுள்ளது' என்னும் அறிவு அநுமிதியாகும். இவை கீழே விளக்கப்பட்டன. ஹேது இருக்குமிடமெல்லாம் ஸாத்₄யமுள்ளது என்னும் சேர்த்தியைப் பல இடங்களில் காண்பதால் வ்யாப்திஜ்ஞானம்

धूमस्तत्र वह्निरिति व्याप्तिः भूयोदर्शनेन गृह्यते॥ ४६॥ व्याप्तिः द्विधा, अन्वयव्यतिरेकभेदात्। साधनविधौ साध्यविधिरूपेण प्रवृत्ता व्याप्तिरन्वयव्याप्तिः। यथा यो यो धूमवान् स सोऽग्निमानिति। साध्यनिषेधे साधननिषेधरूपेण प्रवृत्ता व्याप्तिः व्यतिरेकव्याप्तिः। यथा योऽनग्निः स निर्धूम इति॥ ४७॥

---

७०. व्याप्तिश्च द्विविधा सेयमन्वयव्यतिरेकतः।
यत्र यत्र च हेतुस्स्यात्साध्यं स्यात्तत्र तत्र च॥
७१. अन्वयव्याप्तिरेवं स्यात् धूमाद्वह्निविनिर्णये।
धूमाधिकरणं यद्यत्तत्तद्वह्निस्थलं तथा॥
७२. साध्याभावो यत्र यत्र हेत्वभावोऽपि तत्र च।
यत्र स्थले वह्न्यभावो धूमाभावोऽत्र दृश्यते॥

உண்டாகிறது. உதா₃ஹரணம்:— புகையிருக்குமிடமெல்லாம் நெருப்பு இருக்கிறதென்று சமயலறை முதலான பல விடங்களில் காண்பதால், நெருப்புக்கும் புகைக்குமுள்ள வ்யாப்தி அறியப்படுகிறது. 46.

70-*73. வ்யாப்தியும், அந்வயவ்யாப்தி என்றும், வ்யதிரேகவ்யாப்தி என்றும் இருவகைப்படும். 'எங்கெங்கு ஹேது இருக்கிறதோ அங்கங்கு ஸாத்₄யமுள்ளது' என்பது அந்வயவ்யாப்தி. உதா₃ஹரணம்:— புகையிருக்கும் சமையலறை முதலான எல்லா இடங்களிலும் நெருப்பிருக்கிறது என்பது அந்வயவ்யாப்தி. எங்கெங்கு ஸாத்₄யமில்லையோ அங்கங்கு ஹேது இல்லை என்பது வ்யதிரேகவ்யாப்தி. உதா₃ஹரணம்—ஸாத்₄யமாகிற நெருப்பு இல்லாத குளம் முதலான எல்லா இடங்களிலும் புகையில்லை என்பது வ்யதிரேகவ்யாப்தி. இப்படி அந்வயமென்றும், வ்யதிரேகமென்றும் இருவகையாக வ்யாப்தி உள்ளது. 47.

सेयमुभयविधा व्याप्तिः उपाधिसंभवे दुष्टा। साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापक उपाधिः। यथा वह्निना धूमे साध्यमाने आर्द्रेन्धनसंयोग उपाधिः। मैत्रीतनयत्वेन श्यामत्वे साध्यमाने

---

७३. अन्वयव्यतिरेकाभ्यामित्थं व्याप्तिः प्रजायते।
द्विविधापि व्याप्तिरेषा दुष्टा चोपाधिसङ्गतः॥

७४. योऽर्थस्साध्यव्यापकस्स्यात् साधनाव्यापकस्तथा।
सोऽर्थश्चोपाधिसंज्ञस्स्याद्वह्निना धूमसाधने॥

७५. तत्रार्द्रेन्धनसंयोग उपाधिरिति कथ्यते।
तस्य धूमव्यापकत्वाद्वह्नेरव्यापकत्वतः॥

73*-75. இந்த இரண்டு வகையான வ்யாப்திகளும் உபாதி₄யிருந்தால் தே₃ாஷமுள்ளதாகின்றன. உபாதி₄யாவது,— ஸாத்₄யத்திற்கு வ்யாபகமாயிருந்துகொண்டு, ஸாத₄நத்திற்கு வ்யாபகமல்லாமலிருப்பதொன்று. அதாவது,—ஸாத்₄யத்தோடு எப்போதும் சேர்ந்தும், ஹேது இருக்குமிடத்தில் இல்லாமலும் இருக்கும் பொருள். உத₃ாஹரணம்,—"மலையில் புகையிருக்கிறது, நெருப்பிருப்பதால்" என்னும் அநுமானத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இது தவருன அனுமானம். ஏனெனில்: "நெருப்பு இருக்குமிடமெல்லாம் புகையிருக்கிறது" என்னும் அந்வயவ்யாப்தியும், "புகையில்லாதவிடத்தில் நெருப்பில்லை" என்னும் வ்யதிரேக வ்யாப்தியும் தவருனவை. பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பில் தீயிருக்கிறது; புகையில்லை. இப்படி தே₃ாஷமுள்ள வ்யாப்திகளை சுலபமாகக் கண்டுபிடிப்பதற்கு உபாதி₄ உதவுகிறது. உத₃ாஹரணமாக, கீழே கொடுக்கப்பட்ட அனுமானத்தில் ஈரவிறகுச்சேர்க்கை உபாதி₄. இவ்வுபாதி₄ ஸாத்₄யத்திற்கு வ்யாபகமாயிருக்கிறது. புகையுள்ளவிடமெல்லாம் ஈரவிறகுச்சேர்க்கை உள்ளதன்றே.

शाकपाकजत्वमुपाधिः ॥ ४८ ॥ स चोपाधिः द्विविधः, निश्चितः शङ्कितश्चेति । निश्चितो यथा, विप्रतिपन्ना सेवा दुःखहेतुः, सेवात्वात्, राजसेवावत् इत्यत्र पापारब्धत्वमुपाधिः । अयं चेश्वरसेवायां नास्तीति निश्चयादयं निश्चितोपाधिः । शङ्कितो यथा, विप्रतिपन्नो जीवः

இவ்வுபாதி₄ ஸாத₄நத்திற்கு வ்யாபகமல்லாததாகவுமிருக்கிறது. ஹேதுவாகிற நெருப்பிருக்குமிடத்தில்,—அதாவது பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பில், ஈரவிறகுச்சேர்க்கையில்லையன்றோ. இதே ரீதியில் — "மைத்ரியின் பிள்ளையாகையால் கறுத்தவனுயிருக்கிருன்" என்னும் அனுமானத்தில், "கீரை உண்டதிஞல் பிறந்தவனுயிருக்கை" என்பது உபாதி₄ என்றும் கண்டுகொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட உபாதி₄யிருந்ததென்ருல் அனுமானம் தவருனதென்று உடனே நிஶ்சயிக்கலாம். இது ஏன் இப்படி? எனில் விளக்குகிருேம். எந்த நல்ல அனுமானத்திலும் ஸாத்₄யமில்லாதவிடத்தில் ஸாத₄னமிருக்கலாகாது; உபாதி₄யுள்ள அனுமானத்திலோவெனில், ஸாத்₄யத்திற்கு வ்யாபகமாயிருக்கிறது உபாதி₄. அதாவது,— அது இருக்குமிடமெல்லாமிருக்கிறது. அதோடு ஸாத₄னத்திற்கு அவ்யாபகமாயுமிருக்கிறது. அதாவது அது இல்லாதவிடத்திலுமிருக்கிறது. ஆகையால் ஸாத்₄யமில்லாதவிடத்திலும் ஸாத₄னமிருக்கிறதென்று வெளிப்படை. இக்காரணத்தாலேயே இவ்வநுமானம் தோ₃ஷமுள்ளதாகிறது. 48.

அந்த உபாதி₄யும் 'நிஶ்சிதம்' என்றும், 'ஶங்கிதம்' என்றும் இருவகைப்பட்டது. "ஸேவை துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறது; ஸேவையாயிருப்பதால்; ராஜஸேவையைப்போலே" என்னும் அனுமானத்தில் "பாபத்திஞல் ஏற்பட்ட ஸேவையாயிருக்கை" என்பது உபாதி₄. ஈஶ்வர ஸேவையில் இந்த உபாதி₄ நிஶ்சயமாக இல்லாமையால் அது துன்பத்திற்குக் காரணமாயிராததோடன்றியில், பேரின்பத்திற்குக் காரணமாகவே இருப்பதைக் காண்கிருேம். ஆகையால் இது நிஶ்சிதோபாதி₄ எனப்படுகிறது. "இந்த ஜீவன்

एतच्छरीरावसाने मुक्तिमान्, निष्पन्नसमाधित्वात्, शुकादिवदित्यत्र कर्मात्यन्तपरिक्षय उपाधिः। स च निष्पन्नसमाधौ विप्रतिपन्ने जीवे अस्ति(वा)नास्तीति संदिग्धत्वाच्छङ्कितोपाधिः। अतो निरुपाधिकसंबन्धवत् व्याप्यमिति सिद्धम्॥ ४९॥

व्याप्यं, साधनम्, लिङ्गमित्यनर्थान्तरम्। तस्य द्वे रूपे अनुमित्यङ्गभूते—व्याप्तिः पक्षधर्मता चेति। पञ्च रूपाण्यपि सन्ति; तानि च पक्षसत्त्वम्(व्यापकत्वम्)(धर्मत्वम्), सपक्षे सत्त्वम्, विपक्षाद्व्यावृत्तिः, अबाधितविषयत्वम्, असत्प्रतिपक्षत्वं चेति॥ ५०॥

இந்த ஶரீரத்தின் முடிவில் முக்தியடைவான்; ஸமாதி₄ நிறைவடையப்பெற்றவனானதையாலே; ஶுகர் முதலானோரைப்போலே" என்னும் அனுமானத்தில் ஸர்வகர்மநாஶம் உபாதி₄யாகும். இவ்வுபாதி₄ ஸமாதி₄ நிறைவடையப்பெற்றவனிடம் உள்ளதா இல்லையா என்பது ஸந்தே₃ஹமாயிருக்கையாலே இது ஶங்கிதோபாதி₄ எனப்படுகிறது. ஆகையால் உபாதி₄யற்ற வ்யாப்தியையுடையது வ்யாப்யம் என்று தேறிற்று. 49.

/ ஹேதுவானது—வ்யாப்யம், ஸாத₄நம், லிங்க₃ம் என்றும் குறிக்கப்படுகிறது. அந்த ஹேதுவுக்கு, அநுமிதிக்கு அங்க₃மாக இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டு. ஸாத்₄யத்திற்கு வ்யாப்யமாயிருக்கையாகிற வ்யாப்தி அவற்றில் ஒன்று; மற்றொன்று,—அத்தகைய ஹேது பக்ஷத்தில் இருக்கையாகிற பக்ஷத₄ர்மதையாகும். ஹேதுவுக்கு ஐந்து ஆகாரங்களும் உண்டு. அவையாவன:—(1) பக்ஷத்தில் இருக்கை (2) ஸபக்ஷத்தில் இருக்கை (3) விபக்ஷத்தில் இல்லாமலிருக்கை (4) பா₃தி₄க்கப்படாத ஸாத்₄யத்தை உடைத்தாயிருக்கை. அதாவது:— "குளத்தில் நெருப்பிருக்கிறது" என்று ஸாதி₄க்குமிடத்திற்போலே ப்ரத்யக்ஷாதி₃களால் பா₃தி₄க்கப்படாத ஸாத்₄யத்தைக் கொண்டிருக்கை. (5) ஸாத்₄யத்தின் இல்லாமையை ஸாதி₄க்கும் மற்றொரு (ப்ரதிபக்ஷ) ஹேதுவை உடைத்தாயிராமலிருக்கை. 50,/51.

सिषाधयिषितधर्मविशिष्टो धर्मी–पक्षः। यथा अग्निमत्त्वादिसाधने पर्वतादिः। सिषाधयिषितधर्मसजातीयधर्मवान् सपक्षः। यथा महानसादिः। साध्यतज्जातीयशून्यो विपक्षः। यथा महाह्रदादिः। प्रबलप्रमाणेन पक्षे निश्चितसाध्याभाववत्त्वं बाधितविषयत्वम्। यथा महाह्रदो अग्निमानित्यादिः। तदभाववत्त्वमबाधितविषयत्वम्। समबलतया प्रतीयमानप्रमाणोपरोधाभावोऽसत्प्रतिपक्षत्वम्॥५१॥ एवंभूतं व्याप्यं द्विविधम्। अन्वयव्यतिरेकि–केवलान्वयिभेदात्। पूर्वोक्तपञ्च-

---

७६. सन्दिग्धसाध्यवान् पक्षस्तथा निश्चितसाध्यकः।
सपक्षस्स्यात् विपक्षश्च निर्णीततदभाववान्॥

७७. व्याप्याभिधं लिङ्गमेतत् द्विविधं परिकीर्तितम्।
अन्वयव्यतिरेक्येकं केवलान्वयि चापरम्॥

---

76. அநுமானத்துக்கு முன், எந்த வஸ்துவில் ஸாத்₄யம் இருக்கிறதோ இல்லையோ என்னும் ஸந்தே₃ஹம் ஏற்படுகிறதோ, அல்லது எதில் ஒரு ஸாத்₄யம் ஸாதி₄க்க விரும்பப்படுகிறதோ, அது 'பக்ஷம்' எனப்படுகிறது. உதா₃ஹரணம்,— "மலை நெருப்புள்ளது; புகையால்" என்னும் அநுமானத்தில் மலை பக்ஷமாகிறது. எதில் ஸாத்₄யமிருக்கிறதென்று நிர்சயமாக அறியப்படுகிறதோ, அது ஸபக்ஷமாகும். உதா₃ஹரணம்:— கீழ்க்கண்ட அனுமானத்தில் சமையலறை ஸபக்ஷமாகும். புகையுள்ள சமயலறையில் நெருப்பிருப்பது நிர்சயமன்றோ. எதில் 'ஸாத்₄யமில்லை' என நிர்சயமாக அறியப்படுகிறதோ, அது விபக்ஷமாகும். உதா₃ஹரணம்:— கீழ்க்கண்ட அனுமானத்தில் குளம் விபக்ஷமாகிறது. குளத்தில் நெருப்பில்லை என்பது நிர்சிதமன்றோ. /51.

77-79. 'வ்யாப்யம்' என்னும் இந்த ஹேது 'அந்வயவ்யதிரேகி' என்றும், 'கேவலாந்வயி' என்றும் இரண்டு வகைப்படும். அந்வயவ்யாப்தியும், வ்யதிரேகவ்யாப்தியும் உள்ளது

रूपोपपन्नं व्याप्यमन्वयव्यतिरेकि। यथा, पर्वतोऽग्निमान् धूमवत्त्वात्, यो यो धूमवान्, स सोऽग्निमान् यथा महानसः, योऽनग्निः स निर्धूमः यथा ह्रद इति। तादृशमेव विपक्षरहितं व्याप्यं केवलान्वयि। यथा-ब्रह्म शब्दवाच्यं वस्तुत्वात्, घटवत्। विपक्षाभावात् केवलान्वयि चतूरूपोपपन्नम्॥ ५२॥ केवलव्यतिरेकिणि साध्याप्रसिद्धेः तद्व्य-

---

७८. व्याप्तिद्वयविशिष्टं यदन्वयव्यतिरेकि तत्।
यदन्वयव्याप्तिमात्रयुक्तं तत् केवलान्वयि॥

७९. वह्न्यादौ साध्यमाने तु धूमादि प्रथमं मतम्।
वाच्यत्वादौ साध्यमाने वस्तुत्वाद्यपरं तथा॥

அந்வயவ்யதிரேகிஹேதுவாகும். அந்வயவ்யாப்தி மாத்திரம் உள்ளது கேவலாந்வயிஹேதுவாகும். "மலை நெருப்புள்ளது; புகையால்" என்று புகையைக்கொண்டு நெருப்பை ஸாதி₄க்கு மிடத்தில், "எங்கெந்த இடத்தில் புகையிருக்கிறதோ, அங்கங் கெல்லாம் நெருப்புள்ளது; சமயலறையிற்போலே" என்று அந்வய வ்யாப்தியுமுள்ளது; "எங்கெங்கெல்லாம் நெருப் பில்லையோ அங்கங்கெல்லாம் புகையில்லை; குளத்திற்போலே" என்று வ்யதிரேகவ்யாப்தியுமுள்ளது. ஆகையால் புகையாகிற ஹேது அந்வயவ்யதிரேகிஹேதுவாகும். இந்த ஹேதுவில் சூர்ணை 50ல் கூறிய ஐந்து ஆகாரங்களும் உள்ளன. "ப்₃ரஹ்மம் சொல்லால் சொல்லத்தக்கது; வஸ்துவாயிருக்கையால்; க₄டத்தைப்போலே" என்னும் அனுமானத்தில் "எது எதுவெல் லாம் வஸ்துவாயிருக்கிறதோ, அது அதுவெல்லாம் சொல்லத் தக்கதாயுள்ளது"என்னும் அந்வயவ்யாப்தி உள்ளது. சொல்லத் தக்கதல்லாததாகிற விபக்ஷம் இல்லையாகையால் வ்யதிரேக வ்யாப்தி இல்லை. ஆகையால் வஸ்துவாயிருக்கையாகிற இந்த ஹேது கேவலாந்வயியாகிறது. இந்த ஹேது முற்கூறிய ஐந்து ஆகாரங்களில் நான்கு ஆகாரங்களையே உடையது. 52.

तिरेकव्याप्तिर्दुर्ग्रहा। अतः केवलव्यतिरेकिनिरासः। केवलान्वयिनि अन्वयव्यतिरेकिणि चात्यन्तातीन्द्रियार्थगोचरता निरस्ता ॥५३॥

तदेतदनुमानं स्वार्थं परार्थं चेति द्विधा विभज्य केचिदाहुः। सर्वेषामेवानुमानानां स्वप्रतिसंधानादिबलेन प्रवृत्ततया स्वव्यवहारमात्र-

---

८०. अनुमानमिदं स्वार्थं परार्थमिति च द्विधा।
एवं स्वार्थानुमानस्य विस्तरः परिकीर्तितः॥

"பூ4மி மற்ற பூ4தங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது; க3ந்த4முடைத்தாயிருக்கையால்" என்னும் அநுமானத்தில், பூ4மியைத்தவிர வேறு எப்பொருளும் க3ந்த4முடையதாயிராமையாலே, அந்வயவ்யாப்தி கிடையாது. வ்யதிரேக வ்யாப்தியே உண்டு. ஆகையால் இவ்வநுமானம் கேவல வ்யதிரேகி எனப்படுகிறது — என்று தார்க்கிகர்கள் கூறுகிறார்கள். இந்த அநுமானத்தில் ஸாத்4யம் வேறு எங்கும் காணப்படாமையால் வ்யதிரேக வ்யாப்தியும் அறியமுடியாதது. ஆகையால் கேவலவ்யதிரேகி என்னும் அநுமானமே கிடையாது என்பது நமது மதம். ஈஶ்வரன்போன்ற அதீந்த்3ரிய விஷயங்களில் த்3ருஷ்டாந்தம் காட்டமுடியாதாகையால், கேவலாந்வயி, அந்வயவ்யதிரேகி ஆகிய இரு அநுமானங்களுமே அவ்விஷயங்களை ஸாதி4க்கமாட்டா. ஆகையால், ஈஶ்வரன் அநுமானத்தால் ஸாதி4க்கத்தக்கவன் என்னும் தார்க்கிகபக்ஷம் தவறு என விளங்குகிறது. 53.

80. இவ்வனுமானம் ஸ்வார்த்தா2நுமானம், பரார்த்தா2நுமானம் என்றும் இருவகைப்படும். தனக்காக ஏற்பட்ட ஸ்வார்த்தா2நுமானத்தின் விரிவு (இதுவரையில்) கீழே விவரிக்கப்பட்டது. இனி, பிறர்க்காக ஏற்பட்ட பரார்த்தா2நுமானம் விவரிக்கப்படும். எல்லா அநுமானங்களுமே, லிங்க3 பராமர்ஶம் முதலானவற்றைச் செய்வதினாலேயே உண்டாவ

हेतुत्वमिति स्वार्थानुमानमेवेत्यपरे ॥ ५४ ॥ तदनुमानबोधकवाक्यं प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनरूपपञ्चावयवसंयुक्तम् ॥ ५५ ॥ तत्र, साध्यवत्तया पक्षवचनं प्रतिज्ञा। यथा पर्वतोऽग्निमानिति। लिङ्गस्य वचनं हेतुः, यथा धूमवत्त्वादिति। व्याप्तिनिर्देशपूर्वकं दृष्टान्तवचनमुदाहरणम्। तत् द्विविधम्, अन्वयव्यतिरेकभेदात्। यथा

---

८१. परार्थानुमितेर्हेतुः पञ्चावयववाक्यजः।
परामर्शः प्रतिज्ञादीन्याहुर्वाक्यानि पञ्च च॥

८२. प्रतिज्ञाहेतुवाक्ये चोदाहृत्युपनयौ तथा।
प्राहुर्निगमनं चेति पञ्चैतानि मनीषिणः॥

८३. पक्षे साध्योक्तिराद्यं स्यात् हेतूक्तिश्च द्वितीयकम्।
व्याप्तिदृष्टान्तनिर्देशस्तृतीयमिति कथ्यते॥

தால் தன் வ்யவஹாரத்திற்காகவே ஏற்பட்டவை என்றிட்டு எல்லா அனுமானமும் ஸ்வார்த்த₂மே, பரார்த்த₂ாநுமானம் கிடையாது என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். 54.

81-82. பரார்த்த₂ாநுமிதி என்னும் அறிவுக்கு ஐந்து அவயவங்களடங்கிய வாக்கியத்தாலுண்டாகும் பராமர்ஶம் காரணமாகிறது. ப்ரதிஜ்ஞை முதலானவற்றை ஐந்து அவயவ வாக்கியங்களென்கிறார்கள். 1. ப்ரதிஜ்ஞாவாக்கியம், 2. ஹேது வாக்கியம், 3. உத₃ாஹரணம், 4. உபநயம், 5. நிக₃மநம் என்னும் இவற்றையே அறிவாளிகள் ஐந்து அவயவங்களாகச் சொல்லுகின்றனர். 55.

83-84. பக்ஷத்தில் ஸாத்₄யம் இருப்பதாகச் சொல்லுவது ப்ரதிஜ்ஞை. உத₃ாஹரணம்:— "மலையில் நெருப்பு இருக்கிறது" என்பது. ஹேதுவைச் சொல்லுவது ஹேதுவாக்ய மெனும் அவயவமாகிறது. உத₃ாஹரணம்:— "புகையுள்ளதாயிருப்பதால்" என்பது. வ்யாப்தியை முதலில் சொல்லி த்₃ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுவது உத₃ாஹரணவாக்கியம்.

यो यो धूमवान् स सोऽग्निमान्, यथा महानस इत्यन्वयोदाहरणम्। योऽनग्निस्स निर्धूमः, यथा ह्रद इति व्यतिरेकोदाहरणम्। दृष्टान्तावमर्शनेन व्याप्ततया पक्षे हेतूपसंहारवाक्यमुपनयः। सोऽपि द्विविधः अन्वयव्यतिरेकभेदात्। तथा धूमवानित्यन्वयोपनयः। अयं च न तथा निर्धूम इति व्यतिरेकोपनयः। हेतुपूर्वकं पक्षे साध्योपसंहारवाक्यं निगमनम्। एतदपि द्विविधम् तथैव। यथा तस्मादसावग्निमानित्यन्वयेन निगमनम्। तस्मादयं निरग्निर्न भवतीति व्यतिरेकेण ॥ ५६ ॥

---

८४. व्याप्यस्य पक्षवृत्तित्वबोधकं च तुरीयकम्।
तथा निगमनं चान्त्यं पक्षे साध्योपसंहृतिः ॥

இது அந்வயமென்றும் வ்யதிரேகமென்றும் இருவகைப்படும், உதா₃ஹரணம்:— "எங்கெங்கு புகையுள்ளதோ. அங்கங்கு நெருப்புள்ளது; சமையலறையிற்போல்" என்பது அந்வயோதா₃ஹரணம். "எதில் நெருப்பில்லையோ அதில் புகையில்லை; குளத்திற்போல்" என்பது வ்யதிரேகோதா₃ஹரணம். வ்யாப்யமான ஹேது பக்ஷத்திலுள்ளது என்று உணர்த்தும் வாக்கியம் உபநயமாகும். இதுவும் அந்வயம், வ்யதிரேகம் என்று இருவகைப்படும். அந்வயத்திற்கு உதா₃ஹரணம்:—"நெருப்புக்கு வ்யாப்யமான புகையை உடையது இம்மலை" என்பது. வ்யதிரேகத்திற்கு உதா₃ஹரணம்:— "நெருப்பின்மைக்கு வ்யாபகமான புகையின்மையை உடையதன்று இம்மலை" என்பது. ஹேதுவை முன்னிட்டுக்கொண்டு பக்ஷத்தில் ஸாத்₄யமுள்ளது என்று முடிவுகட்டுவது கடைசி அவயமான நிக₃மனமாகிறது. இதுவும் அந்வயம் வ்யதிரேகம் என இருவகைப்பட்டது. அந்வயத்திற்கு உதா₃ஹரணம்:— "புகையுடையதாகையால் இம்மலையில் நெருப்பிருக்கிறது" என்பது. "புகையின்மையை உடையதன்றாகையால், இம்மலை நெருப்பின்மையை உடையதன்று" என்பது வ்யதிரேகத்திற்கு உதா₃ஹரணம், 56.

एवं पञ्चावयववादिनो नैयायिकाः। प्रतिज्ञाहेतूदाहरणरूपत्र्यवयव-वादिनो मीमांसकाः। उदाहरणोपनयरूपावयवद्वयवादिनस्सौगताः। अस्माकं त्वनियमः। क्वचित्पञ्चावयवाः, क्वचित् त्रयोऽवयवाः, क्वचित् द्वाववयवौ। उदाहरणोपनयाभ्यामेव व्याप्तिपक्षधर्मतयोस्सिद्धत्वात्तावतैव अनुमित्युपपत्तेः। मृदुमध्यमकठोरधियां विस्तरसंग्रहाभ्यां व्यवहार उपपद्यत इत्यनियम एव। एवं पञ्चावयवयुक्तः सद्धेतुरेव वह्न्यनुमापकः। सद्धेतुरित्युक्तत्वात् धूमसदृशधूलीपटलान्न वह्न्यनुमितिः॥ ५७॥

---

(1) ப்ரதிஜ்ஞை (2) ஹேது (3) உதா₃ஹரணம் (4) உபநயம் (5) நிக₃மனம் என்னும் ஐந்து வாக்யங்களை அவயவமாகக்கொண்டது அநுமானம் என்பது நையாயிகர்களின் மதம். (1) ப்ரதிஜ்ஞை (2) ஹேது (3) உதா₃ஹரணம் என்னும் மூன்றே வாக்யங்களை அவயவமாகக்கொண்டது அநுமானம் என்பது மீமாம்ஸகர்களின் மதம். (1) உதா₃ஹரணம் (2) உபநயம் என்னும் இரண்டே வாக்யங்களை அவயவமாகக் கொண்டது அநுமானம் என்பது பௌத்₃த₄ர்களின் மதம். நம்முடைய மதத்திலோவெனில், சிலவிடங்களில் ஐந்து அவயவங்களையும், சிலவிடங்களில் மூன்று அவயவங்களையும், சிலவிடங்களில் இரண்டு அவயவங்களையும் கொண்டது அநுமானம் என்று கொள்கிறோமாகையால் இதில் ஒரு நியமமில்லை. உதா₃ஹரணம் உபநயம் என்னும் இரண்டு வாக்யங்களாலேயே வ்யாப்தியும் பக்ஷத₄ர்மதையும் ஸித்₃தி₄ப்பதால், பு₃த்₃தி₄கூர்மையுடையவர்களுக்கு அநுமிதி ஏற்படுவதற்கு இந்த இரண்டு அவயவங்களே போதும். சாதாரணமான பு₃த்₃தி₄யுடையவர்களுக்கு மூன்று அவயவங்களும், மந்த₃பு₃த்₃தி₄யுடையவர்களுக்கு ஐந்து அவயவங்களும் தேவைப்படுகிறதாகையால் இவ்விஷயத்தில் நியமமில்லை என்பதே நமது கொள்கை. ஆக, முற்கூறியபடி ஐந்து (அல்லது மூன்று அல்லது இரண்டு) அவயவங்களுடைய புகை முதலான நல்ல ஹேதுக்களே நெருப்பு முதலான ஸாத்₄யங்களை அனுமானம் செய்கின்றன. ‘நல்ல ஹேது’ என்றதால், புகைபோலிருக்கும் தூசிப்படலத்தால் நெருப்பை அனுமானம் செய்யமுடியாது என விளங்கும். 57.

अन्ये हेतुवदाभासमाना हेत्वाभासाः, ते चासिद्धविरुद्धानैकान्तिकप्रकरणसमकालात्ययापदिष्टभेदात् पञ्चप्रकाराः ॥ ५८ ॥ तत्रासिद्धः त्रिविधः—स्वरूपासिद्ध आश्रयासिद्धो व्याप्यत्वासिद्धश्चेति। स्वरूपासिद्धो यथा, अनित्यो जीवः, चाक्षुषत्वात्, घटवदिति। आश्रयासिद्धस्तु, व्योमारविन्दं सुरभि अरविन्दत्वात् सरोजारविन्दवत् इति।

---

८५. असिद्धश्च विरुद्धश्च व्यभिचारी च बाधितः।
तथा सत्प्रतिपक्षश्च हेत्वाभासाः प्रकीर्तिताः॥

८६. आद्यस्स्वरूपासिद्धश्चेत्याश्रयासिद्ध इत्यपि।
व्याप्यत्वासिद्ध इति च त्रिविधः परिकीर्तितः॥

---

85. நல்ல ஹேதுக்களைப்போல் மேலெழத் தோன்றி, உண்மையில் நல்ல ஹேதுக்களல்லாதவையாகையாலே 'ஹேத்வாப₄ாஸங்கள்' எனப்படும் து₃ஷ்டஹேதுக்கள் இனி விவரிக்கப் படுகின்றன. 1. அஸித்₃த₄ம், 2. விருத்₃த₄ம், 3. வ்யபி₄சாரி (அநைகாந்திகம்), 4. பா₃தி₄தம் (காலாத்யயாபதி₃ஷ்டம்) 5. ஸத்ப்ரதிபக்ஷம் (ப்ரகரணஸமம்) என்னும் இவை ஐந்தும் ஹேத்வாப₄ாஸங்களாகின்றன. 58.

86—88. இவற்றில், முதல் ஹேத்வாப₄ாஸமான அஸித்₃த₄ம், 1. ஸ்வரூபாஸித்₃த₄ம், 2. ஆஶ்ரயாஸித்₃த₄ம், 3. வ்யாப்யத்வாஸித்₃த₄ம் என்று மூன்று வித₄ம். முதல் வித₄மான ஸ்வரூபாஸித்₃த₄த்துக்கு உதா₃ஹரணம், — "ஜீவன் அநித்யன்; கண்ணாலே அறியப்படுபவனாகையால்; குடம்போல்" என்பது. இங்கே ஹேது 'கண்ணாலே அறியப்படுபவனாயிருக்கை' என்பது. இது பக்ஷமாகிய ஜீவனிடமில்லை; ஏனெனில்: அவன் கண் முதலான இந்திரியங்களால் காணப்படுபவனன்றே. ஹேதுவின் ஸ்வரூபமே பக்ஷத்தில் இல்லாமையால் இது ஸ்வரூபாஸித்₃த₄மாகிறது. ஆஶ்ரயாஸித்₃த₄த்துக்கு உதா₃ஹரணம்,—

व्योमारविन्दमाश्रयः, स चासिद्धः। व्याप्यत्वासिद्धो द्विविधः, एको व्याप्तिग्राहकप्रमाणाभावात्, अपरस्तु उपाधिसद्भावात्। आद्यो यथा, यत् सत्, तत् क्षणिकमिति। क्षणिकत्वसत्त्वयोः व्याप्तिग्राहकप्रमाणासिद्धेः। द्वितीयो यथा, अग्नीषोमीयहिंसा अधर्मसाधिका, हिंसात्वात् क्रतुबाह्य-

---

௮௭. तत्रादिमश्चाक्षुपत्वं जीवानित्यत्वसाधने।
द्वितीयस्सुरभित्वे च साध्यमाने खपुष्पके॥

௮௮. पुष्पत्वमाश्रयासिद्धमन्यस्सोपाधिकस्स्मृतः।
उपाधेश्च स्वरूपं तु पूर्वमेव निरूपितम्॥

"ஆகாஶத்தில் முளைத்த தாமரைப்பூ நறுமணமுள்ளது; தாமரைப்பூவாயிருப்பதால். ஜலத்தில் உண்டான தாமரைப் பூவைப்போல்" என்பது. இங்கு பக்ஷம் ஆகாசத்தில் முளைத்த தாமரைப்பூ; இப்படிப்பட்ட தாமரை இல்லை; ஹேதுவுக்கு ஆஶ்ரயமான பக்ஷம் இல்லாமையால் ஆஶ்ரயாஸித்₃த₄ம் என்று சொல்லப்படுகிறது. வ்யாப்யத்வாஸித்₃த₄ம் என்பது இருவகைப்படும். வ்யாப்தியை அறிவிக்கும் ப்ரமாணம் இல்லாமையால் ஏற்படுவது முதல் வகை. "எது உள்ளதோ அது க்ஷணிகம்" என்னும் அனுமானத்தில் க்ஷணிகமாயிருக்கைக்கும் உள்ளதாயிருக்கைக்கும் வ்யாப்தியை அறிவிக்கும் ப்ரமாணம் இல்லாமையால் இது இவ்வகைப்பட்ட ஹேத்வாப₄ாஸமாகிறது. இனி வ்யாப்யத்வாஸித்₃த₄த்தில் இரண்டாவது வகை உபாதி₄யுடன் கூடிய ஹேதுவாகும். உத₃ாஹரணம்:— "அக்₃நீஷோமயாக₃த்தில் பஶுவை ஹிம்ஸிப்பது அத₄ர்மத்தை உண்டுபண்ணுவது; ஹிம்ஸையாயிருப்பதால்; வேத₃த்தில் விதி₄க்கப்படாத ஹிம்ஸையைப்போலே" என்னும் அனுமானத்தில் "ஶாஸ்திரத்திலுல் நிஷேதி₄க்கப்படுகை" உபாதி₄. அது "அத₄ர்மத்தை உண்டுபண்ணுவதாயிருக்கை"என்னும் ஸாத்₄யத்தோடு கூடியேயிருக்கிறது; அதாவது ஸாத்₄ய

हिंसावदिति। अत्र निषिद्धत्वमुपाधिः। अतो हिंसात्वहेतुस्सोपाधिकः॥५९॥ साध्यविपरीतव्याप्तो हेतुर्विरुद्धः। तद्यथा, प्रकृतिः नित्या कृतकत्वात् कालवदिति। कृतकत्वहेतुः साध्याभावव्याप्तः॥६०॥

---

८९. साध्याभावव्याप्तियुक्तो विरुद्धो हेतुरुच्यते।
स च कार्यत्वहेतुस्स्यात् शब्दनित्यत्वसाधने॥

९०. साध्यहेत्वोस्साहचर्यानियमो यत्र दृश्यते।
व्यभिचारी स वह्निस्स्यात् पर्वते धूमसाधने॥

வ்யாபகமாயிருக்கிறது; ஆனால் ஸாத₄னமாகிற 'ஹிம்ஸையாயிருக்கை' என்பது இருக்குமிடமான அக்₃நீஷோமயாக₃ பஶு ஹிம்ஸையில் அது —(ஶாஸ்திரத்தினால் நிஷேதி₄க்கப்படுகை)— இல்லை. அதாவது-ஸாத₄ந அவ்யாபகமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அது உபாதி₄யாகிறது. இப்படி உபாதி₄யுள்ளதாகையால் இவ்வநுமானத்தில் வ்யாப்தியில்லை. இந்த ஹேதுவுக்கு வ்யாப்யத்வமில்லை; ஆகையால் இந்த ஹேத்வாப₄ாஸம் வ்யாப்யத்வாஸித்₃த₄ம் என்று சொல்லப்படுகிறது. உபாதி₄யின் ஸ்வரூபம் முன்பே விளக்கப்பட்டது. 59

89. ஸாத்₄யத்துக்கு எதிரிடையானதோடு (அதாவது ஸாத்₄யமில்லாமையோடு) வ்யாப்தியுள்ள ஹேது விருத்₃த₄மாகிறது. உத₃ாஹரணம்:—"ஶப்₃த₃ம் (அல்லது ப்ரக்ருதி) அழிவில்லாதது; செய்யப்படுவதாயிருப்பதால்; காலத்தைப்போல்" என்னும் அனுமானத்தில் 'செய்யப்படுவதாயிருக்கை' என்னும் ஸாத₄னம் 'அழிவுள்ளதாயிருக்கை' என்னும் ஸாத்₄யாப₄ாவத்துடன் வ்யாப்தியுள்ளதாகையால் அதையே ஸாதி₄க்கிறது; ஆகையால் இது விருத்₃த₄ஹேதுவாகிறது. 60.

90. எந்த அநுமானத்தில் சிலவிடங்களிலாவது ஹேதுவோடு ஸாத்₄யம் கூடியிராமலிருக்கின்றதோ, அந்த அநு

सव्यभिचारोऽनैकान्तिकः ॥ ६१ ॥ स च द्विविधः, साधारणोऽसाधारणश्चेति । पक्षसपक्षविपक्षवृत्तिः साधारणानैकान्तिकः । यथा

---

९१. अयं च द्विविधः प्रोक्तः एकस्साधारणस्स्मृतः ।
अस्य पक्षे सपक्षे च विपक्षेऽपि च संस्थितिः ॥

९२. शब्दनित्यत्वसाध्ये च प्रमेयत्वं तथाविधम् ।
अन्यश्चासाधारणाख्यस्सपक्षाच्च विपक्षतः ॥

மானத்திலுள்ள ஹேது 'வ்யபி₄சாரீ' எனப்படுகிறது. "இம்மலை புகையுள்ளது; நெருப்பிருக்கையால்" என்னும் அனுமானத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் ஹேதுவான நெருப்பிருக்குமிடமான இரும்புருண்டையில் ஸாத்₄யமான புகையில்லை. ஆகையால், இவ்வநுமானத்தில் வ்யாப்தியில்லை. ஆகையால், இது தவறான அநுமானம். இதிலுள்ள ஹேது 'வ்யபி₄சாரீ' எனப்படுகிறது. இதுவே 'ஸவ்யபி₄சாரம்' 'அநைகாந்திகம்' என்றும் கூறப்படுகிறது. 61.

91-*92. இந்த வ்யபி₄சாரிஹேது ஸாத₄ாரணம் என்றும், அஸாத₄ாரணம் என்றும் இருவகைப்படும். இதில்—பக்ஷம், ஸபக்ஷம், விபக்ஷம் ஆகிய மூன்றிலும் இருக்கும் ஹேது ஸாத₄ாரணஹேது எனப்படுகிறது. ஸாத்₄யாபா₄வத்தையுடைய விபக்ஷத்திலும் இந்த ஹேது இருக்கையாலேயே இது வ்யபி₄சாரி ஹேதுவாகிறது. பக்ஷம், ஸபக்ஷம், விபக்ஷம், ஆகிய இவற்றில் வாசியற இருக்கையாலே இது 'ஸாத₄ாரணம்' எனப்படுகிறது. உத₃ாஹரணம்:—"ஶப்₃த₃ம் அழிவற்றது; அறியப்படுவதாகையால்; காலம்போலே" என்னும் அநுமானத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் அறியப்படுவதாயிருக்கை என்னும் ஹேது பக்ஷமாகிற ஶப்₃த₃த்திலுமுள்ளது. அழிவற்றதாகையாலே ஸபக்ஷமான ஆத்மாவிலுமுள்ளது; அழிவுள்ளதாகையாலே விபக்ஷமான 'க₄டம்' முதலானவற்றிலுமுள்ளது.

शब्दो नित्यः प्रमेयत्वात् कालवत्॥ ६२॥ असाधारणस्तु सपक्षविपक्षव्यावृत्तः। यथा भूर्नित्या गन्धवत्त्वात्; व्योमवदिति॥ ६३॥ प्रकरणसमस्तु साध्यविपरीतसाधकहेत्वन्तरवान्। यथा ईश्वरो नित्यः

---

९३. व्यावृत्तो गन्धवत्त्वं स्यात् पृथ्वीनित्यत्वसाधने।
यस्य हेतोरन्यहेतुस्साध्याभावस्य साधकः॥

ஆகையால் இது 'ஸாத₄ாரண்யம்' என்னும் தோ₃ஷமுள்ள ஹேதுவாகும். 62.

92*-*93. மற்றொரு வ்யபி₄சாரிஹேது அஸாத₄ாரண மெனப்படும். அதாவது, ஸபக்ஷத்திலும், விபக்ஷத்திலுமில்லாமல் பக்ஷத்தில்மட்டுமிருப்பது அஸாத₄ாரணஹேது. பக்ஷத்திற்கே அஸாத₄ாரணமாயிருக்கையால் இது அஸாத₄ாரண ஹேது எனப்படுகிறது. ஸாத்₄யமுள்ள ஸர்வஸபக்ஷத்திலும் ஹேது இல்லாமையால், இது வ்யாப்தி காட்ட முடியாத ஹேதுவாகிறது. உதா₃ஹரணம்:— "பூ₄மி அழிவற்றது; க₃ந்த₄முள்ளதாகையால்" என்னும் அநுமானத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் 'க₃ந்த₄முள்ளதாயிருக்கை' என்னும் ஹேது, அழிவற்றதாகையாலே ஸபக்ஷமான ஆத்மாவிலுமில்லை; அழிவுள்ளதாகையாலே விபக்ஷமான ஜலாதி₃களிலுமில்லை. ஆகையால் இது 'அஸாத₄ாரண்யம்' என்னும் தோ₃ஷமுள்ள ஹேதுவாகும். 63.

93*-*95. யாதொரு ஹேதுவுக்கு ஸாத்₄யாபா₄வத்தை ஸாதி₄க்கும் மற்றொரு ஹேது உள்ளதோ, அது 'ஸத்ப்ரதிபக்ஷம்' [(ஸாத்₄யாபா₄வஸாத₄கஹேத்வந்தரமான) ப்ரதிபக்ஷத்தை உடையது] எனப்படுகிறது. மற்றொரு ஹேதுவால் ஸாத்₄யாபா₄வம் ஸித்₃தி₄த்துவிடுகிறபடியால், இந்த ஹேதுவால் ஸாத்₄யம் ஸித்₃தி₄க்கமாட்டாது. ஆகையால் இது நல்ல ஹேதுவன்று. உதா₃ஹரணம்:— "ஶப்₃த₃ம் அழிவற்றது;

अनित्यधर्मरहितत्वात्, ईश्वरो न नित्यः नित्यधर्मरहितत्वादिति। अयमेव सत्प्रतिपक्षः। ६४॥ यस्य हेतोस्साध्याभाववान् पक्षः स कालात्ययापदिष्टः। स यथा, अग्निरनुष्णः पदार्थत्वात् जलवत्। अयं च प्रत्यक्षेणैवोष्णत्वावधारणाद्बाधितः॥ ६५॥

---

९४. अस्ति सत्प्रतिपक्षोऽयं श्रावणत्वेन हेतुना।
शब्दनित्यत्वसाध्ये च साध्याभावस्य साधकः॥

९५. कार्यत्वहेतुरस्तीति श्रावणत्वं तथाविधम्।
यस्साध्याभाववत्पक्षविशिष्टस्स च बाधितः॥

கேட்கப்படுவதாயிருக்கையால்" என்னும் அநுமானத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். "ஶப்₃த₃ம் அழிவுள்ளது; உண்டாவதாயிருக்கையால்" என்னும் மற்றொரு அனுமானத்தில் உண்டாவதாயிருக்கை என்னும் ஹேது, ஶப்₃த₃த்தில் ஸாத்₄யாபா₄வமாகிற அழிவுள்ளதாயிருக்கையை ஸாதி₄த்துத்தருகிறது. ஆகையால் முதலனுமானத்திலுள்ள "கேட்கப்படுவதாயிருக்கை" என்னும் ஹேது ஸத்ப்ரதிபக்ஷம் என்னும் து₃ஷ்டஹேதுவாகிறது. இதுவே 'ப்ரகரணஸமம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. 64.

95*-*96. ஸாத்₄யாபா₄வத்தோடு கூடிய பக்ஷத்தை உடைத்தாயிருக்கும் ஹேது பா₃தி₄தம் எனப்படுகிறது. உதா₃ஹரணம்:— "நெருப்பு உஷ்ணமன்று; பொருளாயிருக்கையால்; ஜலம்போல்" என்னும் அநுமானத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். நெருப்பு உஷ்ணமாயிருப்பது என்பதை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறோம். ஆகையால் இங்கு பக்ஷமாகிற நெருப்பு ஸாத்₄யாபா₄வமாகிற ஔஷ்ண்யத்தை (சூட்டை) உடையதாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பக்ஷத்தை உடைய இந்த ஹேது பா₃தி₄தம் எனப்படுகிறது. இது 'காலாத்யயாபதி₃ஷ்டம்' என்றும் கூறப்படும். 65.

एवमनुमाने निरूपिते उपमानादेरनुमानादावन्तर्भावः। यथा—अतिदेशवाक्यार्थस्मरणसहकृतसादृश्यविशिष्टपिण्डज्ञानमुपमानम्। गवयमजानानोऽपि, यथा गौस्तथा गवय इति कुतश्चिदारण्यकाच्छ्रुत्वा वनं गतो अतिदेशवाक्यार्थं स्मरन् यदा गोसादृश्यविशिष्टपिण्डं पश्यति, तदा तद्वाक्यार्थस्मरणसहकृतगोसादृश्यविशिष्टपिण्डज्ञानं जायते, तदुपमानमित्युच्यते। तस्य स्मरणरूपत्वात्प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः, व्याप्तिग्रहापेक्षत्वादनुमानेऽन्तर्भावः, वाक्यजन्यत्वात् शब्दे चान्तर्भावः ऊह्यः।

---

९६. वह्न्यनुष्णत्वसाध्ये तु पदार्थत्वं तथाविधम्।
हेतुवद्भासमानत्वाद्धेत्वाभासा इमे श्रुताः॥

९७. उपमानं च सत्तर्कश्चार्थापत्त्यादिकं तथा।
एतेषामनुमानादावन्तर्भावः प्रकीर्तितः॥

॥ इत्यनुमानप्रकरणम् ॥ २ ॥

96*. எண்பத்தைந்தாவது ஶ்லோகத்திலிருந்து இதுவரை நிருபிக்கப்பட்ட அஸித்₃த₄ம், விருத்₃த₄ம், வ்யபி₄சாரி, பா₃தி₄தம், ஸத்ப்ரதிபக்ஷம் என்னும் ஐந்து வகையான து₃ஷ்ட ஹேதுக்களும் மேலெழப்பார்க்கும்போது நல்ல ஹேதுக்கள்போலே தோன்றினும், உண்மையில் நல்ல ஹேதுக்களல்லாதவையாயிருக்கையால், இவை ஹேத்வாபா₄ஸங்கள் —(ஹேதுவைப் போல் தோன்றுபவை)— என்று அழைக்கப்படுகின்றன. *

97. ஆக, இவ்வளவால் அநுமாந ப்ரமாணம் நிருபிக்கப்பட்டது. சிலர் உபமானம், ஸத்தர்கம், அர்த்தா₂பத்தி முதலான மற்றும் சில ப்ரமாணங்களை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அவை அநுமானம், ப்ரத்யக்ஷம், ஶப்₃த₃ம் என்னும் மூன்று ப்ரமாணங்களுக்குள்ளேயே அடங்கிவிடும் என்று நமது மதத்தில் ஸித்₃தா₄ந்தம் செய்யப்படுகிறது.

நையாயிக வைஶேஷிகர்கள் ' உபமானம் ' என்று ஒரு தனி ப்ரமாணத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அதாவது:–'க3வயம் என்பது காட்டுப்பசு. இதை அறியாது தன்னைக்கேட்ட ஒரு நாட்டுமனிதனிடம் காட்டுமனிதன் ஒருவன் "நாட்டுப்பசுவைப் போன்றது 'க3வயம்' என்னும் பிராணி" என்று சொல்லுகிறான். இதைக்கேட்டபின்பு அந்த நாட்டுமனிதன் காட்டுக்குப் போகிறான். அங்கு நாட்டுப்பசுவைப்போன்ற ஒரு பிராணியைப் பார்க்கிறான். முன் காட்டுமனிதனிடம் கேட்ட வாக்கியமும் அதன் பொருளும் நினைவுக்கு வருகிறது. அந்த நினைவைக்கொண்டு "நான் பார்க்கும்படியான பசுவைப்போன்ற இப்பிராணி க3வயம்" என்னும் அறிவு உண்டாகிறது. இவ்வறிவு உபமானம் என்னும் பிரமாணத்தால் உண்டாகிறதென்று நையாயிகர்கள் சொல்லுகின்றனர். இதைத் தனி ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதில்லை க3வயத்தைப் பார்க்கும்போது, அதை ஒத்ததான பசுவின் உருவம் நினைவுக்கு வருகிறது. இதுவே உபமிதிகரணமான உபமானம் என்று சொன்னால், இது ப்ரத்யக்ஷத்தில் அடங்கிவிடுகிறது. க3வயத்தைப் பார்க்கும்போது அதற்கும் பசுவுக்குமிருக்கும் ஒற்றுமை தோன்றுகிறது. இவ்வொற்றுமையறிவே உபமிதிகரணமான உபமானம் என்று சொன்னால், இது அநுமானத்தில் அடங்கிவிடுகிறது. எப்படியெனில்: "பசுவுடன் ஒற்றுமை எங்கிருக்கிறதோ, அது க3வயமென்னத்தகுந்தது" என்று காட்டுமனிதன் சொன்ன வ்யாப்தியைக்கேட்ட நாட்டுமனிதன் அப்பிராணியைப் பார்த்ததும், அதற்குப் பசுவோடுள்ள ஒற்றுமையைக்கண்டு, கீழுள்ள வ்யாப்தியை நினைத்து, 'இப்பிராணி க3வயமெனப்படுவது' என்று அநுமிக்கிறான். ஆகையால் இது அநுமானப்ரமாணத்தில் அடங்குகிறது. ஆப்தனான காட்டுமனிதன் சொன்ன வாக்கியத்தினால் உண்டான அறிவாகையாலே இதை ஶப்3த3ப்ரமாணத்திலும் அடக்கலாம். ஒரு குழந்தைக்குப் பசுவைக்காட்டி "இது பசு" என்று ஒருவன் சொல்லுகிறான். குழந்தை தான் பார்த்த பிராணியை மாத்திரம் 'பசு' என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாக என்னுவ

अर्थापत्तिर्नाम, दिवा अभुञ्जानस्य पुरुषस्य पीनत्वदर्शनात् रात्रिभोजनं कल्प्यते। एतस्यानुमानेऽन्तर्भावः। तर्को नाम व्याप्याङ्गीकारेण व्यापकानिष्टप्रसंजनम्, तद्यथा, पर्वतो वह्निमान् धूमवत्त्वादित्यनुमाने, धूमोऽस्तु वह्निर्मास्तु इत्युक्ते, यदि वह्निर्न स्यात् तर्हि धूमोऽपि न स्यादिति। एतस्य प्रमाणानुग्राहकत्वम्। तर्कानुगृहीतप्रमाणपूर्वक-

---

தில்லை. பார்த்த பசுவைப் போன்றவைகளும் 'பசு' என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் என்று அறிகிறது. இது ஶப்₃த₃த் திஞல் உண்டாகும் அறிவேயாகும். அப்படியே "பசுவை யொத்தது க₃வயம்" என்கிற வாக்கியத்தைக்கேட்டவுடன் "பசுவையொத்ததெல்லாம் 'க₃வயம்' எனப்படுவது" என்று முதலில் அறிகிருன். பிறகு பசுவையொத்த க₃வயத்தைப் பார்க்கும்போது, "இது க₃வயஜாதியைச் சேர்ந்த பிராணி" என்று அறிகிருன். இந்த அறிவு முன் கேட்ட ஆப்தவாக்யத்தாலே உண்டாகிறபடியால் இந்த ப்ரமாணத்தை 'ஶப்₃த₃ம்' என்னும் ப்ரமாணத்தில் அடக்கலாம். அடுத்தபடியாக, ஸத் தர்க்கத்தை — (நல்ல தர்க்கத்தை) — சிலர் தனி ப்ரமாணமாக எண்ணுகிருர்கள். இதுவும் அநுமானத்தில் அடங்கும். தர்க்கமாவது:—வ்யாப்யத்தை ஒப்புக்கொண்டால் வரும் வ்யாபகம் அநிஷ்டம் என்று காட்டுவது. உதா₃ஹரணம்:— "மலையில் நெருப்பிருக்கிறது; புகையிருப்பதால்" என்கிறவிடத்தில், "புகை இருக்கட்டும்; நெருப்பு இருக்கவேண்டியதில்லை" என்று ஒருவன் சொன்னல், அதற்குச் சொல்லவேண்டிய பதில்: — "நெருப்பில்லாவிட்டால் புகையிருக்காது; புகை நெருப்பிலிருந்தே தோன்றுவதாகையால்" என்பது. இங்கு நெருப்பில்லாமை வ்யாப்யம்; புகையில்லாமை வ்யாபகம். புகையைக் கண்ணுக்கு நேரே காண்பதால் இந்த வ்யாபகம் அநிஷ்டம். நெருப்பில்லாமைக்கும் புகையில்லாமைக்கும் வ்யாப்தி முன்னல் அறியப்பட்டிருக்கிறது. 'நெருப்பில்லாவிட்டால் புகையிருக்காது' என்னும் தர்க்கம் அநுமாநாதி₃ப்ரமாணங்களுக்கு உதவியைச் செய்கிறதாகையால், இது அநுமாநாதி₃களிலேயே அடங்கும். வேறு சிலர் 'அர்த்தா₂பத்தி' என்று ஒரு தனிப்ரமாணத்தை

तत्त्वावधारणं निश्चयः। वीतरागकथा वादः। पक्षद्वयसाधनवती विजिगीषुकथा जल्पः। स्वपक्षस्थापनाहीना वितण्डा। अविवक्षित-शब्दार्थारोपेण दूषणं छलम्। स्वव्याघातदूषणं जातिः। असदुत्तरं

ஒட்புக்கொள்கின்றனர். இதுவும் அநுமானத்தில் அடங்கும். அர்த்தா$_{2}$பத்தியாவது:—ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாத இரண்டு பொருள்களைக்கண்டு, இவற்றைப் பொருந்தவைக்கும் மூன்றுவது பொருளைக் கற்பிப்பதாகும். உதா$_{3}$ஹரணம்:— "தே$_{3}$வத$_{3}$த்தன் பகலில் சாப்பிடுவதில்லை; பருத்திருக்கிறுன்;" என்னும் பொருந்தாத விஷயங்களைக்கண்டு, "ஆகையால் தே$_{3}$வத$_{3}$த்தன் ராத்திரியில் சாப்பிடுகிறுன்" என்று கற்பிப்பது. இது அநுமானத்தில் அடங்கும். எப்படியெனில்; "இவன் இரவு சாப்பிடுகிறுன்; பகலில் உண்ணுமல் பருத்திருப்பதால்; (எவன் பருத்திருக்கிறுனே அவன் சாப்பிடுகிறவன்)" என்னும் அனுமானத்தாலே ராத்திரியில் சாப்பிடுகிறுன் என்று முடிவு செய்யப்படுகிறது. ஆகையால் இது அநுமானத்தில் அடங்கும். தர்க்கத்திஞல் உதவிசெய்யப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷம் முதலான ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு உண்மையை அறிவது *நிர்சயம்* எனப்படுகிறது. வாதி$_{3}$ப்ரதிவாதி$_{3}$ பக்ஷங்களில் எதிலும் பக்ஷபாதமில்லாமல், உண்மையை அறியவேண்டும் என்னும் ஒரே நோக்குடன் செய்யப்படும் ஆராய்ச்சிக்கு *வாத$_{3}$ம்* என்று பெயர். வாதி$_{3}$யோ அல்லது ப்ரதிவாதி$_{3}$யோ தன் பக்ஷத்திற்கு ஸாத$_{4}$கங்களையும், எதிரி பக்ஷத்திற்கு தே$_{3}$ாஷங்களையும் சொல்லித் தான் வெற்றியடையவேண்டும் என்னும் விருப்பத்துடன் செய்யப்படும் சொற்போருக்கு *ஜல்பம்* என்று பெயர். தன் பக்ஷத்தை ஸ்தா$_{2}$பிக்க முயலாமல், எதிரி பக்ஷத்திற்குக் குற்றத்தையே கூறும் வாத$_{3}$ம் *விதண்டா$_{3}$* எனப்படும். எதிரி கருதாத விஷயத்தை அவனுடைய வார்த்தைக்குப் பொருளாக ஏறிட்டு வாத$_{3}$ம் செய்வது *ச$_{2}$லம்* எனப்படும். வாதி$_{3}$ அல்லது ப்ரதிவாதி$_{3}$ சொல்லுவது அவனுக்கே விரோத$_{4}$மாகமுடிந்தால், அந்த வாத$_{3}$ம் *ஜாதி* எனப்படும். தவருன பதிலைக்கூறுவது *ஜாதி* என்றும் கூறுவர். எந்த வாத$_{3}$த்தால் ஒருவன் தோல்வி

जातिरिति वा। पराजयहेतुर्निग्रहस्थानम्। इत्येतेषामनुमानाङ्गत्वादनुमानेऽन्तर्भावः। क्वचित् क्वचिन्नैयायिकमतानुसा(रेणोक्तम्)रिव्यवहारस्तु तन्मतानुसारेणोक्तः। अतो न विरोधः। इत्यनुमानं निरूपितम्॥ ६६॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलक श्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायां अनुमाननिरूपणं नाम द्वितीयोऽवतारः॥

யடைகிருேரு. அந்த வாத₃ம் *நிக்₃ரஹஸ்த₂ானம்* எனப்படும். நிர்சயம் தொடக்கமான இவையெல்லாம் அநுமான ப்ரமாணத்திற்கு அங்க₃மாய் (உறுப்பாய்) இருக்கையால், தனி ப்ரமாணமாகாமல், அனுமானத்தில் அடங்கிவிடுகின்றன. ஜாதி, நிக்₃ரஹஸ்த₂ானம் முதலானவை நையாயிகர்களாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, நம் ஸித்₃த₄ாந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப் படாவிடிலும், நமக்கு விரோத₄மில்லாமையாலே இங்கு அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டது. ஆகையாலே, எக்குறையுமில்லை. ஆக, இவ்வளவால் ப்ரமாணங்கள், ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், *ஶப்₃த₃ம்* என்னும் மூன்றே என்று நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 66.

தீ₃பிகா காரிகாவளீ விவரணத்தில் அநுமான ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

3. சப்தப்ரகரணம்

98. இனி, *ஶப்₃த₃*ப்ரமாணம் ஆராயப்படுகிறது. ஆப்தனல்லாதவனுல் சொல்லப்படாத வாக்கியத்தினுல் ஏற்படும் அறிவு "*ஶாப்₃த₃*ஜ்ஞானம்" எனப்படுகிறது. அதற்குக் கரணமாயிருக்கும் அவ்வாக்கியம் *ஶப்₃த₃*ப்ரமாணமாகிறது. "ஆப்தனுல் சொல்லப்படும் வாக்கியம் *ஶப்₃த₃ம்*" என்று நையாயிக வைஶேஷிகர்கள் லக்ஷணம் சொல்லுகிருர்கள். இப்படி லக்ஷணம் சொன்னுல் எவராலும் உண்டுபண்ணப்படாத வேத₃ம் ப்ரமாணமாகாமற்போகவேண்டிவரும். அதனுலேயே "ஆப்தனல்லாதவனுல் சொல்லப்படாத வாக்கியம் *ஶப்₃த₃* ப்ரமாணம்" என்று லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. இந்த லக்ஷணப்படி ஒருவராலும் சொல்லப்படாத - அக்ருத்ரிமமான — வேத₃மும் ப்ரமாணமாகுமன்றே. 67.

॥ अथ तृतीयोऽवतारः ॥

अनुमाननिरूपणानन्तरं शब्दो निरूप्यते। अनाप्तानुक्तवाक्यजनितस्तदर्थविज्ञानं शाब्दज्ञानम्। तत्करणं शब्दप्रमाणम्। अनाप्तानुक्तेत्युक्त्वाद्वेदस्य पौरुषेयत्वमतनिरासः॥ ६७॥

कारणदोषबाधकप्रत्ययाभाववद्वाक्यं वा। सर्गादौ भगवान् चतुर्मुखाय पूर्वपूर्वक्रमविशिष्टान् वेदान् स्मृत्वा स्मृत्वा उपदिशतीत्युक्त्या वेदस्य नित्यत्वमपौरुषेयत्वं च सिद्धमिति कारणदोषाभावो बाधकप्रत्ययाभावश्च॥ ६८॥

॥ अथ शब्दप्रकरणम् ॥ ३ ॥

९८. आप्तेतराऽनुक्तवाक्यं शाब्दधीकरणं च यत्।
शब्दप्रमाणं तत् वेदेऽकृत्रिमे लक्षणान्वयः॥

९९. वेदमीशो यथापूर्वमादौ स्मृत्वोपदिष्टवान्।
ब्रह्मणेऽतश्च वेदस्य नित्यत्वं बुधसंमतम्॥

---

99. காரணதோ₃ஷமும், ப₃ாத₄கமான அறிவும் இல்லாத வாக்யம் ஶப்₃த₃ம் என்றும் ஶப்₃த₃லக்ஷணம் கூறலாம். நையாயிகவைஶேஷிகர்கள் சொல்லுகிருர்கள், — "வேத₃ம் ஈஶ்வரனுல் உண்டுபண்ணப்பட்டதேயாகையால் 'ஆப்தவாக்கியம் ஶப்₃த₃ம்' எனும் லக்ஷணமே சரியானது" என்று. அது சரியன்று. வேத₃ம் ஈஶ்வரனுலும் செய்யப்பட்டதன்று. "யோ ப்₃ரஹ்மாணம் வித₃த₄ாதி பூர்வம், யோ வை வேத₃ாம்ஶ்ச ப்ரஹிணேதி தஸ்மை" [எவனெருவன் பிரமனை முன் படைத்து, அவனுக்கு வேத₃ங்களை உபதே₃ஶிக்கிருனே...] என்கிறபடியே ஈஶ்வரன் ஆதி₃யில் முன்பிருந்த வேத₃த்தை நினைத்து பிரமனுக்கு உபதே₃ஶிக்கிருனுகையாலே அவனும் வேத₃த்தை உண்டுபண்ணவில்லை. ஆகையால் வேத₃ம் ஈஶ்வரனுலும்

ननु; वेदवाक्यानां मीमांसकैः कार्यपरतयैव प्रामाण्यस्वीकारात् सिद्धब्रह्मपरवाक्यानां व्युत्पत्त्यसंभवाच्च कथं प्रामाण्यमिति चेन्न। सिद्धब्रह्मपरवाक्यानामपि उपासनारूपकार्यान्वयस्वीकारात्। पिता ते सुखमास्ते इति लौकिकसिद्धपरवाक्यस्यापि बोधकत्वदर्शनात्। बालानां

---

१००. नानोपायैस्सिद्धवस्तुन्यपि व्युत्पत्तिसंभवात्।
उपासनारूपकार्यसम्बन्धस्य च दर्शनात्॥

செய்யப்படாததாகையாலே அபௌருஷேயமானது; நித்ய மானது. அதனால் அதற்குக் காரணதோ₃ஷமும், ப₃ாத₄கமான அறிவும் இல்லை—என்றே அறிவாளிகள் உரைக்கின்றனர். 68.

100-101. இனி, பூர்வமீமாம்ஸகர்களின் ஆக்ஷேபம் ஒன்று எழுகிறது அதாவது:— "வேத₃த்தின் உத்தரப₄ாக₃மாகிய உபநிஷத்துக்கள் ப்ரமாணமன்று. எந்த வாக்கியம் கார்யபர மானதோ, அதாவது — 'இதைச் செய்; அதைச் செய்யாதே' என்று சொல்லுகிறதோ, அதுவே ப்ரமாணம். வேத₃த்தின் முன் ப₄ாக₃த்தில் இவ்விதமான வாக்கியங்கள் இருப்பதால் அது முழுவதும் ப்ரமாணம். உபநிஷத்துக்களில் இவ்விதமான வாக்கியங்கள் இல்லை. ஸித்₃த₄பரமானவையே உள்ளன. அவை 'ப்₃ரஹ்மம் என்று ஒன்று இருக்கிறது; அது இவ்வித மாயிருக்கிறது' என்று மாத்திரமே சொல்லுகின்றன. இந்த ஸித்₃த₄பரமான வாக்கியங்களைக்கொண்டு சொற்களின் பொருளை அறியமுடியாது. உலகத்தில் 'பசுவை அழைத்துவா; பசுவை ஓட்டிச்செல்' என்பதுபோன்ற கார்யபரமான வாக்கியங் களிலிருந்தே குழந்தைகளுக்குப் பொருளறிவு ஏற்படுகிறது ஆகையால் ஸித்₃த₄மான ப்₃ரஹ்மத்தை அறிவிக்கும் வேத₃ாந்த வாக்கியங்கள் ப்ரமாணமாகமாட்டா" என்று மீமாம்ஸகர்கள் ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். இது சரியன்று. உலகத்தில் ஸித்₃த₄ வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் சொற்பொருள் அறியப்படுகிறது. "உன் தந்தை சுகமாக இருக்கிறான்" என்று ஒருவன் சொன்னால், அதைக் கேட்பவன் எவனும் அதன் பொருளை

लोके मातापितृप्रभृतिमिम्बातातमातुलचन्द्रादीनङ्गुल्या निर्दिश्य तदभिधायिनः शब्दान् प्रयुञ्जानैः क्रमेण बहुशशिक्षितानां तत्तदर्थबुद्ध्युत्पत्तिदर्शनात्। वेदेऽपि परिनिष्पन्नेऽप्यर्थे शब्दस्य बोधकत्वं संभवतीति नाप्रामाण्यशङ्कावकाशः। तर्हि अभिचारादिप्रतिपादकवेदांशस्य कथं प्रामाण्यमिति नाशङ्कनीयम्। तस्य दृष्टफलप्रदर्शनेनादृष्ट-

---

१०१. वेदान्तवाक्यजालानि सिद्धब्रह्मावबोधने।
समर्थानि ततस्सर्ववेदप्रामाण्यमक्षतम् ॥

அறியவே செய்கிருன். இவ்வாக்கியம் ‘இதைச்செய் அதைச் செய்யாதே’ என்பதுபோன்ற கார்யவிஷயமான வாக்கியமன்று. ஸித்₃த₄மான விஷயத்தையே சொல்லுகிறது. ‘இது அப்பா’ ‘இது அம்மா’ ‘இது அம்புலிமாமா’ என்று அந்தந்த ஸித்₃த₄ வஸ்துக்களைக் கையால் சுட்டிக்காட்டி அவற்றின் பெயரைப் பலகால் சொல்லுவதால், குழந்தைகளுக்கும் சொற்பொருளறிவு ஏற்படுகிறது. ஆகையால் வேதா₃ந்தத்திலும் ஸித்₃த₄வஸ்துவான ப்₃ரஹ்மத்தைப்பற்றிய அறிவு ஏற்படக்குறையில்லை. மேலும், “ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பாயாக” என்பது முதலான கார்ய பரமான வாக்கியங்களும் வேதா₃ந்தங்களில் உள்ளன. ப்₃ரஹ்மத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் வாக்கியங்களோடு அவை சேர்ந்திருக்கின்றன. ஆகையால் வேத₃த்தின் பூர்வபா₄க₃த்திற் போலே கார்யபரவாக்கியங்கள்மூலமும் சொற்பொருளை அறியலாம். ஆகையால் வேதா₃ந்தவாக்கியங்கள் ஸித்₃த₄மான ப்₃ரஹ்மத்தை அறிவிப்பதில் வல்லமையுடையவையே. பிறர்க்குத் தீங்கு விளைப்பதையே பயனுகக்கொண்ட அபி₄சார யாக₃த்தை விதி₄க்கும் வேத₃பா₄க₃ங்கள் எப்படி ப்ரமாண மாகும்? எனில்: அவையும் கண்கூடாகக்காணும் பயனைக் காட்டி, கண்காணுத ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான பயன்களில் நம் பிக்கையை விளைத்து, அவற்றின் ஸாத₄னங்களில் மூட்டுவதற் காக ஏற்பட்டவையாகையாலே அவையும் ப்ரமாணமாகக் குறை யில்லை. “யூபஸ்தம்ப₄ம் ஸூர்யனே” என்று ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு

स्वर्गादिफलकसाधनादौ प्रवृत्तिप्रयोजकत्वात्। यूपादित्यवाक्यं तु आदित्यवत् यूपप्रकाशनपरम्। अतः कृत्स्नस्य वेदस्य प्रामाण्यम्॥ ६९ ॥

स वेदः कर्मब्रह्मप्रतिपादकपूर्वोत्तरभागाभ्यां द्विधा भिन्नः। आराधनकर्मप्रतिपादकं पूर्वकाण्डम्। आराध्यब्रह्मप्रतिपादकमुत्तरकाण्डम्। अत उभयोर्मीमांसयोरैकशास्त्र्यम्। भागद्वयात्मको वेदः ऋग्यजुस्सामाथर्वरूपेण चतुर्धाऽवस्थितः, पुनरनन्तप्रकारश्च ॥ ७० ॥

---

१०२. वेदः कर्मब्रह्मबोधी पूर्वोत्तरविभागवान्।
आराधनात्मकं कर्म पूर्वभागे निरूप्यते॥

१०३. ब्रह्मस्वरूपमाराध्यं तदुपासादि चोत्तरे।
स ऋग्यजुस्सामभिश्चाऽथर्वणाच्च चतुर्विधः॥

முரணைக்கூறும் வேத₃வாக்யம் எப்படி ப்ரமாணமாகும்? எனில்: யூபஸ்தம்ப₄ம் ஸூர்யனைப்போல் ஒளிவிடுவது என்று காட்டுவதில் நோக்குடையதாகையாலே ப்ரமாணமாகும். ஆகையால் வேத₃ம் முழுவதும் ப்ரமாணமாகிறது. 69.

102-103. வேத₃மானது பூர்வகாண்ட₃ம் என்றும், உத்தர காண்ட₃ம் என்றும் இரு பிரிவுள்ளது; கர்மங்களைச்சொல்லும் முன்பகுதி பூர்வகாண்ட₃மாகிறது; ப்₃ரஹ்மத்தைச்சொல்லும் பின்பகுதி உத்தரகாண்ட₃மாகிறது; இதுவே வேத₃ாந்தம், வேத₃ஶிரஸ் என்று சொல்லப்படும் உபநிஷத்துக்கள். பூர்வ பா₄க₃த்தில் ப₄க₃வானுக்கு ஆராத₄னமான கர்மங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. ஆராதி₄க்கப்படும் ப்₃ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், அதன் உபாஸனம் முதலியவை உத்தரபா₄க₃த்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் வேத₃ம் முழுவதும் ப்₃ரஹ்மத்துக்கு ப்ரதிபாத₃கமாகவேயிருக்கிறது. இவ்வேத₃ம் ருக்₃வேத₃ம், யஜுர்வேத₃ம், ஸாமவேத₃ம், அத₂ர்வணவேத₃ம் என நான்கு வகைப்படும். வேத₃ம் அளவற்ற ஶாகை₂கள் உடையதுமாகும். / 70.

ऋगादिबहुप्रकारो वेदः मन्त्रार्थवादविधिरूपेण त्रिविधः। अनुष्टेयार्थप्रकाशको मन्त्रः। विध्यधीनप्रवृत्त्युत्तम्भकवाक्यविशेषोऽर्थवादः। हितानुशासनरूपं वाक्यमिह विधिः॥ ७१॥

---

१०४. आम्नायव्याख्ययोः कर्मब्रह्ममीमांसयोर्द्वयोः।
व्याख्येयैक्यादेकशास्त्रत्वं स्थापितं बुधसत्तमैः॥

१०५. चतुरध्यायशास्त्रस्य ब्रह्मैकविषयत्वतः।
ऐक्यात्तदीयभाष्यस्य चैकशास्त्रत्वं यथा स्थितम्॥

१०६. मन्त्रार्थवादविधिभिस्त्रिविधो वेद इष्यते।
अनुष्ठेयक्रियारीतिबोधको मन्त्र ईरितः॥

104-105. வேத₃த்தின் முற்பகுதிக்கு வியாக்கியானமாயிருக்கும் பூர்வமீமாம்ஸையும், பிற்பகுதிக்கு வியாக்கியானமாயிருக்கும் உத்தரமீமாம்ஸையான ப்₃ரஹ்மஸூத்ரங்களும் ஆகிய இரண்டும் ஒரே நூலான வேத₃த்தின் இரண்டு பகுதிகளுக்கு வியாக்கியானமாயிருக்கையால் ஒரே ஶாஸ்திரமாயிருப்பவை என்று அறிஞர்தலைவர்களாலே நிலைநிறுத்தப்பட்டது. நாலு அத்தியாயங்கள் கொண்டதாக வியாஸரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ப்₃ரஹ்மமீமாம்ஸை, ப்₃ரஹ்மமாகிற ஒரே விஷயத்தை விசாரிப்பதாயிருப்பதன்மூலம் ஒன்றாயிருக்கையால் அதற்கு பா₄ஷ்யமான ஸ்ரீபா₄ஷ்யம் முதலானவை ஒரே சாஸ்திரமாயிருப்பதுபோலே, முன் பின் காண்ட₃ங்களையுடைய வேத₃ம் ஒன்றேயாகையால் அவற்றின் வியாக்கியானங்களான பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளிரண்டும் ஒரே ஶாஸ்திரமேயாகும். / 70.

106-107. வேத₃த்தை, மந்திரம், அர்த்த₂வாத₃ம், விதி₄ என்னும் மூன்று பிரிவாகவும் பிரிக்கலாம். செய்யவேண்டிய கர்மத்தை இன்னமுறையில் செய்யவேண்டும் என்று காட்டும் வாக்கியம் மந்திரம் எனப்படுகிறது. ஒரு விதி₄யினால் விதி₄க்கப்பட்ட காரியத்தை ஒருவனைச் செய்யும்படி தூண்டுவதற்காக அந்தக் கர்மத்தையோ, அதனால் ஆராதி₄க்கப்படும் தே₃வதையையோ துதிக்கும் வாக்கியம் அர்த்த₂வாத₃ம் எனப்படுகிறது,

स च त्रिविधः, अपूर्वपरिसंख्यानियमभेदात्। ते पुनर्नित्य-नैमित्तिककाम्यादिभेदात् बहुविधाः ॥ ७२ ॥ * व्रीहीन्प्रोक्षतीति

१०७. अर्थवादो वैधकर्मप्रवृत्त्युत्तम्भकं वचः।
हितानुशासनं वाक्यं विधिरित्युच्यते बुधैः॥

१०८. विधिश्चापूर्वनियमपरिसंख्याविभागवान्।
नित्यनैमित्तिकादिभ्यस्ते पुनर्बहुधा श्रुताः॥

உதா₃ஹரணம்: — "வாயவ்யம் ஶ்வேதமாலபே₄த பூ₄திகாம:" [வாயுவை தே₃வதையாகவும், வெள்ளைப்பசுவை த்₃ரவ்யமாகவும் கொண்ட யாக₃த்தை ஐஶ்வர்யத்தை விரும்புமவன் செய்யக்கடவன்] என்பது ஒரு விதி₄வாக்கியம். இவ்விதி₄ விஷயத்தில் முயற்சி ஏற்படுவதற்காக, அருகிலுள்ள மற்றொரு வாக்கியத்தில் "வாயுர் வை க்ஷேபிஷ்டா₂ தே₃வதா" [வாயுதே₃வன் வெகுவிரைவில் ப₂லன் கொடுக்கும் தே₃வதை] என்று தொடங்கி இக்கருமத்தின் தே₃வதையைத் துதித்தது. இவ்வாக்கியம் அர்த்த₂வாத₃வாக்கியமாகும். ஒருவனுக்கு நன்மைபயக்கும் கர்மத்தைச் செய்யும்படி கட்டளையிடும் வாக்கியம் 'விதி₄' என்று அறிவாளிகளால் சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன் விரும்புகிற ப₂லனுக்கு ஸாத₄னத்தைக் காட்டும் வாக்கியம் விதி₄ என்றும் சொல்லப்படுகிறது. உதா₃ஹரணம்: — "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க₃காமோ யஜேத" [சுவர்க்கத்தை விரும்புமவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்னும் யாக₃த்தைச் செய்யக்கடவன்] என்பது சுவர்க்கமடைதலாகிற நன்மையைப் பயக்கும் கருமத்தைச் செய்யும்படி (அதை விரும்புமவனுக்குக்) கட்டளையிடுகிறது. அவன் விரும்புகிற ஸ்வர்க்க₃மாகிற புருஷார்த்த₂த்துக்கு ஜ்யோதிஷ்டோமயாக₃மே ஸாத₄னம் என்று காட்டுவதாயுமுள்ளது. ஆகவே, இது விதி₄ வாக்கியம். 71.

108. விதி₄யும், அபூர்வவிதி₄ என்றும், நியமவிதி₄ என்றும், பரிஸங்க்₂யாவிதி₄ என்றும் மூன்று பிரிவுகளுள்ளது. அவையும் நித்யவிதி₄, நைமித்திகவிதி₄, காம்யவிதி₄ என்று பலவகைப் படுகின்றன. 72.

विधिरपूर्वविधिः। इमामगृभ्णन्नित्यश्वरशनाविधिः परिसंख्याविधिः।

---

१०९. अत्र व्रीहिप्रोक्षणादिरपूर्वो विधिरुच्यते।
आचार्याभिगमादीनां विधिर्नियम उच्यते॥

109-*110. அபூர்வ நியம பரிஸங்க்2யாவிதி4கள் விளக்கப் படுகின்றன. விதி4யில்லாவிட்டால் எந்தக்காரியம் செய்யப் படமாட்டாதோ, அதைச்செய்யச் சொல்லுவது *அபூர்வவிதி4*. த3ர்ஶம் என்றும், பூர்ணமாஸம் என்றும் சொல்லப்படுகிற யாக3ங்களுக்குப் புரோட3ாஶம் என்கிற ஹவிஸ்ஸை உண்டு பண்ண வேண்டியதற்காக நெல்லை எடுத்து ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டியது என்று "வ்ரீஹிந் ப்ரோக்ஷதி" என்னும் வாக்யம் விதி4க்கிறது. இந்த விதி4 இல்லாவிட்டால் ப்ரோக்ஷணம் செய்யப்படமாட்டாது, ஆகையால் ப்ரோக்ஷணவிதி4 அபூர்வவிதி4. ஒரு கர்மத்தை இரண்டு வழியாகச் செய்வது தானாக ஏற்பட்டிருந்தால், அவைகளில் ஒருவழியாகவே அதைச்செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுகிற விதி4 *நியமவிதி4*. ஒருவன் அறியவேண்டிய அர்த்த2த்தை கு3ருவினிடம் போய் அறியலாம்; புஸ்தகத்தைப்பார்த்துத் தானாகவும் அறியலாம். ஆயினும் "தத்3 விஜ்ஞாநார்த்த2ம் ஸ கு3ருமேவாபி4க3ச்சே2த்" [அந்தப் பரப்3ரஹ்மத்தை அறிய அவன் கு3ருவையே அடைய வேண்டியது] என்னும் வேத3வாக்கியம் கு3ருவின் மூலமாகவே அறியவேண்டும் என்று விதி4க்கிறது. ஆகையால் இது நியம விதி4. இந்நியமவிதி4யில் ஒரு மனிதன் ஒருவித4மான காரி யத்தையே செய்யலாம். இரண்டையும் ஒருவனே செய்ய வேண்டியதில்லை; அதாவது:—ஒருவன் ப்3ரஹ்மஜ்ஞானத்தைப் புத்தகத்தைப்பார்த்து அடையலாம். அல்லது கு3ருவினிட மிருந்தும் அடையலாம். இரண்டு வழியையும் ஒருவனே அனுஷ்டி2க்கவேண்டிய அவசியமில்லை. இப்படி இரண்டு வழிகள் பாக்ஷிகமாக அனுஷ்டி2க்கத்தக்கதாய் இருக்கும் ஸ்தலங் களில், கு3ருவினிடமிருந்தே ஞானத்தைப்பெறவேணும் என்பது போலே ஒரு வழியையே நிர்ப3ந்தி4த்து விதி4க்கும் விதி4 நியம விதி4யாகும். இப்படியல்லாமல் இரண்டு காரியங்களை ஒருவனே

गुर्वभिगमनादिविधिर्नियमविधिः ॥ ७३ ॥ सन्ध्योपासनादिविधिर्नित्य-

११०. परिसंख्याविधिस्त्वश्वरशनाविधिरिष्यते ।
स्नानसन्ध्योपासनादिविधिर्नित्यविधिस्स्मृतः ॥

அனுஷ்டி₂க்கத்தக்கதாயிருக்கும் இடங்களிலே ஒரு காரியத்தையே செய்யலாம்; மற்றொரு காரியத்தைச் செய்யலாகாது என்று விதி₄க்கும் விதி₄ பரிஸங்க்₂யாவிதி₄யாகும். ஒரு யாக₃த்துக்கு உபகரணமொன்றைச் செய்வதற்கு மண்ணெடுக்க, குதிரையும், கோவேறுக்கழுதையும் பூட்டிய வண்டியிலே அத்₄வர்யு செல்லுகிறான். அப்போது "இமாமக்₃ருப்₄ணந் ரஶநாம்" என்று தொடங்கும் மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு கடிவாளக்கயிறைப் பிடிக்கவேண்டும். இங்கு விஶேஷமான விதி₄யில்லாவிடில். குதிரையின் கடிவாளக்கயிற்றைப் பிடிக்கும் போதும், கழுதையின் கடிவாளக்கயிற்றைப் பிடிக்கும்போதும் இம்மந்திரத்தை உச்சரிக்கவேண்டும் என்றே தேறி நிற்கும். ஆனால் குதிரையின் கடிவாளக் கயிற்றைப் பிடிக்கும்போதே இம்மந்திரத்தை உச்சரிக்கவேண்டுமென்று விதி₄வாக்கியம் விதி₄க்கிறது. இவ்விதி₄யில்லாவிடில் இரண்டு கடிவாளத்தைப் பிடிக்கும்போதும் மந்திரோச்சாரணம் வேண்டுமென்றே தேறி நிற்கும். இவ்விதி₄யிருப்பதனால் குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடிக்கும்போதே மந்திரோச்சாரணம் செய்யவேண்டும்; கழுதையின் கடிவாளத்தைப் பிடிக்கும்போது மந்திரபட₂னமில்லை என்று ஸித்₃தி₄க்கிறது. இப்படி, ஒருவனே சேர்ந்து செய்யக்கூடிய இரண்டு காரியங்களில் ஒன்றைத்தள்ளி மற்றொன்றை விதி₄ப்பது பரிஸங்க்₂யாவிதி₄யாகும். 73.

110*-111. நித்ய நைமித்திக காம்யவிதி₄கள் விளக்கப்படுகின்றன. தினந்தோறும் செய்யவேண்டியதான ஸ்நாநம் ஸந்த்₄யாவந்த₃னம் முதலானவற்றை விதி₄க்கும் வாக்கியம் நித்யவிதி₄யெனப்படும். நித்யவிதி₄யால் விதி₄க்கப்பட்டதைக் கட்டாயம் செய்யவேண்டும். செய்யாவிட்டால் தோ₃ஷமுண்டாகும்: செய்வதனால் தனிப்ப₂லனில்லை. ஒரு நிமித்த

विधिः। जातेष्ट्यादिविधिः नैमित्तिकविधिः। ज्योतिष्टोमादिविधिः काम्यविधिः॥ ७४॥

---

१११. जातेष्ट्यादिविधिश्चात्र नैमित्तिक उदाहृतः।
ज्योतिष्टोमादिविधय उच्यन्ते काम्यनामतः॥

११२. अपूर्वोऽत्यन्तमप्राप्ते पाक्षिके नियमो विधिः।
एकत्रान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्याविधिर्मतः॥

முண்டானால் செய்யவேண்டிய கர்மத்தை விதி₄ப்பது நைமித்திகவிதி₄. உதா₃ஹரணம், — தினந்தோறும் அக்₃னி ஹோத்ரம் என்னும் கர்மத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு வருகிற வனுக்கு ஒரு பிள்ளைக்குழந்தை பிறந்தால், அப்போது ஒரு ‘இஷ்டி’ (ஒருவகையாக₃ம்) செய்யவேண்டும் என்று ஒரு வாக்கியம் விதி₄க்கிறது, பிள்ளை பிறக்காவிட்டால் இதைச் செய்யவேண்டியதில்லை. பிள்ளை பிறப்பதாகிற நிமித்தத்தை ஒட்டி வருவது இக்காரியம். ஆகவே இதை விதி₄க்கும் விதி₄ நைமித்திக விதி₁யாகும். இதுவும் நித்யகர்மத்தைப்போலே கட்டாயம் செய்யப்படவேண்டியது. செய்யாவிட்டால் ப்ரத்யவாயம் (தோ₃ஷம்) வரும். ஓர் இஷ்டத்தைப் பெறு வதற்காக ஒரு காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று விதி₄க்கும் விதி₄ காம்யவிதி₄யாகும். “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க₃காமோ யஜேத” [சுவர்க்கத்தை விரும்புமவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்னும் யாக₃த்தைச் செய்யக்கடவன்] என்னும் விதி₄ இத் தகைய காம்யவிதி₄யாகும். சுவர்க்க₃ப₂லத்தில் ஆசையிருந் தாலேயே இந்த விதி₄ப்படி ஜ்யோதிஷ்டோமயாக₃த்தை அனுஷ்டி₂க்கவேண்டிய நிர்ப்ப₃ந்த₄ம். ஆசையில்லாவிட்டால் செய்யவேண்டியதில்லை. ஆசையுடன் செய்தால் பயனுண்டு. செய்யாவிட்டால் ப₂லனில்லை; தோ₃ஷமுமில்லை. 74.

112. அபூர்வ நியம பரிஸங்க்₂யா விதி₄களுக்குள்ள வேறு பாடு விவரித்துக்காட்டப்படுகிறது. வேறு ப்ரமாணங்களால் அடியோடு கிடைக்கப்பெறுத காரியங்களை விதி₄க்கும் விதி₄

एवं विध्यर्थवादमन्त्रात्मकस्य वेदस्य छन्दः, कल्पः, शिक्षा, निरुक्तम्, ज्यौतिषम्, व्याकरणमित्येतान्यङ्गानि। छन्दोऽनुष्टुप् त्रिष्टुबादिप्रतिपादनरूपम्। श्रौतस्मार्तप्रयोगप्रतिपादनपरः कल्पः। शिक्षा

---

११३. शिक्षा कल्पो निरुक्तं च ज्यौतिषं व्याकृतिस्तथा।
छन्दश्चेत्यङ्गषट्कं च वेदस्योक्तं मनीषिभिः॥

அபூர்வவிதி$_4$யாகிறது. விதி$_4$யில்லாவிடில் அடியோடு கிடைக்கப் பெருத வ்ரீஹிப்ரோக்ஷணத்தை விதி$_4$க்கும் விதி$_4$ அபூர்வவிதி$_4$. "இதைச்செய்யலாம்; அல்லது அதைச்செய்யலாம்" என்று பாக்ஷிகமாக உள்ள இடங்களில் இரண்டில் ஒன்றையே செய்யவேண்டும் என்று விதி$_4$க்கும் வாக்கியம் நியமவிதி$_4$. "ஞானத்தைப் புத்தகத்திலிருந்து அடையலாம்: *அல்லது* கு$_3$ருவினிடமிருந்து அடையலாம்" என்று இரண்டுவித$_4$மாக ஏற்பட்டிருக்கும்போது, 'கு$_3$ருவினிடமிருந்தே அறியவேண்டும்' என்று விதி$_4$ப்பது நியமவிதி$_4$. "இதையும் செய்யலாம்; அதையும் செய்யலாம்" என்று இரண்டும் ஒருவனுலேயே செய்யக்கூடியதாயிருக்கும்போது, ஒன்றைத் தள்ளி ஒன்றை விதி$_4$க்கும் வாக்கியம் பரிஸங்க்$_2$யாவிதி$_4$யாகும். குதிரையின் கடிவாளக்கயிற்றைப் பிடிக்கும்போதும், கழுதையின் கடிவாளக்கயிற்றைப் பிடிக்கும்போதும் மந்திரோச்சோரணம் செய்யக்கூடியதாயிருக்கும்போது, 'குதிரையின் கயிற்றைப் பிடிக்கும்போதே மந்திரோச்சாரணம் செய்யவேண்டும்' என்று விதி$_4$ப்பது பரிஸங்க்$_2$யாவிதி$_4$யாகும். *

113-116. வேதா$_3$ங்க$_3$ங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. *ஶிக்ஷா*, கல்பம், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், வியாகரணம், ச$_2$ந்த$_3$ஸ்ஸு என்னும் ஆறும் வேதா$_3$ங்க$_3$ங்கள் எனப்படுகின்றன. வேத$_3$ வாக்கியங்களின் வர்ணங்கள் (அக்ஷரங்கள்), உதா$_3$த்தம் முதலான ஸ்வரங்கள் முதலானவற்றை நிர்ணயிக்கும் சாஸ்திரம் *ஶிக்ஷை* எனப்படும். வேத$_3$த்தில் சொல்லப்படும் கருமங்களைச் செய்யும் வித$_4$த்தைத் தெரிவிக்கும் சாஸ்திரம் *கல்பம்* ஆகும்.

वर्णनिर्णयात्मिका। निरुक्तं (खा) अपूर्वार्थप्रतिपादकम्। ज्योतिषं अध्ययनतदर्थानुष्ठानकालनिर्णायकम्। व्याकरणं तु सुशब्दस्वरादिसमर्थनपरम्॥७५॥ एवं साङ्गस्य वेदस्य प्रामाण्यं सिद्धम्॥७६॥

---

११४. शिक्षा वर्णस्वरादीनां निर्णयाय प्रवर्तते।
कल्पः श्रौताद्यनुष्ठानप्रक्रियाप्रतिपादकः॥

११५. निरुक्तं चापूर्ववेदशब्दार्थप्रतिपादकम्।
कर्मानुष्ठानकालस्य सूचकं ज्योतिषं तथा॥

११६. सुशब्दादिप्रबोधाय प्रवृत्ता व्याकृतिस्तथा।
छन्दोऽनुष्टुप्त्रिष्टुबादिस्वरूपप्रतिपादकम्॥

வேத₃த்திலுள்ள அருமையான—(பொருளுணர அரிய)—சொற்களுக்குப் பொருளை விவரிக்கும் சாஸ்திரம் *நிருக்தம்*. கருமங்களை அநுஷ்டி₂க்கத்தக்க காலத்தைக் காட்டித்தருவது *ஜ்யோதிஷ* சாஸ்திரம். வேத₃ாத்₄யயனம் செய்யவேண்டிய காலத்தையும் இது காட்டித்தரும். நல்ல *ஶப்₃த₃*ங்கள் எவையென்றும், அவைகளுக்கு ஸ்வரங்கள் எவையென்றும் அறிவிக்கிற சாஸ்திரம் *வ்யாகரணம்* ஆகும். வேத₃த்திலுள்ள ருக்குகளுக்கு எவ்வளவு அடிகளிருக்கவேண்டும். ஒவ்வோரடியிலும் எவ்வளவு எழுத்துக்களிருக்கவேண்டும் என்று உணர்த்தும் சாஸ்திரம் '*ச₂ந்த₃ஸ்*' என்னும் அங்க₃மாகிறது. இதில் அநுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப் முதலான ச₂ந்த₃ஸ்ஸுக்களின் ஸ்வரூபம் விவரிக்கப்படுகிறது. மந்திரம் நாலு அடிகள் உள்ளதாய், ஒவ்வோரடியிலும் எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்டதாயிருந்தால் அம்மந்திரத்திற்குச் ச₂ந்த₃ஸ்ஸு 'அநுஷ்டுப்' எனப்படும். மந்திரம் நாலுஅடிகள் கொண்டதாய், ஒவ்வொரு அடியிலும் பதினொரு எழுத்துக்கள் கொண்டதாயிருந்தால் அம்மந்திரத்திற்குச் ச₂ந்த₃ஸ்ஸு 'த்ரிஷ்டுப்' எனப்படும். இப்படி ச₂ந்த₃ஸ்ஸுக்களின் தன்மையைச் சொல்லுகிற சாஸ்திரம் ''ச₂ந்த₃ஸ்ஸு'' என்னும் வேத₃ாங்க₃மாகும். ஆக, வேத₃ாங்க₃ங்கள் ஆறும் விவரிக்கப்பட்டன. 75.

अथ श्रुत्यविरुद्धाचारव्यवहारप्रायश्चित्तादिप्रतिपादिका आप्तप्रणीता स्मृतिः प्रमाणम् ॥ ७७ ॥ हिरण्यगर्भादीनामाप्तत्वेऽपि तेषां गुणत्रयवश्यत्वसंभवात् तत्कर्तृकयोगकपिलादिस्मृतीनां मन्वादिस्मृत्यविरुद्धांशा एव प्रमाणम्। तत्त्वविपर्यासादिविरुद्धांशा न प्रमाणम् ॥ ७८ ॥

---

*११७. एवं साङ्गस्य वेदस्य प्रामाण्यं स्थापितं दृढम्।
११७*. स्मृतिः प्रमाणमाप्तोक्ता वेदोक्तार्थाविरोधिनी ॥
११८. श्रुतेर्विरुद्धाऽनाप्तोक्ता प्रमाणं न क्वचित्स्मृतिः।
न मानं कापिली वाक् स्यान्मन्वाद्युक्तिविरोधतः ॥

---

*117. இப்படிப்பட்ட அங்க₃ங்களோடு கூடிய வேத₃த்திற்கு இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் காட்டப்பட்ட ரீதியில் முன்னோர்களால் ப்ராமாண்யம் உறுதியாக நிலைநாட்டப் பட்டிருக்கிறது. "ஆப்தனல்லாதவனால் சொல்லப்படாததாய், ஶாப்₃த₃ஜ்ஞானத்துக்குக் காரணமாயிருப்பது" என்னும் ஶப்₃த₃ ப்ரமாணலக்ஷணம் வேத₃த்திற்கும் அங்க₃ங்களுக்கும் பொருந்துமன்றோ. 76.

117*. இனி, மற்ற நூல்களின் ப்ராமாண்யம் ஆராயப் படுகிறது. மநு முதலான ஆப்தர்களால் இயற்றப்பட்டதாய், வேத₃முரைத்த அர்த்த₂ங்களுக்கு முரணான அர்த்த₂ங்களைச் சொல்லாததாய், ஆசாரம், வ்யவஹாரம், ப்ராயஶ்சித்தம் ஆகியவற்றைக் கூறுவதான ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரமாணம். 77.

118. வேத₃த்துக்கு விருத்₃த₄மானதாய், ஆப்தரல்லாதவர்களால் சொல்லப்பட்டதான ஸ்ம்ருதி ஓரிடத்திலும் ப்ரமாணமன்று. வேத₃த்துக்கும், மனு முதலான மஹரிஷிகள் பலரின் வாக்குகளுக்கும் விருத்₃த₄மாயிருப்பதால் ஆப்தரான ஹிரண்யக₃ர்ப்ப₄ரால் இயற்றப்பட்ட யோக₃ஸ்ம்ருதியும் கபிலரின் வாக்கான காபிலஸ்ம்ருதியும் முழுவதும் ப்ரமாணமன்று. அவர்களும் முக்குணங்களுக்கு வசப்படக்கூடியவர்களேயன்றோ. அவர்களுடைய நூல்களிலும் வேத₃த்திற்கு முரணல்லாத அம்ஶங்கள் ப்ரமாணமே. 78.

वेदोपबृंहणरूपेतिहासपुराणयोरपि प्रामाण्यं स्वतस्सिद्धम्। तत्र भारतरामायणयोः क्वचित्क्वचिद्विरोधभानेऽपि तत्त्वांशे वेदान्तवाक्यवद्-विरोधो नेयः। सर्गादिपञ्चकप्रतिपादकपुराणेष्वपि सात्त्विकराजस-

---

११९. वेदोपबृंहणात्मत्वादितिहासपुराणयोः।
प्रामाण्यं सुस्थितं नैव तामसानां प्रमाणता॥

---

119. "இதிஹாஸ புராணாப்₄யாம் வேத₃ம் ஸமுபப்₃ரும்ஹயேத்।
பி₃பே₄த்யல்பஶ்ருதாத் வேதோ₃ா மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி॥"

[இதிஹாஸபுராணங்களைக்கொண்டு வேத₃த்தை உபப்₃ரும்ஹணம் (விளக்கம்) செய்யவேண்டியது. 'எனக்கு இவன் அவப்பொருள் கூறிவிடுவானோ' என்று (இதிஹாஸபுராணமறியாத) அற்ப பு₃த்₃தி₄க்காரனைக் கண்டு வேத₃ம் ப₄யப்படுகிறது] என்கிற படியே வேத₃த்தை விளக்கவந்தவையாகையாலே இதிஹாஸ புராணங்களின் ப்ராமாண்யம் நன்கு நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் ஸ்ரீராமாயணமும், மஹாப₄ாரதமும் இதிஹாஸங்கள். 1. ஸ்ருஷ்டி, 2. ப்ரளயம், 3. வம்ஶங்கள், 4. மந்வந்தரங்கள், 5. வம்ஶசரிதங்கள் ஆகிய ஐந்து விஷயங்களை விளக்கும் விஷ்ணுபுராணம் முதலான பதினெட்டு புராணங்களும் உப புராணங்களும் புராணங்களாகும். இதிஹாஸங்கள் முழுவதும் ப்ரமாணம். அவற்றிடையே சிலவிடங்களில் மேலெழத்தோன்றும் விரோத₄ங்களை, வேத₃த்திற்போலே ந்யாயஸஞ்சாரம் செய்து அவிருத்₃த₄மாக நிர்வஹிக்கவேணும்.

"யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்₃ரஹ்மணா புரா।
தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே॥
அக்₃நே: ஶிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம்।
ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ருணாம் ச நிக₃த்₃யதே॥
ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யமதி₄கம் ப்₃ரஹ்மணோ விது₃:।
ஸாத்விகேஷ்வத₂ கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதி₄கம் ஹரே:॥
தேஷ்வேவ யோக₃ஸம்ஸித்₃தா₄ா க₃மிஷ்யந்தி பராம் க₃திம்॥"

[முற்காலத்தில் பிரமனால் எந்தக் காலத்தில் எந்தப் புராணம் சொல்லப்பட்டதோ அந்தந்தப் புராணத்தின் பெருமை அந்தந்த

तामसभेदभिन्नेषु तत्त्वांशे (विरोधाभावात्) विरुद्धांशो न प्रमाणम्, अन्यत्सर्वं प्रमाणम्। पाशुपताद्यागमा अपि तथैव॥ ७९॥

आगमदिव्यतन्त्रतन्त्रान्तरसिद्धान्तभेदभिन्नस्य श्रीपाञ्चरात्रागमस्य क्वचिदपि वेदविरोधाभावात् कात्स्न्र्येन प्रामाण्यम्। एवम्, वैखान-

---

१२०. वेदाविरुद्धकृत्स्नांशः सिद्धान्तैरागमादिभिः।
चतुर्भिस्सहितो मानं पञ्चरात्राख्य आगमः॥

வித4மாகச் சொல்லப்படுகிறது. தாமஸகாலங்களில் அக்3னியுடையவும், ஶிவனுடையவும் பெருமை பேசப்படுகிறது. ஸத்வரஜஸ்தமோகு3ணங்கள் கலந்த ஸங்கீர்ணகாலங்களில் ஸரஸ்வதியினுடையவும், பித்ருக்களுடையவும் பெருமை சொல்லப்படுகிறது. ராஜஸகாலங்களில் பிரமனின் பெருமை மிகுதியாகச்சொல்லப்படுவதாக அறிகிறார்கள். ஸாத்விககாலங்களில் ஹரியின் பெருமை மிகுதியாகப் பேசப்படுகிறது. அவற்றிலேயே யோக3ஸித்3தி4யடைந்தவர்கள் மேலான க3தியை அடைகின்றனர்] என்று மாத்ஸ்ய புராணத்திலே புராணங்களை ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்று பிரிவாகப் பிரித்திருக்கையால் விபரீதார்த்த2த்தைச் சொல்லும் தாமஸபுராணங்கள் ப்ரமாணமன்று. கீழெடுத்த மாத்ஸ்யபுராணவசனத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது, அக்3னியுடையவும் ஶிவனுடையவும் பெருமைகளைச் சொல்லும் புராணங்கள் தாமஸமாகையாலே பெரும்பாலும் ப்ரமாணமன்று என விளங்கும். இவற்றிலும் சில அம்ஶங்கள் வேத3த்திற்கு விருத்3த4மல்லாததாயிருந்தால் அவை ப்ரமாணமாகும். பாஶுபதம் முதலிய தாமஸமான ஶைவாக3மங்கள் விஷயத்திலும் இப்படியே கொள்ளவேணும். 79.

120-121. ஆக3ம ஸித்3தா4ந்தம், தி3வ்ய ஸித்3தா4ந்தம், தந்த்ரஸித்3தா4ந்தம், தந்த்ராந்தரஸித்3தா4ந்தம் என்கிற நான்கு வகைப்பட்ட பாஞ்சராத்ரத்தில் ஓரிடத்திலும் வேத3விரோத4மில்லாமையால் அவ்வாக3மம் முழுவதும் ப்ரமாணம். வைக2ானஸாக3மமும் இவ்வண்ணமாகவே முழுவதும் ப்ரமாணம். ப4ர

सागमस्यापि। धर्मशास्त्राणामपि तथैव। शाण्डिल्यपराशरभरद्वाज-वसिष्ठहारीतादयो धर्मशास्त्रप्रणेतारः॥ ८०॥

शिल्पायुर्वेदगान्धर्वभरतागमादिकमप्युपयुक्तांशे तथैव। शिल्पो-नाम कर्षणादिगोपुरप्राकारादिनिर्माणप्रतिपादकः। आयुर्वेदो वैद्यकम्। गान्धर्वो गानादिनिरूपकः। भरतागमो नृत्तादिविधायकः। पुनश्चतु-ष्षष्टिकलारूपेषु शास्त्रेषु तत्त्वोपायपुरुषार्थोपयुक्तानि प्रमाणानि॥ ८१॥

---

१२१. वैखानसागमोऽप्येवं प्रमाणं परमर्षिभिः।
कृतानि धर्मशास्त्राणि भरद्वाजादिभिस्तथा॥
१२२. शिल्पायुर्वेदगान्धर्वभरतादिनयेष्वपि।
वेदाविरुद्धो युक्तांशः प्रमाणं स्यान्न संशयः॥
१२३. शिल्प आलयनिर्माणप्रकारप्रतिपादकः।
आयुर्वेदो वैद्यशास्त्रमौषधप्रतिबोधकम्॥
१२४. गान्धर्वो गानशास्त्रं स्यात् भरतो नृत्तबोधकः।
चतुष्षष्टिकलास्वेवमाम्नायस्याविरोधिनः॥

த்₃வாஜர், பராஶரர், வஸிஷ்ட₂ர், ஹாரீதர் முதலானவர்களால் இயற்றப்பட்ட த₄ர்மஶாஸ்த்ரங்களும் இவ்வண்ணமாகவே முழுவதும் ப்ரமாணம். 80.

122-*125. ஸில்பம், ஆயுர்வேத₃ம், கா₃ந்த₄ர்வம் ப₄ரதம் முதலானவைகளிலும் வேத₃விருத்₃த₄மல்லாத. வேத₃த்தோடு பொருந்தியிருக்கும் பா₄க₃ங்கள் ப்ரமாணங்கள். ஸில்பமாவது— ஆலய நிர்மாணத்திற்காக பூ₄மியை உழுவதிலிருந்து தொடங்கி, கோ₃புரம், மதிள் ஈருக நிருமிக்கும் முறையைச் சொல்லுவது. ஆயுர்வேத₃ம் வைத்திய சாஸ்திரமாகும். அது வியாதி₄தீர மருந்துகளைச் சொல்லுவது. ஸங்கீ₃தசாஸ்திரம் கா₃ந்த₄ர்வமெனப்படும். நாட்டிய சாஸ்திரம் ப₄ரதமெனப்படும். இவ்வண்ணமாகவே அறுபத்துநாலு கலைகளிலும் வேத₃த்தோடு விரோதி₄யாமல் தத்வஹித புருஷார்த்த₂ங்களுக்கு உபயோகி₃யாயிருக்கும் அம்ஶங்களுக்கு ப்ராமாண்யமுண்டு. 81.

वकुलाभरणादिदिव्यसूरिश्रीसूक्तयः कार्त्स्न्येन प्रमाणतराः। श्रीमद्रामानुजाचार्यप्रभृतिभिः प्रणीता श्रीभाष्यादिप्रबन्धाः प्रमाणतमाः ॥ ८२ ॥ पुरुषस्वातन्त्र्याधीनरचनाविशेषविशिष्टं पौरुषेयम्। एतेन काव्यनाटकालङ्कारादीनामपि लक्षणमुक्तं स्यात् ॥ ८३ ॥

---

१२५. तत्त्वोपायपुमर्थोपयुक्तांशस्य प्रमाणता।
शठारिमुखसूरीन्द्रगाथाप्रामाण्यमक्षतम् ॥
१२६. नाथयामुनसौमित्रिमुनिश्रीदेशिकोक्तयः।
वेदवेदान्तसारार्थास्स्युः प्रमाणतमा भुवि ॥
१२७. आकाङ्क्षायोग्यताऽऽसत्तियुक्ताऽऽप्तवचनानि च।
प्रमाणान्यविरुद्धानि पौरुषेयाणि नान्यथा ॥

125*-126. நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களருளிய திருவாய்மொழி திருமொழி முதலான நாலாயிர தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்கள் முழுவதும் மிகச்சிறந்த ப்ராமாண்யத்தை உடையவை. ஸ்ரீநாத₃முனி, ஸ்ரீயாமுநமுனி, ஸ்ரீராமாநுஜமுனி, நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, ஸ்ரீதேசிகன், மாமுனிகள் முதலிய ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீ ப₄ாஷ்யம் முதலான ஸ்ரீ ஸூக்திகளும், வேத₃வேதா₃ந்த விழுப்பொருளாகையால் இவ்வுலகில் ப்ரமாணங்களுள் மிகமிகச் சிறந்தவையாகும். 82.

/ ப₃த்₃த₄ஜீவர்களுடைய ஸ்வதந்த்ரமான பு₃த்₃தி₄யால் இயற்றப்பட்டதான நூல்கள் பௌருஷேயமான நூல்கள் எனப்படுகின்றன. காவ்யம், நாடகம், அலங்காரம் முதலான நூல்களுக்கு இதுவே லக்ஷணமாகும். 83.

127-*129. இப்படியே, ஆப்தனால் சொல்லப்பட்டவையாய், ஆகாங்க்ஷை, யோக்₃யதை ஆஸத்தி (ஸந்நிதி₄) ஆகிய இவைகளுடன் கூடியிருப்பவையாய், மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்₃த₄மல்லாதவையாய், லௌகிகபுருஷர்களால் சொல்லப்பட்டவையான வாக்கியங்களும் ப்ரமாணங்கள். உதா₃ஹரணம்:- "நதி₃க்கரையில் ஐந்து பழங்கள் உள்ளன" என்று ஆப்த

एवमाप्तेनोच्चारितान्याकांक्षायोग्यतासन्निधिमल्लौकिकवाक्यान्यपि प्रमाणानि। यथा नद्यास्तीरे पञ्च फलानि सन्तीत्यादीनि ॥ ८४ ॥

१२८. पदान्तरस्य याऽपेक्षा पदस्य स्वान्वयाय सा।
आकाङ्क्षोक्ताऽबाधितत्वमर्थानां योग्यता मता ॥
१२९. आसत्तिरविलम्बेन पदोच्चारणमिष्यते ॥
वैदिकं लौकिकं वाक्यं प्रत्येकं द्विविधं मतम् ॥

ஒருவன் சொல்லும் வாக்கியம். ஒரு பத₃ம் தான் அந்வயிக்கும்பொருட்டு மற்ருெரு பத₂த்தை அபேக்ஷிக்கிறதென்பது யாதொன்று உண்டோ, அது ஆகாங்க்ஷை எனப்படும். உதாரணம்:—“குடத்தைக் கொண்டுவா”என்னும் வாக்கியத்தில் “குடத்தை” என்னும் பத₂மும், “கொண்டுவா” என்னும் பத₃மும் தனித்தனியேயிருக்கும்போது ஒன்று மற்ருென்றை அபேக்ஷித்து நிற்கின்றன. இதுவே ஆகாங்க்ஷையாகும். வாக்கியத்தில் சொல்லப்படும் அர்த்த₂ங்கள் பா₃தி₄க்கப்படாமலிருப்பது யோக்₃யதை எனப்படும். உதாரணம்: — “நீரினுல் நனைக்கிருன்” என்னும் வாக்கியப்பொருள் மற்ற ப்ரமாணங்களால் பா₃தி₄க்கப்படாமலிருப்பதால் இவ்வாக்கியம் யோக்₃யதையுள்ளது. “நெருப்பினுல் நனைக்கிருன்” என்ற வாக்கியத்தில் சொல்லப்படும் அர்த்த₂ம் ப்ரத்யக்ஷத்தினுல் பா₃தி₄க்கப்படுவதால் யோக்₃யதையில்லாத வாக்யம். ஆகையால் இது ப்ரமாணமன்று. பத₃ங்களைத் தாமதமில்லாமல் சொல்லுவதே ஸந்நிதி₄ அல்லது ஆஸத்தி எனப்படும். உதாரணம் :—“கதவை மூடு” என்னும் வாக்கியத்தில் “கதவை” என்னும் பத₃த்தைச் சொல்லி ஒரு நாழிகை கழித்து “மூடு” என்னும் பத₃த்தைச் சொன்னுல் பொருளறிவு ஏற்படாது. ஏனெனில்: ஸந்நிதி₄யில்லை. இவ்விரண்டு பத₃ங்களையும் அடுத்தடுத்துத் தாமதமில்லாமல் சொன்னுல் பொருளறிவு ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஆகாங்க்ஷை. யோக்₃யதை. ஆஸத்தி என்னும் மூன்றும் இருந்தால்தான் வாக்கியமாகும். அது ஆப்தனுல் சொல்லப்பட்டதானுல் ப்ரமாணமாகிறது. 84.

एवं वैदिकलौकिकसाधारणं वाक्यं द्विविधं, मुख्यवृत्तिगौणवृत्तिभेदात्॥८५॥ मुख्यवृत्तिरभिधावृत्तिः। यथा सिंहशब्दस्य मृगेन्द्रे।

---

१३०. मुख्यवृत्तिकमेकं स्यादपरं गौणवृत्तिकम्।
सा मुख्यवृत्तिरभिधावृत्तिरित्यभिधीयते॥

१३१. शब्दस्य यत्र वाच्यार्थबोधकत्वं न बाध्यते।
तत्राभिधारूपमुख्यवृत्तिरित्युच्यते बुधैः॥

129*-*130. ப்ரமாண வாக்கியங்கள் லௌகிகம் என்றும், வைதி₃கம் என்றும் இருவகைப்படும். உலகத்தாரால் பிரயோகி₃க்கப்படுவது லௌகிகம். வேத₃த்தில் காணப்படுவது வைதி₃கம். இப்படி இருவகைப்பட்ட வாக்கியங்களும், மற்றொரு வித₄மாகவும் இருவகைப்படும்; — முக்கிய விருத்தியுள்ளது என்பது முதல்வகை; கௌ₃ணவிருத்தியுள்ளது என்பது இரண்டாவது வகை. சில வாக்கியங்களில் சொற்களுக்கு முக்கியமான பொருள் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வகை வாக்கியம் முக்கியவிருத்தி உள்ளதாகும். சில வாக்கியங்களில் சொற்கள்—முக்கியமான பொருள் பொருந்தாமையால் அந்தப் பொருள்களுடன் ஸம்ப₃ந்த₄ப்பட்ட வேறு பொருள்களைக் காட்டுகின்றன. இவ்வகை வாக்கியம் கௌ₃ணவிருத்தி உள்ளதாகும். 85.

130*-*132. முக்கியவிருத்தி என்பது அபி₄தா₄விருத்தி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. சொற்களுக்கு நேரேயுள்ள பொருள் பா₃தி₄க்கப்படாவிடில், அவ்விடத்தில் அறிவாளிகள் அபி₄தா₄விருத்தி என்னும் முக்கியவிருத்தி என்று கூறுகின்றனர். உதாரணம், — ‘ ஸிம்ஹம் ’ என்னும் சொல் மிருக₃ராஜனை சிங்கத்தைச் சொல்லும்போது முக்கியவிருத்தி என்றும், அபி₄தா₄விருத்தி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ‘விருத்தி’ என்பது, ஒரு சொல் ஒரு பொருளைச் சொல்லும் வியாபாரம் அல்லது ஶக்தி. இந்த முக்கிய விருத்தியானது யோக₃ம் என்றும், ரூடி₄ என்றும் யோக₃ரூடி₄ என்றும் பலவகைப்படும். ஒருசொல்லின் பகுதி

साऽभिधावृत्तिः योगरूढ्यादिभेदेन बहुविधा ॥ ८६ ॥ मुख्यार्थबाधे

---

१३२. योगरूढ्यादिभेदेनाऽभिधावृत्तिश्च नैकधा।
वाच्यासन्ने वृत्तिरौपचारिकी मुख्यबाधिते ॥

யின் அர்த்த₂த்தையும், விகுதியின் அர்த்த₂த்தையும் கொண்டு ஒருசொல் பொருளைத் தெரிவிக்கும்போது அதற்கு யோக₃ம் என்று பெயர். உதாரணம்:—'பாசகன்' என்கிற சொல். 'பச்' என்கிற தா₄துவுக்குப் பாகம்' (சமையல் செய்வது) என்பதும், 'அக' என்கிற ப்ரத்யயத்திற்குச் செய்கிறவன் என்பதும் பொருள். ஆகையால், அப்பத₃ம் சமையல் செய்பவனைக் குறிக்கிறது. வேத₃த்திலும் "ஆகாஶம்" என்னும் பத₃ம் 'எங்கும் பிரகாஶிப்பவன்' 'எல்லாவற்றையும் பிரகாஶிக்கச் செய்பவன்' என்னும் பொருள்களில் ப₄க₃வானை யோக₃த்தால் தெரிவிக்கிறது. பகுதி விகுதிகளின் பொருளைக் கவனிக்காமல் சொல்முழுவதும் அநாதி₃ப்ரயோக₃த்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவைச் சொல்லுவது ரூடி₄யாகும். உதாரணம்;—'மண்டபம்' என்கிற சொல். இதில் பகுதிவிகுதிகளிருந்தும் அவைகளைக்கொண்டு அந்தச் சொல்லுக்குப் பொருள்கொள் வதில்லை. பிரயோக₃ங்களைக்கொண்டே பொருள் கொள்ளப் படுகிறது. அப்படியே வேத₃த்திலும் ரத₂ந்தர என்கிற சொல் ப்ரயோக₃த்தாலே ஒரு ஸாமத்தைச் சொல்லுகிறது, அதி னுடைய அவயவங்களை கவனிப்பதாலே இப்பொருள் ஏற் படவில்லை. யோக₃த்தினல் ஏற்பட்ட பல பொருள்களில் ஒன்றில் மாத்திரம் பிரயோக₃த்தைக் கட்டுப்படுத்துவது யோக₃ரூடி₄. உதாரணம்;— 'பங்கஜம்' என்கிற சொல். இது சேற்றில் உண்டாகும் பொருளைச் சொல்லுவதால்—தாமரை, குவளை முதலான பூக்களைச் சொல்லலாம்; ஆயினும், ப்ர யோக₃ப₃லத்தாலே அது தாமரையையே சொல்லுகிறது. வேத₃த்திலும் 'ப்₃ரஹ்ம' என்கிற சொல்லுக்கு 'பெரிதானது' என்பதும், 'மற்றவர்களைப் பெரிதாகப்பண்ணுவது' என்பதும் பொருள். இந்தப் பொருள் எவ்விடத்தில் பூர்ணமாக இருக்குமோ அதுதான் அதற்கு முக்கியமான பொருள். அது

सति तदासन्नेऽर्थे वृत्तिरौपचारिकी। सा द्विविधा, लक्षणागौणीभेदात्। प्रथमा यथा-गङ्गायां घोष इत्यत्राधिकरण(त्व)स्य बाधात्तीरे लक्षणा। द्वितीया यथा-सिंहो देवदत्त इत्यत्र देवदत्ते शौर्यादिगुणयोगात्॥८७॥

---

१३३. एषापि लक्षणागौणीभेदाच्च द्विविधा भवेत्।
गङ्गायां घोष इत्यत्र बाधात्तीरेऽस्ति लक्षणा॥

१३४. सिंहो राजेत्यत्र राज्ञि गौणी शौर्यादियोगतः।
वैदिकं लौकिकं सर्वं वाक्यजातं च सर्वदा॥

பரமபுருஷனே. ஆகையால் ப்3ரஹ்மஶப்3த3ம் பரமபுருஷனை யோக3ரூடி4யால் சொல்லுகிறது. 86.

132*-*134. முக்கியவிருத்தி எவ்விடத்தில் பா3தி4க்கப்படுகிறதோ, அவ்விடத்தில் முக்கியமான பொருளோடு ஸம்ப3ந்த4ப்பட்டிருக்கும் பொருளைச் சொல்லுவது ஔபசாரிகவிருத்தி எனப்படும். அதுவும் லக்ஷணாவிருத்தி என்றும், கௌ3ணீவிருத்தி என்றும் இருவகைப்படும். உதாரணங்கள் :— 1. "க3ங்கா3யாம் கோ4ஷ:" [கங்கையில் இடைச்சேரி] என்கிறவிடத்தில் க3ங்கை3யென்னும் சொல்லுக்கு க3ங்கா3ப்ரவாஹம் முக்கியமான பொருள். அதில் இடைச்சேரி இருக்கமுடியாதாகையால், முக்கியமான பொருளைவிட்டு, ப்ரவாஹத்துக்கு அருகிலிருக்கும் கங்கைக்கரையைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுகிறோம். இது லக்ஷணாவிருத்தி. 2. ":ஸிம்ஹோ ராஜா" [இந்த அரசன் சிங்கம்] என்கிறவிடத்தில் அரசன் சிங்கமல்லாதபடியால், சிங்கம் என்கிற முக்கியமான பொருளைவிட்டு, அதனிடமுள்ள ஶௌர்யம் என்னும் கு3ணத்தையுடையவன் என்கிற பொருளைக்காட்டுவதாகக் கொள்ளுகிறோம். அரசன் யுத்3த4த்தில் சூரன் என்றும், மற்றவர்களைச் சண்டையிலே வென்றிருப்பவன் என்றும் பொருள்படுகிறது. கு3ணத்தை முன்னிட்டு வருவதால் இது கௌ3ணீவிருத்தியாகும். 87.

एवं वैदिकलौकिकरूपं सर्वं वाक्यजातं सविशेषविषयकम्, भेदविषयकं च॥८८॥ शरीरवाचकशब्दानां यथा शरीरिणि पर्यवसानम्, एवं भगवच्छरीरभूतब्रह्मरुद्राग्नीन्द्रादिचिद्वाचकशब्दानां, तथा तच्छरीरभूत-प्रकृतिकालाकाशप्राणाद्यचिद्वाचकशब्दानां च शरीरिणि परमात्मनि

१३५. विशिष्टार्थावबोधि स्यात्ततो भेदविबोधि च।
शरीरवाचकाश्शब्दाः बोधयन्ति शरीरिणम्॥

134*-*135. லௌகிகம், வைதி₃கம் என்கிற இருவகைப் பட்ட வாக்கியங்களும் எப்போதும் விஶேஷத்தோடு கூடிய வஸ்துக்களை விஷயமாக உடையவை. விஶேஷம் என்பது ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவிலிருந்து பிரித்துக்காட்டும் வஸ்து த₄ர்மம். இதற்கு விஶேஷணம் என்றும் பெயர். பிரிக்கப் பட்ட வஸ்துவுக்கு விஶேஷ்யம் என்று பெயர். விஶேஷணத் தோடு கூடிய விஶேஷ்யம் விஶிஷ்டம் எனப்படுகிறது. “நீலம் உத்பலம்” என்கிற வாக்கியத்தில் நீலம் என்கிற சொல் நீல ரூபம் என்கிற கு₃ணத்தையுடைய வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. அந்த கு₃ணம் விஶேஷணம்; வஸ்து விஶேஷ்யம்; உத்பலபத₃ம் குவளை ஜாதியைச் சேர்ந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. இங்கு ஜாதி விஶேஷணம்; வஸ்து விஶேஷ்யம். விஶேஷணம் வேறு; விஶேஷ்யம் வேறு. இப்படி வெவ்வேறான விஷயங்களை அறிவிப்பதாலேயே எல்லா வாக்கியங்களும் பே₄த₃த்தையே அறிவிக்கின்றன. 88.

135*-136. எப்படி உடம்பைச் சொல்லுகிற சொற்கள் உடம்பிலுள்ள ஆத்மா வரையிலும் சொல்லுகின்றனவோ, அப்படியே ப்₃ரஹ்மா, ருத்₃ரன், இந்திரன், அக்₃னி முதலான சேதனர்களைச் சொல்லும் சொற்களும், ப்ரக்ருதி, காலம், ஆகாஶம், ப்ராணன் முதலான அசேதனங்களைச் சொல்லும் சொற்களும், அவர்களுக்கும் அவற்றுக்கும் ஆத்மாவாய், அவை களைச் சரீரமாகவுடைய ஶ்ரீமந்நாராயணன்வரை சொல்லுகின்றன. இப்படி எல்லாச் சொற்களும் பரமபுருஷன்வரை சொல்லு கின்றன என்று ஆசாரியர்கள் ப்ரமாணயுக்திகளைக்கொண்டு முடிவுகட்டியிருக்கின்றனர். வேத₃ாந்தப்பொருளை அறிவதற்கு

नारायणे पर्यवसानमुपपादयन्त्याचार्याः। वेदान्तज्ञानात् व्युत्पत्तिः पूर्यत इत्युक्तम्॥८९॥ नारायणस्य सर्वशब्दवाच्यत्वं सर्वशरीरकत्वमित्यादिकं तु उपरि ईश्वरपरिच्छेदे प्रतिपादयामः॥ इति शब्दो निरूपितः॥९०॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलक श्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायां शब्दनिरूपणं नाम तृतीयोऽवतारः॥

---

१३६. ततश्च चिदचिच्छब्दा ब्रह्माकाशादिका अपि।
श्रीमन्नारायणं देवं मुख्यवृत्त्या वदन्ति हि॥

१३७. हरेस्सर्वशरीरित्वं सर्वशब्दैकवाच्यता।
एवमादिप्रधानार्थान् वदिष्याम्युचितस्थले॥

॥ इति सन्मतकारिकावल्यां शब्दप्रकरणम्॥

முன்னல் சொற்கள் அசேதனங்களையும், அவைகளுக்குள் இருக்கிற சேதனரையும் மாத்திரமே சொல்லுகின்றன என்று எண்ணப்படுகிறது. இப்பொருள் சொற்களுக்குப் பூர்ணமான அர்த்த₂மன்று. ஏனெனில்: ஸர்வேஶ்வரனும், அசேதனமும், சேதனமும் சேர்ந்துதான் ஒரு வஸ்துவாயிருக்கின்றன. அதில் முக்கியமான பரமபுருஷனை விட்டு மற்ற இரண்டை மாத்திரம் சொன்னல் அப்பொருள் எப்படிப் பூர்ணமாகும்? வேதா₃ந்தப் பொருளை அறிந்தபின்புதான் சொற்களுக்குப் பூர்ணமாகப் பொருள் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் சேதநாசேதனங்களைச் சொல்லும் எல்லா ஶப்₃த₃ங்களும் ஶ்ரீமந்நாராயணனை முக்கிய விருத்தியாலேயே சொல்லுகின்றன. 89.

137. ஸர்வேஶ்வரனை நாராயணன் எல்லாவற்றையும் ஶரீரமாகக் கொண்டிருக்கிறன் என்பது, எல்லா ஶப்₃த₃ங்களாலும் சொல்லப்படும் ஒரே பொருளாயிருக்கிறன் என்பது முதலான முக்கியமான அர்த்த₂ங்களை ஈஶ்வரனைப்பற்றிப்பேசும் ஈஶ்வர ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்போகிறேம். ஆக, இவ்வளவால் ஶப்₃த₃ம் என்னும் மூன்ருவது ப்ரமாணம் நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 90.

தீ₃பிகா காரிகாவளீ விவரணத்தில் ஶப்₃த₃ப்ரகரணம் முற்றிற்று

॥ अथ चतुर्थोऽवतारः ॥

प्रमाणनिरूपणानन्तरं प्रमेयं निरूप्यते ॥ ९१ ॥ प्रकर्षेण मेयं प्रमेयम्। तच्च द्विविधम् द्रव्याद्रव्यभेदात्। उपादानं द्रव्यम्। अवस्थाश्रय उपादानम् ॥ ९२ ॥ ननु द्रव्य-गुण-कर्म-सामान्य-विशेष-

---

॥ अथ प्रकृतिप्रकरणम् ॥ ४ ॥

१३८. इत्थं त्रीणि प्रमाणानि कथितानि यथामति।
प्रमेयसप्तकं चाथ प्रकृत्यादि निरूप्यते ॥

१३९. यत् प्रमाविषयीभूतं प्रमेयं वस्तु तन्मतम्।
यत् प्रकर्षेण मेयं स्यात्तद्वा तदिति कथ्यते ॥

---

4. ப்ரக்ருதி ப்ரகரணம்

138. தீ₃பிகாகாரிகாவளிகளின் தொடக்கத்தில், வஸ்துக்களனைத்தும் ப்ரமாணமென்றும், ப்ரமேயமென்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இதுவரையில் ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஶப்₃த₃ம் என்னும் மூன்று ப்ரமாணங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. இனி, இப்ரமாணங்களால் அறியப்படும் ஏழு ப்ரமேயங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன— 1. ப்ரக்ருதி, 2 காலம், 3. நித்யவிபூ₄தி, 4. த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநம், 5. ஜீவன், 6. ஈஶ்வரன், 7. அத்₃ரவ்யம் என்பன. அவற்றில் முதலில் இப்ரகரணத்தில் ப்ரக்ருதியானது விளக்கப்படுகிறது. 91.

139-*140. ப்ரமேயமாவது யாதெனில்: எது ப்ரமைக்கு—(உண்மையறிவுக்கு)—விஷயமாகிறதோ, அது ப்ரமேயமெனப் படுகிறது. அன்றிக்கே "ப்ரகர்ஷேண மேயம் ப்ரமேயம்" [நன்ருக அறியத்தகுந்தது ப்ரமேயம்] என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அந்த ப்ரமேயம் த்₃ரவ்யமென்றும், அத்₃ரவ்யம் —[த்₃ரவ்யமல்லாதது]— என்றும் இரண்டு வகைப்படும். உபாத₃ானகாரணமாயுள்ள பொருள் த்₃ரவ்யம் எனப்படும்; பலவித₄மான அவஸ்தை₂(நிலை)களை அடையும் பொருள் உபாத₃ானம் எனப்படும். இப்படியல்லாதது அத்₃ரவ்யமாகும். 92.

समवाय-अभावाः सप्त पदार्था इति मतान्तरस्थैः सप्तधा परिगणनात् कथं द्रव्याद्रव्यभेदेन द्विधा समर्थनमिति चेत्; उच्यते। उत्क्षेपणापक्षेपणाकुञ्चनप्रसारणगमनभेदात् कर्म पञ्चधाऽवस्थितमिति कल्पने

---

१४०. तच्च प्रमेयं द्विविधं द्रव्याद्रव्यविभागतः।
पदार्थसप्तकोक्तिस्तु परकीया न संमता॥

140*-143. "திரவியம், கு₃ணம், கர்மம், ஸாமாந்யம், விஶேஷம், ஸமவாயம், அப₄ாவம் என்பவை உலகிலுள்ள பொருள்கள் ஏழு" என்று வைஶேஷிகர்கள் பொருள்களை ஏழு வகையாகப் பிரிப்பது அறிவாளிகளால் அங்கீ₃கரிக்கப் படவில்லை. திரவியம், கு₃ணம் என்பவற்றை அனைவரும் அங்கீ₃கரிக்கிறோம். 'ஸம்யோக₃ம்' என்னும் கு₃ணத்தைக் கொண்டே கர்மம் எனப்படும் கிரியையை நிர்வஹித்து விட லாம். மேலே போவது, கீழே போவது, சுருங்குவது, விரிவது, ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடம் செல்லுவது என்று வைஶேஷிகர்கள் கர்மத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கிறார்கள். கர்மம் என்பது அசைதல் (சலநம்) என்று சொன்னாலே போதுமாயிருக்க, இதை ஐந்து வகையாகப் பிரிப்பது x கௌ₃ரவம் என்னும் தோ₃ஷத்துக்கு இலக்காகிறது. இந்தச் சலனத்தையும் ஸம்யோக₃ம் என்கிற கு₃ணத்தில் அடக்கலாமாகையால் கர்மம் என்று தனியாக ஒன்றை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்கு அசைதலாகிற கர்மம், முன்தே₃ஶப் பிரிவை —(பூர்வதே₃ஶ விப₄ாக₃த்தை)— முன்னிட்டு வரும் பின்தே₃ஶச் சேர்த்தியே —(உத்தரதே₃ஶ ஸம்யோக₃மே)— ஆகும். இப்படிப்பட்ட ஸம்யோக₃ பரம்பரையே கர்மம் என்றும், கிரியை என்றும் வியவஹரிக்கப்படுகிறது.

---

x ப்ரமாணத்தால் ஏற்படாத ஒன்றை யுக்தியினால் இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளும்போது, குறைந்ததை ஒப்புக்கொள்வது லாக₄வம் என்றும், அதி₄கத்தை ஒப்புக்கொள்வது கௌ₃ரவம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. குறைந்ததையே ஒப்புக் கொள்ளக்கூடுமானால், அதி₄கத்தை ஒப்புக்கொள்வது தோ₃ஷம். ஆகையால் கௌ₃ரவம் தோ₃ஷமாகிறது.

गौरवात्, चलनात्मकं कर्मेत्येकधैवोपपत्तेः, तस्यापि संयोगमादायैवोपपत्तेः। संस्थानमेव जातिरिति संस्थानातिरेकेण सामान्यानङ्गीकारात्। सम-

१४१. संयोगगुणमादाय कर्मणश्चरितार्थता।
वस्तुसंस्थानातिरिक्तं सामान्यं न प्रसिद्ध्यति॥

க₄டம் முதலான வஸ்துக்களிலிருப்பதாக க₄டத்வம் முதலான ஜாதிகளைத் தார்க்கிகர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். இதையே ஸாமாந்யம் என்கிறார்கள். க₄டத்வாதி₃ஜாதி நித்யமென்றும், ஒன்றென்றும், எல்லா க₄டாதி₃யிலும் இருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதில்லை. அடி பெருத்து, வாய் சிறுத்திருக்கும் அதன் அமைப்பே. க₄டத்தை மற்ற பொருள்களிலிருந்து வேறுபடுத்தித்தரும் ஜாதியாகும். இதுதவிர ஸாமாந்யமென்று வேறொன்றில்லை. நித்யமான வஸ்துக்களான ஜீவன், ஈர்வரன், பரமாணுக்கள், காலம், தி₃க், மனம் ஆகியவற்றில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை வேறுபடுத்திக்காட்டுவது விரேஷம் என்னும் பொருள் என்கிறான் தார்க்கிகன். இதுவும் வேண்டியதில்லை. தார்க்கிகன் நித்யமாகச் சொல்லும் பொருள்களில் 'தி₃க்' என்பதையும், பரமாணு என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதில்லை என்பது மேலே காட்டப்படும். ஆகாரம், மனம் என்பவற்றையும் நித்யமாகக் கொள்ளுகிறான். இவையும் நித்யமன்று, ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டானவை என்பதைக் காட்டுவோம். இனி, உண்மையிலேயே நித்யமாயிருக்கும் காலமும் ஆத்மாக்களும், ஈர்வரனும் மிகுந்திருக்கின்றன. இவற்றில் காலமானது க்ஷணம் முதலான அவஸ்தை₂களுக்கு இருப்பிடமாயும், அசேதனமாயும், பராக்காயும் இருக்கிறது. ஆத்மாக்களுக்கு இவ்வித₄மான அவஸ்தை₂கள் இல்லை. அவர்கள் சேதனர்கள்; ப்ரத்யக்குகள்; இந்த த₄ர்மங்களாலேயே காலத்திலிருந்து ஆத்மாக்களைப் பிரிக்கலாம். ஆத்மாக்கள்—ஈர்வரன் என்றும், ஜீவர்களென்றும் இருவகைப்படுவர்; அவர்களில் ஈர்வரன் விபு₄ (எங்கும் இருப்பவன்); நியமநம் செய்கிறவன்; எல்லாவற்றுக்கும் த₄ாரகன்; ரேஷி; விரேஷ்யம்; ஆத்மா.

वाये समवायान्तराङ्गीकारेऽनवस्थानात्, तस्यापि संयुक्तविशेषण(तयैव)-तामादायोपपत्तेः। जीवेश्वरयोरणुत्वविभुत्वादिविभाजकधर्ममन्तरेण 'विशेष'

---

१४२. विशेषश्च न जीवेशतत्तद्धर्मौ विभाजकः।
समवायो न संयुक्तविशेषणतया पृथक्॥

ஜீவர்களோ அணுக்கள்; நியமநம் பண்ணப்படுகிறவர்கள்; த₄ரிக்கப்படுகிறவர்கள். ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷர்கள்; அவனுக்கு விஶேஷணங்கள்; அவனுக்கு ஶரீரங்கள். இந்த த₄ர்மங்களாலே ஈஶ்வரனிடமிருந்து ஜீவர்களைப் பிரிக்கலாம். இவைகளைத் தவிர விஶேஷம் என்று ஒன்று வேண்டியதில்லை. ஜீவர்கள் மூன்று வகைப்பட்டவர்கள்—ப₃த்₃த₄ர்கள் (கர்மத்துக்கு உட்பட்டவர்கள்), முக்தர்கள் (கர்மத்திலிருந்து விடுபட்டவர்கள்), நித்யர்கள் (கர்மப₃ந்த₄ம் ஒருபோதும் இல்லாதவர்கள்) என்று. இந்த த₄ர்மங்களைக்கொண்டு ஒவ்வொரு வகுப்பையும் மற்ற வகுப்புக்களிலிருந்து பிரிக்கலாம். ப₃த்₃த₄ர்களுக்குள்ளே ஒருவருடைய ஸுக₂மும், து₃:க்க₂மும், ஜ்ஞாநமும், மற்றவர்களுடைய ஸுக₂த்தையும், து₃:க்க₂த்தையும், ஜ்ஞாநத்தையும் காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால், இவைகளைக்கொண்டே ஒருவனை மற்றொருவனிடமிருந்து பிரிக்கலாம். முக்தர்களுக்குள்ளே அவர்கள் முக்தி அடைவதற்கு முன்னாலே அவர்களுக்கு இருந்த கு₃ணங்களைக்கொண்டும், முக்தி அடைவதில் இருந்த காலத்தின் வேறுபாட்டாலும் ஒரு முக்தனை மற்றொரு முக்தனிடமிருந்து பிரிக்கலாம். நித்யர்களில் ஒருவனை அவனுடைய இச்சை₂களையும், ஸங்கல்பங்களையும் அவன் செய்யும் வியாபாரங்களையும்கொண்டு மற்றவர்களிடமிருந்து பிரிக்கலாம். வியாபாரங்களைச் செய்யுமிடங்களும் காலங்களும் அவஸ்தை₂களும் எல்லார்க்கும் ஒன்றாயிருக்கவேண்டிய நிர்ப்ப₃ந்த₄மில்லை. இச்சை₂களையும் ஸங்கல்பங்களையும் உண்டுபண்ணும் ஸாமக்₃ரிகளும் வேறாகவேயிருக்கலாம். ஈஶ்வரனுடைய ஸங்கல்பம் முதலியவைகளுக்கும் இவர்களுடைய ஸங்கல்பம் முதலியவைகளுக்கும் பே₄த₃ம் இருப்பதுபோல இவர்களுடைய ஸங்கல்பம் முதலியவைகளிலும் ஒன்றோடொன்று பே₄த₃மிருக்க

इति किञ्चित्पदार्थाङ्गीकारे गौरवात्। अतः कर्मसामान्यविशेषसमवायानां पृथक्पदार्थत्वेनानङ्गीकाराच्च द्रव्यमद्रव्यमिति द्विधा विभाग उपपद्यते।

லாம். முக்தர்களையும் இவ்வகையில் வேறுபடுத்திக் காணலாம். ஆகையால், நித்யப்பொருள்களை வேறுபடுத்துவது அவ்வவற்றி லுள்ள ஸ்வரூபநிரூபகத₄ர்மங்களேயாம். இதற்காக விசேஷம் என்று ஒன்றைக் கற்பிக்கவேண்டியதில்லை. "சேர்ந்தே யிருக்கும் இரண்டு பொருள்கள் ஸமவாயம் என்னும் ஸம்ப₃ந் த₄த்தினால் சேர்ந்திருக்கின்றன ; இது நித்நியமானது; ஜாதிக் கும் அதையுடைய வஸ்துவுக்கும், அவயவத்துக்கும் அதை யுடைய வஸ்துவுக்கும், கு₃ணத்துக்கும் அதையுடைய வஸ்து வுக்கும், கர்மத்துச்கும் அதையுடைய வஸ்துவுக்கும், நித்ய மான திரவியத்திற்கும் அதிலுள்ள விசேஷத்துக்கும் உள்ள ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸமவாயம்" என்கிறான் தார்க்கிகன், கண்ணால் காணப்படும் ஸம்யுக்தமான) க₄டம் முதலானவற்றுக்கு விசேஷணமாயிருக்கை (விட்டுப்பிரியாமல் தழுவியிருக்கை) தவிர, ஜாதி முதலானவற்றுக்கும் அவற்றையுடைய த்₃ரவ்யங் களுக்கும் ஸமவாயம் என்பதொரு தனி ஸம்ப₃ந்த₄ம் இல்லை. இதைத் தனிப்பதா₃ர்த்த₂மாக ஒப்புக்கொண்டால், இந்த ஸம வாயம் அந்தப்பதா₃ர்த்த₂ங்களில் எப்போதும் சேர்ந்திருப்ப தால் வைசேஷிகன் சொல்லுகிற நியாயப்படி அதற்காக இரண் டாவது ஸமவாயத்தைக் கற்பிக்கவேண்டும். அதுவும் நித்ய மாய் அந்த வஸ்துக்களில் இருப்பதால், அதற்காக மூன்றாவது ஸமவாயத்தைக் கற்பிக்கவேண்டும். இப்படிக் கற்பித்துக் கொண்டுபோனால் அநவஸ்தை₂(நிலைநில்லாமை)என்கிற தோ₃ஷம் வரும். "பூ₄தலம் க₄டாபா₄வவத்" (தரை குடமில்லாதது) என்கிற அபா₄வத்தின் ப்ரத்யக்ஷத்தில், அபா₄வத்தை ஸம்யுக்த விசேஷணதை என்னும் ஸம்ப₃ந்த₄த்தால் அறிகிறோம். ஸம்யுக்தம் - சக்ஷுரிந்திரியத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் தரை. அதில் அபா₄வம் விசேஷணமாக இருக்கிறது. அங்கு ஸம்யுக்த விசேஷணதை ஸம்ப₃ந்த₄ம். இதை வைசேஷிகன் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறான் நாம் ஸமவாயஸ்தா₂னத்தில் இதையே ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். கோ₃ என்னும் வ்யக்தியை கோ₃த்வம்

एतेनाभावस्स्वतन्त्रपदार्थ इत्यपि निरस्तम्; अभावस्य भावान्तररूपत्वात्। प्रागभावो नाम पूर्वावस्थापरम्परा; ध्वंस उत्तरावस्थापरम्परा; अत्यन्तान्योन्याभावौ च धर्म्यन्तर(गतविशेष)स्वरूपावेव। एतस्य प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः पूर्वमुक्तः ॥ ९३ ॥

---

१४३. अभावस्याप्यन्यभावरूपत्वान्नातिरिक्तता।
तस्माद्द्विधा प्रमेयस्य युक्तं विभजनं कृतम्॥

என்கிற ஜாதியோடு கூடியதாகப் பார்க்கும்போது, சக்ஷுரிந்திரியத்தோடு ஸம்யுக்தம் கோ என்னும் வ்யக்தி: அதில் ஜாதி விசேஷணம். ஸம்யுக்த விசேஷணதை ஸம்பந்தம். அவனும் நாமும் ஒப்புக்கொண்ட இந்த ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டே எல்லா நிர்வாஹத்தையும் செய்யக்கூடுமாகையால் அதிகமாக ஸமவாயம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதில்லை. அபாவம் [இல்லாமை] என்று ஒரு பொருளை ஒப்புக்கொள்கிறான் தார்க்கிகன். குடம் உண்டாவதற்கு முன் குடத்தின் ப்ராகபாவம் இருக்கிறது; குடம் உடைந்தபின்பு குடத்தின் ப்ரத்வம்ஸாபாவம் உண்டாகிறது; "மாடு குதிரை அன்று; குதிரை மாடு அன்று" என்றவிடத்தில் மாடாக இல்லாமையும், குதிரையாக இல்லாமையும் அந்யோந்யாபாவம்; "பூமியில் குடமில்லை" என்னும்போது குடமில்லாமை அத்யந்தாபாவம்—என்பது அவன் கொள்கை. இது தவறு. குடம் உண்டாவதற்கு முன்னுள்ள மண்கட்டி முதலான நிலைகளையே ப்ராகபாவமாகவும், உடைந்தபின் உள்ள ஓடுகள் முதலான நிலைகளையே அதன் ப்ரத்வம்ஸாபாவமாகவும், அந்யோந்யாபாவத்தை கோத்வம், அச்வத்வம் என்னும் அஸாதாரண தர்மங்களாகவும், அத்யந்தாபாவத்தை பூதலஸ்வருபமாகவும் கொண்டே நிர்வஹித்து விடலாமாகையால் அபாவமென்று ஒன்றை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதில்லை: இந்த அபாவம் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்திற்கு விஷயம் என்பது முன்பே (ப. 21,22) சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ப்ரமேயங்களை த்ரவ்யம். அத்ரவ்யம் என்று இரண்டாகப்பிரித்தது சரியே. 93.

उपादानं द्रव्यमित्युक्तम्। गुणाश्रयो द्रव्यमित्यपि सामान्यलक्षणं संभवति। तानि च द्रव्याणि षट्—प्रकृति-काल-शुद्धसत्त्व-धर्मभूतज्ञान-जीव-ईश्वरभेदात् ॥९४॥ तत्र, जडाजडरूपयोर्विभक्तयोर्मध्ये जडलक्षणमुच्यते—

---

१४४. तच्च द्रव्यमुपादानकारणं च गुणाश्रयः।
नानावस्थाश्रयश्चोपादानं वस्तु निगद्यते॥

१४५. द्रव्यं द्विविधमित्युक्तं जडाजडविभेदतः।
स्वयंप्रकाशरहितं जडं तद्द्विविधं मतम्॥

---

144. உபாத3ாநகாரணமாகவும், கு3ணங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் உள்ள பொருள் *திரவியமாகும்.* பலவித4மான அவஸ்தை2-(நிலை)-களை அடையும் வஸ்து உபாத3ானமெனப் படுகிறது. ஒரு வஸ்துவின் அவஸ்தை, அல்லது நிலையாவது,—அவ்வஸ்துவில் முதலில் இல்லாமல் பின் வந்து சேருவதும், அதைவிட்டுப் பிரியாததுமான த4ர்மம். உத3ாஹரணம்:—மண் கட்டி குடமாகிறது. அந்தக் கட்டியில், குடமுண்டாவதற்கு முன் கட்டியாயிருக்கும் தன்மையாகிற நிலையிருந்தது. க4டத்வமாகிற நிலையில்லை. குடமுண்டாகும்போது க4டத்வநிலை வந்து சேருகிறது. ஆக, இவ்வளவால் பலவித4மான நிலைகளை அடையும் வஸ்து திரவியம் என்றதாயிற்று. கு3ணங்களுக்கு இருப்பிடமான வஸ்து திரவியம் என்பது எல்லா திரவியங்களுக்கும் பொதுவான லக்ஷணமாகும் இந்த திரவியங்கள் *ப்ரக்ருதி, காலம், ஶுத்3த4ஸத்வம், த4ர்மபூ4தஜ்ஞானம், ஜீவன், ஈஶ்வரன்* என்று ஆறுவகைப்படும். 94.

*145. திரவியங்களை. *ஜட3*மென்றும், *அஜட3*மென்றும் இரண்டு வகையாகவும் பிரிக்கலாம். தானே ப்ரகாஶிக்காதது ஜட3மாகும். தானே பிரகாஶிப்பது *அஜட3*மாகும். கீழே கூறிய ஆறு திரவியங்களில் *ப்ரக்ருதியும் காலமும்*-ஜீவன்களுடையவும், பரமனுடையவும் ஜ்ஞானங்களாலேயே பிரகாஶிக்கின்றனவேயொழியத் தாங்களாகவே பிரகாஶிப்பதில்லை. ஆகையால்

अमिश्रसत्त्वरहितं जडमिति ॥ ९५ ॥ तत् द्विविधम्—प्रकृतिकालभेदात्। तत्र, सत्त्वरजस्तमोरूपगुणत्रयाश्रयरूपा प्रकृतिः। सा नित्या अक्षराविद्यामायादिशब्दवाच्या च। तस्याः भगवत्सङ्कल्पाधीनगुणवैषम्यात् कार्योन्मुखावस्था अव्यक्तशब्देनोच्यते ॥ ९६ ॥ तस्मात् महानुत्पद्यते।

---

१४६. प्रकृतिः काल इति च तत्राद्या त्रिगुणोज्ज्वला।
गुणास्सत्त्वं रजस्तम इति ते परिकीर्तिताः ॥

१४७. नित्या सा चाक्षराविद्यामायाशब्दैः प्रकीर्त्यते।
गुणवैषम्यतः कार्योन्मुखावस्था यदेशितुः ॥

அவையிரண்டும் ஜட₃மாகும். *ஶுத்₃த₄ஸத்வம், த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞானம், ஜீவன், ஈஶ்வரன்* என்னும் நான்கு திரவியங்களும் மற்றொன்றின் உதவியில்லாமல் தாமாகவே பிரகாஶிக்கின்றமையால் அவை அஜட₃மாகும். அமிஶ்ர (ஶுத்₃த₄) ஸத்வகு₃ணம் இல்லாதது ஜட₃ம் என்றும் கூறுவதுண்டு. மிஶ்ரஸத்வமேயுடைய ப்ரக்ருதிக்கும், த்ரிகு₃ணஶூந்யமான காலத்துக்கும் இது பொருந்துமாயினும், முக்குணமுமற்ற ஜீவேஶ்வரர்களிடமும் த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்திடமும் அதிவ்யாப்தி வருமாகையால், இது லக்ஷணமல்ல; ஸ்வரூப கத₂னமே. 95

145-*-*148. முற்கூறியவாறு தானே பிரகாஶிக்காத பொருள் ஜட₃மெனப்படும். அது *ப்ரக்ருதி* என்றும் *காலம்* என்றும் இருவகைப்படும். அவற்றில் ப்ரக்ருதியைப்பற்றி இந்த ப்ரகரணத்தில் ஆராயப்படுகிறது. *ப்ரக்ருதியாவது* – ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்னும் முக்குணங்களையும் ஸமநிலையில் உடையதாயிருக்கும் திரவியம். இது அழிவில்லாதது. இது வேத₃ங்களில் *அக்ஷரம், அவித்₃யை, மாயை* என்னும் ஶப்₃த₃ங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது. ப₄க₃வானுடைய ஸங்கல்பத்தால் இதின் கு₃ணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்பட்டு, கார்யங்களான மஹான் முதலானவற்றை உண்டாக்கத்தக்கதாக எப்போது ஆகின்றதோ, அப்போது இப்ரக்ருதி *அவ்யக்த* ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படுகிறது. 96.

स महान् सात्त्विकराजसतामसभेदात् त्रिधाऽवस्थितः॥ ९७॥ महतोऽहङ्कार उत्पद्यते। सोऽपि सात्त्विकाहङ्कारो राजसाहङ्कारस्तामसाहङ्कारश्चेति त्रिविधो भवति। एतेषां त्रयाणां वैकारिकस्तैजसो भूतादिरिति नामान्तराण्यपि संभवन्ति॥ ९८॥

---

१४८. सङ्कल्पात्स्यात्तदाऽव्यक्तशब्देनेयं प्रकीर्त्यते।
अव्यक्ताज्जायते तस्मात् महान् स त्रिविधः स्मृतः॥

१४९. सात्त्विको राजसश्चाथ तामसश्चेति भेदतः।
महतश्चाप्यहङ्कारो जायतेऽयं च पूर्ववत्॥

१५०. सात्त्विकाद्यैस्त्रिधा भिन्नश्चैते नामान्तरान्विताः।
वैकारिकस्तैजसश्च भूतादिरिति च क्रमात्॥

१५१. वैकारिकात्सात्त्विकाख्यात्तैजसोपस्कृतात्तथा।
अहङ्कारादिन्द्रियाणां सर्वेषामुद्भवस्स्मृतः॥

148*-*149. அந்த அவ்யக்தத்திலிருந்து '*மஹான்*' என்னும் தத்துவம் உண்டாகிறது. அது ஸாத்விகமஹான், ராஜஸமஹான், தாமஸமஹான் என்று மூன்று வகைப்படும். ஸத்வம் முதலான அந்தந்த கு₃ணங்களின் மிகுதியை முன்னிட்டு ஸாத்விகமஹான் முதலான மூன்று பிரிவுகளும் ஏற்படுகின்றன. 97.

149*-150. மஹானிடமிருந்து, *அஹங்காரம்* என்னும் தத்துவம் உண்டாகிறது. இதுவும் மஹானைப்போலவே ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்னும் முப்பிரிவுகளை உடையது. ஸாத்விகாஹங்காரத்திற்கு *வைகாரிகம்* என்றும், ராஜஸாஹங்காரத்துக்குத் *தைஜஸம்* என்றும், தாமஸாஹங்காரத்துக்கு *பூ₄தாதி₃* என்றும் வேறு பெயர்களுமுண்டு. 98.

151-152. தைஜஸம் எனப்படும் ராஜஸாஹங்காரத்தால் உபகரிக்கப்பட்ட வைகாரிகம் எனப்படும் ஸாத்விகாஹங்காரத்

तेषु वैकारिक इति प्रसिद्धात् तैजससंज्ञकराजसाहङ्कारसहकृतात्साच्त्विकाहङ्काराद्रेकादशेन्द्रियाणि जायन्ते। साच्त्विकाहङ्कारोपादानकं द्रव्यमिन्द्रियमिति इन्द्रियलक्षणम्। इन्द्रियं द्विविधम्–ज्ञानेन्द्रियं कर्मेन्द्रियं चेति॥ ९९॥ ज्ञानप्रसरणशक्तमिन्द्रियं ज्ञानेन्द्रियम्। तत्र षोढा–मनःश्रोत्रचक्षुर्घ्राणरसनात्वग्भेदात् ॥ १००॥ स्मृत्यादिकरण-

---

१५२. इन्द्रियाणामुपादानं साच्त्विकाहङ्कृतिर्मतम्।
ज्ञानकर्मप्रभेदेन द्विविधं चेन्द्रियं स्मृतम्॥

१५३. संविद्विकासानुकूलं ज्ञानेन्द्रियमितीर्यते।
मनश्चक्षुःश्रोत्रजिह्वाघ्राणत्वक्प्रभेदवत्॥

१५४. स्मृत्यादिकरणं तत्र मनो हृदयवर्ति च।
बुद्ध्यहङ्कारचित्ताख्यं कारणं बन्धमोक्षयोः॥

திலிருந்து எல்லா *இந்திரியங்களும்* உண்டாகின்றன. இந்திரியங்களனைத்துக்கும் ஸாத்விகாஹங்காரமே உபாத₃ானமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ‘ஸாத்விகாஹங்காரத்தை உபாத₃ானமாகக் கொண்ட திரவியம் இந்திரியம்’ என்பது இந்திரிய லக்ஷணம். இவ்விந்திரியங்களும், *ஞானேந்திரியம்* என்றும், *கர்மேந்திரியம்* என்றும் இரண்டு வகைப்படும். 99.

153. அறிவு வெளிப்படுவதற்கு உதவிசெய்வது *ஞானேந்திரியம்* எனப்படுகிறது. அது, *மனம், கண், செவி, நா, மூக்கு, மெய் (த்வக்)* என்று ஆறுவகைப்படும். 100.

154. நினைவு முதலானவற்றுக்குக் கரணமாய் -(அஸாத₄ாரண காரணமாய்) இருப்பது *மனம்*. அது ஹ்ருத₃யத்திலிருக்கிறது. மனத்துக்கு *அந்த:கரணம்* என்றும் பெயருண்டு. அது மூன்று வித₄மான காரியம் செய்கிறது. 1 இது இன்ன பொருள் என்று நிச்சயிக்கிறது. அப்போது மனத்துக்கு *பு₃த்₃தி₄* என்று பெயர். 2. தே₃ஹத்தையும், ஆத்மாவையும் ஒன்றாகவும், தே₃ஹத்தைச் சேர்ந்த பொருள்

मिन्द्रियं मनः। तच्च हृदयप्रदेशवर्ति बुद्ध्यहङ्कारचित्तादिशब्दवाच्यम्, बन्धमोक्षहेतुभूतं च॥१०१॥ शब्दादिपञ्चके शब्दमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं श्रोत्रेन्द्रियम्। तत् मनुष्यादीनां श्रवणकुहरवर्ति। द्विजिह्वादीनां नयनवर्ति। एवं रूपमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं चक्षुः, सर्वेषां नयनवर्ति।

---

१५५. रूपमात्रग्रहे शक्तमिन्द्रियं चक्षुरुच्यते।
शब्दमात्रग्रहे शक्तं श्रोत्रेन्द्रियमुदाहृतम्॥

களை ஆத்மாவைச் சேர்ந்த பொருள்களாகவும் எண்ணுகிறது மனம். அப்போது அதற்கு *அஹங்காரம்* என்று பெயராகிறது. 3. விஷயத்தை நினைக்கிறது. அப்போது அதற்குச் *சித்தம்* என்று பெயர்.

"மந ஏவ மநுஷ்யாணும் காரணம் ப₃ந்த₄மோக்ஷயோ: ।
ப₃ந்த₄ாய விஷயாஸங்கி₃ முக்த்யை நிர்விஷயம் மந:॥"
[வி-பு 6-7-28]

[மனமே மனிதர்களின் ப₃ந்த₄மோக்ஷங்களுக்குக் காரணமாகிறது. விஷயங்களில் ஈடுபட்டதாகில் ஸம்ஸாரப₃ந்த₄த்திற்கும், விஷயங்களிலிருந்து விடுபட்டால் முக்திக்கும் காரணமாகிறது] என்கிறபடியே இந்த மனம் ப₃ந்த₄மோக்ஷங்களுக்குக் காரணமாகும். 101.

155-157. இனி, மற்ற ஞானேந்திரியங்களுக்கு லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. *ஶப்₃த₃ம்*, *ஸ்பர்ஶம்*, ரூபம், ரஸம், க₃ந்த₄ம் என்பவை முறையே ஆகாயம், வாயு, அக்₃னி ஜலம், பூ₄மி என்னும் பஞ்சபூ₄தங்களுடைய தனிக்குணங்களாக உள்ளன. இவற்றில், ரூபத்தை மாத்திரம் கிரஹிக்கவல்ல இந்திரியம் *கண்* எனப்படும். இது நாம் காணும் கண்ணினுள்ளே (இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததாய்) இருக்கிறது. ஶப்₃த₃த்தை மாத்திரம் அறியவல்ல இந்திரியம் *செவி* எனப்படும். இது நாம் காணும் காது துவாரத்தினுள் இருக்கிறது. காதற்ற பாம்பு முதலானவற்றுக்குக் கண்ணினுள் இருக்கிறது

गन्धमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं घ्राणेन्द्रियम्, नासाग्रवर्ति। (गजादेः कराग्रवर्ति)। रसमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं रसनेन्द्रियम्, जिह्वाग्रवर्ति। स्पर्शमात्रग्रहणशक्तमिन्द्रियं त्वगिन्द्रियम्, सर्वशरीरवर्ति। नखदन्तकेशादिषु प्राणमान्द्यतारतम्यात् स्पर्शानुपलम्भः। श्रोत्रादीन्द्रियाणां भौतिकत्वप्रतिपादनं भूताप्यायितत्वेनौपचारिकम्॥ १०२॥ एतेषां

---

१५६. रसमात्रग्रहे शक्तं रसनेन्द्रियमुच्यते।
गन्धमात्रग्रहे शक्तमिन्द्रियं घ्राणनामकम्॥

१५७. स्पर्शमात्रग्रहे शक्तं त्वगिन्द्रियमुदाहृतम्।
एतानि तत्तत्स्थानेषु वर्तन्ते नयनादिषु॥

ரஸத்தை மாத்திரம் கிரஹிக்கவல்ல இந்திரியம் *'நா'* எனப்படும். இது நாம் காணும் நாக்கின் நுனியிலுள்ளது. க₃ந்த₄த்தை மாத்திரம் கிரஹிக்கவல்ல இந்திரியம் *க்₄ராணம் அல்லது மூக்கு* எனப்படுகிறது. நாம் காணும் மூக்கின் நுனியிலுள்ளது இது (யானை முதலான துதிக்கையை உடைய பிராணிகளுக்கு துதிக்கையின் நுனியில் உள்ளது.) ஸ்பர்ஶத்தை மாத்திரம் அறியவல்ல இந்திரியம் *'த்வக்' அல்லது மெய்* எனப்படுகிறது. இது ஶரீரம் முழுவதுமுள்ளது. நக₂ம், டல், மயிர் முதலானவற்றில் பிராணன் மந்த₃மாயிருப்பதால் ஸ்பர்ஶம் அவற்றில் தோன்றுவதில்லை. கண் முதலான இந்த இந்திரியங்கள் எல்லாம் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவை. நாம் கண்ணால் காணும் கண் முதலானவை இந்திரியங்களல்ல. இதனாலேயே கண்ணிருந்தும் குருடர்கள், காதிருந்தும் செவிடர்கள் முதலானவர்களைக் காண்கிறோம். ஶப்₃த₃ம் முதலான அஸாத₄ாரணகு₃ணங்களை உடைய அந்தந்த பூ₄தங்களிலிருந்து, அந்தந்த கு₃ணங்களை க்₃ரஹிக்கும் இந்த்₃ரியங்கள் உண்டாவதாகக் கூறும் வசனங்கள், அந்தந்த பூ₄தங்களால் அவ்விந்த்₃ரியங்கள் போஷிக்கப்படுவதையிட்டே அப்படிக் கூறுகையால், (அவை) ஔபசாரிகமே. 102.

विषयसम्बन्धः क्वचित्संयोगः, क्वचित्संयुक्ताश्रयणमिति वृद्धसंप्रदायः ॥ १०३ ॥

उच्चारणादिष्वन्यतमक्रियाशक्तत्वं कर्मेन्द्रियसामान्यलक्षणम्। तच्च, वाक्पाणिपादपायूपस्थभेदात् पञ्चधाऽवस्थितम्॥ १०४ ॥ वर्णोच्चारणकरणमिन्द्रियं वाक्। सा च हृत्कण्ठजिह्वामूलतालुदन्तोष्ठनासामूर्ध-

---

१५८. एषां विषयसम्बन्धः संयोगः क्वचिदिष्यते।
संयुक्ताश्रयणं चापि क्वचिदित्यार्यसंमतम् ॥

१५९. उच्चारणाद्यन्यतमशक्तं कर्मेन्द्रियं मतम्।
वाक्पाण्यङ्घ्रिगुदोपस्थप्रभेदात् तच्च पञ्चधा ॥

---

158. இவ்விந்திரியங்கள், குடம் முதலான விஷயங்களுடன் *ஸம்யோக₃* ஸம்ப₃ந்த₄த்தால் சேருகின்றன என்றும், குடம் முதலானவற்றிலுள்ள கு₄டத்வம் முதலான ஜாதிகளோடும், நிறம் முதலான கு₃ணங்களோடும் *'ஸம்யுக்தாஶ்ரயணம்'* என்னும் ஸம்ப₃ந்த₄த்தால் சேருகின்றனவென்றும் அறிவாளிகள் உரைக்கின்றனர். 103.

159. '1. வர்ணங்(எழுத்துக்)களை உச்சரிப்பது, 2. வேலைகளைச் செய்வது, 3. நடப்பது, 4. மலம் முதலியவற்றைத் தள்ளுவது, 5.சிற்றின்பத்தை அநுப₄விக்கச்செய்வது ஆகிய ஐந்து காரியங்களில் ஏதாவது ஒன்றில் வல்லமையுள்ளது *கர்மேந்திரியம்'* என்பது கர்மேந்திரியலக்ஷணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அக்கர்மேந்திரியம் *1. வாக்கு, 2. கை, 3. கால், 4. கு₃த₃ம் அல்லது பாயு, 5. உபஸ்த₂ம்* என்று ஐவகைப்படும். 104.

160-161. இனி இவ்வைந்துக்கும் தனித்தனியாக லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. அகரமுதலான எழுத்துக்களை உச்சரிப்பதற்குக் கரணமாயிருக்கும் கர்மேந்திரியம் *'வாக்'* எனப்படும். அது - ஹ்ருத₃யம், தொண்டை, நாக்கின் அடிப்பாகம், தாளு

त्पष्ट्यानाष्टकवर्तिनी। (मूका)मृगादिष्वदृष्टविरहात्तदभावः। शिल्प-करणमिन्द्रियं पाणिः। स च मनुष्यादीनामङ्गुल्यग्रवर्ती। वारणादीनां नासाग्रवर्ती। संचरणकरणमिन्द्रियं पादः। स च मनुष्यादीनां चरणवर्ती। भुजगपतगादीनां उरःपक्षादिवर्ती। मलादित्यागकरण-मिन्द्रियं पायुः। स च तत्तदवयववर्ती। आनन्दविशेषकरणमिन्द्रिय-मुपस्थः। स च मेहनादिवर्ती॥ १०५॥

---

१६०. वाग्वर्णोच्चारणे हेतुः हृदाद्यष्टकवर्तिनी।
शिल्पादिहेतुः पाणिस्स्यात्पादस्सञ्चारकारणम्॥

१६१. मलादित्यागकरणमिन्द्रियं पायुरिष्यते।
[illegible]शेषकरणं तथा॥

(தாடை), பற்கள், உதடு, மூக்கு, தலை ஆகிய எட்டு இடங்களில் உள்ளது. ஊமையிடமும், மிருகங்களிடமும், பறவைகளிடத்தும், *அத்ருஷ்டம்* எனப்படும் *கர்ம* வசத்தால் இவ்விந்திரியம் மனிதரிடம்போல் வேலைசெய்வது இல்லை. வேலைகளைச் செய்ய ஸாதனமாயிருக்கும் இந்திரியம் *'பாணி'* அல்லது, *'கை'* எனப்படும். இது மனிதர்களுக்குக் கைவிரல்களிலுள்ளது. யானைக்குத் துதிக்கை நுனியிலும், பக்ஷிகள் முதலியவற்றுக்கு மூக்கிலுமுள்ளது. ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடம் செல்லுவதற்கு ஸாதனமாயிருக்கும் இந்திரியம் *'கால்'* எனப்படும். இது மனிதர்களுக்கு நாம் காணும் கால்களிலிருக்கிறது. பாம்புக்கு மார்பிலும், பக்ஷிகளுக்கு இறக்கைகளிலுமிருக்கிறது. மலம் முதலிய கழிபொருள்களை உடம்பிலிருந்து தள்ளுவதற்கு ஸாதனம் *'பாயு'* அல்லது *'குதம்'* எனப்படும் கருமேந்திரியம். அது ஆஸனவாயிலுள்ளது. சிற்றின்பத்துக்குக் கரணமாயிருப்பது *'உபஸ்தம்'* எனப்படும் கருமேந்திரியம். அது ஆண்களுக்கு ஆண்குறியிலும், பெண்களுக்குப் பெண்குறியிலுமுள்ளது. ஞானேந்திரியங்களைப்போலே இக்கருமேந்திரியங்களும் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவையே. 105.

एतानीन्द्रियाण्यणूनि। परकायप्रवेशे लोकान्तरगमनादिषु च जीवेन सह गच्छन्ति। इन्द्रियाणां मुक्तिदशायामप्राकृतदेशगमनासंभवादिहैव यावत्प्रलयं स्थितिः। करणविधुरैरन्यैः परिग्रहो वा॥ १०६॥ कर्मेन्द्रियाणां शरीरनाशान्नाश इति पक्षस्तु भाष्यादिविरोधेन हेयः।

---

१६२. अणून्येतानि जीवेन यान्ति लोकान्तरादिकम्।
यावत्प्रलयमत्रैव सन्ति मुक्तेन्द्रियाण्यपि॥

१६३. कर्मेन्द्रियाण्यङ्गनाशान्नश्यन्तीति वचस्तथा।
पुमिन्द्रियस्त्रीन्द्रियादिकल्पनं च न युक्तिमत्॥

---

162. இந்த ஞானகர்மேந்திரியங்கள் அணுக்களாயிருப்பவை; அதாவது - அளவுபட்ட பரிமாணத்தையுடையவை. பரகாய ப்ரவேஶம் செய்ய ஶக்தியுள்ள ஜீவன் வேறு ஶரீரங்களில் நுழையும்போதும், சுவர்க்கம், நரகம் முதலான மற்ற லோகங்களுக்குச் செல்லும்போதும், ஸூக்ஷ்மமான இவ்விந்திரியங்கள் ஜீவனுடன் கூடச்செல்லுகின்றன. ஜீவன் முக்தியடையும்போது முக்தனுக்குப் பரமபதத்தில் ப்ராக்ருதமான இந்திரியங்கள் அவசியமில்லையாகையாலும், அவனுக்குக் கர்ம ஸம்ப₃ந்த₄மில்லையாகையாலும், பரமபதம் ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ மற்ற தே₃ஶமாகையாலும் முக்தனால் விடப்பட்ட இவ்விந்திரியங்கள் ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்திலேயே மஹாப்ரளயம் வரையில் இருக்கும். 'இந்திரியங்களுக்குக் குறைவேற்பட்டவர்களால் அவை கைக்கொள்ளப்படுகின்றன' என்றும் கூறுவதுண்டு. ஆகையால், ஸ்ருஷ்டியின்போது உண்டாகும் இந்திரியங்களுக்கு ப்ரளயம் வரையில் அழிவில்லையென்றதாயிற்று. 106.

163. ஸ்தூ₂லமான கை முதலானவை அழியும்போது, ஸூக்ஷ்மமான 'கை' முதலிய இந்திரியங்கள் அழிகின்றனவென்றும், ஶரீரமழியும்போது அவையழிகின்றனவென்றும், புருஷர்களுடைய இந்திரியம் வேறுவகை, ஸ்திரீகளின் இந்திரியம் வேறுவகை என்றும், இந்திரியம் ஒன்றேயென்றும், 'த்வக்'

एतेन पुरुषेन्द्रिय-स्त्रीन्द्रिय-एकेन्द्रिय-वादः त्वगिन्द्रियैकत्वस्वीकारः इत्यादिविमतपक्षा निरस्ताः ॥ १०७ ॥

राजसाहङ्कारसहकृताद्भूतादिसंज्ञकतामसाहङ्काराच्छब्दादिपञ्च - तन्मात्राणि आकाशादि-पञ्च-महाभूतानि च उत्पद्यन्ते। भूतानां अव्यवहितसूक्ष्मावस्थाविशिष्टं द्रव्यं तन्मात्रम्। तदेव भूतोपादानम्। विशिष्टशब्दादिविषयाधिकरणं भूतम्। तन्मात्राणि, शब्दतन्मात्रं

---

१६४. भूताद्याख्यात्तामसाहङ्काराद्राजससत्कृतात्।
तन्मात्राणि च पञ्च स्युः खादिभूतानि च क्रमात्॥

१६५. तत्तद्भूताऽव्यवहितसूक्ष्मावस्थाविशेषकम्।
द्रव्यं तन्मात्रसंज्ञं स्यात् शब्दतन्मात्रमादिमम्॥

१६६. द्वितीयं स्पर्शतन्मात्रं रूपतन्मात्रमप्यथ।
चतुर्थं रसतन्मात्रं गन्धतन्मात्रमन्तिमम्॥

என்கிற இந்திரியம் ஒன்றே போதும் என்றும் சொல்லும் பக்ஷங்கள். ப்ரத்யக்ஷம் முதலான ப்ரமாணங்களுக்கும், யுக்திக்கும் ஸ்ரீபா$_{4}$ஷ்யம் முதலானவற்றுக்கும் ஒவ்வாதாகையால் அறிவாளிகளால் தள்ளப்படுகின்றன. 107.

164-*168. இனி, பஞ்சபூ$_{4}$தங்களுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரம் விவரிக்கப்படுகிறது. ராஜஸாஹங்காரத்தால் உதவிசெய்யப் பட்ட *பூ$_{4}$தாதி$_{3}$* எனப்பட்ட தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து, மேலே விவரிக்கப்போகும் வரிசையில் *ஐந்து தந்மாத்ரங்களும், ஆகாயம் முதலிய ஐந்து பூ$_{4}$தங்களும்* உண்டாகின்றன. அந்தந்த பூ$_{4}$தங்களை அடுத்து முன்நிலேயிருப்பதும், ஸூக்ஷ்மமான அவஸ்தை$_{2}$யை (நிலையை) உடையதுமான திரவியம் *தன்மாத்ரம்* என்னும் பெயருள்ளதாகிறது. அதில் *ஶப்$_{3}$த$_{3}$தந்மாத்ரம்* முதலாவது; *ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரம்* இரண்டாவது; *ரூபதந்மாத்ரம்* மூன்றாவது; *ரஸதந்மாத்ரம்* நான்காவது; *க$_{3}$ந்த$_{4}$தந்மாத்ரம்* ஐந்தாவதும்

स्पर्शतन्मात्रं रूपतन्मात्रं रसतन्मात्रं गन्धतन्मात्रमिति पञ्च। भूतानि च तथा, आकाशं वायुस्तेज आपः पृथिवीति भेदात् ॥ १०८ ॥ तत्र तामसाहङ्काराकाशयोः मध्यमावस्थाविशिष्टं द्रव्यं शब्दतन्मात्रम्। क्षीरदध्नोरन्तराल (ले कलिल) परिणामवत्। तस्मादाकाशो जायते ॥ १०९ ॥ अस्पर्शवत्त्वे सति विशिष्टशब्दाधारत्वम्, श्रोत्राप्यायकत्वं चाकाशलक्षणम्। स च शब्दमात्रगुणकः अवकाशहेतुः, नीलं नभ

---

१६७. पञ्चभूतानि चाकाशवायुज्योतिःपयोभुवः।
तन्मात्रपञ्चकं चेदं भूतोपादानमिष्यते॥

१६८. सूक्ष्मशब्दाद्याश्रयश्च, भूताद्याकाशयोस्तथा।
मध्यावस्थायुतं द्रव्यं शब्दतन्मात्रमिष्यते॥

१६९. क्षीरदध्यन्तरालस्थपरिणामसदृङ्मतम्।
अस्माच्च शब्दतन्मात्रात् आकाशस्योद्भवस्स्मृतः॥

கடைசியானதுமாகும். *ஆகாயம், காற்று, தீ, நீர், நிலம்* என்பவை ஐந்து பூ₄தங்களாகும். வெளிப்படையான *ஶப்₃த₃*ம் முதலான கு₃ணங்களில் ஒன்றுக்கோ, பலவற்றிற்கோ இருப்பிடமாயிருப்பது பூ₄தமாகும். ஸூக்ஷ்மமான இவற்றுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பது தன்மாத்ரமாகும். முற்கூறிய ஐந்து தந்மாத்ரங்களும், முறையே இவ்வைந்து பூ₄தங்களுக்கும் உபாத₃ான காரணமாகின்றன. 108.

*168-169. 'பூ₄தாதி₃க்கும் ஆகாஶத்திற்கும் நடுவான நிலையையுடையதான திரவியமாயிருக்கை' என்பது *ஶப்₃த₃தந்மாத்ர* லக்ஷணம். பால் தயிராவதற்கு முன் உள்ளதாய், தயிரின் கு₃ணங்கள் வெளிப்படையாகத் தெரியாததாயுள்ள திரவியம் போன்றது இந்த *ஶப்₃த₃*தந்மாத்ரம். ஆகாஶகு₃ணமான *ஶப்₃த₃*ம் இதில் வெளிப்படையாகத் தெரியாததாய் உள்ளது. இந்த *ஶப்₃த₃*தந்மாத்ரத்திலிருந்து ***ஆகாஶம்*** எனும் முதல் பூ₄தம் உண்டாகிறது. 109.

इति प्रतीतेः प्रत्यक्षः, पञ्चीकरणप्रक्रियया च सावयवो रूपवान् (रूपवांश्च)। एतेन आकाशस्याजन्यत्वनिरासः। सूर्यपरिस्पन्दयुक्ताकाशस्यैव (सूर्यपरिस्पन्दादिभिराकाशस्यैव) प्राच्यादिव्यवहारोपपत्तौ दिगिति न पृथग्द्रव्यकल्पनम्। दिक्सृष्टिस्त्वन्तरिक्षादिसृष्टिवदुपपद्यते॥ ११०॥

---

१७०. उद्भूतशब्दाधारत्वं स्पर्शशून्यत्वसंयुतम्।
तथा श्रोत्राप्यायकत्वं तस्याकाशस्य लक्षणम्॥

१७१. स च शब्दैकगुणकः नभो नीलमिति ग्रहात्।
प्रत्यक्षविषयश्चायमवकाशस्य कारणम्॥

170-171 'ஸ்பர்ஶமில்லாமலிருக்கச்செய்தே வெளிப்படையான ஶப்₃த₃த்துக்கு ஆதா₄ரமாயிருக்கை' என்பதும், 'காதைப்போஷிப்பதாயிருக்கை' என்பதும் அவ்வாகாசத்திற்கு லக்ஷணங்கள். அது ஶப்₃த₃ம் ஒன்றையே கு₃ணமாக உடையது. "ஆகாயம் நீலமாயுள்ளது" என்று அறியப்படுவதால் இது ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமாகிறது. அவயவமும் ரூபமுமற்ற ஆகாஶத்தில், மேல் விவரிக்கப்போகும் பஞ்சீகரண ப்ரக்ரியையாலே அவயவமும் ரூபமும் தோற்றக் குறையில்லை. இவ்வாகாஶம் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் இடமளிக்கக் காரணமாகிறது. இப்படி ஶப்₃த₃தன்மாத்ரத்திலிருந்து உண்டாவதாகையால் ஆகாஶம் நித்யமானது என்னும் பக்ஷம் தவறுனது. ஸூர்யனுடைய க₃திபே₄த₃த்தோடுகூடிய ஆகாஶமே கிழக்கு, மேற்கு முதலான தி₃க்குகளாக வழங்கப்படுவதால், தி₃க்கைத் தனித்தத்துவமாகக் கொள்ளமுடியாது. *"தி₃ஶ: ஶ்ரோத்ராத்"* என்று புருஷஸூக்தத்தில் தி₃க்குகளுக்கு ஆகாஶத்தைக் காட்டிலும் தனியாக ஸ்ருஷ்டி சொல்லியிருக்கிறதே எனில்: *"நாப்₄யா ஆஸீத₃ந்தரிக்ஷம்"* என்று ஆகாஶத்திலும் வேறுபடாத அந்தரிக்ஷத்திற்கு ஆகாஶத்தைக் காட்டிலும் தனியாக ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்பட்டபோதிலும் அந்தரிக்ஷலோக ஸ்ருஷ்டியைக் கூறுவதாகக்கொள்வதுபோல், இங்கும் தி₃க்கு

आकाशात् स्पर्शतन्मात्रम्। आकाशवाय्वोर्मध्यमावस्थाविशिष्टं द्रव्यं स्पर्शतन्मात्रम्। तस्माद्वायुः ॥ १११ ॥ विशिष्टस्पर्शवत्त्वे सति रूपशून्यत्वम्, अस्मदादिस्पर्शनैकेन्द्रियग्राह्यद्रव्यत्वम्, अनुष्णाशीत-विशिष्टस्पर्शवत्त्वे सति रूपशून्यत्वमित्यादिकं वायोर्लक्षणम्। तस्मिन् नानासलिलातपकुसुमादि(द्यवयव)योगात् शीतोष्णसौरभादिव्यपदेशः। स च त्वगिन्द्रियाप्यायकत्वेनोपकरोति। तस्य शब्दस्पर्शौ गुणौ।

---

१७२. अकाशात्स्पर्शतन्मात्रं द्रव्यमाकाशवातयोः।
मध्यावस्थायुतं चेदमस्माद्वायूद्भवस्स्मृतः ॥

१७३. उद्भूतस्पर्शयुग्रूपशून्यत्वाद्यस्य लक्षणम्।
त्वगिन्द्रियाप्यायकश्च शब्दस्पर्शगुणान्वितः ॥ 4465

களனைத்திலுமுள்ள லோகஸ்ருஷ்டியைக் கூறுவதாகக்கொள்ள லாமாகையால் குறையில்லை. 110.

172. ஆகாஶத்திலிருந்து *ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரம்* உண்டாகிறது; 'ஆகாஶத்திற்கும், வாயுவிற்கும் நடுவான நிலையையுடைய திரவியமாயிருக்கை' என்பது ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரலக்ஷணம். இதிலிருந்து வாயுவென்னும் இரண்டாவது பூ₄தம் உண்டாகிறது. 111.

173-174. ரூபமில்லாமலிருக்கச்செய்தே வெளிப்படையான ஸ்பர்ஶத்தை உடைத்தாயிருக்கை, நம்மைப்போன்றவர்களுடைய 'த்வக்' எனும் ஓரிந்திரியத்தாலேயே அறியத்தக்க த்₃ரவ்யமாயிருக்கை, உஷ்ணமும், குளிர்த்தியுமில்லாத ஸ்பர்ஶத்தோடு கூடியிருந்துகொண்டு ரூபமற்றிருக்கை முதலானவை இதன் லக்ஷணம். இதில் நீர், வெயில், பூ முதலான பொருள்களின் ஸம்யோக₃த்தால், 'குளிர்ந்த, அல்லது உஷ்ணமான, அல்லது மணம்மிக்க காற்று' முதலான வழக்குகள் ஏற்படுகின்றன. இது 'த்வக்' எனும் ஞானேந்திரியத்தைப் போஷிப்பது; ஶப்₃த₃ம், ஸ்பர்ஶம் என்னும் இரண்டு கு₃ணங்களையுடையது. தே₃ஹம், இந்திரியம் முதலானவை த₄ரித்து நிற்பதுக்குக்

तत्र, शरीरधारणादिहेतुर्वायुविशेषः प्राणः। स च पञ्चप्रकारः, प्राणापानव्यानोदानसमानभेदात्। हृदि प्राणः, गुदेऽपानः, सर्वशरीरगो व्यानः, कण्ठे उदानः, नाभिदेशे समानः इति नियमो जङ्गमेष्वेव। स्थावरेषु तु प्राणसंबन्धस्स्वल्प एव। वायोस्स्पार्शनप्रत्यक्षत्वेनानुमेयवादनिरासः॥ ११२॥ वायुतेजसोर्मध्यमावस्थाविशिष्टं द्रव्यं रूपतन्मात्रम्। तस्मात्तेजः॥ ११३॥ उष्णस्पर्शवत्त्वभास्वररूपवत्त्वादिकं

---

१७४. देहादिधृतिहेतुर्यो वायुः प्राण इतीर्यते।
स च पञ्चप्रकारस्स्यात् प्राणापानादिभेदतः॥

१७५. वायोश्च रूपतन्मात्रं वायुज्वलनयोस्तथा।
मध्यावस्थायुतं द्रव्यं अस्मात्तेजः प्रजायते॥

காரணமானதொரு வாயுவே 'ப்ராணன்' எனப்படுகிறது. அது *ப்ராணன், அபானம், வ்யானம், உதா₃னம், ஸமானம்* என்று ஐவகைப்படும். ஜங்க₃ம (அசையும்) *ஶரீரங்களிலேயே* இருதயத்தில் ப்ராணனும், கு₃த₃த்தில் அபானமும், *ஶரீரம்* முழுவதிலும் வ்யானமும், தொண்டையில் உதா₃னமும், நாபி₄யில் ஸமானமும் இருக்கின்றன. ஸ்தா₂வர *ஶரீரங்களில்* ப்ராணஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸ்வல்பமே. வாயுவை 'த்வக்' எனும் இந்திரியத்தால் ப்ரத்யக்ஷமாக அறிகிறோம். ஆகையால், அது ஸ்பர்*ஶ*த்தாலே அநுமானம் செய்யப்படுகிறது என்ற வை*ஶே*ஷிகமதம் தள்ளப்படுகிறது. 112.

175. வாயுவிலிருந்து *ரூபதந்மாத்ரம்* உண்டாகிறது. 'வாயுவுக்கும், தீக்கும் நடுவான நிலையையுடைய திரவியமாயிருக்கை' என்பது ரூபதந்மாத்ரலக்ஷணம். இதிலிருந்து '*தேஜஸ்*', '*அக்னி*', '*தீ*', '*நெருப்பு*' என்றுசொல்லப்படும் மூன்றுவது பூ₄தம் உண்டாகிறது. 113.

176-178 உஷ்ணமான ஸ்பர்*ஶ*த்தை உடைத்தாயிருக்கை, வெளிப்படையான ஒளியுள்ள ரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கை

तु तेजसो लक्षणम्। तस्य बहिः पचनादिहेतुत्वमग्निसूर्यात्मना, अन्तर्वैश्वानरसंज्ञकजाठराग्निरूपेण। दिवाभीतादिव्यतिरिक्तानां चाक्षुषज्ञाने आलोकद्वारा सहकारि च भवति। तच्चतुर्धा, भौमं दिव्यमुदर्यमाकरजं चेति। तत्र पार्थिवमात्रेन्धनं तेजो भौमं दीपादि। जलमात्रेन्धनं दिव्यं सूर्यादि। जलपार्थिवेन्धनमुदर्यं जाठ(रं)रादि। निरिन्धनं तेज आकरजं सुवर्णादि। सुवर्णस्य द्रव्यान्तरसंसर्गादुष्ण-

---

१७६. एतदुष्णस्पर्शवच्चोद्भूतभास्वररूपवत्।
इदं चतुर्धा भिन्नं स्यात् भौमदिव्यादिभेदतः॥

१७७. दीपादितेजो भौमं स्यात् पार्थिवेन्धनमेव तत्।
जलमात्रेन्धनं दिव्यं तच्च सूर्यादिकं भवेत्॥

முதலானவை தேஜஸ்ஸின் லக்ஷணம். இதுவே அக்₃னி; ஸூர்யன் முதலானவையாயிருந்துகொண்டு சமைத்தல் முதலான கார்யங்களை வெளியுலகில் செய்கிறது. இதுவே உடலினுள் வைச்வானரன் எனும் ஜாட₂ராக்₃னியாயிருந்துகொண்டு உண்ட உணவை ஜரிக்கச்செய்கிறது. இதுவே சூரியன் விளக்கு முதலானவற்றின் ஒளியாயிருந்துகொண்டு, கோட்டான் முதலான சில ஜந்துக்கள் தவிர மற்ற ப்ராணிகளுக்குக் கண்ணால் உண்டாகும் அறிவுக்குக் காரணமாகிறது. இவ்வக்₃னியானது *பௌ₄மம், தி₃வ்யம், ஔத₃ர்யம், ஆகரஜம்* என்று நாலுவகைப் படும். பிருதி₂வியைச் சேர்ந்த எண்ணெய் விறகு முதலானவற்றை மாத்திரம் இந்த₄னமாகக் –(எரிபொருளாகக்)- கொண்ட விளக்கு, சமயலறைத்தீ முதலானவை *பௌ₄மம்* எனப்படும். ஜலத்தை மாத்திரம் எரிபொருளாகக்கொண்ட சூரியன் மின்னல் முதலானவை *தி₃வ்யம்* எனப்படும். ஜலத்தையும், பிருதி₂வீபா₄க₃த்தையும் மாத்திரம் எரிபொருளாகக்கொண்டதாய், வயிற்றிலுள்ளதான *ஜாட₂ராக்₃னியே ஔத₃ர்யம்* எனப் படும். எரிபொருளே இல்லாததாய் சுரங்கத்திலிருந்து தோன்றும் தங்கம் முதலானவை *ஆகரஜம்* எனப்படும். இதில் பிருதி₂வீ

स्पर्शाभावः ॥ ११४ ॥ पुनस्सामान्येन प्रभा प्रभावांश्चेति विभक्तम्। आवरणसदसद्भावाधीनसंकोचविकासप्रसारितेजोविशेषः प्रभा। सा च प्रभावद्भिस्सहोत्पद्यते, सह नश्यति। द्रव्यरूपा गुणभूता सावयवा च। अनेन प्रभायाः केवलगुणत्वमतनिरासः। प्रभाविशिष्टं तेजः प्रभावत्। तत्र चतुर्विधमिति प्रतिपादितम् ॥ ११५ ॥

---

१७८. औदर्यं जाठरादि स्यात् जलपार्थिवदीपितम्।
सुवर्णं स्यादाकरजं इदं तेजो निरिन्धनम् ॥

१७९. प्रभाप्रभावद्भेदेन पुनस्तेजो द्विधा भवेत्।
प्रभेयं द्रव्यरूपा स्यात् गुणभूता प्रभावतः ॥

பாகமும் அதிகமாகச் சேர்ந்திருப்பதால் உஷ்ணஸ்பர்சம் முதலான தேஜோகுணம் தோன்றுவதில்லை. 114.

179-*180. எல்லாவிதமான இந்தத் தேஜஸ்ஸுக்களும், *ப்ரபை (ஒளி)* என்றும், *ப்ரபாவாந் (ஒளியுடையது)* என்றும் இருவகைப்படும். தடையிருந்தால் சுருங்குவதையும், தடையில்லாவிடில் விரிவதையும் இயற்கையாகக்கொண்டதாய், நாற்புறமும் விரியும் தன்மையுள்ளதான தேஜஸ்ஸே *ப்ரபை (ஒளி)* எனப்படும். உதாஹரணம் :— சூரிய வெளிச்சமும் விளக்கொளியும். ஒளியானது ஒளிவிடும் ரூபம் முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பதால் திரவியமாகவும் ஆகிறது. ஒளியாகிற தன்னையுடைய பொருளுக்கு குணமாகவும் ஆகிறது. தடையால் சுருங்குவதையும், தடை நீங்கினால் விரிவதையும் காண்கையாலே, இது *ஸாவயவம்* (அவயவங்களோடு கூடியது) என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இத்தால், ஒளியானது, ரூபம் முதலானவற்றைப்போல் வெறும் குணம் என்னும் பக்ஷம் தள்ளப்படுகிறது. தனக்கு இருப்பிடமான *ஒளியுடைய பொருள்* தோன்றும்போது தோன்றி, அது அழியும்போது அழியும் தன்மையையுடையது இவ்வொளி. 115.

ततेजः शब्दस्पर्शरूपगुणवच्च ॥११६॥ तेजस्सलिलयोर्मध्यमावस्था-विशिष्टं द्रव्यं रसतन्मात्रम्। तस्मादापः॥११७॥ शीतस्पर्शवत्त्वं निर्गन्धत्वे सति विशिष्टरसवत्त्वमित्यादि अपां लक्षणम्। तासां

---

१८०. सेयं सावयवा साच्च जनिनाशौ च धर्मिणा।
वाचा च चक्षुषा युक्तं तेज आप्यायकं तयोः॥

१८१. इदं शब्दस्पर्शरूपगुणत्रितयभाक् भवेत्।
तेजसो रसतन्मात्रं तेजस्सलिलयोरिदम्॥

१८२. मध्यावस्थायुतं द्रव्यमस्मादुत्पद्यते जलम्।
अस्य शीतस्पर्शवत्त्वं गन्धशून्यत्वसंयुतम्॥

१८३. विशिष्टरसवत्त्वादि लक्षणं बुधसंमतम्।
इदं बहुप्रकारं च समुद्रसरिदादिना॥

180*-*181. '*வாக்*' எனும் இந்திரியத்தோடும், '*கண்*' எனும் இந்திரியத்தோடும் கூடியிருந்து, இத்தேஜஸ் தத்துவம் அவ்விந்திரியங்களைப் போஷிக்கிறது. இது *ஶப்தம், ஸ்பர்ஶம், ரூபம்* என்னும் மூன்று குணங்களை உடையது. 116.

181*-*182. தீயிலிருந்து *ரஸதந்மாத்ரம்* உண்டாகிறது. தேஜஸ்ஸிற்கும், ஜலத்திற்கும் நடுவான நிலையை உடைய திரவியம் என்பது ரஸதந்மாத்ரலக்ஷணம். இதிலிருந்து *அப்பு, நீர், ஜலம்* என்னும் நான்காவது பூதம் உண்டாகிறது. 117.

182*-184. குளிர்ந்த ஸ்பர்ஶத்தை உடையதாயிருக்கை, கந்தமற்றதாயிருந்துகொண்டு வெளிப்படையான ரஸமுடையதாயிருக்கை முதலானவை, ஜலத்துக்கு லக்ஷணமாக அறிவாளிகளால் அறுதியிடப்பட்டுள்ளன. வெள்ளைநிறம், இனிமைச் சுவை, குளிர்ந்த ஸ்பர்ஶம் ஆகியவை ஜலத்தின் இயல்வு. வேறு நிறம், சுவை, ஸ்பர்ஶம் இதில் காணப்படுவது, அவற்றைக்

शुक्लमधुरशीतस्पर्शैकस्वभावानां आश्रयादिभिर्भेदात् रूपरसस्पर्शैश्चित्रसा-रोपः। ताः समुद्रसरिदादिरूपेण बहुप्रकाराः। शब्दस्पर्शरूपरस-गुणाश्च। सेचनपिण्डीकरणादिहेतवश्च ॥ ११८ ॥ अप्पृथिव्योर्मध्या-वस्थाविशिष्टं द्रव्यं गन्धतन्मात्रम्। तस्मात् पृथिवी ॥ ११९ ॥ विशिष्ट-गन्धवत्त्वम्, रसवत्त्वे सति अनुष्णाशीतस्पर्शवत्त्वमित्यादि पृथिवी-

---

१८४. एताश्चाप्यायकं घ्राणरसनेन्द्रिययोस्सदा।
तथा शब्दस्पर्शरूपरसानामाश्रया मताः॥

१८५. जलाच्च गन्धतन्मात्रं जलपृथ्व्योरिदं तथा।
मध्यावस्थायुतं द्रव्यमस्मादुत्पद्यते मही॥

१८६. विशिष्टगन्धवत्त्वं च रसवत्त्वयुतं भुवः।
अनुष्णाशीतसंस्पर्शवत्त्वमित्यादि लक्षणम्॥

கொண்ட வேறு பூதங்களின் சேர்த்தியாலேயேயாகும். கடல் என்றும் நதியென்றும் ஜலம் பலவிதமாயுள்ளது. இது ப்ராணனையும் 'நாக்கு' எனும் இந்திரியத்தையும் எப்போதும் போஷிப்பது. ஶப்தம், ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம் என்னும் நான்கு குணங்களையுடையது இந்த ஜலதத்துவம். இது நனைத்தல், பிடித்துவைத்தல் முதலிய காரியங்களுக்கு உதவுகிறது. 118.

185. ஜலத்திலிருந்து *கந்ததந்மாத்ரம்* உண்டாகிறது. ஜலத்திற்கும், ப்ருதிவிக்கும் நடுவான நிலையையுடைய திரவியம் என்பது கந்ததந்மாத்ரலக்ஷணம். இதிலிருந்து *ப்ருதிவீ* எனப்படும் ஐந்தாவது பூதம் உண்டாகிறது. 119.

186-187. வெளிப்படையான கந்தமுடையதாயிருக்கை, ரஸத்தோடு கூடியிருந்துகொண்டு உஷ்ணமும், குளிர்த்தியுமற்ற ஸ்பர்ஶத்தை உடைத்தாயிருக்கை முதலானவை ப்ருதிவியின் லக்ஷணம். மனத்தையும், 'மூக்கு' எனும் இந்திரியத்தையும் போஷிப்பது இது. நறுமணம், இனிமைச்சுவை, கருமைநிறம்,

लक्षणगन्धः। सा सुरभिः मधुरा कृष्णरूपा अनुष्णाशीतस्पर्शवती। पाकभेदात् (पाकजभेदात्तु) विचित्रवर्णगन्धरसा च। मनोघ्राणाप्यायकत्वेनोपकरोति। मृत्पाषाणान्नौषधादिबहुप्रकारवती शब्दस्पर्शरूपरसगन्धगुणका धारणहेतुश्च ॥ १२० ॥ तमसः पृथिव्यामन्तर्भावः।

---

१८७. मनोघ्राणाऽऽप्यायिका च बहुरूपा शिलादिना।
अस्या शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा गुणा मताः॥

உஷ்ணமும் குளிர்த்தியுமற்ற ஸ்பர்ஶம் ஆகியவை ப்ருதி₂வியின் இயல்வு. மற்ற பூ₄தங்களின் சேர்த்தியால் பக்குவத்தில் மாறுபாடுகள் ஏற்படும்போது மற்ற மணம், சுவை, நிறம், ஸ்பர்ஶம் ஆகியவை உண்டாகின்றன. கல், மண்கட்டி, அன்னம், ஔஷத₄ம் முதலாகப் பல வகைப்பட்டிருப்பது இது. ஶப்₃த₃ம், ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம், க₃ந்த₄ம் என்னும் ஐந்து குணங்களை யுமுடையதாக அறிவாளிகள் இதை உரைக்கின்றனர். இது பொருள்களை த₄ரிப்பதுமாகும். ஆகாஶம் முதலான ஐந்து பூ₄தங்களும், ஶப்₃த₃ம் முதலான ஐந்து கு₃ணங்களில் முறையே ஒன்றுமுதல் ஐந்து குணங்களையும் உடையனவென்பதையும், அக்குணங்கள் அவற்றுக்கு எம்பெருமானிட்ட பிச்சையே யாகையால் அவனென்றே சொல்லத்தக்கவையென்பதையும்

"பூநிலாய ஐந்துமாய்ப் புனற்கண் நின்ற நான்குமாய்
தீநிலாய மூன்றுமாய்ச் சிறந்த காலிரண்டுமாய்
மீநிலாய தொன்றுமாகி வேறுவேறு தன்மையாய்
நீ நிலாய வண்ண நின்னை யார் நினைக்கவல்லரே"

என்று திருச்சந்தவிருத்தத் தொடக்கத்தில் திருமழிசையாழ்வார் அருளிச்செய்தார். 120.

188. 'தமஸ்' (இருட்டு) என்னும் பொருள் திரவியமே யாகும். பிருதி₂வீகு₃ணமான 'நீலம்' (கருமை) அதிலிருப்பதால், அது பிருதி₂வியில் அடங்கியது. "தமஸ்ஸு பார்த்தி₂வமான திரவியம்; 'இருட்டு கறுத்தது' என்னும் பா₃தி₄க்கப்படாத ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாயிருப்பதால். கறுத்த

तद्गुणकत्वात् तद्व्यक्त्यन्तरत्वाद्वा । अत एव आलोकाभाव एवं तमः, न द्रव्यान्तरमित्यादिपक्षा निरस्ताः ॥ १२१ ॥

---

१८८. तमो द्रव्यं पृथिव्यां तदन्तर्भूतं गुणान्वयात् ।
तद्व्यक्त्यन्तरत्वाद्वा नालोकाभावमात्रकम् ॥

குடத்தைப்போல்" என்பது, இதை ஸாதி₄க்கும் அனுமானம். 'பிருதிவியின் மற்றோர் விசேஷாயிருக்கை' என்னும் ஹேதுவைக் கொண்டும் 'தமஸ்ஸு' த்ரவ்யம் என்பதை ஸாதி₄க்கலாம். இதனால் 'வெளிச்சத்தின் இன்மையே இருட்டாகும்; அது வேறு திரவியமன்று' முதலிய பக்ஷங்கள் தள்ளுண்டதாகின்றன. 'தமஸ்' எனும் இருட்டு த்₃ரவ்யமே என்பதை,

"தமோ நாம த்₃ரவ்யம் ப₃ஹுளவிரளம் மேசகசலம்
ப்ரதிம: கேநாபி க்வசித₃பி ந பா₃த₄ஶ்ச த₃த்₃ருஶே ।
அத: கல்ப்யோ ஹேது: ப்ரமிதிரபி ஶாப்₃தி₃ விஜயதே
நிராலோகம் சக்ஷு: ப்ரத₃யதி ஹி தத்₃த₃ர்ஶநவஶாத் ॥"

[ஒருசமயம் அதி₄கமாகவும், மற்றொரு சமயம் குறைவாகவும், கறுத்தும் அசைவதாகவும் 'தமஸ்' (இருட்டு) என்னும் திரவியத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறோம். எவராலும் எங்கும் இக்காட்சிக்குத் தடை காணப்படவில்லை; ஆகையால் இது த்₃ரவ்யம் என்பதை ஸாதி₄க்கும் ஹேதுவைக்கற்பிக்கவேண்டும்; *'தம: ஸஸர்ஜ'* [தமஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டித்தான்] என்னும் ஶப்₃த₃ ப்ரமாணமும் விளங்குகிறது. வெளிச்சமின்மையைப்போலே, இத்தமஸ்ஸையும் ஒளியில்லாமலிருக்கும்போதே கண் காட்டும் இயல்புடையது; லோகத்தில் அப்படிக்காண்கையால்.] என்று நடாதூரம்மாள் தத்வஸாரத்தில் நிரூபித்தருளினார். ஆக, இவ்வளவால் ப்ரக்ருதி தொடங்கி, பிருதிவி முடிவாக இருபத்துநாலு அசேதநதத்துவங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. 121.

189-193. ஐந்து பூ₄தங்களிலும், ஶப்₃த₃ம் முதலான எல்லா கு₃ணங்களும் தோன்றுகின்றன. உதா₃ஹரணமாக, ரூபமற்ற

भूतेषु सर्वत्र पञ्चीकरणप्रक्रियया शब्दादीनां गुणानामुपलम्भः। पञ्चीकरणप्रक्रिया तु, भगवान् भूतानि सृष्ट्वा एकैकमेव भूतं द्विधा कृत्वा द्वयोर्भागयोः स्वभागमेकं निधाय भागान्तरं चतुर्धा करोति। तान् चतुर्भागान् भूतान्तरेषु चतुर्षु योजयति। एवं सर्वेषु भूतेषु क्रियमाणेषु एकैकस्य भूतस्यार्धं स्वभागः, अर्धान्तरं चतुर्णां भूतानां

---

१८९. पञ्चभूतेषु शब्दादिगुणस्फुरणकारणम्।
पञ्चीकारप्रक्रिया स्यात् शास्त्रोक्ता सा निरूप्यते॥

१९०. विष्णुर्भूतानि सृष्ट्वादावेकैकमकरोत् द्विधा।
निधायैकं चाविभक्तं चतुर्धान्यं विभक्तवान्॥

१९१. भूतान्तरेषु तान् भागान् संयुनक्ति चतुर्ष्वपि।
आकाशादिष्वेवमेव क्रियमाणेषु पञ्चसु॥

१९२. एकैकभूतस्यार्धं च स्वभागोऽर्धान्तरं तथा।
चतुर्णामपि भूतानां भागानां स्याच्चतुष्टयम्॥

ஆகாசத்திலும் ரூபம் தோன்றுகிறது. இதற்குக் காரணமென்ன வெனில்: *பஞ்சீகரணம்* என்னும் ப்ரக்ரியையேயாகும். சாஸ்திரங்களில் விவரிக்கப்பட்ட ரீதியில் அது இனி நிரூபிக்கப்படுகிறது :— ப$_4$க$_3$வான் விஷ்ணுவானவர் ஆதி$_3$யில் ஐந்து பூ$_4$தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிசெய்து ஒவ்வொரு பூ$_4$தத்தை இரண்டிரண்டு பாதிகளாக ஆக்கினார். ஒவ்வொரு பூ$_4$தத்திலும் ஒருபாதியை அப்படியே வைத்துக்கொண்டு, மறுபாதியை நாலு பகுதிகளாகப் பிரித்தார். அந்த நாலு பகுதிகளில் ஒவ்வொன்றை மற்ற நாலு பூ$_4$தங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு பகுதியாகச் சேர்த்தார். இப்படி ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூ$_4$தங்களையும் பிரித்துச் சேர்த்தவளவில். ஒவ்வொரு பூ$_4$தத்திலும் தன் பகுதி பாதியும், மறுபாதியில் நாலில் ஒருபங்கு மற்ற நாலு பூ$_4$தங்களுமாயிருக்கிறது. உதா$_3$ஹரணமாக-ஆகாசமெனும் பூ$_4$தத்தில் ஆகாசம் பாதியும், வாயு, அக்$_3$னி, நீர், பூ$_4$மி என்னும் நாலு பூ$_4$தங்கள்

भागसमुच्चयो भवति। तथाऽत्र स्वभागस्य भूयस्त्वात्, परभागस्याल्पीय-स्त्वाच्च पृथिव्यादिव्यपदेशः ॥ १२२ ॥ वेदे त्रिवृत्करणोपदेशस्तु पञ्ची-करणस्याप्युपलक्षणम्। भूतैस्साकं महदहङ्कारौ मिलित्वा सप्तीकरण-मित्यप्याहुः ॥ १२३ ॥ एतेषु चतुर्विंशतिसंख्याकेषु पञ्चभूतानि

---

१९३. स्वभागस्य च भूयस्त्वात् परभागेषु सत्स्वपि।
पृथ्व्यादिव्यपदेशस्स्यात्तत्तद्भूतेषु पञ्चसु ॥

१९४. त्रिवृत्कृतिवचो वेदे पञ्चीकारोपलक्षकम्।
पञ्चभूतमहत्तत्त्वाहङ्काराणां च मिश्रणम् ॥

१९५. सप्तीकरणं, अस्यापि तद्वचश्चोपलक्षकम्।
पञ्चभूताव्यक्तमहदहङ्काराख्यमष्टकम् ॥

ஒவ்வொன்றும் அரைக்கால் பகுதியும் கலந்திருக்கின்றன. இப்படியே மற்ற பூ₄தங்களிலும், இப்படி ஐந்து பூ₄தங்களிலும் ஒன்றில் மற்றொன்றைக் கலக்கும் முறையே *பஞ்சீகரண ப்ரக்ரியை* எனப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பூ₄தத்திலும் மற்ற பூ₄தங்கள் கலந்திருந்தபோதிலும் தன் பகுதியே அதி₄கமாக இருப்பதால் அந்தந்த பூ₄தங்கள் பூ₄மி, நீர், தீ, வாயு, ஆகாஶம் என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. 122.

194-*195. வேத₃த்தில் தீ, நீர், பூ₄மி என்னும் மூன்று பூ₄தங்களும் ஒன்றோடொன்று கலக்கப்பெறுவதாகிற *த்ரிவ்ருத் கரணம்* சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது *பஞ்சீகரணத்தையும்* உபலக்ஷிக்கிறது. விஷ்ணுபுராணத்தில், ஐந்து பூ₄தங்களோடு, 'மஹான்' 'அஹங்காரம்' என்னும் தத்துவங்களும் சேர்க்கப் படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது ஸப்தீகரணம் எனப்படும். வேத₃த்தில் ஓதப்படும் த்ரிவ்ருத்கரணவசனம் இந்த ஸப்தீ கரணத்தையும் உபலக்ஷிக்கிறது. 123.

195*-*197. ஐந்து பூ₄தங்கள், அவ்யக்தமெனப்படும் ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம் என்னும் எட்டும் ஶரீரத்திற்கு

प्रकृतिमहदहङ्काराश्च शरीरोपादानानि। एकादशेन्द्रियाणि प्रत्येकम-संख्यानानि प्रतिपुरुषं भिन्नानि आभरणार्पितरत्नानीव शरीरमाक्रम्य तिष्ठन्ति॥ १२४॥

शरीरं नाम चेतनं प्रत्याधेयत्वविधेयत्वशेषत्वनियमैरपृथक्सिद्धो द्रव्यविशेष इत्येकं लक्षणम्। नियमेन यदाधेयम्, नियमेन यद्विधेयम्,

---

१९६. उपादानं शरीरस्य भिन्नानि प्रतिपूरुषम्।
इन्द्रियाणि स्युरेतानि स्वर्णन्युप्तरत्नवत्॥

१९७. भूषयन्ति शरीराणि तेषां संख्या न विद्यते।
नियमेन यदाधेयं विधेयं नियमेन च॥

१९८. नियमेन च यच्छेषं द्रव्यं यच्चेतनस्य तत्।
तस्य वर्ष्म भवत्यत्र लक्षणत्रयमिष्यते॥

உபாதா₃ன காரணமாகின்றன. பதினொரு இந்திரியங்களும் ஒவ்வொரு புருஷனுக்கும் தனித்தனியாயிருக்கின்றன. பொன்னகையில் பதிக்கப்பெற்ற ரத்தினங்கள்போலே இவைகள் *ஶரீரங்களை* அலங்கரிக்கின்றன. ஒவ்வொரு வகையான இந்திரியத்திற்கும் தொகையில்லை. 124.

197*-*199. இனி, *ஶரீரலக்ஷணம்* விசாரிக்கப்படுகிறது. யாவனொரு சேதனனுக்கு, யாதொரு திரவியம் எப்போதும் த₄ரிக்கப்படுவதாகவும், எப்போதும் ஏவப்படுவதாகவும், எப்போதும் உடைமைப்பொருளாகவும் உள்ளதோ, அந்த திரவியம் அந்தச் சேதனனுக்கு *ஶரீரம்* என்பது *ஶரீரலக்ஷணம்*. இதில் *ஶரீரத்து*க்கு மூன்று லக்ஷணங்கள் அடங்கியுள்ளன. அவையாவன :— 1. எது தானிருக்கும் வரையில் எந்தச்சேதனனால் எப்போதும் தாங்க(த₄ரிக்க)ப்படுகிறதோ, அது அவனுக்கு *ஶரீரம்*. 2. எது தானிருக்கும் வரையில் எந்தச்சேதனனால் எப்போதும் ஏவப்படுகிறதோ, அது அவனுக்கு *ஶரீரம்*. 3. எது தானிருக்கும்

नियमेन यच्छेषम्, तदेव तस्य शरीरं च भवति। ईश्वरतज्ज्ञान-व्यतिरिक्तद्रव्यमिति च सामान्यलक्षणम्। अन्ये—चेष्टाश्रयः शरीरम्, इन्द्रियाश्रयः शरीरम्, भोगायतनं शरीरम्, शिरःपाणिपादादिमत् शरीरमित्यादीनि [illegible] शरीरलक्षणानि निरस्तानि ॥ १२५ ॥

---

१२६. [illegible] दोषदुष्टानि सर्वथा।
शरीरं द्विविधं नित्यमनित्यं चेति भेदतः ॥

வரையில் எந்தச் சேதனனுக்கு எப்போதும் ஶேஷமாய் (உடைமையாய்) உள்ளதோ, அது அவனுக்கு ஶரீரம். இந்த மூன்று லக்ஷணங்களிறல் ஏற்பட்டதாய், ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்மதமாயிருக்கும் லக்ஷணம் ஒன்றுமுண்டு. 'எந்தச் சேதனனுக்கு எந்த அவஸ்தையில் அவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாத விஶேஷணமாய் எந்த த்₃ரவ்யம் இருக்கிறதோ, அந்த அவஸ்தை₂யில் அது அவனுக்கு ஶரீரம்'' என்பது அது. ஈஶ்வரன், அவனுடைய ஜ்ஞானம் ஆகிய இவை தவிர்ந்த த்₃ரவ்யம் ஶரீரம் என்று ஶரீரமனைத்துக்கும் பொதுவான லக்ஷணம். இவையனைத்தும் ஈஶ்வரனுக்கு ஶரீரமாயுள்ளன வன்றோ. பிற மதத்தவர்கள், — ''சேஷ்டாஶ்ரயம் ஶரீரம்; இந்த்₃ரியாஶ்ரயம் ஶரீரம்; போ₄கா₃யதநம் ஶரீரம்; தலை, கை, கால் முதலியவையுடையது ஶரீரம்'' என்றெல்லாம் ஶரீரத்திற்கு லக்ஷணமுரைத்தனர். சேஷ்டை (செயல்), கைகால் முதலியவை ஆகியவை இல்லாத கல் முதலானவையும் சில சேதனர்க்கு ஶரீரமாவதால் சேஷ்டாஶ்ரயம் ஶரீரம் முதலிய லக்ஷணங்கள் பொருந்தமாட்டா. உலகெல்லாம் ப₄க₃வானுக்கு ஶரீரமாவதால் சேஷ்டாஶ்ரயம் ஶரீரம், இந்த்₃ரியாஶ்ரயம் ஶரீரம், போ₄கா₃யதனம் ஶரீரம்; தலை, கால் முதலியவையுடையது ஶரீரம் என்பவை ப₄க₃வச்ச₂ரீரமான உலகிற்கு ஒட்டமாட்டா. இந்த லக்ஷணங்களில் மற்றும் பல தோ₃ஷங்களுண்டு. ஆகையால் முற்கூறியவையே ஶரீரலக்ஷணமாகும். 125.

शरीरं द्विविधम्—नित्यमनित्यमिति। तत्र नित्यं त्रिगुणद्रव्यकालजीवशुभाश्रयादिकमीश्वरशरीरम्, नित्यसूरीणां स्वाभाविकं गरुडभुजगादिरूपं च॥१२६॥ अनित्यं द्विविधम्—अकर्मकृतं कर्मकृतं चेति। प्रथममीश्वरस्य महदादिरूपम्। तथाऽनन्तगरुडादीनां मुक्तानामीश्वरस्य च इच्छागृहीतं तत्तद्रूपम्॥ कर्मकृतमपि द्विविधम्—

---

२००. त्रैगुण्यकालजीवादिशरीरं नित्यमीशितुः।
शुभाश्रयश्च सूरीणां नित्यं स्वाभाविकं वपुः॥

२०१. कर्माकृतं तत्कृतं चेत्यनित्यमपि च द्विधा।
महदादीशितू रूपं नित्यमुक्तात्मनां तथा॥

२०२. इच्छागृहीतं तत्तच्च कर्माकृतमितीर्यते।
तत्कृतं च द्विधा भिन्नं सङ्कल्पयुतकर्मजम्॥

199*-200. *நித்யஶரீரம்* என்றும் *அநித்யஶரீரம்* என்றும் ஶரீரம் இருவகைப்படும். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் எனும் முக்கு$_3$ணங்களுள்ள *ப்ரக்ருதி, காலம், ஜீவன்கள், 'ஶுபா$_4$ஶ்ரயம்'* எனப்படும் ப$_4$க$_3$வானுடைய தி$_3$வ்யமங்க$_3$ளவிக்$_3$ரஹம் ஆகியவை எம்பெருமானுக்கேயும், அநந்தன், க$_3$ருட$_3$ன் முதலான நித்ய ஸூரிகளின் இயற்கையான ஶரீரங்கள் நித்யஸூரிகளுக்கும் அழிவில்லாத *நித்யஶரீரங்கள்.* 126.

201-203. அழிவுள்ளதான *அநித்யஶரீரம், கர்மத்திறல் உண்டு பண்ணப்படாத ஶரீரம், கர்மத்திறல் உண்டான ஶரீரம்* என்று இருவகைப்படும். மஹாந் முதலான (கார்யங்களான) ஈஶ்வரஶரீரங்களும், நித்யர்களும், முக்தர்களும் தங்கள் விருப்பத்திறல் எடுத்துக்கொண்ட ஶரீரங்களும் கர்மத்திறல் உண்டு பண்ணப்படாத அநித்யஶரீரப்பிரிவைச் சேர்ந்தவை; கர்மத்திறலுண்டான (அநித்ய) ஶரீரமும், *ஸங்கல்பத்தோடு கூடின கர்மத்திறல் உண்டானது* என்றும், *கர்மத்திறல் மாத்திரம்*

स्वसङ्कल्पसहकृतकर्मकृतं केवलकर्मकृतं चेति। पूर्वं महतां सौभरिप्रभृतीनाम्, इतरदन्येषाम्॥१२७॥ पुनस्सामान्येन द्विविधम्, स्थावरजङ्गमभेदात्। स्थावराः शिलावृक्षगुल्मादयः। जङ्गमाश्चतुर्धा देवमनुष्यतिर्यङ्नारकिभेदात्। उद्भिज्जस्वेदजाण्डजजरायुजभेदा अपि विभाजकधर्माः। अयोनिजशरीराण्यपि सन्ति॥१२८॥

---

२०३. तदयुक्कर्मजं चेति सौभर्यादेस्तदादिमम्।
उत्तरं रूपमन्येषां चेतनानां यथाक्रमम्॥

२०४. स्थावरं जङ्गमं चेति पुनस्सामान्यतो द्विधा।
स्थावरञ्च शिलावृक्षलतागुल्मादिकं भवेत्॥

२०५. जङ्गमं स्याद्देवतिर्यङ्मर्त्यनारकिभेदतः।
चतुर्धा भिन्नमुल्बाण्डस्वेदोद्भिज्जादिका अपि॥

உண்டானது என்றும் இருவகைப்படும். ஸௌப₄ரி முதலான ஶக்திமான்கள் தம் ஸங்கல்பத்தினால் எடுத்துக்கொள்ளும் பல ஶரீரங்கள் முதல் பிரிவைச் சேர்ந்தவை. நம்மைப்போன்ற விஶேஷஶக்தியில்லாத சேதனருடைய ஶரீரங்கள் இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்தவை. 127.

204-*206. மறுபடியும் பொதுவாக ஶரீரங்களை *ஸ்த₂ாவரம்* என்றும், *ஜங்க₃மம்* என்றும் இரு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். நடக்காத கற்கள், மரங்கள், கொடிகள், புதர்கள் முதலியவை *ஸ்த₂ாவர ஶரீரமாகும்*. தே₃வஶரீரம், மனிதஶரீரம், மிருகஶரீரம், நரகத்தை அனுப₄விப்போரின் யாதநாஶரீரம் என ஜங்க₃ம (அசையும்) ஶரீரம் நாலுவகைப்படும். க₃ர்ப்ப₄ப்பையிலிருந்து உண்டாகும் ஶரீரம், முட்டையிலிருந்து உண்டாகும் ஶரீரம், வியர்வையிலிருந்து தோன்றும் ஶரீரம், விதையை அல்லது பூ₄மியைப்பிளந்துகொண்டு தோன்றும் ஶரீரம் என்றும் ஶரீரங்களைப் பிரிக்கலாம். அநித்யஶரீரங்களுக்குள் யோனியிலிருந்து உண்டாகாத ஶரீரங்களும் உண்டு. 128.

एवं पञ्चीकृतानां भूतानामेवाण्डोत्पादकत्वम् ॥ १२९ ॥ अण्डोत्पादात्पूर्वसृष्टिस्समष्टिसृष्टिः । अनन्तरसृष्टिर्व्यष्टिसृष्टिः ॥ १३० ॥ महदादीनामुत्पत्तिर्नाम तालपलाशताटङ्कन्यायेनावस्थान्तरापत्तिरेव । सेना-

२०६. देहभेदास्सन्ति चैतेष्वयोनिजवपूंषि च ।
पञ्चीकृतानां भूतानामेवाण्डोत्पत्तिहेतुता ॥
२०७. समष्टिव्यष्टिभेदेन सृष्टिश्च द्विविधा मता ।
अण्डोत्पत्तेः पूर्वसृष्टिराद्याऽन्त्या च तदुत्तरा ॥
२०८. उत्पत्तिर्महदादीनामवस्थान्तरयोगिता ।
पूर्वावस्थायुतं द्रव्यं कारणत्वेन कथ्यते ॥

206*. முன் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட பூ₄தங்களே இந்த ப்₃ரஹ்மாண்ட₃ம் உண்டாகக் காரணமாகின்றன. 129.

207. *ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி*யென்றும், *வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி*யென்றும், ஸ்ருஷ்டியானது இருவகைப்படும்; அண்ட₃ம் உண்டாவதற்கு முன்னால் நடந்த மஹாந், அஹங்காரம், இந்திரியங்கள், தந்மாத்ரங்கள், பூ₄தங்கள் ஆகியவற்றின் ஸ்ருஷ்டி ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெனப்படும். அண்ட₃ம் உண்டானபின் ஏற்படும் தே₃வர் மனுஷ்யர் முதலானவற்றின் ஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி எனப்படும். 130.

208-210. மஹான் முதலிய தத்துவங்களுக்கு உத்பத்தியாவது-முன்னிருந்த நிலையைவிட்டு மற்றோர் நிலையை அடைகை. தாளபலாஶதாடங்க ந்யாயத்தாலே ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலையை அடைவதே உலகத்தில் பொருள்களுக்கு உத்பத்தியெனப்படுகிறது. தாளபலாஶம் - பனையோலை; தாடங்கம் - பனைத்தோடு. பனையின் ஓலையானது, மனிதர்களின் காதுகளில் அணிந்துகொள்ளத்தக்க தோடாகப் பண்ணப் படும்போது பனைத்தோடு உண்டாகிறது என்னும் வழக்கு ஏற்படுகிறது. உண்மையில் அங்கு பனையோலை ஒருநிலையிலிருந்து மற்றொரு

वनराश्यादिव्यवहारवत् पूर्वापरावस्थाविशेषसंबन्धमात्रेण कार्यकारणभेदव्यवहारः। तत्र पूर्वावस्थाप्रहाणेन विजातीयावस्थाप्राप्तौ तत्त्वान्तरव्यपदेशः पृथिवीपर्यन्त एव। इत्थम्, प्रकृतिमहदहंकारैकादशेन्द्रियतन्मात्रपञ्चकभूतपञ्चकविभागेन चतुर्विंशतितत्त्वानि वर्णितानि। एतेन

---

२०९. तदेव चोत्तरावस्थायुतं कार्यमितीर्यते।
प्रागवस्थाविजातीयावस्थं तत्त्वान्तरं मतम्॥

२१०. प्रकृतिश्च महत्तत्त्वमहङ्कारेन्द्रियाणि च।
पञ्चतन्मात्रभूतानि वर्णितानीत्थमादितः॥

நிலையையே அடைகிறது. ஆகையால் முன் நிலையை விட்டு மற்றோர் நிலையை அடைவதே உத்பத்தியாகும். அதில் முன் நிலையோடு கூடியிருக்கும் திரவியம் *காரணம்* எனப்படுகிறது. அதே திரவியம் பின் நிலையோடு கூடியிருக்கும்போது *கார்யம்* எனப்படுகிறது. உதா₃ஹரணம் – மண் உருண்டை காரணம்; (மண்) குடம் கார்யம். பல ரத₂க₃ஜதுரக₃பதா₃திகள்—கூடியிருக்கும்போதே 'ஸேனை' எனும் புதுப்பெயரால் வழங்கப் படுகின்றன; பல மரங்கள் ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருக்கும்போதே 'வனம்' எனும் புதுப்பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன. அதே போல், ஒரே திரவியமாயினும். வெவ்வேறு நிலையுடன் கூடியிருக்கையால் கார்யகாரணங்கள் வெவ்வேறாக உலகில் வழங்கப் படுகின்றன. முன் நிலையிலும் மிகவும் வேறுபட்டு (விஜாதீயமாக) வேறு நிலை உண்டாயிற்றென்றால், அது மற்றொரு தத்வம் எனப்படுகிறது. உதா₃ஹரணம்—மஹான், அஹங்காரம் இந்திரியங்கள், தந்மாத்ரங்கள், பூ₄தங்கள் ஆகியவை ஒவ்வொன்றும் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தை₂யைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டிருக்கிறபடியால் தனித்தனித் தத்துவங்கள் எனப்படுகின்றன. ஆக இப்ரகரணத்தொடக்கத்திலிருந்து இது வரையில் ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், பதினொரு இந்திரியங்கள், ஐந்து தன்மாத்ரங்கள், ஐந்து பூ₄தங்கள் ஆகிய

न्यूनाधिकसंख्याकतत्त्ववादिनो बाह्याः पाशुपताश्च निरस्ताः। परमाणुकारणत्ववादिनोऽपि निरस्ताः॥ १३१॥

प्रकृत्यादयः ईश्वरस्य जीवस्य च भोग्यभोगोपकरणभोगस्थानानि च भवन्ति। भोग्यानि विषयाः। भोगोपकरणानि तु चक्षुरादिकरणानि। भोगस्थानानि चतुर्दशभुवनसहितान्यण्डजातानि॥ १३२॥ अण्डं नाम

---

२११. प्रकृत्याद्या इमे सर्वे श्रीशजीवात्मनोस्तथा।
भोग्यभोगोपकरणभोगस्थानात्मकास्सदा॥

२१२. भोगदा विषयास्सर्वे साधनं चेन्द्रियादिकम्।
द्विसप्तभुवनोपेतमण्डं तत्स्थानमुच्यते॥

இருபத்துநாலு தத்துவங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. ஆகையால் தத்துவங்களை ஏற்றியும் தாழ்த்தியும் சொல்லும் பாசுபதம் முதலான புறச்சமயங்கள் தள்ளப்பட்டன. பரமாணுக்களே ஜக₃த் காரணம் என்னும் வைஶேஷிகமதமும் தள்ளப்பட்டது. 131.

211-212. ப்ரக்ருதி முதலான இவையெல்லாம் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவனுக்கும் *போ₄க்₃யமாகவும், போ₄கோ₃பகரணமாகவும், போ₄கஸ்₃த₂ானமாகவும்* ஆகின்றன. போ₄க₃த்தைக் கொடுப்பவையாகையால், *ஶப்₃த₃ம், ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம், க₃ந்த₄ம்* ஆகிய கு₃ணங்களையுடைய விஷயங்கள் (பொருள்கள்) *போ₄க்₃யங்கள்* எனப்படுகின்றன. அந்த போ₄க₃ங்களை அனுப₄விக்க ஸாத₄னங்களாயிருக்கும் இந்திரியங்கள் *போ₄கோ₃பகரணங்கள்* எனப்படுகின்றன. அந்த போ₄க₃ங்களை அனுப₄விக்கும் இடமாயிருக்கும் ஈரேழு (பதினாலு) லோகங்கள் அடங்கிய அண்ட₃ங்களின் ஸமூஹம் *போ₄க₃ஸ்த₂ானம்* எனப்படுகிறது. 132.

213-223. இனி, போ₄க₃ஸ்த₂ானமான இவ்வண்ட₃ம் புராணங்களில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் விவரிக்கப்படுகிறது. அதில் முதல் பதினொரு ஶ்லோகங்களாலே பூ₄மி விவரிக்கப் படுகிறது. அண்ட₃மானது விளாம்பழம்போன்ற உருவமுள்ளது. பஞ்சீகரண முறையாலே ஒன்றோடொன்று சேர்க்கப்

कपित्थफलाकारं पञ्चीकृतपञ्चभूतारब्धं प्राकृतं द्रव्यम्। तद्यथा—पद्माकारा भूः, कर्णिकाकारो मेरुः। मेरोर्दक्षिणतो भारत-किम्पुरुष-हरि-वर्षाणि त्रीणि। उत्तरतो रम्यक-हिरण्यक-कुरु-वर्षाणि त्रीणि। पुरतो भद्राश्ववर्षम्। पश्चात्केतुमालवर्षम्। मध्ये त्विलावृतम्। एवं नववर्षयुक्तं जम्बूद्वीपं लक्षयोजनविस्तीर्णं समपरिमाणेन लवणसिन्धुनावृतम्। स

---

२१३. पञ्चीकृतमहाभूतपञ्चकारब्धमण्डकम्।
कपित्थफलरूपं च प्राकृतद्रव्यमुच्यते॥
२१४. पद्माकारयुतो मेरुः कर्णिकाकारसंयुतः।
मेरोर्दक्षिणतो वर्षत्रयं स्याद्देशरूपकम्॥
२१५. भारतं किंपूरुषं च हरिवर्षमितीरितम्।
उत्तरे रम्यकं वर्षं हिरण्यककुरू तथा॥
२१६. भद्राश्वं पुरतः पश्चात् केतुमालाख्यवर्षकम्।
मध्ये त्विलावृतं जम्बूद्वीपं च नववर्षकम्॥
२१७. लक्षयोजनविस्तीर्णमेतल्लवणसिन्धुना।
तावन्मानेनावृतं स्यात्स सिन्धुर्द्विगुणेन च॥

பட்ட ஐந்து பூ₄தங்களால் ஏற்பட்டது. அது ப்ரக்ருதியி லிருந்து உண்டான த்₃ரவ்யமாகையால் ப்ராக்ருதம் எனப்படு கிறது. அதில் தாமரைப்பூ ஆகாரமுள்ளது பூ₄மி; தாமரைக் காயைப்போல் மேருபர்வதம்; அதற்குத் தெற்கே ப₄ாரதம், கிம்புருஷம், ஹரி என்கிற தே₃ஶரூபமான மூன்று வர்ஷங் களும், மேருவுக்கு வடக்கே ரம்யம், ஹிரண்யகம், குரு என்கிற மூன்று வர்ஷங்களும், மேருவுக்குக் கிழக்கே ப₄த்₃ராஶ்வம் என்கிற வர்ஷமும், மேருவுக்கு மேற்கே கேதுமாலம் என்கிற வர்ஷமும் இருக்கின்றன. இவைகளுக்கு நடுவில் இளாவிருதம். இப்படி ஒன்பது வர்ஷங்களோடு கூடினது ஜம்பூ₃த்₃வீபம். அது லக்ஷம் யோஜனை விஸ்தீர்ணம் உள்ளது. அதே அளவுள்ள உப்பு ஸமுத்₃ரம் அதைச் சுற்றிலும் இருக்கிறது. அதைச்

सिन्धुर्द्विगुणेन सप्तवर्षात्मकेन प्लक्षद्वीपेन वेष्टितः। सोऽपीक्षुसमुद्रेण। सोऽब्धिश्शाल्मलिद्वीपेन। स पुनस्सुरासमुद्रेण। स कुशद्वीपेन। स सर्पिस्समुद्रेण। सोऽपि क्रौञ्चद्वीपेन। स दध्यर्णवेन। सोऽपि शाकद्वीपेन। स च क्षीरार्णवेन। सोऽपि वर्षद्वयविभाजकवलयाकारमानसोत्तरपर्वतसहितेन पुष्करद्वीपेन। स शुद्धजलार्णवेन। एवम्, द्वीपानामुत्तरोत्तरद्वैगुण्यं द्रष्टव्यम्। प्लक्षद्वीपादयश्च (पञ्च) सप्तवर्षात्मकाः। सप्तद्वीपात्मकोऽयं द्विगुणया

---

२१८. सप्तवर्षयुतप्लक्षद्वीपेन परिवेष्टितः।
सोपीक्षुसिन्धुना सोऽब्धिः शाल्मलिद्वीपसंवृतः॥

२१९. सुराब्धिना स च द्वीपः कुशद्वीपेन सोऽर्णवः।
द्वीपस्सर्पिस्सिन्धुना स क्रौञ्चद्वीपेन सोऽर्णवः॥

२२०. दध्यब्धिना स च द्वीपः शाकद्वीपेन सोऽर्णवः।
क्षीराब्धिना स च द्वीपः पुष्करेण स चार्णवः॥

२२१. मानसोत्तरपृथ्वीभृत्सहितेन स पुष्करः।
शुद्धोदकाब्धिसंवीतः द्वीपानामुत्तरोत्तरम्॥

சுற்றிலும் ப்லக்ஷத்3வீபமிருக்கிறது. அதில் ஏழு வர்ஷங்களிருக்கின்றன. அதின் அளவு ஜம்பூ3த்3வீபத்தைப்போல் இரண்டு பங்கு. இந்தத் தீவு இக்ஷு (கருப்பஞ்சாறு) ஸமுத்3ரத்தால் சூழப்பெற்றுள்ளது. அதைச் சுற்றிலும் ஶால்மலித்3வீபம். அதைச்சுற்றிலும் ஸுரா (கள்) ஸமுத்3ரம். அதைச்சுற்றிலும் குஶத்3வீபம். அதைச் சுற்றிலும் நெய்ஸமுத்3ரம். அதைச் சுற்றிலும் க்ரௌஞ்சத்3வீபம். அதைச்சுற்றிலும் தயிர்ஸமுத்3ரம். அதைச்சுற்றிலும் ஶாகத்3வீபம். அதைச்சுற்றிலும் பால் ஸமுத்3ரம். அதைச்சுற்றிலும் புஷ்கரத்3வீபமும், மானஸபர்வதமும். அந்த த்3வீபத்தில் இரண்டே வர்ஷங்களிருக்கின்றன. அது வளையின் ஆகாரமுடையது. அதைச்சுற்றிலும் ஶுத்3த4 ஜலஸமுத்3ரம். இப்படி ஒவ்வொரு த்3வீபமும் முன் த்3வீபத்துக்கு இரண்டுபங்கு அளவுள்ளது. ப்லக்ஷத்3வீபம் முதலானவைகளில் ஏழு வர்ஷங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கடலும் தனக்கு முன்னுள்ள தீவைப்போன்று விஸ்தீர்ணமுள்ளது.

काञ्चनभूम्याऽऽवृतः। काञ्चनभूमिस्तु लोकालोकपर्वतेन। स पर्वतस्तमसा, तमो गर्तोदकेन, ततोऽण्डकटाहः॥ १३३॥ एवं भूमेरधः अतलवितलसुतलतलातलमहातलरसातलपातालभेदात् सप्त लोकाः। अधो नरकाः। ते च पापकर्मणां पापानुभवभूमयः। रौरवाद्याः मुख्यतया एकविंशतिप्रभेदाः। ततस्तमः, ततो गर्तोदकम्। ततोऽण्डकटाहः॥ १३४॥

---

२२२. द्वैगुण्यं परिमाणे स्यादब्धयो द्वीपमानकाः।
शुद्धोदाब्धिर्द्विगुणया स्वर्णभूम्या समावृतः॥
२२३. सा लोकालोकगिरिणा स गिरिस्तमसाऽऽवृतः।
गर्तोदेन तमो वीतमण्डभित्तिस्ततो बहिः॥
२२४. भूमेरधस्सप्तलोकास्सन्ति चातलपूर्वकाः।
तदधो नरकास्ते च पापिनां यातनालयाः॥
२२५. रौरवाद्या मुख्यतया चैकविंशतिभेदकाः।
तदधश्च तमस्तोमः गर्तोदकमधस्ततः॥
२२६. ततश्चाण्डकटाहः स्यात् कोटियोजनविस्तृतः।
भूमेरुपर्येकलक्षयोजने सूर्यमण्डलम्॥

முன்சொன்ன ஶுத்₃த₄ஜலக்கடல் இரண்டு பங்கு அளவுள்ள தங்கபூ₄மியினால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. அதைச்சுற்றிலும் லோகாலோகபர்வதம். அதற்கு வெளியில் தமஸ் (இருட்டு). அதற்கு வெளியில் அகழாயிருப்பது க₃ர்த்தோத₃கம். அதற்கு வெளியில் அண்ட₃கடாஹம். 133

224-*226. இனி, பூ₄மிக்குக் கீழுள்ள உலகங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன பூ₄மியின் கீழே ஏழு உலகங்கள் இருக்கின்றன,—அதலம், விதலம், ஸுதலம், தலாதலம், மஹாதலம், ரஸாதலம், பாதாளம்—என்று. அவைகளின் கீழ் நரகங்கள். அவைகள், பாபம் பண்ணினவர்கள் அதின் ப₂லத்தை அநுப₄விக்கும் இடங்கள். அவைகளில் முக்கியமானவைகள் ரௌரவம் முதலான இருபத்தொரு நரகங்கள். அதற்குக் கீழ் தமஸ்ஸு. அதன்கீழ் க₃ர்த்தோத₃கம். அதற்குக் கீழ் அண்ட₃கடாஹம். அது கோடியோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ளது 134.

एवं भूमेरुपरि लक्षयोजनात् सूर्यमण्डलम्। तावदेव भुवर्लोकः। तदुपरि चन्द्रमण्डलम्। तस्मादुपर्युपरि नक्षत्रबुधशुक्राङ्गारकबृहस्पतिशनिसप्तर्षिमण्डलानि। तदुपरि ध्रुवः। सूर्यमण्डलमारभ्य ध्रुवलोकपर्यन्तं स्वर्लोकः। चतुर्दशलक्षोपरि कोटियोजनोच्छ्रायो महर्लोकः।

---

२२७. तावत्सीमा भुवर्लोकः तदूर्ध्वं चन्द्रमण्डलम्।
तस्मादुपरि नक्षत्रमण्डलं तदुपर्यपि॥

२२८. बुधस्य मण्डलं तस्मात् शुक्रस्योपरि मण्डलम्।
तस्मादुपरि भौमस्य गुरोश्च तदुपर्यपि॥

२२९. तस्मादुपरि मन्दस्य तस्मात्सप्तर्षिमण्डलम्।
तदूर्ध्वं ध्रुवलोकस्स्वर्लोक इत्यन्तमुच्यते॥

२३०. ततः परं महर्लोकः तत्प्रमाणं निगद्यते।
द्विसप्तलक्षैककोटियोजनानीति पण्डितैः॥

226*-233 இனி, பூ₄மிக்கு மேலுள்ள உலகங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. பூ₄மிக்குமேலே லக்ஷயோஜனைக்கு அப்புறம் ஸூர்யமண்ட₃லம். அதுவரையில் பு₄வர்லோகம். ஸூர்யமண்ட₃லத்திற்கு மேலே சந்த்₃ரமண்ட₃லம். அதற்குமேலே நக்ஷத்ரமண்ட₃லம். அதற்குமேலே பு₃த₄னுடையவும் சுக்ரனுடையவும் மண்ட₃லங்கள். அதற்கு மேன்மேலே அங்கா₃ரகன், ப்₃ருஹஸ்பதி, சனி, ஸப்தருஷிகள் இவர்களின் மண்ட₃லங்கள். அதன்மேல் த்₄ருவலோகம். இதுவரையில் ஸுவர்லோகம். அதற்குமேல் மஹர்லோகம். அதின் உயரத்தின் அளவு—ஒரு கோடியே பதினாலு லக்ஷம் யோஜனை என்று அறிவாளிகளால் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு இரண்டு பங்கு அளவுள்ளது ஜனோலோகம். அதற்கு நாலு பங்கு அளவுள்ளது தபோலோகம். அதற்குமேலே பத்துகோடி யோஜனை உயரமுள்ளது ஸத்யலோகம். அதற்குமேலே தமஸ்ஸு; அதன்மேல் கூ₃ர்த்

तस्मात् द्विगुणो जनोलोकः। ततश्चतुर्गुणः तपोलोकः। तस्मात् दशकोट्यच्छ्रायस्सत्यलोकः। ततस्तमो गर्तोदकमण्डकटाहश्च। एवं तिर्यगूर्ध्वप्रमाणेन पञ्चाशत्कोटियोजनत्वं भूमेरुक्तं भवति। शतकोटि-योजनविस्तीर्णत्ववादो मानभेदेन। अण्डकटाहः कोटियोजनोच्छ्रायः ॥१३५॥ तदण्डं दशोत्तरावरणावृतम्। एतादृशान्यण्डान्यनन्तानि।

---

२३१. ततः परं तद्द्विगुणो जनोलोकस्ततः परम्।
चतुर्गुणस्तपोलोकः सत्यलोकस्ततः परम्॥

२३२. दशकोटिसमुच्छ्रायस्ततश्च ध्वान्तसञ्चयः।
ततो गर्तोदकं चाण्डकटाहश्च ततः परम्॥

२३३. अण्डस्य तिर्यङ्मानं च पञ्चाशत्कोटियोजनम्।
तथैवोर्ध्वप्रमाणं च कोट्युच्छ्रायोऽण्डभित्तिकः॥

२३४. दशोत्तरैरावरणैरण्डं च बहिरावृतम्।
ईदृगण्डान्यनन्तानि सृष्टानीशेन लीलया॥

தோத₃கம்; அதற்குப்பின் அண்ட₂கடாஹம். இப்படி அண்ட₃த்துக்குக் குறுக்கேயும் மேலேயும் ஐம்பது கோடி யோஜனைகள் என்று சொன்னதாக ஏற்படுகிறது. சிலவிடங்களில் நூறுகோடி யோஜனைகள் என்று கூறுவது, யோஜனையில் பாதியையே யோஜனையாகக்கொண்டு கூறப்பட்டதெனக் கொள்ளவேண்டும். அண்ட₂கடாஹம் கோடியோஜனை உயரமுள்ளது. 135.

234-236. இந்த அண்ட₃மானது பூ₄மி, நீர், தீ, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹான் ஆகிய ஏழு ஆவரணங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஆவரணமும் கீழ் ஆவரணத்துக்குப் பத்துபங்கு அதி₄க அளவுள்ளது. இவ்விதமான அண்ட₃ங்கள் கணக்கில்லாமல் இருக்கின்றன. ஜலத்தில் குமிழிகள் போலே ஒரேகாலத்தில் ஈச்வரனாலே விளையாட்டாக உண்டு

जलबुद्बुदवद्युगपदीश्वरसृष्टानि। ईश्वरस्य चतुर्मुखपर्यन्ता सृष्टिरद्वारिका, तदनन्तरं सद्वारिकेति विवेकः। विस्तरस्तु पुराणरत्नादिषु द्रष्टव्यः। इति प्रकृतिर्निरूपिता॥ १३६॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलक - श्रीमन्महाचार्यप्रथमकृपापात्रेण श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायां प्रकृतिनिरूपणं नाम चतुर्थोऽवतारः॥

॥ अथ पञ्चमोऽवतारः॥

अथाचिद्विशेषः कालो निरूप्यते। कालो नाम गुणत्रयरहितो जडद्रव्यविशेषः। स च नित्यो विभुश्च। भूतभविष्यद्वर्तमानभेदेन

---

२३५. युगपज्जलसंभूतबुद्बुदौघोपमानि च।
चतुर्मुखान्तसृष्टिः प्राक् विष्णोरद्वारिका भवेत्॥

२३६. तदनन्तरसृष्टिस्तु चतुराननमूलतः।
पुराणरत्नमुख्येषु द्रष्टव्यो ह्यस्य विस्तरः॥

॥इति प्रकृतिप्रकरणम्॥ ४॥

பண்ணப்படுகின்றன. பிரமன் வரையில் ஸ்ருஷ்டியானது ஈச்வர ஞலே செய்யப்படுகிறது. அதன் மேல் ஸ்ருஷ்டிகள் பிரமன் வழியாய் நடக்கிறது. இதன் விரிவை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முத லானவற்றில் காணலாம். ஆக, இவ்வளவால் ப்ரக்ருதியின் நிருபணம் செய்யப்பட்டது. 136.

ப்ரக்ருதிப்ரகரணம் முற்றிற்று.

5. காலப்ரகரணம்

237-*240. இனி—ப்ரக்ருதி, காலம், என்னும் இரண்டு ஜட₃த்₃ரவ்ய தத்துவங்களில் இரண்டாவதான காலம் நிருபிக்கப் படுகிறது. ப்ரக்ருதி, காலம், நித்யவிபூ₄தி, த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம் என்னும் நான்கும் அசேதன த்₃ரவ்யங்கள். அவற்றில்

त्रिविधः, युगपत्क्षिप्रचिरादिव्यपदेशहेतुः, निमेष - काष्ठा - (तत्परा विनाडी) - कला-घटिका-मुहूर्त-दिवस-पक्ष-मास-ऋतु-अयन-संवत्सरादि -

---

॥ अथ कालप्रकरणम् ॥ ५ ॥

२३७. कालो जडोऽचिद्विशेषो गुणत्रयविवर्जितः ।
अखण्डः खण्ड इति च द्विप्रकारोऽयमिष्यते ॥

२३८. नित्यो विभुर्भूतभाविवर्तमानप्रभेदवान् ।
अखण्डोऽन्त्यो बहुविधो निमेषादिप्रभेदतः ॥

२३९. सर्वकार्येऽप्यखण्डस्य सहकारित्वमिष्यते ।
निमेषादिस्वकार्यं प्रत्युपादानत्वमुच्यते ॥

ப்ரக்ருதியும் காலமும் அறிவின் உதவியில்லாமல் தாமே பிரகாசிக்கமாட்டாவாகையால் ஜட₃ங்கள் எனப்படுகின்றன. நித்ய விபூ₄தியும், த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானமும் தாமே பிரகாசிக்குமாகையால் அஜட₃த்₃ரவ்யங்கள் எனப்படுகின்றன. ஜட₃மான அசித்₃ த்₃ரவ்யங்களில் முந்தியதான ப்ரக்ருதி சென்ற ப்ரகரணத்தில் நிருபிக்கப்பட்டுவிட்டது. பிந்தியதான காலம் இந்த ப்ரகரணத்தில் நிருபிக்கப்படுகிறது. *காலமானது* ஜட₃மாயிருக்கும் ஒரு அசித். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்று ப்ரக்ருதியிலிருக்கும் முக்குணங்களும் இதிலில்லை. இந்தக் காலம் *அக₂ண்ட₃காலம், க₂ண்ட₃காலம்* என்று இருவகைப்படும். நித்யமாயும், எங்குமுள்ளதாயும், *சென்றகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம்* என்னும் மூன்று பிரிவையுடையதாயுமிருக்கிறது *அக₂ண்ட₃காலம்.* *''அநாதி₃ர் ப₄க₃வாந் காலோ நாந்தோऽஸ்ய த்₃விஜ வித்₃யதே''* [அந்தணரே! காலமானது ஆதி யர்தமற்றது] என்னும் விஷ்ணுபுராண வசனம் காலம் நித்தியம் என்பதைக் காட்டுகிறது. *க₂ண்ட₃காலமாவது*— அக₂ண்ட₃காலத்தின் அவயவங்கள். *''ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்₃யுத: புருஷாத₃தி₄, கலா முஹூர்த்தா: காஷ்டா₂ஶ்ச''* என்கிற ஶ்ருதியிலும், *''கலா முஹூர்த்தாதி₃மயஶ்ச கால:''* முதலான உபப்₃ரும்ஹணங்களிலும் தெரிவிக்கப்பட்ட நிமிஷம் முதலான

व्यवहारहेतुश्च ॥ १३७ ॥ मनुष्यमानेन मासः पितॄणां दिनम् । तेषाममावास्या मध्याह्नः । मनुष्यमानेन संवत्सरो देवानां दिनम् । तेषामुत्तरायणमहः । दक्षिणायनं रात्रिः । एवं देवमानेन द्वादशवर्षसहस्रसंख्याकं चतुर्युगमित्युच्यते । तत्र चतुस्सहस्रवर्षसंख्याकं कृतयुगम् ।

---

२४०. कालोऽयं च निमेषादिव्यवहारस्य कारणम् ।
खण्डकालप्रभेदाश्च निरूप्यन्ते विशेषतः ॥

२४१. मर्त्यमानेनैकमासः पितॄणां दिनमुच्यते ।
अमावास्या च तेषां तु मध्याह्नसमयो मतः ॥

२४२. मर्त्यैकाब्दश्च देवानामेकाहोरात्रमिष्यते ।
तत्रोत्तरायणमहः तम्येषां दक्षिणायनम् ॥

பலவித₄மான அக₂ண்ட₃காலாவயவங்கள் *க₂ண்ட₃காலமாகும்.* எல்லாக்காரியங்களின் உற்பத்தி முதலானவற்றுக்கும் அக₂ண்ட₃ காலம் ஸஹகாரி காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. தன் காரியங்களான நிமிஷம் முதலிய க₂ண்ட₃காலங்களுக்கு உபாத₃ானமாகவும் அக₂ண்ட₃காலம் சொல்லப்படுகிறது. ஒரே சமயம், விரைவு, நீண்டகாலம் முதலான வழக்குகளுக்குக் காரணமாயிருப்பது காலம். நிமிஷம் (கண்மூடித்திறக்கும் காலம்), காஷ்டை₂, கலை, முஹூர்த்தம், நாள், பக்ஷம், மாதம், ருது, அயநம், வருஷம் முதலிய வியவஹாரங்களுக்குக் காரணமாயிருப்பது காலம். 137.

240*-*249. க₂ண்ட₃காலத்தின் வகைகள் இனி விசேஷித்து நிருபிக்கப்படுகின்றன. மனிதர்களுக்கு ஏற்பட்ட அளவுள்ள ஒரு மாதம் பித்ருக்களுக்கு ஒருநாள். அவர்களுக்கு அமாவாஸ்யை மத்₄யாஹ்நகாலம். மநுஷ்யர்களுக்கு ஏற்பட்ட அளவினாலே ஒரு வருஷம் தே₃வர்களுக்கு ஒரு நாள். உத்தராயணம் அவர்களுக்குப் பகல். த₃க்ஷிணாயநம் ராத்ரி. இப்படி தே₃வர்களுக்கு ஏற்பட்ட அளவுப்படி பன்னீராயிரம் வருஷம் அளவுள்ளது ஒரு சதுர்யுக₃ம் என்று சொல்லப்படுகிறது

तत्र पूर्णो धर्मः। त्रिसहस्रवर्षसंख्याकं त्रिपाद्धर्मवत् त्रेतायुगम्। द्विसहस्रवर्षपरिमितं (सार्धपादधर्म) द्विपाद्धर्मवत् द्वापरम्। सहस्रवर्ष-संख्याकमेकपाद्धर्मयुतं कलियुगम्। एतेषां सन्धिः द्विसहस्रसंख्याकः। एवम्भूतचतुर्युगसहस्राणि ब्रह्मणो दिवसप्रमाणम्। एवं रात्रिः। ब्रह्मणोऽह्नि चतुर्दश मनवः। तथेन्द्रास्सप्तर्षयश्च। एकैकमनोरेक-

---

२४३. द्विषट्सहस्राब्दमितं देवमानाच्चतुर्युगम्।
चतुस्सहस्राब्दमितं युगं तत्र कृताख्यकम्॥

२४४. परिपूर्णस्तत्र धर्मस्त्रिसहस्राब्दसंमितम्।
त्रेतायुगं त्रिपाद्धर्मयुतं युगमथापरम्॥

२४५. द्वापरं द्विसहस्राब्दमितं द्विपदधर्मकम्।
युगमन्त्यं सहस्राब्दमितं पादैकधर्मकम्॥

२४६. द्विसहस्राब्दसंख्याकस्सन्धिरेषां प्रकीर्तितः।
ईदृक्चतुर्युगानां तु सहस्रं ब्रह्मणो दिनम्॥

२४७. रात्रिश्चैवंप्रमाणा स्यात् ब्रह्मणोऽह्नि चतुर्दश।
मनवस्सन्ति देवेन्द्रास्सप्तर्षिप्रमुखास्तथा॥

இந்தப்பன்னிராயிரம் வருஷத்தில் நாலாயிரம் வருஷம் அளவுள்ளது க்ருதயுக₃ம். அதில் த₄ர்மம் பூர்ணமாயிருக்கிறது. த்ரேதாயுக₃ம் மூவாயிரம் வருஷம் அளவுள்ளது. அதில் த₄ர்மம் முக்கால் பங்கு. த்₃வாபரம் இரண்டாயிரம் வருஷம் அளவுள்ளது. அதில் த₄ர்மம் அரைப்பங்கு. கலியுக₃ம் ஆயிரம் வருஷம் அளவுள்ளது. அதில் த₄ர்மம் கால் பங்குள்ளது. இவைகளின் ஸந்தி₄ (இடைப்பகுதி) இரண்டாயிரம் வருஷங்களுள்ளது. இவ்விதமான ஆயிரம் சதுர்யுக₃ம் கொண்டது ப்₃ரஹ்மாவின் பகல். அப்படியே ராத்திரியும். ப்₃ரஹ்மாவின் ஒரு பகலில் பதினான்கு மநுக்கள் ஏற்படுகிறார்கள். அப்படியே பதினான்கு இந்திரர்களும், பதினான்கு ஸப்தரிஷிகளும் ஏற்படு

सप्ततिचयुगपरिमाणकालः। एवं ब्रह्ममानेन ब्रह्मणश्शतवर्षजीवित्वम् ॥ १३८ ॥ एतत्सर्वं कालाधीनम्। एवं नित्यनैमित्तिकप्राकृतादिप्रलया

---

२४८. एकसप्ततिसंख्याकचतुर्युगमितस्तथा।
एकैकमनुकालस्स्यात् तथेन्द्राद्यायुषः क्रमः॥

२४९. चतुर्मुखायुर्मानं च तन्मानेन शतं समाः।
कालाधीनमिदं सर्वं त्रयश्च प्रलयास्तथा॥

கிறார்கள். ஒவ்வொரு மநுவின் காலமான மந்வந்தரம் எழுபத்தொரு சதுர்யுக₃ம் கொண்டது. அப்படியே இந்திரன் முதலானுருடைய ஆயுளும். இப்படி ப்₃ரஹ்மாவுக்கு ஏற்பட்ட அளவுப்படி அவன் நூறு வருஷம் இருக்கிறுன். பிரமனுடைய ஆயுட்காலம் 'பரம்' எனப்படும். 138.

249*-*250. இனி, காலத்தின் தன்மைகள் நிருபிக்கப்படுகின்றன. மேலே குறிப்பிட்ட க₂ண்ட₃காலங்கள் முழுவதும் அக₂ண்ட₃காலத்திற்கு வரைப்பட்டவை; அக₂ண்ட₃காலம் க₂ண்ட₃காலங்களுக்கு உபாத₃ானமாயிருப்பது. அக₂ண்ட₃காலம் நித்யமானது; க₂ண்ட₃காலங்கள் அநித்யமானவை. *நித்யப்ரளயம், நைமித்திகப்ரளயம், ப்ராக்ருதப்ரளயம்* என்னும் மூவகைப்பிரளயங்களும் காலத்திற்கு வரைப்பட்டவை. *''ஜாதஸ்ய ஹி த்₄ருவோ ம்ருத்யு:''* [தோன்றிய பொருளுக்கெல்லாம் அழிவுண்டு] என்னும் நியதியின்படியே தினந்தோறும் உண்டாகும் அழிவுகள் *நித்யப்ரளயம்* ஆகும். பிரமனின் பகலான ஒவ்வொரு கல்பத்தின் முடிவிலும் வருகிற பிரளயம் *நைமித்திகப்ரளயம்* எனப்படுகிறது. இதில் 'பூ₄:' 'பு₄வ:' 'ஸுவ:' என்கிற மூன்று உலகங்களும் அழிந்துவிடுகின்றன; மஹர்லோகத்திற்கு அழிவில்லையானுலும் அங்குள்ளவர்கள் ஜநோலோகத்திற்குப் போகிறுர்கள்; 'ஜந:' 'தப:' 'ஸத்யம்' எனப்படும் மூன்று உலகங்களும் அழிவதில்லை. இக்காரணத்தாலேயே நைமித்திகப்ரளயத்தில் அழியும் பூ₄ர்பு₄வஸ்ஸுவர் லோகங்களை *'க்ருதகம்'* என்றும், அதில் அழியாத ஜநஸ்தபஸ்

अपि कालाधीनाः। कालस्य स्वकार्यं प्रति स्वस्योपादानत्वम्। अखण्डकालो नित्यः। खण्डकालाः पुनरनित्याः॥ १३९॥ एवम्भूतः कालः ईश्वरस्य क्रीडापरिकरो भवति। लीलाविभूतावीश्वरः कालाधीन एव कार्यं करोति। नित्यविभूतौ तु कालस्य विद्यमानत्वेऽपि तस्य न स्वातन्त्र्यम्॥ १४०॥

---

२५०. नित्यनैमित्तिकप्राकृताख्याः कालानुयायिनः।
ईदृशः काल ईशस्य क्रीडापरिकरः स्मृतः॥

ஸத்யலோகங்களை *'அக்ருதகம்'* என்றும், அழியாமலிருந்தும்குடியிருப்பாரில்லாமலிருக்கும் மஹர்லோகத்தை *'க்ருதகாக்ருதகம்'* என்றும் சொல்லுகின்றனர். இப்படி மூவகைப்பட்டிருக்கையாலே பூ₄ராதி₃ ஸப்தலோகங்கள் 'மூவுலகங்கள்' என்றும் வழங்கப்படுகின்றன. பிரமனின் ஆயுட்காலம் முடிவடையும் போது ஏற்படுவது *ப்ராக்ருதப்ரளயம்* எனப்படுகிறது. இதில் ப்ரக்ருதி கார்யமான ஸகலபதா₃ர்த்த₂ங்களும் *'ப்ருதி₂வ்யப்ஸு ப்ரலீயதே'* என்று தொடங்கி வேத₃த்தில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் தம் தம் காரணப்பொருள்களில் ஒடுங்கி, கடைசியில் எல்லாம் 'தமஸ்ஸு' என்றும் 'மூலப்ரக்ருதி' என்றும் சொல்லப்படும் நிலையுடையதாக ஆகிப் பரமபுருஷனிடம் ஒடுங்குகிறது. 139.

250*-251. இப்படிப்பட்ட காலம்—ஸர்வேஶ்வரனுக்கு உலகம் யாவையும் தாமுளவாக்கலும் நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலுமாகிற நீங்கலா அலகிலா விளையாட்டுக்குத் துணைக்கருவியாகச் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரக்ருதிவிஶிஷ்டனை ப₄க₃வான் உலகிற்கு உபாதா₃னகாரணமாகவும், ஸங்கல்ப விஶிஷ்டனை ப₄க₃வான் நிமித்தகாரணமாகவும், காலவிஶிஷ்டனை ப₄க₃வான் ஸஹகாரிகாரணமாகவும் ஆகிறான் என்பது மறைகளின் முடிவு. ப்ரக்ருதிகார்யமான இந்த லீலாவிபூ₄தியிலேயே ஸர்வேஶ்வரன் இப்படிக் காலத்தைத் துணைகொண்டு காரியம் செய்கிறான். ஸ்ரீ வைகுண்ட₂மாகிற நித்யவிபூ₄தியிலோவெனில், காலம் இருந்தபோதிலும் காலத்தின் துணையில்லாமல் தானே எல்லாம் செய்கிறான் ப₄க₃வான்.

केचित्काल एव नास्तीति वदन्ति। अन्ये तु तामसो महान् काल इति। उभयेषामागमबाधः प्रत्यक्षबाधश्च॥ १४१॥ षडिन्द्रियवेद्यः काल इत्याचार्याः। तेनानुमेयत्वादिनिरासः। इति कालो निरूपितः॥ १४२॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलक - श्रीमन्महाचार्यस्य प्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायां कालनिरूपणं नाम पञ्चमोऽवतारः॥

---

२५१. लीलाविभूतावेवेशः कालानुगुणकार्यकृत्।
स्थितेऽपि काले वैकुण्ठे स्वतन्त्रः कुरुतेऽखिलम्॥

२५२. षडिन्द्रियाभिसंवेद्यः काल इत्युच्यते बुधैः।
तेनानुमेयवादश्च निरस्तस्स्यात्प्रमाणतः॥

॥ इति कालप्रकरणम्॥ ५॥

"காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு₄:"

[அப்பரமபத₃த்திலிருந்துகொண்டு அந்த ப₄க₃வான் காலத்தை மாறுதலடையச்செய்கிறுன்; அங்கு காலத்திற்கு (வஸ்துக்களை மாறுதலடையச்செய்யும்) வல்லமையில்லை.] என்னும் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணச்லோகம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். 140.

/ சிலர் 'காலம் எனும் தத்துவமே கிடையாது'என்கிறுர்கள். மற்றும் சிலர் 'தமோகு₃ணமுடைய மஹானே காலம்' என்கிறுர்கள். சாஸ்த்ரவிரோத₄மும், ப்ரத்யக்ஷவிரோத₄மும் வருகையாலே இவை பொருந்தமாட்டா. 141.

252. ஆறு இந்திரியங்களாலும் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படுகிறது காலதத்துவம் என்பது ஆசாரியர்களின் முடிவு. இந்திரியங்களால் ஒரு பொருளை 'இது இருக்கிறது' என்று அறிகிறேம், 'இருக்கிறது' என்றதாலே நிகழ்காலத்தோடு ஸம்ப₃ந்த₄ப்பட்டதாக அப்பொருளை அறிகிறேம். 'இருந்தது'

/ காரிகாவளியில் இல்லை.

॥ अथ षष्ठोऽवतारः ॥

अथ नित्यविभूतिर्निरूप्यते ॥ १४३ ॥ शुद्धसत्त्वधर्मभूतज्ञानजीवेश्वर-साधारणं लक्षणमजडत्वम्। अजडत्वं नाम स्वयंप्रकाशत्वम् ॥ १४४ ॥

॥ अथ नित्यविभूतिप्रकरणम् ॥ ६ ॥

२५३. शुद्धसत्त्वात्मिका नित्यविभूतिः कथ्यते बुधैः।
बहुप्रमाणसिद्धैषा ब्रह्माण्डोपरि संस्थिता॥

'இருக்கப்போகிறது' என்னும்போது முறையே இறந்த காலத்தோடும் வருங்காலத்தோடும் ஸம்ப₃ந்த₄ப்பட்டதாக அதை அறிகிறோம். இப்படி பொருள்களை அறிவிக்கும் இந்திரியங்கள் அவற்றுக்கு விசேஷணமாக மிளிரும் காலத்தையும் அறிவிக்கின்றன. ஆகையால் காலம் அனுமானத்தாலேயே அறியப்படுகிறது என்னும் வைசேஷிகமதம் தள்ளுண்டதாகிறது, ஆக, இவ்வளவால் ஜட₃மான அசித்துக்களில் இரண்டாவதான காலம் நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 142.

காலப்ரகரணம் முற்றிற்று

6. நித்யவிபூ₄திப்ரகரணம்

253. இனி, அஜட₃மான அசித்துக்கள் நித்யவிபூ₄தியென்றும், த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானமென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றில் நித்யவிபூ₄தி இப்ரகரணத்தில் நிருபிக்கப்படுகிறது. இந்த நித்ய விபூ₄தியானது ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் சேராத ஶுத்₃த₄மான ஸத்வ குணத்தையுடையது என்று அறிவாளிகளால் உரைக்கப்படுகின்றது. "*தமஸ: பரஸ்தாத்*" "*ரஜஸ: பராகே*" "*தத் விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம்*" "*ஹிரண்மயே பரே லோகே*" "*நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே₂*" "*பரமே வ்யோமந்*" இத்யாதி₃ ஶ்ருதிகளிலும், "*அத்யர்க்காநலதீ₃ப்தம் தத் ஸ்தா₂நம் விஷ்ணோ:*" "*தமஸ: பரம:*" "*வைகுண்டே₂ து பரே லோகே*" இத்யாதி₃களான உபப்₃ரும்ஹணங்களிலும் ப்ரஸித்₃த₄மாயிருக்கும் இந்த நித்யவிபூ₄தி ப்₃ரஹ்மாண்ட₃த்தின் மேலே உள்ளது. 143.

तत्र शुद्धसत्त्वधर्मभूतज्ञानसाधारणलक्षणम् पराक्त्वे सति अजडत्वम्। तत्तु स्वयम्प्रकाशत्वे सति परस्मा एव भासमानत्वम्॥१४५॥

२५४. अजडत्वं शुद्धसत्त्वधर्मभूतधियोस्तथा।
जीवेशयोश्च सामान्यलक्षणं बुधसंमतम्॥

२५५. स्वयंप्रकाशत्वमेतदजडत्वं निगद्यते।
धर्मभूतज्ञानशुद्धसत्त्वयोरपि लक्षणम्॥

२५६. पराक्त्वे सत्यजडता परस्मै भासमानता।
पराक्त्वं शुद्धसत्त्वस्य त्रिगुणान्यत्वसंयुतम्॥

254-*255. ஶுத்₃த₄ஸத்வம், த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம், ஜீவன், ஈஶ்வரன் என்னும் நாலு தத்துவங்களுக்கும் அறிவாளிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பொது லக்ஷணம் '*அஜட₃மாயிருக்கை*' என்பதாகும். அஜட₃மாயிருக்கையாவது—தானே பிரகாஶிப்பதாயிருக்கை. 144.

255*-*256. த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்துக்கும், ஶுத்₃த₄ஸத்வமாகிற நித்யவிபூ₄திக்கும் பொதுவான லக்ஷணம் '*பராக்காயிருந்துகொண்டு அஜட₃மாயிருக்கை*' என்பதாகும். ஜீவன், ஈஶ்வரன் ஆகிய இருவர்க்கும் பொதுவான லக்ஷணம் '*ப்ரத்யக்காயிருந்துகொண்டு அஜட₃மாயிருக்கை*' என்பதாகும். *பராக்காயிருக்கையாவது* — பிறர்க்கே பிரகாஶிப்பதாயிருக்கை. இதற்கு எதிர்த்தட்டாய், 'தனக்குப் பிரகாஶிப்பதாயிருக்கை' *ப்ரத்யக்காயிருக்கை* எனப்படுகிறது. ஜீவன், ஈஶ்வரன் என்னும் இரண்டு தத்துவங்களே தமக்குத்தாமே பிரகாஶிப்பவையாகையால் அவையிரண்டு திரவியங்களே 'ப்ரத்யக்' எனப்படுகின்றன. மற்ற எல்லா திரவியங்களும் இந்த ஜீவேஶ்வரர்களுக்கே பிரகாஶிக்கிறபடியால் அவை 'பராக்' எனப்படுகின்றன. அவற்றுள் ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜட₃மாயிருந்துகொண்டு பராக்காயிருப்பவை. அதாவது:—பிறிதொன்றாலே, பிறர்க்குப் பிரகாஶிப்பதாயிருப்பவை. நித்யவிபூ₄தியும், த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானமும் அஜட₃மாயிருந்துகொண்டு பராக்காயிருப்பவை; அதாவது:— தாமே பிறர்க்குப் பிரகாஶிப்பவை. 145·

शुद्धसत्त्वं नाम त्रिगुणद्रव्यव्यतिरिक्तत्वे सति सत्त्ववत्त्वम्। निःशेषाविद्यानिवृत्तिदेशविजातीयान्यत्वं वा ॥ १४६ ॥ सा विभूतिः ऊर्ध्वप्रदेशेनानन्ता, अधःप्रदेशेन परिच्छिन्ना, अचेतना, स्वयम्प्रकाशा

---

२५७. सत्त्ववत्त्वं लक्षणं स्यात् अचेतनमिदं मतम्।
विष्णोर्नित्यविभूतिस्साऽनवच्छिन्नोर्ध्वदेशतः ॥

256*-*257. இனி, ஶுத்₃த₄ஸத்வமாகிற நித்யவிபூ₄திக்கு லக்ஷணம் — *'முக்கு₃ணமுள்ள திரவியத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், ஸத்வகு₃ணத்தையுடையதாயிருக்கை'* என்பது. ஸத்வகு₃ணத்தையுடைய திரவியங்கள். ப்ரக்ருதியும், நித்யவிபூ₄தியுமாகிய இரண்டுமேயாகும். முக்கு₃ண திரவியமான ப்ரக்ருதியிலிருந்து இதை வேறுபடுத்துவதற்காக, *'முக்கு₃ணமுள்ள திரவியத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய்,* ஸத்வகு₃ணமுடையதாயிருக்கை" என்று லக்ஷணம் உரைக்கப்பட்டது. இந்த நித்யவிபூ₄தியானது த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தைப்போலே ஜ்ஞானமயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் ஜீவேஶ்வரர்களைப்போலே இது அறிவுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பதன்று; ஆகையால் இது அசேதனதிரவ்யமேயாகும். *ஸத்வகு₃ணத்தை மாத்திரமுடையது* என்றும் இதற்கு லக்ஷணமுரைக்கலாம். கர்மங்கள் அடியோடு அழியப்பெறும் தே₃ஶவிஶேஷத்திலும் வேறுவகைப்பட்டதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கை என்றும் இதற்கு லக்ஷணம் உரைக்கலாம். 146.

257*-258. விஷ்ணுவினுடைய இந்த நித்யவிபூ₄தி மேலேயும், பக்கங்களிலும் எல்லையற்றது; கீழே ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்தை எல்லையாக உடையது. அறிவுக்கு ஆஶ்ரயமல்லாமையாலே அசேதனமாயிருப்பது. ஆநந்த₃த்தையளிப்பதாய் ஆநந்த₃மயமாயிருக்கிறது; ஆத்மாவையும் அறிவையும் போலே தானே பிரகாஶிப்பது; கர்மம் காரணமாகவே ப₃த்₃த₄ஜீவர்களுக்கு இது பிரகாஶிப்பதில்லை. ஈஶ்வரன், நித்ய

च। आनन्दावहत्वादानन्दनामिका। पञ्चोपनिषन्मन्त्रप्रतिपाद्यतया पञ्चोपनिषदात्मिका ॥ १४७ ॥ अप्राकृतपञ्चशक्तिमत्तया(मयतया) पञ्चशक्तिमयीति निगद्यते॥ १४८ ॥

---

२५८. अधोदेशे परिच्छिन्नाऽचेतनाऽऽनन्दरूपिणी।
स्वयंप्रकाशा पञ्चोपनिषन्मन्त्रात्मिका स्मृता॥

२५९. पञ्चशक्तिमयी प्रोक्ता सत्त्वमात्रस्वरूपिणी।
ईश्वरस्य च नित्यानां मुक्तानामीश्वरेच्छया॥

முக்தர்கள் இவர்களுடைய அறிவுக்கு இது விஷயமாயிருந்த போதிலும், தம் தம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்போலே அவ்வறிவையும் எதிர்பாராமல் தானே அவர்களுக்குப் பிரகாஶிப்பது இது. அதனாலேயே இது ஸ்வயம்ப்ரகாஶம், ஜ்ஞானமயம், அஜட₃ம் என்று சொல்லப்படுகிறது. சில ஆசாரியர்கள் இதை ஜட₃மாகவும் கருதினர் என்று ந்யாயஸித்₃த₄ாஞ்ஜனம் முதலியவற்றில் ஸ்ரீ வேதா₃ந்ததே₃ஶிகரால் காட்டப்பட்டது. பஞ்சோபநிஷந்மந்திரங்களாலே சொல்லப்படுவதாலே 'பஞ்சோபநிஷந்மயமானது' என்றும் கூறப்படுகிறது இந்த ஶுத்₃த₄ஸத்வ திரவியம். அப்ராக்ருதமான பஞ்சபூ₄தங்களும் பதினொரு இந்திரியங்களுமாயிருப்பது இது. 147.

*259 இந்த ஶுத்₃த₄ஸத்வதிரவியம், அப்ராக்ருதமான *ஶப்₃த₃ ஶக்தி, ஸ்பர்ஶஶக்தி, ரூபஶக்தி, ரஸஶக்தி, க₃ந்த₄ஶக்தி* என்னும் ***ஐந்து ஶக்திகளை*** உடையதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இதனாலேயே பரமபத₃த்திலும் மிக மநோஹரமான ஶப்₃த₃ ஸ்பர்ஶரூபரஸக₃ந்த₄ங்கள் உள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன; இதனாலேயே ***"ஸர்வக₃ந்த₄: ஸர்வரஸ:" "ஆதி₃த்ய வர்ணம்'*** முதலான வேத₃வாக்யங்கள் பொருளுடையவையாகின்றன. இந்த ஐந்து ஶக்திகளும் அப்ராக்ருதமாகையால், தியவையான ஶப்₃த₃ம், ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம், க₃ந்த₄ம் ஆகியவை ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்திற்போலே நித்ய விபூ₄தியில் கிடையாதென்று ஏற்படுகிறது. இந்த நித்யவிபூ₄தி ஸத்வம் ஒன்றையே ஸ்வரூப

सा विभूतिरीश्वरस्य नित्यानां मुक्तानां चेश्वरसंकल्पात् भोग्य भोगोपकरणभोगस्थानरूपा च भवति। भोग्यानीश्वरशरीरादीनि। भोगोपकरणानि चन्दनकुसुमवस्त्रभूषणायुधादीनि। भोगस्थानानि तु गोपुरप्राकारमण्डपविमानोद्यानपद्मिन्यादीनि॥ १४९॥ तत्रेश्वरस्य नित्यमुक्तानां च

---

२६०. भोग्यभोगोपकरणभोगस्थानात्मिका भवेत्।
ईशदेहादि भोग्यं स्याद्वस्त्रस्रक्चन्दनादिकम्॥

२६१. भोगोपकरणं भोगस्थानं नानाविधं भवेत्।
प्राकारगोपुरोद्यानपद्मिनीमण्टपादिकम्॥

२६२. श्रीशस्य नित्यदेहाश्च नित्यानामपि ते तथा।
तस्य नित्येच्छयैव स्युः मुक्तानां देहसङ्ग्रहः॥

நிரூபககு₃ணமாகவுடையது; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கிடையாது. "*தமஸ: பரஸ்தாத்*" "*ரஜஸ: பராகே*" என்னும் வேத₃வாக்கியங்கள் இவ்வர்த்த₂த்தில் ப்ரமாணம். இதனாலேயே இது *ஶுத்₃த₄ஸத்வம்* எனப்படுகிறது. 148.

259*-261. இந்த ஶுத்₃த₄ஸத்வத்ரவியமானது, ஈஶ்வரன், நித்யர்கள், முக்தர்கள் ஆகியவர்க்கு ஈஶ்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தால் *போ₄க்₃யமாகவும், போ₄கோ₃பகரணமாகவும், போ₄க₃ஸ்த₂ானமாகவும்* ஆகின்றது. ஈஶ்வரனுடைய தே₃ஹம் முதலியவை அனுப₄விக்கப்படும் *போ₄க்₃யங்களாகின்றன.* வஸ்திரம், மாலை, சந்த₃னம் முதலியவை அனுப₄வத்திற்குத் துணைப்பொருளான *போ₄க₃ உபகரணங்கள்* எனப்படுகின்றன. கொடியணி நெடுமதிள்கள், கோபுரங்கள், தோட்டங்கள், தாமரைக் குளங்கள், மண்டபங்கள் முதலியவை அநுப₄விக்குமிடங்களான *போ₄க₃ஸ்த₂ானங்கள்* எனப்படுகின்றன. 149.

262-*263. ஸ்ரீமந்நாராயணனின் நித்ய தே₃ஹங்களும், நித்யஸூரிகளின் நித்யதே₃ஹங்களும் அந்தப் பரமபுருஷனு

शरीराणि भगवन्नित्येच्छासिद्धानि। मुक्तानां शरीराणि, तेषां पित्रादि-
सृष्टिः, युगपदनेकशरीरपरिग्रह इत्यादीनि भगवत्संकल्पादेव भवन्ति
१५०। भगवतो व्यूहविभवार्चावतारशरीराण्यप्राकृतानि। अर्चाव-

---

२६३. पितृसृष्ट्यादिकाश्चापि भवन्ति श्रीपतीच्छया।
भगवद्व्यूहविभवार्चावताराख्यविग्रहाः॥

२६४. शुद्धसत्त्वमयाः प्रोक्तास्तस्मादप्राकृताश्च ते।
प्रतिष्ठितार्चारूपेषु महामन्त्रप्रभावतः॥

டைய நித்யமான இச்சை2யாலேயே ஸத்தைபெற்றுள்ளன. இவர்களுடைய அநித்யதே3ஹங்களும் அநித்யமான ப4க3வத் ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன. முக்தர்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் தே3ஹங்களும், *"ஸ யதி3 பித்ருலோககாமோ ப4வதி ஸங்கல்பாதே3வாஸ்ய பிதரஸ் ஸமுத்திஷ்ட2ந்தி"* [அந்த முக்தன் பித்ருக்களை அடையவிரும்பினால், ஸங்கல்பத்தினாலேயே இவனுடைய பித்ருக்கள் வருகின்றனர்.] முதலான ஶ்ருதிகளில் சொல்லப்படும் 'பித்ருக்களை வரவழைத்தல்' 'ஒரே சமயத்தில் பல ஶரீரங்களை எடுத்துக்கொள்ளல்' முதலான செயல்களும் ப4க3வத்ஸங்கல்பத்தாலேயே நடைபெறுகின்றன. ப4க3வத் ஸங்கல்பமில்லாமல் நித்யமுக்தர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்தி2தி ப்ரவ்ருத்திகளும் உளவாகமாட்டா என்பது ஶாஸ்த்ர ஸித்3த4ம். 150.

263*-265. ப4க3வானுடைய பரரூபத்தைப்போலே வ்யூஹம், விப4வம், அந்தர்யாமி, /அர்ச்சாவதாரம் என்னும்

/ அர்ச்சாரூபத்திலும் ஶுத்3த4ஸத்வ திரவியமுள்ளது என்பது ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3ஶிகர் முதலான ஆசாரியர்களால் ஆத3ரிக்கப்பட்டது. ப்ராக்ருதமான அர்ச்சாரூபத்தில், தமருகந்தவுருவமென்பதையே கொண்டு, அப்ராக்ருத உருவிலுள்ள உகப்பைச் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு அர்ச்சாவதாரம் என்று நம்பிள்ளை முதலான தென்னாசாரியர்களின் திருவுள்ளமென்பது பல பெரியோர்களின் கருத்து.

तारेषु प्रतिष्ठानन्तरं प्रसादोन्मुखभगवत्संकल्पाधीनमप्राकृतशरीरमत्रा - विर्भवति ॥ १५१ ॥ प्राकृताप्राकृतसंसर्गः कथमिति न शङ्कनीयम्। श्रीराम कृष्णाद्यवतारशरीरवदिति प्रमाणानुसारेण परिहारो द्रष्टव्यः ॥ १५२ ॥

---

२६५. शुद्धसत्त्वात्मिका मूर्तिः प्रसन्नस्य श्रियःपतेः।
आविर्भवति संकल्पादर्थोऽयं शास्त्रसंमतः ॥

२६६. प्राकृतस्याप्राकृतस्य संसर्गः कथमित्यलम्।
चर्चया रामकृष्णादिशरीरवदिहापि च ॥

२६७. ज्ञेयश्शास्त्रानुसारेण परिहारो मनीषिभिः।
तथाचेदुद्भवो लोके प्राकृते कथमीशितुः ॥

உருவங்களும் ஶுத்₃த₄ஸத்வமயங்கள் என்று சொல்லப்படு கின்றன. ஆகையால் அவையும் அப்ராக்ருதங்களே. ஶாஸ்திர முறைப்படி பிரதிஷ்டை₂ செய்யப்பட்ட அர்ச்சையுருவங்களில் மஹாமந்திரத்தின் பெருமையால் உகந்தருளிய ஸ்ரீமந்நாராயண னுடைய ஶுத்₃த₄ஸத்வத் திருமேனியொன்று, ஸுவர்ண ரஜதாதி₃களாலான அர்ச்சாவிக்₃ரஹத்தினுள், பாலினுள் நீர்கலந்து நிற்பதுபோல் ப₄க₃வத் ஸங்கல்பத்தால் கலந்து நிற்கிறது. இவ்வர்த்த₂ம் ஶாஸ்திரஸம்மதமுமாகும். 151.

266-267. இவ்வர்ச்சையில், ப்ராக்ருதத்₃ரவ்யத்தோடு அதற் கெதிரிடையான அப்ராக்ருதத்₃ரவ்யம் ப்ராக்ருதங்களான பாலும் நீரும்போலே கலந்துநிற்பது எப்படிக் கூடும்? என்று விசாரப்படவேண்டியதில்லை. ராமபிரான், கண்ணன் முதலிய அப்ராக்ருதத் திருமேனிகள் ப்ராக்ருதமான இவ்வுலகில் கலந்து நிற்கவில்லையோ? அப்படியே இங்கும் ஶாஸ்த்ரத்தையொட்டி அறிவாளிகள் ஶங்காபரிஹாரம் செய்துகொள்ளவேணும். அப்ராக்ருத ப்ராக்ருத த்₃ரவ்யங்கள் ஒன்று சேராதாகில் நாராயணன் நாட்டில் பிறந்து மனிசர்க்காகப் படாதனபட்டது எப்படிப் பொருந்தும்? 152.

मुक्तानां (शरीरपरिग्रहादिस्तु) शरीरादिपरिग्रहस्तु वसन्तोत्सव वेषपरिग्रहादिवत् स्वामिनो मुखविकासहेतुत्वात्कैङ्कर्यमेव ॥ १५३ ॥ ईश्वरशरीरस्य षाड्गुण्यप्रकाशकत्वात् षाड्गुण्यमिति व्यवहारः। नित्य-निरवद्यनिरतिशयौज्ज्वल्यसौन्दर्यसौगन्ध्यसौकुमार्यलावण्ययौवनमार्दवार्जवा-

---

२६८. स्वामिकैङ्कर्यसिद्ध्यर्थं मुक्तानां देहसंग्रहः।
भगवद्विग्रहस्सोऽपि षड्गुणैः पूर्ण इष्यते ॥

२६९. सौन्दर्यसौकुमार्यादिकल्याणगुणशेवधिः।
व्यापकत्वं विग्रहस्य तस्य गीतादिषु स्मृतम् ॥

---

*268. நித்யமுக்தர்கள் அனுப₄விப்பதற்காக ப₄க₃வானுக்குத் திருமேனி இருப்பது ஒட்டும். நித்யமுக்தர்களுக்குத் திருமேனி எதற்கு? எனில்: வஸந்தோத்ஸவஸமயத்தில் வேலைக்காரர்கள் பலவித₄வேஷங்கள் த₄ரித்து ஸ்வாமியை உகப்பிப்பதுபோலே, நித்யமுக்தர்கள் பலவித₄மான *ஶரீ*ரங்களை எடுத்துக்கொள்வதும் எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்திக் குறுப்பான கைங்கர்யமேயாகும். ஸர்வதே₃*ஶ* ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை₂களிலும் உசிதமான ஸர்வவித₄கைங்கர்யங்களையும் செய்வதே அவர்களுக்கு ஸ்வரூபமாகையால், அதற்காகவும் அவர்களுக்குத் திருமேனி அவசியமாகிறது. 153.

268*-269. ப₄க₃வானுடைய தி₃வ்யமங்க₃ளத் திருமேனி ஜ்ஞான*ஶ*க்தி ப₃லை*ஶ்*வர்ய வீர்யதேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறு கு₃ணங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதாகையால் ஷட்₃கு₃ண பூர்ணமானது என்றும், ஷாட்₃கு₃ண்யமயமானது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. நித்யமாய், குற்றமற்றதான ஒப்பற்ற ஒளி, ஸௌந்த₃ர்யம் (அவயவ அழகு), நறுமணம், ஸௌகுமார்யம் (திருமேனி மென்மை), திருமேனியழகு, யௌவனம், மனத்தின்மென்மை, நேர்மை முதலான எண்ணிறந்த கு₃ணங்களுக்கு இருப்பிடமாகவுமிருப்பது தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹம்.

द्यो दिव्यमङ्गलविग्रहगुणाः। तस्य व्यापकत्वं गीतासु प्रसिद्धम्
॥ १५४ ॥ मुक्तस्य शरीरं नास्तीति वचनं तु कर्मकृतशरीराभावपरम्।
तत्रेन्द्रियादीनां नित्यत्वादत एव कार्यकारणभावाभावात् प्राकृतवन्न
तत्त्वान्तरव्यपदेशः। एतेन तत्र शरीरादिकं नास्तीति मतनिरासः।
* तमसः परस्तादित्युक्त्या प्रकृत्येकदेशवादनिरासः। अप्राकृत
शब्दस्पर्शरूपरसगन्धाश्रयत्वादाकाशव्यावृत्तिः। ज्ञानात्मकत्वप्रतिपादनात्
जडमिति मतनिरासः॥ १५५ ॥

ப4க3வத்3கீ3தை விச்வருபத3ர்சனப்ரகரணம் முதலானவிடங்களில் தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹம் எங்கும் வியாபித்திருப்பது என்பதுவும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. 154.

/ "அசரீரம் வாவ ஸந்தம்" [சா2ந் 8-12-1] முதலான உபநிஷத்3வாக்யங்களில் முக்தனுக்கு சரீரமில்லை என்றது கர்மத்தால் ஏற்படும் ப்ராக்ருதமான சரீரமில்லை என்னும் கருத்திலேயேயாகும். அந்த அப்ராக்ருதசரீரத்தில் இந்த்3ரியங்கள் நித்யமாகையால், ப்ராக்ருத இந்த்3ரியங்களைப்போலே ஒன்றிலிருந்து உண்டாவதில்லையாகையால், அவற்றைப் போலே இவ்விந்திரியங்கள் தனித் தத்துவமாகக் குறிக்கப் படுவதில்லை. இத்தால், பரமபத3த்தில் சரீரம் இல்லை என்னும் வாத3ம் தள்ளப்பட்டது. "தமஸ: பரஸ்தாத்" [பு. ஸூ] [தமஸ் எனப்படும் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டது] என்று வேத3ம் பரமபத3த்தைக் குறிக்கையால், 'பரமபத3மானது ப்ரக்ருதியின் ஒரு பகுதியாயிருப்பது' என்னும் யாத3வப்ரகாச மதம் தள்ளப்படுகிறது. பரமாகாசம் எனப்படும் நித்ய விபூ4தியானது அப்ராக்ருதமான சப்3த3ம், ஸ்பர்சம், ருபம், ரஸம், க3ந்த4ம் என்னும் ஐந்து சக்திகளுக்கும் ஆச்ரயமா யிருப்பதால், சப்3த3ம் ஒன்றுக்கே ஆச்ரயமான ப்ராக்ருத மான ஆகாசத்தைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டது என விளங்குகிறது. "சிந்மயை: ஸ்வப்ரகாசைச்ச" முதலான ப்ரமாணங்களில் நித்யவிபூ4தியானது ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநஸ்வருபமாயிருப்பது என்று சொல்லப்படுகையால் "நித்ய

भगवतोऽप्राकृतदिव्यमङ्गलविग्रहस्यास्त्रभूषणाध्यायोक्तं (सर्वतत्त्वो) सर्वापाश्रयत्वम्। तद्यथा — पुरुषस्य कौस्तुभाकारत्वम्। प्रकृतेः श्रीवत्सरूपत्वम्। महतो गदारूपत्वम्। सात्त्विकाहङ्कारस्य शङ्खरूपत्वम्। तामसाहङ्कारस्य शार्ङ्गरूपत्वम्। ज्ञानस्यासिरूपत्वम्। अज्ञानस्य तदा-

---

२७०. सर्वतत्त्वाऽऽधारतोक्ता पुराणे तस्य वर्ष्मणः।
देशिकैरप्येवमुक्ता तत्प्रमाणानुसारिभिः॥

२७१. पुरुषः कौस्तुभाकारः श्रीवत्सः प्रकृतिस्तथा।
महान् गदा खड्गकोशौ ज्ञानाज्ञाने उभावपि॥

விபூ₄தி ஜட₃மான (ஸ்வயம் ப்ரகாஶமல்லாத) பொருள் என்னும் மதம் தள்ளப்படுகிறது. 155.

270-273. அத்திருமேனியானது ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்தி லுள்ள எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் ஆத₄ாரமாகவுமுள்ளது என்பது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் அஸ்த்ரபூ₄ஷணாத்₄யாயம் [1-22] முதலானவிடங்களில் கோ₄ஷிக்கப்பட்டது. அந்த ப்ரமாணங் களைப் பின்பற்றிநிற்கும் ஆசாரியர்களாலும் இவ்வர்த்த₂ம் ஆத₃ரிக்கப்படுகிறது. புருஷதத்துவத்தை ப₄க₃வானின் திரு மார்விலிருக்கும் ஸ்ரீ கௌஸ்துப₄மணி த₄ரித்து நிற்கிறது: ப்ரக்ருதிதத்வத்தை ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறு த₄ரித்து நிற்கிறது, 'மஹான்' என்னும் தத்வத்தை கௌமோத₃கீ என்னும் க₃தை₃யும், த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தை நாந்த₃கமென்னும் வாளும்; அவ்வறிவை மறைக்கும் அஜ்ஞானத்தை அவ்வாளின் உறை யும், ஸாத்விகாஹங்காரத்தை ஶார்ங்க₃மென்னும் வில்லும், தாமஸாஹங்காரத்தைப் பாஞ்சசன்னியமெனும் ஶங்க₂மும், அதிசஞ்சலமான மனமென்னும் தத்துவத்தை அதிவேக₃மாகச் சுழலும் ஸுத₃ர்ஶனசக்ரமும், பத்து இந்திரியங்களைப் பத்து அம்புகளும், ஐந்து தந்மாத்ரைகளையும் ஐந்து பூ₄தங்களையும் பல மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட வனமாலையும் த₄ரித்து நிற்கின்றன. இவ்விடத்தில், ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் அருளிய

चारकरूपत्वम्। मनसश्चक्रत्वम्। ज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियाणां शररूपत्वम्। सूक्ष्मस्थूलभूतानां वनमालाकारत्वम्। अत्र

* चेतश्चक्रति चेतनासिरमतिस्तत्संवृत्तिर्मालिका
भूतानि स्वगुणैरहंकृतियुगं शंखेन शार्ङ्गायते।
बाणाः खानि दशापि कौस्तुभमणिर्जीवः प्रधानं पुनः
श्रीवत्सं कमलापते! तव गदामाहुर्महान्तं बुधाः॥

इति संगृह्योक्तं पद्यमनुसंधेयम्॥ १५६॥ सा विभूतिरामोदप्रमोद-

---

२७२. सात्त्विकाहङ्कृतिश्शार्ङ्गं तामसी शङ्खरूपभृत्।
मनश्चक्रं चेन्द्रियाणि दशाभूवन् शरास्तथा॥

२७३. तन्मात्रभूतदशकं वनमालास्वरूपधृत्।
वेदान्तार्योक्तगाथात्रानुसन्धेया बुधोत्तमैः॥

பின் வரும் பாசுரமும், "சேதச்சக்ரதி" என்று தொடங்கி தீபிகையில் எடுக்கப்பட்டுள்ள இதே பொருளுள்ள ஸ்ரீவேதாந்த தேசிக குமாரரான வரதாசார்யர் அருளிய ச்லோகமும் அறிவிற்சிறந்தவர்களால் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை:-

பாசுரம்

"புருடன் மணிவரமாகப் பொன்று மூலப்
பிரகிருதிமறுவாக மான்தண்டாகத்
தெருள்மருள் வாள்மறைவாக ஆங்காரங்கள்
சார்ங்கஞ்சங்காக மனம்திகிரியாக
இருடிகங்களீரைந்தும் சரங்களாக
இருபூதமாலை வனமாலையாகக்
கருடனுருவமறையின் பொருளாம்கண்ணன்
கரிகிரிமேல் நின்றனைத்தும் காக்கின்றானே"
[ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்-தத்வத்ரயசிந்தநாதிகாரம்] 156

संमोदवैकुण्ठाख्यरूपेण चतुर्विधा, पुनरनन्ता, त्रिपाद्विभूतिपरमपद-परमव्योमपरमाकाशामृतनाकाप्राकृतलोकानन्दलोकवैकुण्ठायोध्यादिशब्द - वाच्या च ॥ १५७ ॥ तस्यां विभूतौ द्वादशावरणोपेतमनेकगोपुर-प्राकारैरावृतं वैकुण्ठं नाम नगरम् । तत्रानन्दनामको दिव्यालयः । तदन्तः रत्नमयानेकस्तम्भसहस्रैर्विरचिता महामणिमण्डपाख्या सभा ।

---

२७४. वैकुण्ठपरमव्योमपराकाशाऽमृतादिभिः ।
वाच्या नित्यविभूतिस्सा श्रीशयोः परमप्रिया ॥

२७५. प्रमोदामोदसंमोदशब्दवाच्यापि सा भवेत् ।
द्वादशावरणोपेतं वैकुण्ठनगरं महत् ॥

२७६. अनेकदिव्यप्राकारगोपुराद्यैरलङ्कृतम् ।
आनन्दनामा तन्मध्ये भाति दिव्यालयो महान् ॥

274-*275. வைகுண்ட2ம், பரமவ்யோம, பரமாகாஶம், அம்ருதம், நாகம், அயோத்4யை, அபராஜிதை, ஆநந்த3லோகம், அப்ராக்ருதலோகம், த்ரிபாத்3விபூ4தி முதலான சொற்களால் சொல்லப்படுவது இந்த நித்யவிபூ4தி. இது மேலேயும், சுற்றுப் புறமும் அளவற்றது. பெரிய பிராட்டியார்க்கும், ஸர்வேஶ்வர னுக்கும் இனியதாயிருப்பது. ப்ரமோத3ம், ஆமோத3ம், ஸம் மோத3ம் என்று சொல்லப்படுவதும் இந்த நித்யவிபூ4தியேயாம்; ஆமோத3ம், ப்ரமோத3ம், ஸம்மோத3ம் வைகுண்ட2ம் என்பவை பரமபத3த்தில் நாலு வ்யூஹங்களுக்கு ஸ்த2ாநமான நான்குவித4 மான பகுதிகள் என்பர். 157.

275*-281. அந்த நித்யவிபூ4தியில் ஸ்ரீவைகுண்ட2ம் என் னும் பெயருள்ளதொரு பெரிய தி3வ்யநக3ரம் பனிரண்டு ஆவரணங்களாலே சூழப்பெற்றதாய் விளங்குகிறது. தி3வ்ய மான பல மதில்கள், கோ3புரங்கள், நந்த3வனங்கள், குளங்கள், ஆறுகள், ஓடைகள் முதலானவற்றாலே அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறது அது. அதன் நடுவில் ஆநந்த3ம் என்னும்

तस्यां सहस्रफणामणितेजोविराजितोऽनन्तः। तस्मिन् धर्मादिमयदिव्य-सिंहासनम्। तदुपरि चामरहस्ताभिः विमलादिभिः सेव्यमानमष्ट-

२७७. तत्र सभा भाति महामणिमण्टपनामिका।
फणासहस्रमणिभिस्तेजिष्ठो भगवान् सदा॥
२७८. विराजते तत्र शेषस्तस्मिन् सिंहासनं महत्।
धर्मादिमयमत्रास्ति विमलाद्याभिरुज्ज्वलम्॥
२७९. स्त्रीभिश्चामरहस्ताभिः पद्ममष्टदलैर्युतम्।
प्रकृष्टज्ञानधामा स आदिशेषोऽत्र दीप्यते॥
२८०. तस्मिन् वाङ्मनसातीतभूमम‌ङ्गलविग्रहः।
विभूतिद्वयनाथश्च कल्याणगुणसागरः॥

பெயரையுடைய திருக்கோயில் ஒன்று உள்ளது. அங்கு, மணிமயமான ஆயிரக்கணக்கான தூண்களையுடைய *திரு மாமணி மண்டபம்* என்னும் பெயருடைய ஸபை₄யொன்று விளங்குகிறது. அதில் ஆயிரம் படங்களிலுள்ள ரத்தினங்களின் ஒளியால் விளங்குகிற திருவநந்தாழ்வான் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவர்மேல் த₄ர்மம், அத₄ர்மம், ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம், வைராக்₃யம், அவைராக்₃யம், ஐச்₂வர்யம், அநைச்₂வர்யம் என்னும் எட்டு கால்களை உடைய சீரிய சிங்காசனம் உள்ளது. அத₄ர்மம், அஜ்ஞானம், அவைராக்₃யம், அநைச்₂வர்யம் ஆகியவை நித்யவிபூ₄தியிலுண்டோ? எனில்: த₄ர்மம், அத₄ர்மம் முதலானவற்றுக்கு அபி₄மானிகளான நித்யஸூரிகளே கால்களாக எழுந்தருளியிருக்கிறார்களாகையாலே குறையில்லை. அதன்மேல், சாமரமேந்திய விமலை, உத்கர்ஷிணி, கிரியை, யோகா₃, ப்ரப்₄வீ, ஜ்ஞாநா, ஸத்யா, ஈசா₂நா என்னும் பெண்ணுருக்கொண்ட ஸூரிகளால் விளங்கும் எட்டு இதழ் கொண்ட தாமரைமலர் உள்ளது. அதன்மேலே '*அமிதௌஜா: பர்யங்க:*' [கௌஷீ] என்று உபனிஷத்தில் ஓதப்படும் பெருத்த ஜ்ஞாநப₃லங்களையுடையவனான ஆதி₃சே₂ஷன் ஒளிவிடுகிறான்.

दलात्मकं पद्मम्। तदुपरि प्रकृष्टविज्ञानधामा शेषः। तदुपरि वाचः परं महदद्भुतम्॥१५८॥ एवं नित्यविभूतिस्संग्रहेण निरूपिता॥१५९॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलक—श्रीमन्महाचार्यस्य प्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायां नित्यविभूतिनिरूपणं नाम षष्ठोऽवतारः॥

---

२८१. श्रीभूनीलादिसंयुक्तः नित्यमुक्तैश्च सेवितः।
लीलाकृतजगत्सृष्टिर्वासुदेवो विराजते॥

२८२. एषा विभूतिः श्रीशस्य संग्रहेण निरूपिता।
एषा नास्तीत्यादिवादाः प्रमाणशतखण्डिताः॥

॥ इति नित्यविभूतिप्रकरणम् ॥ ६ ॥

அந்த ஆதி₃ஶேஷனின் மேலே — வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாத பெருமையையுடைய மஹாத்₃பு₄தமான தி₃வ்ய மங்க₃ளத் திருமேனியையுடையவனும், இரண்டு விபூ₄திகளுக்கும் நாத₂னும், கல்யாணகு₃ணக் கடலாயிருப்பவனும், ஸ்ரீபூ₄மி நீளாதி₃தே₃விகளோடு கூடியவனும், நித்யமுக்தர்களால் ஸேவிக்கப்படுமவனும், உலகத்தைப்படைத்தளித்தழிப்பதை விளையாட்டாகச் செய்பவனுமான வாஸுதே₃வன் விளங்குகிறான் 158.

282. ஸ்ரிய:பதியினுடைய இந்த நித்யவிபூ₄தி இவ்வாறாகச் சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டது. "இது இல்லை; இருந்தாலும் அழிவுள்ளது; ப்ராக்ருதமானது" முதலான வாத₃ங்கள்,— *"ஸோऽத்₄வந: பாரமாப்நோதி தத்₃ விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம்"* [ஸம்ஸார மண்ட₃லத்தின் அக்கரையை அடைகிறான்; அதுவே விஷ்ணுவின் பரமபத₃ம்] *"தத்₃ விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம் ஸதா₃ பஶ்யந்தி ஸூரய:"* [விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபத₃த்தில் நித்யஸூரிகள் எப்போதும் (பரமபுருஷனைக்) காண்கிறார்கள்.] *"நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே₂" "ஹிரண்மயே பரே லோகே" "பரமே வ்யோமந்" "ப்ரஜாபதேஸ் ஸப₄ாம் வேஶ்ம" "தமஸ: பரஸ்தாத்" "ரஜஸ: பராகே" "தி₃வி திஷ்ட₂த்யேக:" "ஸ ஆக₃ச்ச₂தி விசக்ஷணமாஸந்தீ₃ம்" "உருகா₃யஸ்ய வ்ருஷ்ண: பரமம் பத₃ம்*

॥ अथ सप्तमोऽवतारः ॥

अथ क्रमप्राप्तं धर्मभूतज्ञानं निरूप्यते ॥ १६० ॥

॥ अथ धर्मभूतज्ञानप्रकरणम् ॥

२८३. ज्ञानस्वरूपयोर्ज्ञानं यज्जीवपरयोस्सदा ।
धर्मतामेति तद्धर्मभूतज्ञानमितीर्यते ॥

அவப$_4$ாதி பூ$_4$ரி" "உத$_3$ஸ்தப்$_4$நா நாகம்ருஷ்வம் ப்$_3$ருஹந்தம்" "ஸஹஸ்ரஸ்தூ$_2$ணே விமிதே த்$_3$ருட$_4$ உக்$_3$ரே யத்ர தே$_3$வாநாமதி$_4$ தே$_3$வ ஆஸ்தே" "பரோதி$_3$வோ ஜ்யோதி:" முதலான வேத$_3$ வாக்கியங்களாலும், இவற்றை உபப்$_3$ரும்ஹணம் செய்யும் நூற்றுக்கணக்கான இதிஹாஸபுராண வசனங்களாலும் தள்ளப் படுகின்றன. 159.

நித்யவிபூ$_4$திப்ரகரணம் முற்றிற்று.

7. தர்மபூதஜ்ஞாநப்ரகரணம்

283. இதுவரையில் மூன்று ப்ரமாணங்களும், பிரமேயங் களுக்குள் ஜட$_3$த்$_3$ரவ்யங்களான பிரகிருதியும், காலமும், அஜட$_3$த்$_3$ரவ்யங்களில் அசேதனமான நித்யவிபூ$_4$தியும் நிருபிக்கப் பட்டன. அசேதனமான அஜட$_3$த்$_3$ரவ்யங்களிரண்டில் மற் றொன்றான த$_4$ர்மபூ$_4$தஜ்ஞாநம் இனி இப்ரகரணத்தில் நிருபிக்கப் படுகிறது. மேல் வரும் மூன்று ப்ரகரணங்களிலும் முறையே அஜட$_3$த்$_3$ரவ்யங்களில் சேதனரான ஜீவனும், ஈச்வரனும், அத்$_3$ரவ்யங்களும் நிருபிக்கப்பட்டு, ப்ரமாணப்ரமேயரூப ஸகல பதா$_3$ர்த்த$_2$ சிந்தநபரமான இந்நூல் முடிவுபெறும். நிற்க அறிவையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட சேதனர்களான ஜீவ னுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் எப்போதும் யாதொரு அறிவு த$_4$ர்மமா யிருக்கிறதோ, அதுவே த$_4$ர்மபூ$_4$தஜ்ஞானம் எனப்படுகிறது. தேஜோரூபமான சூரியன், அக்$_3$னி, முதலானவற்றுக்குத் தேஜோமயமான ஒளி த$_4$ர்மமாயிருப்பதுபோலே ஜ்ஞானமயனை ஜீவனுக்கு ஜ்ஞானமயமான அறிவு த$_4$ர்மமாயிருக்கக் குறை யில்லை. 160.

स्वयंप्रकाशत्वे सति अचेतनद्रव्यत्वे सति सविषयत्वम् (स्वयंप्रकाशाचेतनद्रव्यत्वे सति विषयित्वम्), विभुत्वे सति प्रभावत् द्रव्यगुणात्मकत्वम्, अर्थप्रकाशो बुद्धिः इत्यादि तल्लक्षणम्। तद्धर्मभूतज्ञानं ईश्वरस्य नित्यानां च सर्वदा नित्यमेव विभु च। बद्धानां तिरोहितम्।

---

२८४. इदं सविषयं नित्यं स्वप्रकाशमचेतनम्।
एतन्नित्येष्वीश्वरे च सर्वदा विभु भासते॥

२८५. बद्धेषु तु विभुत्वं तत् तत्तत्कर्मतिरोहितम्।
संकोचप्रसरावस्थां यातीदं तेषु कर्मभिः॥

284-286. (1) தானே பிரகாஶிப்பதாய், அசேதநத்3ரவ்யமாய், விஷயத்தை உடையதாயிருக்கை. (2) எங்கும் பரவியதாய், ஒளிபோல த்3ரவ்யமொன்றுக்கு கு3ணமாயிருக்கை. (3) பொருள்களை அறிவிக்கும் அறிவாயிருக்கை முதலானவை இந்த த4ர்மபூ4தஜ்ஞானத்தின் லக்ஷணம். அடுத்த பாராவில் இதன் விரிவு காணலாம். இந்த அறிவானது விஷயத்தை அறிவதாகவே உள்ளது. ஜீவேஶ்வரர்களுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் இதற்குள்ள ஏற்றம் இது. இவ்வறிவு நித்யமாயிருப்பது; "*ந விஜ்ஞாதுர் விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்3யதே*" [அறிபவனை ஜீவனின் அறிவுக்கு அழிவில்லை.] என்னும் ஶ்ருதி இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். இது ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருப்பது; அதாவது—மற்றொன்றின் உதவியில்லாமல் தானே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாஶிப்பது. அஜட3மாயிருப்பது என்பதும் இதுவே. அசேதனமாயிருப்பது இது; அதாவது—அறிவற்றதாயிருப்பது இவ்வறிவு; தான் ஆத்மாவுக்கு த4ர்மமாயிருப்பதுபோலே, தனக்கு த4ர்மமாக மற்றொரு அறிவை உடைத்தாயிராதது இது என்று கருத்து. நித்யர்களிடத்தும், ஈஶ்வரனிடமும் உள்ள இந்த அறிவு எப்போதும் விபு4வாகவே (ஸர்வவ்யாபியாகவே) உள்ளது. ஸம்ஸாரிகளான ப3த்3த4 ஜீவர்களிடத்தில் அந்த விபு4த்வம் அவரவர்களுடைய கர்மத்தால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது.

मुक्तानां पूर्वं तिरोहितमनन्तरमाविर्भूतम्। ननु—ज्ञानस्य नित्यत्वे 'ज्ञानमुत्पन्नम्, ज्ञानं नष्टम्' इति व्यवहारः कथमिति चेत्; तदुच्यते—

---

२८६. नाशोत्पत्तिव्यवहृतिरेतस्यैतदवस्थया।
मुक्तेरनन्तरं त्वेतत् यावत्कालं विभु स्मृतम्॥

புண்யபாபரூப கர்மங்களால் இவ்வறிவு விரிவையும் சுருக்கத்தை யும் அடைகிறது. ப₄த்₃த₄ரிடம் 'அறிவு உண்டாயிற்று' என்றும், 'அறிவு அழிந்தது' என்றும் உண்டாகும் வியவஹாரம் அறிவில் ஏற்படும் இவ்வேற்றத்தாழ்வுகளையிட்டே பொருந்தியதாகிறது. கல்லாகவும் கட்டையாகவும் உருக்கொண்டு கிடக்கும் சேதனரிடத்தும் அறிவு அழிவதில்லை; பாபகர்மத்தால் அடியோடு மறைக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறதித்தனை. அப்படியே அறிவு உண்டாவதுமில்லை; புண்ய கர்மத்தால், மறைத்த பாபம் நீங்கி அறிவு வெளிப்படுகிறதித்தனை. மோக்ஷத்தில் அடியோடு ஸர்வ பாபங்களும் நீங்கப்பெறுவதால் அதற்குப்பின் காலதத்வமுள்ள தனையும் அவர்களிடத்திலுள்ள அறிவு ஸர்வவ்யாபியாகவே விளங்குகிறது.

"யதா₂ ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாளநாந்மணே:।
தோ₃ஷப்ரஹாணே ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே ததா₂॥
யதோ₂த₃பாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்ப₃ரம்।
ஸதே₃வ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்ப₄வ: குத:॥
ததா₂ ஹேயகு₃ணத்₄வம்ஸாத் அவபோ₃த₄தா₃யோ கு₃ணா:।
ப்ரகாஶ்யந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே॥

[மணியிலுள்ள மலத்தைக் கழுவுவதினால் ஒளியானது புதிதாக உண்டுபண்ணப்படுவதில்லை. அப்படியே தோ₃ஷம் நீங்கும் போது ஆத்மாவுக்கு ஞானம் புதிதாக உண்டாவதில்லை; (எப்பொழுதுமுள்ள ஒளியும் ஞானமும் பிரகாஶிக்கத் தொடங்கு கின்றன) கிணறு வெட்டுவதினால் ஜலமானது உண்டுபண்ணப் படுவதில்லை. உள்ள ஜலமே வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இல்லாததை எப்படி உண்டுபண்ணமுடியும்? அப்படியே (ஞானத்தை மறைக்கும் பாபம் படிப்படியாகக் குறைந்து

ज्ञानस्य संकोचविकासावस्थामादाय तत्संभवात् ॥ १६१ ॥ इतेः

२८७. सकर्तृकावभासत्वं सकर्मकविभासता ।
इत्यादि लक्षणं प्रोक्तमनेकं देशिकोत्तमैः ॥

அதுகாரணமாக அஜ்ஞானம் முதலான) கெட்ட குணங்கள் படிப்படியாக நீங்குவதால், ஞானம் முதலிய ஆத்ம குணங்கள் வெளிப்படுத்தப் படுகின்றனவேயொழிய உண்டுபண்ணப்படுவதில்லை. அவை ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருப்பவையன்றோ.] என்னும் விஷ்ணுத₄ர்ம (104-54...56) ஶ்லோகங்கள் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். 161.

287. முன் நான்கு ஶ்லோகங்களில் விவரிக்கப்பட்ட த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத் தன்மைகளிலிருந்து பின்வரும் லக்ஷணங்கள் அதற்குப் பொருந்துமென்பது தெளிவாகும். (1) அசேதநத்₃ரவ்யமாயும், விஷயத்தை க்₃ரஹிப்பதாயுமிருப்பது: (2) ஸ்வயம் ப்ரகாஶமாகவும் அசேதந த்₃ரவ்யமாகவும், ஸத்வ கு₃ணமற்றதாகவுமிருப்பது. (3) விபு₄வாயிருப்பதாகவும், ஒளியைப்போல் த்₃ரவ்யமாகவும், கு₃ணமாகவுமிருப்பது. (4) விஷயங்களை அறிவிக்கும் அறிவாயிருப்பது முதலியவை. ஸ்ரீ வேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் பின்வரும் லக்ஷணங்களை அருளியுள்ளார் :—*(1) ஸகர்த்ருகாவப₄ாஸத்வம்*—கர்த்தாவோடு கூடியதாகப் பிரகாஶிப்பது; *(2) ஸகர்மகாவப₄ாஸத்வம்* — கர்மத்தை-(விஷயத்தை)-உடையதாய் பிரகாஶிப்பது; அதாவது:—'க₄டமஹம் ஜாநாமி' [நான் குடத்தை அறிகிறேன்] என்னும் அறிவானது தான் பிரகாசிக்கும் போதே,-'அஹம்' என்று கர்த்தா (அறிவுக்கு ஆஶ்ரயம்) ஆன ஆத்மாவோடு கூடியதாகவும், 'க₄டம்' என்று அறிவுக்கு விஷயமான கர்மத்தோடு கூடியதாகவுமே பிரகாஶிக்கிறதன்றோ. இத்தன்மைகள் எல்லா அறிவுக்கும் உண்டாகையாலும், வேறு எதற்கும் கிடையாதாகையாலும் இவை அறிவின் லக்ஷணமாகின்றன. (1) மிகவும் வேக₃த்தையுடைத்தாயிருப்பது, (2) மிகவும் நுண்ணியதாயிருப்பது, (3) மிகவும் லகு₄வாயிருப்பது, (4) தானிருக்கும்போது பிரகாஶியாமலிராமை என்னும் லக்ஷணங்கள் ஸ்ரீமந்நாத₂முனிகளால் நியாயதத்துவத்திலே

पादात् यथा उदकं क्षरति, तथा ज्ञानमपीन्द्रियद्वारा निस्सृत्यार्थेन सन्निकृष्यते। अहिकुण्डलवत् संकोचविकासौ॥ १६२॥

---

२८८. निस्सृत्येन्द्रियमार्गेण ज्ञानं बाह्यार्थबोधकम्।
दृते रन्ध्राद्वारिधारा निर्गच्छति यथा बहिः॥

२८९. ऋजुकुण्डलभावौ च यथाऽहेस्तद्वदस्य च।
यदाश्रयस्सदा यस्यात्स तस्य गुण उच्यते॥

२९०. सदा चान्याश्रितत्वास्य तद्गुणत्वं प्रकीर्त्यते।
द्रव्यत्वं चात्र संकोचविकासावस्थया भवेत्॥

அருளிச்செய்யப்பட்டன. அவ்யாப்தி அதிவ்யாப்தி பரிஹாரத்திற்காக இவற்றில் சில பரிஷ்காரங்களைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஆக இப்படி இந்த த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்திற்கு ஆசார்யர்களால் நிரூபிக்கப்பட்ட லக்ஷணங்கள் பலவாயிருக்கின்றன. 161.

288-*289. இவ்வறிவானது இந்திரியத்தின் வழியாக வெளிப்பட்டு வெளிவிஷயங்களை அறிவிக்கிறது. துருத்தியின் துளையிலிருந்து எப்படி நீர்த்த₄ாரை வெளிப்படுகிறதோ, அப்படியே இது இந்திரியங்களின் வழியாக வெளிப்படுகிறது. பாம்பு ஒருகால் தன் உடலை நீட்டியும், ஒருகால் சுருட்டியுமிருப்பதுபோல், இதுவும் சிலசமயம் விரிந்தும், சிலசமயம் சுருங்கியுமிருக்கிறது. 162.

289*-291. இந்த த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம் த்₃ரவ்யமாகவும் கு₃ணமாகவுமிருக்கிறதென்பது விவரிக்கப்படுகிறதினி. *கு₃ணமாவது*:- யாதொன்று மற்றொன்றைத் தான் உள்ள வரையிலும் ஆச்ரயித்திருக்கிறதோ, அது அந்த மற்றொன்றுக்கு கு₃ணமெனப்படுகிறது. இந்த லக்ஷணத்தின்படி பார்த்தால், எப்போதும் ஆத்மாவை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கும் அறிவு ஆத்மாவிற்கு கு₃ணம் எனத்தக்கது என்பது தெளிவாகும். பல நிலைகளுக்கு

२९१. प्रभायामिव चात्रापि धर्मद्वयमबाधितम्।
स्वाश्रयात्स्थितिरन्यत्र तद्वद्द्वोपपद्यते॥

२९२. इदं च दीपवत्स्वस्य स्वान्यस्यापि प्रकाशकम्।
स्वप्रकाशमपीदं न सदा सर्वस्य भासते॥

२९३. अर्थप्रकाशवेलायां स्वाश्रयस्यैव दीप्यते।
कालान्तरीयं ज्ञानं तु स्मृत्यैव ज्ञायते तथा॥

ஆ*ஶ்*ரயமாயிருப்பது த்₃ரவ்யம் என்று த்₃ரவ்ய லக்ஷணத்தைச் சொல்லியிருக்கிறோம். இந்த த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்திற்கும் சுருங்கி யிருக்கும் நிலைகளும், விரிந்திருக்கும் நிலைகளும் உண்டாகை யாலே இது த்₃ரவ்யமாகவும் ஆகிறது; ஒரே பொருள் த்₃ரவ்ய மாகவும் கு₃ணமாகவும் ஆகலாமோ? எனில்; சூரியன் முதலிய தேஜ:பதா₂ர்த்த₂ங்களின் ஒளி த்₃ரவ்யமாகவும் கு₃ணமாகவும் ஆவதுபோலே இதுவும் ஆகலாம். ந்யாய மதத்திற்போலே, நம் மதத்தில் த்₃ரவ்யமாயிருக்கையும், கு₃ணமாயிருக்கையும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்₃த₄மன்று என்பது இவ்விடத்தில் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஒரு பொருளுக்கு கு₃ணமாயிருப்பது அப்பொருளில்லாத வேறிடத்திலும் பரவியிருக்க முடியுமோ? எனில்: சூரியனுக்கு கு₃ணமான ஒளி எங்கும் பரவியிருப்பது போல, இதுவும் ஆ*ஶ்*ரயமில்லாதவிடத்திலும் பரவுவது கூடும். *

292-*295. விளக்கு முதலிய ஒளிப்பொருள்களைப்போலே இது தன்னையும், மற்றவற்றையும் ஒளிவிடச்செய்வது. தானே பிரகா*ஶி*ப்பதாயினும் இது எல்லோருக்கும் எப்போதும் பிரகா*ஶி*ப்பதில்லை. விஷயங்களை ஒளிவிடச்செய்யும்போதே, தனக்கு ஆ*ஶ்*ரயமான ஆத்மாவிற்கு மாத்திரமே இது பிரகா*ஶி*க்கிறது. இறந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட அறிவு '*ஸ்ம்ருதி*' எனப்படும் நினைவினாலேயே அறியப்படுகிறது. தானே ஒளி விடுவதில்லை. ஒவ்வொரு ஆத்மாவுக்கும், ஈ*ஶ்*வரனுக்கும் தனித்தனியாயிருக்கும் இந்த த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானங்களில் ஒரு சேதனனுடைய அறிவு மற்றொருவனுக்கு ப₃த்₃த₄த₃*ஶை*யில் தானே பிரகா*ஶி*ப்பதில்லை; அவனுடைய செயல்கள் முதலிய

सर्वं ज्ञानं स्वत एव प्रमाणम्। स्वयंप्रकाशं च ॥ १६३ ॥
विप्रतिपन्ना संवित् स्वगतव्यवहारं प्रति स्वाधीनकिञ्चित्कारा; स्व-

---

२९४. आत्मान्तरगतं ज्ञानमनुमानेन गृह्यते।
एकमेव ज्ञानमतो विषयो विषयि स्वयम् ॥
२९५. यतः स्वयंप्रकाशं सत् प्रकाशयति चापरान्।
स्वतःप्रमाणमिदमित्युच्यते शास्त्रविद्वरैः ॥
२९६. स्वतो ज्ञानेषु विषयास्तित्वमेव प्रतीयते।
शुक्तौ रजतबुद्धावप्यस्तितैव प्रकारिणी ॥
२९७. प्रकारांशे परं दोषात् प्रमात्वं प्रतिबध्यते।
तस्मात्प्रमायाः प्रामाण्यं स्वत एवेति निश्चितम् ॥

வற்றைக்கொண்டு அநுமானத்தாலே அறியப்படுகிறது. இப்படி தானே பிரகாஶிப்பதாகவும், பிறவற்றை ஒளிவிடச்செய்வதாகவுமிருப்பதால் அறிவு ஒன்றே விஷயமாகவும் விஷயியாகவும் இருக்கிறது; அதாவது—பொருள்களைத்தான் க்₃ரஹிப்பதாகவும், தானும் க்₃ரஹிக்கப்படுவதாகவும் இருக்கிறது. *

295*-*298. 'இந்த அறிவானது தானகவே (இயற்கையிலே) பிரமாணமாய் - (உண்மையறிவாய்) - இருப்பது' என்று சிறந்த சாஸ்திர ஞானிகள் உரைக்கின்றனர். ஆனல் இங்கு ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவாக அறியவேண்டும். 'பொருள் உள்ளது' என்பது மாத்திரமே அறிவில் தானகத் தோன்றுவது. அப்பொருளின் தன்மைகளில், மற்ற காரணங்களால் மயக்கம் ஏற்பட இடமுண்டு. சிப்பியைப் பார்த்து 'இது வெள்ளி' என்று நினைப்பதாகிற அறிவிலும் 'இது' என்னும் ப்ரகார்யம்ஶத்தாலே அப்பொருளின் உண்மை (உள்ளதாயிருக்கும் தன்மை) தானகவே அறியப்படுகிறது. 'சிப்பியாயிருக்கும் தன்மை'யாகிற ப்ரகாராம்ஶத்தில், தோ₃ஷத்தாலே உண்மை அறிவு தடைபட்டுத் தவருன அறிவு ஏற்படுகிறது. ஆகையால், அறிவுக்குத் தானகவே ப்ராமாண்யம் உண்டென்று நிர்சயிக்கப்படுகிறது. ப்₄ரமஸ்த₂லங்களில் தோ₃ஷத்தாலே ப்ரகாராம்ஶத்தில் அப்ராமாண்யம் உண்டாகிறது. 163.

सजातीयसंबन्धानपेक्षव्यवहारहेतुत्वात् ; अर्थेन्द्रियदीपादिवत् । न च

இனி, 'ஜ்ஞானம் தானே ப்ரகாசிப்பது' என்று முன் கூறியது அநுமானத்தைக்கொண்டு ஸாதி₄க்கப்படுகிறது. "விசார விஷயமாயிருக்கும் த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம், தன்னால் உண்டுபண்ணப்படும் வ்யவஹாரத்தைக் (வழக்கைக்) குறித்து, தனக்கே அதி₄நமான வியாபாரத்தை (செயலை) உடையது; தன் ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்றொன்றின் ஸம்ப₃ந்த₄த்தை (தொடர்பை) எதிர்பாராமல், தானே அவ்வழக்கிற்குக் காரண மாயிருப்பதாகையால்; விஷயங்கள், இந்திரியங்கள், விளக்கு முதலானவற்றைப்போலே" என்பது 'ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம் ப்ரகாசம்'என்று ஸாதி₄க்கும் அநுமானமாகும். முதலில் மூன்று த்₃ருஷ்டாந்தங்களையும் எடுத்துக்கொள்வோம். (1) *விஷயங்களாகிற வெளிப்பொருள்கள்* தம்மைப்பற்றிய வழக்கை உண்டாக்கும்போது, இந்த்₃ரியங்களோடு அவற்றுக்குள்ள ஸம்ப₃ந்த₃ம் வ்யாபாரம் ஆகிறது. இங்கு வழக்கு உண்டாகும்போது, விஷயங்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியான விளக்கு முதலானவற்றோடு தொடர்பு எதிர்பார்க்கப்படுகிறதேயொழிய, ஒரே ஜாதியான மற்றொரு விஷயத்தின் தொடர்பு எதிர் பார்க்கப்படுவதில்லை. *(2) இந்த்₃ரியங்கள்* க₄டம் முதலான விஷயங்களைப் பற்றிய வ்யவஹாரத்தை உண்டாக்கும்போது, அவ்விந்திரியங்கள் குடத்துடன் சேருவதே வ்யாபாரம் ஆகிறது. இங்கு வழக்கு உண்டாகும்போது, இந்த்₃ரியங்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியான விஷயம், விளக்கு முதலானவற்றோடு தொடர்பு எதிர்பார்க்கப்படுகிறதேயொழிய, ஒரே ஜாதியான மற்றோர் இந்திரியத்தோடு தொடர்பு எதிர்பார்க்கப் படுவதில்லை. (3) *விளக்கு* க₄டம் முதலான விஷயங்களைப் பற்றிய வழக்கை உண்டாக்கும்போது, இருட்டைப் போக்குவது அதன் வ்யாபாரம் (செயல்) ஆகிறது. இங்கு வழக்கு உண்டாகும்போது, விளக்கைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியான விஷயம், இந்த்₃ரியங்கள் முதலியவற்றோடு தொடர்பு எதிர் பார்க்கப்படுகிறதேயொழிய, ஒரே ஜாதியான மற்றொரு விளக்கு, அல்லது ஸூர்ய வெளிச்சம் முதலானவற்றோடு தொடர்பு எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை. இம்மூன்று த்₃ருஷ்டாந்தங்களிற்போலவே, ஜ்ஞானமானது க₄டம் முதலான விஷயங்களைப் பற்றியோ தன்னைப் பற்றியோ வழக்கை உண்டாக்கும்

चक्षुरालोकयोस्सजातीयत्वं, आहङ्कारिकतैजसयोर्भेदात् (इन्द्रियभेदः)। अनेन—ज्ञानस्य क्षणिकत्वम्, त्रिक्षणावस्थायित्वम्, प्रातिभासिकवत् व्यावहारिकस्यापि मिथ्यात्वम्, परतः प्रामाण्यम्, ज्ञानस्यैवात्मत्वमित्यादिपक्षा निरस्ताः। स्तम्भः स्तम्भ इत्यादिधारावाहिकज्ञानं तु एकमेव॥१६४॥

போது, அவ்விஷயங்களோடு சேருவது ஜ்ஞானத்தின் வ்யாபாரமாகிறது. இங்கு வழக்கு உண்டாகும்போது, அங்குபோலே ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியான விஷயம், இந்த்₃ரியம், விளக்கு முதலானவற்றோடு தொடர்பு எதிர்பார்க்கப்பட்டாலும், ஒரே ஜாதியான மற்றொரு த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தோடு தொடர்பு எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை. ஆகையால், இவ்வநுமானத்திலிருந்து, ஜ்ஞாநம் தன்னைக் காட்டிக்கொள்வதற்கு மற்றொரு ஜ்ஞானத்தை எதிர்பாராமையால் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் (தானே பிரகாசிப்பது) என்று தேறிற்று. இங்கு பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது:— இரண்டாவது மூன்றாவது த்₃ருஷ்டாந்தங்களில் கண் எனும் இந்த்₃ரியம் தைஜஸம் (தேஜஸ்ஸினால் உண்டாகின்றது); ஆகையால், அது தைஜஸமான விளக்கோடு ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்ததாயிற்றே என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு பதிலாவது:— கண் தைஜஸம் என்று 'தேஜஸ்ஸினால் *போஷிக்கப்படுவது*' என்னும் கருத்தில் ச்ருதி முதலானவற்றில் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய, 'தேஜஸ்ஸினால் *உண்டாவது*' என்னும் கருத்தில் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் கண்ணும் விளக்கும் ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்தனவல்ல. இவ்வளவால்—(1) ஜ்ஞானம் க்ஷணிகம் என்னும் பௌ₃த்₃த₄மதம், (2) ஜ்ஞாநம் மூன்று க்ஷணங்களே இருப்பது என்னும் நையாயிகமதம், (3) சிப்பியை வெள்ளியென மயங்கும் ப்ராதிப₄ாஸிக ஸ்த₂லத்திற்போலே, வெளியுலகைக் காணும் வ்யாவஹாரிகஜ்ஞானமும் மயக்கமே என்னும் மாயாவாதி₃மதம். (4) ஜ்ஞாநம் பிரிதொன்றாலேயே ப்ரமாணமாகிறது என்னும் நையாயிகமதம். (5) ஜ்ஞாந மாத்ரமே ஆத்மா (ஜ்ஞாநத்தை உடையதல்ல) என்னும் அத்₃வைதிமதம் ஆகிய மதங்கள் தள்ளப்பட்டனவாகின்றன. "கம்பம், கம்பம்" என்று தொடர்ந்து ஒரே பொருளை அறிவதாகிற த₄ாராவாஹிக விஜ்ஞாநம் (அறிவுக் கோர்வை) சிலர் கூறுவது போல் பல ஜ்ஞானங்களன்று; ஒரே ஜ்ஞாநமே. 164.

ननु, आगमबलात् ज्ञानस्य नित्यत्वाङ्गीकारे कथं जागरसुषुप्त्यादिभेदसिद्धिरिति चेन्न। यथा दाहकस्य वह्नेः दाह्यसन्निधौ मण्यादिप्रतिबन्धकात् दाहाभावः, तद्वत् ज्ञानतिरोधायकतमोविशेषसंनिधानासंनिधानाभ्यां स्वापादिसिद्धिः। पुंस्त्वादिवच्च। पुंस्त्वादिकं तु बाल्ये तिरोहितं यौवने आविर्भवति ॥ १६५ ॥ यो यदाश्रितस्वभावः, स

२९८. अप्रामाण्यं प्रकारांशे भ्रमस्यायाति दोषतः।
इदं ज्ञानं नित्यमपि स्वापादौ तु तिरोहितम् ॥
२९९. प्रगाढतमसा वह्निशक्तिर्मण्यादिना यथा।
अन्तर्वस्तुस्फूर्तिरस्ति स्वापादाविति केचन ॥

298*–299. *"ந விஜ்ஞாதுர் விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்₃யதே"* [அறிபவனின் அறிவுக்கு அழிவில்லை.] என்னும் வேத₃வாக்கிய ப₃லத்தாலே அறிவை நித்யமாக ஒப்புக்கொண்டால், தூங்கும்போதும் மூர்ச்சை₂யுறும் போதும் அறிவற்றிருப்பதற்குக்காரணமென்ன? எனில், அப்போதும் அறிவு இருக்கிறது. ஆனால் வலிதான தமோகு₃ணத்தால் அது மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எரிக்கும் சக்தியுள்ள நெருப்பு—மணி, மந்திரம் முதலான தடைகள் இருக்கும்போது வைக்கோல் முதலியவற்றை எரிப்பதில்லையென்பதைக் காண்கிறோம்; அப்படியே தூக்கம் முதலானவற்றில் அறிவை மறைக்கும் தமோகு₃ணம் இருப்பதால் அறிவு வெளிப்படுவதில்லை; அக்கு₃ணம் மேலோங்கியில்லாதபோது அறிவு வெளிப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் மற்றுமோர் உத₃ாஹரணமுண்டு. ரேதஸ்ஸு (வீர்யம்) என்னும் ஆண்மைத்தாதுவானது உடம்பில் எப்போதும் இருந்தாலும் பா₃லப் பருவத்தில் தடையிருப்பதாலே அது தோன்றுவதில்லை. வாலிபப்பருவத்தில் தடையில்லாமையாலே வெளிப்படுகிறது. "தூக்கத்திலும், உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மவஸ்துவின் அநுப₄வம் உள்ளது; அதனாலேயே 'நான் ஸுக₂மாகத் தூங்கினேன்' என்று தூங்குமவன் ஸுகா₂நுப₄வத்தை உணருகிறான்" என்று சிலர் உரைக்கிறார்கள். ஆகையால் அறிவுக்கு எக்காலத்திலும் அழிவில்லை என்பது நிச்சயம். 165.

तस्य गुण इति गुणलक्षणलक्षितत्वात् ज्ञानं गुणः; विशेषणादिवत्। यतस्संकोचविकासावस्थावत् अतो द्रव्यमपि भवति। आत्मगुणभूतस्य ज्ञानस्य द्रव्यत्वं कथमिति न शङ्कनीयम्। प्रभावत् एकस्यैव द्रव्यत्व-गुणत्वयोर्विरोधाभावात्। अवस्थाश्रयो द्रव्यमिति हि द्रव्यलक्षणम्। स्वाश्रयादन्यत्र वर्तमानत्वमपि प्रभावदुपपद्यते ॥ *१६६ ॥ प्रयोगश्च— गुणभूता बुद्धिः द्रव्यम्, प्रसरणादिमत्त्वात्, प्रभावत्; ज्ञानं द्रव्यम्, संयोगादृष्टान्यत्वे सति भावनाकारणत्वात्, आत्मवत्—इति। मुक्त-ज्ञानस्य युगपदनन्तदेशसंयोगो नयनसूर्यादितेजोवत् संभवति ॥ १६७ ॥ ज्ञानम्, मतिः प्रज्ञा संवित् धिषणा धीः मनीषा शेमुषी मेधा बुद्धिः- इत्येवमादयश्शब्दाः ज्ञानपर्यायाः ॥ १६८ ॥ बुद्धिरेवोपाधिभेदात् सुख

/ "கு3ணமாயிருக்கும் ஜ்ஞானம் த்3ரவ்யமாகவுமிருக்கிறது. விரிதல், சுருங்குதல் முதலான க்ரியைகளை உடைத்தாயிருக்கையால்; (ஸூர்யன் முதலியவற்றின்) ஒளியைப்போலே" "த4ர்மபூ4த ஜ்ஞானம் த்3ரவ்யமே; ஸம்யோக3ம், புண்யம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருந்துகொண்டு, பா4வநா ரூபமான த்4யானத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதால்; ஆத்மாவைப்போலே" என்னும் அனுமானங்கள்—ஜ்ஞானம் கு3ணமாயிருந்தபோதிலும் த்3ரவ்யமாகவுமிருக்கும் என்னும் விஷயத்தை ஸாதி4க்கின்றன. கண்ணினுடைய கிரணங்களும், ஸூர்யனுடைய கிரணங்களும் ஒரே சமயத்தில் வெகுதூ3ரம் பரவுவதுபோல், முக்தனுடைய ஜ்ஞானம் ஒரே சமயத்தில் எல்லாவிடத்திலும் பரவுவதும் பொருந்தும். 167.

*300. ஸம்வித், தீ4, தி4ஷணா, ஜ்ஞானம், மதி, ப்ரஜ்ஞா, மநீஷா, ஶேமுஷீ, மேதா4, பு3த்3தி4 முதலான பத3ங்கள் த4ர்மபூ4தஜ்ஞானமாகிற அறிவைச் சொல்லுமவையாகும். 168.

148, 149 பக்கங்களில் உள்ள 289 - 291 ஶ்லோகங்களின் விவரணம் தீ3பிகை 166ன் விவரணமாகும்.

दुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नरूपा। सुखादे(रवजनकतया)र्जनकतयाऽभ्युपगतज्ञानातिरेके प्रमाणाभावात्। इच्छामि द्वेष्मीति व्यवहारस्य स्मरामीत्यादिवत् ज्ञानविशेषेणोपपत्तेः ॥ १६९ ॥

---

३००. संविद्धीर्धिषणाप्रज्ञेत्यादयो ज्ञानवाचकाः।
सुखदुःखप्रयत्नेच्छाद्वेषरूपा भवेन्मतिः॥

३०१. उपाधिभेदान्न भवेत्तेषां ज्ञानातिरिक्तता।
स्मरामीत्यादिवद्द्वेष्मीच्छामीत्याद्या हि देहिनाम्॥

३०२. व्यवहारा ज्ञानभेदकृता एवेति सम्मतम्।
कामादयो मन इति श्रुत्युक्तिर्धीभिदाजुषः॥

300*–*302. ஸுக₂ம், து₃க்கம், ப்ரயத்நம், விருப்பம், வெறுப்பு முதலானவை பற்பல உபாதி₄களாலே வேறுபட்டிருக்கும் ஜ்ஞானத்தின் நிலைகளேயாகும். உதா₃ஹரணமாக, அநுகூல விஷயஸம்ப₃ந்த₄மாகிற உபாதி₄யிலேலே அறிவு ஸுக₂மாக மாறுகிறது; பிரதிகூல விஷயஸம்ப₃ந்த₄மாகிற உபாதி₄யிலேலே அறிவு து₃க்க₂மாக மாறுகிறது. இந்த ஸுக₂ம் முதலானவை அறிவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவை என்று ஸாதி₄க்க ப்ரமாணம் ஒன்றுமில்லையாகையால், இவை அறிவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவையாக மாட்டா. 'நினைக்கிறேன்' என்னும் வியவஹாரத்தை அறிவின் அவஸ்தா₂விஶேஷமான ஸ்மிருதியைக் கொண்டே நிர்வஹிப்பதுபோல, 'விரும்புகிறேன்' 'வெறுக்கிறேன்' என்னும் வியவஹாரங்களையும் அறிவின் நிலைகளாகவே நிர்வஹிப்பதையே அறிவாளிகள் அங்கீ₃கரித்துள்ளனர் 169.

302*–*303. *"காமஸ் ஸங்கல்போ விசிகித்ஸா ஶ்ரத்₃தா₄ அஶ்ரத்₃தா₄ த்₄ருதி: அத்₄ருதி: ஹ்ரீர் தீ₄ர் பீ₄ரித்யேதத் ஸர்வம் மந ஏவ"* [விருப்பம், ஸங்கற்பம், விசாரிக்கவிருப்பம், ஶ்ரத்₃தை₄, அஶ்ரத்₃தை₄, தைரியம், கோழைத்தனம், வெட்கம், பு₃த்₃தி₄, ப₄யம் என்னும் இவையெல்லாம் மனமே] என்று வேத₃வாக்கியமொன்றிலே அறிவின் நிலைகளான விருப்பம்

ननु *कामस्संकल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्हीर्धीर्भीरित्येतत्सर्वं मन एवेत्युक्तम्; ज्ञानरूपत्वं कथमिति चेन्न; ज्ञानस्य मनस्सहकारित्वनियमात् मन एवेत्युपचारादुक्तमिति न विरोधः ॥ १७० ॥ एवं प्रत्यक्षानुमानागमस्मृतिसंशयनिर्णयविपर्ययभ्रमविवेकव्यवसायमोह-रागद्वेषमदमात्सर्यधैर्यचापल्यदम्भलोभक्रोधदर्पस्तम्भद्रोहाभिनिवेशनिर्वेदा-नन्दादयः; सुमतिर्दुर्मतिः प्रीतिस्तुष्टिः पुष्टिरुन्नतिः शान्तिः कीर्तिः विरक्ती रतिर्मैत्री दया मुमुक्षा लज्जा तितिक्षा विचारणा विजिगीषा मृदुता

---

३०३. सहकारित्वनियमान्मनसश्च धियं प्रति।
असंख्येयाः स्मृतिमुखाः गुणा ये जीववृत्तयः ॥

३०४. ते धर्मभूतज्ञानस्यावस्थाभेदाः प्रकीर्तिताः।
ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजोमुखा गुणाः ॥

முதலியவை மனமே என்று சொல்லியிருப்பதற்குக் கருத்து என்ன? எனில்: அறிவுக்கும் அறிவின் நிலைகளான விருப்பம் முதலானவற்றுக்கும் மனம் எப்போதும் துணையாயிருப்பதால், இவை மனமாகவே ஔபசாரிகமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவேயொழிய வேறில்லை. 170.

303*–*304. ப்ரத்யக்ஷ அறிவு, அநுமிதியறிவு, ஆக₃மஜ்ஞானம், ஸ்மிருதி(நினைவு), ஸம்ஶயம்(ஐயம்). நிர்ணயம் (முடிவு). விபர்யயம், ப்₄ரமம், விவேகம், வ்யவஸாயம் (துணிவு), மோஹம், ராக₃ம் (ஆசை), த்₃வேஷம் (வெறுப்பு), மத₃ம், மாத்ஸர்யம், தை₄ர்யம், சாபல்யம், த₃ம்ப₄ம், லோப₄ம், க்ரோத₄ம், த₃ர்ப்பம், ஸ்தம்பி₄த்தல். த்₃ரோஹம், அபி₄மானம், நிர்வேத₃ம் (மனவருத்தம்). ஆனந்த₃ம், நல்லறிவு, தீயறிவு, அன்பு திருப்தி, அதிருப்தி, மனவெழுச்சி, சாந்தி, கீர்த்தி, வைராக்₃யம், இன்பம், நட்பு, கருணை, மோக்ஷேச்சை₂, வெட்கம், பொறை, விசாரணை, ஜயிப்பதிலிச்சை₂, மென்மை, பொறுமை, செயல்புரிய இச்சை₂, வெறுப்பு, ப₄ாவனை, மோசம், பொறுமை, கொல்லவிருப்பம்,

श्रमा चिकीर्षा जुगुप्सा भावना कुहना असूया जिघांसा तृष्णा दुराशा वासना दुर्वासना चर्चा भक्तिः प्रपत्तिरित्येवमादयश्च जीवात्मगुणा अनन्ताः धर्मभूतज्ञानावस्थाविशेषा एव ॥ १७१ ॥

एवं, ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजस्सौशील्यवात्सल्यमार्दवार्जवसौहार्द-साम्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यचातुर्यस्थैर्यधैर्यशौर्यपराक्रमादयो भगव –

---

३०५. असंख्येया हरेर्नित्या गद्यादिषु सुकीर्तिताः ।
तत्तद्गुणस्वरूपं च विवृतं देशिकोत्तमैः ॥

३०६. गद्यभाष्यादिषु स्पष्टं सरण्याऽद्भुतरूपया ।
भक्त्या तथा प्रपत्त्या वा धीविशेषस्वरूपया ॥

பேராசை, து₃ராசை, வாஸனை, து₃ர்வாஸனை, சர்ச்சை, ஶ்ரத்₃தை₄, ப₄க்தி, ப்ரபத்தி முதலான எண்ணமுடியாத ஜீவாத்ம கு₃ணங்களும், ஜீவனின் த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தின் வெவ்வேறு நிலைகளாகவே சொல்லப்படுகின்றன. 171.

304*–*306. இப்மாதிரியாகவே, ஜ்ஞானம், ஶக்தி, ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ், ஸௌஶீல்யம், வாத்ஸல்யம், மார்த்த₃வம், ஆர்ஜவம், ஸௌஹார்த்த₃ம், ஸாம்யம், காருண்யம், மாது₄ர்யம், கா₃ம்பீ₄ர்யம், ஔத₃ார்யம், சாதுர்யம், ஸ்தை₂ர்யம், தை₄ர்யம், ஶௌர்யம், பராக்ரமம் முதலான பரமபுருஷனின் கணக்கற்ற கல்யாண கு₃ணங்களும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தின் வெவ்வேறுபட்ட நிலைகளேயாகும். பரமபுருஷனுக்கு என்றுமிருக்கும் இக்கு₃ணங்கள் ஸ்ரீப₄ாஷ்ய காரர் முதலான ஆசார்யர்களாலே க₃த்₃யம் முதலான பிரப₃ந்த₄ங் களிலே நன்கு கீர்த்திக்கப்பெற்றன. க₃த்₃யப₄ாஷ்யம் முதலான நூல்களிலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை, ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர், வேதா₃ந்ததே₃ஶிகர் முதலான ஆசார்யோத்தமர்களாலே அந்தந்த கு₃ணங்களின் ஸ்வரூபங்கள் மிகத்தெளிவாக அற்புதமான ரீதி யிலே விளக்கப்பெற்றன. சுருக்கமாகச் சிலவற்றை இங்கு விவ

तेऽनन्तकल्याणगुणाः ज्ञानशक्त्योर्विततिभूताः। तत्र ज्ञानं नाम सर्वसाक्षात्काररूपम्। शक्तिः अघटितघटनासामर्थ्यम्। बलं धारण-सामर्थ्यम्। ऐश्वर्यं नियमनसामर्थ्यम्। वीर्यमविकारित्वम्। तेजः पराभिभवनसामर्थ्यम्। महतो मन्दैस्सह नीरन्ध्रेण संश्लेषस्सौशील्यम्। वात्सल्यं दोषेऽपि गुणत्वबुद्धिः, दोषादर्शित्वं वा। आश्रितविरहासहत्वं मार्दवम्। मनोवाक्कायैरेकरूपत्वमार्जवम्। स्वसत्तानपेक्षतद्रक्षापरत्वं सौहार्दम्। अभिजनवृत्तगुणाद्यनपेक्षया सर्वाश्रयणीयत्वं साम्यम्। स्वार्थ-निरपेक्ष (स्वप्रयोजनमनपेक्ष्य) परदुःखनिराचिकीर्षा कारुण्यम्; परदुःखा-सहिष्णुत्वं (परदुःखदुःखित्वं) वा। क्षीरवदुपायभावेऽपि स्वादुत्वं माधुर्यम्।

ரிப்போம். எல்லாவற்றையும் எப்போதும் அறிவது *(ஜ்ஞானம்) அறிவு* என்னும் கு$_3$ணம். *ஶக்தியாவது*—அக$_4$டிதக$_4$டநாஸாமர்த்$_2$யமாம். *அனைத்தையும்* த$_4$ரிக்கும் ஸாமர்த்$_2$யம் *ப$_3$லமாகும்*. அனைத்தையும் நியமிக்கும் வல்லமை *ஐஶ்வர்யமாகும்*. விகாரஹேது இருக்கும்போதும் விகாரமில்லாமலிருக்கை *வீர்யமாகும்*. பிறரை வெற்றிகொள்ளும் வல்லமை *தேஜஸ்* எனப்படும். இவ்வாறும் ஷட்$_3$கு$_3$ணங்கள் எனப்படும். பெரியவன் தாழ்ந்தாரோடு புரையறக் கலக்கை *ஸௌஶீல்யம்*. *வாத்ஸல்யமாவது* — தோ$_3$ஷத்தையும் கு$_3$ணமாய் நினைக்கை என்று சிலராலும், தோ$_3$ஷத்தைக் காணாமலிருக்கை என்று சிலராலும் சொல்லப்படுகிறது. அடியாரைப் பிரியப் பொறாமலிருக்கை *மார்த்$_3$வம் (மென்மை)* எனப்படுகிறது. மனோவாக்காயங்களால் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை *ஆர்ஜவம்*. தன் ஸத்தையையும் நோக்காமல் அடியாரைக்காப்பதில் ஈடுபடுகை *ஸௌஹார்த்$_3$ம்*. குலம், ஒழுக்கம், கு$_3$ணம் முதலியவற்றில் வாசியில்லாமல் அனைவராலும் ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கவனாயிருக்கை *ஸாம்யம்*. 'தனக்கொரு ப$_2$லனை எதிர்பாராமல் பிறர் துன்பம் போக்க விரும்புகை' என்று சிலரும் பிறர் துன்பம் பொறாமை அல்லது பிறர் துன்பங்கண்டு துன்புறுகை என்று சிலரும் *காருண்ய* லக்ஷணம் உரைக்கின்றனர். பித்தத்துக்கு மருந்தாகும் பால் இனியதாகவுமிருப்பதுபோலே, பிறவிநோய்க்கு மருந்தா

भक्तानुग्रहवदान्यत्वादेरामूलतो दुरवगाहत्वं गाम्भीर्यम्। अपरिमितं (प्रभूतं) दत्वाप्यतृप्तत्वमौदार्यम्। आश्रितदोषगोपनं चातुर्यम्। अकम्पनीयत्वं स्थैर्यम्। अभग्नप्रतिज्ञत्वं धैर्यम्। परबलप्रवेशसामर्थ्यं शौर्यम्। तन्निराकरणं पराक्रमः—इत्याद्यूह्यम् ॥ २७२॥

---

३०७. प्रसन्नो भगवान्मुक्तिं ददातीति सतां मतम्।
तस्मान्मुक्तेरुपायत्वमनयोश्शास्त्रसम्मतम् ॥

யிருந்தும் இனியவனுயிருக்கை-*மாது₄ர்யம் (இனிமை)*. அடியார்க்கு அனுக்₃ரஹிக்கும்போதும், வாரிவழங்கும்போதும் எவ்வளவு செய்வான் என்று எவராலும் அறியமுடியாமலிருக்கை-*கா₃ம்பீ₄ர்யம்*. அளவற்றதைக் கொடுத்தபின்பும் திருப்தியுறாமல் 'என் செய்வன்' என்றே இருக்கும் கு₃ணம் *ஔதா₃ர்யம்* (வண்மை). அடியார் குற்றத்தை மறைக்கை-*சாதுர்யம்*. அடியாரை ரக்ஷிப்பதில் எவராலும் அசைக்கவொண்ணுமை யிருக்கை-*ஸ்தை₂ர்யம்*. விணுகாத பிரதிஜ்ஞையை உடையவனு யிருக்கை-*தை₄ர்யம்*. பிறர் சேனையுள் நுழையும் ஸாமர்த்₂யம் *சௌர்யம்*. அந்த சேனையைச் சி₂ன்னபி₄ன்னப்படுத்துதல்-*பராக்ரமம்*. இப்படியே மற்றுமுள்ள கு₃ணங்களின் விவரணங் களை ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளிலே கண்டுகொள்வது. 172.

306*-307. ஜீவனுடைய த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தின் ஒவ்வொரு நிலையாயிருக்கும் ப₄க்தியினுலோ, அல்லது ப்ரபத்தி யினுலோ பிரீதியடைந்த ப₄க₃வானே முக்தியைத் தருகிறுன் என்பது நல்லோர்களின் முடிவு. ஆகையால் இவையிரண்டும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாத்₄யோபாயங்களாகின்றன என்பது சாஸ்திர ஸம்மதமாகும். ப₄க₃வான் ஸித்₃தோ₄பாயமாகவும் ப்ரதா₄னோ பாயமாகவுமிருக்கிறுன்; இவை ஸாத்₄யமாகவும் அப்ரதா₄னோ பாயங்களாகவுமிருக்கின்றன. இது ஸ்ரீ வேதா₃ந்த தே₃ஶிக னுடைய திருவுள்ளம். உள்ளபடி உணர்ந்தால், ப₄க₃வானே ப₂லப்ரதா₃னகவும் ப₂லகரணமாகவுமிருக்கிறுன். ப₄க்தி ப்ரபத்திகள் அவனருளால் விளைந்தவையே. இந்த

ज्ञानविशेषभूतयोः भक्तिप्रपत्त्योः स्वरूपं किञ्चिदुच्यते। भक्तिप्रपत्तिभ्यां प्रसन्न (भक्तिप्रपत्ती व्याजीकृत्य) ईश्वर एव मोक्षं ददाति। अतस्तयोर्मोक्षोपायत्वम् ॥ १७३ ॥

---

३०८. कर्मज्ञानाख्ययोगाभ्यां भक्तियोगोऽङ्गत्वान् भवेत्।
तयोश्च मुक्तिहेतुत्वं भक्तिद्वारेण कीर्तितम् ॥

३०९. ज्ञानद्वारा कर्मयोगस्साक्षाद्वा भक्तिसाधनम्।
आत्मयाथात्म्यविज्ञाता फलसङ्गादिवर्जितम् ॥

நினைவுடையவர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே பரார்த்தாநுபவ கைங்கர்யங்களாகிற முக்ய மோக்ஷம் ஸித்திக்கின்றது. பக்திப்ரபத்திகளான தமது முயற்சிகளை உபாயமாக எண்ணி மோக்ஷத்தில் தாம் ஆநந்தமடைய முயல்பவர்களுக்கு ஸ்வார்த்தாநுபவ கைங்கர்யங்களாகிற அமுக்யமோக்ஷமே கிடைக்கும்.—இது தென்னுசார்யர்களின் திருவுள்ளம். 173.

308–*309. மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லப்படும் கர்மயோகமும், ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியை உண்டுபண்ணுவதன் மூலமாகவே மோக்ஷோபாயங்களாகின்றன. அதாவது–கர்மஜ்ஞாநயோகங்கள் பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாயிருக்கின்றன. இதில் இரண்டு விதமான முறையுண்டு:- 1. கர்மயோகம் முதிர்ந்து ஜ்ஞாநயோகத்தை உண்டாக்க, அது முதிர்ந்து பக்தியோகத்தை உண்டுபண்ணுவது ஒருவிதம். 2. ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவை அங்கமாகக்கொண்ட கர்மயோகத்தாலேயே பக்தியோகம் நேரே உண்டாகிவிடுவது மற்றொரு விதம். இரு முறையிலும் கர்மஜ்ஞானங்கள் பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாகின்றன என்பது வெளிப்படை. இது ஸ்ரீபாஷ்யாதி வேதாந்த க்ரந்தங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ரியை.

(भक्त्यपृथक्सिद्धानां) मोक्षोपायत्वेनोक्तानां कर्मयोगज्ञानयोगप्रभृतीनां भक्तिद्वारैव साधनत्वम् (तत्तत्पुरुषविवक्षयोपायत्वम्)॥ १७४॥
कर्मयोगो नाम, उपदेशाज्जीवपरयाथार्थ्यज्ञानवता शक्त्यनुसारेण फलसंगरहितानिषिद्धकाम्यनित्यनैमित्तिकरूपपरिगृहीतकर्मविशेषः। स तु

३१०. क्रियमाणो निषिद्धान्यकाम्यनित्यादिषु स्वयम्।
देवार्चनतपस्तीर्थयात्रादानादिकर्मसु॥

"ஜ்ஞாநப₄க்த்யந்விதம் கர்ம ஜநகாதி₃ஷு த்₃ருஶ்யதே |
கர்மப₄க்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண ப₄ரதாதி₃ஷு ||
கர்மஜ்ஞாநாந்விதா ப₄க்தி: ப்ரஹ்லாதத₃ப்ரமுக₂ாஶ்ரயா ||"

[ஜ்ஞாநப₄க்திகளை அங்க₃மாகக்கொண்ட கர்மயோக₃ம் ஜநகாதி₃களிடம் மோக்ஷஸாத₄னமாகக் காண்கிறது; கர்மப₄க்திகளை அங்க₃மாகக்கொண்ட ஜ்ஞாநயோக₃ம் ஜட₃ப₄ரதர் முதலானோரிடம் பெரும்பாலும் மோக்ஷஸாத₄னமாகக் காண்கிறது. கர்மஜ்ஞானங்களை அங்க₃மாகக்கொண்ட ப₄க்தி ப்ரஹ்லாதத₃ன் முதலானோரிடம் மோக்ஷஸாத₄னமாகக் கிடக்கிறது.] என்ற புராண ஶ்லோகத்தை அனுஸரித்து. மற்ற இரண்டையும் அங்க₃மாகக்கொண்ட கர்மஜ்ஞானப₄க்தியோக₃ங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே மோக்ஷஸாத₄னமாவதாகவும் ஒரு பக்ஷாந்தரமுண்டு. இது திருமாலையில் "குளித்து மூன்றனலை" என்ற பாசுர வ்யாக்₂யானத்திலும், திருவாய்மொழியில் "நோற்ற நோன்பு" [5-7-1] பாசுர வ்யாக்₂யானங்களிலும் பக்ஷாந்தரமாக எடுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். 174.

309* – 311. *கர்மயோக₃மாவது* — ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவையுடையவனொருவனால், ப₂லனில் பற்று முதலியவையில்லாமல் செய்யப்படும் தே₃வார்ச்சனம், தவம், யாக₃ம், தீர்த்த₂யாத்திரை, தா₃னம் முதலிய சாஸ்திர நிஷித்₃த₄மல்லாத (காமமற்ற) காம்யகர்மங்கள், நித்தியகர்மங்கள், நைமித்திக கர்மங்கள் ஆகியவைகளுள் ஏதாவதொன்றை *அங்கி₃யாகவும்* மற்ற கர்மங்களை அதற்கு அங்க₃மாகவும் கொண்டு அனுஷ்

देवार्चनातपस्तीर्थयात्रादानयज्ञादिभेदभिन्नः। अयं तु जीवगतकल्मपापनयनद्वारा ज्ञानयोगमुत्पाद्य तद्द्वारा (वा साक्षाद्वा) भक्त्युत्पादको भवति॥ १७५॥ ज्ञानयोगो नाम, कर्मयोगात् निर्मलान्तःकरणस्येश्वरशेषत्वेन प्रकृतिवियुक्तस्वात्मचिन्ताविशेषः। तस्य साक्षाद्भक्त्युपयोगः। एवं साधनान्तराणामपि (स्वातन्त्र्यम्) भक्त्युपयोगित्वं (च) यथाप्रमाणमूह्यम्॥ १७६॥

---

३११. क्रियाविशेषो योऽङ्गी स कर्मयोग इतीर्यते।
ज्ञानयोगोत्पादकोऽयं जीवकल्मषनाशनात्॥

३१२. शुद्धस्वात्मस्वरूपस्य शेषत्वेनेशितुस्सदा।
चिन्तनं निर्मलस्वान्ते ज्ञानयोग उदाहृतः॥

டி₂க்கப்படும் கர்மமே கர்மயோக₃ம் எனப்படுகிறது. ஜீவனுடைய ஜ்ஞாநயோகா₃ரம்ப₄ விரோதி₄பாபங்களைப் போக்குவதன்மூலம் ஜ்ஞாநயோக₃த்தை உண்டுபண்ணுகிறது இக்கர்மயோக₃ம். ஆத்மயாத₂ாத்ம்ய அநுஸந்த₄ானபூர்வகமாக இது அநுஷ்டி₂க்கப்பட்டால் ப₄க்தியை நேரே உண்டாக்குகிறது என்று முன்பே சொன்னோம். 175.

312. கர்மயோக₃த்தாலே அழுக்கற்ற மனத்திலே, ப்ரக்ருதி வியுக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷமாகச் சிந்திப்பதே *ஞானயோக₃ம்* எனப்படும். இந்தச் சிந்தநம் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தோடு முடியும். இது நேரே ப₄க்தி யோக₃த்தை உண்டுபண்ணும். இவ்வண்ணமே திருநாமஸங்கீர்த்தனம், தி₃வ்யதே₃ஶவாஸம் முதலான மற்ற ஸாத₄னங்களும் நேரேயோ, ப₄க்தியை விளைப்பதன்மூலமோ மோக்ஷஸாத₄னமாகின்றன என்று ப்ரமாணங்களிலிருந்து அறியப்படுகிறது. 176.

313. இனி, ப₄க்தியோக₃ம் விவரிக்கப்படுகிறது. யமம், நியமம், ஆஸநம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், தா₄ரணை, த்₄யானம் என்னும் எழு அங்க₃ங்களோடு கூடியதாய், எண்ணெத்தாரையைப்போலே இடைவிடாததாய், ப₄க₃வானைப்பற்றிய நினைவுத்தா₄ரையாயிருப்பது *ப₄க்தியோக₃ம்* எனப்படும். ***யமமாவது*** – அஹிம்ஸை (கொல்லாமை), அஸ்தேயம்

भक्तियोगो नाम, यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधिरूपाष्टांगयुक्तः तैलधारावदविच्छिन्नस्मृतिसन्तानरूपः ॥ १७७ ॥

३१३. तैलधारेव नीरन्ध्रा भगवत्स्मृतिसन्ततिः।
यमाद्यङ्गयुता या सा भक्तियोगाभिधा भवेत् ॥

(திருடாமை), ஸத்யவசநம் (உண்மையுரைத்தல்), ப்₃ரஹ்மசர்யம் (ஸ்த்ரீஸங்க₃மின்மை), அபரிக்₃ரஹம் (பற்றற்றிருக்கை) என்னும் ஐந்து கு₃ணங்களாம். *நியமமாவது* – தினந்தோறும் வேதோ₃ச்சாரணம், ஶௌசத்₃தி₄யுடனிருப்பது, ஸந்தோஷம் (திருப்தி), காயக்லேஶரூபமான தவம், ப₄க₃வானிடம் நெஞ்சை நிறுத்தி அவனை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது ஆகிய ஐந்துமாகும். *ஆஸநமாவது*—எப்படி உட்கார்ந்தால் மனம் கலங்காமல் த்₄யானம் செய்யலாமோ அப்படி உட்காருவது. *ப்ராணாயாமமாவது*—ரேசகம் (காற்றை வெளிவிடுவது), பூரகம் (உள்ளிழுப்பது), கும்ப₄கம் (உள் நிறுத்துவது) என்னும் முறைகளாலே மூச்சுக்காற்றை ஜயிப்பது. *ப்ரத்யாஹாரமாவது*-இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து இழுத்து அவற்றில் செல்லாதபடி செய்வது. *தா₄ரணையாவது* – மனத்தை ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் நிலைநிறுத்தி த₄ரிக்கச்செய்வது. *த்₄யானமாவது*—வேறொரு நினைவுமில்லாமல் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. இந்த ஏழு அங்க₃ங்களால் *ஸமாதி₄* எனப்படும் *ப₄க்தியோக₃ம்* உண்டாகிறது. அங்கி₃யான ஸமாதி₄யைச் சேர்த்து அஷ்டாங்க₃யோக₃ம் என்றும் ப₄க்தியோக₃த்தைச் சொல்லுவதுண்டு. 177.

*314. இனி ப₄க்தியோக₃த்தின் அங்க₃ங்கள் வேறொரு வகையாக நிருபிக்கப்படுகின்றன. கீழ்ச்சொன்ன அங்க₃ங்களையே வாக்யகாரர் வேறுவித₄மாக வகைப்படுத்தி விவேகம், விமோகம், அப்₄யாஸம், கிரியை, கல்யாணம், அநவஸாத₃ம், அநுத்₃த₄ர்ஷம் என்கிற ஏழு ஸாத₄னங்களாலே உண்டாவது ப₄க்தியோக₃ம் என்று அருளியிருக்கிறார். அவற்றில் *விவேகமாவது*—வெங்காயம் போலே ஜாதியினாலும், இரும்புப்பாத்திரம் போன்ற ஆஶ்ரயங்களாலும், பிணச்சோறு, மயிர்ச்சோறு, புழுச்சோறு முதலியவை போலே நிமித்தம் எனப்படும் காரணவிஶேஷத்தாலும் கெடுக்

स च विवेकविमोकाभ्यासक्रियाकल्याणानवसादानुद्धर्षरूपसाधनसप्तक-जन्यः। तत्र विवेको नाम—जात्याश्रयनिमित्तादुष्टादन्नात्कायशुद्धिः। विमोकः—कामानभिष्वङ्गः। अभ्यासः—पुनः पुनरालम्बनसंशीलनम्। शक्तितः पञ्चमहायज्ञाद्यनुष्ठानं क्रिया। सत्यार्जवदयादानाहिंसादीनि कल्याणानि। अनवसादः—दैन्याभावः। अनुद्धर्षः—तुष्ट्यभावः; अतिसंतोषश्च विरोधीत्यर्थः॥ १७८॥ एवं साधनसप्तकानुगृहीता

---

३१४. योगोऽयं सप्तभिर्जन्यो विवेकाद्यैश्च साधनैः।
सा दर्शनसमाकारा चान्तिमप्रत्ययावधिः॥

३१५. भक्तिः क्रमेणाभिवृद्धा साक्षान्मोक्षस्य कारणम्।
प्रारब्धीयान्त्यदेहस्य नाशकालेऽन्तिमस्मृतिः॥

३१६. नियमेन भवेद्भक्तियोगनिष्ठस्य वैष्णवी।
इयं च वेदनध्यानोपासनाख्या निरूपिता॥

கப்படாத உணவை உண்பதால் உண்டாகும் *ஶரீரஶுத்₃தி₄*. *விமோகமாவது* – லௌகிகர் விரும்பக்கூடிய விஷயங்களில் விருப்பமின்மை. *அப்₄யாஸமாவது*–ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை அடிக்கடி சிந்திப்பது. *கிரியையாவது* – பஞ்சமஹாயஜ்ஞும் முதலான கருமங்களை இயன்றவரையில் செய்வது. *கல்யாணங்களாவன* – ஸத்யம் (உண்மையுரைத்தல்), ஆர்ஜவம் (மநோவாக்காயங்கள் ஒருபடிப் பட்டிருக்கை), கருணை, த₃ானம், அஹிம்ஸை, அநபி₄த்₃யை (பிறர் பொருள் நாடாமை) என்பவை. *அநவஸாத₃மாவது*-ஏக்கமில்லாமை. *அநுத்₃த₄ர்ஷமாவது*-அதி₄க ஸந்தோஷமில்லாமை. அதிஸந்தோஷம் ப₄க்திவிரோதி₄ என்று கருத்து. 178.

314*-*320. இனி ப₄க்தியோக₃த்தின் தன்மைகள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. அந்த ப₄க்தியோக₃ம் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை நேரே காண்பதுபோல் தெளிவான காட்சியாயிருக்கும். அந்திம ஸ்ம்ருதி உண்டானவுடன் மோக்ஷமுண்டாகிவிடுமாகையால்,

भक्तिः दर्शनसमानाकारा अन्तिमप्रत्ययावधिका च भवति। स चान्तिमप्रत्ययः एतच्छरीरावसाने शरीरान्तरावसाने वा भवति। वेदनध्यानो-

---

३१७. परभक्तिपरज्ञानपरमाख्यक्रमोज्ज्वला।
मुक्तिसाधनभूतेयं प्रपत्त्यङ्गयुता तथा॥

३१८. विद्याभेदाद्बहुविधा स्यादियं साधनात्मिका।
फलभेदेन ता विद्या द्विविधाः परिकीर्तिताः॥

३१९. ऐश्वर्यफलकाः काश्चिदुद्गीथप्रमुखास्तथा।
मुक्त्येकफलका अन्या ब्रह्मविद्या इति स्मृताः॥

அந்திமஸ்ம்ருதியுடன் ப4க்தியோக3ம் முடிகிறது. இதற்குப் பின் பரமபத3த்திலும் ப4க்தி தொடருமாகிலும், அது ப்ராப்யத்தில் சேரும். உபாயப4க்தியே படிப்படியாக வளர்ந்து மோக்ஷத்திற்கு நேரான காரணமாகிறது. ப்ராரப்3த4கர்மம் முடியும் கடைசி தே3ஹத்தின் அழிவின்போது ப4க3வத்3விஷயமான அந்திமஸ்மிருதி (கடைசி நினைவு) ப4க்திநிஷ்ட2னுக்கு அவசியம் உண்டாகும். இந்த ப4க்தியானது வேத3நம், த்4யானம், உபாஸனம் என்று வேதா3ந்தங்களில் நிருபிக்கப்படுகிறது. ப4க்தியானது-பரப4க்தியாக வளருகிறது. அதற்குமேலே பரஜ்ஞானமாகவும் பிறகு பரமப4க்தியாகவும் வளருகிறது. இது முக்திக்கு ஸாத4னமாகவும், ப்ரபத்தியை அங்க3மாகக்கொண்டதாகவுமிருக்கிறது. ப்ரபத்தியானது ப4க்திவிரோதி4பாபங்களைப் போக்கி ப4க்தியைப் பூர்ணமாக்குவதால் ப4க்திக்கு அங்க3மாகிறது. ஸாத4னமான ப4க்தி வித்3யைகளின் பே4த3த்தாலே பல வித4மாகிறது. அந்த வித்3யைகள் அவற்றின் ப2லத்தில் பே4த3த்தாலே இருவகைப்படுகின்றன. உத்3கீ3த2ம் முதலிய சில வித்3யைகள் ஐஶ்வர்யத்தைப் ப2லமாக உடையவை. ப்3ரஹ்மவித்3யைகள் எனப்படும் மற்ற வித்3யைகள் முக்தி ஒன்றையே ப2லமாக உடையவை. கண்ணில் பரமபுருஷனை தியானிக்கும் அக்ஷிவித்3யை, சூர்யமண்ட3ல நடுவிலிருக்கும் ப4க3வானை தியானிக்கும் அந்தராதி3த்யவித்3யை, நிரதிஶய

पासनादिशब्दवाच्या च भक्तिः परभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिरूपक्रमवर्ति प्रपत्त्यङ्गिका च॥ १७९॥ सा द्विविधा। साधनभक्तिफलभक्ति-भेदात्। उक्तसाधनजन्या साधनभक्तिः। फलभक्तिस्तु, ईश्वरकृपा-जन्या श्रीपराङ्कुशनाथादिनिष्ठा। * मद्भक्तजनवात्सल्यमित्यादिषु स्तुतिनमस्कारादिषु च भक्तिशब्दप्रयोग औपचारिकः॥ १८०॥

---

३२०. अक्ष्यन्तरादित्यभूममधुसद्दहरादिकाः।
इतोऽन्या साध्यभक्तिस्स्यात् कृपाजन्या रमापतेः॥

३२१. शठारिनाथयोगीन्द्रयामुनादिषु सुस्थिता।
स्वामीष्टे स्वपरासाध्ये समर्थपुरुषं प्रति॥

ஸுக2ம் முதலான கு3ணங்களையுடையவனாக உபாஸிக்கும் பூ4மவித்3யை, வஸ்வாதி3களின் அந்தர்யாமியாக தியானிக்கும் மது4வித்3யை, ஸச்ச2ப்3த3வாச்யமான ப்3ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் ஸத்3வித்3யை, ஹ்ருத3யத்தில் த3ஹராகாஶமாக உபாஸிக்கும் த3ஹரவித்3யை ப்3ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக்கொண்ட தன் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்3நிவித்3யை முதலானவை ப்3ரஹ்மவித்3யைகளாகும். 179, 182.

320*-*321. இந்த ஸாத4நப4க்தியைக்காட்டிலும் ஸாத்4ய ப4க்தியானது வேறுவகைப்படும். கர்மஜ்ஞாநாதி3 ஸாத4நங்களால் பிறப்பது ஸாத4நப4க்தி. அவற்றின் ஸ்தா2நத்திலே *ஶ்ரிய:*பதியின் நிர்ஹேதுக கிருபையே நிர்வாஹகமாய்ப் பிறப்பது ஸாத்4யப4க்தி. மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற நம்மாழ்வார், நாத2 யாமுந யதிவரர்கள் முதலான ஆசாரியர்களிடம் இந்த ஸாத்4யப4க்தியே விளங்கிற்று. "*மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம்*" [கா3ருட3ம் 219-6...9] முதலான ப்ரமாணங்களில் துதி, நமஸ்காரம் முதலானவற்றையும் ப4க்தி *ஶப்3த3*த்தால் வழங்குவது ஔபசாரிகமேயாகும். 180.

/ இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஓராக்ஷேபம் எழுகிறது: உபநிஷத்துக்களில் "*ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி3த்4யா ஸிதவ்ய:*" [ப்3ருஹ 4-4-5] என்று பரமாத்மாவைப் பற்றிய த்4யானத்தைப் போலே, *ஶ்ர*வண மநநங்களும் விதி4க்கப்

ननु वेदान्तेषु श्रवणमननयोरपि विधानात् कथं ध्यानमेव विधीयत इति चेत्; उच्यते। अधीतसाङ्गवेदः पुरुषः प्रयोजनवदर्थावबोधित्वदर्शनात् तन्निर्णयाय स्वयमेव श्रवणे प्रवर्तते—इति श्रवणस्य प्राप्तत्वादनुवादः। श्रवणप्रतिष्ठार्थत्वान्मननस्याप्यनुवादः। तस्मात् ध्यानमेव विधीयत इति न विरोधः॥१८१॥ ध्यानशब्दवाच्या भक्तिः विद्याभेदाद्बहुविधा भवति। ताश्च विद्या द्विविधाः, ऐहिकफला मुक्तिफलाश्चेति। तत्रैहिकफला उद्गीथविद्यादयः। मुक्तिफलास्तु, अन्तरिक्षविद्या अन्तरादित्यविद्या दहरविद्या भूमविद्या सद्विद्या मधुविद्या उपकोसलविद्या शाण्डिल्यविद्या पुरुषविद्या प्रतर्दनविद्या वैश्वानरविद्या पञ्चाग्निविद्या, इत्यादिकाः ब्रह्मविद्याः॥१८२॥ न्यास-

---

३२२. उपायत्वप्रार्थनैव महाविश्वासपूर्वकम्।
प्रपत्तिर्न्यासविद्येयमङ्गपञ्चकसंयुता॥

பட்டிருக்கையால், த்₄யானம் ஒன்றே விதி₄க்கப்படுவதாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு பதில் பின்வருமாறு:- அங்க₃ங்களோடு கூடிய வேத₃த்தை ஓதினவன் தனக்குப் பயனை விளைக்கும் ப்₃ரஹ்மம் முதலான விஷயங்களை வேத₃ங்கள் சொல்லுவதைக் காண்கை யால், அவற்றைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளத் தானே அவற்றைப் பற்றிய ஶ்ரவணத்தில் ஈடுபடுவான்; இவ்வண்ண மாக ஶ்ரவணம் ராக₃ப்ராப்தமாய் வருகையால் '*ஶ்ரோதவ்ய:*' என்றது அநுவாத₃மேயொழிய விதி₄யல்ல. ஶ்ரவணத்தால் ஏற் பட்ட அறிவை நிலைநிறுத்திக்கொள்வதற்காகவே மநநம் செய்யப்படுகிறதாகையால், '*மந்தவ்ய:*'என்றதுவும் அநுவாத₃மே யொழிய விதி₄யல்ல; ஆக இப்படி இவ்வுபநிஷத்₃ வாக்யத்தில் தானே உண்டாகக் கூடிய ஶ்ரவணமநநங்களை அநுவதி₃த்துக் கொண்டு, '*நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:*' என்று த்₄யானமே விதி₄க்கப் படுவதாகக் கொள்ளவேண்டுமாகையாலே விரோத₄மில்லை. 181.

321*—324. "*அநந்யஸாத்₄யே ஸ்வாபீ₄ஷ்டே மஹா விஶ்வாஸபூர்வகம்। தத₃கோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி:*

विद्या प्रपत्तिः। सा च *अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम्। तदेकोपायतायाञ्चा प्रपत्तिश्शरणागतिरित्युक्ता। *आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम्। रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा। आत्मनिक्षेपकार्पण्यमित्यङ्गपञ्चकयुक्ता ॥ १८३ ॥

---

३२३. आनुकूल्यस्य संकल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम्।
रक्षणे दृढविश्वासः गोप्तृत्ववरणं तथा॥

३२४. गर्वहान्यात्मकार्पण्यमिमान्यङ्गानि पञ्च च।
अङ्गि च न्यासविद्यायाः श्रीशपादे भरार्पणम्॥

ஶரணாக₃தி:॥'' [தன் விருப்பம் வேறொன்றால் ஸாதி₄க்கமுடியாமலிருக்கும்போது, மஹாவி*ஶ்*வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரமபுருஷனையே 'உபாயமாவாயாக' என்று யாசிப்பதே ப்ரபத்தியென்றும் *ஶர*ணாக₃தியென்றும் சொல்லப்படுகிறது.] என்னும் ப்ரமாண வசனத்தின்படி, தன் விருப்பம் தன்னாலும் பிறராலும் ஸாதி₄க்க இயலாதபோது ஸாதி₄க்கவல்ல பரமபுருஷனைக்குறித்து 'உபாயமாகவேணும்' என்று மஹாவி*ஶ்*வாஸத்தோடு பிரார்த்தி₂ப்பதே ப்ரபத்தியெனப்படுகிறது. ''ந்யாஸவித்₃யை என்று சொல்லப்படும் இது ஐந்து அங்க₃ங்கள் கொண்டது. அவையாவன:— 1. 'ஸர்வபூ₄தங்களுக்கும் அநுகூலனாயிருக்கக்கடவேன்' என்னும் ஸங்கல்பம். 2. பிரதிகூலனாயிருக்கையைத் தவிர்த்தல். 3. ப₄க₃வான் ரக்ஷிப்பான் என்பதில் உறுதியான நம்பிக்கை. 4. 'ரக்ஷகனாவாயாக' என்று வரிப்பது. 5. 'என்னைக் காத்துக்கொள்ள என்னிடம் ஒன்றுமில்லை' என்னும் அஹங்காரஹானிருபமாயிருக்கும் *கார்ப்பண்யம்* என்னும் இவை ஐந்தும் ப்ரபத்தியின் அங்க₃ங்களாகும். *ஶ்ரி*ய:பதியின் பாத₃த்தில் தன்னையும், தன்னுடைமைகளையும் ஸமர்ப்பிப்பதே *ஶர*ணாக₃தி. ப்ரபத்தி,ப₄ரந்யாஸம் எனப்படும் அங்கி₃யாகும்'' இது ஸ்ரீவேத₃ாந்ததே₃*ஶி*கர் திருவுள்ளம்.

एतद्देहावसाने मोक्षप्रदा, अन्तिमप्रत्ययनिरपेक्षा, सकृत्कर्तव्या, न्यासश्शरणागतिरित्यादिशब्दवाच्या, ज्ञानविशेषरूपा। एषा गुरु-

---

३२५. विधेयमेतद्देहान्ते प्रायो मोक्षप्रदा स्मृता।
अन्त्यस्मृत्यनपेक्षा च सकृत्कर्तव्यतोज्ज्वला॥

தென்னாசார்யர்களுடைய திருவுள்ளம் இங்கு வேறுபடுகிறது. "ப்ரபத்திக்கு ஸர்வத4ர்மபரித்யாக3மொன்றே அங்க3ம்; ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி3கள் அவக4ாதஸ்வேத3ம்போலே ஸம்ப4ாவித ஸ்வப4ாவங்கள்; அதாவது-நெல் குத்துதல் வியர்வை வடிவது போலே. ப்ரபந்நனுக்குப் படிப்படியாகத் தானே ஏற்படும் தன்மைகள்" என்பது அவர்கள் கருத்தாகும். 183.

325-327. இனி, ந்யாஸவித்3யையாகிற ப்ரபத்திக்கும் ப4க்திக்குமுள்ள வேறுபாடுகளும் ஒற்றுமையும் நிருபிக்கப் படுகின்றன. இச்சேதநனுடைய புண்யபாபங்கள் 'பூர்வாக4ம்' என்றும் 'உத்தராக4ம்' என்றும் இரண்டு வகைப் படும். புண்யபாபங்களிரண்டும் ப3ந்த4கமேயாகையால் இரண்டும் பாபமென்றே அழைக்கப்படுகின்றன. பூர்வாக4மாவது, — இவன் ப்ரபன்னனுவதற்கு முன் அநாதி3காலமாக ஸம்பாதி3த்து வைத்திருக்குமது. உத்தராக4மாவது-ப்ரபந்நனை பின்பும் அறியாமலும், வாஸநாப3லத்தாலே அறிந்தும் செய்யும் பாவங்கள். இவையே "*போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும்*" என்று திருப்பாவையில் அருளிச்செய்யப்பெற்றன. இவற்றில் பூர்வாக4மாகிற போயபிழை—ஸஞ்சிதம் என்றும், ப்ராரப்3த4ம் என்றும் இருவகைப்படும். அநாதி3காலமாக இவன் குவித்து வைத்திருக்கும் பாவங்களில் மலைமலையாகவிருக்கும் பெரும்பகுதியை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, குன்றுபோலிருக்கும் ஒரு சிறுபகுதியைக் குறிப்பிட்ட ஜன்மம் அல்லது ஜன்மங்களில் அனுப4விக்கவேண்டும் என்று அவ்வப்போது பிரித்துவைக்கிறுன் ஸர்வேஶ்வரன். ப2லன்தர ஆரம்பிக்காத அப்பெரும் பகுதிக்கு ஸஞ்சித(கர்ம)ம் என்று பெயர். ப2லன்தரத் தொடங்கிய அச்சிறு பகுதிக்கு ப்ராரப்3த4(கர்ம)ம் என்று

मुखाद्रहस्यादिशास्त्रेषु सत्संप्रदायपूर्वकं ज्ञातव्येति इह बालबोधनार्थप्रवृत्ते ग्रन्थे न प्रकाश्येति विरम्यते॥ १८४ ॥

---

३२६. यथाभ्युपगमं हन्त्री प्रारब्धस्यापि कर्मणः।
उत्तराघाश्लेषकृच्च पूर्वाशेषाघनाशिनी॥

பெயர். ப₄க்திநிஷ்ட₂னுக்குப் பரமபுருஷன் ஸஞ்சிதகர்மம் முழுவதையும் போக்கிவிடுகிறான். ஆனால், அவன் ப்ராரப்₃த₄ம் முழுவதையும் அநுப₄வித்தே தீரவேண்டும்; ப்ராரப்₃த₄ம் எந்த ஜன்மத்தில் முடிவடைகிறதோ அந்த ஜன்மத்தின் முடிவிலேயே இவனுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதியும். உடனே மோக்ஷமும் ஏற்படுகிறது. இந்த ப்ராரப்₃த₄ம் சிலருக்குப் பத்தெட்டு ஜன்மங்களில் முடியும். பிரமன்போன்ற அதி₄காரிபுருஷர்களுக்கு அதி₄காரத்தின் முடிவிலேயே முடிவடையும். அதுவரையில் இவர்களுக்கு மோக்ஷமில்லை. ப்ரபன்னனுக்கோவெனில், ப்ராரப்₃த₄ம் முடிந்தாலும் முடியாவிட்டாலும் இந்த ஜன்மத்தில் உறுதியாக மோக்ஷமுண்டு. ப்ராரப்₃த₄த்தில் மிகுந்திருப்பதையும் போக்கிவிடுகிறான் பரமபுருஷன். இந்த ப்ரபன்னர்களிலும் ஆர்த்தரென்றும், த்₃ருப்தரென்றும் இரண்டுவகையுண்டு. ஸம்ஸாரத்தில் மிக வெறுப்பாலும், ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் மிக விருப்பாலும் இந்த *ஶரீரத்*துக்குரிய ப்ராரப்₃த₄ம் முடிவதற்கு முன்னமேயே மோக்ஷத்தை விரும்பி *ஶரண*மடையுமவர்கள் ***ஆர்த்தர்கள்***. அவர்களுக்கு இந்த ஜன்மம் முடிவதற்குள்ளேயே அவர்கள் விருப்டப்படி மோக்ஷமளிக்கிறான் ஸர்வே*ஶ்*வரன். அநாதி₃வாஸனையாலோ, '*ப₄ாவோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி*" [ரா-உத் 40-16] [என் நினைவு இராமனைத்தவிர வேறென்றிடம் செல்லவில்லை] "*அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்*" [திருமாலை 2] என்னும் விப₄வார்ச்சாவதாரப்ராவண்யத்தாலோ இந்த ஜன்மத்தின் முடிவிலே மோக்ஷம் கிடைத்தால் போதுமென்று ஆறியிருப்பவர்கள் ***த்₃ருப்தர்கள்*** எனப்படுவர். இவர்களுக்கு ஜன்மத்தின் முடிவிலேயே மோக்ஷமருளுகிறான் முகுந்த₃ன். இப்ரபத்தியில் ஊன்றியிருப்பவனுக்கு ப₄க்திநிஷ்ட₂னுக்குப்போலே அந்திமஸ்மிருதி அவசியமில்லை. இடைவிடாமல் அநுஷ்டி₂க்க

३२७. एतत्स्वरूपं विशदं तथैतन्महिमादिकम्।
रहस्यशास्त्रसंवेद्यं गुरुशुश्रूषणादिभिः॥

வேண்டிய ப₄க்தியைப்போலல்லாமல் ப்ரபத்தி ஒருகாலே அனுஷ்டி₂க்கத்தக்கது. ப₄க்திநிஷ்ட₂னுக்கு ப்ராரப்₃த₄கர்மம் முழுவதும் அனுப₄வித்தே தீரவேண்டும். ப்ரபத்திநிஷ்ட₂ர்களில் த்₃ருப்தர்களுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் அனுப₄விக்கவேண்டிய ப்ராரப்₃த₄கர்மப் பகுதியையும், ஆர்த்தர்களுக்கு ஆர்த்தியின் கனத்துக்குத் தக்கவாறு அதில் ஒரு பகுதியையும் அனுப₄வித்தால் போதுமானது. பூர்வபாபவிமோசனம் ப₄க்தனைக் காட்டிலும் ப்ரபந்நனுக்கு இப்படி விரிவாயிருக்கிறது. புகுதருவான் நின்றனவான உத்தராக₄ம் ஒட்டாமலிருப்பது இருவருக்கும் பொதுவாயுள்ளதோர் ஒற்றுமை. பூர்வபாபங்களுக்கு விநாசம் (அழிவு) ஆவது :—'இப்பாபங்களுக்குப் ப₂லன் கொடுக்கக் கடவேன்' என்று ஸர்வேஶ்வரன் ஏற்கனவே தான் செய்திருக்கும் ஸங்கல்பத்தை மாற்றிக்கொள்வது; (அபு₃த்₃தி₄பூர்வகமான) உத்தரபாபங்களுக்கு அஶ்லேஷம் (ஒட்டாமை)யாவது—இனிச்செய்யும் பாபங்களுக்கு "ப₂லன் தரக்கடவேன்' என்னும் ஸங்கல்பம் உதி₃யாமையாகும். பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாய், ப்ராயஶ்சித்தத்தால் அழியாத உத்தரபாபங்கள் விஷயத்தில் இவனுக்கும் ஶிக்ஷை உண்டு. இப்படி ப₄க்தியைக் காட்டிலும் ப்ரபத்தியானது பல பெருமைகளை உடையதாயிருக்கையாலே ஆழ்வார்களும், ஆசாரியர்களும் இதையே ஆத₃ரித்துப்போந்தனர். இதன் ஸ்வரூபத்தையும், பெருமை முதலானவற்றையும் ஓராசாரியனை அடிபணிந்து ரஹஸ்யசாஸ்திரங்களைக் கற்று அறியவேணும். 184.

/ இவ்வண்ணமாக ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு ப₄க்திப்ரபத்திகளையே மோக்ஷோபாயமாக நிருபிக்கையால், மோக்ஷோபாயங்களாக வேறு சிலவற்றை ஒப்புக்கொள்ளும் மற்ற மதக் கொள்கைகள் தள்ளப்படுகின்றன:—(1) வேத₃த்தை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளாத சார்வாகர்கள் தே₃ஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவை வேறாக ஒப்புக்கொள்ளாமையால், அவர்கள் மதத்தில், தன்னுடைய நாஶமாகிற மோக்ஷத்தின்பொருட்டு

भक्तिप्रपत्त्योरेव मोक्षसाधनत्वेन स्वीकारात् परोक्तोपायनिरासः। यथा वेदबाह्यानां मध्ये केषाञ्चिन्मते देहातिरिक्तात्मनोऽनङ्गीकारात् मोक्षप्रवृत्तिरेव न संभवति। अन्येषां मते ज्ञानस्य क्षणिकत्वात्तस्यैवात्मत्वात्कस्य प्रवृत्तिः ?। सन्तानस्येति चेन्न, अन्यं प्रति अन्येन हि यत्नो न कार्यः—इति न प्रवृत्तिः। अपरेषां मते (धर्माधर्मा)सत्त्वासत्त्वादिसप्तभङ्गीरीत्यानेकान्तवादान्न प्रवृत्तिः। वैशेषिकादिपक्षे पाषाणकल्पमोक्षे प्रवृत्तिः कस्यापि न संभवति। सांख्यादिपक्षेष्वीश्वरानङ्गीकारात्

முயல்வதே ஒட்டாது. (2) வேத₃த்தை ஒப்பக்கொள்ளாத பௌ₃த்₃த₄ர்கள் 'ஜ்ஞானம் ஒரு க்ஷணமேயிருப்பது; அதுவே ஆத்மா' எனக்கொள்வதால், 'எவனுடைய மோக்ஷத்தின் பொருட்டு எவன் முயல்வது?' என்னும் கேள்வி (அவர்கள் மதத்தில்) எழுகிறது. "ஜ்ஞான பரம்பரை முயல்கிறது" என்று அவர்கள் பதில் உரைப்பார்களாகில், ஒருவனுடைய மோக்ஷத்திற்கு மற்றொருவன் முயல்வது ஒட்டாதாகையால், மோக்ஷத்தின்பொருட்டான முயற்சி இவர்கள் மதத்திலும் பொருந்தாது. (3) வேத₃த்தை ஒப்புக்கொள்ளாத ஜைனர்கள் 'ஆத்மா உள்ளதாகவுமிருக்கிறது: இல்லாததாகவுமிருக்கிறது' என்று ஒன்றுக்கொன்று முரணான 'ஸப்தப₄ங்கீ₃' என்னும் கொள்கையை ஒப்புக்கொள்வதால், அவர்கள் மதத்திலும் மோக்ஷத்தின் பொருட்டான முயற்சி பொருந்தாது. (4)வைஶேஷிகமதத்தில் ஆத்மா கல்லைப்போலே அறிவற்றவனாகி விடுவதே மோக்ஷம் என்று ஒப்புக்கொள்கிறபடியால், அத்தகைய மோக்ஷத்தின்பொருட்டு எவனும் முயலமாட்டான். (5) நிரீஶ்வரஸாங்க்₂யமதத்தில் ஈஶ்வரனை ஒப்புக்கொள்ளாமையாலே, அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட புருஷனுக்கு மோக்ஷமா,ப்ரக்ருதிக்கு மோக்ஷமா என்பதைப் பற்றியே நிர்ணயமில்லையாகையால், அவர்கள் மதத்திலும் மோக்ஷத்தின்பொருட்டான முயற்சி ஒட்டாது. (6) மாயாவாதி₃களான அத்₃வைதிகள் "*அஹம் ப்₃ரஹ்மாஸ்மி*"[நானே ப்₃ரஹ்மமாகிறேன்] முதலான வேத₃வாக்யங்களால் உண்டான ஜீவப்₃ரஹ்ம ஐக்ய ஜ்ஞானம் மோக்ஷத்தை

पुरुषस्य वा प्रकृतेर्वा मोक्ष इति संशयान्न प्रवृत्तिः। मायिमते व्यावहारिकवाक्यस्य पारमार्थिकाभेदज्ञानाजनकत्वान्न प्रवृत्तिः। भास्करयादवोक्तकर्मज्ञानसमुच्चयवादोऽप्युक्तन्यायेन निरस्तः। शैवमते तु पशुपतेः प्राप्यत्वस्वीकाराद्वेदविरुद्धभस्मधारणादेः साधनत्वेन स्वीकाराच्च तन्निरासः। एवं मतिर्निरूपिता॥१८५॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलकश्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन
विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायां
बुद्धि(धर्मभूतज्ञान)निरूपणं नाम सप्तमोऽवतारः॥

விளைக்கிறது என ஒப்புக்கொள்கிருர்கள். அவர்கள் மதப்படி இந்த வேத$_3$வாக்யங்கள் பொய்யானவையே (உண்மையில் இருப்பவையல்ல); பொய்யான வாக்யங்களைக்கொண்டு உண்மையான அபே$_4$த$_3$ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது என்று ஒப்புக்கொள்வது பொருந்தாதாகையால், இவர்கள் மதத்திலும் மோக்ஷத்தின் பொருட்டான முயற்சி ஒட்டாது. (7) முற்கூறிய ப்ரமாணங்களின்படி ப$_4$க்தியோ, ப்ரபத்தியோ மோக்ஷஸாத$_4$னமாகத் தேறுவதால், பா$_4$ஸ்கர யாத$_3$வப்ரகாஶர்களின் மதங்களில் கர்மஜ்ஞானங்களின் கூட்டரவை மோக்ஷஸாத$_4$னமாக ஒப்புக்கொள்வதும் ப்ரமாணவிருத்$_3$த$_4$மாகையால் தள்ளப்பட்டதாகிறது. (8) ஶைவ மதத்தில், ஜீவனை பஶுபதியைப் பரமப்ராப்யமான ப்$_3$ரஹ்மமாக ஒப்புக்கொள்ளுகையாலும், வேத$_3$த்திற்கு முரண்பட்ட ப$_4$ஸ்மத$_4$ாரணம் முதலானவற்றை மோக்ஷஸாத$_4$னமாகக் கொள்ளுகையாலும், அம்மதமும் தள்ளப்பட்டதாகிறது. 185.

328. நிலைநின்ற பா$_4$க$_3$வதாபசாரத்தாலும், நிலைநின்ற தே$_3$வதாந்தரப்பற்ருலும் ப்ரபத்தியானது நழுவிவிடும். இவை ப்ரபத்திக்கு ப்ரப$_3$ல விரோதி$_4$களாகையாலே ப்ரபன்னன் இவற்றை முயன்று விலக்கவேண்டும்.

“சரணாகதி மற்றோர் சாதனத்தைப் பற்றில்
அரணாகாது அஞ்சனைதன் சேயை—முரணழியக்
கட்டியது வேறோர் கயிறு கொண்(டு) ஆர்ப்பதன்முன்
விட்ட படைபோல விடும்” [ஞானஸாரம்]

३२८. अपचाराद्ब्रह्मविदां प्रपत्तिः प्रच्युता भवेत्।
देवतान्तरसङ्गाच्च स्थिरान्नान्यद्विरोधकृत्॥
३२९. गीताभाष्ये भाष्यकारैर्भक्त्यङ्गत्वं निरूपितम्।
गद्ये चास्याः स्वतन्त्रत्वमाकारद्वयमक्षतम्॥

என்கிறபடியே ஸாத₄நாந்தர ஸ்பர்ஶத்தாலும் ப்ரபத்தி நழுவும். இவற்றைத்தவிர ஶரணாக₃தியை நழுவச்செய்யும் விரோதி₄கள் வேறில்லை. இவ்விரோதி₄களாலே ஶரணாக₃தி நழுவிற்றாகில், முதலில் விரோதி₄யை வாஸனையோடு கழித்துக்கொண்டு மறுபடியும் ஶரணம் பற்றுவதே ப்ராயஶ்சித்தமாகும். *

329-330. பா₄ஷ்யகாரரால்—கீ₃தாசரமஶ்லோகபா₄ஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியானது ப₄க்திக்கு அங்க₃மாயிருப்பதென்று நிர்வஹிக்கப்பட்டது; க₃த்₃யத்திலோவெனில் இது ஸ்வதந்த்ரோபாயம் என்றே நிரூபிக்கப்பட்டது. இதைக் கண்ட சிலர் "காலவிளம்ப₃ம் பொறுத ஆர்த்தர்களைத் திருப்தி செய்வதற்காக ஏற்பட்டது க₃த்₃யம்; கீ₃தாபா₄ஷ்யமே பா₄ஷ்யகாரஸித்₃தா₄ந்தம்" என்றும், மற்றும் சிலர் "ப₄க்தி நிஷ்டர்களை உகப்பிப்பதற்காக கீ₃தாபா₄ஷ்யநிர்வாஹம் ஏற்பட்டது. க₃த்₃யமே பா₄ஷ்யகாரஸித்₃தா₄ந்தம்" என்றும் ஒன்றைக்கழித்து ஒன்றுக்கே ப்ராமாண்யமுண்டு என்று சொல்ல முற்பட்டனர். அது சரியல்ல; ப்ரபத்திக்கு, ப₄க்திக்கு அங்க₃மாயிருக்கும் ஆகாரமும் ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்கும் ஆகாரமுமாகிய இரண்டும் உண்டு. ப₄க்திநிஷ்டர்க்கு ப₄க்தியின் அங்க₃மாயிருந்து ப₄க்திவிரோதி₄ பாபங்களைப் போக்கிக் கொடுக்கும்; ப்ரபந்நர்க்குத் தானே ப₄க₃வத்ப்ராப்திவிரோதி₄ பாபங்களைப் போக்கி மோக்ஷத்தையளிப்பிக்கும். இப்படி அதி₄காரி பே₄த₃த்தாலே இரண்டு ஆகாரமும் பொருந்தக் கூடியதாகையால் க₃த்₃யகீ₃தாபா₄ஷ்யங்களில் ஒன்றைக் கழிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

"ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம் க₃த்₃யம் பா₄ஷ்யம் து பரரஞ்ஜநம்।
இத்யாவிலதி₄யோऽப்யேவம் ப்ரலபந்து ப்ரமாணத:॥"

["காலவிளம்ப₃ம் பொறுதவர்களைத் திருப்திசெய்வதற்காக ஏற்பட்டது க₃த்₃யம்; (கீ₃தாபா₄ஷ்யமே பா₄ஷ்யகாரஸித்₃தா₄ந்தம்)" என்றும், "கீ₃தாபா₄ஷ்யமே ப₄க்திநிஷ்டர்களை உகப்பிப்ப

३३०. तस्मात्प्रपत्तेरितरत्कल्पकोटिशतैरपि ।
साधनं नास्ति मोक्षस्येत्युक्तं गद्ये यतीश्वरैः ।

३३१. इमे भक्तिप्रपत्त्याख्यसाधने श्रीशनिग्रहम् ।
क्षिपतोऽतश्चाप्रधाने स्यातां जीवापराधजम् ॥

३३२. भक्तिप्रपत्तिव्याजेन शरण्योऽसौ वशीकृतः ।
प्रसन्नो मुक्तिदस्तस्मात्सिद्धोपायः श्रियः पतिः ॥

॥ इति धर्मभूतज्ञानप्रकरणम् ॥ ७ ॥

ற்காக ஏற்பட்டது; (க3த்3யமே பா4ஷ்யகாரஸித்3தா4ந்தம்)" என்றும் கலங்கிய அறிவையுடையவர்களும் (ப்ரபத்திக்கு இரண்டாகாரமும் உண்டென அறிவிக்கும்) ப்ரமாணங்களைக்கண்டு தெளியக் கடவார்களாக.] என்று இதையே க3த்3யபா4ஷ்யத்திலே ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3சிகர் அருளிச்செய்தார். ப்ரபத்தி அனைவர்க்குமுண்டு என்னும் காரணத்தாலேயே யதிராஜரும் க3த்3யத்திலே "நூற்றுக்கணக்கான கல்பகோடி காலமானாலும் சரணாக3தியைத்தவிர மோக்ஷத்திற்கு வேறொரு ஸாத4னமில்லை" என்று அருளிச்செய்தார். "*ப்ரபந்நாத3ந்யேஷாம் ந தி3சதி முகுந்தோ3 நிஜபத3ம்*" [ப்ரபந்நனல்லாதவனுக்கு முகுந்த3ன் மோக்ஷமளிக்கமாட்டான்] என்றார் வேதா3ந்ததே3சிகரும். *

331-332. ப4க்தியென்றும், ப்ரபத்தியென்றும் சொல்லப்படும். இவ்விரண்டு ஸாத4னங்களும், சேதனனுடைய குற்றங்களைக் கண்டு *ஸ்ரீய:*பதிக்கு உண்டாகும் கோபத்தை ஆற்றுகின்றன. ஆகையால் இவை அப்ரதா4ன உபாயங்களாகின்றன. உண்மையில் வியாஜமாத்ரமாயிருக்கும் இவற்றாலே வசீகரிக்கப்பட்ட ஸர்வலோகசரண்யனை ஸ்ரீமந்நாராயணனே உகந்து முக்தியை அளிக்கிறானாகையாலே, ப்ரதா4நமான ஸித்3தோ4பாயம் அவனேயாவான் என்பது ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3சிகர் திருவுள்ளம். ஆராய்ந்தால், ஸாத்4யோபாயங்களுக்கு—ஒப்பற்றதாய், முக்2யமானதான பரார்த்த2 மோக்ஷத்தைக்குறித்து உபாயத்வமே கிடையாது; நிர்ஹேதுக கிருபையோடு கூடிய எம்பெருமான் ஒருவனே உபாயம்—என்பது தென்னாசார்யர்கள் திருவுள்ளம். *

த4ர்மபூ4தஜ்ஞானப்ரகரணம் முற்றிற்று.

॥ अथाष्टमोऽवतारः ॥

अथ जीवो निरूप्यते। प्रत्यक्त्वचेतनत्वात्मत्वकर्तृत्वादीनि ईश्वरजीवसाधारणलक्षणानि। प्रत्यक्त्वं नाम-स्वस्मै स्वयमेव भासमानत्वम्। चेतनत्वं नाम-ज्ञानाश्रयत्वम्। आत्मत्वं-शरीरप्रतिसंबन्धित्वम्। कर्तृत्वं-संकल्पज्ञानाश्रयत्वम्।

॥ अथ जीवप्रकरणम् ॥ ८ ॥

३३३. प्रत्यक्त्वचेतनत्वादि लक्ष्म जीवेशयोस्समम्।
अणुत्वे सति चैतन्यं स्वतश्शेषत्वयुक् च तत्॥

8. ஜீவப்ரகரணம்

333-334. ஸகலபதா₃ர்த்த₂ங்களும் ப்ரமாணமென்றும் ப்ரமேயமென்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன. ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஶப்₃த₃ம் என்னும் ப்ரமாணங்கள் மூன்றும் முதல் மூன்று ப்ரகரணங்களில் விவரிக்கப்பட்டன. ப்ரமேயங்கள் த்₃ரவ்யமென்றும், அத்₃ரவ்யமென்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அத்₃ரவ்யம் வரப்போகும் பத்தாவது ப்ரகரணத்திலே விவரிக்கப்படும். த்₃ரவ்யங்கள் ஜட₃மென்றும் அஜட₃மென்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அஸ்வயம்ப்ரகாஶமாகையாலே ஜட₃த்₃ரவ்யங்களான ப்ரக்ருதியும், காலமும் முறையே நான்காவது ஐந்தாவது ப்ரகரணங்களில் விளக்கப்பட்டன. ஸ்வயம்ப்ரகாஶமான அஜட₃த்₃ரவ்யங்கள் பராக்கென்றும், ப்ரத்யக்கென்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டன. பிறர்க்கு ஒளிவிடுவதாகையாலே பராக்த்₃ரவ்யங்களான நித்ய விபூ₄தியும், த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞானமும் முறையே ஆறுவது ஏழாவது ப்ரகரணங்களில் நிருபிக்கப்பட்டன. தமக்கு ஒளிவிடுவதாகையால் ப்ரத்யக்த்₃ரவ்யங்களான ஜீவனும், ஈஶ்வரனும், முறையே எட்டாவதான இப்ரகரணத்திலும், ஒன்பதாவதான அடுத்த ப்ரகரணத்திலும் விசாரிக்கப்படுகின்றனர். அதில் முதலிரண்டு ஶ்லோகங்களும் ஜீவலக்ஷணத்தை உரைக்கின்றன. (தனக்கு ப்ரகாஶிக்கும்) ப்ரத்யக்காயிருக்கை, சேதனனாய்–அறிவுடையவனாய் – இருக்கை, ஆத்மாவாய் – ஶரீரத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யாய் – இருக்கை, கர்த்தாவாய் – ஸங்கல்ப ரூபமான அறிவுக்கு இருப்பிடமாய் – இருக்கை முதலானவை ஜீவனுக்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் பொதுவான லக்ஷணங்கள்.

एवं सामान्यलक्षणलक्षितस्य जीवस्य विशेषलक्षणान्युच्यन्ते — अणुत्वे सति चेतनत्वम्, स्वतः शेषत्वे सति चेतनत्वम्। एवमाधेयत्व-विधेयत्व - पराधीनकर्तृत्व - परतन्त्रत्वादिकमूह्यम् ॥ १८६ ॥ स च देहेन्द्रियमनःप्राणधीभ्यो विलक्षणः। यथा मम शरीरमिति प्रतीत्या देहाद्व्यावृत्तः, एवं चक्षुषा पश्यामि, श्रोत्रेन्द्रियेण शृणोमि, वाचा वदामीत्यादिप्रत्ययात् बाह्येन्द्रियेभ्यो व्यावृत्तः। मनसा जानामीति

---

३३४. आधेयत्वविधेयत्वपारतन्त्र्यादिकान्यपि।
जीवस्यासाधारणानि लक्षणानि विदुर्बुधाः ॥

३३५. देहेन्द्रियमनःप्राणधीभ्य एष विलक्षणः।
मम देह इति ज्ञानात् यथा देहाद्विलक्षणः ॥

அணுவாய், சேதனனாயிருக்கை, இயற்கையிலேயே ஶேஷமாய், சேதனனாயிருக்கை, தாங்கப்படுமவனாயிருக்கை, நியமனம் செய்யப்படுமவனாயிருக்கை, வேறொருவனுக்கு உட்பட்டே யிருப்பவனாயிருக்கை, மற்றொருவனுக்கு உட்பட்டே கர்த்தா வாயிருக்கை முதலானவை ஜீவனுக்கே உரியனவான லக்ஷணங் களென்று அறிவாளிகள் அறிகின்றனர். 186.

335-337. *"தே₃ஹேந்த்₃ரிய மந: ப்ராண தீ₄ப்₄யோऽந்ய:"* [ஆத்பஸித்₃தி₄-3] [தே₃ஹம், இந்த்₃ரியம், மனம், ப்ராணன், அறிவு ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் ஜீவன்] என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே, தே₃ஹம், இந்த்₃ரியம், மனம், ப்ராணன், அறிவு என்னும் தத்துவங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் மாறுபட்டிருப்பவன் ஜீவன். 'என்னுடைய தே₃ஹம்' என்று அறிகிறபடியால் இவன் தே₃ஹத்தைக்காட்டி லும் வேறுபட்டவன் என்பது வெளிப்படை. அதுபோலவே, "கண்ணால் நான் காண்கிறேன்" "காதால் நான் கேட்கிறேன்" "வாக்கால் நான் பேசுகிறேன்" என்பது முதலான அறிவுகள் உண்டாகிறபடியால், இவன் ஜ்ஞாநகர்மேந்திரியங்களைக் காட்டி லும் வேறுபட்டவனென்பது வெளியாகிறது. "மனத்தால் நினைக்

मनसो ज्ञानकरणत्वप्रतीतेः, मम प्राणा इति व्यतिरेकोक्त्या, जानाम्यह-मिति प्रतीत्या च मनःप्राणज्ञानेभ्यो व्यावृत्तः। स चाणुपरिमाणः उत्क्रान्त्यादिश्रवणात्प्रमाणानुसाराच्च ॥ १८७ ॥

---

३३६. तथा सर्वेन्द्रियेभ्योऽपि व्यतिरेकप्रतीतितः।
मम प्राणस्तथा जानाम्यहमित्यादिहेतुतः॥

३३७. प्राणादेरपि व्यावृत्तः तथाऽणुपरिमाणकः।
देहादुत्क्रान्तिकथनात् तथा श्रुत्यादिमानतः॥

கிறேன்" என்று அறிகிறபடியால் அந்தரிந்த்ரியமான மனத்தைக் காட்டிலும் மாறுபட்டவனே இவன். "என்னுடைய ப்ராணன்" என்று வழங்குகிறபடியால் பிராணனிலும் வேறாயிருக்கிறான் ஜீவன். "நான் அறிகிறேன்" "என் அறிவு" என்னும் வ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறபடியால் அறிவைக்காட்டிலும் அறிபவனை இவன் வேறுபட்டவனே என்று விளங்குகிறது. இப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவன், அணுபரிமாணத்தை உடையவன். எப்படியெனில்: ஶாஸ்த்ரங்களில் தேஹத்திலிருந்து இவன் வெளிச்செல்வதாகச் சொல்லுகிறபடியால், இவன் விபு (எங்கும் பரந்தவன்) அல்லன் என்று தெளிவாகிறது. நடுத்தரப் பரிமாணத்தையுடையவனாகில், அவயவமுடையனாகிறபடியால் அநித்யனாகவேண்டிவரும். ஆகையால் இவன் அணுவே, "*ஏஷோऽணுராத்மா*" [இவ்வாத்மா அணுவாவான்] "**வாலாக்ர ஶதபாகஸ்ய ஶததா கல்பிதஸ்ய ச பாகோ ஜீவஸ் ஸ விஜ்ஞேய:*" [ஶ்வே-உப] [* நெல்நுனியின் பல்லாயிரத்தொரு பகுதியின் பகுதியே ஜீவனென்று அறியத்தக்கவன்] என்று வேத வாக்கியங்களும், பல உபப்ருஹ்மண வாக்யங்களும் ஜீவன் அணுபரிமாணத்தையுடையவனென்று தெளிவுபடுத்துகின்றன. 137.

338. இவன் அணுவாகில் வெவ்வேறிடங்களிலுள்ள ஶப்தம், ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்னும் பல

---

* வாலாக்ரம் அல்லது நெல்நுனியென்பது ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓர் அளவு.

अणुत्वे युगपदनेकविषयानुभवः कथमिति न शङ्कनीयम्; धर्मभूतज्ञानव्याप्त्योपपत्तेः। एतेनैव सौभरिप्रभृतीनां मुक्तानां च युगपदनेकशरीरपरिग्रहोऽपि संभवति ॥ १८८ ॥

स च नित्यः; पूर्वानुभूतार्थप्रतिसंधानात्। नित्यश्चेत् जीव उत्पन्नः, जीवो नष्टः इति प्रतीतिः कथमिति चेन्न; जीवस्य देहसंबन्ध

---

३३८. अणोरप्यस्य युगपदनेकविषयग्रहः।
धर्मभूतधियो व्याप्त्या सर्वत्राप्युपपद्यते ॥

३३९. स च स्थिरोऽनुभूतार्थप्रतिसन्धानतो मतः।
उत्पत्त्यभावनित्यत्वश्रवणान्नित्य एव सः ॥

விஷயங்களை ஒரே காலத்தில் அறிவது எப்படி ஒட்டும்? எனில்: இவன் அணுவாயிருந்தபோதிலும், விளக்கின் ஒளி எங்கும் பரவுவதுபோலே, இவனுடைய த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞான மெனப்படும் அறிவு எங்கும் பரவக்கூடியதாகையால், அதன் மூலம் இவன் பல விஷயங்களை ஒரே காலத்தில் அறிவது ஒட்டும். இந்த த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம் ஸம்ஸாரித₃ஶையில் கர்மாநுகு₃ணமாகச் சுருங்கியிருக்கிறது. முக்தித₃ஶையில் எங்கும் பரவிவிடுகிறது. ஆகையால் எல்லாவற்றையும் அறிபவனாகிறு னிவன். அதனாலேயே முன் எடுத்த ஶ்வேதாஶ்வதர மந்த்ரத்தில் "*ஸ ச ஆநந்த்யாய கல்பதே*" [அவன் (முக்தித₃ஶையில்) எங்கும் பரவிவிடுகிறான்] என்று கூறிற்று. ஸௌப₄ரிமுதலானோரும் முக்தர்களும் பல தே₃ஹங்களையெடுப்பதும் இதே காரணத்தால் பொருந்துகிறது. 188.

339-*340. அந்த ஜீவன் நிலையாயிருப்பவன்; பௌ₃த்₃த₄ன் சொல்லுவதுபோல் க்ஷணந்தோறும் அழியும் க்ஷணிகவஸ்து அல்லன்; முன் அநுப₄வித்த பொருள்களை நினைவுகொள்ளுகிறு னாகையால் இவன் க்ஷணிகவஸ்து என்னும் வாத₃ம் தவறு. மேலும் இவன் அநித்யனாகில், செய்த கர்மங்களுக்குப் ப₂லன் அநுப₄வியாமற்போவது, செய்யாத கர்மங்களுக்குப் ப₂லனை

उत्पत्तिः, तद्वियोगो नाशः इति प्रतिपादनात्, जीवस्वरूपं नित्यमेव ॥ १८९ ॥ स च प्रतिशरीरं भिन्नः। एकपरिमाणेषु सर्वेषु घटेष्वेको घट इति प्रतीतिवत्, व्रीहिराशौ च एको व्रीहिरिति प्रतीतिवच्च ज्ञानैकाकारतया एकत्वव्यवहारः; न तु स्वरूपैक्यम्; प्रमाण-

---

३४०. उत्पत्तिनाशवादस्तु देहयोगवियोगतः।
प्रतिदेहं स भिन्नश्च ज्ञानैकाकारवत्तया॥

யனுபவிப்பது (க்ருதப்ரணாம்; அக்ருதாப்₄யாக₃மம்) என்னும் தோ₃ஷங்கள் வரும். *"நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ் சேதநாநாம்"* [நித்யசேதனர்க்குள் ஒரு நித்யசேதனன்] என்னும் ஸ்வேதாஸ்வதரமந்திரமும், *"அஜோ நித்ய: ஸாஸ்வத:" "அவிநாஸி து தத்₃ வித்₃தி₄"* என்னும் கீ₃தா வாக்யங்களும் மற்றும் பல ப்ரமாணங்களும் இவனுக்கு உற்பத்தியில்லையென்றும் விநாஸமில்லையென்றும் சோ₂ஷிக்கிறபடியால் இவன் உத்பத்தி விநாஸமற்ற நித்தியனேயாவான். *"ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ"* என்று இவன் பிறப்பதாகவும், இறப்பதாகவும் லோகவேத₃ங்களில் வழங்குகிறதேயெனில்; இருந்த தே₃ஹத்தை விட்டுப்பிரிவதும், புதிய தே₃ஹத்தை அடைவதுமே இறப்பாகவும் பிறப்பாகவும் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய வேறில்லை, *"வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி"* என்னும் கீ₃தாஸ்லோகத்தை அனுஸந்தி₄ப்பது. 189.

340*-*341. *"நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ் சேதநாநாம் ஏகோ ப₃ஹூநாம்"* முதலான பரஸ்ஸத ப்ரமாணங்களிலிருந்து ஒவ்வொரு தே₃ஹத்திலுமிருக்கும் ஜீவனும் வெவ்வேருயிருப்பவன் என்று ஸித்₃தி₄க்கிறது. இப்படி வேறுவேருயிருந்தபோதிலும், ஒரு குவியலிலுள்ள நெற்களை ஒரே நெல் என்பதுபோலவும், ஒரே அளவுள்ள குடங்களைப்பார்த்து ஒரே குடம் என்பதுபோலவும், *"ஸோஹம் ஸ ச த்வம் ஸ ச ஸர்வமேதத் ஆத்மஸ்வரூபம் த்யஜ பே₄த₃மோஹம்"* [வி-பு 2-16-23][அப்படி ஞானஸ்வரூபனை நானும் அப்படிப்பட்ட நீயும், அப்படிப்பட்ட இவையெல்லாமும் ஆத்மஸ்வரூபமே; பே₄த₃மயக்கத்தை விட்டொழிப்பாய்] என்றாற்போலே அனைவரும் ஜ்ஞாநாகாரர்களாயிருப்பதையிட்டு

विरोधात्॥१९०॥ स्वतस्सुखी; उपाधिवशात्संसारः। अयं च कर्ता भोक्ता शरीरी शरीरं च भवति। प्रकृत्यपेक्षया शरीरी, ईश्वरापेक्षया शरीरं च॥ १९१ ॥

---

३४१. एकत्वव्यवहारस्तु भवेत्स न तदैक्यतः।
स्वतस्सदा स्वानुकूलः कर्माविद्याद्युपाधितः॥

३४२. संसारी स्यादयं कर्ता भोक्ता देहश्च देहवान्।
ईश्वरस्य शरीरं स्यात् प्रकृत्या च शरीरवान्॥

இவர்களை ஒன்ருகச் சொல்லுவதுமுண்டு. ஜீவர்களின் ஸ்வரூபங்கள் ஒன்றென்னும் கருத்தால் இப்படிச் சொல்லுவதில்லை. அப்படியாகில், ஜீவர்கள் வெவ்வேறு என்று சொல்லும் ப்ரமாணங்கள் விரோதி₄க்குமே. 190.

341*-342. இவன் எப்போதும் ஸுக₂ஸ்வரூபனுயிருப்பவனுகையால் தனக்கு அனுகூலனுகவேயிருப்பவன். தூங்கும்போது "*ஸுக₂மஹமஸ்வாப்ஸம்*" [நான் ஸுக₂மாகத் தூங்கினேன்] என்று இந்த ஸுக₂ஸ்வரூபமே அநுப₄விக்கப் படுகிறது. கர்மம், அதுகாரணமாக வரும் தே₃ஹாத்ம ப்₄ரமமாகிற அஜ்ஞானம் (அவித்₃யை) ஆகியவற்ருல் ஸம்ஸாரித₃சையில் இந்த ஸுக₂ஸ்வரூபம் ஜீவனுக்கு மறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதனுலேயே இது முழுவதும் இங்கு தோன்றுவதில்லை. "*ஆநந்தீ₃ ப₄வதி*" [ஆநந்த₃த்தையுடையவனுகிருன்] "*பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்₃ய ஸ்வேந ரூபேணுபி₄நிஷ்பத்₃யதே*" [பரஞ்சோதியைபடைந்து தன் ஸ்வரூபம் விளங்கப்பெறுகிருன்] என்னும் வேத₃வாக்கியங்களிலிருந்து, ஜீவன் முக்தி த₃சையிலேயே இயற்கையானதான இந்த ஸுக₂ஸ்வரூபத்தை முழுவதும் அநுப₄விக்கப்பெறுகிருன் என்று தெரியவருகிறது. இந்த ஜீவன் கர்த்தாவாகவும் (செயல்களைச் செய்பவனுகவும்), போ₄க்தாவாகவும்(போ₄க₃த்தை அநுப₄விப்பவனுகவும்) இருக்கிருன். இவன் தே₃ஹமாகவுமிருக்கிருன்; தே₃ஹத்தையுடையவனுயுமிருக்கிருன்; "*யஸ்யாத்மா ஶரீரம்*" என்று ஈச்வரனுக்கு இவன் தே₃ஹமாயிருக்கிருன்; ப்ரக்ருதி கார்யமான தன் *ஶரீர*த்துக்கு நியந்தாவாய், *ஶரீ*ரியாகவும் இருக்கிருன். 191.

अथ प्रत्यक्षश्रुतिभ्यां स्वयंप्रकाशत्वं च सिद्धम्। प्रयोगश्च— आत्मा स्वयंप्रकाशः ज्ञानत्वात्; धर्मभूतज्ञानवदिति। ज्ञानत्वाणु-

---

३४३. अयं स्वयंप्रकाशश्च प्रत्यक्षाच्च श्रुतेरपि।
ज्ञानानन्दामलाणुत्वादयो धर्मा निरूपकाः॥

---

343. "நான்" என்று ப்ரத்யக் (தனக்குத்தோன்றுவது) ஆகவும், ஒன்றாகவும் இவ்வாத்மாவானது தனக்கு எப்போதும் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோன்றிக்கொண்டிருப்பது அநுப$_4$வஸித்$_3$த$_4$ம். ஜீவேஶ்வரர்கள் தாமே ப்ரகாசிக்கும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபரா யிருப்பவரென்பது — "*ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்*" "*விஜ்ஞாநக$_4$ந:*" "*விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே*" "*ஏஷ ஹி த்$_3$ரஷ்டா ஶ்ரோதா ரஸயிதா க்$_4$ராதா மந்தா போ$_3$த்$_3$தா$_4$ கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:*" [காண்பவனும், கேட்பவனும், ருசிப்பவனும், முகருமவனும், நினைப்பவனும், அறிபவனும், செய்பவனுமான இப் புருஷன் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகவேயிருப்பவன்] "*அத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதிர் ப$_4$வதி, கதம ஆத்மா யோऽயம் விஜ்ஞாநமய:, ப்ராணேஷு ஹ்ருத்$_3$யந்தர் ஜ்யோதி:*" [இந்த ஜீவன் ஸ்வயம் ப்ரகாசனாகிறான்; ஜ்ஞானமயனான ஆத்மா எப்படிப்பட்டவன்? இந்திரியங்களினுள்ளும், இருதயத்தினுள்ளும் விளங்கும் ஒளியேயாவான்] "*ஜ்ஞாநாத்மகோ ப$_4$க$_3$வாந்*" [ஜ்ஞாநஸ்வரூபன் ஸர்வேஶ்வரன்] என்பது முதலான ஶ்ருதி வாக்கியங்களினாலும் விளங்குகிறது. "ஆத்மா தானே ப்ரகாசிப்பவனாயிருப்பவன்; ஜ்ஞானமாயிருப்பதால்; த$_4$ர்மபூ$_4$தஜ்ஞானத்தைப் போலே" என்னும் அனுமானமும் இவ்விஷயத்தை ஸாதி$_4$த்துத் தருகிறது என்று எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்ததாக ந்யாய ஸித்$_3$த$_4$ாஞ்ஜனத்தில் ஸ்ரீவேதா$_3$ந்ததே$_3$ஶிகர் அருளிச் செய்தார். ஆத்மா தனக்குத் தானே தோன்றுகிறான்; பிறர்க்கு அவர்களுடைய அறிவுக்கு விஷயமாகித் தோன்றுகிறான். அணுத்வம், நித்யத்வம் முதலான ஆகாரங்கள் உள்ளவனாய்த் தன்னையறியும்போது தன் அறிவுக்கும் விஷயமாகிறான். இப்படி ஜ்ஞாதா (அறிபவன்) ஆகவும், ஜ்ஞாநமாகவும், ஜ்ஞேயம் (அறியப்படுவது) ஆகவும் ஆகிறது ஆத்ம

स्वामलत्वादयः एतस्य स्वरूपनिरूपकधर्माः ॥ १९२ ॥ एतेन — ज्ञानस्य (क्षणिकत्वात्) क्षणिकज्ञानरूप आत्मेति बौद्धपक्षः, भूतचतुष्टयात्मकशरीरस्य देहावधिक आत्मेति चार्वाकपक्षः, गजदेहे गजपरिमाणः पिपीलिकादेहे पिपीलिकापरिमाणः, अतो देहपरिमाण आत्मेति जैनपक्षः, कर्तृत्वभोक्तृत्वादिकं प्रकृतेरेव — न तु पुरुषस्येति सांख्यपक्षः, ब्रह्मांशो जीव इति यादवपक्षः, सोपाधिकब्रह्मखण्डो जीव इति

---

३४४. अस्मिन् विभुत्ववादादिपरपक्षा निराकृताः ।
अणोर्देहान्तरोद्भूतफलाप्तिश्चास्य युज्यते ॥

ஸ்வரூபம்; தர்மபூதஜ்ஞாநம், ஜ்ஞாநஜ்ஞேயங்களாக மாத்திர மாகிறது; ப்ரக்ருதி காலங்கள் ஜ்ஞேயங்களாகவே ஆகின்றன. கடத்துக்கு கடத்வம்போலே, ஜ்ஞாநத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம், அணுத்வம், ஶேஷத்வம் என்னும் தர்மங்கள் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களாகின்றன; மற்ற குணங்கள் நிரூபிதஸ்வரூப விஶேஷணங்கள் ஆகின்றன. 192.

341-*345. கீழே சொன்ன காரணங்களால் மேலே சொல்லப்படும் பக்ஷங்கள் தள்ளப்படுகின்றன— (1) ஜ்ஞாநம் ஒரே க்ஷணம் இருக்கிறது; அவ்விதமான ஜ்ஞாநங்களின் தொடர்தான் ஆத்மா என்கிற பௌத்தன் பக்ஷம். (2) நான்கு பூதங்களால் ஏற்பட்டது உடம்பு; அதுவே ஆத்மா; அது இருக்கிறவரையில்தான் ஆத்மா இருக்கிறது என்கிற சார்வாகன் பக்ஷம். (3) யானையின் உடம்பில் யானையினளவு ஜீவ ஸ்வரூபம்; எறும்பின் உடம்பில் எறும்பின் அளவு; இவ்வண்ணமாக அந்தந்த தேஹத்தின் அளவுள்ளது ஆத்மா என்கிற ஜைனன் பக்ஷம். (4) கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் இருப்பது ப்ரக்ருதியின் தன்மை; ஜீவனின் தன்மை அல்ல என்கிற ஸாங்க்யபக்ஷம். (5) ப்ரஹ்மத்தின் ஓர் அம்ஶம் ஜீவன் என்கிற யாதவப்ரகாஶன் மதம். (6) உபாதியுடன் சேர்ந்த ப்ரஹ்மத்தின் பாகமும் ஜீவன் என்கிற பாஸ்கரமதம்.

भास्करपक्षः, अविद्यापरिकल्पितैकजीववादपक्षः, अन्तःकरणावच्छिन्नानेकजीववादपक्षः इत्येवमादयो विरुद्धपक्षा निरस्ताः। विभुत्ववादपक्षोऽपि। ननु—जीवस्य विभुत्वानङ्गीकारेऽदृष्टजनितदेशान्तरफलोपलब्धिः कथमिति चेन्न, जीवस्य सम्बन्धाभावेऽपि अदृष्टवशादुपपद्यते (दुपपत्तेः)। अदृष्टं नाम, भगवत्प्रीतिजनकजीवकर्तृककर्मविशेषजन्यो ज्ञानविशेषः; स विशेषो भगवत्सङ्कल्प एव विभुस्वरूपं भगवन्तमाश्रितः; अतः फलोपलब्धिरिति न विरोधः॥ १९३॥

---

३४५. विभोः श्रीशस्य संकल्पात् अदृष्टाज्जीवकर्मजात्।
असंख्येया इमे जीवाः त्रिविधास्संप्रकीर्तिताः॥

---

(7) அவித்₃யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவன் ஜீவன்; அவன் ஒன்று; அவனே ப்₃ரஹ்மம் என்று சொல்லுகிற சங்கரமதம். (8) பல அந்த:கரணங்களோடு (மனஸ்ஸுக்களோடு) சேர்ந்த ப்₃ரஹ்மம் பல ஜீவர்களாகிறது என்கிற ஶங்கரமதஸ்த₂ரான வாசஸ்பதியின் மதம் இவைகள் எல்லாம் வேத₃த்துக்கு விருத்₃த₄ங்களாகையாலே தள்ளப்படுகின்றன. ஜீவன் விபு₄ என்கிற பக்ஷமும் தள்ளப்படுகிறது. "ஆத்மா விபு₄ என்று ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால், அவனில்லாத தே₃ஶத்தில் அவனுக்காகச் சில ப₂லன்கள் உண்டாகின்றனவே. அவைகளுக்கு அவனுடைய அத்₃ருஷ்டங்கள் காரணம். அவன் அந்த தே₃ஶத்தில் இல்லாவிட்டால் அவனுடைய அத்₃ருஷ்டங்கள் அங்கே எப்படியிருக்கும்?" எனில்: ஆத்மாவுக்கும் அந்த இடத்துக்கும் ஸம்ப₃ந்த₄ம் இல்லாவிட்டாலும், அத்₃ருஷ்டத்தாலே ப₂லன்கள் உண்டாகலாம். அத்₃ருஷ்டம் என்பது பக₃வானுக்குப் பிரீதியையோ கோபத்தையோ உண்டுபண்ணுகிற ஜீவனுடைய புண்யபாப கர்மத்தாலே உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒருவித ஜ்ஞானம். அந்த ஜ்ஞானம் ப₄க₃வானுடைய நிக்₃ரஹ அல்லது அநுக்₃ரஹ ஸங்கல்பம்தான். விபு₄வான ப₄க₃வானிடத்தில் அந்த ஸங்கல்பம் இருக்கிறது. அதனாலேயே ஜீவனுக்குப் புண்யபாபகர்ம ப₂லன் கிடைக்கிறது. ஆகையால் விரோத₄மில்லை. 193.

स जीवस्त्रिविधः; बद्धमुक्तनित्यभेदात्। तत्र बद्धा नाम—अनुवृत्तसंसाराः चतुर्दशभुवनाण्डकटाहवर्तिनो ब्रह्मादिकीटपर्यन्ताः चेतनविशेषाः। श्रीमतो नारायणस्य नाभिकमलादुत्पन्नो ब्रह्मा। ब्रह्मणो रुद्रः, पुनर्ब्रह्मणो सनकादियोगिनो नारदादिदेवर्षयो वसिष्ठादिब्रह्मर्षयः पुलस्त्यमरीचिदक्षकश्यपादिनवप्रजापतयश्च बभूवुः। तेभ्यो देवाः, दिक्पालकाः, चतुर्दशेन्द्राः,चतुर्दशमनवः,असुराः, पितरः सिद्धगन्धर्वकिन्नरकिम्पुरुषविद्याधरादयः, वसवः, रुद्राः, आदित्याः, अश्विनौ, दानवयक्षराक्षसपिशाचगुह्यकादयश्च। एवं देवयोनयो बहुविधाः। मनुष्या अपि

---

३४६. बद्धा मुक्ताश्च नित्याश्च बद्धा ब्रह्माण्डसंस्थिताः।
ते च श्रीशसमुद्भूतः ब्रह्मा तत्संभवास्सुराः॥
३४७. रुद्रादयश्च योगीशाः सनकप्रमुखा अपि।
पुलस्त्यप्रमुखास्सृष्टिकर्तारो देवयोनयः॥

345*-349. ஆத்மாக்கள் மூன்றுவித4மானவர்கள்—ப3த்3த4ர்கள் என்றும், முக்தர்கள் என்றும், நித்யர்கள் என்றும். அவர்களில் ப3த்3த4ர்கள் — தொடர்ந்து வருவதாய், முடிவற்ற ஸம்ஸாரத்திலிருப்பவர்கள்; பதினான்கு உலகங்களையுடைய அண்ட3த்திலிருக்கிறவர்கள் — பிரமன் முதல் புழுக்கள் வரையில் இருக்கிற சேதநர்கள். லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனுடைய நாபி4யிலுண்டான தாமரைப்பூவில் உண்டானவன் பிரமன்; (1) அவனிடமிருந்து உருத்திரன் முதலான தே3வர் உண்டாயினர்; ஸநகர் முதலான யோகி3களும், நாரத3ர் முதலான தே3வரிஷிகளும், வஸிஷ்ட2ர் முதலான ப்3ரஹ்மரிஷிகளும், புலஸ்தியர், மரீசி, த3க்ஷர், கஶ்யபர் முதலான ஒன்பது பிரஜாபதிகளும் உண்டானார்கள். அவர்களிடமிருந்து தே3வர்கள், தி3க்பாலகர்கள், பதினான்கு இந்திரர்கள், பதினான்கு மநுக்கள், அஸுரர்கள், பித்ருக்கள், ஸித்3த4ர்கள், க3ந்த4ர்வர்கள், கிந்நரர்கள், கிம்புருஷர்கள், வித்3யாத4ரர் முதலானவர்கள், வஸுக்கள், ருத்3ரர்கள், ஆதி3த்யர்கள், இரு அஶ்விநீதே3வர்கள், தா3னவர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிஶாசர்கள், கு3ஹ்யகர்கள்

ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्रादिजातिभेदाद्बहुविधाः। तिर्यञ्चोऽपि पशुमृगपक्षिसरीसृपपतङ्गकीटादिभेदाद्बहुविधाः। स्थावरा अपि वृक्षगुल्मलतावीरुत्तृणादिभेदाद्बहुविधाः। वृक्षादीनां जलाहरणाद्युपयुक्तकिञ्चिज्ज्ञानसंबन्धोऽस्त्येव। * अप्राणवत्सु स्वल्पा सा-इत्युक्तत्वात्। अतो देवमनुष्यतिर्यक्स्थावरभेदभिन्ना बद्धाः। एते पुनर्जरायुजाण्डजोद्भिज्जस्वेदजाश्च भवन्ति। देवमनुष्या जरायुजाः। तेषु ब्रह्मरुद्रादयस्सनकादयश्च

---

३४८. ब्राह्मणप्रमुखा मर्त्याः पशुपक्षिमृगादयः।
तिर्यञ्चो वृक्षगुल्मादिस्थावरा बहवस्तथा॥

३४९. एते बद्धा देवमर्त्यतिर्यक्स्थावरयोनयः।
जरायुजाण्डजोद्भिज्जस्वेदजाश्च भवन्ति ते॥

உண்டானார்கள். இப்படி *தே₃வஜாதிகள்* அநேகவித₄ங்கள்; (2) *மனிதர்களும்* உண்டாயினர்; அவர்களும் பிராம்மணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைஶ்யர்கள், ஶூத்திரர்கள் முதலிய பே₄த₃த்தால் அநேக வகைப்பட்டவர்கள். (3) *திர்யக்குகளும்* உண்டாயின; அவையும் நாலுகால் ஜந்துக்களான ம்ருக₃ங்கள், பக்ஷிகள், ஊருகிறவைகள், பூச்சிகள், புழுக்கள் என்கிற பே₄த₃முள்ளவைகளாகையால் அநேக வகைப்பட்டவைகள். (4)ஸ்த₂ாவரங்களும் உண்டாயின; அவையும் மரங்கள், புதர்கள், கொடிகள், வீருத்துக்கள் (அறுக்க அறுக்க முளைக்கும் கொடிகள்), புற்கள் முதலான பே₄த₃ங்களாலே அநேக வகைப்பட்டவைகள். மரம் முதலானவைகளுக்கும் சிறிது அறிவிருக்கிறது. வளர்வதற்கு வேண்டிய ஜலத்தை எடுத்துக்கொள்வதில் அதற்குத் தகுந்த அறிவிருக்கிறது என்று அறியலாம். "*அப்ராணவத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா*" [வி-பு 6-7-64] (பிராணன் இல்லாதவைகளில் அறிவு குறைவு) என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால், தே₃வர்கள், மனிதர்கள், திர்யக்குகள், ஸ்த₂ாவரங்கள் என்கிற நாலு பிரிவையுடையவர்கள் ப₃த்₃த₄ர்கள். இவர்கள் க₃ர்ப்ப₄ப்பையிலிருந்து உண்டாகிறவர்கள் (ஜராயுஜம்), முட்டையிலிருந்து உண்டாகிறவைகள் (அண்ட₃ஜம்), பூ₄மியிலிருந்து முளைத்து உண்டாகிறவைகள் (உத்₃பி₄ஜ்ஜம்), வேர்வையி

सीताद्रौपदीधृष्टद्युम्नप्रभृतयो भूतवेतालादयश्च अयोनिजाः। तिर्यगादयश्च जरायुजा अण्डजास्स्वेदजाश्च भवन्ति। स्थावरादय उद्भिज्जाः॥ १९४॥

एवंभूता बद्धा बीजांकुरन्यायेन विषमप्रवाहतयाऽनादिकालप्रवृत्ताविद्या-कर्मवासनारुचिप्रकृतिसम्बन्धैश्चक्रवत्परिवर्तमानैर्गर्भजन्मबाल्ययौवनजागर-स्वप्नसुषुप्तिमूर्छाजरामरणस्वर्गनरकगमनादिविविधविचित्रावस्थावन्तः,अनाद्य

---

३५०. बीजाङ्कुरन्यायतस्तेऽनाद्यविद्यादिचक्रके।
भ्रमन्तो गर्भजन्मादिनानावस्थाप्रपीडिताः॥

யிலிருந்து உண்டாகிறவைகள் (ஸ்வேத₃ஜம்) என்று வேறு வித₄மாகவும் பிரிக்கப்படுகிறுர்கள். தே₃வர்களும் மனிதர்களும் பொதுவாக க₃ர்ப்ப₄ப்பையிலிருந்து உண்டாகிறவர்கள். ஆனல் பிரமன், உருத்திரன், ஸநகர் முதலான தே₃வரும், ஸீதை, த்₃ரௌபதி₃, த்₄ருஷ்டத்₃யும்நன் முதலான மனிதரும், பூ₄தங்கள், வேதாளங்கள் முதலானவையும் க₃ர்ப்ப₄ப்பையிலிருந்து உண் டாகாதவர்கள். மிருகங்கள் முதலிய திர்யக்குகள் க₃ர்ப்ப₄ப் பையிலிருந்தும் முட்டையிலிருந்தும் வேர்வையிலிருந்தும் உண்டாகிறவைகள். ஸ்த₂ாவரங்கள் முளையிலிருந்து உண்டாகிற வைகள் (உத்₃பி₄ஜ்ஜ வகையைச் சேர்ந்தவை). 194.

350-*351. இப்படியிருக்கிற ப₃த்₃த₄ர்கள் அவித்₃யை (அஜ்ஞானம்), கர்மம், வாஸனை, ருசி, பிரகிருதிஸம்ப₃ந்த₄ம் உள்ளவர்கள். பீ₃ஜாங்குர (விதையிலிருந்து முளையும், முளையி லிருந்து விதையும் மாறி மாறித் தோன்றுகின்றன என்னும்) நியாயப்படி இவைகள் வண்டிச்சக்கரம்போல் சுற்றிச்சுற்றி வெள்ளம்போல் பலவிதத்தில் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன. எப்போது இது ஆரம்பித்தது என்று சொல்லமுடியாது. ஆகை யால் அவைகளை அநாதி₃கள் என்று சொல்லுகிறோம். ஒருவ னுடைய கர்மப்ரவாஹம் மற்றவனுடைய கர்மப்ரவாஹத் தைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறது. இதனல் ப₃த்₃த₄ர்களுக்குத் தாயார் வயிற்றில் க₃ர்ப்ப₄வாஸம், பிறப்பு, ப₃ால்யம், யௌவநம், கிழத்தனம், மரணம், ஸ்வர்க்க₃த்துக்குப்போவது, நரகத்துக் குப்போவது முதலான பலவித₄மான (வெவ்வேறன) அவஸ்தை₂கள் (நிலைகள்) வருகின்றன. விழிப்பு, ஸ்வப்நம்,

नन्तप्रकारादिदुस्सहतापत्रयाभिनप्ताः, स्वतःप्राप्तभगवदनुभवविच्छेद - वन्तश्च ॥ १९५ ॥

ते द्विविधाः, शास्त्रवश्यास्तदवश्याश्च। तयोर्मध्ये करणायत्त-ज्ञानानां बद्धानां शास्त्रवश्यतास्ति। तिर्यक्स्थावरादीनां तन्नास्ति। शास्त्रवश्या द्विविधाः, बुभुक्षवो मुमुक्षवश्चेति। तत्र, बुभुक्षवः त्रैवर्गिकपुरुषार्थनिष्ठाः। ते च द्विविधाः, अर्थकामपरा धर्मपराश्चेति।

---

३५१. स्वतःप्राप्तश्रीशभोगानन्ददारिद्र्यदुर्भगाः।
शास्त्रवश्यावश्यभेदादेते बद्धा द्विधा मताः॥
३५२. करणायत्तधीमन्त आद्यास्तिर्यङ्मुखाः परे।
ते शास्त्रवश्या द्विविधा भोगमोक्षेच्छुभेदतः॥
३५३. त्रिवर्गभोगनिष्ठास्ते द्विविधास्संप्रकीर्तिताः।
अर्थकामपरा धर्मपरा इति विभागतः॥

ஸ்வப்நமில்லாமல் தூக்கம், மூர்ச்சை, என்கிற நிலைகளுமுண்டு. இவைகளால் கணக்கில்லாததாய், கொஞ்சங்கூடப் பொறுக்க முடியாததான (ஆத்₄யாத்மிகம், ஆதி₄தை₃விகம், ஆதி₄பௌ₄திகம் என்னும்) மூன்றுவித₄மான தாபங்களால் ஜீவன்கள் வருத்தப்படுகிறார்கள். இயற்கையாக உண்டாகவேண்டிய ப₄க₃வானுடைய அநுப₄வத்தை இழந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். 195.

351*-*357. ப₃த்₃த₄ர்கள் சாஸ்திரத்துக்கு உட்பட்டவர்கள் என்றும், அதற்கு உட்படாதவர்கள் என்றும் இருவகைப்பட்டவர்கள். அவர்களில் இந்திரியங்களாலுண்டாகின்ற பகுத்தறிவுடையவர்களான தே₃வர், மநுஷ்யர் என்னும் ப₃த்₃த₄ர்கள் சாஸ்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டியவர்கள். மற்றவர்களான திர்யக்குகளும் ஸ்தா₂வரங்களும் சாஸ்திரத்துக்கு உட்படாதவைகள். சாஸ்திரத்துக்கு உட்பட்டவர்கள் போ₄க₃த்தை ஆசைப்படுகிறவர்கள் என்றும், மோக்ஷத்தை (பிரகிருதி ஸம்ப₃ந்த₄ம் போவதை) ஆசைப்படுகிறவர்கள் என்றும் இருவகைப்படுவார்கள். அவர்களில்

केवलार्थकामपरा देहात्माभिमानिनः। धर्मपराश्च—अलौकिकश्रेयस्साधनं धर्मः, * चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म इति धर्मलक्षणलक्षितयज्ञदानतपस्तीर्थ-यात्रादिनिष्ठाः। ते च देहातिरिक्तात्माभिमानिनः परलोकोऽस्तीति ज्ञानवन्तः। धर्मपरा द्विविधाः, देवतान्तरपरा भगवत्पराश्चेति। देवतान्तरपरा ब्रह्मरुद्राग्नीन्द्राद्याराधनपराः। भगवत्परास्तु * आर्तो

---

३५४. अर्थकामैकनिष्ठास्ते शरीरात्माभिमानिनः।
परे धर्मपरा देहव्यतिरिक्तात्मनिश्चयाः॥

३५५. श्रेयस्साधनधर्मेषु यज्ञदानादिषु स्थिताः।
तेऽप्यन्यदेवताभक्तभगवद्भक्तभेदतः॥

३५६. द्विधोक्तास्तत्र पूर्वे तु ब्रह्मरुद्रादिसेवकाः।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थीत्युक्ता अन्येऽधिकारिणः॥

முதல் வகுப்பார் — த₄ர்மம் (அறம்), அர்த்த₂ம் (பொருள்), காமம் (இன்பம்) ஆகிய புருஷார்த்த₂ங்களுக்காக உபாயங்களைச் செய்கிறவர்கள். இந்த மூன்று புருஷார்த்த₂ங்களையும் சேர்த்து த்ரிவர்க்க₃ம் என்று சொல்லுகிறோம். அவர்களும்—(த₄ர்மத்தோடு சேராத) அர்த்த₂த்தையும் காமத்தையும் தேடுகிறவர்கள் என்றும், த₄ர்மத்தில் ஈடுபடுபவர்கள் என்றும் இருவகைப்படுவார்கள். முன்வகுப்பினர் ஶரீரத்தை ஆத்மாவாக எண்ணுகிறவர்கள். இரண்டாவது வகுப்பினர்—யாக₃ம், தா₃னம், தபஸ்ஸு, தீர்த்த₂யாத்திரை முதலான த₄ர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள். த₄ர்மம் என்றால். சாஸ்திரத்தால் அறியவேண்டியதாய், மறுமையில் நன்மைக்குக் காரணமாயிருக்கிற கர்மம். இந்த இரண்டாவது வகுப்பினர்கள் உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்றும், இந்த உலகத்தைக் காட்டிலும் வேறு உலகம் இருக்கிறது என்றும் எண்ணமுள்ளவர்கள். த₄ர்மத்தில் மனம் வைத்தவர்களும்—வேறு தே₃வதையை ஆராதி₄க்கிறவர்கள் என்றும், ப₄க₃வானை ஆராதி₄க்கிறவர்கள் என்றும் இருவகைப்படுவார்கள். முதல் வகுப்பினர் — பிரமன் உருத்திரன் முதலானவர்களை ஆராதி₄க்கிறவர்கள். ப₄க₃வானை ஆராதி₄க்கிற பு₃பு₄க்ஷுக்கள் கீ₃தையில் [7-16] சொல்லப்பட்ட ஆர்த்தன் என்

जिज्ञासुरर्थार्थीत्युक्ताधिकारिणः। आर्तः-भ्रष्टैश्वर्यकामः। अर्थार्थी-अपूर्वैश्वर्यकामः॥ १९६॥ मुमुक्षवो द्विविधाः, कैवल्यपरा मोक्षपराश्चेति। कैवल्यं नाम ज्ञानयोगात्प्रकृतिवियुक्तस्वात्मानुभवरूपम्। सोऽनुभवः अर्चिरादिमार्गेण परमपदं गतवत एव क्वचित्कोणे पति-

---

३५७. आर्तो भ्रष्टैश्वर्यकामोऽर्थार्थी चापूर्वकामवान्।
अत्राधिकारिणः केचित् कैवल्यपुरुषार्थिनः॥

३५८. कैवल्यं च ज्ञानयोगात् सिद्धः तत्क्रतुनीतितः।
शुद्धस्वात्मैकानुभव इति शास्त्रविदो जगुः॥

३५९. ब्रह्माण्डान्तः क्वचित् कोणे कैवल्यस्थानमिष्यते।
कैवल्यानुभवं प्राप्य तत्र कश्चित् चिरादपि॥

றும், அர்த்த₂ார்த்தி₂ என்றும், ஜிஜ்ஞாஸு என்றும் மூவகைப் படுவார்கள் என்று வேத₃ாந்ததே₃ஶிகர் முதலான ஆசார்யர் களின் திருவுள்ளம்; ஜிஜ்ஞாஸுவெனப்படும் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் முமுக்ஷுகோடியைச் சேர்ந்தவன், ஆர்த்தனும் அர்த்த₂ார்த்தி₂ யுமே பு₃பு₄க்ஷுக்கள் என்று தென்னுசார்யர்களின் திருவுள்ளம். அவர்களில் ஆர்த்தன்—இழந்துபோன செல்வத்தை மறுபடியும் பெற ஆசைப்படுகிறவன். அர்த்த₂ார்த்தீ₂—புதிய செல்வத்தைப் பெற ஆசைப்படுகிறவன். 196.

357*-*363. இனி, கைவல்யத்தைப்பற்றிய ஸ்ரீவேத₃ாந்த தே₃ஶிகபக்ஷம் விவரிக்கப்படுகிறது. பு₃பு₄க்ஷுக்களில் சிலர் கைவல்யபுருஷார்த்த₂த்தை விரும்புகின்றனர்; கைவல்யமாவது- 'எப்படி உபாஸிக்கிறுனே, அப்படியே ப₂லனடைகிறுன்' என்னும் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநயோக₃த்திற்குப் பின் கிடைக்கும் ஶுத்₃த₄மான தன் ஆத்மாவையே அநுப₄விக்கும் நிலை என்று சாஸ்திரமறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். ப்₃ரஹ்ம மாண்ட₃த்தினுள் ஒரு மூலையில் கைவல்யஸ்த₂ானம் சொல்லப்படு கிறது. கைவல்யாநுப₄வத்தைப் பெற்றபின்பு, அங்கு நெடு நாள் வாழ்ந்த கைவல்யநிஷ்ட₂ன் ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸித்து அந்தப் பத₃த்தினின்றும் மோக்ஷத்தை அடைந்தாலும் அடைய லாம்; ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிக்காவிடில் அதினின்றும் ஸம்ஸார

त्रियु)न्यक्तपर्वान्यायेन भगवदनुभवव्यतिरिक्तस्वात्मानुभव इत्याहुः

३६०. ब्रह्मोपासनया तस्मात्पदान्मोक्षं भजेत वा ।
च्युतिं भजेत वा तस्मात् तदुपास्त्यविधानतः ॥

३६१. पञ्चाग्निविद्यानिष्ठस्तु प्राप्य कैवल्यमन्तरा ।
मधुविद्यानिष्ठ इवावसाने मोक्षमश्नुते ॥

३६२. अर्चिरादिरनावृत्तिश्चाब्रह्मोपासिनां नहि ।
श्रीशानुभूतिर्निश्शेषकर्मनाशे स्वतो भवेत् ॥

३६३. तदनाशे त्वर्चिरादेरनावृत्तेश्च का कथा ।
केचिदत्राहुराचार्याः पदं कैवल्यनामकम् ॥

மண்டலத்திற்கு மறுபடி வந்தாலும் வரலாம். மதுவித்யா நிஷ்டன் வஸ்வாதிபதத்தை அடைந்து, பிறகு மோக்ஷத்தை அடைவதுபோலே பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்டனும் கைவல்யத்தை இடையில் அடைந்து, அதன் முடிவில் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். ''*தத்ய இத்தம் விதுः*' என்று பஞ்சாக்நிவித்யா நிஷ்டனுக்கு அர்ச்சிராதிகதி சொல்லப்படுவதால் அவன் ப்ரஹ்மோபாஸகனேயாவான். அர்ச்சிராதிகதியும், அநாவ்ருத்தியும் ப்ரஹ்மோபாஸனமில்லாத கேவலகைவல்யநிஷ்டனுக்குக் கூடாதன்றோ; கைவல்யநிஷ்டனுக்குக் கர்மங்களெல்லாம் கழிந்தனவென்று கொண்டால், பகவதநுபவம் அவனுக்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்டுவிடும். கர்மங்கள் கழியவில்லையென்றுகொண்டால் அர்ச்சிராதிகதியும் அநாவ்ருத்தியும் எப்படி ஏற்படும்? ஆகையால் எவ்வழியாலும் கைவல்யம் நித்யமான மோக்ஷமாயிருக்கத் தகுதியில்லை. (இது காரிகாவளீ கார பக்ஷமுமாகும்.) 198.

363*-364. இனி, கைவல்யத்தைப்பற்றிய திவ்யப்ரபந்த ரஹஸ்யவ்யாக்யாதாக்களான தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் விவரிக்கப்படுகிறது. கைவல்யமென்பது மோக்ஷத்தின் ஒரு வகையேயாகும். நித்யவிபூதியில் ஒருமூலையில் தம் ஆத்மானந்தத்திலேயே லயித்துக்கொண்டு எப்போதும் பகவதநுபவகைங்கர்யங்களற்றவர்களாய் விளங்குகின்றனர் கைவல்யநிஷ்டர்கள். ''*வீடு*''என்று ஆழ்வாரும், ''*ஆத்மாநுபூதிரிதி யா கில முக்திः*'

॥ १९७ ॥ केचित् अर्चिरादिमार्गेण गतस्य अपुनरावृत्तिश्रवणात् प्रकृति-मण्डल एव क्वचिद्देशे स्वात्मानुभव इत्याहुः ॥ १९८ ॥

---

३६४. अप्राकृतं तत्र केचित्स्वात्मैकानन्दशालिनः ।
नित्यं तिष्ठन्ति भगवदानन्दरहिता इति ॥

என்று ஆழ்வானும், "*முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித்3ர்வாசீநா க3தி:*" என்று ப4ட்டரும் ஸாதித்திருக்கையால் இது மோக்ஷமேயாகும். "*ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்-வந்தொல்லைக் கூடுமினோ*" [திருப்பல்-4] "*இறப்பதற்கேயெண்ணாது*" [திருநெடு-1] "*இறுகலிறப்பு*" [திருவாய் 4-1-10] "*குறுகாநீளா இறுதிகூடா எனையூழி சிறுகா பெருகா அளவிலின்பம்*" [திருவாய் 6-9-10] "*பெருந்துன்பம்*" [திருவாய் 7-5-10] என்று ஆழ்வார்கள் இதனை மஹாது3:க்க2ஸமமென்றும் ஆத்மவிநாசபர்யாயமென்றும் நித்யமென்றும் அருளிச்செய்கையால் இது ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யமற்றதாய், நித்யமாயிருப்பதொன்றேயாகும். கேவலாத்மாநுப4வத்தை விரும்புபவர்கள் ஸர்வகர்மங்களும் நீங்கப்பெற்று அர்ச்சிராதி3க3தியல்லாததொரு வழியாலே நித்யவிபூ4தியையடைந்து, ஒருமூலையில் ஸ்வாத்மாவை மாத்திரம் அநுப4விக்கிறார்களென்று தி3வ்யப்ரப3ந்த4 ரஹஸ்யவ்யாக்2யாதாக்களான தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம். எல்லாக் கர்மங்களும் நீங்கின பின் ப4க3வத3நுப4வம் உண்டாகாமலிருக்கமுடியுமோ? எனில்: கர்மங்கள் நீங்கினாலும், "எனக்குக் கேவலாத்மாநுப4வம் வேணும்" என்னும் அவனுடைய விருப்பத்தைக் கொண்டு தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே கேவலாத்மாநுப4வத்தை அளிக்கிறான் ஸர்வேச்வரன். இனி, சில மஹநீயர்கள் பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னையே கைவல்யநிஷ்ட2னாகக் கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிகிறது. ப்3ரஹ்ம ப்ரகாரமாக ஸ்வாத்மாவை உபாஸிப்பவன் பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2ன். இவனுக்கு அர்ச்சிராதி3க3தியுண்டு. தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே இவன் பரமபத3த்திற்சென்று, ஒருமூலையில் ப்3ரஹ்மப்ரகாரபூ4தமான ஸ்வாத்மாவை நித்யமாக அநுப4விக்கிறான் என்பது இவர்கள் கருத்து. (தீ3பிகாகாரபக்ஷம் இதுவே.) இப்பக்ஷங்களினுள் தி3வ்யப்ரப3ந்த4 வ்யாக்2யாதாக்களின் பக்ஷத்திற்கே ப்ரமாணயுக்தி ஸ்வாரஸ்யமுண்டு என்பதை, இந்நூலுக்கு அநுப3ந்த4மாக இணைக்கப்பட்டிருக்கும் "கைவல்ய ஸித்3தா4ஞ்ஜநம்" என்னும் நூலில் நிலைநாட்டியுள்ளோம். அதில் கண்டுகொள்வது. 197.

मोक्षपराश्च द्विविधाः भक्ताः प्रपन्नाश्चेति। भक्ताः पुनः अधीतसाङ्गसशिरस्कवेदाः पूर्वोत्तरमीमांसापरिचयाच्चिदचिद्विलक्षणानवधिकातिशयानन्दरूपं निखिलहेयप्रत्यनीकसमस्तकल्याणगुणात्मकं ब्रह्मावधार्य, तत्प्राप्त्युपायभूतां साङ्गां भक्तिं स्वीकृत्य तया मोक्षं प्राप्तुकामाः ॥ १९९ ॥ भक्तावधिकारः त्रैवर्णिकानामेव; देवादीनामप्यस्ति।

---

३६५. भक्तप्रपन्नभेदेन द्विविधास्ते मुमुक्षवः।
येऽधीतसाङ्गवेदान्ताः स्वरूपं ब्रह्मणोऽद्भुतम् ॥

३६६. ज्ञात्वा निश्चित्य तत्प्राप्तेः भक्तिं साङ्गां निरन्तराम्।
उपायभूतां तन्निष्ठाः ते भक्ता नियतेन्द्रियाः ॥

३६७. त्रैवर्णिकानामेवास्यां भक्तावधिकृतिस्स्मृता।
देवादीनामपि स्यात्साऽर्थित्वसामर्थ्यसंभवात् ॥

365-366. ப₄க₃வானுடைய அநுப₄வத்தை ஆசைப்படுகிற முமுக்ஷுக்கள் ப₄க்தர்கள் என்றும் பிரபன்னர்கள் என்றும் இருவகைப்பட்டவர்கள். அவர்களில் ப₄க்தர்கள்—வேத₃த்தை அங்க₃ங்களோடும் உபநிஷத்துக்களோடும் அத்₄யயநம்பண்ணி, பூர்வமீமாம்ஸையையும் உத்தரமீமாம்ஸையையும் அறிந்து,இந்திரியங்களையும் ஜயித்து, சேதநர்களையும் அசேதநங்களையும் காட்டிலும் வேறாய், அளவில்லாத ஆநந்த₃மாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தையுடையதாய், எல்லாவித₄மான தோ₃ஷங்களுக்கும் விரோதியாய், எல்லா நல்ல கு₃ணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கிற ப்₃ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அறிந்து, அதை அடைவதற்கு உபாயமாக, கர்மஜ்ஞாநயோக₃ங்கள் முதலான அங்க₃ங்களோடு கூடினதாய் தைலதா₄ரை போலே இடைவிடாததான ப₄க்தியை அறுதியிட்டுக்கொண்டு, அதனால் ப்₃ரஹ்மத்தின் அநுப₄வத்தை அடைய ஆசைப்படுகிறவர்கள். 199.

367-368. மனிதர்களுக்குள் ப்₃ராஹ்மணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன் என்னும் மூன்று வருணத்தார்க்கு (அவர்களிலும்

अर्थित्वसामर्थ्ययोरसंभवात्। न शूद्राणामधिकारः; अपशूद्राधिकरणविरोधात्। भक्तिस्वरूपं तु बुद्धिपरिच्छेदे प्रतिपादितम्। भक्ता द्विविधाः; साधनभक्तिनिष्ठास्साध्यभक्तिनिष्ठाश्चेति। साधनभक्तिनिष्ठा व्यासादयः। साध्यभक्तिनिष्ठा नाथादयः॥ २००॥

---

३६८. नापशूद्राधिकरणविरोधाच्छूद्रयोनिनाम्।
भक्तिस्वरूपमुक्तं तत् ज्ञानप्रकरणे क्रमात्॥

३६९. भक्तियोगापेक्षिताऽम्यज्ञानशक्त्यादिवर्जितः।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिर्भगवन्तमुपाश्रितः॥

ஆண்களுக்கு மாத்திரமே) ப₄க்தியின் அங்க₃மான வேத₃ாத்₄யய னம் அக்₃நிஹோத்ரம் முதலானவற்றில் அதி₄காரமுண்டாகை யால், ப₄க்தியிலும் அவர்களுக்கே அதி₄காரமுண்டு. அர்த்தி₂த் வம் (ப₂லனில் ஆசை) இருந்தபோதிலும் அக்₃நிஹோத்ராதி₃ களில் அதி₄காரமாகிற ஸாமர்த்தியமில்லாமையால் ஸ்த்ரீ சூத்₃ரர் களுக்கு (வேதா₃ந்தத்திற் சொல்லப்பட்ட ஸாத₄நமான) ப₄க்தி யில் அதி₄காரமில்லை. அதி₄காரமுண்டெனில் ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ரத் தில் அபசூத்₃ராதி₄கரண விரோத₄ம் வரும். திர்யக்குகளுக்கும், ஸ்த₂ாவரங்களுக்கும் அர்த்தி₂த்வம், ஸாமர்த்தியம் ஆகிய இரண்டும் இல்லாமையால் ப₄க்தியில் அதி₄காரமில்லை. பிரமன் முதலான தே₃வர்களுக்கு, அர்த்தி₂த்வமும், ஸாமர்த்தியமும் உண்டாகையால் ப₄க்தியில் அதி₄காரமுண்டு. ப₄க்தியின் ஸ்வ ரூபம் முன் ப்ரகரணமான த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநப்ரகரணத்தில் முறைப்படி சொல்லப்பட்டது. ப₄க்தர்களும் இருவகைப் பட்டவர்கள்:— (1) ப₄க்தியை உபாயமாகக்கொண்டு மோக்ஷத் தைப் பெறவிரும்பும் வியாஸர் முதலான ஸாத₄நப₄க்திநிஷ்ட₂ர் கள். (2) எம்பெருமான் அருளாலே தாம் பெற்ற ப₄க்தியை ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகக் கொண்ட நாத₂முனிகள் முதலான ஸாத்₄யப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள். ஸாத்₄யம் - ப்ராப்யம். 200.

369-372. ப₄க்தியோக₃த்திற்கு வேண்டிய மிகுந்த ஜ்ஞாநம், சக்தி முதலானவையற்றவனுய், (வேறு உபாயங்களாகிற)

आकिञ्चन्यानन्यगतित्वधर्मविशिष्टो भगवन्तमाश्रितः प्रपन्नः। स द्विविधः, त्रैवर्गिकपरो मोक्षपरश्चेति। त्रैवर्गिकपरो नाम, भगवत एव धर्मार्थकामाभिलाषी। मोक्षपरस्तु—सत्सङ्गत्या नित्यानित्यपरवस्तुविवेके सति, संसारे निर्वेदाद्वैराग्ये उत्पन्ने, मोक्षेच्छायां जातायां, तत्सिद्धयर्थं * आचार्यो वेदसंपन्न इत्याद्याचार्यलक्षणलक्षितं गुरुं संश्रित्य तद्द्वारा पुरुषकारभूतां श्रियं प्रपद्य, भक्त्याद्युपायान्तरेषु अशक्तोऽत एव-

---

३७०. प्रपन्नस्स द्विधा प्रोक्तः एकस्त्रैवर्गिको मतः।
परो विरक्तस्संसृत्यां मोक्षेच्छुः परमात्मवित्॥
३७१. संश्रित्य ज्ञानवैराग्यनिधिमाचार्यसत्तमम्।
तद्द्वारा प्रथमं लक्ष्मीं प्रपद्य घटकां ततः॥

கைம்முதலற்றவனுய், (வேறு தே₃வதைகளாகிற) க₃தியும் அற்றவனுய், ப₄க₃வானை உபாயமாக அடைந்திருப்பவன் ப்ரபன்னனுவான். அவனை இரண்டு வகையாகப் பிரிப்பதுண்டு; அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்த₂ங்க ளில் விருப்பமுள்ளவன் ஒருவகை. ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பு ஏற்பட்டு, பரமபுருஷனை அறிந்து, நான்காவது புருஷார்த்த₂ மான மோக்ஷத்தை விரும்புமவன் மற்ருெருவகை. நல்லோர் களின் ஸஹவாஸத்தால் ஆத்மா நித்யமென்றும், அசித் அநித்ய மென்றும், நாராயணன் பரமாத்மா என்றும் பகுத்துணர்ந்து, ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் வெறுப்பு ஏற்பட்டு, வைராக்₃யம் (பற்றற்ற நிலே) உண்டானவளவில், *"ஆசார்யோ வேத₃ஸம் பந்நோ விஷ்ணுப₄க்தோ விமத்ஸர:"* [வேத₃மறிந்தவனுய், விஷ்ணு ப₄க்தனுய்; எவ்வுயிரிடத்தும் துவேஷமற்றவனுயிருப்பவன் ஆசார்யன்] என்கிறபடியே, ஜ்ஞானம், வைராக்₃யம் ஆகியு வற்றின் இருப்பிடமான சிறந்த ஆசாரியரை அடைந்து, அவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு முதலில் புருஷகாரபூ₄தையான பெரிய பிராட்டியாரை ஶரணமடைந்து, ப₄க்தி முதலான மோக்ஷோ பாயங்களை அனுஷ்டி₂க்க ஶக்தியற்றவனுய், அதனுலேயே தன்னிடம் ஒரு கைம்முதலோ, வேருெரு க₃தியோ அற்றவ

अकिञ्चनोऽनन्यगतिः श्रीमन्नारायणचरणावेवोपायत्वेन स्वीकरोति (यः)स प्रपन्नः॥ २०१॥ प्रपत्तिस्सर्वाधिकारा॥ २०२॥ प्रपन्नो द्विविधः,

---

३७२. श्रीमन्नारायणस्याङ्घ्रिकमलद्वयमेव तत्।
अङ्गपञ्चकसंपन्नः द्वयेन शरणं गतः॥

३७३. स्वनिष्ठश्चोक्तिनिष्ठश्चाचार्यनिष्ठ इति त्रिधा।
प्रपन्नस्स्यात् तेषु चाद्यः सम्यग्ज्ञातद्वयार्थकः॥

३७४. द्वयार्थाविशदज्ञानी यस्स मध्यम उच्यते।
आचार्यस्य प्रपत्तावेवान्तर्भूतस्स चान्तिमः॥

ளுகையாலே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய விலக்ஷணமான திருவடித் தாமரையிணையையே, (ஆநுகூல்யஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம், ரக்ஷிப்பானென்னும் விஶ்வாஸம், ரக்ஷகனாகவேணு மென்று வரிப்பது, ஆகிஞ்சந்யாநுஸந்தானம் என்னும்) ஐந்து ப்ரபத்த்யங்கங்களோடு கூடியவனாய், த்வயமந்திரத்தால் ஶரண மடைந்தவன் இவன். ஆத்மநிக்ஷேபமாகிற ப்ரபத்திக்கு இவை அங்கங்கள் என்பது தேஶிகஸம்ப்ரதாயம் என்றும், கோப்த்ருத்வவரணமாகிற ப்ரபத்திக்கு மற்ற ஐந்தும் ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்கள் என்பது தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயம் என்றும் முன்னமே காட்டினோம். 201.

373-*375. ப்ரபன்னனை-ஸ்வநிஷ்டன் என்றும், உக்தி நிஷ்டன் என்றும், ஆசார்யநிஷ்டன் என்றும் மூன்று பிரி வாகப் பிரிப்பதும் உண்டு. த்வயத்தின் பொருளை நன்கறிந்து தானே எம்பெருமானைப் பற்றினவன் ஸ்வநிஷ்டனாகிறான். த்வ யத்தின் பொருளை மேலெழுந்தவாரியாக அறிந்து எம்பெருமானை த்வயோச்சாரணபூர்வகமாக ஶரணமடைந்தவன் உக்தி நிஷ்டனாகிறான். இவ்வுக்திநிஷ்டை தேஶிகஸம்ப்ரதாயத்தில் மாத்திரம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆசாரியனின் ப்ரபத்தி யிலேயே அடங்கிய தன் ப்ரபத்தியையுடையவன் ஆசார்ய நிஷ்டன் எனப்படுகிறான். இவர்களில் ஆசார்யநிஷ்டனே, மதுரகவி முதலான ஆழ்வார்களாலும், ஆசார்யர்களாலும்

एकान्ती परमैकान्ती चेति। यो मोक्षफलेन साकं फलान्तराण्यपि

---

३७५. तेषु चाचार्यनिष्ठोऽसावाचार्यैः श्लाघितो भृशम्।
सर्ववर्णाधिकारेयं प्रपत्तिर्नियमोऽत्र न॥

३७६. देवतान्तरसंसर्गशून्या एकान्तिनः स्मृताः।
मोक्षान्यफलवैमुख्यं देवतान्तरशून्यता॥

மிகவும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறான். [பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸகலப்ரமாண தாத்பர்யமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே “இந்த ந்யாஸநிஷ்டரும் ஸ்வயம் ந்யஸ்தபரரென்றும் பரந்யஸ்தபரரென்றும் த்விவிதர்” என்று தொடங்கி, “உத்தரோத்தராதிகாரிகள் பாக்யாதிகர்கள்” என்பதீறாக அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளும் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயங்கள்.] *

375*. பக்தியைப்போலல்லாமல், இப்ரபத்தியில் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்ய சூத்ரர்களெனும் நான்கு வருணங்களுக்கும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் அதிகாரமுண்டு. இப்படி மனிதர்கள் மாத்திரமல்லாமல், “*பஶுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்ஶ்ரயா:। தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்॥*” [பசுவோ, மனிதனோ, பக்ஷியோ, ஒரு வைஷ்ணவனுடைய அபிமானத்தில் ஒதுங்கின எந்த ஜீவனுமே அவ்வபிமானத்தாலேயே விஷ்ணுவின் பரம பதத்தை அடைகிறார்கள்.] என்கிறபடியே திர்யக்ஸ்தாவரங்களும் ஒரு வைஷ்ணவனுடைய *ஶரணாகதியிலே* அடங்கப்பெற்று முக்தியடைகிறார்கள். தேவர்களுக்கு ப்ரபத்தியில் அதிகாரமுண்டென்பது கிம்புநந்யாயஸித்தம். ஆகையால் ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம். இதற்கு அதிகாரநியமம் இல்லை. 202.

376-379. ப்ரபந்நர்களை *ஏகாந்திகள்* என்றும், *பரமைகாந்திகள்* என்றும் இருவகையாகவும் பிரிப்பதுண்டு. மற்ற தேவதைகளின் ஸம்பந்தமற்றவனாய், எவனொருவன் மோக்ஷத்தோடுகூட மற்ற பலன்களையும் பரமபுருஷனிடத்தில் பெற ஆசைப்படுகிறானோ அவன் ஏகாந்தியாவான். தேவதாந்தர ஸம்

भगवत एवेच्छति स एकान्ती। देवतान्तरशून्य इत्यर्थः। भक्ति-ज्ञानाभ्यामन्यत्फलं भगवतोऽपि नेच्छति यः स परमैकान्ती॥ २०३॥

---

३७७. धर्मद्वयं येषु ते तु परमैकान्तिनः स्मृताः।
भरं शरण्यचरणे विलम्बाक्षमतायुताः॥

३७८. न्यस्यानुष्ठीयमानानां नित्यनैमित्तिकात्मनाम्।
कर्मणामपि मोक्षं चानिच्छन्तः फलमात्मनः॥

३७९. श्रीशप्रीत्येकफलककैङ्कर्यैकसुनिष्ठिताः।
एतेषां पारमैकान्त्यं स्वर्णं षोडशवर्णकम्॥

३८०. दृप्तार्तभेदादेषोऽपि प्रपन्नो द्विविधः स्मृतः।
एतद्देहावसाने यो मोक्षार्थी दृप्त उच्यते॥

பந்த₄மற்றிருக்கையோடன்றியில், பரமபுருஷனிடம் மோக்ஷத்தையும், அதற்கு உறுப்பான ப₄க்தி ஜ்ஞானம் எனும் இரண்டையும் தவிர வேறு ப₂லன்களை விரும்பாதவர்களாய் எவர்களிருக்கிறார்களோ அவர்கள் பரமைகாந்திகளாவர். இவர்களிலும் சில விஶிஷ்டாதி₄காரிகள் உண்டு. அவர்களாவார்:- ப₄க₃வானைப் பெறுவதில் காலதாமதத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதவர்களாய், ஆத்மாத்மீயப₄ரங்களை ஶரண்யனுடைய திருவடிகளிலே வைத்து, தாம் அநுஷ்டி₂க்கும் நித்யநைமித்திக கர்மங்களின் ப₂லமாகத் தமக்கு மோக்ஷத்தையும் விரும்பாதவர்களாய், ஶ்ரிய:பதியின் முகமலர்த்தியொன்றையே பயனாகக் கொண்ட கைங்கரியங்களிலேயே நன்கு பொருந்தியவர்களாயிருப்பவர்கள். இவர்களுடைய பரமைகாந்தித்தன்மை பதிறு மாற்றுத்தங்கம்போலே பரிபூர்ணமானது. 203.

380-*382. இந்த ப்ரபன்னனை த்₃ருப்தன் என்றும், ஆர்த்தன் என்றும் இருவகையாகவும் பிரிப்பதுண்டு. அநாதி₃கர்மவாஸனையாலோ, அர்ச்சாவதாரத்திலீடுபாடு முதலானவற்றாலோ 'இந்த ஶரீரத்தின் முடிவிலே மோக்ஷம் கிடைத்தால் போதுமானது' என்று இருப்பவன் த்₃ருப்தன் எனப்படுகிறான். தான்

स द्विविधः, दृप्तार्तभेदात्। *अवश्यमनुभोक्तव्यमिति प्रारब्धकर्म अनुभवन्नेतद्देहावसानसमये मोक्षमपेक्षमाणो दृप्तः। जाज्वल्यमानाग्निमध्यस्थितेरिव संसारस्थितेरतिदुस्सहत्वात्प्रपत्त्युत्तरक्षण एव मोक्षकाम आर्तः॥ २०४॥

---

३८१. ज्वलदग्नाविव प्रेक्ष्य संसृतौ स्थितिमात्मनः।
मोक्षकामो यः प्रपत्तेरुत्तरक्षण एव सः॥
३८२. आर्तप्रपन्नो वैराग्यपूर्णो लोके सुदुर्लभः।
सर्वथापि प्रपन्नानामेव मुक्तिप्रदो हरिः॥

ஸம்ஸாரத்திலிருப்பதைக் கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பிலிருப்புப் போலே நினைத்து ப₄க₃வானை அடைவதில் த்வரையாலே ஶரணமடைந்த மறுகணமே மோக்ஷத்தை விரும்புமவன் *ஆர்த்தன்* எனப்படுகிறான். இவ்வளவு வைராக்₃யம் நிறைந்த இவன் உலகில் மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன். த்₃ருப்தனுக்கு வர்த்தமான (நடக்கும்) ஶரீரத்தில் அவஶ்யம் அனுப₄விக்க வேண்டிய ப்ராரப்₃த₄த்தையொழிந்த ப்ராரப்₃த₄கர்மத்தையும் ஸஞ்சிதகர்மத்தையும் போக்குகிறான் ஸர்வேஶ்வரன். ஆர்த்தனுக்கு ஆர்த்தியின் க₄னத்துக்குத் தக்கவாறு இந்த ஶரீரத்தில் அனுப₄விக்கவேண்டிய கர்மத்திலும் ஒரு பகுதியைப் போக்கிவிடுகிறான். 204.

382*. ப்ரபத்தி செய்யாதவனுக்கு மோக்ஷம் கிடையாது என்பது சாஸ்த்ரார்த்த₂ம். கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னும், ஜ்ஞானயோக₃நிஷ்ட₂னும், ப₄க்தியோக₃ நிஷ்ட₂னும் தம் தம் ஸாத₄னங்களின் விரோதி₄கள் நீங்குவதற்காக ஶரணமடையவேண்டும் என்பது கீ₃தை முதலான சாஸ்திரங்களில் உபதே₃ஶிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். "*தமேவ சாத்₃யம் புருஷம் ப்ரபத்₃யேத்*" [கீதை 15-4] "*தமேவ ஶரணம் க₃ச்ச₂*" [கீ₃தை 18-62] "*மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே*" [கீ₃தை 7-14] முதலான விடங்களை அநுஸந்தி₄ப்பது. இதரோபாயநிஷ்ட₂ர்கள் ப்ரபத்தியை அங்க₃மாகக் கொள்கின்றனர்; ப்ரபந்நர்கள் ஸ்வதந்த்

मुक्तो नाम उपायपरिग्रहानन्तरं नित्यनैमित्तिकभगवदाज्ञानुज्ञाकैङ्कर्यरूपाणि स्वयंप्रयोजनतया कुर्वन्, भगवद्भागवताचार्यापचारांश्च वर्जयन्, देहावसानकाले सुकृतदुष्कृते मित्रामित्रयोर्निक्षिपन्,

---

३८३. मुक्तो नाम-कृतोपायः मोक्षाय भवनिस्स्पृहः।
आचार्यानुग्रहात् श्रीशप्रीत्येकफलकं मुदा ॥

३८४. आज्ञानुज्ञादिकैङ्कर्यमनुतिष्ठंश्च वर्जयन्।
श्रीशभागवताचार्यापराधान् करणैस्त्रिभिः ॥

३८५. वर्तमानशरीरावसानकाले समागते।
मित्रामित्रविनिक्षिप्तपुण्यपापो यथाक्रमम् ॥

ரோபாயமாகக் கொள்கின்றனர். இவ்வளவே வாசி. இதனாலேயே ஸ்ரீவேதா₃ந்ததே₃ஶிகனும் "ப்ரபந்நாத₃ந்யேஷாம் ந தி₃ஶதி முகுந்தே₃ா நிஜபத₃ம்" [ப்ரபந்நர்களைத் தவிர வேறெவர்க்கும் முகுந்த₃ன் தன் பரமபத₃த்தை அளிக்கமாட்டான்] என்று அருளிச்செய்தார். *

383-403. இது வரையில் ப₃த்₃த₄சேதனர்கள் விவரிக்கப்பட்டனர்; இனி முக்தர் விவரிக்கப்படுகின்றனர். மோக்ஷத்திற்காக ஓர் உபாயத்தைப் பற்றினவன், அவ்வுபாயத்தைப்பற்றிய பின் இங்கே இருக்கும் காலத்தில் ஸம்ஸாரத்தில் ஆசையற்று நித்யகர்மங்கள், நைமித்திககர்மங்களாகிய ப₄க₃வானுடைய ஆஜ்ஞாகைங்கரியங்களையும், மற்ற அநுஜ்ஞாகைங்கரியங்களையும் ஆசார்ய கடாக்ஷத்தாலே எம்பெருமானுடைய உகப்பையே ப₂லமாக நினைத்து, ப₄க்தனாயிருந்தால் மோக்ஷஸாத₄னமாகவும், ப்ரபன்னனாயிருந்தால் ஸ்வயம்பிரயோஜநமாகவும் செய்துகொண்டு, ப₄க₃வானுக்கும், பா₄க₃வதர்களுக்கும், ஆசாரியர்களுக்கும் மனோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களாலும் அபராத₄ங்களைச் செய்யாமல் இருப்பான். அப்போதுள்ள உடம்பு முடியும் காலத்தில் தன்னுடைய புண்ணியங்களை வேண்டியவர்களிடத்திலும், பாபங்களை விரோதி₄களிடத்திலும் சேர்த்துவிடுகிறான்.

* वाङ्मनसीत्यादिप्रकारेण हार्दे परमात्मनि विश्रम्य, मुक्तिद्वारभूतसुषुम्नानाडीं प्रविश्य, तया ब्रह्मरन्ध्रान्निष्क्रम्य, हार्देन साकं सूर्यकिरणद्वाराग्निलोकं गत्वा, दिनपूर्वपक्षोत्तरायणसंवत्सराद्यभिमानिदेवताभिर्वायुना च पथि सत्कृतः, सूर्यमण्डलं भित्त्वा, (नभोरन्ध्र) रथचक्ररन्ध्रद्वारा सूर्यलोकं गत्वा, अनन्तरं चन्द्रविद्युद्वरुणेन्द्रप्रजापतिभिः मार्गप्रदर्शिभिरातिवाहिक-

---

३८६. उत्क्रान्तश्च परे हार्दे विश्रम्याथ सुषुम्नया ।
ब्रह्मरन्ध्राद्विनिष्क्रम्य हार्दयार्पितमार्गवान् ॥

३८७. सूर्यरश्मिद्वारतोऽग्निलोकं गत्वाऽर्चिरादिभिः ।
सत्कृतः पथि सूर्यस्य मण्डलप्राप्तिपूर्वकम् ॥

३८८. तत्तल्लोकाधिपैस्सोपहारैरभ्युद्गतः क्रमात् ।
तत्तल्लोकानतिक्रम्य तीर्त्वा च विरजां नदीम् ॥

"வாக்கு மனத்தில் சேருகிறது" [சா2ந் 6-8-6] என்று தொடங்கி, வேத3த்தில் சொல்லப்பட்டபடி தே3ஹத்தைவிட்டுக்கிளம்பி, தன் ஹ்ருத3யத்திலிருக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில் சிரமபரிஹாரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, மோக்ஷத்துக்கு முதல் வாயிலான ஸுஷும்னை என்கிற நாடியில் புகுந்து, அது வழியாகப் போய் பிரம்மரந்த்4ரத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறான். ஹ்ருத3யத்திலிருந்த ப4க3வானால் வழிகாட்டப்பட்டு, ஸூர்யகிரணங்களின் வழியாக அக்3நிலோகம் போகிறான். அங்கிருந்து பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், வருஷம் ஆகிய இவைகளின் அபி4மாநி தே3வதைகளாலும், வாயுவாலும் வழியில் அர்ச்சிக்கப்பட்டு, சூரிய மண்டலம்போகிறான். அதில் வண்டிச் சக்கரத்தின் குடத்திலிருக்கும் துவாரத்தைப்போல் ஒரு துவாரம் தோன்றுகிறது. அதுவழியாய் ஸூர்யமண்ட3லத்துக்குள்ளே போய், பிறகு சந்திரன், மின்னல் அபி4மாநி தே3வதை, வருணன், இந்திரன், பிரஜாபதி ஆகிய வழியைக்காட்டுகிற ஆதிவாஹிகக் கூட்டங்களால் காணிக்கைகளோடு எதிர்கொண்டழைக்கப் பெற்று அந்தந்த லோகங்களைத்தாண்டுகிறான். பிரகிருதிக்கும்,

गणैस्सह सोपचारं तत्तल्लोकानतीत्य, प्रकृतिवैकुण्ठसीमापरिच्छेदिकां विरजां तीर्त्वा, सूक्ष्मशरीरं विहाय, अमानवकरस्पर्शादप्राकृतदिव्य(मङ्गल-)विग्रहयुक्तश्चतुर्भुजो ब्रह्मालङ्कारेणालंकृतः, इन्द्रप्रजापतिसंज्ञकनगरद्वारपालाभ्यनुज्ञया श्रीवैकुण्ठाख्यं दिव्यनगरं प्रविश्य, पताकालंकृतदीर्घप्राकारसहितगोपुरमतीत्य, ऐरम्मदाख्यामृतसरस्सोमसवनाख्याश्वत्थं च दृष्ट्वा;

---

३८९. सूक्ष्मदेहं विहायाथ स्पृष्टोऽमानवपाणिना ।
स्वीकृताप्राकृतवपुश्चतुर्भिश्च भुजैर्ज्वलन् ॥

३९०. ब्रह्मालंकारसंस्पृष्टः द्वारपालाभ्यनुज्ञया ।
योगिवाङ्मनसातीतस्वरूपं परमाद्भुतम् ॥

३९१. वैकुण्ठदिव्यनगरं प्रविश्य परया मुदा ।
पताकालङ्कृतं दिव्यप्राकारसहितं महत् ॥

३९२. अतीत्य गोपुरं चैरंमदाख्यसर उत्तमम् ।
तरुं च सोमसवनं शुद्धसत्त्वमयं मुदा ॥

வைகுந்த லோகத்துக்கும் எல்லையான விரஜையென்கிற நதியைத்தாண்டி, ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்தை விட்டுவிடுகிறுன். அப்போது அமாநவன்கையால் தொடப்பட்டவுடன் அப்ராக்ருதமான உயர்ந்த ஶரீரத்தைப்பெற்று, நான்கு கைகள் விளங்கப் பெற்றவனுய், பிரம்மத்துக்கு உண்டான அலங்காரங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்டு, யோகிகளின் மனோவாக்குகட்கும் எட்டாததாய், பரமாத்புதத்தன்மையதாயுள்ள வைகுந்தநகரத்தில் (கௌஷீதகியில்) இந்திரன், பிரஜாபதி என்று அழைக்கப்படும் துவாரபாலகர்களுடைய அனுமதியின்பேரில் அந்த நகரத்துக்குள் பிரவேசித்து, பேரானந்தத்தோடு கூடிநின்று "கொடியணி நெடுமதின் கோபுரம்" [திருவாய் 10-9-8] என்று சொல்லப் பட்ட கொடிகளோடு கூடிய உயரமுள்ள மதிள்களையுடைய கோபுரத்தைத்தாண்டி, அப்ராக்ருதமான ஐரம்மதம் என்கிற அமிருதம் நிறைந்த தடாகத்தையும், ஸோமஸவனம் என்கிற அரசமரத்தையும் உகப்புடன் கண்டு, "ஶதம் மாலாஹஸ்தா:"

* शतं मालाहस्ता इत्याद्युक्तपञ्चशतदिव्याप्सरोगणैरुपचरितो ब्रह्मगन्धादिभिरलंकृतस्तत्रत्याननन्तगरुडविष्वक्सेनादीन् प्रणम्य, तैर्बहुमतो महामणिमण्डपमासाद्य, पर्यङ्कसमीपे स्वाचार्यान् प्रणम्य, पर्यङ्कसमीपं गत्वा, तत्र धर्मादिपीठोपरि कमले अनन्ते विमलादिभिश्चामरहस्ताभिस्सेव्यमानं श्रीभूमिनीलासमेतं शङ्खचक्रादिदिव्यायुधोपेतं जाज्वल्यमानकिरीटमकुट-

---

२९३. दृष्ट्वा चाप्सरसां पञ्चगणैस्तत्र सुपूजितः।
ब्रह्मगन्धालंकृतस्मिन् अनन्तगरुडादिकान् ॥

२९४. प्रणम्य तैर्बहुमतः संप्राप्य मणिमण्डपम्।
पर्यङ्कस्य समीपे च प्रणम्य स्वगुरूत्तमान् ॥

२९५. तत्र धर्मादिपीठस्थकमले विमलादिभिः।
सदा चामरहस्ताभिस्सेव्यमानं जगद्गुरुम् ॥

२९६. श्रिया भूम्या नीलया च सेव्यमानस्वपार्श्वकम्।
शंखचक्राद्यायुधश्रीदीप्तदिव्यवपुर्धरम् ॥

என்று தொடங்கிக் கௌஷீதகியில் ஓதியபடி நூறு நூறுபேர்களாய் மாலை முதலானவைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஐந்நூறு(அப்ராக்ருத) அப்ஸரஸ்ஸுக் கூட்டங்களால் உபசாரம் செய்யப்பட்டு, பிரம்மக₃ந்த₄ம் முதலானவைகளால் அலங்காரம் செய்யப்படுகிறான். பிறகு அங்குள்ள அனந்தன், க₃ருட₃ன், விஷ்வக்ஸேனர் இவர்களை நமஸ்காரம் செய்து, அவர்களால் ப₃ஹுமானம் செய்யப்பட்டு, மஹாமணிமண்டபத்தை அடைந்து, ப₄க₃வான் எழுந்தருளியிருக்கும் கட்டிலனருகில் இருக்கிற தன் ஆசாரியர்களை வணங்கி, அதின் ஸமீபத்தில் போகிறான். அதில் த₄ர்மம் முதலான எட்டுக்கால்களையுடைய பீட₂த்தின்மேலே இருக்கும் தாமரைப் பூவில் விமலை முதலானவர்களால் சாமரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஸேவிக்கப்பட்டவனாய், ஸ்ரீ பூ₄மி நீளை ஆகிய மஹிஷிகளால் நிழற்போல் அருகிலிருந்து ஸேவிக்கப்படுபவனாய், ஶங்க₂ம், சக்ரம் முதலான உயர்ந்த ஆயுத₄ங்களின் ஒளியாலே மிகவும் நன்றாகப்

चूडावतंसमकरकुण्डलग्रैवेयकहारकेयूरकटकश्रीवत्सकौस्तुभमुक्तादामोदर-बन्धनपीताम्बरकाञ्चीगुणनूपुराद्यपरिमितदिव्यभूषणैर्भूषितं अपरिमितोदार-कल्याणगुणसागरं भगवन्तं दृष्ट्वा, तत्पादारविन्दयुगलं शिरसा प्रणम्य, पादेन पर्यङ्कमारुह्य, तेन स्वाङ्के स्थापितः, कोऽसीति पृष्टो ब्रह्मप्रकारो

---

३९७. किरीटहारकेयूरकटकादिविभूषितम् ।
वात्सल्यज्ञानशक्त्यादिकल्याणगुणसागरम् ॥

३९८. प्रसार्य सव्यचरणं नागभोगे महासने ।
दक्षिणं पादमाकुञ्च्य न्यस्य जानुनि दक्षिणम् ॥

३९९. करं च नागपर्यङ्के करं सव्यं निधाय च ।
बाहुद्वयेन पश्चाच्च शंखचक्रधरं विभुम् ॥

४००. स्थितमेवं वासुदेवं नित्यैर्मुक्तैश्च सेवितम् ।
दृष्ट्वा भगवतस्तस्य पादाब्जयुगलं मुदा ।

பிரகாசிக்கிற திருமேனியை உடையவனாய், கிரீடம், மகுடம், ஹாரம், தோள்வளைகள், கைவளைகள் மகரகுண்டலங்கள், கண்டிகை, ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறு, கௌஸ்துபம் என்கிற மணி, முத்துமாலை, அரைநாண், பீதாம்பரம், மேகலை (ஒட்டியாணம்), நூபுரங்கள் (சிலம்பு) முதலான கணக்கில்லாத உயர்ந்த திருவாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய், வாத்ஸல்யம், ஜ்ஞானம், ஶக்தி, பலம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்ஸு முதலான கணக்கில்லாத உயர்ந்த கல்யாணகுணங்களுக்கு ஸமுத்ரம்போலிருப்பிடமாயிருக்கிறவனாய், இடது திருவடியை நீட்டி, வலது திருவடியை மடக்கி, வலது திருக்கையை வலது முழந்தாளில் வைத்துக்கொண்டு, இடது திருக்கையை நாகஶயனத்தில் நாட்டி, பின்னிரு திருக்கைகளாலே ஶங்க, சக்ரங்களை தரித்துநிற்பவனாய், ஸர்வேஶ்வரனாய், நித்யமுக்தர்களால் கைங்கர்யம் செய்யப்படுமவனான வாஸுதேவனைத் திருவனந்தாழ்வானாகிற பெரிய ஆஸனத்திலே பார்க்கிறான். அந்த பகவானுடைய திருவடித்தாமரையைத் தலையால்

(ब्रह्मपरिकरो)(ब्रह्मप्रकाशो)ऽस्मीति उक्त्वा, तेन कटाक्षितः तदनुभव-जनितप्रहर्षप्रकर्षात्सर्वदेशसर्वकालसर्वावस्थोचितसर्वकैङ्कर्यैकरतिः आविर्भूत-गुणाष्टकः उत्तरावधिरहितब्रह्मानुभववान् यः स मुक्त इत्युच्यते ॥ २०५ ॥

४०१. मूर्ध्ना प्रणम्य पर्यङ्कं तत्पदाऽऽरुह्य हर्षतः।
तेन स्वाङ्कस्थापितश्च पृष्टः कोसीति चादरात् ॥

४०२. ब्रह्मप्रकारोहमस्मीत्युक्त्वा श्रीशकटाक्षितः।
तस्य प्रकृष्टानुभवजन्यहर्षप्रकर्षतः ॥

४०३. सर्वकैङ्कर्यैकरतिराविर्भूतगुणाष्टकः।
उत्तरावधिशून्यश्रीश्रीशानुभववान् स्वराट् ॥

४०४. भोगमात्रे ब्रह्मसाम्यं मुक्तस्यास्य निगद्यते।
जगद्व्यापारादिसर्वश्रीशकृत्ये न चान्वयः ॥

வணங்கி, தன் காலால் கட்டிலில் ஏறுகிறான். பகவானால் தன் மடியில் இருக்கும்படி செய்யப்படுகிறான். பகவான் 'நீ யார்' என்று கேட்க "நான் ப்ரஹ்மம் (ப்ரஹ்மத்துக்குப் பிரகாரமாயிருப்பவன்)' என்று பதில் சொல்லுகிறான். பரப்ரஹ்மமாகிற அவனுடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்று அவனை அநுபவித்து அதிலுண்டான ஸந்தோஷத்தின் பெருக்காலே, எல்லா இடங்களிலும், எல்லாக்காலங்களிலும், எல்லா நிலைகளிலும் அவையவைகளுக்குத் தகுந்த எல்லாக் கைங்கரியங்களையும் செய்வதில் ருசியுள்ளவனாய், மறைந்திருந்த தன்னுடைய அபஹதபாப்மத்வம் (பாபமின்மை) முதலான எட்டு குணங்கள் வெளிப்பட்டு, மேல் எல்லையில்லாத ஸ்ரீநாராயணர்களுடைய அனுபவத்தை உடையவனாய், கர்மபாரதந்திரியமற்றவனாயிருக்கிறான். இப்படிப்பட்டவன் முக்தன். 205.

401–406 "*பரமம் ஸாம்யமுபைதி*" [முக்தன் பகவானுக்கு மிகவும் ஸமமாக ஆகிறான்] என்று சொல்லும் வேதத்துக்கு, போகத்திலே மாத்திரம் ஸாம்யமுண்டு என்பதே கருத்து. உலகத்தைப் படைத்து அளித்து அழித்தல் முதலான பரமனின் தொழில்கள் முக்தனுக்கு இல்லை. " ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் "

मुक्तस्य ब्रह्मसाम्यापत्तिश्रुतिस्तु भोगसाम्यमाह, जगद्व्यापारवर्जनस्य प्रतिपादनात्। तस्य नानात्वं सर्वलोकसंचरणं च संभवति। ननु, मुक्तस्यानावृत्तिप्रतिपादनात् अस्मिन् लोके संचारः कथमिति न शङ्कनीयम्, कर्मकृतस्यैव निषेधात्; स्वेच्छया संचरणस्योपपत्तेः। अतो मुक्तो भगवत्संकल्पायत्तस्वेच्छया च सर्वत्र संचरति॥ २०६॥

नित्या नाम कदाचिदपि भगवदभिमतविरुद्धाचरणाभावेन ज्ञान-संकोचप्रसङ्गरहिताः अनन्तगरुडविष्वक्सेनादयः। तेषामधिकारविशेषाः

---

४०५. परसंकल्पानुगुणस्वेच्छयाऽनेकदेहभाक्।
अनेकलोकगामी च तादृश्यैव निजेच्छया॥

४०६. तथा कदाचिल्लोकेऽस्मिन् आविर्भवति विष्णुवत्।
श्रीशकैङ्कर्याप्रविष्टं किमप्यस्य न विद्यते॥

என்னுமிடத்தில் ஸூத்ரகாரர் இதை நிலைநாட்டியிருக்கிறார். பரமாத்மஸங்கல்பத்தைப் பின்பற்றியிருக்கும் தன் விருப்பத்தால் முக்தன் திருமேனிகளை எடுத்துக்கொண்டு எல்லா உலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரம் பண்ணக்கூடும். "*ந ச புநராவர்த்ததே*" [முக்தன் திரும்பிவருகிறதில்லை] என்று சொல்லப்படுகிறதே? அவன் எப்படி இந்த லோகத்தில் ஸஞ்சாரம் பண்ணக் கூடும்? எனில்: கர்மத்தினால் ஏற்படும் ஸஞ்சாரம் இல்லையென்று தான் அந்த வசநத்தின் கருத்து. அவன் தன் இச்சையாலே ஸஞ்சாரம் பண்ணலாம். ஆகையால் ப⁴க³வானுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு உட்பட்ட தன் இச்சையால் ஒவ்வொரு ஸமயம் ப⁴க³வானைப்போலே அவன் அவதாரமும் செய்யக்கூடும். இவனுடைய செயல்களில் எதுவும் ப⁴க³வத்கைங்கர்யத்தில் சேராததாக இராது. 206.

407-408. இனி நித்யசேதனர்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றனர். ஒருபோதும் ஜ்ஞாநத்தின் ஸங்கோசத்துக்கு இடமில்லாதவர்கள் நித்யர்கள். ப⁴க³வானுக்கு உகப்பில்லாத ஒன்றையும் ஒருபோதும் அவர்கள் செய்பவர்களல்லர். அநந்தன், க³ருட³ன்,

ईश्वरस्य नित्येच्छयैव अनादित्वेन व्यवस्थापिताः। एतेषामवतारास्तु भगवदवतारवत् स्वेच्छयैव। एवं बद्धमुक्तनित्यभेदभिन्नो जीवो निरूपितः ॥ २०७ ॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलक-श्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायां जीवनिरूपणं नाम अष्टमोऽवतारः ॥

---

४०७. नित्याश्चानन्तगरुडविष्वक्सेनादिसूरयः।
सर्वदैते च भगवदनिष्टाचारवर्जिताः ॥

४०८. श्रीशनित्येच्छयैवैते नित्यकैङ्कर्यशालिनः।
एवं जीवो बद्धमुक्तनित्यभिन्नो निरूपितः ॥

॥ इति जीवप्रकरणम् ॥ ८ ॥

விஷ்வக்ஸேநர் முதலானவர்கள் இவ்வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களில் இன்னாருக்கு இன்னபணியில் அதி₄காரம் என்பது ஒரு போதும் மாறாத ப₄க₃வானுடைய நித்யமான இச்சை₂யால் நித்யமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் அவதாரம் செய்வதும் ப₄க₃வானுடைய அவதாரத்தைப்போலே அவர்களுடைய இச்சை₂யினாலேயே உண்டாகிறது. ஆக, இவ்வளவால் ப₃த்₃த₄ர் கள் முக்தர்கள் நித்யர்கள் என்கிற பிரிவுள்ள ஆத்மாக்களின் நிருபணம் செய்யப்பட்டது. 207.

ஜீவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

9. ஈச்வரப்ரகரணம்

409-410. இனி, ஈச்வரனைப்பற்றிய நிருபணம் செய்யப்படு கிறது. எல்லாருக்கும் சேஷியாயிருக்கை. எல்லாரையும் நியமநம் செய்பவனாயிருக்கை. எல்லாக்கர்மங்களாலும் ஆராதி₄க்கப் படுகை, எல்லாக்கர்மங்களுக்கும் ப₂லன்களைக் கொடுப்பவனா யிருக்கை, எல்லாவற்றுக்கும் ஆதா₄ரமாயிருக்கை, எல்லாக் காரியங்களையும் உண்டுபண்ணுகை. (எல்லாப் பதா₂ங்களாலும்

॥ अथ नवमोऽवतारः ॥

अथेश्वरो निरूप्यते। सर्वेश्वरत्वम्, सर्वशेषित्वम्, सर्वकर्मसमाराध्यत्वम्, सर्वकर्मफलप्रदत्वम्, सर्वाधारत्वम्, सर्वकार्योत्पादकत्वम्, (सर्वशब्दवाच्यत्वम्) स्वज्ञानस्वेतरसमस्तद्रव्यशरीरित्वमित्यादीनि ईश्वरलक्षणानि। अयमीश्वरस्सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टवेषेण जगदुपादानकारणं भवति, संकल्पविशिष्टवेषेण निमित्तकारणं, कालाद्यन्तर्यामिवेषेण सहकारिकारणं च॥२०८॥

॥ अथ ईश्वरप्रकरणम् ॥ ९ ॥

४०९. ईशितुर्लक्षणं सर्वशेषित्वादि स चेश्वरः।
उपादानं प्रपञ्चस्य सुसूक्ष्मचिदचित्तनुः॥

४१०. सङ्कल्पवत्त्ववेषेण निमित्तमपि कारणम्।
सर्वकारणकालान्तर्यामित्वात्सहकारि च॥

சொல்லப்படுகை), தன்னையும் தன்னுடைய ஞானத்தையும் தவிர மற்ற எல்லா த்₃ரவ்யங்களையும் ஶரீரமாகவுடையவனாயிருக்கை. விபு₄வாய் (ஸர்வவ்யாபியாய்) இருந்துகொண்டு, சேதனனாய் (அறிவுடையவனாய்) இருக்கை, இயற்கையிலேயே ஸத்யஸங்கல்பத்தை (நினைத்ததை முடிக்கும் வல்லமையை) உடையவனாயிருக்கை, ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாயிருக்கை, தே₃ஶகாலவஸ்துக்களால் அளவுபடாதவனாயிருக்கை முதலானவை ஈஶ்வரனுடைய லக்ஷணங்கள். ஈஶ்வரன் ப்ரளய காலத்தில் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற சேதனர்களையும் அசேதனங்களையும் ஶரீரமாகக்கொண்டு அவற்றை விட்டுப்பிரியாதிருக்கிற ஆகாரத்தாலே உலகத்துக்கு உபாத₃ாந காரணமாகிறான்; அந்த இரண்டையும் நாமரூபமடையச்செய்யும் தன் ஸங்கல்பத்தோடு கூடின ஆகாரத்தாலே நிமித்தகாரணமாகிறான், எல்லாவற்றுக்கும் பொதுக்காரணமான காலம் முதலானவைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கிற ஆகாரத்தால் ஸஹகாரிகாரணமும் ஆகிறான். 208.

कार्यरूपेण विकारयोग्यं वस्तु उपादानकारणम्। कार्यतया परिणामयितृ निमित्तकारणम्। कार्योत्पत्त्युपकरणं वस्तु सहकारि। यद्वा उत्तरोत्तरावस्थाविशिष्टस्वरूपापेक्षया तदनुगुणनियतपूर्वभाव्यवस्थाविशिष्टं यत् तदुपादानम्। यथा, घटत्वावस्थाविशिष्टमृद्द्रव्यापेक्षया पिण्डत्वावस्थाविशिष्टं तदेव द्रव्यम्। परिणामोन्मुख्यातिरिक्ताकारेणापेक्षितं कारणं निमित्तकारणम्। अस्मिन् पक्षे सहकारिकारणस्य निमित्तेऽन्तर्भावः।

४११. कार्यरूपविकारार्हं वस्तूपादानकारणम्।
निमित्तं कार्यरूपेण परिणामयितृ स्मृतम्॥

४१२. कार्योत्पत्तौ च यदुपकरणं सहकारि तत्।
त्रिविधं कारणत्वं च ब्रह्मणः स्यात्प्रमाणतः॥

411-414. கார்யரூபமாக வேறுபாட்டை அடையத் தகுந்த வஸ்து உபாதா₃நகாரணம். ஸங்கல்பத்தின்மூலம் அதைக் கார்யமாக மாறும்படி செய்கிறது நிமித்தகாரணம். கார்யமுண்டாவதற்கு உபகரணமாயிருக்கிற வஸ்து ஸஹகாரி காரணம். இவைகளை வேறுவிதமாகப் பிரித்தும் லக்ஷணம் சொல்லலாம். உத்தரோத்தராவஸ்தா₂விசிஷ்ட வஸ்துவைக் குறித்து தத₃நுகு₃ணநியதபூர்வபா₄வ்யவஸ்தா₂ விசிஷ்டவஸ்து உபாதா₃நகாரணமாகிறது. அதாவது :— பல நிலைகளையுடைய ஒரு பொருளில், மேல்நிலையையுடைய அந்தப் பொருளுக்கு அதற்குத் தகுந்த அடுத்த முன் நிலையோடு கூடிய அப் பொருள் உபாதா₃நகாரணம். உதா₃ரணம்—குடம் என்கிற நிலையையுடைய மண் எனும் திரவியத்துக்கு மண்கட்டி என்கிற நிலையையுடைய அந்த திரவியமே உபாதா₃நகாரணம். இவ்விதமான வேறுபாட்டையடையாதவையாய், காரியத்துக்கு வேண்டியவைகளான வஸ்துக்களெல்லாம் நிமித்த காரணம். இப்படி லக்ஷணம் சொல்லும்போது ஸஹகாரிகாரணம் நிமித்தகாரணத்திலேயே அடங்கும். நிமித்தம், உபாதா₃னம், ஸஹகாரி என்று காரணம் மூன்றுயிருந்தாலும், நிமித்தம் உபாதா₃னம் என்று இரண்டாயிருந்தாலும் அந்தந்தக்

एवं त्रिविधकारणपक्षे कारणद्वयपक्षे च कारणलक्षणलक्षितत्वादखिल-
जगत्कारणत्वं भगवतो नारायणस्यैव संभवति॥ २०९॥

---

४१३. ज्ञाते ब्रह्मणि विज्ञातमिदं सर्वमिति श्रुतेः।
मृदादेरिव विश्वोपादानकारणतेशितुः॥
४१४. ऐक्षतेत्यस्य सङ्कल्पान्निमित्तत्वमपीष्यते।
अन्तर्यामिब्राह्मणादौ श्रुता च सहकारिता॥

காரணலக்ஷணம் உள்ளவனுகையால், பரப்₃ரஹ்மமான நாராயணனே எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லாவித₄மான காரணமும் ஆகிருன் என்பது ஸகலப்ரமாணங்களாலும் ஸித்₃தி₄க்கிறது. ஒரு மண்பானைக்கு உபாத₃ாநகாரணம் மண்கட்டியாகும். குயவன் நிமித்தகாரணமாவான், த₃ண்ட₃ம், சக்ரம் முதலானவை ஸஹகாரிகாரணமாகும். உலகிற்கு ஸூக்ஷ்ம சித₃சித்₃விஶிஷ்டப்₃ரஹ்மம் உபாத₃ாநகாரணம், ஸங்கல்ப விஶிஷ்ட ப்₃ரஹ்மம் நிமித்தகாரணம்; காலாதி₃விஶிஷ்ட ப்₃ரஹ்மம் ஸஹகாரிகாரணம். ஆக ப்₃ரஹ்மமே மூவகைக் காரணமும் ஆகிறது. உலகத்திற்கு ஸகலகாரணமும் ப்₃ரஹ்மமே என்பது எப்படி ஸித்₃தி₄க்கும்? எனில்: பரமப்ரமாணமான வேத₃த்தைக்கொண்டே ஸித்₃தி₄க்கிறது. '*யதா₂ ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டே₃ந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்*'' ''*யதா₂ ஸோம்ய ஏகேந லோஹமணிநா ஸர்வம் லோஹமயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்*'' ''*யதா₂ ஸோம்ய ஏகேந நக₂நிக்ருந்தநேந ஸர்வம் கார்ஷ்ணாயஸம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்*'' [ச₂ாந் 6-1] என்கிறபடியே, ஒரு மண்கட்டியையறிந்தால் மண்ணாலான குடம் முதலானவற்றையறிந்ததாவதுபோல் ப்₃ரஹ்மம் ஒன்றையறிந்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகும் என்று வேதா₃ந்த வாக்கியங்கள் உத்₃கோ₄ஷிக்கின்றன. அதனுல் மண்குடத்திற்கு மண்போலே உலகிற்கு ப்₃ரஹ்மம் உபாத₃ானகாரணமாகிறதென்று அறியப்படுகிறது. "ஸ ஐக்ஷத" [அந்தப் பரப்₃ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்தது] என்று ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டி ஸங்கல்பத்தைச் செய்வது பரப்₃ரஹ்மம் என்று வேத₃ம் சொல்லுகையாலே உலகிற்கு நிமித்தகாரணமும் ப்₃ரஹ்மமே என்றதாகிறது. ''*யஸ்யாத்மா*

ननु, कथं नारायणे कारणत्वपर्यवसानमिति चेत्; उच्यते। न्यायसहकृतवेदान्तवाक्यविचारेणैवं पर्यवस्यति। तद्यथा — आदौ तावत्, प्रकृतेर्जगत्कारणत्वं नोपपद्यते। ई(ईक्षितृत्वा)क्षत्याद्यभावात्। छान्दोग्ये तावत्, सदाकाशप्राणशब्दवाच्यानां जगत्कारणत्वं प्रतीयते। वाजसनेयके ब्रह्मशब्दवाच्यस्य जगत्कारणत्वं प्रतीयते। सर्वशाखा-

---

४१५. शब्दाः कारणवाक्यस्थाः सद्ब्रह्मात्मशिवादिकाः।
सर्वे च्छागपशुन्यायात् सर्वश्रुत्यविरोधतः॥

ஶரீரம் யஸ்ய ப்ருதி2வீ ஶரீரம் யஸ்ய தேஜ: ஶரீரம்" என்று அந்தர்யாமிப்3ராஹ்மணம் முதலானவற்றில் காலம் முதலான அந்தந்தக் காரணப்பொருள்களுக்கு இவனே அந்தர்யாமி யென்று வேத3ம் சொல்லுகையால் இவனே உலகைப் படைப்ப தற்கு ஸஹகாரிகாரணமுமாகிறுன் என்பதும் ஸித்3தி4க்கிறது. *"ஸதே3வ ஸோம்யேத3மக்3ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்3விதீயம்"* [குழந்தாய்! இந்த ஸ்தூ2லசித3சித்3 விஶிஷ்டப்3ரஹ்மம் 'ஸத்' எனப்படும் ஸூக்ஷ்மசித3சித்3விஶிஷ்டப்3ரஹ்மமாகவேயிருந்தது; ஒன்றுகவேயிருந்தது; இரண்டாவதற்றதாயிருந்தது] என்னும் உபநிஷத்3வாக்யத்தில் ஜக3த்திற்கு மூவகைக் காரணமும் ப்3ரஹ்மமே என்று உணர்த்தப்பட்டது. 209.

415-416. இனி, கீழ்ச்சொன்ன ஜக3த்காரணமான ஸர்வேஶ்வரன் எந்த தே3வதை என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. வேத3த்தில் காரணப்பொருளைச் சொல்லும் வாக்கியங்களில் பரப்3ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் ஶப்3த3ங்கள் பலவித4மாகயிருக்கின்றன. சா2ந்தோ3க்3யத்தில் "ஸத்" [உள்ளது] என்றும், "ஆகாஶம்" [எங்கும் பிரகாசிப்பது] என்றும், "ப்ராணன்" என்றும் பரம்பொருள் சொல்லப்படுகிறது. ப்3ருஹதா3ரண்யகத்தில் "ப்3ரஹ்ம" [மிகப்பெரியது] என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாக்யங்களைக் கொண்டு அசேதனமான மூலப்ரக்ருதி முதலானவற்றை ஜக3த் காரணமாகக் கூறுவது பொருந்தாது என்றுப்3ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஈக்ஷத்யதி4கரணம் முதலானவற்றில் அறுதியிடப்பெற்றது. தைத்திரீயத்தில் 'ஆத்மா' என்று ஓரிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஶ்வேதாஶ்வதரத்தில் 'சிவன்' என்றும், அத2ர்வஶிகை2

प्रत्ययन्यायेन कारणवाक्यानामेकविषयत्वे प्रतिपादयितव्ये छागपशुन्यायेन सामान्यवाचकानां सदादिशब्दानां विशेषे ब्रह्मणि पर्यवसानं वक्तव्यम्। एवमुक्तन्यायेन ब्रह्मशब्दस्य तैत्तिरीयोक्तात्मशब्दवाच्ये पर्यवसाने, आत्मशब्दवाच्यः क इत्याकांक्षायां श्रुतिप्रसिद्ध इन्द्रो वा, तथा प्रसिद्धोऽग्निर्वा, उपास्यत्वेन प्रसिद्धस्सूर्यो वा, कारणत्वेनोक्तस्सोमो वा;

---

४१६. नारायणे विशेषार्थे पर्यवस्यन्त्यबाधिताः।
तस्मादसावेव सर्वविद्योपास्यश्च मुक्तिदः॥

யில் '*ஶம்பு*' என்றும், அதர்வஶிரஸ்ஸில் 'ருத்ரன்' என்றும் சொல்லப்படுகிறது. மற்றும் சிலவிடங்களில் 'ஹிரண்யகர்ப்பன்' என்றும் ப்ரஜாபதியென்றும் சொல்லப்படுகிறது. புருஷஸூக்தாதிகளில் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறது. நாராயணோபனிஷத்திலும் மஹோபனிஷத்திலும், ஸுபாலோபனிஷத்திலும் தைத்திரீய நாராயணாநுவாகத்திலும் மற்றும் பற்பல வேத வாக்கியங்களிலும் ஹரி, விஷ்ணு, அநந்தன், அச்யுதன், மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், நரஸிம்ஹம், வாமனன், திரிவிக்கிரமன், கிருஷ்ணன் முதலான *ஶப்தங்களாலும் நாராயணன்* என்னும் தனிப்பெரும் பெயராலும் பரம்பொருள் குறிக்கப்படுகிறது. இவற்றிலிருந்து எந்தப்பொருள் பரம்பொருள் என்பதை நடுநிலைநின்று ஆராய்வோம். *ஸத், ஆகாஶம், ப்ராணன், ஜ்யோதிஸ், அக்ஷரம், ருதம், ஸத்யம் ப்ரஹ்ம,* முதலான பதங்கள் பரம்பொருளைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். இவற்றை மாத்திரம் கொண்டு பார்த்தால் பரம்பொருள் ஒரு சேதனப் பொருளா? அல்லது அசேதனப்பொருளா? என்றே அறியமுடியாமலிருக்கிறது. *ஜ்ஞாநம், ஆநந்தம்* என்னும் பதங்களாலும் தைத்திரீய ஆநந்தவல்லியில் குறிக்கப்படுகிறது. இதிலிருந்து பரம்பொருள் ஜ்ஞாநாநந்தமயமானது என்று தெரியவருகிறது. '*ஆத்மா*' என்றும், '*ஸர்வஜ்ஞ:*' என்றும் பரம்பொருள் குறிக்கப்படுவதிலிருந்து, இது அறிவுமயமானது மாத்திரமல்ல, அறிவையுடைய ஆத்மாவாகவுமிருப்பது என்று தெளிவாகிறது. இவ்வளவு தெளிவு பிறந்தபின்பும் வேதத்தில் சொல்லப்படும் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆத்மாக்களில் இது எந்த ஆத்மா? என்னும் ஐயம்

अभीष्टप्रदत्वेनोक्तः कुबेरो वा, यमो वा, वरुणो संवेति, [illegible]शये एतेषां कर्मवश्यत्वपरिच्छिन्नैश्वर्यत्वसंहार्यत्वश्रवणात् नैते जगत्कारणभूताः। किंतु श्वेताश्वतरे शिवस्य कारणत्वं भासते। एवमथर्वशिखायां शम्भु-शब्दवाच्यस्य ध्येयत्वं, कारणत्वं च भासते। तथैवाथर्वशिरसि रुद्र-

---

உண்டாகிறது. வேத3த்தில் மிகவுயர்ந்த தே3வதையாக ஓதப்படும் இந்திரனே, எல்லா தே3வதைகளுக்கும் முக2மாக ஓதப்படும் அக்3னியோ, உபாஸிக்கத்தக்கவனைச் சொல்லப்படுகிற சூரியனே, காரணமாகக் கூறப்படும் ஸோமன் எனப்படும் சந்திரனே, வாயுவோ, விரும்பியதையளிக்கும் குபே3ரனே, யமனே, வருணனே, உருத்திரனே, பிரமனே, நாராயணனே என்னும் ஸந்தே3ஹம் உண்டாகிறது. இந்திரன், அக்3னி, சூரியன், சந்திரன், வாயு, குபே3ரன், யமன், வருணன் முதலான தே3வதைகள் கர்மத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்றும், அளவுள்ள செல்வத்தையுடையவர்கள் என்றும், ப்ராக்ருதமான பிறப்பையுடையவர்கள் என்றும், ஸம்ஹரிக்கப்படுபவர்கள் என்றும் கணக்கற்ற வேத3வாக்கியங்கள் உத்3கோ4ஷிக்கையாலே அவர்கள் பரம்பொருளாயிருக்கமுடியாது என்பது தெளிவு. இனி, ஶ்வேதாஶ்வதரம் அத2ர்வஶிரஸ், அத2ர்வஶிகை2 முதலானவிடங்களில் *ஶிவன், ஶம்பு4, ருத்3ரன், ஶங்கரன்*, முதலான பத3ங்களால் காரணபூ4தனைச் சொல்லப்படும் ருத்3ரனே பரம்பொருளாகலாமே என்னும் ஐயம் எழுகின்றது. ஶதபத2 ப்3ராஹ்மணத்திலே [ஆறும் காண்ட3ம் முதல்ப்ரபாட2கம், முதலத்4யாயம், மூன்றுவது ப்3ராஹ்மணத்திலே] ப்ரஜாபதியான பிரமன், உஷஸ் என்னும் தே3வியிடம் வீரியத்தை விட்டதாகவும், ஒருவருஷம் க3ர்ப்ப4வாஸம் செய்து ஒரு குமாரன் பிறந்ததாகவும், அவன் அழுததாகவும், ஏன் அழுகிறாய் என்று கேட்டதற்கு, 'எனக்குப் பாபம் போகவில்லை; (பரம்பொருளின்) நாமத்தை எனக்கு இடுவீர் பாபம் போவதற்கு' என்று உரைத்ததாகவும், உடனே, '*ருத்3ரன்*' '*ஶர்வன்*' '*பஶுபதி*' '*உக்3ரன்*' '*ப4வன்*' '*மஹாதே3வன்*' '*ஈஶானன்*' முதலான பெயர்களையும், அக்3னி, ஜலம், வாயு, சூரியசந்திரர்கள் முதலான ரூபங்களையும் கொடுத்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ருத்3ராதி3ஶப்3த3ங்களால் உலகில் பிரஸித்3த4னான தே3வன், ப்ராக்ருதமான பிறப்பையுடையவனென்றும், பாபம்

शब्दवाच्यस्य सर्वात्मकत्वमुच्यते। तैत्तिरीये हिरण्यगर्भस्य जगत्कारणत्वं प्रतीयते। अत्रापि सामान्यविशेषन्यायात् शिवशम्भुरुद्रशब्दानां

நீங்கப்பெருதவனென்றும், அந்த ருத்₂ராதி₃நாமங்கள் உண்மையில் பாபத்தைப்போக்கும் வல்லமையுள்ள பரமாத்மாவின் நாமங்களே என்றும் தெளிவாகிறது. இக்காரணங்களாலும், 'ந ப்₃ரஹ்மா நேஶாந:' என்று மஹோபனிஷத்தில் ப்ரளயகாலத்தில் ஈஶானன் எனப்படும் இந்த ருத்₃ரன் இல்லையென்று ஓதுகையாலும் அஷ்டமூர்த்தியாகவும், ருத்₃ர ஶர்வ பஶுபதி உக்₃ர ப₄வ மஹாதே₃வ ஈஶாநாதி₃ஶப்₃த₃ங்களால் லோகவேத₃ங்களில் பிரஸித்₃த₄மாயிருப்பவனுகவுமுள்ள இந்த தே₃வதை பரம்பொருளாகமுடியாது என்று ஸித்₃தி₄க்கிறது. இனி, இந்த உருத்திரனையும் பிறப்பித்தவனுக *ஶதபத₂ப்₃ராஹ்மணம்*, *ஶைலாலி* ப்₃ராஹ்மணம், ஸாமவேத₃ம், ஸுபா₃லோபனிஷத் முதலானவிடங்களில் சொல்லப்படுபவனும், பரம்பொருளைச்சொல்லும் *'ஹிரண்யக₃ர்ப்ப₄ன்'*, *'ப்ரஜாபதி'* முதலான *ஶப்₃த₃*ங்களால் பிரஸித்₃த₄னைவனுமான பிரமன்தான் பரம்பொருளாகலாமோ என்று பார்த்தால், அவனும், *"நாராயணுத் ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே"* [நாராயணோபனிஷத்] *"யோ ப்₃ரஹ்மாணம் வித₃த₄ாதி பூர்வம்"* [தைத்திரீயம், *ஶ்*வேதாஶ்வதரம்] முதலான வேத₃ வாக்கியங்களில் உத்பத்தியுடையவனுகவும், *"ந ப்₃ரஹ்மா நேஶாந:"* [மஹோபனிஷத்] இத்யாதி₃வாக்கியங்களில் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டவனுகவும் சொல்லப்படுகிருனைகயாலே அவனும் ஆதி₃மத்₄யாந்தரஹிதமான பரம்பொருளாகமுடியாது. இனி, *"ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் ந ப்₃ரஹ்மா நேஶாந:"* [மஹோபனிஷத்] [நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான்; பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை] *"நாராயணுத் ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே. நாராயணுத் ருத்₃ரோ ஜாயதே"* [நாராயணோபநிஷத்] [நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் பிறக்கிருன்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிருன்.] இத்யாதி₃ வேத₃வாக்கியங்களில் நாராயணனே ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃ப்ரமுக₂மான எல்லா உலகிற்கும் காரணமாக ஓதப்படுகிருனைகயாலும், இவனுக்குக் காரணமாக எவரும் ஓதப்படவில்லையாகையாலும், மற்ற தெய்வங்களைப்போலே இவனுக்குத் தாழ்வுகள் வேத₃த்தில் எங்கும் சொல்லப்படவில்லையாகையாலும், *"பூர்வபத₃ாத் ஸம்ஜ்ஞாயாமக₃:"* [அஷ்

हिरण्यगर्भशब्दवाच्ये विशेषे पर्यवसानं युज्यते। शिवशब्दस्य *शिवमस्तु सर्वजगताम् *शिवं कर्मास्तु *शिवास्ते सन्तु पन्थान इत्यादिभिः मङ्गलवाचित्वम्, रुद्रशब्दस्याग्निवाचकत्वम्। एवं महेश्वरशंभ्वादिसामान्य-शब्दा अप्यवयवशक्त्या चतुर्मुखे पर्यवस्यन्ति। कारणवाचिशिवादि-

---

டாத்யாயீ 8-4-3] என்னும் பாணினிஸூத்ரத்தின்படி, இந்த நாராயணஶப்தம், "எல்லாவுலகிற்கும் ஶிவம் (மங்களம்) உண்டாகட்டும்" "கர்மம் ஶிவமாக (மங்களமாக) ஆகட்டும்" "உனது வழி ஶிவமாக (மங்களமாக) ஆகட்டும்" முதலான விடங்களில் ஶிவருத்ரஹிரண்யகர்ப்பாதிஶப்தங்கள்போலே யௌகிகமாகப் பலபொருள்களைக் குறிக்கமாட்டாததாய் நாராயணன் ஒருவனையே குறிக்கவல்லதாயிருப்பதாலும் நாராயணன் ஒருவனே ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, ஶிவன், ஶம்பு, மஹேஶ்வரன், ருத்ரன், ஹிரண்யகர்ப்பன், ப்ரஜாபதி, விஷ்ணு, ஹரி, அநந்தன், அச்யுதன் முதலான பல்லாயிரம் பெயர்களாலே வேதங்களிலே குறிக்கப்படும் பரம்பொருள் என்று நல்லோர்களாலே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இப்படிக் கொள்வதே எல்லா வேதவாக்கியங்களுக்கும் விரோதமில்லாத வழியாகும். இவ்விடத்தில், ஸர்வஶாகாப்ரத்யயந்யாயம், ஸர்வவேதாந்தப்ரத்யயந்யாயம், சாகபஶுந்யாயம், ஸாமாந்ய விஶேஷந்யாயம் எனும் நியாயங்கள் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை "ஸகலஶாகாப்ரத்யயந்யாயமாகிறது,—ஒரு வாக்யத்திலே ஓர் அர்த்தத்தைச் சொன்னால், அதினுடைய அங்கோபாங்காதிகளை நேராக அறிகைக்காக, ஶாகாந்தரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞாநம் பிறந்து, அவ்வர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்யம் பிறக்கும் விரோதங்களையும் ஶமிப்பித்து, தனக்கு அபிமதமான அங்கிபோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கையிறே" என்றும், "ஸகலவேதாந்த ப்ரத்யயமாகிறது - ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒரு வாக்யம் ஓர் அர்த்தத்தைச்சொன்னால், அல்லாத வேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்யம் விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கு அபிமதங்களான அர்த்தங்களோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கையிறே" என்றும் முதலிரண்டு நியாயங்கள் பரந்தரஹஸ்யத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளையால் விவரிக்கப்பட்டன. சாகபஶுந்யாயமாவது — 'பஶுவைக்

शब्दानां मुख्यवृत्त्या रुद्रपरत्वं किं न स्यादिति न शङ्कनीयम्। रुद्रस्य चतुर्मुखादुत्पत्तिश्रवणात्, अनपहतपाप्मत्वश्रवणाच्च न रुद्रस्य कारणत्वम्। अतो हिरण्यगर्भप्रजापतिस्वयंभ्वादिशब्दवाच्ये चतुर्मुखे शिवादिशब्दाः पर्यवस्यन्ति। एवं महोपनिषन्नारायणोपनिषत्सुबालोपनिषन्मैत्रायणीयपुरुषसूक्तनारायणानुवाकान्तर्यामिब्राह्मणादिषु नारायणस्यैव परमकारणत्वसर्वशब्दवाच्यत्वमोक्षप्रदत्वजगच्छरीरकत्वादिप्रतिपादनात् स्वयंभुहिरण्यगर्भप्रजापतिशब्दानां नारायणे पर्यवसानं युक्तमिति नारायण एवाखिलजगत्कारणं सर्वविद्यावेद्यश्च॥ २१० ॥

கொண்டு யாக3ம் செய்' என்று ஒரு வேத3வாக்கியம் சொல்லுகிறது; 'பஶு' என்பது நாலுகால் பிராணியைக் குறிக்கும். இம்மந்திரத்திலிருந்து இங்கு குறிக்கப்படுவது எந்தப் பசு என்று தெரியவில்லை; அந்த யாக3த்தை விவரிக்கும் வாக்கியமொன்றிலிருந்து, இங்கு குறிப்பிடப்படும் பசு 'ச2ாக3ம்' எனப்படும் வெள்ளாடே என்று அறிகிறோம்; இது ச2ாக3பஶுந்யாயமெனப்படுகிறது. ஸாமாந்யவிஶேஷந்யாயம் எனப்படுவதும் இதுவே. இந்த ந்யாயங்களைக்கொண்டு பார்க்கும்போது, உள்ளதாகிற எப்பொருளையும் சொல்லும் 'ஸத்' என்னும் ஸாமாந்ய ஶப்3த3ம், மிகப்பெரிதான பொருளைச்சொல்லும் விஶேஷஶப்3த3மான ப்3ரஹ்மஶப்3த3த்திலே பர்யவஸிக்கிறது; மிகப்பெரிதான சேதநாசேதனங்கள் இரண்டையும் சொல்லக்கூடிய ஸாமாந்யஶப்3த3மான ப்3ரஹ்மஶப்3த3ம், சேதனப்பொருளையே சொல்லும் விஶேஷஶப்3த3மான ஆத்மஶப்3த3த்திலே ஒன்றிநிற்கிறது; பல ஆத்மாக்களைச் சொல்லக்கூடிய ஸாமாந்யஶப்3த3மான ஆத்மஶப்3த3ம் ப்3ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்3ரர்களில் ஒருவரைக்காட்டக்கூடிய ருத்3ரன், ஶம்பு4, ஶிவன், ஶங்கரன், ஹிரண்யக3ர்ப்ப4ன், ப்ரஜாபதி முதலான ஶப்3த3ங்களில் முடிந்து நிற்கிறது; மூவரைக் காட்டக்கூடிய ஸாமாந்ய ஶப்3த3ங்களான இவையும், விஷ்ணு ஒருவனையே காட்டக்கூடிய விஶேஷஶப்3த3மான நாராயணஶப்3த3த்திலே முடிந்துநிற்கின்றன என்று தெளிவாகும். இவ்விஷயத்தைத் தைத்திரீய நாராயணானுவாகம், ஜக3த்காரணப்பொருளைக்குறிக்கும் எல்லா ஶப்3த3ங்களையும் எடுத்து அவை நாராயணனையே குறிக்கின்றன என்று ஓதுவதன்மூலம் தெளிவாகக் காட்டியது.

x கா₃யத்ரியில் ஸவிதா எனப்படும் ஸூர்யனுக்கு நடுவி லிருப்பவனே 'ப₄ர்க்க₃:' என்று ஶிவவாசக ஶப்₃த₃த்தால் படிப் பதால் அந்தராதி₃த்யவித்₃யை உருத்திரனேயே கூறுகிறது என்று

"*ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தே₃வம் விஶ்வாக்ஷம்*" "*விஶ்வமேவேத₃ம் புருஷ:*" என்று புருஷஸூக்தத்திற்சொன்ன பத₃ங்களையும் "*விஶ்வஶம்பு₄வம்*" என்று அத₂ர்வஶிகை₂யிற்சொன்ன ஶம்பு₄ பத₃த்தையும், "*ஶிவம்*" என்று ஶ்வேதாஶ்வதரம், அத₂ர்வ ஶிகை₂ முதலானவற்றிற்சொன்ன ஶிவபத₃த்தையும், "*விஶ் வாக்ஷம்*" "*விஶ்வம்*" "*தே₃வம்*" "*அக்ஷரம்*" "*பரமம்*" "*ப்ரபு₄ம்*" "*விஶ்வத: பரமம்*" "*நித்யம்*" "*ஹரிம்*" "*பதிம் விஶ்வஸ்ய*" "*ஆத்மேஶ்வரம்*" "*ஶாஶ்வதம்*" "*அச்யுதம்*" "*மஹாஜ்ஞேயம்*" "*விஶ்வாத்மாநம்*" "*பராயணம்*" "*பரம் ப்₃ரஹ்ம*" "*பரதத்த்வம்*" "*பரம் ஜ்யோதி*" "*பரமாத்மா*" "*அநந்தம்*" "*அவ்யயம்*" "*கவிம்*" "*ஸமுத்₃ரேந்தம்*" "*ருதம்*" "*ஸத்யம்*" "*புருஷம்*" "*க்ருஷ்ணபிங்க₃ளம்*" "*ஊர்த்₄வரேதம்*" "*விருபாக்ஷம்*" "*விஶ்வரூபம்*" என்று எல்லா வேத₃வாக்கியங் களிலும் பரம்பொருளைச் சொல்லும் பற்பல பத₃ங்களையும் எடுத்து, இவையெல்லாம் நாராயணனே என்பதை, அஷ்டா க்ஷரப்ரதா₄னமான நாராயண ஶப்₃த₃த்தை அஷ்டாவ்ருத்தி ஓதுவதன் மூலம் வேத₃ம் உணர்த்திற்று. ஆகையால் அந்த நாராயணனே எல்லா வித்₃யைகளிலும் உபாஸிக்கப்படுபவ னும், மோக்ஷமளிப்பவனுமான பரம்பொருள் என்று ஸித்₃ தி₄த்தது. இத்தால், ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஒன்று. தே₃வ தைகள் எல்லாம் ஒன்று. மும்மூர்த்திகள் ஸமானமானவர் கள், மும்மூர்த்திகளும் ஒருவரே, மும்மூர்த்திகளைக் காட்டி லும் வேறான ஏதோவொன்று பரம்பொருள் என்று சொல் லும் பக்ஷங்கள் எல்லாம் ஶாஸ்த்ரவிருத்₃த₄மாகையாலும், நியாய விருத்₃த₄மாகையாலும் அநாத₃ரிக்கத்தக்கவை என்று நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று. 210.

---

x 211-213 வரை தீ₃பிகையும் 417 முதல் *435 வரை காரிகாவளியும் மிகவும் வேறுபடுவதால், அவற்றின் விவரணங் களை மேலும் கீழுமாகக் கொடுக்கிறோம்.

नन्वन्तरादित्यविद्या रुद्रपरेति शङ्का न कर्तव्या। तस्याः विष्णुपरत्वस्यैव बहुप्रमाणसिद्धत्वात्। (हरस्स्मरहरो भर्गो इत्य-

---

ஐயமுறலாகாது. ஸூர்யனுக்குள்ளிருப்பவனை சாந்தோக்ய ஶ்ருதி தாமரைபோன்ற இரு கண்களை உடைய புண்டரீகாக்ஷனைக் கூறுவது முதலான பல ப்ரமாணங்களால் அவ்வித்யை விஷ்ணுபரமே என்று உறுதியாகிறது. "*ஹர: ஸ்மரஹரோ பர்க:*" என்று அமரகோஶத்திலே [1-1-33] படித்தபடி அகாராந்தமான பர்கஶப்தமே சிவனைக்குறிக்கும். 'ஸவிதுர் வரேண்யம் தத் பர்க:' [ஸூர்யனுக்குள்ளிருக்கும் வரிக்கத் தக்க அந்த பர்கஸ்] என்னும் காயத்ரியில் 'தத்' 'வரேண்யம்' என்னும் நபும்ஸகலிங்கபதங்களால் விஶேஷிக்கப்பட்டிருக்கையால் இங்குள்ளது நபும்ஸகலிங்கமாய் ஸகாராந்தமான

---

४१७. नामरूपविभागास्पृक्सूक्ष्मचिदचित्तनुः।
सच्छब्दवाच्यः सृष्टेः प्रागेक एव स नेतरत्॥

४१८. स एव काले संकल्प्य बहु स्यामिति लीलया।
अभवत्स्थूलचिदचिच्छरीरो जगदात्मकः॥

४१९. ब्रह्मैव सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टं कारणं मतम्।
तदेव स्थूलचिदचिद्विशिष्टं कार्यमुच्यते॥

417-*420. இந்த நாராயணன், ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் நாமரூபப்பிரிவற்றதாய் ஸூக்ஷ்மமானதான சிதசித்துக்களை ஶரீரமாகக் கொண்டவனாயிருக்கும்போது 'ஸத்' எனப்படுகிறான். அவன் ஒருவனே அப்போது இருக்கிறான். பிரமன் உருத்திரன் முதலான சேதனரும், அசேதனப்பொருள்களும் அப்போது இல்லை. ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே அவன், 'நானே பலவாக ஆகக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்து ஸ்தூலமான சேதநாசேதனங்களை ஶரீரமாகக்கொண்டவனாய், தன் விளையாட்டின் பொருட்டு இவ்வுலகெல்லாமாக ஆனான். ஆகையால், ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதநங்களோடுகூடிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே காரணமாகிறது. ஸ்தூலசேதநாசேதநங்களோடுகூடிய அந்த ப்ரஹ்மமே

कारान्त एव रुद्रपरः) भर्गशब्दस्य सकारान्तत्वप्रतिपादनाच्च । तर्हि दहरविद्यायामाकाशशब्दवाच्यनारायणान्तर्यामितया रुद्रस्य प्रतिपादनात्

ப4ர்க்க3ஶப்3த3ம் என்று தேறுகையால், இதற்கு "ஸூர்யனுக்குள்ளிருக்கும், வரிக்கத்தக்க அந்த ப4ர்க்க3மெனப்படும் ஒளி" என்றே பொருள் ஏற்படும். "த3ஹ்ரம் விபாப்மம்" [தை-நா 10-23] என்று தொடங்கும் தைத்திரீயநாராயணவல்லீ மந்திரத்தில் "தத்ராபி த3ஹ்ரம் க3க3நம் விஶோக:" என்று ஹ்ருத3யத்திலிருக்கும் நாராயணனைச் சொல்லி, "தஸ்மிந் யத3ந்தஸ் தது3பாஸிதவ்யம்" என்று அதற்குள்ளிருக்கும் தத்துவமே உபாஸிக்கத்தக்கது என்று கூறி, அடுத்த மந்திரத்தில் அவனை மஹேஶ்வரஶப்3த3த்தால் படிக்கையால், மஹேஶ்வரஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் உருத்திரனையே நாராயணனந்தர்யாமி

---

४२०. अनन्यत्कारणात्कार्यमिति वेदान्तिनां मतम् ।
अतोऽवस्थाद्वये चेतच्छरीरकतया सदा ॥

४२१. तत्प्रकारस्तदात्मान्तर्याम्येषां नामरूपकृत् ।
यथा जीवो नामरूपभाक् स्यादन्तः प्रवेशनात् ॥

கார்யம் எனப்படுகிறது. ஆகையால், காரணத்தைக்காட்டிலும் கார்யமானது வேறுபடாதது என்று வேதா3ந்திகளின் ஸித்3தா4ந்தம். *

420*-*422. ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஸூக்ஷ்மசித3சித்துக்களை ஶரீரமாகக்கொண்டிருக்கும் நிலை, ஸ்ருஷ்டிக்குப்பின் ஸ்தூ2லசித3சித்துக்களை ஶரீரமாகக்கொண்டிருக்கும் நிலை ஆகிய இரு நிலைகளிலும், சேதநாசேதநாத்மகமான உலகை எப்போதும் ப்ரகாரமாக(விட்டுப்பிரியாத விஶேஷணமாக)க் கொண்டவனாய், அதற்கு ஆத்மாவாய், உள்நுழைந்து நியமிக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு அவற்றுக்கு நாமருபங்களைக் கொடுக்கிறான் ஸர்வேஶ்வரன். அசேதனமான (அறிவற்றதான) ஶரீரத்தினுள் நுழைந்து எப்படி ஜீவன் நாமருபங்களை அடைகிறானோ, அது போலவே ஸர்வேஶ்வரனும் எல்லாவற்றினுள்ளும் நுழைந்து நாமருபபே4த3த்தை ஏற்படுத்துகிறான். *

दहरविद्या रुद्रपरेति न शङ्कनीयम्। नारायणान्तर्वर्तिगुणजातस्यैवो-पास्यत्वेन तत्राभिधानात्। एवं सर्वविद्यास्वप्यूह्यम्। अतस्समस्त-

---

யான பரமாத்மாவாக த3ஹரவித்3யை ஓதுகிறது என்று விளங்குகிறதே? எனில்: இதுவும் தவறு. சா2ந்தோ3க்3யத்தில் இதே த3ஹரவித்3யையில் படிக்கப்பட்ட *'ஏஷ ஆத்மா அபஹத பாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோக: விஜிக1த்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:"* [சா2ந் 8-1-5] [இந்தப் பரமாத்மா பாபமற்றவனாகவும், கிழத்தனமற்றவனாகவும், மரணமற்றவனாகவும், வருத்தமற்றவனாகவும், பசியற்றவனாகவும்,தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனாகவும் இருப்பவன்'] என்னும் வாக்யத்திலுள்ள 'அபஹதபாப்மத்வம்'[பாபமற்றவனயிருக்கை] முதலான எட்டு கு3ணங்களே இங்கும் *'தஸ்மிந் யத3ந்த:'* என்று உபஸம்ஹாரம் செய்ய (சேர்த்துக்கொள்ள)ப்படுகிறது என்பது தைத்திரீயத்திலுள்ள *'விஶோக:'* என்னும் பத3த்தால் உணர்த்தப்படுகிறது. அடுத்த மந்திரத்தில் *"தஸ்ய ப்ரக்ருதி*

---

४२२. तद्रूपं प्रविश्यान्तः नामरूपविभागकृत्।
अनुप्रविश्यात्मतया सर्वं च परमः पुमान्॥

४२३. चिदचिद्भ्यां शरीरी सन् वाच्यः स्यादखिलैः पदैः।
शरीरवाचिशब्देन शरीरी कथ्यते यथा॥

422*-*426. பரமபுருஷன், சித3சித்துக்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் ஆத்மாவாக வியாபித்து எல்லாச்சேதநாசேதனங்களையும் *ஶ*ரீரமாகக்கொண்டிருக்கிறபடியால். அவற்றைச் சொல்லும் எல்லாப் பத3ங்களாலும் சொல்லப்படுகிறான். உலக வழக்கிலும், வேத3*ஶா*ஸ்த்ர வசனங்களிலும் அந்தணன், அரசன், கறுப்பன்,பருத்தவன்,மெலிந்தவன் என்னும் *ஶ*ரீரத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் அந்த *ஶ*ரீரத்தை ஞானத்தின்மூலம் வியாபித்திருக்கும் ஆத்மாவையும் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். அதுபோலே எல்லாவற்றையும் *ஶ*ரீரமாகக்கொண்ட அந்த ஸர்வே*ஶ்*வரன், தனக்கு *ஶ*ரீரமான எப்பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லாலும் சொல்லப்படுகிறான். "பிரமனும் அவனே; *ஶி*வனும் அவனே;

कल्याणगुणात्मकः प्रकृतिपुरुषाभ्यां भिन्नस्तद्विशिष्टः परब्रह्म नारायण एव जगत्कारणम् ॥ २११ ॥

லீநஸ்ய ய: பர: ஸ மஹேஶ்வர:" என்று ஓங்காரத்திற்குக் காரணமான அகாரத்திற்குப் பொருளாயிருக்கும் விஷ்ணுவே மஹேஶ்வரன் (பெரிய ஈஶ்வரன்) என்று விதி$_4$த்து, அடுத்த அனுவாகத்தில் அவனே எல்லா வித்$_3$யைகளிலும் உபாஸிக்கப்படும் நாராயணன் என்று விரிவாகக்காட்டி அவனே பரப்$_3$ரஹ்மம், பரதத்வம், பரஞ்சோதி, பரமாத்மா, பிரமன் சிவன் இந்திரனுக்கும் அந்தர்யாமி என முழங்குகையால் த$_3$ஹரவித்$_3$யை முதலான எல்லா வித்$_3$யைகளிலும் உபாஸிக்கப்படுபவன் நாராயணனே என்பது எவராலும் அசைக்கமுடியாதது. ஆகையால், எல்லாக் கல்யாணகு$_3$ணங்களையும் உடையவனாய், ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், ஶரீரமான அவற்றோடு கூடிய பரப்$_3$ரஹ்மமான நாராயணனே உலகிற்குக் காரணம் என்று தேறிற்று. 211.

---

४२४. तद्वत्सर्वशरीरी सः सर्वैः शब्दैः प्रकथ्यते।
स ब्रह्मा स शिवस्सेन्द्र इत्याद्युपनिषस्तु च॥

४२५. सामानाधिकरण्यं तु मुख्यं नारायणेन तत्।
अत एवाचिद्विशिष्टजीवयुक्ते परात्मनि॥

இந்திரனும் அவனே" [தைத்திரீய நாராயணவல்லி] "பிரமனும் நாராயணனே; ஶிவனும் நாராயணனே. ஶக்ரனும் (இந்திரனும்) நாராயணனே; தி$_3$க்குகளும் நாராயணனே; விதி$_3$க்குகளும் நாராயணனே; எல்லாம் நாராயணனே" [ஸுபா$_3$லோபனிஷத்] முதலான உபனிஷத்$_3$வாக்கியங்களிலும் நாராயண ஶப்$_3$த$_3$த்தோடு எல்லாச் சேதநாசேதநவாசிஶப்$_3$த$_3$ங்களையும் ஸமாநாதி$_4$கரணமாக -(ஒரே வேற்றுமையில்)- படி$_2$த்திருப்பது. இப்படி ஶரீரஶரீரி பா$_4$வத்தினால் அவன் ஸர்வஶப்$_3$த$_3$வாச்யனாயிருக்கையாலே முக்கியமான பிரயோக$_3$மேயாகும். கௌ$_3$ணமான (ஔபசாரிகமான) பிரயோக$_3$மன்று. ஆகையால், எல்லா ஶப்$_3$த$_3$ங்களும், அசேதனங்களோடுகூடிய சேதன வஸ்துக்களை ஶரீரமாகக்

ननु, अद्वैतश्रुत्या ब्रह्मैकमेव सत्यं निर्गुणं च। तदन्यत् ज्ञातृ-ज्ञेयादिकं तस्मिन्नेव परिकल्पितं सर्वं मिथ्या। ब्रह्म अविद्यया संसरति। * तत्त्वमसीत्याद्यभेदज्ञानं तन्निवर्तकम्। तस्मात् निर्विशेषचिन्मात्रे

இவ்விஷயத்தில் அத்₃வைதிகள் பின்வருமாறு ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள்:— ஜீவனும் ப்₃ரஹ்மமும் ஒன்று என்று வேத₃வாக்யங்கள் கூறுகையாலே அறிவுருவான ப்₃ரஹ்மம் ஒன்றே மெய்ப்பொருள். அது கு₃ணமற்றதுமாகும். அது தவிர வேறான அறிபவனும், அறியப்படுவதும் அந்த அறிவான ப்₃ரஹ்மத்திடம் ஏறிடப்பெற்றவையாகையாலே பொய்யானவையாகும். ப்₃ரஹ்மம் அவித்₃யை, மாயை எனப்படும் ஒரு (உள்ளதென்றும் இல்லாததென்றும் சொல்லமுடியாத) பொருளின் தொடர்பால் ஸம்ஸாரி ஜீவனாகக் காட்சியளிக்கிறது. "*தத் த்வமஸி*" [ச₂ாந் 6-8-7] [அந்த ப்₃ரஹ்மம் நீயேயாகிறாய்] என்னும் வேதா₃ந்த வாக்யார்த்த₂த்தை அறிவது ஜீவனின் ஸம்ஸாரப₃ந்த₄த்தைப் போக்கும். ஆகையால் ஸஜாதீயவிஜாதீய ஸ்வக₃தபே₄த₃ங்கள் எதுவு

---

४२६. पर्यवस्यन्ति सर्वेपि शब्दाः स्वरसतः स्वयम्।
तस्मादभेदश्रुतयः तत्त्वमस्यादिका अपि॥

கொண்ட பரமாத்மாவான நாராயணனை இயற்கையாகவே காட்டி நிற்கின்றன. *

426*-*430. வேத₃வாக்கியங்களை அபே₄த₃ஶ்ருதி, பே₄த₃ஶ்ருதி, க₄டகஶ்ருதி என்று மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். "*தத் த்வம் அஸி*" [ச₂ாந்தோ₃க்₃யம்] [நீ ப்₃ரஹ்மமாக ஆகிறாய்] '*ஸர்வம் க₂லு இத₃ம் ப்₃ரஹ்ம*" [ச₂ாந்தோ₃க்₃யம்] [இது எல்லாம் ப்₃ரஹ்மமே] "*ப்₃ரஹ்ம அஹம் அஸ்மி*" [தைத்திரீயம்] [நான் ப்₃ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்] முதலான ஶ்ருதிகள் ப்₃ரஹ்மத்தையும் மற்ற பொருள்களையும் ஒன்றாக—ஒரே வேற்றுமையில்—படிக்கின்றன. இவை அபே₄த₃ஶ்ருதியாகும். ஶரீரஶரீரிபா₄வத்தாலுண்டான ஸர்வஶப்₃த₃வாச்யத்வத்தாலேயே இப்படி ஒரே வேற்றுமையில் (ஒன்றாகப்) படிக்கப்படுகின்றன என்பது தெளிவு. "*தத் த்வம் அஸி*" என்னும் வேத₃வாக்கி

ब्रह्मणि वेदान्तानां तात्पर्यमिति मतान्तरस्थैः प्रतिपादनात् कथं नारायणे तात्पर्यं, तस्य समस्तकल्याणगुणात्मकत्वादिकथनं चेति चेत्; उच्यते। कारणत्वप्रतिपादकश्रुतिभिः नारायणस्य कारणत्वे सिद्धे, भेदाभेदश्रुत्योर्घटकश्रुत्या विषयभेदेन विरोधे परिहृते, निर्गुणप्रतिपादक श्रुतीनां हेयगुणनिषेधकत्वात्, ज्ञातृज्ञेयादिकल्पकाविद्याया एवाप्रामाणिकत्वाद्ब्रह्मकार्यस्य सत्यत्वात्, अविद्यया संसारे जीवगतदोषाणां

மற்றதாய், அறிவு மாத்திரமாயிருப்பதான ப்3ரஹ்மம் ஒன்றைக் கூறுவதிலேயே வேதா3ந்தங்களுக்குத் தாத்பர்யம் — என்று அத்3வைதிகள் கூறுகிறார்கள். இப்படி அவர்கள் கூறும்போது 'வேதா3ந்தங்கள் நாராயணனையே பரம்பொருளாகக்கூறுகின்றன, அவனுக்கு எல்லாக்கல்யாணகு3ணங்களும் உண்டு' என்று உரைப்பது எப்படி ஒட்டும்? எனில்: இதற்கு பதில் பின்வருமாறு:—(1) ஜக3த்காரணத்தைக்கூறும் பல வேத3வாக்யங்களை ஸாமாந்யவிஶேஷந்யாயங்கொண்டு ஆராயும்போது 210-வது பாராவில் கூறியபடி நாராயணனே ஜக3த்காரணம் என விளங்குகிறது. (2) ஸங்மதகாரிகாவளீ (426*-*430) விவரணத்தில் காட்டியபடி ப்3ரஹ்மத்திற்கும் உலகிற்கும் பே4த3த்தையும், அபே4த3த்தையும் கூறும் வேதா3ந்தவாக்யங்களில் மேலெழத் தோன்றும் முரண்பாட்டை இரண்டுக்கும் ஶரீராத்மதன்மையைக் கூறும் க4டகஶ்ருதிகள் நீக்கிவிடுகின்றன. (3) அடுத்தபடி ஸங்மதகாரிகாவளீ 433-வது ஶ்லோகவிவரணத்தில் காட்டப்போகிறபடி நிர்க்கு3ணஶ்ருதி ப்3ரஹ்மத்திற்குத் தாழ்ந்த கு3ணங்களில்லை என்று சொல்லுவதிலேயே நோக்குடையது. (4) அறிபவன், அறியப்படுவது முதலானவற்றை அவித்3யை நிர்விஶேஷசிந்மாத்ரப்3ரஹ்மத்தில் ஏறிடுகிறது என்று எந்த

யத்தில், 'தத்' என்னும் பத3ம் ஜக3த்காரணமான ப்3ரஹ்மத்தைக் குறிக்கிறது. 'த்வம்' என்னும் பத3ம் முன்னிலையிலிருக்கும் ஶ்வேதகேதுவென்னும் சிறுவனைக் குறிப்பதோடல்லாமல், அவனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பரமபுருஷனையும் குறிக்கிறது. "தத் த்வம் அஸி" என்றதால் "ஜக3த்காரணமான ப்3ரஹ்மமே உனக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பரம்பொருள்" என்றதாகிறது. ஆகையால் அந்த அபே4த3ஶ்ருதி வாக்கியங்களும் ப்ரத்யக்ஷ விரோத4மும் இதர ஶ்ருதிவிரோத4மு

ब्रह्मण्यपि संभवात्, तन्निवर्तकान्तरस्य वक्तुमशक्यत्वात्। अतोऽद्वैतवादस्यासंभवान्न निर्विशेषचिन्मात्रब्रह्मसिद्धिः। अतो नारायणस्यैव जगत्कारणत्वमोक्षप्रदत्वादिगुणयोगस्संभवतीति सविशेषमेव ब्रह्म। सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्म कारणम्, स्थूलचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्म कार्यमिति कारणादनन्यत्कार्यमिति विशिष्टाद्वैतवेदान்தिनां संप्रदायः॥ २१२॥

ப்ரமாணத்திலும் கூறவில்லை. (5) ப்₃ரஹ்மத்தின் கார்யமான உலகம் உண்மையானது என்றே பல வேதா₃ந்தவாக்யங்கள் முழங்குகின்றன. (6) அவித்₃யையினால் ப்₃ரஹ்மமே ஜீவனாகிறது எனில்: ஸம்ஸாரிஜீவனிடமுள்ள தோ₃ஷங்களை ப்₃ரஹ்மத்திடமும் கொள்ளவேண்டிவரும். (7) ப்₃ரஹ்மத்திற்கே மயக்கம் ஏற்பட்டதாகக்கொண்டால் அதைப் போக்கடிக்கும் மற்றொன்றைக் கூறுவது ஒட்டாது. இக்காரணங்களால் அத்₃வைத வாத₃ம் சிறிதும் பொருந்தாதாகையால் நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ர ப்₃ரஹ்மமே ஸித்₃தி₄க்காது. ஆக, நாராயணனுக்கே ஜக₃த் காரணத்வம், மோக்ஷப்ரத₃த்வம் முதலான கு₃ணங்கள் மிகப் பொருந்துமாகையால், ப்₃ரஹ்மம் ஸஜாதிய விஜாதிய ஸ்வக₃த பே₄த₃ம் எல்லாவற்றையும் உடையதேயாகும். ஸங்மதகாரிகாவளீ (417-*420) விவரணத்தில் காட்டியபடி ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதநவிஶிஷ்டமான ப்₃ரஹ்மமே காரணமாகவும், ஸ்தூ₂ல சேதநாசேதநவிஶிஷ்ட ப்₃ரஹ்மமே கார்யமாகவும் இருப்பதால் காரணத்தைக் காட்டிலும் வேறுபடாதது கார்யம் என்பது விஶிஷ்டாத்₃வைத வேதா₃ந்திகளின் முடிவாகும். 212.

---

४२७. सामानाधिकरण्येन सङ्गताः स्युः परस्परम्।
द्वासुपर्णेत्यादिभेदश्रुतयो बोधयन्ति च॥

மில்லாமல் பொருந்தி நிற்கின்றன. "*த்₃வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகா₂யா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே। தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது₃ அத்தி, அநஶ்நந் அந்ய: அபி₄சாகஶீதி*" [முண்ட₃கம்] [(அறிவாகிற) நல்ல இறக்கையையுடையவர்களாய், ஸமானகு₃ணத்தையுடையவர்களாய், நண்பர்களான (ஜீவேஶ்வரர்களென்னும்) இரு பறவைகள் (ஶரீரமென்னும்) ஒரே மரத்தில் இருக்கின்றன; அவற்றில் ஒன்று (ஜீவன்) பழுத்த (கர்மப₂லமெனும்) பழத்தைப் புசிக்கிறது: புசிக்காமலிருந்தும் மற்றொன்று (ஈஶ்வரன்) பிரகாசித்து நிற்கிறது.]

४२८. अचिज्जीवेश्वराणां च वैलक्षण्यं स्वरूपतः।
शरीरात्मत्वबोधिन्यः घटकश्रुतयस्तथा॥
४२९. भेदाभेदविरोधं तं शमयन्ति सुसंगताः।
शरीरचिदचिद्युक्तब्रह्माद्वैतप्रबोधनात्॥
४३०. संगता स्यादेकमेवाद्वितीयमिति च श्रुतिः।
श्रुतित्रयविरोधश्चापरिहार्यः कुतश्चते॥

"*அந்யதே₃வ தத் விதி₃தாத் அதோ₂ அவிதி₃தாத் அதி₄*" [கேந] [(இந்திரியங்களால்) அறியப்படும் அசேதனத்தில் வேறுபட்டதாய், அறியப்படாத சேதனத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதே பரம்பொருள்.]. "*க்ஷராத்மாநாவீம்ʼதே யஸ்து ஸோऽந்ய:*" [ம்ʼவே] [சேதநாசேதனங்களை நியமிப்பவன் அவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன்.] முதலான பல்லாயிரக்கணக்கான வேத₃வாக்கியங்கள் பரமாத்மாவுக்கும் சித₃சித்துக்களுக்கும் பே₄த₃த்தை போ₃தி₄க்கின்றன. இவை பே₄த₃ம்ʼருதியாகும். மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பே₄த₃ம்ʼருதிகளுக்கும் அபே₄த₃ம்ʼருதிகட்கும் விரோத₄மிருப்பதாகத்தோன்றும். பரமபுருஷன் மற்ற பொருளுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிறுன் என்பதை அறிவிக்கும் "*யஸ்யாத்மா ம்ʼரீரம்*" [ப்₃ருஹதா₃ரண்யகம்] "*யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ம்ʼரீரம்*" [ப்₃ருஹ] "*ஸர்வாத்மா*" [யஜு ஆரண்யகம்] "*அந்தர் ப₃ஹிம்ʼச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி₂த:*" [தைத்திரீயம்] "*ஸர்வபூ₄தாந்தராத்மா நாராயண:*" [ஸுபா₃ல] என்னும் வாக்கியங்கள் இந்த விரோத₄த்தைச் சமரசப்படுத்துகின்றன. உண்மையில் வெவ்வேறுயிருக்கும் சித₃சிதீ₃ம்ʼவரர்களில், ஈம்ʼவரன் மற்ற இரண்டுக்கும் அந்தர்யாமியாகவும் அதனுலேயே ஸர்வம்ʼப்₃த₃வாச்யனுகவுமிருப்பதால், மற்ற பொருள்களோடு ஸமாநாதி₄கரணமாகப் (ஒரே வேற்றுமையில்) படிக்கப்படுவதில் விரோத₄மில்லை என்று இந்த அந்தர்யாமி ம்ʼருதிகள் காட்டித்தருகின்றன. ஆகையால் இவை க₄டகம்ʼருதிகள் எனப்படுகின்றன. சேதநாசேதனங்களோடு கூடிய ப்₃ரஹ்மம் ஒன்றே என்பதைத் தெரிவிப்பதாகையால், "*ஏகமேவாத்₃விதீயம்*" [சா₂ந்

एवमीश्वराङ्गीकारात् निरीश्वरसांख्यमीमांसकादिमतनिरासः। एत-स्यैवोपादानत्वस्वीकारात् योगपाशुपतनैयायिकमतनिरासः। तैर्निमित्त-

* இவ்வண்ணம் ஈஶ்வரனை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது அவஶ்யம் என்று தேறுகிறபடியால், ஈஶ்வரனை ஒப்புக்கொள்ளாத நிரீஶ்வரஸாங்க்₂யமதம், பூர்வமீமாம்ஸகமதம் முதலான மதங்கள் தள்ளப்படுகின்றன. ஶ்ருதியையொட்டி இவ்வீஶ்வரனை உபாத₃ாந காரணமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி

४३१. सर्वश्रुत्यविरोधस्तु विशिष्टाद्वैत एव हि।
बाल्यादयो यथाऽवस्थाः शरीरे न शरीरिणि॥

தே₃ாக்₃யம்] [ப்₃ரஹ்மம் ஒன்றே; இரண்டாவதில்லை] என்னும் அபே₄த₃ஶ்ருதியும், பே₄த₃ஶ்ருதிகளோடு விரோத₄மில்லாமல் பொருந்தி நிற்கிறது. வேத₃வாக்கியங்களனைத்துக்கும் விரோத₄மில்லாத வழி இதுவேயாகும். *

430*-*431. வேத₃த்தை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்ட போதிலும், "*யாஶ்ச காஶ்ச குத்₃ருஷ்டய:*" [மநு 12-95] என்று மநு சொன்ன ரீதியிலே வேத₃த்துக்கு அவப்பொருள் சொல்லும் குத்₃ருஷ்டிமதங்கள் பல இருக்கின்றன. அந்த மதங்களில் இந்த மூன்று வகையான வேத₃வாக்கியங்களுக்கும் மேலெழுத்தோன்றும் விரோத₄த்தைப் பரிஹரிக்க முடியாது. உத₃ாஹரணமாக—அத்₃வைதிகளுக்கு பே₄த₃ஶ்ருதிகள் விரோதி₄க்கிறபடியால் அவற்றைப் பொய்யானவையென்று தள்ளுகிறார்கள்; த்₃வைதிகளுக்கு அபே₄த₃ஶ்ருதிகள் விரோதி₄க்கிற படியால் அவற்றை ஔபசாரிகமானவை என்கிறார்கள்: இவ்விருவரும் க₄டகஶ்ருதிகளின் முக்கியத்துவத்தையும் உணருவதில்லை. இந்த எல்லா ஶ்ருதிவாக்யங்களும் பரஸ்பர விரோத₄மில்லாமலும், முக்கியமாகவும் நிர்வஹிக்கப்படுவது விஶிஷ்டாத்₃வைத மதம் ஒன்றிலேயே ஆகும். இம்மதமே ஸம்மதம், வைதி₃கமதம் எனத்தக்கது ஆகும். *

431*-432. இனி, விஶிஷ்டாத்₃வைத மதத்தில் பிறர் சொல்லும் தோ₃ஷங்களைப் பரிஹரிக்கிறது. இப்படி எல்லா

कारणमात्रेश्वराङ्गीकारात्। ईश्वरस्य कार्ये प्रत्युपादानत्वनिमित्तत्ववत्

யிருக்கையால், 'ஈஶ்வரன் நிமித்தகாரணமேயொழிய உபாத₃ாந காரணமாகமாட்டான்' என்று கூறும் யோக₃மதம், பாஶுபத மதம், நையாயிகமதம் ஆகிய மதங்கள் தள்ளப்பட்டன. காரணமான ஈஶ்வரன் ஒருவனே கார்யமான உலகைக் குறித்து நிமித்தகாரணமாகவும், உபாத₃ாநகாரணமாகவுமிருப்

४३२. तथा शरीरचिदचिद्गता दोषा न चेश्वरे।
इष्टा शरीरद्वारेण विकारास्पदतेशितुः॥

தோ₃ஷங்களுக்கும் இருப்பிடமான சேதநாசேதநங்கள் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶரீரமானால், அவற்றின் தோ₃ஷங்கள் அவனிடமும் உளவாகுமே எனில்: உளவாகா. ஶரீரத்திலுள்ள இளமை, முதுமை முதலான நிலைகள் எப்படி ஶரீரியான ஜீவனிடமுள்ளவையல்லவோ, அப்படியே ஶரீரமான சித₃சித்துக்களிடமுள்ள தோ₃ஷங்கள் ஈஶ்வரனிடமுள்ளவையாகமாட்டா. ஶரீரதோ₃ஷங்கள் ஶரீரியான ஜீவனிடமில்லாதுபோனாலும், அவனிடத்தில் அஜ்ஞாநம் முதலானவற்றை விளைக்கின்றனவே; அதுபோல் ஈஶ்வரனிடமும் அஜ்ஞாநாதி₃களை உண்டாக்காவோ ? எனில்: கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட ஶரீரமாகையாலே ஜீவஶரீரம் அவனை ஆட்டிவைக்கிறது. சேதநாசேதநங்கள் ஈஶ்வரனுக்குக் கர்மத்தால் ஶரீரமாயில்லை. ஈஶ்வரனுடைய நித்யேச்சை₂யால் ஶரீரமாயிருக்கின்றன. கர்மமென்பதும் அவனுடைய ப்ரீதிகோபங்களேயாகையால் அவன் அதற்கு வஶப்பட்டவனல்லன். ஆகையால் ஶரீரமான சித₃சித்துக்களில் உள்ள தோ₃ஷங்கள் ஶரீரியான ஈஶ்வரனிடம் ஒரு வேறுபாட்டையும் விளைக்கமாட்டா. 'ஈஶ்வரனே ஜக₃த்₃ரூபமாக விகாரமடைகிறானென்று சொன்னால் ஈஶ்வரன் நிர்விகாரன் என்று சொல்லும் வேத₃வாக்கியங்கள் விரோதி₄க்குமே' என்றால்; விரோதி₄க்காது. ஈஶ்வரனுடைய தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபம் விகாரம் சிறிதுமற்றது. அவனுடைய ஶரீரமே ஸூக்ஷ்மநிலையிலிருந்து, ஸ்தூ₂ல நிலையுடையதாகி ஜக₃த்₃ரூபமாகப் பரிணமிக்கிறது. ப்₃ரஹ்மம் தன் ஶரீரத்தின்மூலமே ஜக₃த்₃ரூபமாகப் பரிணமிப்பதால் ப்₃ரஹ்மமே உலகமாகிறது என்று

कर्तृत्वप्रेरकत्वनियन्तृत्वप्र(शासि)काशयि — तृत्वानुमन्तृत्वसहकारित्वो-दासीनत्वादिकमप्युपपद्यते। बाल्ययौवनावस्थादयो दोषा यथा शरीर-गताः न तु शरीरिणि जीवे, एवं चिदचिच्छरीरिणः परमात्मनोऽपीति

பது பொருந்துவதுபோலே, அவனுக்கே கர்த்ருத்வம், காரயித்ருத்வம், நியந்த்ருத்வம், ப்ரஶாஸித்ருத்வம் (ப்ரகாஶயித்ருத்வம்) அநுமந்த்ருத்வம், ஸஹகாரித்வம், உதா₃ஸீநத்வம் முதலான தன்மைகளும் விஷயவிப₄ாக₃த்தாலே பொருந்தும். [இவ்விஷயம் 434-*435 காரிகாவளீ விவரணத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.] இளமை, யௌவநம், முதுமை முதலான நிலைகள் ஶரீரத்துக்கேயாய், ஜீவனைத் தொடுவதில்லை என்று காண்பதுபோலே,

---

४३३. निर्गुणश्रुतयोप्येवं हेयराहित्यमीशितुः।
बोधयन्ति यतो भद्रगुणवत्तां वदन्ति ताः॥

கூறும் பரிணமஶ்ருதிகளுக்கும் ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபம் நிர்விகாரமெனக்கூறும் நிர்விகாரஶ்ருதிகளுக்கும் விஶிஷ்டாத்₃வைத மதத்தில்தான் விரோத₄மில்லை. 'ப்₃ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வரூபத்தில் விகாரமில்லாவிடினும் ஸ்வப₄ாவத்தில் விகாரமுள்ளதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர்களே. இது தாழ்வாகாதா?' என்றால், சாஸ்திரங்களில் ப்₃ரஹ்மம் ஜக₃த்₃ரூபமாகப் பரிணமிப்பதாகப் பலவிடங்களில் உத்₃கோ₄ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது—ப்₃ரஹ்மத்தின் கல்யாண கு₃ணமான ஜ்ஞாநாதி₃களிலும், ஶரீரமான சேதநாசேதநங்களிலும் விகாரத்தை (மாறுதலை) ஒப்புக்கொண்டாலொழிய ஒட்டாது. இவ்விகாரம் பரமபுருஷனுக்குப் பெருமையளிப்பதேயொழிய சிறுமைதருவதல்ல; இப்படி அசேதனத்துக்குப்போலே ஸ்வரூபத்தில் விகாரமில்லாமலிருப்பதாலும், ஸ்வப₄ாவத்தில் சேதநர்களுக்குப்போலே தாழ்வைத்தரும் விகாரமில்லாமலிருப்பதாலும் இவனை 'நிர்விகாரன்' என்று வேத₃ங்கள் ஓதின. ஆகையால் நிர்விகார ஶ்ருதிவிரோத₄மில்லை.*

433. இனி, மற்றோராக்ஷேபம்:— "நிர்க்கு₃ணம்" என்று பல வேத₃வாக்கியங்கள் ப்₃ரஹ்மத்தை கு₃ணமற்றதாக கோ₄ஷிக்கின்றன. அப்படியிருக்கும்போது பரப்₃ரஹ்மம் கல்யாண கு₃ணங்களுடையது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்:

न निर्विकारश्रुतिविरोधः। नियमेन तदाधेयत्व—विधेयत्व —शेषत्वादेः

சேதநாசேதனங்களை ஶரீரமாகக் கொண்ட பரமனையும் ஶரீரமான சேதநாசேதனங்களிலுள்ள தாழ்ந்த விகாரங்கள் தொடுவதில்லையாகையால். 'தாழ்ந்த விகாரம் எதுவுமில்லாதவன்' என்று வேத₃ம் ஓதுவதில் முரணில்லை. எப்போதும்

"*யஸ் ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்*' [எவன் எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்வரூபஸ்வபா₄வங்களை அறிவானோ] '*கு₃ணேஶ:*" [கு₃ணங்களுக்கு ஈஶனாயிருப்பவன்] '*ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:*" [ஸத்யமான நற்குணங்களையும், ஸத்யமான ஸங்கல்பத்தையும் உடையவன்.]"*பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதை₄வ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபா₄விகீ ஜ்ஞாந ப₃லக்ரியா ச*" [இவனுடைய ஶக்தியானது பலபடிப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது; இயற்கையான அறிவு, ப₃லம். செயல் ஆகியவையும் (இவனுக்குள்ளதாக) உத்₃கோ₄ஷிக்கப்படுகிறது.] முதலான நூற்றுக்கணக்கான வேத₃வாக்கியங்களும், "*ஸமஸ்த கல்யாணகு₃ணாத்மகோ஽ஸௌ*" [வி-பு 6-5-84] [எல்லாக் கல்யாண கு₃ணங்களுமுடையவனிவன்.]'*கு₃ணவாந்*''"*வீர்யவாந்*""*த₄ர்மஜ்ஞ:*'' "*க்ருதஜ்ஞ:*" "*ஸத்யவாக்ய:*" "*த்₃ருட₄வ்ரத:*" "*ஶரணாக₃தவத்ஸல:*'' "*தீ₃நாநுகம்பீ*' "*க்ஷமயா ப்ருதி₂வீஸம:*" "*கு₃ணாகரமாகர:*" [ராமாயணம்] முதலான ஆயிரக்கணக்கான இதிஹாஸ புராணவாக்கியங்களும் பரம்பொருளுக்குக் கணக்கற்ற கல்யாண கு₃ணங்களுள்ளனவாக முறையிடுகின்றன. "நிர்க்கு₃ண" ஶ்ருதிகளில் கு₃ணஶப்₃த₃ம் ப்ரக்ருதியினுடையதான ஸத்வரஜஸ்தமோ கு₃ணங்களையும், அதனாலேற்படும் மற்ற தாழ்ந்த கு₃ணங்களையும் சொல்லுகின்றனவென்பதை, எத்தனையோ சாஸ்திரவசனங்கள் காட்டித்தருகின்றன. "*அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு:...ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:*" என்று வேத₃த்திலும் "*ஸத்வாத₃யோ ந ஸந்தீஶே யத்ர ஹி ப்ராக்ருதா கு₃ணா:*" [வி-பு 1-9-44] [ஸத்வம் முதலான ப்ராக்ருத கு₃ணங்கள் எந்த ஈஶனிடம் இல்லையோ] என்று விஷ்ணு புராணத்திலும். "*ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி கு₃ணா ஜீவஸ்ய நைவ மே*" [ஸத்வரஜஸ்தமோகு₃ணங்கள் ஜீவனுக்கேயொழிய எனக்கில்லை] "*யாந்தி மாமேவ நிர்க்கு₃ணா:*'' [(ஸத்வரஜஸ்தமோ) கு₃ணமற்றவர் என்னையடைகின்றனர்.] "*மங்கிஷ்ட₂ம் நிர்க்*

शरीरलक्षणस्य जगति विद्यमानत्वात् जगच्छरीर ईश्वरः, तद्गतदोषै-रसंसृष्टश्च ॥ २१३ ॥

ஈஶ்வரனால் தாங்கப்படுவதாகவும், நியமிக்கப்படுவதாகவும், அவனுக்கு ஶேஷமாகவும் உலகம் இருக்கையாலும், ஶரீரத்திற்கு இதுவே லக்ஷணமாகையாலும், ஈஶ்வரன் உலகத்தை ஶரீரமாகக்கொண்டவன் என்றும், நிர்விகாரனாகையாலே உலகிலுள்ள விகாரங்கள் அவனைத் தொடமாட்டா என்றும் தேறுகிறது. 213.

---

४३४. यथा जगत्प्रतीशस्योपादानत्वादिकं तथा।
कर्तृत्वं प्रेरकत्वं च नियन्तृत्वानुमन्तृते॥

கு₃ணம்'' [என் விஷயமான அறிவு நிர்க்கு₃ணஜ்ஞானம்] ''மந்நிகேதம் து நிர்க்கு₃ணம்'' [என் ஆலயம் நிர்க்கு₃ணஸ்தா₂னம்] ''நிர்க்கு₃ணோ மத₃பாஶ்ரய:'' [என்னை ஆஶ்ரயித்திருப்பவன் நிர்க்கு₃ணபுருஷனாவான்] ''மத்ஸேவாயாம் து நிர்க்கு₃ணா'' [எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே நிர்க்கு₃ண ஶ்ரத்₃தை₄] ''நிர்க்கு₃ணம் மத₃பாஶ்ரயம்'' [என்னை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் ஸுக₂ம் நிர்க்கு₃ணஸுக₂ம்] [பா₄க₃வதம் 11-25] என்று பா₄க₃வதத்தில் பலவிடங்களிலும், ஸத்வரஜஸ்தமோகு₃ணங்களும் தத்கார்யமான ஹேயகு₃ணங்களுமில்லாமையாலேயே பரம்பொருள் நிர்க்கு₃ணமெனப்படுகிறது என்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது. ஆகையால் கல்யாணகு₃ணங்கள் உண்டென்று ஸகு₃ணஶ்ருதிகளும், முக்குணங்களும் அதனாலுண்டாகும் ஹேய (தாழ்ந்த)கு₃ணங்களும் இல்லையென்று நிர்க்கு₃ணஶ்ருதிகளும் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுவதே எல்லா ஶ்ருதிகளுக்கும் பொருந்திய வழி. ஆகையால் விஶிஷ்டாத்₃வைத மதம் ஒன்றே எல்லா வேத₃வாக்கியங்களுக்கும் பொருந்தியது என்பது வஜ்ரலேபாயிதம் (வயிரவுருக்கு) ஆயிற்று. *

434-*435. உலகத்திற்கு ஈஶ்வரன் உபாதா₃ன நிமித்த ஸஹகாரி ரூபமான மூன்றுவித₄மான காரணமாகவுமாகிறான் என்று முன்பே சொன்னோம். அதுபோலவே, அவன் உலகைக் குறித்து கர்த்தா (செய்பவன்) ஆகவும், செய்விப்பவனாகவும்,

स चेश्वरो विभुस्वरूपश्च। विभुत्वं नाम व्यापकत्वम्। तच्च-
ईश्वरस्य त्रिधा, स्वरूपतो धर्मभूतज्ञानतो विग्रहतश्च ॥ २१४ ॥ स चानन्त

४३५. उदासीनत्वमित्यादिधर्मास्सन्ति स्वभावतः।
स्वरूपतो धर्मभूतज्ञानतो विग्रहादपि॥

४३६. विभुत्वमिष्टमीशस्य सर्वव्यापित्वरूपकम्।
त्रिविधो यः परिच्छेदः देशतः कालतस्तथा॥

நியமிப்பவனாகவும் இருக்கிறான். *"ஸ ஹி கர்த்தா"* [அவனே யன்றோ ஸ்ருஷ்டிப்பவன்] *"ஏஷ ஏவ...காரயதி"* [இவனே கர்மங்களைச் செய்விக்கிறான்] *"ஈஶதே தே₃வ ஏக:"* *"அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா"* [ஸர்வாந்தர்யாமியான நாராயணன் ஒருவனே ஜனங்களை உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்.] முதலான வேத₃வாக்கியங்கள் இதைச்சொல்லுகின்றன. ஜீவன் புண்ணிய பாபகர்மங்களைச் செய்யும்போது சிலசமயம் செய்விக்கிறான்;சிலசமயம் அதை அனுமதித்திருக்கிறான்;சிலசமயம் அதை ஏவாமலும், தடுக்காமலும் ஸாக்ஷியாய் உத₃ாஸீனனாயிருக்கிறான். அதனால் *"காரயிதா"* என்றும் *'அநுமந்தா'* என்றும், *"உத₃ாஸீநவத₃ாஸீந:"* என்றும், *"ஸர்வேஷாம் ஸாக்ஷிபூ₄த:"* என்றும் சொல்லப்படுகிறான். இவையெல்லாம் காலபே₄த₃த்தாலும், அதி₄காரிபே₄த₃த்தாலும் ஈஶ்வரனிடம் பொருந்தியிருக்கின்றன. இவையெல்லாம் பரம்பொருளுக்கு இயற்கையாயிருக்கும் தன்மைகள். செயற்கையானவையல்ல. *

435*-*436. இந்த ஈஶ்வரன் மூன்றுவகையில் ஸர்வ வ்யாபியாய் (எங்கும் பரந்தவனாய்) இருக்கிறான். தன் தி₃வ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தால் எங்கும் வியாபித்திருப்பது ஒருவகை. *"யச்ச கிஞ்சித் ஜக₃த்யஸ்மிந் த்₃ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேऽபி வா। அந்தர் ப₃ஹிஶ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி₂த:"*[தைத்திரீய-நாராயணவல்லி] [இவ்வுலகில் காண்பனவும் கேட்பனவுமான அனைத்தின் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்] முதலான வேத₃வாக்கியங்களில் இவ்விஷயம் சொல்லப் பட்டது. இதுதவிர, சூரியனுடைய கிரணம்போலே தனக்கு

इत्युच्यते। अनन्तो नाम त्रिविधपरिच्छेदरहितः। त्रिविधपरिच्छेदस्तु, देशतः कालतो वस्तुतश्च॥ २१५॥

---

४३७. वस्तुतस्तत्परिच्छेदरहितोऽनन्तनामकः।
सत्यत्वधीत्वानन्तत्वामलत्वादय ईशितुः॥

த₄ர்மமாயிருக்கும் அறிவின் மூலமும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறன். ''*யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:*'' முதலான வேத₃வாக்கியங்கள், ஞானத்தினுல் ஈசன் வியாபித்திருப்பதைக் காட்டின. தன்னுடைய அப்ராக்ருத தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தாலும் எங்கும் வியாபித்து நிற்கிறன் ஸர்வேஶ்வரன். "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ:" முதலான வேத₃ வாக்கியங்களிலும், கீ₃தையில் விஶ்வரூபாத்₄யாயத்திலும் மற்றும் பல சாஸ்திரங்களிலும் இவ்விஷயம் உத்₃கோ₄ஷிக்கப்பட்டது. ஆக இப்படி மூன்றுவித₄த்திலும் ஸர்வவ்யாபியாய் விளங்கு கிறன் பரமபுருஷன். ஆகையால் ''*விபு₄த்வே ஸதி சேதநத்வம்*' [ஸர்வவ்யாபியாய், சேதனனுயிருக்கை] என்பது அவனுக்கு லக்ஷணமாகிறது. 214.

436*-*437. உலகில் மற்ற பொருள்களுக்கு மூன்றுவித₄மான அளவுகளைக் காண்கிறோம். அவையாவன:–தே₃ஶத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துவாலும் அளவுபட்டிருக்கை. 'இன்ன தே₃ஶத்திலிருக்கிறன்; இன்ன தே₃ஶத்திலில்லை' என்பது தே₃ஶத்தால் அளவுபட்டிருக்கை. 'இன்ன காலத்திலிருக்கிறது; இன்ன காலத்திலில்லை' என்பது காலத்தால் அளவுபட்டிருக்கை. 'இன்ன வஸ்துவாயிருக்கிறது, இன்ன வஸ்துவாயில்லை' என்பது வஸ்துவால் அளவுபட்டிருக்கை. பரமாத்மா எல்லா தே₃ஶங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் இருக்கிறுனுகையால் தே₃ஶத்தாலும் காலத்தாலும் பரிச்சே₂த₃ம் (அளவுபட்டிருப்பது) அவனுக்கு இல்லை. ஸர்வஶரீரியாய், அதனுலேயே ஸர்வஶப்₃த₃ வாச்யனுயிருக்கிறபடியால் 'எல்லா வஸ்துக்களும் இவனே' என்று சொல்லமுடிகிறது. அதனுல் இவனுக்கு வஸ்துபரிச்சே₂த₃மும் இல்லை. இப்படி மூன்றுவித₄மான அளவுகளுமில்லாதவன் இவன் ஒருவனேயாகையால் இவனே 'அநந்தன்' [அளவில்லாதவன்] என்னும் பெயரையுடையவனுகிறன். 215.

सत्यत्वज्ञानत्वानन्दत्वामलत्वादय ईश्वरस्य स्वरूपनिरूपकधर्माः। ज्ञानशक्त्यादयस्तन्निरूपितस्वरूपधर्माः। सर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वादयः सृष्ट्युपयुक्तधर्माः। वात्सल्यसौशील्यसौलभ्यादयः आश्रयणोपयुक्तधर्माः"।

---

४२८. निरूपकास्स्वरूपस्य धर्मा आहुर्मनीषिणः।
ज्ञानशक्त्यादयो धर्माः निरूपितविशेषकाः॥

४२९. सर्वज्ञसर्वशक्तित्वमुखाः सृष्टिप्रयोजकाः।
सुशीलतासुलभतावत्सलत्वादयो गुणाः॥

437*-*440. ப₄க₃வானுடைய அநந்தகல்யாணகு₃ணங்கள் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. விகாரமில்லாமையாகிற *ஸத்யத்வம்*, அறிவாயிருக்கையாகிற *ஜ்ஞாநத்வம்*, மூவகையளவும் இல்லாமலிருக்கையாகிற *அநந்தத்வம்*, தோ₃ஷமில்லாமலிருக்கையாகிற *அமலத்வம்*, ஆநந்த₃மாயிருக்கையாகிற *ஆநந்த₃த்வம்*, திருவின் நாயகனாயிருக்கையாகிற *ஶ்ரிய:பதித்வம்* முதலியவை *ஸ்வரூபநிரூபககு₃ணங்கள்* எனப்படும். "*ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்₃ரஹ்ம*" "*விஜ்ஞாநமாநந்த₃ம் ப்₃ரஹ்ம*" "*அபஹதபாப்மா*" "*லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ*" முதலான லக்ஷணவாக்கியங்களில் சொல்லப்பட்ட கு₃ணங்கள் இவை. க₄டத்துக்கு க₄டத்வம்போலே ப₄க₃வத் ஸ்வரூபத்தை மற்ற பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்தி நிருபித்துத் தருமவை இவை. இப்படி நிருபிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்திலிருப்பவையான (த₄ர்மபூ₄த) ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, ஸௌஶீல்யம், வாத்ஸல்யம் முதலான மற்ற எல்லா கு₃ணங்களும் *நிருபித ஸ்வரூப விஶேஷணங்கள்* எனப்படும். எல்லாமறிவதாகிற-*ஸர்வஜ்ஞத்வம்*, எதையும் செய்யும் திறமையாகிற *ஸர்வஶக்தித்வம்*, *எல்லையற்ற கருணை* முதலானவை *உலகைப் படைத்தளித்தழிப்பதற்கு உறுப்பான கு₃ணங்கள்*. பெரியவன் சிறியவரோடு ஒருநீராகக்கலந்து பரிமாறுகையாகிற *ஸௌஶீல்யம்*, அடைய எளியனாயிருக்கையாகிற *ஸௌலப்₄யம்*, குற்றங்காணாமை முதலான நிலைகளை உடையதாகச் சொல்லப்படும் *வாத்ஸல்யம்*, உடைமையை உடைய

कारुण्यादयो रक्षणोपयुक्तधर्माः। एतेषां स्वरूपं बुद्धिपरिच्छेदे निरूपितमिति नेह प्रपञ्च्यते॥ २१६॥

अयमीश्वरः अण्डसृष्ट्यनन्तरं चतुर्मुखदक्षकालादिष्वन्तर्यामितया स्थित्वा सृष्टिं करोति। विष्ण्ववताररूपेण मनुकालाद्यन्तर्यामिरूपेण च स्थित्वा रक्षको भवति। रुद्रकालान्तकादीनामन्तर्यामितया संहारमपि

---

४४०. चेतनाश्रयणैकान्ताः कारुण्यादि च रक्षणे।
चतुर्मुखे च दक्षादिष्वन्तर्यामितया स्थितः॥

४४१. सृष्टिं करोति रक्षां तु विष्ण्वाख्यस्वस्वरूपतः।
रुद्राद्यन्तर्यामितया काले संहारकृत् तथा॥

வருயிருக்கையாகிற *ஸ்வாமித்வம்* முதலானவை *சேதனன் பரம் பொருளை அடைவதற்கு உறுப்பான கு₃ணங்கள்* ஆகும். *கருணை,* ஸாமர்த்₂யம் முதலானவை *ரக்ஷிப்பதற்கு உறுப்பான கு₃ணங்கள்.* இவற்றின் லக்ஷணங்கள் த₃ர்மபூ₄தஜ்ஞாந ப்ரகரணத்தில் விவரிக்கப்பட்டனவாகையாலே இங்கு விளக்கப் படவில்லை. 216.

440*-441. ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாரங்களை ஓரளவுக்கு நேரே செய்வதோடல்லாமல், சிலருக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும் செய்கிறுன் ஸர்வேச்வரன். அண்ட₃த்தையும் பிரமனையும் உண்டுபண்ணுவதாகிற ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வரையில் நேரே செய்து அதற்குப்பின் நான்முகன் த₃க்ஷன் முதலான பிரஜாபதிகள், காலம் முதலியவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறுன். விஷ்ணு முதலான அவதாரங்களாலே நேரேயும், மநு, காலம் முதலியவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும் உலகத்தை ரக்ஷிக்கிறுன். ருத்₃ரன், யமன், காலம் முதலானவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும், ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களைத் தான் நேரே ஸம்ஹரிப்பதன் மூலமும் ப்ரளயத்தின்போது உலகத்தை ஸம்ஹரிக்கிறுன். உலகிலுள்ள எவரால் செய்யப்படும் எத்தகைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹா

करोति। अतः सृष्टिस्थितिसंहारकर्ता चेति॥२१७॥ एवंप्रकार ईश्वरः परव्यूहविभवान्तर्याम्यर्चावताररूपेण पञ्चप्रकारः। तत्र परो नाम—त्रिपाद्विभूतौ कुमुदकुमुदाक्षपुण्डरीकवामनशंकुकर्णसर्प(र्व)नेत्रसुमुखसुप्रतिष्ठितादिभिः दिव्यायुधभूषणपरिजनपरिच्छदान्वितैर्दिव्यनगरपालकैः परिरक्षिते श्रीमद्वैकुण्ठाख्ये पुरे चण्डप्रचण्डभद्रसुभद्रजयविजयधातृ-

---

४४२. स परव्यूहविभवहार्दार्चाख्यप्रभेदतः।
पञ्चधाऽवस्थितस्तत्र भगवान् पर आदिमः॥
४४३. त्रिपाद्विभूतौ वैकुण्ठे पुरे द्वारपसंवृते।
दिव्यालये महारत्नमण्टपे ज्वलदासने॥
४४४. पर्यङ्के शेषरूपे श्रीभूमिनीलासमन्वितः।
शुद्धसत्त्वमयश्रीमद्दिव्यमङ्गलमूर्तिमान्॥

ரங்களும் அவரவருக்கு அந்தர்யாமியான இவனுல் செய்யப் படுமவையே. ஆகையால் ஸர்வலோகத்திற்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவன் ஸர்வேஶ்வரனேயென்றதாயிற்று. 217.

442-447. இந்த ப₄க₃வான் *பரம்*, *வ்யூஹம்*, *விப₄வம்*, *அந்தர்யாமி*, *அர்ச்சை* என்னும் ஐந்து வித₄மான நிலைகளை உடையவனுகிருன். அதிலே பரமபத₃த்திலிருக்கும் பரவாஸுதே₃வனுயிருக்கும் நிலை *பரம்* எனப்படுகிறது. "*த்ரிபாத₃ஸ்யாம்ருதம் தி₃வி*" என்று புருஷஸூக்தத்தில் அநந்தமான இவ்வுலகிலும் மும்மடங்கு அநந்தமானதாக ஓதப்படுகையால் த்ரிபாத்₃விபூ₄தி எனப்படும் பரமபத₃த்திலே குமுத₃ன், குமுத₃ாக்ஷன், புண்ட₃ரீகன், வாமனன், ஶங்குகர்ணன், ஸர்வ(ர்ப்ப) நேத்ரன், ஸுமுக₂ன், ஸுப்ரதிஷ்டி₂தன் முதலான நக₃ர பாலகர்களால் ரக்ஷிக்கப்படும் ஸ்ரீவைகுண்ட₂மென்னும் தி₃வ்ய நக₃ரத்திலே, சண்ட₃ன், ப்ரசண்ட₃ன், ப₄த்₃ரன், ஸுப₄த்₃ரன், ஜயன், விஜயன், த₄ாதா, வித₄ாதா முதலான துவார பாலகர்களால் சூழப்பட்ட தி₃வ்யாலயத்திலுள்ள திருமாமணி மண்டபத்தில், த₄ர்மம் முதலான எட்டு கால்களினுல் விளங்கும்

विधातृप्रभृतिभिर्द्वारपालकैरुपेते श्रीमद्दिव्यालये श्रीमहामणिमण्डपे धर्माद्यष्टपादविरचितसिंहासने शेषपर्यङ्के चतुर्भुजदिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टः श्रीभूनीलादिसहितः शङ्खचक्रादिदिव्यायुधोपेतः किरीटादिदिव्यभूषणभूषितः अनन्तगरुडविष्वक्सेनादिभिर्नित्यैस्सामगानपरैरन्यैर्मुक्तैश्चानुभूयमानो ज्ञानशक्त्याद्यनन्तकल्याणगुणगणविशिष्टः परब्रह्मपरवासुदेवादिशब्दवाच्यो नारायणः॥ २१८॥

---

४४५. शङ्खचक्राद्यायुधाभिलसत्पृथुचतुर्भुजः।
दिव्यभूषोज्ज्वलः काञ्चीपीताम्बरलसत्कटिः॥

४४६. सर्वाधारः सर्ववेदप्रतिपाद्यो महाद्युतिः।
सर्वहेयप्रत्यनीककल्याणगुणसागरः॥

४४७. नित्यमुक्ताभिवन्द्यश्च विभूतियुगलाधिपः।
नारायणपरब्रह्मवासुदेवादिनामभाक्॥

கோப்புடைய சீரியசிங்காசனத்தில், ஆதி₃ஶேஷனென்கிற படுக்கையிலே, ஸ்ரீபூ₄மிநீளாதே₃விகளோடு கூடியவனாய் ஶுத்₃த₄ஸத்வத்₃ரவ்யத்தாலான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தையுடையவனாய், ஶங்க₂ம், சக்ரம், க₃தை₃ முதலான உயர்ந்த ஆயுத₄ங்களினால் விளங்கும் மிகப்பெரிய நான்கு திருக்கைகளையுடையவனாய், கிரீடம், மகுடம், தோள்வளை முதலான பலபல ஆப₄ரணங்களையுடையவனாய், திருவரைநாணாலும், பீதாம்ப₃ரத்தாலும் விளங்கும் திருவரையையுடையவனாய் உப₄யவிபூ₄திக்கும் ஆதா₄ரனாய், எல்லா வேத₃ங்களாலும் சொல்லப்படுபவனாய், நித்யமுக்தர்களின் திருமேனியொளியை இரவிக்கெதிர் மின்மினியாக்கும் பேரொளியையுடையவனாய், தாழ்வுகளனைத்துக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருப்பவனாய், மங்க₃ள கு₃ணக்கடலாயிருப்பவனாய், நித்யமுக்தர்களால் வணங்கப்படுமவனாய், உப₄யவிபூ₄திநாயகனாய், நாராயணன், பரப்₃ரஹ்மம், வாஸுதே₃வன், பரஞ்சோதி, பரமாத்மா, பரதத்வம் முதலான ஶப்₃த₃ங்களால் சொல்லப்படுமவனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை பரநிலையாகும். 218.

व्यूहो नाम, पर एवोपासनार्थं जगत्सृष्ट्याद्यर्थं च वासुदेव-सङ्कर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धभेदेन चतुर्धाऽवस्थितः। तत्र षाड्गुण्यपरिपूर्णो वासुदेवः। ज्ञानबलाभ्यां संकर्षणः। ऐश्वर्यवीर्याभ्यां प्रद्युम्नः।

---

४४८. व्यूहश्च पर एवासौ वासुदेवादिभेदतः।
उपास्तिसृष्ट्याद्यर्थं च चतुर्धावस्थितस्स्मृतः॥

४४९. आद्यो व्यूहो वासुदेवः ततः संकर्षणः स्मृतः।
प्रद्युम्नश्च तृतीयः स्यादनिरुद्धोऽन्त्य इष्यते॥

४५०. षाड्गुण्यपूर्णः प्रथमः द्वितीयो धीबलान्वितः।
ऐश्वर्यवीर्यवांश्चान्यः शक्तितेजोभृदन्तिमः॥

448-450. இனி *வியூஹங்கள்* எனப்படும் இரண்டாவது நிலை விவரிக்கப்படுகிறது. பரவாஸுதே₃வனுகிற பரப்₃ரஹ்மமே வாஸுதே₃வன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்₃யும்னன், அநிருத்₃த₄ன் என்னும் நான்கு ருபங்களோடு சேதனர்கள் தன்னை உபாஸிப்பதற்காகவும், உலகைப் படைத்தளித்து அழிப்பதற்காகவும் நிற்கும் நிலை *வியூஹநிலை* எனப்படும். வாஸுதே₃வன் முதல் வியூஹம்; அவரிடமிருந்து இரண்டாவது வியூஹமான ஸங்கர்ஷணனும், அவரிடமிருந்து மூன்ருவது வியூஹமான ப்ரத்₃யும்நனும், அவரிடமிருந்து நாலாவது வியூஹமான அநிருத்₃த₄னும் தோன்றுகிருர்கள். ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும் ஆறு கு₃ணங்களும் வியூஹ வாஸுதே₃வனிடம் நிறைந்துநின்று வெளிப்படுகின்றன. அனைவரிடமும் ஆறு கு₃ணங்களும் நிறைந்திருந்த போதிலும் ஜ்ஞாநப₃லங்கள் ஸங்கர்ஷணனிடமும், ஐஶ்வர்ய வீர்யங்கள் ப்ரத்₃யும்நனிடமும், ஶக்தி தேஜஸ்ஸுக்கள் அநிருத்₃த₄னிடமும் விஶேஷமாக வெளிப்படுகின்றன. ஸங்கர்ஷணர் ஜீவதத்வத்தை அதி₄ஷ்டி₂ப்பவர்; ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தனத்தையும் ஜக₃த்ஸம்ஹாரத்தையும் செய்பவர். ப்ரத்₃யும்னர் மநஸ்-தத்வத்தை அதி₄ஷ்டி₂ப்பவர்; த₄ர்மோபதே₃ஶத்தையும் ஶுத்₃த₄வர்க்க₃ஸ்ருஷ்டியையும் செய்பவர். அநிருத்₃த₄ர் ரக்ஷணத்தை

शक्तितेजोभ्यामनिरुद्ध इति गुणविभागः ॥ २१९ ॥ एतेषु चतुर्षु प्रत्येकं त्रयस्त्रयोऽवतीर्णाः केशवादयो व्यूहान्तराणि द्वादश द्वादशमासानां द्वादशादित्यानां चाधिदैवतानि । ऊर्ध्वपुण्ड्रेषु च तेषामवस्थापनं विधीयते ॥ २२० ॥ तत्र कनकाभः केशवश्चतुश्चक्रधरः । श्यामो नारायणश्चतुश्शङ्खधरः । मणिप्रभाभो माधवश्चतुर्गदः । चन्द्राभो

---

४५१. व्यूहान्तराणि जातानि केशवादीन्यमीषु ते ।
मार्गशीर्षादिमासानामधिपाः केशवादयः ॥

४५२. एतेषामूर्ध्वपुण्ड्रेषु पृथक् स्थानानि सन्त्यतः ।
नामवर्णायुधान्येषामुक्तानि ध्यानसिद्धये ॥

४५३. स्वर्णप्रभश्चतुश्चक्रधरः केशव उच्यते ।
चतुश्शंखधरः श्यामो नारायण इतीर्यते ॥

யும், தத்வஜ்ஞான ப்ரத$_{3}$ானத்தையும், க$_{4}$ண்ட$_{3}$ காலஸ்ருஷ்டியையும், மிஶ்ரஸ்ருஷ்டியையும் செய்பவர். 219.

451-452. இந்த நாலு வ்யூஹங்களில் ஒவ்வொன்றினின்றும் மும்மூன்ருக அவதரித்த கேஶவன், நாராயணன், மாத$_{4}$வன், கோ$_{3}$விந்த$_{3}$ன், விஷ்ணு, மது$_{4}$ஸூத$_{3}$னன், த்ரிவிக்ரமன், வாமனன், ஸ்ரீத$_{4}$ரன். ஹ்ருஷீகேஶன். பத்$_{3}$மநாப$_{4}$ன், தா$_{3}$மோத$_{3}$ரன் என்னும் பனிரண்டு மூர்த்திகளும் *வ்யூஹாந்தரங்கள்* எனப்படும் அவாந்தர வ்யூஹமூர்த்திகளாவர். மார்கழி தொடங்கியுள்ள மாதங்களுக்கு இவர்கள் அதி$_{4}$பதிகள். இவர்களுக்குப் பன்னிரு திருநாமங்களிலும் (ஊர்த்$_{4}$வபுண்ட்$_{3}$ரங்களிலும்) தனித்தனியே ஸ்த$_{2}$ானங்கள் விதி$_{4}$க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அவர்களை (ஊர்த்$_{4}$வபுண்ட்$_{3}$ரத$_{4}$ாரணத்தின்போது) தியானிப்பதற்காக பெயர், வர்ணம், ஆயுத$_{4}$ங்கள் ஆகியவை (பின்வருமாறு) கூறப்படுகின்றன. 220.

453-458. கேஶவன் முதலிய வ்யூஹாந்தரங்களில் *கேஶவன்* தங்க வர்ணமுள்ளவன்; நான்கு சக்ரத்தை த$_{4}$ரித்துக் கொண்டிருக்கிறவன். ***நாராயண***னுக்கு வர்ணம் கறுப்பு.

गोविन्दश्चतुश्शार्ङ्गः। पद्मकिञ्जल्कसंनिभो विष्णुः चतुर्हलः। अब्जाभो मधुसूदनश्चतुर्मुसलः। अग्निवर्णस्त्रिविक्रमश्चतुःखड्गः। बालसूर्याभो वामनश्चतुर्वज्रधरः। पुण्डरीकाभः श्रीधरः चतुःपट्टसधरः। तटित्प्रभो हृषीकेशश्चतुर्मुद्गरधरः। सूर्याभः पद्मनाभः पञ्चायुधधरः। इन्द्रकोपनिभो दामोदरः चतुष्पाशधरः॥ २२१॥

---

४५४. माधवो मणिभङ्गाभः चतुर्गद उदाहृतः।
चतुश्शार्ङ्गधरश्चन्द्रनिभो गोविन्द उच्यते॥

४५५. चतुर्हलधरो विष्णुः पद्मकिञ्जल्कसंनिभः।
चतुर्मुसलधृत् पद्मसदृशो मधुसूदनः॥

४५६. त्रिविक्रमश्चाग्निवर्णश्चतुःखड्गधरः स्मृतः।
वामनो बालसूर्याभः चतुर्वज्रधरो मतः॥

४५७. श्रीधरः पुण्डरीकाभः चतुःपट्टसभृन्मतः।
तटित्प्रभो हृषीकेशः चतुर्मुद्गरभृत्तथा॥

४५८. सूर्याभः पद्मनाभश्च पञ्चायुधधरो मतः।
दामोदरश्चतुष्पाश इन्द्रकोपनिभस्स्मृतः॥

ஆயுத₄ம் நாலு ஶங்க₂ம். *மாத₄வனுக்கு* வர்ணம் மணியின் வர்ணம். ஆயுத₄ம் நான்கு க₃தை₃. *கோ₃விந்த₃னுக்குச்* சந்திரனுடைய வர்ணம், ஆயுத₄ம் நான்கு ஶார்ங்க₃ம். *விஷ்ணுவுக்குத்* தாமரைப் பூவின் தாதின் வர்ணம், நான்கு ஹலம் (கலப்பை) ஆயுத₄ம். *மது₄ஸூத₃னனுக்குத்* தாமரைப் பூவின் வர்ணம் நாலு முஸலம் (மர உலக்கை) ஆயுத₄ம். *திரிவிக்கிரமனுக்கு* நெருப்பின் வர்ணம். ஆயுத₄ம் நாலு கத்தி. *வாமனனுக்கு* இளம் சூரியனின் வர்ணம். ஆயுத₄ம் நாலு வஜ்ராயுத₄ங்கள். *ஶ்ரீத₄ரனுக்கு* வெண்தாமரை வர்ணம்; ஆயுத₄ம் நாலு பட்டஸம் (சண்டைக்கோடரி). *ஹ்ருஷீகேஶனுக்கு* மின்னல் வர்ணம், ஆயுத₄ம் நாலு முத்₃க₃ரம் (இரும்புலக்கை). *பத்₃மநாப₄னுக்கு* சூரியனுடைய வர்ணம். ஐந்தாயுத₄ங்களும் த₄ரித்தவன். *தா₃மோத₃ரனுக்கு* இந்த்₃ரகோப வர்ணம். நாலு கயிறுகள் ஆயுத₄ம். 221.

विभवो नाम तत्तत्सजातीयरूपेणाविर्भावः। स प्रसिद्धिप्राधान्येन दशधा। ते च मत्स्यकूर्मादयोऽवतारविशेषाः। तत्र वेदापहारिदैत्यनिरासपूर्वकं ब्रह्मणे वेदप्रमाणप्रदानार्थं अवतीर्णो मत्स्यावतारः। देवानामजरामरणहेतुभूतामृतोत्पादनमन्दराधारत्वेनावतीर्णः कूर्मावतारः।

---

४५९. परव्यूहात्मनोर्वासुदेवयोर्न भिदा क्वचित्।
विभवो नाम मत्स्यादितत्तज्जातीयरूपतः॥

४६०. आविर्भावस्स दशधा प्राधान्याद्गण्यते बुधैः।
वेदहार्यसुरं हत्वा सिन्धुगं ब्रह्मणो हरिः॥

४६१. वेददानार्थमुद्भूतः दिव्या मत्स्याकृतिः प्रभुः।
देवानाममृतं दातुं जरामृतिविनाशकम्॥

४६२. कृतेऽब्धिमथने कूर्मरूप्यासीन्मन्दराद्रिधृत्।
महिषीभूमिमुद्धर्तुं पातालादसुराहृताम्॥

---

*459. ப்ரத்₃யும்னன், ஸங்கர்ஷணன், அநிருத்₃த₄ன் என்னும் மூன்று வியூஹங்களுக்குப் பரவாஸு-தே₃வனைக்காட்டிலும் முற்கூறியபடி கார்யபே₄த₃மும் கு₃ணாவிஷ்காரபே₄த₃மும் உண்டு. வ்யூஹவாஸு-தே₃வனுக்குப் பரனைக்காட்டிலும் அந்த பே₄த₃ங்கள் கிடையாது. *

459*-469. விப₄வம் என்பது ஸர்வேஶ்வரனைவன் மனிதன், திர்யக், ஸ்த₂ாவரம், தே₃வன் என்னும் சாதிகளையுடையவனாகத் தோன்றுவது. அவைகளில் முக்கியங்களாக அறிவாளிகள் பத்து அவதாரங்களைச் சொல்லுகின்றனர். அவைகளாவன:– மத்ஸ்யம், கூர்மம் முதலான அவதாரங்கள். அவைகளில்—1. வேத₃த்தைப் பிரமனிடமிருந்து அபஹரித்துக் கொண்டு கடலிலொளிந்த அஸுரனை நாசம் செய்து பிரமாணமான வேத₃த்தைப் பிரமனுக்குக் கொடுப்பதற்காக அப்ராக்ருதமான மீனாக அவதாரம் செய்தது *மத்ஸ்யாவதாரம்.* 2. தே₃வர்களுக்குக் கிழத்தனமும் மரணமும் இல்லாமைக்குக் காரணமான அமுதத்தை உண்டுபண்ணிக்கொடுக்கப் பாற்கடலைக் கடையும்போது மத்தான மந்த₃ரம் என்கிற மலை அமிழ்ந்துபோகாமல் தாங்குவதற்காக அவதாரம் பண்ணினது *கூர்மாவதாரம்.*

संसारसागरनिमग्नजनोद्धरणकामः (भूम्युद्धरणार्थं) स्वमहिषीमुद्धर्तुमवतीर्णो वराहावतारः। आश्रितरक्षणार्थं महासुरगृहस्तम्भोद्भूतो नरसिंहावतारः। त्रिविक्रमो भूत्वा स्वपादारविन्दोद्भवेन जलेन जगत्पापापहरणेन जगद्रक्षणार्थमवतीर्णो वामनावतारः। दुष्टक्षत्रियनिरसनार्थमवतीर्णः परशुरामावतारः। शरणागतरक्षणधर्मसंस्थापनार्थमवतीर्णो (श्रीरामः) (राम-

---

४६३. वराहाकृतिरुद्भूतः रक्षार्थं जगतां घृणी।
प्रह्लादस्य स्वभक्तस्य रक्षणार्थं महासुरम्॥
४६४. हन्तुं स्तम्भसमुद्भूतः नरसिंहाद्भुताकृतिः।
त्रिलोकरक्षणायैव स्वपदाब्जोत्थगङ्गया॥
४६५. वामनस्सन् क्षणे जातः त्रिलोकाक्रान्तविक्रमः।
आसुरक्षत्रियौघस्य वधार्थं परशुं वहन्॥
४६६. द्विजः परशुरामोऽभूत् शौर्यवीर्यादिसागरः।
शरणागतिशास्त्रार्थस्थापनायैव भूतले॥

---

3. பரமத$_3$யாளுவானவன் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த ஜனங்களை உயரக்கொண்டு வரவேண்டும் என்கிற ஆசையாலே, ஹிரண்யாக்ஷனால் பாதாளத்தில் வைக்கப்பட்ட தன்னுடைய பத்தினியான பூ$_4$மியைப் பிரளய ஜலத்திலிருந்து மேலே கொண்டு வருவதற்காக எடுத்த அவதாரம் *வராஹாவதாரம்*. 4. ஆஶ்ரிதனை ப்ரஹ்லாத$_3$னை ரக்ஷிப்பதற்காக. இரணியனெனும் மஹாஸுரனைக் கொல்ல விரும்பித் தூணிலிருந்து தோன்றிய ஆஶ்சர்யமான அவதாரம் *நரஸிம்ஹாவதாரம்*. 5. குறளுருவாயிருந்தும் கணநேரத்தில் திரிவிக்கிரமனாய் வளர்ந்து, திருவடிகளால் மூவுலகங்களையும் அளந்து, தன்னுடைய திருவடித் தாமரையினின்றுமுண்டான க$_3$ங்கை$_3$யென்னும் நதி$_3$யால் மூவுலகத்தையும் ரக்ஷிப்பதற்காகச் செய்த அவதாரம் *வாமநாவதாரம்*. 6. ஆஸுரப்ரக்ருதி(ஸ்வப$_4$ாவர்)களான மன்னரை மூவெழுகால் கொல்ல ஶௌர்யம், வீர்யம் முதலான கு$_3$ணங்களுக்குக் கடலான அந்தணனாய்த் தோன்றியது *பரஶுராமாவதாரம்*. 7. உலகில்

चन्द्रः) रामावतारः। प्रलम्बादिनिरसनार्थमवतीर्णो बलभद्रावतारः। मोक्षोपायप्रदानार्थमवतीर्णः (श्रीकृष्णः) कृष्णावतारः। अधर्मिष्ठान्निरस्य पूर्णधर्मप्रवर्तनार्थ(थं कलिनिर्मोचनार्थ)मवतीर्णः कल्क्यवतारः। एवं दशावतारेष्वप्येकैकावतारोऽनन्तप्रकारः ॥ २२२ ॥ पद्मनाभादयोऽपि

---

४६७. सीताजानिः प्रादुरासीत्करुणामूर्तिरद्भुतः।
प्रलम्बघ्नश्च रामोऽभूत्कृष्णलीलाभिवृद्धये ॥

४६८. मोक्षोपायसुधापूरवर्षेण भविनां ज्वरम्।
सम्यक् शमयितुं कृष्णमेघस्समजनि क्षितौ ॥

४६९. अधर्मनिष्ठान् हत्वाऽऽद्ययुगधर्मप्रवर्तकः।
कल्की कलियुगान्ते स्यात् धृतासिर्हयवाहनः ॥

४७०. षट्त्रिंशदवतारास्स्युः पद्मनाभादयोऽपरे।
नरनारायणाश्वास्यहंसादय इतोऽधिकाः ॥

ஶரணாகதி சாஸ்திரப் பொருளை நிலைநிறுத்துவதற்காகவே அற்புதமான கருணாமூர்த்தியாய் ஸீதாபதியாய்த் தோன்றியது *ராமாவதாரம்*. 8. ப்ரலம்பன் முதலான அஸுரர்களை நாசம் பண்ணுவதற்காகவும் கண்ணனின் விளையாட்டின் அபிவ்ருத்திக்காகவும் செய்த அவதாரம் *பலராமாவதாரம்*. 9. மோக்ஷோபாயங்களாகிற அமுதப்பெருமழையினாலே ஸம்ஸாரிகளின் தாபத்தைப் போக்குகின்ற கார்மேகமாக பூமியில் அவதரித்தது *கிருஷ்ணவதாரம்*. 10. கலியுகத்தின் கடைசியில் அதர்மத்தையே செய்கிறவர்களை நாசம் செய்து, கிருதயுகத்தில் பூர்ண தர்மத்தைப் பரவச் செய்வதற்காகக் குதிரைமேல் கத்தியேந்தி வரப்போகும் அவதாரம் *கல்கி அவதாரம்*. இந்த தஶாவதாரங்கள் ஒவ்வொரு சதுர்யுகங்களிலும் மாறிமாறி ஏற்படுகின்றவையாகையால் ஒவ்வொன்றும் அளவற்றவையாகும். 222.

470. முற்கூறியவை தவிர பத்மநாபன் முதலான முப்பத்தாறு அவதாரங்களும் விபவாவதாரங்களைச் சேர்ந்தவை

षट्त्रिंशदवताराः सन्ति। पुनर्दधिभक्तहयग्रीवनरनारायणादयोऽपि॥ २२३॥
एवमेते मुख्यगौणपूर्णांशावेशाख्यावान्तरभेदेन बहुप्रकाराः। तेषु

४७१. मुख्यगौणप्रपूर्णांशाऽऽवेशावान्तरभेदतः।
बहुप्रकाराश्चोपास्याश्चतुर्विधफलार्थिभिः॥

கள். இவையும் தவிர, நரன், நாராயணன், ஹயக்₃ரீவன், ஹம்ஸம், த₃தி₄ப₄க்தன், குப்₃ஜாம்ரம் (குட்டை மாமரம்) முதலானவை விப₄வாவதாரங்களிற் சேர்ந்தவை. 223.

471. கணக்கற்றவையான விப₄வாவதாரங்கள் கௌ₃ணம் என்றும், முக்₂யம் என்றும் இரண்டுவித₄மாயிருக்கும். *கௌ₃ணாவதாரமாவது* — ஆவேஶாவதாரம்; அதாவது — ஒரு சேதனனை ஆவேஶித்து நின்று அவதரிக்கை. *முக்₂யாவதாரமாவது*—கௌ₃ணத்திற்போலே சேதனன் ஒருவனை இடையிடாமல் நேரே அவதரிக்கை. முக்₂யாவதாரத்தில் பரருபத்தைக்காட்டிலும் தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹபே₄த₃முண்டே யொழிய, ஸ்வருபபே₄த₃மோ, கல்யாணகு₃ணபே₄த₃மோ இடையாது; ஆகையால் இதுவே பூர்ணாவதாரம் எனப்படும். கௌ₃ணாவதாரத்தில் சேதனனை இடையிடுகையாலே ஸ்வருபபே₄த₃முண்டு. இனி, கௌ₃ணமெனும் ஆவேஶாவதாரமும் ஸ்வருபாவேஶாவதாரம் என்றும் ஶக்த்யாவேஶாவதாரம் (அம்ஶாவதாரம்) என்றும் இரண்டு வகைப்படும். ஸ்வருபாவேஶமாவது — ஸ்வம்மான (தன்னுடைய) (தி₃வ்யமங்க₃ள) ருபத்தோடே ஆவேஶிக்கை. அதாவது—பரசுராமன் முதலான சேதனருடைய ப்ராக்ருதஶரீரங்களிலே தன்னுடைய அப்ராக்ருத தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தோடே ஆவேஶித்து நிற்கை. ஶக்த்யாவேஶாவதாரமாவது—ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதி₃ கார்யகாலங்களில் பிரமன், சிவன் முதலான ஜீவர்களைத் தன் ஶக்தியால் மாத்திரம் அதி₄ஷ்டி₂த்து நிற்கை. மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹ ந்ருஸிம்ஹ வாமந ராம கிருஷ்ணாதி₃களான முக்₂யாவதாரங்களெல்லாம் மோக்ஷத்தை விரும்புவார்க்கு உபாஸிக்கத் தக்கவை. பிரமன், சிவன், வியாஸர், அர்ஜுனன், குபே₃ரன் முதலான ஶக்த்யாவேஶாவதாரங்களும், பரசுராமன் முதலான

उपास्यानुपास्यविभागो द्रष्टव्यः ॥ २२४ ॥ अवताराणामिच्छैव हेतुः। न तु कर्म। प्रयोजनं तु दुष्टनिरासपूर्वकसाधुपरित्राणमेव ॥ २२५ ॥

---

४७२. अवतारा इमे सत्या अजहत्स्वस्वभावकाः।
शुद्धसत्त्वमयाश्चैव स्वेच्छामात्रनिदानकाः॥

४७३. धर्मग्लानिविनाशार्थास्साधुरक्षाफलास्तथा।
इमे जन्मरहस्यार्थाः षड्विज्ञेया मुमुक्षुभिः॥

ஸ்வரூபாவேஶாவதாரங்களும் அஹங்காரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை அதி₄ஷ்டி₂த்து நிற்கையாலே மோக்ஷத்தை விரும்புவார்க்கு உபாஸிக்கத்தக்கவையன்று. மற்ற ப₂லன்களை விரும்புவார்க்கே உபாஸிக்கத்தக்கவை. 224.

472–473. 1. இவ்வவதாரங்களெல்லாம் உண்மையானவை. 2. பரமபுருஷன் தன் தன்மைகளைக் கைவிடாமலே இப்படி அவதரிக்கிருன். 3. அவதாரத் திருமேனிகளும் ஶுத்₃த₄ஸத்வமயமாயிருப்பவை. 4. இவ்வவதாரங்கள் ப₄க₃வானுடைய இச்சை₂யொன்றையே காரணமாகக் கொண்டவை. 5. த₄ர்மம் வாட்டமடைவதைத் தடுப்பதற்காக ஏற்படுபவை. 6. நல்லோர்களைக் காப்பாற்றுவதையே பயனுகக்கொண்டவை. (நல்லவர்களைக் காப்பதற்காகத் தீயவர்களை அழிப்பதும் அவதாரப்பயனுகிறது.) முமுக்ஷுக்கள் ப₄க₃வானுடைய அவதாரரஹஸ்யங்களான இவ்வாறு விஷயங்களையும் அறியவேண்டும்.

“அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ₄தாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந் ।
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி₄ஷ்டா₂ய ஸம்ப₄வாம்யாத்ம மாயயா ॥
யதா₃ யதா₃ ஹி த₄ர்மஸ்ய க்₃லாநிர் ப₄வதி பா₄ரத! ।
அப்₄யுத்தா₂நமத₄ர்மஸ்ய தகூ₃ाऽऽத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் ॥
பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம் விநாஶாய ச து₃ஷ்க்ருதாம் ।
த₄ர்மஸம்ஸ்தா₂பநார்த்தா₂ய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃ ॥
ஜந்ம கர்ம ச மே தி₃வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: ।
த்யக்த்வா தே₃ஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந ॥”
[கீ₃தை 4–6...9]

अन्तर्यामित्वं नाम स्वर्गनरकाद्यनुभवदशायामपि जीवात्मनः सुहृत्त्वेन योगिभिर्द्रष्टव्यतया हृदयप्रदेशावस्थितरूपम्। जीवेन साकं विद्यमानोऽपि तद्गतदोषैरसंस्पृष्टो वर्तते॥ २२६ ॥

---

४७४. जीवस्य हृदि यद्रूपमङ्गुष्ठप्रमितं शुभम्।
तदेव हार्दरूपं स्यात् योगिदृश्यतया स्थितम्॥

[பிறப்பற்றவனுகவும், அழிவற்றவனுகவும், பூ₄தங்களுக்குத் தலைவனுகவுமிருந்துகொண்டு, என் அப்ராக்ருதரூபத்தை த₄ரித்துக்கொண்டு என் ஸங்கல்பத்தாலேயே பிறக்கிறேன். ப₄ரதகுலத்தவனே! த₄ர்மம் எவ்வெப்போது வாட்டமடைகிறதோ, அத₄ர்மம் வெளிக்கிளம்புகிறதோ, அவ்வப்போது என்னை நான் அவதரிப்பிக்கிறேன். நல்லோர்களைக் காப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், அறத்தை நிலைநிறுத்தவும் ஒவ்வொரு யுக₃த்திலும் அவதரிக்கிறேன். அப்ராக்ருதமான என் ஜந்மகர்மங்களை எவன் இப்படி உண்மையாக அறிகிருனே, அவன் இந்த தே₃ஹத்தைவிட்டு மறுஜந்மத்தை அடைவதில்லை. என்னை அடைகிருன்.] என்று கீ₃தையிலும் மற்றும் பல்லாயிரக்கணக்கான ஶ்ருதிஸ்மிருதிதிஹாஸ புராண வசனங்களிலும் இவ்விஷயங்கள் உத்₃கோ₄ஷிக்கப்பட்டன. ஆக, இவ்வளவால் விப₄வாவதாரங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. 225.

474. இதில் அந்தர்யாமி நிலை நிரூபிக்கப்படுகிறது. '*அங்கு₃ஷ்ட₂மாத்ர: புருஷ:*" என்று வேத₃ங்களில் ஓதப்படுகிறபடியே கட்டைவிரல் பருமனுள்ளதாய், பரமமங்க₃ளமானதாய், யோகி₃கள் ப₄க்தியோக₃த்தாலே உபாஸிக்கத்தக்கதாய், ஸ்வர்க்க₃ம் நரகம் முதலானவற்றை ஜீவன் அநுப₄விக்கும்போதும் நண்பனுக அவனுடைய ஹ்ருத₃யத்திலே விளங்கும் தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹமே அந்தர்யாமிருபம் எனப்படுகிறது. ஜீவனேடு ஒரே சரீரத்தில் வாழ்ந்தபோதிலும், அதிலுள்ள தோ₃ஷங்களால் தொடப்படாதவனுயிருப்பவன் அந்தர்யாமி.226

475-*478. இனி, அர்ச்சாவதாரம் விவரிக்கப்படுகிறது. கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில் முதலான தி₃வ்ய

अर्चावतारो नाम देशकालविप्रकर्षरहितः आश्रिताभिमतद्रव्यादिकं शरीरतया स्वीकृत्य तस्मिन्नप्राकृतशरीरविशिष्टस्सन्नर्चकपराधीनस्नान-भोजनासनशयनस्थितिः सर्वसहिष्णुः परिपूर्णो गृहग्रामनगरप्रशस्तदेश-शैलादिषु वर्तमानो मूर्तिविशेषः। स च स्वयंव्यक्तदैवसैद्धमानुष-भेदाच्चतुर्विधः। एवमुक्तासु पञ्चावस्थास्वपि श्रीविशिष्ट एव भगवान्

---

४७५. श्रीरङ्गवेङ्कटाद्रिश्रीहस्त्यद्र्यादिस्थलस्थितः।
आश्रिताभिमतद्रव्यं स्वीकृत्याङ्गतया मुदा॥

४७६. ज्वलिताप्राकृतश्रीमद्दिव्यमङ्गलविग्रहः।
सुलभश्चार्चकाधीनसर्वभोगो धृतेन्दिरः॥

४७७. अर्चावतार एवायं मुख्यः कैङ्कर्यशालिनाम्।
अयं स्वयंव्यक्तदैवसैद्धमानुषभेदतः॥

தே₃ஶங்களிலும், கிராமநக₃ரக்₃ருஹங்களிலுமிருப்பவனாய், தமர் உகந்ததானதொரு ஸுவர்ணம், ரஜதம் (வெள்ளி) முதலான திரவியங்களைத் திருமேனியாக உகந்து, விளங்காநிற்கும் அப்ராக்ருதமான அழகியதி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தையுடையவனாய், அவர்களுகந்த பெயர், ஆகாரம் முதலியவற்றையும் உகப்பவனாய், பரவ்யூஹாதி₃நிலைகளைப்போலே தே₃ஶத்தாலும், காலத்தாலும் விலகி நில்லாமல் அனைவர்க்குமெளியவனாய், அர்ச்சகரின் வசமாயிருக்கும் ஆஸநம், ஶயநம், ஸ்நாநம், போ₄ஜனம் முதலான எல்லா போ₄க₃ங்களையுமுடையவனாய், அடியார்கள்செய்யும் குற்றங்களனைத்தையும் பொறுத்திருப்பவனாய், கு₃ணபரிபூர்ணனாய், பிராட்டியைத் திருமார்விலே த₄ரித்திருப்பவனாய் உள்ள நிலை அர்ச்சாவதாரம். இதுவே கைங்கர்யம் செய்ய விருப்பமுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் முக்கியமான விஷயமாகும், இவ்வர்ச்சாவதாரம், *ஸ்வயம் வ்யக்தம்* (தானாகவே ஆவிர்ப்ப₄வித்தது), *தை₃வம்* (தே₃வர்களால் ப்ரதிஷ்டை₂ செய்யப்பட்டது), *ஸைத்₃த₄ம்*(ஸித்₃த₄ர்களால் ப்ரதி-ஷ்டை₂ செய்யப்பட்டது), *மாநுஷம்* (மனிதர்களால் ப்ரதிஷ்டை₂ செய்யப்பட்டது) என்று நாலுவகைப்பட்டதாக ஸம்ஹிதைகளில் சொல்லப்படுகிறது. பரம், வ்யூஹம், விப₄வம், அந்

वर्तत इति श्रुत्यादिप्रमाणसिद्धोऽर्थः। एतेनैकायनोक्तनिःश्रीकवाद-निरासः। एवमीश्वरो निरूपितः॥ २२७॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलक-श्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायामीश्वरनिरूपणं नाम नवमोऽवतारः॥

---

४७८. चतुर्विधस्संहितोक्तः श्रिया युक्तश्च सर्वदा।
श्रिय एकोनशेषित्वं लक्षणं बुधसंमतम्॥

४७९. इयं पुरुषकारत्वोपायत्वोपेयतायुता।
मोक्षप्रदानसङ्कल्पयुता भर्त्रा सहैव च॥

தர்யாமி, அர்ச்சை என்னும் இவ்வைந்து நிலைகளிலும் எப்போதும் பரமபுருஷன் பிராட்டியோடு கூடியே இருக்கிறன் என்பது ஶ்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களிலிருந்து தேறும் அர்த்த₂ம். இத்தால் திருவில்லாத ப்₃ரஹ்மசாரி நாராயணனே உலகிற்கு ஶேஷி என்னும் ஏகாயனமதம் தள்ளப்பட்டதாகிறது. 227.

478*. இனி, ஈஶ்வரகோடிக₄டிதையாக காரிகாவளீகார ஸம்மதமான ஶ்ரீதத்வம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. "ஏகோந ஶேஷித்வம்" [ப₄க₃வான் ஒருவனைத்தவிர மற்றுள்ள எல்லாவற்றுக்கும் ஶேஷியாயிருக்கை] என்பது பிராட்டிக்கு எல்லா ஆசார்யர்களும் அங்கீ₃கரிக்கும் லக்ஷணமாகும். எல்லாவுலகும் ஒரு மிது₂னத்திற்கு ஶேஷமாய் (அதிஶயத்தை விளைப்பதாய்) இருக்கிறது என்பதில் ஆசார்யர்களுக்குள் கருத்து வேற்றுமையே கிடையாது. அதுபோலவே, பிராட்டி ப₄க₃வானுக்கு ஶேஷபூ₄தையாயிருக்கிருள் என்பதிலும், அவன் எவருக்கும் நிருபாதி₄கஶேஷபூ₄தனல்லன் என்பதிலும் ஆசாரியர்களுக்குள் கருத்துவேற்றுமையே கிடையாது. *

479-482. காரிகாவளீகாரஸம்மதமான வேதா₃ந்ததே₃ஶிக ஸம்ப்ரதா₃ய நிஷ்டா₂ர்களுடைய கருத்தின்படி ஶ்ரீதே₃விஸ்வப₄ாவங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. பிராட்டியானவள் புருஷகாரத்வம், உபாயத்வம், உபேயத்வம் என்னும் மூன்று ஆகாரங்களோடு கூடியவள் ப₄க₃வானேடு கூடிநின்று மோக்ஷப்ரதா₃நஸங்கல்பத்தைச் செய்பவள். பிராட்டியும் ப₄க₃வானும் முறையே ஶேஷபூ₄தையாகவும், ஶேஷியாகவுமிருப்பது இருவ

४८०. अस्या हरेश्चेच्छयैव मिथश्शेषत्वशेषिते ।
एतन्मुखेङ्गिताधीन ईशस्सृष्ट्यादिकेलिमान् ॥
४८१. दिव्यात्मव्याप्तलोकेयं विश्वेशाना जगत्प्रसूः ।
अज्ञातनिग्रहा विष्णोरन्यूनविभवा सदा ॥
४८२. श्रीशब्दप्रथितानन्तमहाविभवशालिनी ।
निरूपितं चेशतत्त्वं श्रीश्रीशद्वन्द्वरूपकम् ॥

॥ इति ईश्वरप्रकरणम् ॥ ९ ॥

ருடைய இச்சையிலேயேயாகும். இவளுடைய புருவ நெறிப்புக்கு வசப்பட்டே பகவான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களாகிற விளையாட்டில் ஈடுபடுகிறுன். தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தாலே அனைத்துலகையும் வியாபித்திருப்பவள் இவள். உலகிற்கெல்லாம் ஈஶ்வரியாயிருப்பவள். உலகனைத்தையும் உண்டாக்கும் தாயாயிருப்பவள். எப்போதும் கோபமென்பதே என்னவென்று அறியாதவள். எப்போதும் பகவானிற் குறையாத ஐஶ்வர்யத்தையுடையவள். “ஸ்ரீ” என்னும் திருநாமத்தினுல் வெளியிடப்படும் அளவற்ற பெருமைகளை உடையவள். ஆக, இவ்வளவால் ஸ்ரீதேவியும் ஶ்ரிய:பதியுமான மிதுனரூபமான ஈஶ்வரதத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. *

விவரணகாரஸம்மதமான தென்னுசார்யர்களுடைய கருத்து இவ்விஷயத்தில் வேறுபடுகிறது. ‘சேதனனை அங்கீகரித்தருள வேணும்’ என்று புருஷகாரம் (சிபாரிசு) செய்து துவளும் பிராட்டிக்கு ஸ்வதந்த்ரனைப்போலே மோக்ஷப்ரதாநஸங்கல்பம் செய்வதாகிற உபாயத்வம் ஒட்டாது. ஸங்கல்பம் செய்தாலும் அது பதியின் இச்சையைப் பின்செல்வதிலேயே முடியும். இதர சேதனர்களைப்போலே அநந்யார்ஹஶேஷத்வம், அநந்ய ஶரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம் என்னும் இயற்கையான தன்மைகளையுடையவள் பிராட்டி. இதரசேதந விலக்ஷணமான புருஷகாரத்வம், ஶேஷித்வம், உபேயத்வம் என்னும் மூன்று ஆகாரங்களையும் உடையவளிவள். பல விஷயங்களில் இதர சேதநவிலக்ஷணையானுலும், ஈஶ்வரத்வித்வம் கூடாதாகையாலும், பகவானுக்கு இவள் நிருபாதிகஶேஷபூதையாகையாலும் இவளை ஜீவகோடியில் சேர்ப்பதே பொருந்தும். *

ப்ராட்டியானவள் ஈஶ்வரகோடியிற் சேர்ந்தவளா, ஜீவ கோடியிற் சேர்ந்தவளா என்னும் விஷயத்தில் ஸ்ரீவேத₃ாந்த தே₃ஶிகருக்கும் தென்னசார்யர்களுக்கும் கருத்துவேற்றுமை யிருந்தபோதிலும், ப₄க₃வான் ஒருவனே பரப்₃ரஹ்மபூ₄தன் என்னும் விஷயத்தில் ஆசாரியர்களுக்குள் கருத்து வேற்று மையே கிடையாது. ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துப்ரகாரியான ப₄க₃ வானுக்குப் பிராட்டியும் ப்ரகாரமாய், ஶேஷமாய், நியாம்யமாய், த₄ார்யமாய், ரக்ஷ்யமாயிருப்பவள் என்பதை விஶிஷ்டாத்₃வைதி கள் மறுக்க இயலாது. ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரியாய், நிரதிஶயப்₃ருஹத்தாய், ஜக₃த்துக்கு நிமித்தோபாத₃ாநகாரணமா யுள்ள பரப்₃ரஹ்மம் *ஒன்றே* என்னும் காரணத்தாலேயே நம் மதம் *விஶிஷ்டாத்₃வைதம்* என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. அப் படிப்பட்ட வஸ்துக்கள் இரண்டு என்று கொள்ளப்புகில், நம்முடைய மதம் *விஶிஷ்டத்₃வைதமாக* மாறிவிடும். எந்த ஆசார்யரும் இப்படிக் கருதியதில்லை. இதை ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களனைவரும் நடுநிலைநின்று ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேணும். *

ஸங்மதகாரிகாவளீ விவரணத்தில் ஈஶ்வரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

10. அத்ரவ்யப்ரகரணம்

*483. கடைசியான அத்₃ரவ்யப்ரகரணம் ஆரம்பிக்குமுன், ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே முன் ப்ரகரணங்களிற் சொல் லப்பட்ட விஷயங்களைச் சுருக்கமாகக் கண்டு செல்வோம். எல்லாப் பொருள்களும் *ப்ரமாணம்* என்றும், *ப்ரமேயம்* என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டன. *ப்ரமாணமானது, ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஆக₃மம்* என்று மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டு முதல் மூன்று ப்ரகரணங்களிலே ஆராயப்பட்டது. பின்வரும் ப்ரகர ணங்களெல்லாம் ப்ரமேயத்தை ஆராயுமவை. அதிலே *ப்ரமேய மானது, த்₃ரவ்யம், அத்₃ரவ்யம்* என்று இருவகையாகப் பிரிக்கப் பட்டு, த்₃ரவ்யங்கள் நாலுமுதல் ஒன்பதுவரையிலான ப்ரகரணங்க ளிலே ஆராயப்பட்டன. எங்ஙனேயென்னில்; *த்₃ரவ்யமானது*— தானே ப்ரகாஶியாததாய், (பிறர்க்கே பிரகாஶிக்கும் பராக்கான) *ஜட₃*மென்றும், தானே பிரகாஶிக்கும் *அஜட₃*மென்றும் இரு வகைப்படும்; அதில் *ஜட₃ம்* நாலு ஐந்தாவது ப்ரகரணங்களிலும் *அஜட₃ம்* ஆறுமுதல் ஒன்பதுவரையிலுள்ள ப்ரகரணங்களிலும்

॥ अथ दशमोऽवतारः ॥

एवं द्रव्यनिरूपणानन्तरं क्रमप्राप्तमद्रव्यं निरूप्यते ॥ २२८ ॥ संयोगरहितमद्रव्यम् ॥ २२९ ॥ तदद्रव्यं च सत्त्वरजस्तमांसि, शब्द-

॥ अथ अद्रव्यप्रकरणम् ॥ १० ॥

४८३. निरूपितं द्रव्यमेवमथाऽद्रव्यं निरूप्यते।
अद्रव्यस्यास्य संयोगशून्यत्वं लक्षणं मतम् ॥

விளக்கப்பட்டன. *ஜட₃மானது ப்ரக்ருதி*யென்றும், *கால*மென்றும் இருவகைப்படுமாகையாலே நாலாவது ப்ரகரணம் *ப்ரக்ருதி*யையும், ஐந்தாவது ப்ரகரணம் *காலத்தை*யும் விவரித்தது. *அஜட₃*மானது,—*பராக்* என்றும், *ப்ரத்யக்* என்றும் இருவகைப்படுமாகையாலே, ஆறு ஏழாவது ப்ரகரணங்களில் *பராக்கான* அஜட₃த்₃ரவ்யங்களும், எட்டு ஒன்பதாவது ப்ரகரணங்களில் *ப்ரத்யக்₃த்₃*ரவ்யங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. *பராக்₃*(*அஜட₃*) த்₃ரவ்யமும்—*நித்யவிபூ₄தி* என்றும் *த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம்* என்றும் இருவகைப்படுமாகையாலே அவை முறையே ஆருவது ஏழாவது ப்ரகரணங்களில் காணப்பட்டன. *ப்ரத்யக்* த்₃ரவ்யமும்—*ஜீவன்* என்றும், *ஈஶ்வரன்* என்றும் இருவகைப்படுமாகையாலே அவை முறையே எட்டாவது ஒன்பதாவது ப்ரகரணங்களில் அநுப₄விக்கப்பட்டன. ஆக இப்படி ப்ரமேயங்களில் ஒருவகையான த்₃ரவ்யங்கள் நாலுமுதல் ஒன்பதுவரையிலுள்ள ப்ரகரணங்களிலே விரிவாக விளக்கப்பட்டன. ப்ரமேயங்களில் மற்ருெருவகையான அத்₃ரவ்யம் கடைசியான இப்பத்தாவது ப்ரகரணத்திலே விவரிக்கப்பட்டு ப்ரமாண ப்ரமேயாத்மகமான ஸகலபதா₃ர்த்த₂ விவரணருபமான இந்நூல் முடிவு பெறப் போகிறது. இனி, அத்₃ரவ்யங்களைக் காண்போம். 228.

483*. 'ஸம்யோக₃மில்லாமலிருக்கை' என்பது அத்₃ரவ்யத்தின் லக்ஷணமாகக் கூறப்படுகிறது. 'ஸம்யோக₃ம்' [சேர்க்கை] என்னும் கு₃ணம் திரவியங்களில்தான் உண்டு. அத்₃ரவ்யங்களில் கிடையாது. ஆகையால், அதையிட்டே அத்₃ரவ்யலக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. 229.

स्पर्शरूपरसगन्धास्संयोगश्शक्तिरिति दशप्रकारमेव ॥ २३० ॥ तत्र प्रकाशसुखलाघवादिनिदानमतीन्द्रियं शक्त्याद्यतिरिक्तमद्रव्यं सत्त्वम्। तद्द्विविधम्। शुद्धसत्त्वं मिश्रसत्त्वं चेति। रजस्तमश्शून्यद्रव्यवृत्तिसत्त्वं शुद्धसत्त्वम्। तन्नित्यविभूतौ। उपचारात्तत्प्रवर्तकेश्वरे च। रजस्त-

---

४८४. सत्त्वं रजस्तमः शब्दः स्पर्शो रूपं रसस्तथा।
गन्धस्संयोगशक्ती चेत्यद्रव्यं दशधा स्थितम्॥

४८५. सुखप्रकाशादिबीजं सत्त्वमाहुरतीन्द्रियम्।
शुद्धमिश्रप्रभेदेन सत्त्वं द्विविधमुच्यते॥

---

484. (1) ஸத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ், (4) ஶப்₃த₃ம், (5) ஸ்பர்ஶம், (6) ரூபம், (7) ரஸம், (8) க₃ந்த₄ம், (9) ஸம்யோக₃ம், (10) ஶக்தி என்று அத்₃ரவ்யங்கள் பத்தாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. 230.

485-487. முதல் மூன்று அத்₃ரவ்யங்களான ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் ப்ரக்ருதி என்னும் த்₃ரவ்யத்தின் கு₃ணங்களாகும். அதில் முதலதும், சிறந்ததுமான ஸத்வகு₃ணம் முதலில் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸுக₂ம், உண்மையறிவு, இலகுவாயிருப்பது முதலானவற்றுக்குக் காரணமாய், இந்திரியங்களுக்குத் தோற்றாததாய், ஶக்தியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் இருப்பதொரு கு₃ணம் *ஸத்வம்* எனப்படுகிறது. இந்த ஸத்வகு₃ணமும் *ஶுத்₃த₄ஸத்வம்* என்றும், *மிஶ்ரஸத்வம்* என்றும் இருவகைப்படும். ரஜஸ்தமஸ்ஸோடு கலசாத ஸத்வம் ஶுத்₃த₄ஸத்வம் எனப்படுகிறது. இது நித்யவிபூ₄தி த்₃ரவ்யத்தின் கு₃ணமாகும். இப்படிப்பட்ட நித்யவிபூ₄தி த்₃ரவ்யத்தாலான திருமேனியை உடையவனுகையாலும், ப₃த்₃த₄ஜீவர்களுக்கு ஸத்வகு₃ணத்தை வளரச்செய்வதாலும் ஈஶ்வரன் ஸத்வகு₃ணமுடையவன் என்று உபசாரமாக வழங்கப்படுகிறுன். ஶுத்₃த₄ஸத்வகு₃ணம் பரமபுருஷனுடைய தி₃வ்யாத்மஸ்வரூப கு₃ணமன்று; தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹ கு₃ணமேயாகும். ரஜஸ் தமஸ்ஸோடு கலசிநிற்கும் ஸத்வம் *மிஶ்ரஸத்வம்* எனப்படும்.

मस्सहवर्तिसत्त्वं मिश्रसत्त्वम्। तत् त्रिगुणे। तत्संबन्धिनि जीवे चोपचारात्।' २३१॥ रागतृष्णालोभप्रवृत्त्यादिनिदानमतीन्द्रियं शक्त्याद्यतिरिक्तमद्रव्यं रजः। प्रमादमोहादिनिमित्तमतीन्द्रियं शक्त्याद्यतिरिक्तमद्रव्यं तमः॥ २३२॥ त्रीण्यप्येतानि यावत्प्रकृति व्याप्तानि, प्रकृति-

---

४८६. रजस्तमोऽसमानाधिकरणं शुद्धसत्त्वकम्।
एतन्नित्यविभूतौ स्यात् ईश्वरे चोपचारतः॥
४८७. रजस्तमस्समानाधिकरणं मिश्रसत्त्वकम्।
एतच्च त्रिगुणे तत्सम्बद्धजीवे च गौणतः॥

இது முக்கு₃ணங்களுடைய *ப்ரக்ருதி* என்னும் த்ரவ்யத்திலேயே உள்ளது. அந்த ப்ரக்ருதி கார்யமான *ஶரீ*ரத்தோடு கூடிநிற்கும் ஜீவன் இந்த முக்கு₃ணங்களுக்கும் வசப்பட்டு நிற்கிறுனுகை யாலே இந்த கு₃ணங்களையுடையவனுக உபசாரமாக வழங்கப் படுகிறுன். உண்மையில் அவன் ஸ்வரூபத்தில் இவையில்லை. மி*ஶ்*ரஸத்வம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடு கலசிநிற்கையாவது :— அவற்ருேடு ஸமாநாதி₄கரணமாயிருக்கை; அதாவது – அவற் றுக்கு இருப்பிடமான ப்ரக்ருதியிலே தானும் கு₃ணமாய்நிற்கை. *ஶு*த்₃த₄ ஸத்வம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடு கலசாமலிருக்கை யாவது :— அவற்ருேடு ஸமாநாதி₄கரணமல்லாமலிருக்கை; அதாவது — தனக்கு இருப்பிடமான நித்யவிபூ₄தித்₃ரவ்யத் திலே அவற்றின் (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களின்) ஸம்ப₃ந்த₄ மற்றிருக்கை. 231.

488. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. ஆசை, ப்ரவ்ருத்தி (செயல்புரிவது) முதலானவற்றுக்குக் காரணமாய், இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாததாய், *ஶ*க்தியைக் காட்டிலும் வேருனதாய் இருப்பதொரு கு₃ணம் *ரஜஸ்ஸு* எனப்படுகிறது. மயக்கம், கவனமின்மை, ப்ரவ்ருத்தியின்மை (சோம்பல்) முத லானவற்றுக்குக் காரணமாய், இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாத தாய், *ஶ*க்தியைக்காட்டிலும் வேருனதாய் இருப்பதொரு கு₃ணம் *தமஸ்ஸு* எனப்படுகிறது. 232.

वश्यपुरुषसंबद्धानि अनित्यानि, नित्यसन्तानानि, प्रलयदशायां समानि सृष्ट्यादौ विषमाणि, सृष्टिस्थितिसंहारोपयुक्तानि, ईश्वरसङ्कल्पादि-सहकारिभेदात्परस्पराभिभवोद्भवकराणीत्येतानि साधारणानि ॥ २३३ ॥

सत्त्वगुणस्तु सम्यग्ज्ञानरूपसुखादिहेतुः मोक्षप्रदश्च। रजोगुणस्तु रागाद्यात्मकः कर्मसङ्गी दुःखादिहेतुः स्वर्गाद्यामुष्मिकप्रदश्च। तमो-

---

४८८. लोभप्रवृत्त्यादिबीजं शक्तिभिन्नमतीन्द्रियम्।
रजः प्रोक्तं तमश्चापि मोहादिजनकं भवेत्॥
४८९. एतानि यावत्प्रकृति व्याप्तान्यामुक्ति चेतने।
तत्सम्बद्धे प्रसक्तानि समानि प्रलये तथा॥
४९०. सृष्टौ च विषमाणि स्युरीशसङ्कल्पमात्रतः।
सत्त्वं ज्ञानसुखादीनां हेतुर्मुक्तेश्च कारणम्॥

489—*490 இம்மூன்று கு₃ணங்களும் ப்ரக்ருதி முழுவதிலும், அதன் கார்யம் முழுவதிலும் வியாபித்திருக்கின்றன. முக்தியடையும்வரையில் அந்த ப்ரக்ருதியோடு கூடியிருக்கும் *ப₃த்₃த₄ சேதனனிடம்* இம்மூன்று கு₃ணங்களும் பொருந்தியுள்ளன; அநித்யமான இவை ப்ரவாஹதோ நித்யமாயிருப்பவை. ப்ரளயகாலத்தில் இவை ப்ரக்ருதியிலே ஸமமான அளவுள்ளவையாயிருக்கின்றன. ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஈஶ்வரஸங்கல்பத்தாலே ஏற்றத்தாழ்வுள்ளவையாகின்றன. ஸத்வகு₃ணம் ரக்ஷிப்பதற்கும், ரஜோகு₃ணம் படைப்பதற்கும், தமோகு₃ணம் அழிப்பதற்கும் உதவுகின்றன, ஈஶ்வரஸங்கல்பம் முதலானவற்றின் துணையாலே ஒன்றையொன்று அமுக்கியும், விஞ்சியும் காண்கின்றன. இவை இம்மூன்றுக்கும் பொதுவான தன்மைகள். 233.

490*-491. நல்லறிவு, இன்பம் முதலானவற்றுக்குக் காரணமாயிருந்து முக்தியையும் அளிக்கிறது *ஸத்வம்*. ஆசை, செயல், பற்று, துன்பம், சுவர்க்கம் முதலியவற்றுக்குக் காரணமாயிருப்பது *ரஜஸ்ஸு*. அறிவின்மை, சோம்பல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாயிருந்து நரகத்தை அளிக்கிறது *தமஸ்ஸு*. இம்மூன்று கு₃ணங்களையும் இந்த ஸம்ஸார மண்ட₃லத்தில் ஜீவர்களுக்கு

गुणस्तु अज्ञानरूपालस्यादिहेतुः नरकप्रदश्च। अतस्सत्त्वादयो गुणाः न द्रव्यरूपाः॥ २३४॥

अस्मदादिश्रोत्रग्राह्यः पञ्चभूतवर्ती शब्दः। स च द्विविधः, वर्णात्मकोऽवर्णात्मकश्चेति। अकचटतपयादिपञ्चाशदक्षरात्मको वर्णात्मकः। स देवमनुष्यादिताल्वादिव्यङ्ग्यः। भेर्यादिजन्योऽवर्णात्मकः। एवंभूतः

---

४९१. रजो रागक्रियासंगदुःखस्वर्गादिकारणम्।
अज्ञानालस्यहेतुस्स्यात्तमो नरकदं तथा॥

४९२. शब्दः श्रोत्रेन्द्रियग्राह्यः पञ्चभूतेषु वर्तते।
वर्णाऽवर्णात्मकत्वाभ्यां द्विविधोऽयं प्रकीर्त्यते॥

४९३. पञ्चाशदक्षरात्मा यः स वर्णात्मक इष्यते।
देवमर्त्यादिजीवानां ताल्वादिस्थाननिस्सृतः॥

அபி₄வ்ருத்₃தி₄ செய்யும் தே₃வதைகள் முறையே *விஷ்ணுவும், பிரமனும், உருத்திர* னுமாவர் என்பது ஸகல*ஶா*ஸ்த்ரப்ரஸித்₃த₄ம். அத்₃ரவ்யமாய், கு₃ணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களின் மற்றுமுள்ள தன்மைகளை கீ₃தை முதலான சாஸ்திரங்களில் விரிவாகக் காணலாம். 234.

492-*495. இனி, *ஶப்₃த₃*ஸ்பர்*ஶ*ரூபரஸ க₃ந்த₄ங்கள் என்னும் ஐந்து பூ₄தகு₃ணங்களில் முதலாவதான *ஶப்₃த₃*ம் விவரிக்கப்படுகிறது. நம்முடைய *ஶ்*ரோத்ரம் (செவி) என்கிற இந்திரியத்தாலே அறியப்படுவது *ஶப்₃த₃ம்.* இது ஐந்து பூ₄தங்களிலுமிருக்கிறது. வர்ணரூபம் என்றும் வர்ணரூபமல்லாதது என்றும் இது இரண்டுவித₄ம். *வர்ணரூபமாவது,—* அகரம் முதலாகவும், க, ச, ட, த, ப, ய முதலாகவும் இருக்கிற ஐம்பது அக்ஷரங்கள். அது தே₃வர்களுடையவும் மனிதர்களுடையவும் தாலு *(தாடை)* முதலான இடங்களிலிருந்து வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. பே₄ரி முதலானவைகளால் உண்டுபண்ணப்படும் *ஶப்₃த₃*ம் *வர்ணமல்லாதது* ஆகும். இவ்விருவகை *ஶப்₃த₃*மும் *ஶ்*ரோத்ரம் (செவி) என்கிற இந்திரியத்தாலே அறியப்படுகிறது.

शब्दः श्रोत्रेन्द्रियेण गृह्यते। श्रोत्रेन्द्रियगमनाद्वा व्यञ्जकवाय्वागमनाद्वा शब्दग्रहः॥ २३५॥ ननु, श्रुत्या शब्दस्य द्रव्यत्वं प्रतीयते, अद्रव्यत्वं कथमिति चेन्न। अकारादेः प्रणवोत्पादकत्वं वाच्यद्वारा संभवतीति परिहारादद्रव्यत्वमुपपद्यते॥ २३६॥

---

४९४. भेर्यादिजन्यश्शब्दश्चावर्णात्मक उदाहृतः।
शब्दोत्पत्तिस्थले श्रोत्रगमनात्तद्ग्रहोऽथवा॥

४९५. शब्दव्यञ्जकवायोरागमनाच्छब्दसंग्रहः।
स्पर्शस्त्वचैव वेद्यः स्यात् पृथिव्यादिचतुष्टये॥

---

*ஶ்*ரோத்ரேந்த்₃ரியம் *ஶப்₃த₃*முண்டாகுமிடத்திற்குப் போவதிஞலேயோ அல்லது *ஶப்₃த₃*த்தை வெளிப்படுத்துகிற வாயு செவியை அடைவதாலேயோ *ஶப்₃த₃*ம் அறியப்படுகிறது. 235.

* இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது: "*யத்₃வேத₃ாதெ₃ள ஸ்வர: ப்ரோக்தோ... தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய*" [தை-நா-10] என்று அகாரம் ஓங்காரத்திற்கு உபாத₃ாநகாரணம் என்றும், "*அகாரோ வை ஸர்வா வாக்*" என்று அகாரமே எல்லா வாக்குகளாகப் பரிணமிக்கிறது என்றும் கூறுகையால், *ஶப்₃த₃*த்தை உபாத₃ாநகாரணமாக முடியாத அத்₃ரவ்யமாகக் கொள்வது பொருந்தாதே—என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு:— இங்கு அகாரம் ஓங்காரத்திற்கும், எல்லா வாக்குகளுக்குமே காரணம் என்றது, அகாரவாச்யஞன ஸர்வே*ஶ்*வரஞன நாராயணன், ஓங்காரத்தாலும், எல்லா வாக்குகளாலும் சொல்லப்படும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் காரணன் என்றபடியேயாகும். ஆகையால், *ஶப்₃த₃*த்தை அத்₃ரவ்யமெனக் கொள்வது பொருந்தும். 236.

495*-*498. இனி பூ₄தகு₃ணங்களில் இரண்டாவதான *ஸ்பர்ஶம்* விவரிக்கப்படுகிறது. (நம்முடைய ஸ்பர்*ஶே*ந்த்₃ரியமான) 'த்வக்' என்னும் இந்திரியத்தால் மாத்திரம் அறியத்தக்கது '*ஸ்பர்ஶம்*' என்னும் கு₃ணம். ஸ்பர்*ஶ*த்தையுடைய பொருளும் ஸ்பர்*ஶே*ந்த்₃ரியத்தால் அறியத்தக்கதாயிருக்கையால், அதில் அதிவ்யாப்தியுண்டாவதைத் தவிர்க்க "'த்வக்' இந்திரியத்தால் *மாத்திரம்* அறியத்தக்கது" என்று ஸ்பர்*ஶ*லக்ஷணமுரைக்கவேண்டும். ஸ்பர்*ஶ*த்தையுடைய பொருள் த்வகி₃ந்த்₃

अस्मदादिस्पर्शनेन्द्रियग्राह्यविजातीयव्यावृत्तोऽद्रव्यं स्पर्शः। स च त्रिविधः। शीतोष्णानुभयात्मकभेदात्। अप्सु शीतस्पर्शः। तेजस्युष्णस्पर्शः। क्षितिपवनयोरनुष्णाशीतस्पर्शः। पुनर्द्विविधः। पाकजोऽपाकजश्चेति। पृथिव्यां पूर्वः। इतरेषु त्रिषु परः। तत्रामृतगरलतूलोपलगोब्राह्मणचण्डालादिस्पर्शविशेषाः पाकजभेदाः॥ २३७॥

---

४९६. शीतोष्णानुभयाख्येन भेदेनायं त्रिधा मतः।
शीतस्पर्शो जले वह्नावुष्णस्पर्शश्च वर्तते॥

४९७. अनुष्णाशीतसंस्पर्शः पृथिवीवातयोर्द्वयोः।
स्पर्शः पुनश्च द्विविधः पाकजापाकजात्मना॥

ரியத்தால் மாத்திரமல்லாமல், கண்ணாலும் அறியத்தக்கதாக வன்றோ இருக்கிறது. ஸ்பர்*ஶ*ம்—பூ₄மி, நீர், நெருப்பு, வாயு என்னும் நான்கு பூ₄தங்களில் மாத்திரமிருக்கிறது. *ஶீத* (குளிர்ந்த) *ஸ்பர்ஶம், உஷ்ண* (சூடான) *ஸ்பர்ஶம்*, (*ஶீ*தோஷ்ணங்கள்) *இரண்டுமற்ற ஸ்பர்ஶம்* என்று ஸ்பர்*ஶ*ம் மூன்று வகைப்படும். *ஶீ*தஸ்பர்*ஶ*ம் ஜலத்தில் உள்ளது. உஷ்ணஸ்பர்*ஶ*ம் அக்₃னியில் உள்ளது. பூ₄மியிலும் காற்றிலும் இரண்டுமற்ற ஸ்பர்*ஶ*ம் உள்ளது. காற்றும், பூ₄மியும் குளிர்ந்தும், உஷ்ணமாயும் தோற்றுவதற்குக் காரணம் முறையே நீர், நெருப்பு இவற்றின் ஸம்ப₃ந்த₄மிருப்பதேயாகும். *பாகஜ ஸ்பர்ஶம், அபாகஜஸ்பர்ஶம்* என்றும் ஸ்பர்*ஶ*த்தை மற்றொருவித₄த்தில் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். பாகமாவது—தேஜஸ்ஸின் ஸம்ப₃ந்த₄ம். சுடாத களிமண்ணைச் சுட்டபோது தேஜஸ்ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே ஸ்பர்*ஶ*ம் வேறுபடுவதைக் காண்கிறோம். இதுபோல் மற்றும் பல ஸ்பர்*ஶ* மாறுதல்கள் ப்ருதி₂வீ என்னும் பூ₄தத்திலேயே ஏற்படுகின்றன. இவற்றைப் *பாகஜ* (பாகத்தால் உண்டான) *ஸ்பர்ஶம்* என்கிறோம். இப்படித் தேஜஸ்ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலல்லாமல் இயற்கையிலேயே உள்ள ஸ்பர்*ஶ*ங்களை *அபாகஜ ஸ்பர்ஶம்* என்கிறோம். இந்த வகை ஸ்பர்*ஶ*ம்—நீர், நெருப்பு, வாயு ஆகிய மூன்று பூ₄தங்களிலும் உள்ளது. அம்ருதம், விஷம், பஞ்சு, கல், பசு, அந்தணன், சண்டா₃ளன் முதலானவர்களின் ஸ்பர்*ஶ*ங்கள் பாகஜஸ்பர்*ஶ*வகையைச் சேர்ந்தவை. 237

असदादिचक्षुरिन्द्रियैकग्राह्यविजातीयव्यावृत्तं अद्रव्यं रूपम्। तच्चतुर्धा। सितरक्तपीतकृष्णभेदात्। तत्र सलिलकलधौतशङ्खशुक्तिशशाङ्कादीनां रूपविशेषास्सितभेदाः। हुतवहजपादाडिमबन्धुजीवविद्रुमपद्मरागादीनां रूपविशेषाः रक्तभेदाः। काञ्चनहरितालहरिद्रादीनां रूपविशेषाः पीतभेदाः। मरकतमधुकरजलधरतिमिरतमालदूर्वादीनां रूपविशेषाः कृष्णभेदाः। पीतिमानमपि रक्तावान्तरभेदं केचिदिच्छन्ति

---

४९८. आद्यः पृथिव्यामन्त्यश्च जलादित्रिषु वर्तते।
रूपं चक्षुर्मात्रवेद्यं चतुर्विधमिदं मतम्॥

४९९. श्वेतं रक्तं च पीतं च कृष्णं चेति प्रमाणतः।
श्वेतवर्णश्शंखशुक्तिशशाङ्कादिषु निष्ठितः॥

५००. रक्तमग्निजपाबन्धुजीवादिषु च वर्तते।
हरिद्राहेममुख्येषु पीतवर्णोऽस्ति वस्तुषु॥

498*-*502. இனி மூன்ருவது பூ₄தகு₃ணமாகிய ரூபம் விவரிக்கப்படுகிறது. (த₃ர்ஶனேந்திரியமான) கண் ஒன்றிஞலேயே காணத்தக்கது ருபமாகும். ருபத்தையுடைய வஸ்துவும் கண்ணுல் காணத்தக்கதாயிருக்கையால் அதில் அதிவ்யாப்தி தே₃ாஷத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக "கண் *ஒன்றிஞலேயே*" என்று லக்ஷணம் உரைக்கவேண்டும். ருபத்தையுடைய வஸ்து கண்ணுல் மாத்திரமல்லாமல் ஸ்பர்ஶேந்திரியத்தாலும் அறியப்படுகிறதன்ரே. ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்திஞலே—*வெளுப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், கறுப்பு* என்று இது நாலு வகைப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது. ஶங்க₂ம், சிப்பி, சந்திரன், பால் முதலானவற்றிலிருப்பது *வெண்மை* வகைகள் ஆகும். நெருப்பு, செம்பரத்தம்பூ (ஜபாகுஸுமம்), ப₃ந்து₄ஜீவபுஷ்பம், பவளம் முதலானவற்றிலிருப்பது *சிவப்பு* வகைகள் ஆகும். மஞ்சள் கிழங்கு, பொன், ஹரிதாளம் முதலானவற்றிலிருப்பது *மஞ்சள்* வகைகள் ஆகும். மேக₄ம், வண்டு, அருகம்புல், இருட்டு முதலானவற்றிலிருப்பது *கறுப்பு* வகைகள் ஆகும். "லோஹித

श्रुत्यनुसारात्। प्रकारान्तरेण रूपं द्विविधम् भास्वराभास्वरभेदात्। तेजोगतं भास्वरम्। क्षितिसलिलगतमभास्वरम्॥ २३८॥ एवं चत्वार्येव रूपाणि। एतेन चित्रं नाम पञ्चमं रूपमिति मतनिरासः। अत एव चित्ररसगन्धस्पर्शानामपि निरासः॥ २३९॥

---

५०१. मेघभ्रमरदूर्वादिरूपं कृष्णमुदाहृतम्।
रूपं पुनश्च द्विविधं भास्वराभास्वरात्मना॥

५०२. तेजस्याद्यं द्वितीयं च पृथिवीजलवृत्ति तत्।
रसो जिह्वेन्द्रियग्राह्यः षोढा स मधुरादिभिः॥

ஶுக்ல க்ருஷ்ணம்" [ஶ்வே] என்று ஶ்ருதி சிவப்பு, வெண்மை, கறுப்பு ஆகிய மூன்று நிறங்களையே எடுக்கையால், மஞ்சள் நிறமும் சிவப்பின் ஒருவகையே என்றும் சிலர் கொள்ளுகிறார்கள். *பிரகாஶிப்பது (பா₄ஸ்வரம்), பிரகாஶியாதது (அபா₄ஸ்வரம்)* என்று ரூபம் இருவகையாகவும் பிரிக்கப்படும். தேஜஸ்ஸி லிருக்கும் ரூபம் பிரகாஶிக்கும் வகையில் சேர்ந்தது. பூ₄மி யிலும் ஜலத்திலுமிருக்கும் ரூபம் பிரகாஶியாத வகையைச் சேர்ந்தது. 238.

* தார்க்கிகர்கள் — பலநிற நூல்களால் நெய்யப்பெற்ற உண்ணப் புடவையில், புதிதாக ஓர் அவயவி உண்டாகிற தென்று கொள்ளுகையாலே, சித்ரரூபம் என்று புதிதாக ஓர் ரூபம் உண்டாகிறது என்றும் கொண்டார்கள். புதிதாக அவயவி உண்டாகிறது என்பதே தவறு என்று ஏற்கனவே நிரூபித்திருக்கிறபடியால், அதில் புதிதாகச் சித்ரரூபம் என்று ரூபமொன்று உண்டாகிறது என்பதும் தவறு. அப்புடவையில், நூல்களிலுள்ள எல்லா நிறங்களும் சேர்ந்து பிரகாஶிக்கிறதே யொழிய புதிதாக எந்த ரூபமும் உண்டாவதில்லையன்றோ. ஆகை யால், முற்கூறியபடி ரூபம் நாலுவகைப்பட்டதேயாகும். இதே ரீதியில் சித்ரரஸம், சித்ரக₃ந்த₄ம், சித்ரஸ்பர்ஶம் ஆகியவை உண்டு என்னும் கொள்கைகளும் தவறு என்பது விளங்கும். 239.

502*-504. இனி, நாலாவது பூ₄தகு₃ணமாகிற *ரஸம்* விவரிக்கப்படுகிறது. (ரஸநேந்திரியமான) நாவினால் அறியத்

असदादिरसनेन्द्रियग्राह्यविजातीयेतरो रसः। स षोढा, मधुराम्ल-लवणतिक्तकटुकषायभेदात्। तत्रेक्षुक्षीरगुडादिरसाः मधुरभेदाः। चूत-चिञ्चामलकादिरसा आम्लभेदाः। सैन्धवोषरविकारादिरसाः लवणभेदाः। किम्पाकनिम्बादिरसास्तिक्तभेदाः। शुण्ठीमरीचसर्षपादिरसाः कटुभेदाः। हरीतकीविभीतकीचूतांकुरादिरसाः कषायभेदाः॥ २४०॥

---

५०३. गुडादिनिष्ठो मधुरश्चाम्लश्चिञ्चादिषु स्थितः।
लवणो देशभेदे स्यात् तिक्तो निम्बादिषु स्थितः॥

५०४. कटुश्शुण्ठीमरीचिस्थः कषायश्चापरो रसः।
विभीतकहरीतक्याम्राङ्कुरादिषु संस्थितः॥

५०५. गन्धो घ्राणेन्द्रियग्राह्यः सुरभ्यादिप्रभेदवान्।
सुरभिश्चन्दनादौ चासुरभिर्हेयवस्तुषु॥

தக்கது *ரஸம்* (சுவை) என்னும் கு₃ணம். இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, கசப்பு, காரம், துவர்ப்பு என்று சுவை ஆறு வகைப்படுகிறது. வெல்லம், கருப்பஞ்சாறு, பால் முதலான வற்றிலிருப்பது *இனிப்பு* வகைகள் ஆகும். புளியங்காய், மாங்காய், நெல்லிக்காய் முதலானவற்றிலிருப்பது *புளிப்பு* வகைகள் ஆகும். மலையுப்பு, உவர்மண் உப்பு, நீருப்பு முதலான பல தே₃ஶங்களிலிருக்கும் உப்பு ரஸங்கள் *உவர்ப்பு* வகைகளாகும். வேப்பங்காய், பாகற்காய் முதலானவற்றிலிருப்பது *கசப்பு* வகைகளாகும். சுக்கு, மிளகு, மிளகாய், கடுகு முதலானவற்றிலிருப்பது *கார*வகைகளாகும். தானிக்காய், கடுக்காய், மாந்தளிர், வாழைப்பூ முதலானவற்றிலிருப்பது *துவர்ப்பு* வகைகளாகும். 240.

505. (க்₄ராணேந்திரியமாகிற) மூக்கினால் அறியத்தக்கது *க₃ந்த₄ம்* (மணம்) என்னும் கு₃ணமாகும். [அப்ராக்ருதமான *ஶ*ப்₃த₃ஸ்பர்*ஶா*தி₃களும், விரைவில் அழியும் மற்ற பல ஸ்பர்*ஶ*ங்களும் இந்திரியங்களால் க்₃ரஹிக்கப்படாமலேயுள்ளன. அவற்றில் அவ்யாப்தி வராமைக்காக தீ₃பிகையில் ஒவ்வொரு லக்ஷணத்திலும் 'விஜாதீயவ்யாவ்ருத்த:' அல்லது 'விஜாதீயேதர:' என்னும் பத₃ம் சேர்க்கப்பட்டது.] அது *நற்க₃ந்த₄ம்*, *து₃ர்க்க₃ந்த₄ம்* என இரு வகைப்படும். சந்த₃னம், குங்குமப்

असदादिघ्राणग्राह्यविजातीयेतरो गन्धः। स द्विविधः सुरभिः असुरभिश्च। पाटीरमृगमदघुसृणचम्पकादिगन्धास्सुरभिभेदाः। पूति-विस्रादिगन्धास्त्वसुरभिभेदाः॥ २४१॥ अयं च गन्धः पृथिव्येकवर्ती पाकभेदाद्भिन्नः। पवनसलिलादिषु गन्धोपलब्धिः पार्थिवसंसर्गात् अयो दहतीतिवदौपचारिकी। पञ्चीकरणप्रक्रियया सर्वभूतेषु सर्वगुणानां विद्यमानत्वेऽपि प्राधान्याभिप्रायेणोक्तमिति न विरोधः॥ २४२॥

---

५०६. शब्दोऽस्ति पञ्चभूतेषु स्पर्शोऽन्येषु च खं विना।
पृथ्व्यादित्रिषु रूपं स्यात्पृथिवीजलयो रसः॥

५०७. पृथ्व्यां गन्ध इमे सर्वे पञ्चभूतेषु संगताः।
पञ्चीकारप्रक्रियया प्राधान्यादेवमुच्यते॥

பூ, கஸ்தூரி முதலானவற்றிலிருப்பது நற்க₃ந்த₄மாகும். மலம், மூத்திரம் முதலான தாழ்ந்த வஸ்துக்களிலிருப்பது து₃ர்க் க₃ந்த₄மாகும். 241.

506-507. ஶப்₃த₃ம் ஐந்து பூ₄தங்களிலுமுள்ளது. ஸ்பர்ஶம் ஆகாயம் தவிர்த்த மற்ற நாலு பூ₄தங்களிலுமுள்ளது. பூ₄மி, நீர், தீ என்னும் மூன்று பூ₄தங்களிலேயே உள்ளது ரூபம். பூ₄மிநீர்களில் மாத்திரம் உள்ளது ரஸம். பூ₄மியொன்றிலேயே உள்ளது க₃ந்த₄ம். இந்த க₃ந்த₄மும் பாகத்தின் வேறுபாட்டாலே காய் முதலானவற்றில் ஒரு வகையாகவும், கனி முதலானவற்றில் ஒரு வகையாகவும் உள்ளது. காற்று, நீர் முதலானவற்றில் மணம் இருப்பது, மகரந்த₃ம், ஏலம் முதலான பூ₄மிப் பகுதி அவற்றில் கலந்திருப்பதாலேயே. நெருப்பில் காய்ச்சப் பெற்றபோது 'இரும்பு எரிகிறது' என்பதுபோல், 'காற்றும் நீரும் மணமுள்ளவை' என்பதும் ஔபசாரிக வழக்காகும். பஞ்சீகரணப்ரக்ரியையாலே ஒவ்வொரு பூ₄தத்திலும் மற்ற பூ₄தங்கள் ஓரளவுக்குக் கலந்து நிற்கையாலே அந்த பூ₄தங்களின் கு₃ணங்களும் ஓரளவுக்குக் கலந்து நிற்கின்றன. ப்ராத₄ான்யத்தைக்கொண்டு 'இன்னின்ன கு₃ணம் இன்னின்ன பூ₄தங்களிலுள்ளன' என்று மேலே சொல்லப்பட்டதித்தனை. 242.

पाकाद्गुणान्तरोत्पत्तिः स्वाश्रये। स्वाश्रयनाशाभावादेवोपपत्तेः पीलु (पाकवादि)पाकादिमतनिरासः ॥ २४३॥

संयुक्तप्रत्ययनिमित्तं संयोगः। स च सामान्यगुणः षड्द्रव्यवर्ती। अस्य च स्वाभावसादेश्यमुपलभ्यमानमंशभेदप्रयुक्ततया न विरोधावहम्।

---

५०८. संयुक्तधीनिमित्तत्वं संयोगगुणलक्षणम्।
षड्द्रव्यवर्त्ययं कार्याकार्यभेदात् द्विधा मतः॥

---

* ப்ருதி₂வீ தத்துவம் உண்டாகும்போது அநுஷ்ணுசீத ஸ்பர்ஶம், கருப்பு ரூபம், மது₄ரரஸம் ஆகியவற்றை உடைய தாயிருந்தது. அக்₃னி முதலானவற்றின் சேர்க்கையாகிற பாகத்தால் இந்த கு₃ணங்கள் மாறி மற்ற கு₃ணங்கள் அதில் உண்டாகின்றன. களிமண்ணைச் சுட்டுப் பானையாக்கும்போது குடம் த்₃வ்யணுகம் வரையில் நாசத்தை அடைந்து, பீலு எனப்படும் பரமாணுக்களாகி, பழைய கு₃ணங்கள் அழிந்து, புது கு₃ணங்கள் உண்டாகி, மறுபடியும் அப்பரமாணுக்கள் முறை யாகச்சேர்ந்து சுட்ட குடமாகிற புது அவயவி உண்டாகிறது என்று கொள்கிருர்கள் தார்க்கிகர்களில் ஒரு வகையினர். இவர்கள் பீலுபாக வாதி₃கள் எனப்படுகின்றனர். இப்படிப் பீலுவில் பாகத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல், பிட₂ரமாகிற குடத் திலேயே பாகத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதில் பழைய கு₃ணங்கள் அழிந்து புது கு₃ணங்கள் உண்டாகின்றன என்று கொள்ளுகிற வர்கள் பிட₂ரபாகவாதி₃கள். அவயவங்களிலிருந்து புதிதாக அவ் யவி உண்டாவதில்லை என்று ஏற்கனவே நிரூபிக்கப்பட்டு விட்ட படியால் இவ்விருமதங்களும் தவறு. ப்ரத்யக்ஷத்தில் காண்கிறபடி முழுப்பொருளிலோ,அதன் பகுதியிலோ பாகத்தினுல் கு₃ணங்கள் மாறுபடலாம் என்று நமது மதத்தில் கொள்கிமுேம். 243.

508-510. இனி ஒன்பதாவது அத்₃ரவ்யமான ஸம்யோ க₃ம் விவரிக்கப்படுகிறது. (இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற் பட்ட வஸ்துக்கள்) சேர்ந்திருக்கின்றன என்னும் அறிவுக்குக் காரணம் *ஸம்யோக₃ம்* என்னும் அத்₃ரவ்யம். இது—ப்ரக்ருதி, காலம், நித்யவிபூ₄தி, த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநம், ஜீவன், ஈஶ்வரன் என்னும் ஆறு த்₃ரவ்யங்களிலும் இருக்கும் கு₃ணமாகும். ஒரு பகுதியில் ஸம்யோக₃மிருக்கும்போது, அதே பொருளில் மற்ற பகுதிகளிலேயே ஸம்யோக₃மில்லாமை காணப்படுவதால் முரண்

स च कार्याकार्यभेदात् द्विविधः। पूर्वः परिमितानामुभयप्रेरणात्, यथा मेषयोर्मल्लयोर्वा। क्वचिदन्यतरप्रेरणात्, यथा स्थाणुश्येनयोस्संयोगः। केचित्संयोगजसंयोगमपि वदन्ति हस्तपुस्तकसंयोगात्कायपुस्तकसंयोग इति। तन्न। हस्तपुस्तकसंयोगेनैवोपपत्तेः। एतेन विभागजविभागोऽपि निरस्तः। विभागोऽपि संयोगाभाव एव न पृथग्गुणः। अकार्यसंयोगस्तु विभु-द्रव्ययोः। अजद्रव्यसंयोगः श्रुत्याऽङ्गीक्रियते। अनुमानादप्यजद्रव्य-

---

५०९. मेषयोर्मल्लयोर्वापि तथा स्थाणौ खगस्य च।
यस्संयोगस्स चाद्यः स्यादन्त्यो विभ्वोश्च संगमः॥

५१०. विभुद्वयस्य संयोगः मानैर्युक्त्या च साधितः।
अतः कालेशयोश्चापि योगस्सिद्धान्तिसंमतः॥

பாடில்லே. *கார்ய* ஸம்யோக₃ம் என்றும், *அகார்ய* ஸம்யோக₃ம் என்றும் ஸம்யோக₃ம் இருவகைப்படும். அளவுபட்ட பொருள்கள், தம் அனைத்தினுடைய அல்லது ஏதாவதொன்றினுடைய கிரியையினால் ஒன்றுக்கொன்று சேருவது *கார்யஸம்யோக₃மா*கும். சண்டையிடும் இரு ஆடுகள் அல்லது மல்லர்களின் ஸம்யோக₃ம் இரண்டிலுமுண்டான கிரியையினால் ஏற்படும் கார்ய ஸம்யோக₃த்துக்கு உதா₃ஹரணம். பறவை பறந்துவந்து ஒரு மரத்தில் உட்காருவதனால் ஏற்படும் ஸம்யோக₃ம் (சேரும் வஸ்துக்களில்) ஒன்றில் மாத்திரம் ஏற்பட்ட கிரியையினால் ஏற்படும் கார்ய ஸம்யோக₃த்திற்கு உதா₃ஹரணம். "அவயவமான கைக்கும் புஸ்தகத்துக்கும் ஏற்படும் ஸம்யோக₃த்தால், அவயவியான உடலுக்கும் புஸ்தகத்திற்கும் புதிதாக ஒரு ஸம்யோக₃ம் ஏற்படுகிறது. இது ஸம்யோக₃ஜ ஸம்யோக₃ம். இப்படியே பிரியும் போது விபா₄க₃ஜ விபா₄க₃மும் உண்டு" என்கிறார்கள் தார்க்கிகர்கள். புதிதான அவயவியை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் நமது மதத்தில் இவையும் ஏற்கப்படுவதில்லை. விபா₄க₃மும் ஸம்யோக₃த்தின் இல்லாமையேயாகையால் தனி கு₃ணமல்ல. இரண்டு விபு₄ (ஸர்வ வ்யாபி)த்₃ரவ்யங்களின் ஸம்யோக₃ம் *அகார்ய ஸம்யோக₃ம்* எனப்படுகிறது. உத்பத்தியற்ற நித்யவிபு₄த்₃ரவ்யங்களின் ஸம்யோக₃ம் "*காலம் ஸ பசதே*" [வி-பு] முதலான *ஶாஸ்த்ர* ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. பின்வரும் அனுமானங்களைக்கொண்டும் விபு₄ஸம்யோக₃த்தை ஸாதி₄க்கலாம்:—

संयोगसिद्धिः। यथा विभुद्रव्यं विभुद्रव्यसंयोगवत् द्रव्यत्वात् घटवत् तथा विभुद्रव्यमीश्वरसंयुक्तम् द्रव्यत्वात् घटवत्, ईश्वरः कालादिसंयुक्तः द्रव्यत्वात् घटवत् इत्यादिभिः विभुसंयोगस्सिद्धः॥ २४४॥

अथ शक्तिः। सर्वकारणानां कारणत्वनिर्वाहकः कश्चिदद्रव्यविशेषः शक्तिः। तर्कागमाभ्यां तत्सिद्धिः। प्रतिबन्धकमणिमन्त्रादिसंनिधौ

---

५११. कारणानां कारणत्वनिर्वोढा शक्तिसंज्ञकः।
सिद्ध्यत्यद्रव्यभूतश्च धर्मस्तर्कागमादिभिः॥

---

(1) விபு₄வான திரவியம், விபு₄வான மற்ற திரவியத்துடன் ஸம்யோக₃த்தையுடையது; திரவியமாயிருப்பதால்; குடம் போலே. *(2)* விவாத₃ாஸ்பத₃மான (காலம், த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானம் முதலான) விபு₄த்₃ரவ்யம் விபு₄வான ஈஶ்வரனோடு ஸம்யோக₃த்தையுடையது. திரவியமாயிருப்பதாலே; குடத்தைப் போலே. (3) ஈஶ்வரன் காலம் முதலானவற்றுடன் ஸம்யோக₃த்தையுடையவன். திரவியமாயிருப்பதாலே; குடத்தைப் போலே. இப்படி *ஶா*ஸ்த்ரத்தாலும் யுக்திகளாலும் விபு₄வான காலத்துக்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் ஸம்யோக₃ம் ஸித்₃த₄ாந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. 244.

511-513. இனி, பத்தாவது அத்₃ரவ்யமான *ஶ*க்தி நிருபிக்கப்படுகிறது. எல்லாக் காரணங்களும், காரியங்களைச் செய்யும்படி செய்யும் ஓர் அத்₃ரவ்யம் *ஶக்தி* எனப்படுகிறது. "*பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதை₄வ ஶ்ரூயதே*" [*ஶ்*வே] [பரமபுருஷனுடைய *ஶ*க்தி மிகவும் மேலானதாகவும், விதவிதமாகவும் சொல்லப் படுகிறது.] முதலான வேத₃*ஶா*ஸ்த்ரவாக்கியங்களாலும், தர்க்கத்தாலும் *ஶ*க்தியென்னும் இந்த அத்₃ரவ்யமான த₄ர்மம் ஸித்₃தி₄க்கிறது. "நெருப்பில் எரிக்கும் *ஶ*க்தியுள்ளது; இல்லையாகில் நீரைப்போல் எரிக்கக் கூடாதன்றோ" முதலானவை அவ்வப்பொருள்களிலுள்ள *ஶ*க்திகளை ஸாதி₄க்கும் தர்க்கங்கள். இந்த *ஶ*க்தியென்னும் கு₃ணம் இந்திரியங்களுக்குப் புலப் படாதது. நெருப்புக்கு எரிக்கும் *ஶ*க்தியிருந்தபோதிலும் ஒருவகை மணியோ, மந்திரமோ அத்துடன் ஸம்ப₃ந்த₄ப்படும் போது எரிக்கும் ஸாமக்₃ரிகளெல்லாமிருந்தாலும் நெருப்பு எரிப்பதில்லை. இதனால் மணிமந்திரங்களால் தடைபடும் எரிக்கும் *ஶ*க்தி அக்₃னிக்கு இருக்கிறதென்று அறிகிறோம்.

स्वरूपसहकारिवैकल्याभावेऽपि यदुपरोधाद्दहनो न दहति सा ह्यतीन्द्रिया शक्तिः। अयस्कान्तादिषु तत्प्रसिद्धिः। सा शक्तिः षड्द्रव्यवर्तिनी। भगवन्निष्ठत्वं पुराणरत्नादिषु प्रसिद्धम्। एवं सर्वत्रापि शक्तिनामकधर्मविशेषसिद्धिः ॥ २४५ ॥

---

५१२. अतीन्द्रियैषा शक्तिश्च मणिमन्त्रादिकेष्वपि।
अयस्कान्तादिषु तथा प्रसिद्धा सर्वसंमता ॥

५१३. षड्द्रव्यवर्तिनी चेयं भाति श्रीशेऽतुलाद्भुता।
पुराणरत्ने संप्रोक्ता तथा सर्वत्र कथ्यते ॥

காந்தக்கல் இரும்பை இழுக்கிறது. இதனால் காந்தக்கல்லில் ஒரு *ஶக்தி*யிருக்கிறதென்று உணர்கின்றோம். ஆகையால் எல்லாப் பொருளிலும் *ஶக்தி*யென்னும் கு₃ணமிருப்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும். ஸம்யோக₃த்தைப்போலே, இக்கு₃ணமும் ஆறு த்₃ரவ்யங்களிலுமிருக்கிறது. தர்க்காக₃மங்களால் ஒவ்வொரு பொருளிலுமுள்ள *ஶக்தி*கள் தனிப்பட்டவையென்று அறிகிறோம். "*பராஸ்ய ஶக்திர் விவித₄ா*" [*ஶ்*வே] என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனை *ஶ்ரிய*:பதியின் *ஶக்தி*யானது ஒப்பற்றதாகவும் அற்புதமாகவும் விளங்குகிறது. "*விஷ்ணு ஶக்தி: பரா ப்ரோக்தா*" [வி-பு 6-7-61] [விஷ்ணு*ஶ*க்தி மேலானதெனப்படுகிறது] "*ஸ்வஶக்திலேஶோத்₃த்₄ருத பூ₄தவ(ஸ)ர்க்க₃:*" [வி-பு 6-5-84] [தன் *ஶ*க்தியின் ஒரு திவலையாலே பூ₄தஸமூஹத்தை த₄ரிப்பவன்] "*ஸுவீர்ய ஶக்த்யாதி₃ கு₃ணைகராஶி:*" [வி-பு 6-5-85] [சிறந்த வீர்யம் *ஶக்தி* முதலான கு₃ணங்களுக்கு ஒரே குவியலாயிருப்பவன்] முதலானவிடங்களில் புராணரத்நமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் விஷ்ணு*ஶ*க்தி பரமாத்₃பு₄தமானதென்று உரைக்கப்பட்டுள்ளது. "*கர்மஸம்ஜ்ஞா த்ருதீயா ஶக்தி:*" "*க்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்தி:*" "*ஸமஸ்தா: ஶக்தயஶ் சைதா:*" [வி-பு 6-7] முதலானவிடங்களில் எல்லாப் பொருள்களிலும் பரமபுருஷனுக்கு உட்பட்டதான *ஶ*க்திகள் இருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. ஆக, இவ்வளவால் பத்து அத்₃ரவ்யங்களும் நிருபிக்கப்பட்டனவாயின. 245.

ननु, चतुर्विंशतिप्रकारा गुणा इत्युक्तत्वात् कथं दशैवेति निर्दिश्यते इति चेत्। उच्यते। जीवात्मगुणविशेषाणां सुखबुद्धि-दुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नानां षण्णां ज्ञानविततिरूपत्वेन ज्ञानेऽन्तर्भावस्योक्तत्वात्, धर्माधर्मयोरपि ईश्वरप्रीत्यप्रीतिरूपत्वेन ईश्वरज्ञानेऽन्तर्भावात्, भावनाख्यसंस्कारस्य ज्ञानविशेषरूपत्वात्, वेगो(त्पतन)त्पादक-हेतोरेव

---

५१४. बुद्धीच्छाद्वेषयत्नानां तथैव सुखदुःखयोः।
ज्ञानावस्थाप्रभेदत्वात्तस्मिन्नन्तर्गता इमे ॥

५१५. धर्माधर्मावीश्वरस्य प्रीतिकोपात्मकौ मतौ।
तस्मात्तद्ज्ञानरूपौ तौ संस्कारो भावनात्मकः॥

५१६. कश्चित् ज्ञानविशेषस्स्यात् संस्कारो वेगसंज्ञकः।
स्वोत्पादकस्वरूपस्स्यात् स्थितस्थापकनामकः॥

514-519. இனி, இப்பத்துக்கு மேலும் கு₃ணங்களுண்டு என்னும் நையாயிகவைஶேஷிகாதி₃களின் மதங்கள் மறுக்கப்படுகிறது. வைஶேஷிகர்கள் இருபத்துநான்கு கு₃ணங்களை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அவைகளில் நாம் ஒப்புக்கொள்ளுமவற்றைத் தவிர மற்றவைகளைப் பின்வரும் ரீதியிலே முன் சொன்ன மற்ற தத்துவங்களிலேயே அடக்கலாம். *பு₃த்₃தி₄*, இச்சை₂ (விருப்பம்), *த்₃வேஷம்*, *யத்நம்*, *ஸுக₂ம்*, *து₃க்க₂ம்* ஆகிய ஆறும் ஜீவத₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தின் வகைகளாகையாலே அதில் அடங்கும். *இவ்வாறையும்* தனிக்கு₃ணங்களாகக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. *த₄ர்மம்* (புண்ணியம்), *அத₄ர்மம்* (பாபம்) என்னும் இரண்டும் உண்மையில் ஈச்வரனுடைய பிரீதியும் கோபமுமேயாகும். ஆகையால் அவனுடைய ஜ்ஞாநரூபமாயிருக்கின்றன. ஆக, *இவ்விரண்டும்* தனிக்கு₃ணமல்ல. இனி, *ஸம்ஸ்காரம்* என்ற ஒரு தனிக்கு₃ணம் இருப்பதாகவும், அது *பா₄வனை*, *வேக₃ம்*, *ஸ்தி₂தஸ்தா₂பகம்* என்று மூன்று வகைப்படுவதாகவும் உரைக்கின்றனர் வைஶேஷிகர்கள். *பா₄வனை* என்பது ஒருவித₄மான ஜ்ஞாநமேயாகும். *வேக₃ம்* என்பதை

वेगाख्यसंस्कारोपपत्तेः, संयोगमादाय स्थितस्थापकस्यापि संभवात्, शब्दस्पर्शरूपरसगन्धानां पञ्चानां प्रत्यक्षसिद्धत्वेनाङ्गीकारात्, विभाग-पृथक्त्वयोरपि संयोगाभावमादायोपपत्तेः, परत्वापरत्वयोः देशकाल-संयोगविशेषमादायोपपत्तेः, संख्यापरिमाणद्रवत्वस्नेहानां तत्तद्द्रव्य-

---

५१७. संयोगरूप एव स्यात् संयोगाभावरूपकौ ।
विभागश्च पृथक्त्वं च परत्वं चापरत्वकम् ॥

५१८. द्वे देशकालसंयोगरूपे संख्याद्रवत्वयोः ।
परिमाणस्नेहयोश्च तत्तद्द्रव्यस्वरूपता ॥

५१९. शक्तावन्तर्भाव एव गुरुत्वस्योचितस्तथा ।
तस्माद्गुणा दशैवेति पूर्वमुक्तं सुसङ्गतम् ॥

அதை உண்டாக்கும் வஸ்துவின் ஸ்வரூபமாகவே கொள்ளலாம். சுருட்டின பாயை விரித்துக் கையை விட்டவுடன் மறுபடி தானே சுருட்டிக்கொள்கிறது. நாயின் வளைந்த வாலை நிமிர்த்திக் கையை விட்டவுடன் தானே வளைகிறது. இதற்குக் காரணம் பாயிலும் வாலிலுமுள்ள ஸ்தி$_2$தஸ்தா$_2$பகம் என்னும் தனிக்கு$_3$ணம் என்கிறார்கள் வைஶேஷிகர்கள். அவற்றிலுள்ள ஸம்யோக$_3$ விஶேஷமே இதற்குக் காரணம் என்று கொள்ளலாமாகையாலே, இதைத் தனிக்கு$_3$ணமாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. ஆகையால் *ஸம்ஸ்காரம்* என்பதும் தனிக்கு$_3$ணமன்று. *விபா$_4$க$_3$ம்* (பிரிவு) என்பதையும், *ப்ருத$_2$க்த்வம்* (தனிமை) என்பதையும் தனிக்கு$_3$ணமாகக் கொள்கின்றனர். இருந்த ஸம்யோக$_3$ம் நாஶமடைவதே விபா$_4$க$_3$மாகையாலே அது *ஸம்யோக$_3$த்தின் த்$_4$வம்ஸரூபமான அபா$_4$வமே*யாகும். மற்ற பொருள்களின் ஸம்யோக$_3$ம் (சேர்த்தி) இன்மையே தனிமை ஆகையாலே *ப்ருத$_2$க்த்வமும் ஸம்யோகா$_3$பா$_4$வ*ரூபமே ஆகும். ஆகையால், விபா$_4$க$_3$ப்ருத$_2$க்த்வங்கள் *இரண்டும்* தனிக்கு$_3$ணமல்ல. (தே$_3$ஶத்தாலும், காலத்தாலும்) உயர்ந்ததாயிருக்கையாகிற *பரத்வம்*, தாழ்ந்ததாயிருக்கையாகிற *அபரத்வம்* ஆகிய இரண்டையும் தனிக்கு$_3$ணமாகக் கொள்கின்றனர். அதி$_4$கமான

स्वरूपमादायोपपत्तेः, गुरुत्वस्य शक्त्यन्तर्भावस्य वक्तुमुचितत्वाच्च दशैवेति सुष्ठूक्तम् ॥ २४६ ॥

तत्र सत्त्वरजस्तमांसि प्रकृतिगुणाः तत्संबन्धिजीवगुणाश्च। सत्त्वरूपं ज्ञानम्, सात्त्विकः काल इत्यादिप्रतीतिः उपाधिवशादौपचारिकी।

---

* இந்தப் பத்து அத்₂ரவ்யங்களில் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்றும் ப்ரக்ருதியின் கு₃ணங்களே. இந்த ப்ரக்ருதி கார்யமான *ஶரீர*த்தோடு பிணைந்திருக்கையாலே ஜீவனுடைய த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தில் வேறுபாட்டை விளைக்கையையிட்டு இம்மூன்றும் ஜீவனுடைய கு₃ணங்களாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஸத்வரூபமான ஜ்ஞானம், ஸாத்விக காலம் என்று

---

५२०. इत्थं त्रीणि प्रमाणानि प्रमेयान्यपि सप्त च।
ज्येष्ठभ्रातृमहाचार्यराघवार्यकटाक्षतः ॥

५२१. प्राप्तबोधेन वङ्गीशवंश्यश्रीवासशर्मणा।
विवृतानि यथाबुद्धि यथाधीतं गुरोर्मुखात् ॥

அல்லது குறைந்த தே₃*ஶ*காலங்களின் *ஸம்யோக₃மே* பரத்வ, பரத்வங்கள் எனக்கொள்ளலாமாகையாலே *இவையிரண்டும்* தனிக்கு₃ணமல்ல. மேலும் அவர்கள் தனிக்கு₃ணமாகக் கொள்ளும் ஸங்க்₂யை (எண்ணிக்கை), த்₃ரவத்வம் (நீர்த்தன்மை) என்பவையும், *பரிமாணமும், ஸ்நேஹமும்*(எண்ணெயின் தன்மை) அந்தந்த திரவியங்களின் ஸ்வரூபமேயாகையால் அவையும் தனிக்கு₃ணமல்ல. அவர்கள் தனிக்கு₃ணமாகக் கூறும் கு₃ருத்*வம்*' [எடை] என்பதும் *ஶ*க்தியில் சேருமாகையால் தனிக்கு₃ணமல்ல. ஆகையால் அத்₃ரவ்யரூபமான கு₃ணங்கள் பத்தே என்று முன் கூறியது மிகப் பொருந்தும். 246.

520-521. தமையனாரும், மஹாசார்யருமான ராக₄வாசார்யருடைய கடாக்ஷத்தாலே அறிவுபெற்றவரும், வங்கிபுரத்து நம்பி வமிசத்தவருமான ஸ்ரீநிவாஸாசார்யராலே இவ்வண்ணமாக ஆசார்யமுக₂மாகக் கற்ற முறையில் அறிந்தவரையில் மூன்று ப்ரமாணங்களும், ஏழு ப்ரமேயங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. *

शब्दादयः पञ्च प्रकृतिकार्यपञ्चमहाभूतगुणत्वेन प्रसिद्धाः। शुद्धसत्त्वं तु त्रिपाद्विभूत्यां, तत्प्रवर्तकेश्वरे च। संयोगशक्तिरूपौ गुणौ षड्द्रव्यसाधारणाविति विवेकः। इत्यद्रव्यं निरूपितम्॥ २४७॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलक-श्रीमन्महाचार्यप्रथमदासेन श्रीनिवासदासेन
विरचितायां यतीन्द्रमतदीपिकायां शारीरकपरिभाषायां
अद्रव्यनिरूपणं नाम दशमोऽवतारः॥

ஜ்ஞானத்துக்கும் காலத்துக்கும் ஸத்வம் முதலான கு3ணங்கள் இருப்பதாகக் கூறுவது ஶரீரத்திலுள்ள ஸத்வ கு3ணத்தால் ஜ்ஞானம் வெளிப்படுவதையும், ஸாத்விகபத3ார்த்த2ங்கள் அக்காலத்தில் நிறைந்திருப்பதையும் கருத்தில் கொண்டு ஏற்பட்ட ஔபசாரிக வழக்கு என்றே கொள்ளவேண்டும். ஶப்3த3 ஸ்பர்ஶ ரூப ரஸ க3ந்த4ங்களாகிற ஐந்து அத்3ரவ்யங்களும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டான ஐம்பெரும் பூ4தங்களின் கு3ணங்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்தது. ஶுத்3த4ஸத்வ கு3ணம் பரமபத3த்திலுள்ள நித்யவிபூ4தித்3ரவ்யத்தில் உள்ளது. ஶுத்3த4ஸத்வமயமான திருமேனியை உடையவனுகையாலும், ப3த்3த4ஜீவர்களுக்கு ஸத்வகு3ணத்தை வளரச்செய்பவனுகையாலும் ஸர்வேஶ்வரனுன நாராயணன் ஸத்வகு3ணத்தை உடையவன் என்று சொல்லப்படுகிருன். ப்ரக்ருதி, காலம், நித்யவிபூ4தி, த4ர்மபூ4தஜ்ஞானம், ஜீவன், ஈஶ்வரன் என்னும் ஆறு திரவியங்களிலும் இருப்பவை ஸம்யோக3ம் ஶக்தி என்னும் இரு அத்3ரவ்யங்கள். இவ்வண்ணமாக, பத்து அத்3ரவ்யங்களும் நிருபிக்கப்பட்டன. 247.

அத்3ரவ்யப்ரகரண விவரணம் நிறைவுபெற்றது.

---

५२२. पूर्वाचार्योक्तार्थबोधियतीन्द्रमतदीपिकाम्।
अनुसृत्यैव क्लृप्तेयमनघा कारिकावली॥

॥ इति अद्रव्यप्रकरणम्॥ १०॥

---

522. பூர்வாசார்யர்களுரைத்த அர்த்த2ங்களைத் தெரிவிக்கும் *யதீந்த்3ரமததீ3பிகை* என்னும் நூலை அடியொற்றியே இக்குற்றமற்ற காரிகாவளி இயற்றப்பட்டது. *

அத்3ரவ்யப்ரகரணம் முற்றிற்று.

॥ अथ उपसंहारग्रन्थः ॥

एवं द्रमिडभाष्यन्यायतत्त्वसिद्धित्रयश्रीभाष्यदीपसारवेदार्थसंग्रह - भाष्यविवरणसंगतिमालाषडर्थसंक्षेपश्रुतप्रकाशिकातत्त्वरत्नाकरप्रज्ञापरित्राण-

---

தீ3பிகோபஸம்ஹார விவரணம்

இந்த யதீந்த்3ரமததீ3பிகை—பல பூர்வாசார்ய க்3ரந்த2ங்களிலிருந்து ஸம்ப்ரதா3யார்த்த2ங்களைத் தொகுத்து எழுதப்பெற்றது. அந்த க்3ரந்த2ங்களாவன — (1) த்3ரமிட3பா4ஷ்யம். ப்3ரஹ்மநந்தி3 எனப்படும் டங்காசார்யரால் சா2ந்தோ3க்3யோபநிஷத்துக்கு எழுதப்பட்ட வாக்யரூபமான உரைக்கு த்3ரமிடா3சார்யர் என்னும் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த மஹரிஷியால் எழுதப்பட்ட பா4ஷ்யமாயிருப்பது இந்த த்3ரமிட3பா4ஷ்யம். (2) ந்யாயதத்வம். விஶிஷ்டாத்3வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ த3ர்ஶனத்தைத் தென்னாட்டில் பரப்பிய ப்ரத2மாசார்யரான நாத2முனிகளால் இயற்றப்பட்டது இது. (3) ஸித்3தி4த்ரயம். அவரது பேரரான யாமுநாசார்யரெனும் ஆளவந்தாரால் இயற்றப்பெற்ற, இன்றும் உள்ளவை ஆத்மஸித்3தி4, ஸம்வித்ஸித்3தி4, ஈஶ்வரஸித்3தி4 எனும் இம்மூன்று க்3ரந்த2ங்களும். த3ர்ஶநஸ்தா2பகரான எம்பெருமானாரால் அருளப்பெற்ற (4) ஸ்ரீபா4ஷ்யம், (5) வேதா3ந்ததீ3பம், (6) வேதா3ந்த ஸாரம், (7) வேதா3ர்த்த2ஸங்க்3ரஹம், (8) எம்பெருமானார் ஶிஷ்யரான சோமாசியாண்டான் (ஸோமயாஜியாண்டான்) எனப்படும் ஸ்ரீராமமிஶ்ரர் ஸ்ரீபா4ஷ்யத்துக்கு உரையாயருளிய ஸ்ரீபா4ஷ்ய விவரணம். (9) ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் அருளிய ஸங்க3திமாலை.

॥ उपसंहारः ॥

५२३. श्रीमद्यामुनमुख्यपूर्वगुरवः यच्छीर्षसङ्गोज्ज्वलाः
यत्पादाम्बुजसङ्गमात्तविभवास्सर्वे परे देशिकाः ।

523. ஸ்ரீமத்3யாமுநாசார்யர் முதலான முன்புள்ள ஆசார்யர்கள் எவருடைய திருமுடிஸம்ப3ந்த4ம்பெற்று விளங்குகிறார்களோ, எவருடைய திருவடித்தாமரைத் தொடர்புபெற்று பின்புள்ள ஆசார்யர்கள் அனைவரும் சிறக்கின்றனரோ, அந்த ராமாநுஜ

प्रमेयसंग्रहन्यायकुलिशन्यायसुदर्शनमानयाथात्म्यनिर्णयन्यायसारतत्त्वदीप-
तत्त्वनिर्णयसर्वार्थसिद्धिन्यायपरिशुद्धिन्यायसिद्धाञ्जनपरमतभङ्गतत्त्वत्रयचुल-

---

(10) சோமாசியாண்டான் அருளிய ஷடர்த்த ஸங்க்ஷேபம். (11) ஶ்ருதப்ரகாஶிகை. பட்டர் வம்ஶஸ்தராய், எங்களாழ்வானுடைய ஶிஷ்யரான நடாதூரம்மாளின் ஶிஷ்யரான ஸுதர்ஶன பட்டர் அருளிய அத்புதமான ஸ்ரீபாஷ்ய வ்யாக்யானம் இது. (12) தத்வரத்நாகரம். கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான ஸ்ரீபராஶர பட்டர் அருளிச்செய்தது இது. (13) ப்ரஜ்ஞாபரித்ராணம். (14) ந்யாயஸுதர்ஶனம். இவையிரண்டும் வரதநாராயண பட்டாரகர் அருளியவை. (15) ப்ரமேயஸங்க்ரஹம். எம்பெருமானார் ஶிஷ்யரான ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் என்னும் எங்களாழ்வான் அருளியது. (16) ந்யாயகுலிஶம். ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகருடைய ஆசார்யரான கிடாம்பி அப்புள்ளார் அருளியது. (17) மாநயாதாத்ம்ய நிர்ணயம். எம்பெருமானாரின் ஶிஷ்யரும், மருமகனுமான நடாதூராழ்வான் அருளியது. (18) ந்யாய ஸாரம் எனப்படும் தத்வஸாரம். (19) தத்வநிர்ணயம். நடாதூராழ்வானின் பேரரும், எங்களாழ்வானின் ஶிஷ்யருமான நடாதூரம்மாள் அருளியவை இவை. (20) தத்வதீபம். பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும், அவரது குமாரரான நாயனாராச்சான் பிள்ளைக்கும் ஶிஷ்யரான வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் அருளியது. இவ்வடமொழி நூலுக்கு மணிப்ரவாள நடையில் அமைந்த தீபப்ரகாஶம் என்னும் வ்யாக்யானத்தை அவரே அருளியிருக்கிறார். (21) தத்வமுக்தாகலாபமும் வ்யாக்யானமான ஸர்வார்த்தஸித்தியும், (22) ந்யாய பரிஶுத்தி, (23) ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனம். (24) பரமதபங்கம். (25) தத்வத்ரய சுளகம். இந்த ஐந்துக்ரந்தங்களும் ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகர் அருளி

तद्रामानुजसूक्तिरक्षककृतिश्रेष्ठप्रतिष्ठापित -
न्यासाद्यागममौलिसूरिपदयोर्मालार्पितैषा कृतिः ॥

ருடைய ஸூக்திகளை ரக்ஷிக்கும் கிரந்தரத்னங்களாலே ஶரணாகதி மார்க்கத்தை நிலைநிறுத்திய ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடைய திருவடிகளிலே இந்நூலாகிற மாலை ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

कृततत्त्वत्रयनिरूपणतत्त्वत्रयतद्व्याख्यानचण्डमारुतवेदान्तविजयपाराशर्य - विजयादिपूर्वाचार्यप्रबन्धानुसारेण ज्ञातव्यार्थान् संगृह्य बालबोधनार्थं यतीन्द्रमतदीपिकाख्यशारीरकपरिभाषायामस्यामेतेऽर्थाः प्रतिपादिताः। अध्यात्मशास्त्राणां तत्त्वहितपुरुषार्थप्रतिपादकत्वात् तत्सारेऽस्मिन्नपि प्रकृतिजीवेश्वरपरिच्छेदैः तत्त्वस्य निरूपितत्वात्, बुद्धिपरिच्छेदे उपा-

யவை. (26) தத்வத்ரயநிரூபணம். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் குமாரரான நாயனாராச்சான்பிள்ளை அருளிய தத்வத்ரயவிவரண மாகவோ, அவரது ஶிஷ்யரான வாதிகேஸரிஜீயர் அருளிய தத்வநிரூபணமாகவோ இது இருக்கலாம். (27) தத்வத்ரயம். பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளியது. (28) அதன் வ்யாக்₂யானம். மாமுனிகள் அருளியது. (29) சண்ட₃மாருதம். (30) வேத₃ாந்த விஜயம், (31) பாராஶர்யவிஜயம். இந்த மூன்று க்₃ரந்த₂ங்களும் இந்த யதீந்த்₃ரமததீ₃பிகாகாரரின் ஆசார்யரான மஹாசார்யர் என்னும் தொட்டயாசார்யர் அருளியவை. இத்தனை பூர்வா சார்ய க்₃ரந்த₂ங்களையும் அநுஸரித்து, தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அர்த்த₂ங்களைச் சுருக்கமாக எளியவர்களும் அறிந்து கொள்வதற்காக — யதீந்த்₃ரமததீ₃பிகை என்னும் இந்த ஶாரீரக பரிபா₄ஷா க்₃ரந்த₂த்தில் இந்த அர்த்த₂ங்கள் விளக்கப்பட்டன. வேத₃ாந்த ஶாஸ்த்ரங்கள் தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்த₂ம் என்னும் மூன்றையும் விளக்குகின்றவையாகையால், அவற்றின் ஸாரமான இந்நூலிலும் அம்மூன்றும் விவரிக்கப்பட்டன. எப்படி? எனில்: ப்ரக்ருதி ஜீவ ஈஶ்வர பரிச்சே₂த₃ங்களில் தத்வத்ரயங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கையால் தத்வம் சொல்

५२४. सोऽयं श्रीभगवान् दयापरवशस्तत्प्राप्तसत्तास्थिति-
व्यापारेण तदेकदास्यरससत्सम्पत्तिभाजा मया।

524. ஸர்வஸ்வாமியாய், கருணைபரவசனான எம்பெருமான்— தன்னாலுண்டான ஸத்தாஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளையுடையவனும், தன் விஷயமான அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வ நற்செல்வம் நிரம்பி யவனுமான என்னைக்கொண்டு, தன்னை ஆராதி₄த்துக்கொள்

यस्य निरूपणात्, नित्यविभूतिपरिच्छेदे ईश्वरपरिच्छेदे च पुरुषार्थस्य निरूपणाच्च तत्त्वोपायपुरुषार्था निरूपिता इति निरवद्यम्॥ २४८॥

एकं तत्त्वमिति प्रतिपादयन्ति सूरयः। आत्मानात्मेति द्वेधा विभज्य निरूपयन्ति ऋषयः। श्रुत्यनुसारात् भोग्यभोक्तृनियन्तृरूपं तत्त्वत्रय-

---

லப்பட்டது. பு₃த்₃தி₄பரிச்சே₂த₃த்தில் பு₃த்₃தி₄யின் (த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞானத்தின்) வகைகளான ப₄க்தி ப்ரபத்திகளாகிற மோக்ஷோ பாயங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டனவாகையால் ஹிதமும் சொல்லப் பட்டது. நித்யவிபூ₄தி பரிச்சே₂த₃த்திலும் ஈஶ்வரபரிச்சே₂த₃த் திலும் பரமபத₃த்தையடைந்து எம்பெருமானை அநுப₄வித்துக் கைங்கர்யம் செய்வதாகிற புருஷார்த்த₂ம் விளக்கப்பட்டதா கையால் புருஷார்த்த₂மும் சொல்லப்பட்டது. ஆக, தத்வஹித புருஷார்த்த₂ங்கள் குறைவற இந்நூலில் விவரிக்கப்பட்டன. 248.

விவக்ஷாபே₄த₃த்தாலே (ஒவ்வொரு கோணத்தில் பார்க் கையாலே) தத்வங்களை ஜ்ஞானிகள் பலவாறாகப் பிரிக்கின்ற னர். எப்படியெனில்: சேதநாசேதந விஶிஷ்டனான ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவனே உண்மைப் பொருளாகையாலே தத் வம் ஒன்றே என்று ஜ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். ஜீவேஶ்வரர் களை ஆத்ம கோடியிலும், அசேதநத்தை அநாத்மகோடியி லும் கொண்டு இரண்டு வகையாகப் பிரித்து நிரூபிக்கிறார்கள் ரிஷிகள். "*போ₄க்தா போ₄க்₃யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா*" என்னும் ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்தை அநுஸரித்து, அநுப₄ விக்கப்படுவதாகிற அசேதநப் பொருள், அதை அநுப₄விக் கும் ஜீவன், இவையிரண்டையும் நியமிக்கும் ஈஶ்வரன் என்று தத்வங்களை மூன்றாகப் பிரிக்கின்றனர் ஆசார்யர்கள். (1) ஶரீர ஸம்ப₃ந்த₄ம் முதலான தாழ்ந்தது, (2) அதைப் போக்கடிப்

स्वार्चामात्रफलाय स्वपकरणैस्स्वीयैस्स्वशेषां स्वयं
शेषी कारितवानिमां कृतिमिह स्वस्मै स्वसंप्रीतये॥

ஞம் பொருட்டு, தன்னுடையதான நல்ல உபகரணங்களாலே தன் உகப்பின்பொருட்டு, தனக்குப் பெருமையை விளைக்கும் இந்நூலைத் தனக்காகத் தானே செய்துகொண்டான்.

मिति प्रतिपादयन्त्याचार्याः। हेयम्, तस्य निवर्तकम्; उपादेयम्, तस्योपाय इति चतुर्धा विभज्यानुसंदधते केचिदाचार्याः। प्राप्यम्, प्राप्ता, उपायः, फलम्, विरोधीति पञ्चधा कथयन्त्यपरे देशिकाः। अर्थपञ्चकमेव सम्बन्धेन साकं षोढा परिगणय्य वर्णयन्त्यन्ये गुरवः। तेषां तत्तद्विभाजकधर्मपुरस्कारेण तथोपन्यासो नार्थभेदक इति सर्वमवदातम्॥ वस्तुतस्तु, वेदान्तानां चिदचिद्विशिष्टाद्वैतं तत्त्वमेकमेव

பது, (3) ப4க3வத3நுப4வம் முதலான கைக்கொள்ளத்தக்கது, (4) அதை அடைவதற்கு உபாயம் என்று நாலுவகையாகப் பிரித்து அநுஸந்தி4க்கிறார்கள் சில ஆசார்யர்கள். (1) ப்ராப்யமான ப்3ரஹ்மஸ்வரூபம், (2) ப்ராப்தாவான ஜீவஸ்வரூபம், (3) ப்ராப்திக்கு உபாயம், (4) ப்ராப்தி ப2லம், (5) ப்ராப்தி விரோதி4 என்று ஐந்து வகையாகப் பிரித்து அருளிச்செய்கிறார்கள் மற்றும் சில ஆசார்யர்கள். இந்த அர்த்த2பஞ்சகத்தோடு ஜீவபரஸம்ப3ந்த4த்தையும் சேர்த்து ஆறுகக் கணக்கிடுகிறார்கள் வேறு சில ஆசார்யர்கள். ஒவ்வொரு பிரிக்கும் த4ர்மங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆசார்யர்கள் இப்படிப்பிரித்துக் கணக்கிடுகிறார்களாகையாலே இவர்களிடையே முரண்பாடில்லாமையால் எக்குறையுமில்லை. உண்மையில், சேதநாசேதநங்களோடு கூடியதாய், ஒன்றுயிருக்கும் ப்3ரஹ்மமே உண்மைப் பொருள் என்பதே வேத3ாந்தங்களின் கருத்தாகும். ஆகையாலேயே சேதநாசேதநங்களோடு கூடிய ப்3ரஹ்மம் ஒன்றே

५२५. जयशरदि वसन्ततौ निजजनिसफलत्वकांक्षिणाऽनेन।
श्रीवासेन कृतेयं कृतिराचन्द्रार्कतारकं जीयात्॥

॥ इति श्रीकोलियालं श्रीनिवासाचार्यविरचिता
श्रीसन्मतकारिकावली समाप्ता॥

॥ श्रीरस्तु॥

525. தம் ஜன்மஸாப2ல்யத்தை விரும்பிய ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் ஜய வருஷம் வஸந்த ருதுவிலே இயற்றப்பட்ட இந்நூல் சந்திரசூரியநக்ஷத்ரங்களுள்ளவரையில் வாழக்கடவது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி த2ாஸனுல் இயற்றப்பெற்ற
ஸன்மதகாரிகாவளீ விவரணம் முற்றிற்று

ब्रह्मेति तात्पर्यम्। अत एव चिदचिद्विशिष्टं ब्रह्मैक(मेवेति)मिति मत्वा भगवान् बादरायणः * अथातो ब्रह्मजिज्ञासा इत्युपक्रम्य तदेव सप्रकारं निरूपितवान्। अतः चिदचिद्विशिष्टो ब्रह्मशब्दवाच्यो विष्ण्वाख्यः परवासुदेवो नारायण एवैकं तत्त्वमिति विशिष्टाद्वैतवादिनां दर्शनमिति सिद्धम् ॥ २४९ ॥

इति विविधविचित्रं मानमेयप्रकाशं
घनगुरुवरदासेनोक्तमादाय शास्त्रात्।
यतिपतिमतदीपं वेदवेदान्तसारं
स भवति मतिमान्यस्सत्कटाक्षैकलक्ष्यः ॥ २५० ॥

इति श्रीवाधूलकुलतिलक - श्रीमन्महाचार्यस्य प्रथमदासेन श्रीवेङ्कटगिरिनाथ-पदकमलसेवापरायण - स्वामिपुष्करिणी - श्रीगोविन्दार्यसूनुना श्रीनिवासदासेन विरचिता यतीन्द्रमतदीपिकाख्या विशिष्टाद्वैतशारीरकपरिभाषा समाप्ता ॥

உண்மைப்பொருள் என்னும் கருத்தாலே, ப₄க₃வான் பா₃த₃ராயணராகிற வேத₃வ்யாஸர் "அத₂ாதோ ப்₃ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்று ப்₃ரஹ்மத்தை விசாரிப்பதாகத் தமது ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்தைத் தொடங்கி, அதையே ஸாத₄னம், ப₂லன் முதலான ப்ரகாரங்களோடு பரிபூர்ணமாக நிருபித்தருளினர். ஆகையால், சேதநாசேதந விஶிஷ்டனாய், ப்₃ரஹ்மம் விஷ்ணு எனப்படுபவனை பரவாஸுதே₃வனை நாராயணன் ஒருவனே உண்மைப் பொருள் என்பதே விஶிஷ்டாத்₃வைதிகளான நமது மதம் என்று தேறுகிறது. 249.

இவ்வண்ணமாக, வித₄வித₄மானதாய், ஆஶ்சர்யமானதாய், ப்ரமாணப்ரமேயங்களை ஶாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு வெளிப்படுத்துவதாய், வேத₃வேதா₃ந்தஸாரமாய், மஹாசார்ய ஶிஷ்யராலே செய்யப்பெற்றதான யதீந்த்₃ர மததீ₃பிகையாகிற இந்த விளக்கைக் கைக்கொண்டவன் அனைவராலும் கொண்டாடத் தக்க அறிவுடையவனாய், நல்லோர்களின் கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்ரபூ₄தனாய் ஆவான். 250.

ஸுத₃ர்ஶன பத்ராதி₄பனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி த₃ாஸனால்
இயற்றப்பெற்ற யதீந்த்₃ர மததீ₃பிகா விவரணம்
நிறைவுற்றது.

கைவல்ய ஸித்₃த₄ாஞ்ஜநம்

ந வாத₃ாத் நாபி ஸங்க₄ர்ஷாத் நாதி₄க்யாத் ந ச காமத: |
வக்ஷ்யாமி வசநம் ப்ராஜ்ஞா: யத₂ார்த்த₂ம் கு₃ருகௌ₃ரவாத்||

[அறிவாளிகளே! வாத₃ம் செய்யவேண்டும் என்னும் ஆசையாலோ, (பிறர்மீது) பொறுமையாலோ, (பிறரைக் காட்டிலும்) பெருமை பெறவேண்டுமென்றோ, மனம்போனபடியோ அடியேன் இங்குள்ள வார்த்தைகளை எழுதவில்லை; ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களிடமுள்ள கௌ₃ரவபு₃த்₃தி₄யாலேயே உண்மையான வார்த்தைகளை இங்கு எழுதுகிறேன்.]

1. எம்பெருமானுக்கு நித்யவிபூ₄தி, லீலாவிபூ₄தி (ஸம்ஸாரம்) என இரண்டு விபூ₄திகள் (செல்வங்கள்) உண்டு. இரண்டுமே அநாதி₃காலமாய் இருந்து வருபவை. மேல்வரும் அநந்த காலத்திலும் இருக்கப்போகின்றவை. நித்யவிபூ₄தி ஶுத்₃த₄ஸத்வமயமானது. இதில் என்றும் ஸம்ஸார ஸம்ப₃ந்த₄மேயில்லாத நித்யர்கள் என்றும், ஒரு காலத்தில் ஸம்ஸாரஸம்ப₃ந்த₄ம் பெற்றிருந்து அதிலிருந்து விடுபட்ட முக்தர்கள் என்றும் இருவகைப்பட்ட ஜீவர்கள் வாழ்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வகையினரும் கணக்கற்றவர்கள். நித்யவிபூ₄தி—மேலேயும் பக்கங்களிலேயும் எல்லையற்றதாகவும், கீழே லீலாவிபூ₄தியை எல்லையாகக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. லீலாவிபூ₄தி—கீழேயும் பக்கங்களிலேயும் எல்லையற்றதாகவும், மேலே நித்யவிபூ₄தியை எல்லையாகக் கொண்டதாகவும் உள்ளது.

2. மூலப்ரக்ருதியும், அதன் விகாரங்களும் அடங்கியதாய், ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் எனும் முக்குணமயமானதான லீலாவிபூ₄தியில் கணக்கற்ற ஜீவர்கள் ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றிய ஶரீரங்களில் அநாதி₃காலமாகக் கட்டுண்டு கிடக்கையாலே ப₃த்₃த₄ர்கள் எனப்படுகிறார்கள். நித்யமுக்தர்களுக்கும், இந்த ப₃த்₃த₄ர்களுக்கும் ஸ்வரூபத்தில் வாசியில்லை. ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமும் இயற்கையில் அணுவாய், ஜ்ஞாநாநந்த₃ஸ்வரூபமாய், எல்லையற்ற ஞானத்தை த₄ர்மமாகக் கொண்டதாயிருப்பது. நித்யமுக்தர்களுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄மில்லாமையால் ஜ்ஞாநாநந்த₃ஸ்வரூபமும் எப்போதும் பிரகாஶிக்கிறது; ஞானமும் ஸர்வவ்யாபியாயுள்ளது. ப₃த்₃த₄ர்களுக்கு அந்த ஸம்ப₃ந்த₄மிருக்கையால் ஜ்ஞாநாநந்த₃ ஸ்வரூபமும் தெளிவாகப் பிரகாஶிப்பதில்லை; ஞானமும் மிகச்சுருங்கி

யிருக்கிறது. நித்யவிபூ₄தியில் நித்யமுக்தர்களை அநுப₄வித்து பே₄ாக₂ ரஸம் கொண்டாடும் (இன்புறும்) எம்பெருமான், லீலாவிபூ₄தியில் ப₃த்₃த₄ர்களை ஒவ்வொரு ஶரீரத்தோடு படைத்து, அளித்து, அழித்து, முக்தியளித்து லீலாரஸம் கொண்டாடுவதற்காகவே இப்படிக் கணக்கற்ற ஜீவர்களை ப்ரக்ருதியால் அநாதி₃காலமாகக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கிருன் என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் முழங்குகின்றன.

3. இப்படி ப₃த்₃த₄ஜீவர்களைக்கொண்டு லீலாரஸம் அநுப₄விக்கும்போது, தனக்குக் குற்றங்கள் வராமலிருப்பதற்காக, இந்த ஜீவர்கள் முற்பிறவிகளில் செய்த கர்மங்களுக்கு அநுகு₃ணமாகவே இவர்களுக்கு இவ்வுலகப் ப₂லன்களை அளிப்பது என்னும் நியமத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிருன் எம்பெருமான். ஜீவன் ஒவ்வொரு கர்மத்தைப் புரியும்போதும், முதன்முதலில் ஒரு ப்ராக்ருத விஷயத்தைப்பற்றி ஜ்ஞாநம், இச்சை₂ அல்லது த்₃வேஷம், ப்ரயத்நம் அல்லது நிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. அப்போது இவர்களுக்குப் பரிபூர்ணமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அநாதி₃காலமாக அளித்திருக்கிருனுகையால், பிறகு அக்கர்மாநுகு₃ணமாகப் ப₂லனளிக்கும்போது எம்பெருமானுக்கு வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம்) நைர்க்₄ருண்யம் (கருணையின்மை) எனும் தே₃ாஷங்கள் ஏற்படுவதில்லை. இவ்விஷயம் ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்தில் (2-3-6) பராயத்தாதி₄கரணத்திலும், அதன் ஶ்ரீப₄ாஷ்யம் முதலானவற்றிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

4. இப்படி ப₃த்₃த₄ஜீவனை அநாதி₃காலமாக ஸ்வாதந்த்ர்ய பு₃த்₃தி₄யுள்ளவனுக்வே அமைத்து, அவன் பள்ளமடையாக ஈடுபடும் ஶப்₃தா₃ாதி₃விஷயங்களோடு அவனைப் பழகவிட்டு, அதுகாரணமாக சங்கிலித் தொடர்போலே வரும் அஜ்ஞாநம், கர்மம், வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ம் முதலியவற்றில் உழலுமவனுக்கி லீலாரஸம் அநுப₄வித்தபோதிலும், இந்த ப₃த்₃த₄ஜீவனும், நித்யனையும் முக்தனையும்போலே தனக்குப் பிள்ளையாகவும், ரக்ஷ்யமாகவும், ஶேஷமாகவும், ப₄ார்யையாகவும், உடைமையாகவும், த₄ரிக்கப்படுபவனுகவும், ஶரீரமாகவும், தன்னை அறியவேண்டியவனுகவுமிருக்கையாலே, இவனுக்கு மோக்ஷமருளி, இவனை நித்யமுக்தர்களைப் போலே தான் பெற்று அநுப₄விக்க விரும்பி, அதற்காக ஸ்ருஷ்டி, ஸ்தி₂தி, ஸம்ஹாரம், ஶாஸ்த்ரப்ரதா₃நம், அவதாரம் முதலான பெருமுயற்சிகளைச் செய்பவனுகவுமிருக்கிருன் எம்பெருமான் என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் முழங்குகின்றன.

5. இப்படி ஸர்வேஶ்வரன் முயற்சிசெய்யும்போது, தனக்கு வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யங்கள் ஏற்படாமைக்கும், ஶாஸ்த்ரங்களில்

உள்ள விதி₄நிஷேத₄ங்கள் வீணுகாமைக்கும் — சேதநனுக்குத் தான் அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்ய பு₃த்₃தி₄யாலே ஒவ்வொரு ப்ராக்ருத விஷயங்களில் அவனுக்கு ஏற்படும் ஜ்ஞாந இச்சா₂ த்₃வேஷங்களாகிற ப்ரதிபத்தியையும், அதற்கு அநுகு₃ணமாக ப்ராக்ருத விஷயங்களைப் பெறுவதற்கோ, விலக்குவதற்கோ செய்யும் முதல் ப்ரவ்ருத்திகளும், நிவ்ருத்திகளுமாகிற புண்யபாபங்களையும், அல்லது 'ப்ராக்ருதமல்லாத தன் ஶுத்₃த₄ாத்மஸ்வரூபத்தையோ, பரமாத்மாவையோ பெற்று அநுப₄விக்கையாகிற இருவகை மோக்ஷங்களில் ஒன்றைப்பெற்று அநுப₄விக்கவேணும்' என்னும் ப்ரதிபத்தியையும், அதற்கு அநுகு₃ணமாக ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி₄க்கப்பட்ட ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நங்களில் முதல் முயற்சியையும் எதிர்பார்த்தே எம்பெருமான் முயற்சி செய்கிருன் என்னும் விஷயம் — "வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் ததா₂ ஹி த₃ர்ஶயதி" [ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-34] [(தே₃வாதி₃ ஜீவர்களுடைய கர்மத்தை) எதிர்பார்த்தே விஷம (ஏற்றத் தாழ்வுள்ள) ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வதால், அந்த ஸ்ருஷ்டியினுல் ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்யம் என்னும் பக்ஷபாதமும், நைர்க்₄ருண்யம் எனும் கருணையின்மையும் ஏற்படமாட்டாது. ஶ்ருதியும் இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறதன்றே.] "க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹித ப்ரதிஷித்₃தா₄வையர்த்₂யாதி₃ப்₄ய:" [ப்₃ரஹ்மஸூரம் 2-3-41] [(எல்லாச் செயல்களிலும்) ஜீவனுல் செய்யப்பட்ட (முதல்) முயற்சியை எதிர்பார்த்தே (பரமாத்மா அம்முயற்சியை அநுமதித்து அக்காரியத்தைச் செய்விக்கிருன்.) (இப்படிக் கொண்டால்தான் ப்ராக்ருத ப₂லன்களைக் குறித்தும், மோக்ஷத்தைக் குறித்தும் ஶாஸ்த்ரங்களில் உள்ள) விதி₄நிஷேத₄ங்கள் வீணுகாமலிருக்குமாகையால்] என்னும் ப்₃ரஹ்மஸூத்ரங்களில் தெளிவாக்கப்பட்டது.

6. ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஏற்படும் ப்ரதிபத்திகளைக் கொண்டு சேதனன் மனம்போனபடி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் செய்து ஆத்மநாஶத்தை அடைந்துவிடக்கூடாதென்னும் பரமகருணையாலேயே எம்பெருமான் அந்தந்த ப்ரதிபத்திகளையே பற்றுசாகக் கொண்டு இவனை நல்வழிப்படுத்துவதற்காக அந்தந்த ப்ரதிபத்திகளுக்கு அநுகு₃ணமான விதி₄நிஷேத₄ங்களை ஶாஸ்த்ரங்களில் செய்து வைத்திருக்கிருன் என்பது நம் ஆசார்யர்கள் கண்ட முடிவாகும். இம்முறையில் ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸமின்மையாகிற நாஸ்திக ப்ரதிபத்தியுள்ளவனை ஆஸ்திக ப்ரதிபத்தியுள்ளவனுக்குவதற்காக, அவன் விரும்பும் ஶத்ருவிநாஶத்தை எளிதில் ஸாதி₄ப்பதற்கு வேத₃த்தில் ஶ்யேநயாக₃த்தை விதி₄த்திருக்கிருன். ஆஸ்திக ப்ரதிபத்தி ஏற்பட்ட

பின்பும் தே₃ஹாத்மாபி₄மாந ப்ரதிபத்தியோடிருக்கும் ஒருவனுக்கு, 'தே₃ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ஆத்மா' என்னும் ப்ரதிபத்தியை ஏற்படுத்துவதற்காக — பணம், பசு, மழை முதலான த்₃ருஷ்ட (கண்காணும்) ப₂லன்கள் பலவற்றை ஸாதி₄த்துத் தரும் யாக₃ங்களை விதி₄த்து, அவற்றின் ப₂லன் பெற்று ஜீவனுக்கு வேத₃த்தில் நம்பிக்கை ஏற்பட்ட பின்பு, ''ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க₃காமோ யஜேத'' [ஸ்வர்க்க₃த்தை விரும்புகிறவன் ஜ்யோதிஷ்டோம யாக₃த்தைச் செய்யக்கடவன்] என்று இந்த தே₃ஹத்தை விட்டுச் சென்று அடையும் ஸ்வர்க்க₃ஸாத₄னத்தை விதி₄க்கிறான். இப்படி ஸ்வர்க்க₃த்தையடைந்து, அதனிலும் சிறந்த சிவலோகம், சதுர்முக₂லோகம் முதலானவற்றையும் அடைந்தவனுக்கு முன்பிருந்த தே₃ஹமே ஆத்மா என்னும் ப்ரதிபத்தி நீங்கி, 'தே₃ஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது ஆத்மா' என்னும் ப்ரதிபத்தி உறுதியாகிறது. அடுத்த படியாக, அல்பாஸ்தி₂ரமான இப்ப₂லன்களில் ப்ரதிபத்தியை மாற்றி, 'அநந்த ஸ்தி₂ரப₂லமான மோக்ஷத்தைப் பெற்று இன்புறவேணும்' என்னும் ப்ரதிபத்தியை விளைப்பதற்காகவே கேவலாத்மப்ராப்தி ஸாத₄னங்களும், ப₄க₃வத் ப்ராப்திஸாத₄னங்களும் எம்பெருமானால் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி₄க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து தாழ்ந்த விஷயத்தை விரும்புகையாகிற தாழ்ந்த ப்ரதிபத்தியுடனிருக்கும் ஒருவனுடைய ப்ரதிபத்தியை உயர்த்துவதற்கு அநுகு₃ணமாகவே அந்தந்த விஷயங்களுக்கு ஸாத₄னங்களை எம்பெருமான் விதி₄த்திருக்கிறான் என விளங்குகிறது. அந்த ஸாத₄நஸ்வரூபங்களை ஆராய்ந்தாலும் இது தெளிவாகிறது. ஶ்யேநயாக₃த்திலுள்ள கடுமையான நியமங்களும், அந்த யாக₃த்தைக்கொண்டு ஶத்ருவைக் கொன்றவனுக்கு நரகாநுப₄வம் ஏற்படும் என்று காட்டி, அதைத் தவிர்ப்பதற்குக் கடுமையான ப்ராயஶ்சித்தங்களை விதி₄த்திருப்பதும்— இவனுடைய நாஸ்திகபு₃த்₃தி₄ காரணமாக ஏற்பட்ட க்ரூரப்ரதிபத்தி தொலைந்து ஆஸ்திக ப்ரதிபத்தி ஏற்படவே என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இதே ரீதியில், வேத₃த்தில் ஒவ்வொரு ப்ராக்ருத ப₂லனுக்காக எம்பெருமானால் விதி₄க்கப்பட்டிருக்கும் ஸாத₄னங்களும், மோக்ஷார்த்த₂மாக விதி₄க்கப்பட்டிருக்கும் ஸாத₄னங்களும் — இவனுடைய ஸ்வார்த்த₂தா ப்ரதிபத்தியை (சுயநல மனப்பான்மையை) படிப்படியாகக் குறைத்து, கடைசியில் இவனை ஸ்வார்த்த₂தாலேஶ க₃ந்த₄மும் இல்லாத பரார்த்த₂ப்ரதிபத்தியே வடிவெடுத்த ஞானியாக்கி, இவனுக்கு நிர்ஹேதுகமாகப் பரார்த்த₂ாநுப₄வ கைங்கர்ய ரூபமான பரமமோக்ஷமருளி, இவனைப்பெற்றுத் தான் அநுப₄விக்க

எம்பெருமான் இட்டிருக்கும் ஸஹேதுகப்படிக்கட்டுகளே என்று விவேகிகள் உய்த்துணரலாம். இவ்விஷயத்தையே — ''ஸுக்ருத க₃ரீயஸ்த்வேந ப்ரதிபத்திவைஶேஷ்யாத் உத்தரோத்தரம் அதி₄க தம:'' [7-16] ''ஸுக்ருததாரதம்யேந ச ப்ரதிபத்திவைஶேஷ்யாத்'' [8-ம் அத்தியாய அவதாரிகை] என்ற இரண்டு இடங்களிலும் புண்யம் மிகுதியாவதால் உபாஸகனுடைய ப்ரதிபத்தி சிறப்படைகிறது என்று கூறுவதன்மூலம் பா₄ஷ்யகாரர் உணர்த்தியருளினர்.

7. நம் த₃ர்ஶனத்தில் உண்மைப் பொருள்கள் கணக்கற்றவையானுலும் அசித், சித், ஈஶ்வரன் என்று அவை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதுபோலவே, புருஷார்த்த₂ங்களும் கணக்கற்றவையாகிலும், அசித₃நுப₄வமாகிற ஐஶ்வர்யம் என்றும், அசித்தினின்றும் நீங்கிய ஆத்மமாத்ராநுப₄வமாகிற கைவல்யம் என்றும், ஈஶ்வராநுப₄வமாகிற பரமமோக்ஷம் என்றும் மூன்றுவகையாகக்காட்டப் பட்டுள்ளன. இவற்றில் அசித₃நுப₄வமாகிற ஐஶ்வர்யாநுப₄வத்தில்— தே₃ஹத்தோடு சேர்ந்த தன் ஆத்மா, பெண்டு பிள்ளைகள், உற்றார் உறவினர் முதலான அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாக்களைப் பற்றிய ஆத்மாநுப₄வங்களும் கலந்தேயிருந்தாலும், ப்ராதா₄ந்யத்தைப்பற்ற அது அசித₃நுப₄வம் எனப்படுகிறது. அவ்வண்ணமே ஈஶ்வராநுப₄வத்தில் சித₃சித்துக்களின் அநுப₄வம் ஈஶ்வரனுடைய விபூ₄திகள் (செல்வங்கள்) என்னும் ஆகாரத்தில் கலந்திருந்தபோதிலும், ப்ராதா₄ந்யத்தைப் பற்ற அது ஈஶ்வராநுப₄வம் எனப்படுகிறது. சித்தின் அநுப₄வமாகிற கைவல்யமோவெனில், அசித்தின் அநுப₄வமோ, ஈஶ்வரனின் அநுப₄வமோ அடியோடு இல்லாததாயிருக்கையாலேயே கைவல்யாநுப₄வம் என்றும், கேவலாத்மாநுப₄வம் என்றும் நமது பூர்வாசார்யர்களால் அழைக்கப்பட்டது. ஸூக்ஷ்மஶரீரமும் கழிந்தபின்பே அசித்தின் அநுப₄வத்தோடு கலசாத இக்கேவலாத்மாநுப₄வம் ஏற்படமுடியுமாகையாலேயே, விரஜாதரணத்தின்மூலம் ஸூக்ஷ்மஶரீரம் கழிந்தபின்பு நித்யவிபூ₄தியில் ஏற்படும் மோக்ஷாநுப₄வமே இது என்று கைவல்யஶப்₃த₃த்திலிருந்தே விளங்குகிறது. ஶாஸ்த்ரங்களிலும், நிக₄ண்டுக்களிலும் கைவல்யஶப்₃த₃ம் மோக்ஷத்தைக்குறித்தே பிரயோகி₃க்கப்பட்டிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. ப₄க₃வத₃நுப₄வலேஶமுமற்ற ஆத்மமாத்ராநுப₄வமே கைவல்யம் எனப்படுகிறதாகையாலே, ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தை உடையவனாக எம்பெருமானரால் ஸ்ரீ பா₄ஷ்ய கீ₃தாபா₄ஷ்யங்களிலும், முதலியாண்டானால் ''கண்கள் சிவந்து'' பாசுரங்களிலும் காட்டப்பெற்ற பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னாயிருக்கமுடியாது என்பதும்

கைவல்யஶப்₃த₃த்தை ஆராய்ந்தாலே விளங்கும். இவ்விரு விஷயங்களையும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி வசனங்களையும், ஆழ்வார்கள். ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையும், அவற்றுக்கு அநுகு₃ணமான யுக்திகளையும் காட்டி நிரூபிக்கிறோம் இனி.

1. ஶ்ருதி ஸ்வாரஸ்யம்

8. சா₂ந்தோ₃க்₃ய உபநிஷத்தில் மூன்று ப்ரகரணங்களில் ஆத்ம த₃ர்ஶநம் கூறப்படுகிறது.(1)ஐந்தாவது ப்ரபாட₂கத்திலுள்ள பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாப்ரகரணம் முதலாவது. (2) ஏழாவது ப்ரபாட₂கத்திலுள்ள ப்ராணனெனப்படும் ஜீவனின்உபாஸநத்தைச் சொல்லும் ப்ரகரணம் இரண்டாவது. (3) எட்டாவது ப்ரபாட₂கத்தில் உள்ள த₃ஹரவித்₃யா ப்ரகரணத்தில்,ஏழாவது க₂ண்ட₃ந்தொடங்கிப் படி₂க்கப்படும் ப்ரஜாபதி வாக்யம் மூன்றாவது. இவற்றில் மூன்றாவது ப்ரகரணத்தில் உள்ள ஆத்₃மத₃ர்ஶனம் பரமாத்மோபாஸனத்திற்கு அங்க₃மானது என்று கீ₃தை மூன்றும் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகாபா₄ஷ்யத்திலும், கீ₃தை (8-23, 24) அவதாரிகாபா₄ஷ்யத்திலும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. முதல் ப்ரகரணமான ஐந்தாவது ப்ரபாட₂கத்தில் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂னுக்கு '' ஸ ஏநாந் ப்₃ரஹ்ம க₃மயதி '' என்று ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் ப₂லமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே, இவன் ப்₃ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவன் என்று கார்யாதி₄கரண [4-3-5] ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்திலும், கீதை (8-23, 24) அவதாரிகாபா₄ஷ்யத்திலும் நிரூபித்து, '' உபாஸித்தபடியேதான் ப₂லன் கிடைக்கும் '' என்னும் தத்க்ரதுந்யாயத்தைக்கொண்டும் பா₄ஷ்யகாரர் இதைநிலை நாட்டியருளுகையாலே இவன் கேவலாத்மாநுப₄வத்தை ப்ராப்யமாகக் கொண்ட கேவலாத்மோபாஸகனாகமுடியாது. [இவ்விஷயம் நமது கீ₃தா (8-வது அத்தியாயம்) வ்யாக்₂யானத்தில் 265-280 பக்கங்களில் அசைக்கமுடியாதபடி ஸ்தா₂பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.] இனி, இரண்டாவது ப்ரகரணமான ஏழாவது ப்ரபாட₂கத்தில் படி₂க்கப்படும் ஆத்ம த₃ர்ஶநம் எத்தகையது என்று ஊன்றிப் பார்க்கவேண்டும். அதில் முதல் க₂ண்ட₃த்திலிருந்து தொடங்கிப் பதினாலாவது க₂ண்ட₃மீறாக முறையே (1) நாம (2) வாக் (3) மனம் (4) ஸங்கல்பம் (5) சித்தம் (6) த்₄யாநம் (7) விஜ்ஞாநம் (8) ப₃லம் (9) அந்நம் (10) அப்புக்கள்(நீர்) (11) தேஜஸ்(தீ) (12) ஆகாஶம் (13) ஸ்மரம் (நினைத்தல்) (14) ஆசை (ப₂லத்தில் விருப்பம்) என்னும் பதினாலு அசேதனப்பொருள்களிடத்திலும் ப்₃ரஹ்மம் என்னும் பு₃த்₃தி₄யை ஏறிட்டு உபாஸிக்கும்படி கூறி, அந்தந்த உபாஸனங்களுக்குப் படிப்படியாக மேலான இவ்வுலகப்ப₂லன்கள் பயனாகக்

கூறப்பட்டன. அடுத்ததான பதினைந்தாவது க₂ண்ட₃த்தில் அசேதனப்பொருள்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ப்ராணன் என்று படி₂க்கப்படும் ஜீவனைப்பற்றிய உபாஸனம் ஓதப்படுகிறது. அதில் இரண்டாவது மூன்றாவது மந்திரங்களில் ''ப்ராணன் உள்ளிருக்கும் போது பிதா, மாதா முதலானுரைக் கடுமையாகப் பேசினாலே, அவனைக் குறித்து, 'பித்ருஹத்தி செய்தவன், மாத்ருஹத்தி செய்தவன்' முதலான அபவாத₃ங்களை உலகம் கூறுகிறது. அதே பிதா, மாதா முதலானுருடைய ஶரீரங்களிலிருந்து ப்ராணன் வெளிக்கிளம்பியபின், அந்த தே₃ஹத்தை ஶூலத்தில் ஏற்றுவதாலோ, எரிப்பதாலோ கூடப் பித்ருஹத்தி மாத்ருஹத்தி முதலான தோ₃ஷங்கள் ஏற்படுவதில்லை'' என்கையால் இங்கு ப்ராணன் எனப்படுவது தே₃ஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவன் என உணர்த்தப்பட்டது. அதனாலேயே பூ₄மாதி₄கரணத்தில் ''பூ₄மா ஸம்ப்ரஸாத₃ாத₃தி₄ உபதே₃ஶாத்'' [1-3-7] என்று ப்ராணன் எனப்படுபவன் ஸம்ப்ரஸாத₃ன் எனப்படும் ஜீவனே என்று ஸூத்ரகாரரும், ''ப்ரத்யகா₃த்மந ஊர்த்₄வம் உபதே₃ஶாத்'' என்று அவன் ப்ரத்யகா₃த்மாவே என அங்கு உரையிட்ட வ்ருத்திகாரரான போ₃தா₄யனரும் தெளிவாக உரைத்தனர். அந்தப் பதினைந்தாவது க₂ண்ட₃த்தில் நாலாவது மந்திரத்தில் ''ஸ வா ஏஷ ஏவம் பஶ்யந் ஏவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந் அதிவாதீ₃ ப₄வதி'' [இந்த ப்ரத்யகா₃த்மாவை இவ்வண்ணமாக மனனம்செய்து, உபாஸநம் செய்து, நேரே காண்பவன் அதிவாதி₃யாகிறான்.] என்று இந்த ப்ரகரணத்தில் படி₂க்கப்பட்ட ஆத்மோபாஸகனுக்கு அதிவாதி₃த்வம் ஓதப்பட்டு, ''தஞ்சேத் ப்₃ரூயு: அதிவாத்₃யஸீதி, அதிவாத்₃யஸ்மீதி ப்₃ரூயாத் ந அபஹ்நுவீத'' [அவனை 'நீ அதிவாதி₃யாயிருக்கிறாய்' என்று அறிவாளிகள் கூறினால், 'ஆம்; அதிவாதி₃யாயிருக்கிறேன்' என்று கூறவேண்டுமேயொழிய அதை மறைக்கலாகாது] என்று வலியுறுத்தவும்பட்டது. அடுத்ததான பதினாறாவது க₂ண்ட₃த்தின் தொடக்கத்தில் ''ஏஷ து வா அதிவத₃தி யஸ் ஸத்யேந அதிவத₃தி'' [எவன் ஸத்யம் எனப்படும் பரமாத்மாவைக்கொண்டு அதிவாத₃ம் செய்கிறானோ, அவனே உண்மையான அதிவாதி₃யாகிறான்] என்று ஓதப்பட்டது. இதிலிருந்து — பரமாத்மாநுப₄வரூபமான மோக்ஷமாகிற மிகவுயர்ந்த ப₂லனைப் பெற உபாஸிப்பவனே 'அதிவாதீ₃' எனத்தக்கவன் என்றும், பதினைந்தாவது க₂ண்ட₃த்தில் அசேதனப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவஸ்வரூபத்தை அநுப₄விப்பதற்காக உபாஸிப்பவன் பெறும் ப₂லனான ஜீவாநுப₄வம் தாழ்ந்ததாயிருப்பதையிட்டு அவன் ப்₃ரஹ்மோபாஸகனைவிடத் தாழ்ந்தவனாகிறான் என்

றும். ஆனாலும் அவன் பெறும் ப₂லனும் முன் சொல்லப்பட்ட அசிது₃பாஸநபலன்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மோக்ஷமாயிருப்ப தால் அவற்றை உபாஸிப்பவர்களுக்கு இல்லாததாய், பரமாத்மோ பாஸகனுக்கு உள்ள அதிவாதி₃த்வம் இவனுக்கும் ஒரு வகையில் உண்டு என்றும் விளங்குகிறது. ஆக, சா₂ந்தோ₃க்₃ய உபநிஷத்தில் ஏழாவது ப்ரபாட₂கத்தில் படி₂க்கப்படும் கேவலஜீவோபாஸகன் பெறும் ப₂லனாகிற கேவலாத்மாநுப₄வம் முக்தியே என இதிலிருந்து விளங்குகிறது. பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னே கைவல்யநிஷ்ட₂ன் என்று கொள்வார்க்கு, ஶ்ருதி ஸூத்ர பா₄ஷ்யங்களில் அவனுக்கு ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தைக் கூறியிருப்பது ஒட்டாது. 'கைவல்யம் முக்தியல்ல' என்பார்க்கு இங்கு கேவலாத்மோபாஸகனை அதிவாதி₃ யாகப் படி₂த்து வலியுறுத்தியிருப்பது ஒட்டாது.

9. நாராயணோபநிஷத்தில் அத₂ர்வஶிரஸ்ஸில், "அகார உகார மகார இதி, தானேகதா₄ ஸமப₄ரத் ததே₃தவோ₃மிதி । யமுக்த்வா முச்யதே யோகீ₃ ஜந்மஸம்ஸாரப₃ந்த₄நாத் ॥" [அகாரம், உகாரம், மகாரம் என்னும் (மூன்று வேத₃ங்களின் ஸாரமான) மூன்று எழுத்துக்களை ப்ரஜாபதி ஒன்று கூட்டினார். அதுவே 'ஓங்காரம்'. ஆயிற்று. இதை உச்சரித்து உபாஸிப்பவன் ஜந்மஸம்ஸாரக்கட்டி லிருந்து விடுபடுகிறான்.] என்று ஓங்காரமாத்ரோபாஸகனுக்கு ஜந்ம ஸம்ஸாரக் கட்டிலிருந்து விடுதலையை மாத்திரம் கூறி, அடுத்தபடி யாக, "ஓம் நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரோபாஸக: வைகுண்ட₂ பு₄வந(லோக)ம் க₃மிஷ்யதி" ["ஓம் நமோ நாராயணாய" என்னும் திருவஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தைக்கொண்டு உபாஸிப்பவன் வைகுண்ட₂ லோகத்தையே அடைகிறான்.] என்று ஓங்காரத்தை, மாத்திரங் கொண்டு உபாஸிப்பது என்னும் வரம்பில்லாமல் அதற்கு விவரண மான நம:ஶப்₃த₃த்தால் தன் ஆத்மாவில் நசை கழியப்பெற்று, நாராயணாய ஶப்₃த₃த்தால் ப₄க₃வத்₃ கு₃ணங்களிலும் கைங்கர்யத்தி லும் ப்ராப்யத்வபு₃த்₃தி₄ ஏற்பட்டு திருவஷ்டாக்ஷரம் முழுவதையுங் கொண்டு உபாஸிப்பவன் வைகுண்ட₂லோகத்தை அடைகிறான் என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து, முதல் வாக்யம் ஜராமரண மோக்ஷமடையும் கைவல்யநிஷ்ட₂னைப் பற்றியதென்றும். அவனடையும் ப₂லனும் மோக்ஷமே என்றும், ஆனால் திருவஷ்டாக்ஷரம் முழுவதையுங்கொண்டு உபாஸிக்கும் பரமாத்மோபாஸகனுக்குக் கிடைக்கும் வைகுண்ட₂ லோகப்ராப்தி அவனுக்கு இல்லை என்றும் விளங்குகிறது. [இதன் விரிவு கீ₃தை (8-12, 13)] வ்யாக்₂யானத்தில் (பக்கம் 203-223) காணத்தக்கது.]

10. "ஶதம் சைகா ச ஹ்ருத₃யஸ்ய நாட்₃யஸ் தாஸாம் மூர்த்த₄ாநமபி₄நிஸ்ஸ்ருதைகா । தயோர்த்₄வமாயந் அம்ருதத்வமேதி விஷ்வங்ஙந்யா உத்க்ரமணே ப₄வந்தி ॥" [சா₂ந் 8-6-6] [ஹ்ருத₃யத்தி லிருந்து நூற்றொரு நாடிகள் செல்கின்றன. அவற்றில் தலையை நோக்கிச் செல்வது (ஸுஷும்நா எனும்) ஒரு நாடி. அதன் வழி யாகச் செல்பவனே மோக்ஷமடைகிறன். மற்ற நாடிகள் வழியாகச் செல்பவர்கள் மற்ற ஸாம்ஸாரிகப₂லன்களை அடைகிறார்கள்] என்று உபநிஷத்₂வாக்யம் ஓதுகிறது. "மூர்த்₄ந்யாதா₄யாத்மந: ப்ராணம்" [கீ₃தை 2-12] [தனது ப்ராண வாயுவைத் தனது தலையிலிருக்கும் ஸுஷும்நா நாடிவழியில் பிரவேசிக்கச்செய்து.] என்று கீ₃தையில் அந்திமகாலத்தில் இக்கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்குத் தலையிலிருக்கும் ஸுஷும்நா நாடிவழியாக உத்க்ரமணத்தைக் கூறுகையாலும் இவன் மோக்ஷப₂லனையடைபவனேயொழிய ஸாம்ஸாரிக ப₂லனை யடைபவனல்லன் என விளங்குகிறது.

2. கீ₃தா தத்₃ப₄ாஷ்ய ஸ்வாரஸ்யம்

11. இனி, கீ₃தோபநிஷத் என்று உபநிஷத்தாகச் சொல்லப் படுவதாலும், "ஸர்வோபநிஷதோ₃ கா₃வ:...து₃க்₃த₄ம் கீ₃தாம்ருதம் மஹத்" [எல்லா உபனிஷத்துக்களுமே பசுக்களாகும் ...மிகச்சிறந்த கீ₃தையாகிற அமுதமே பாலாகும்.] என்று உபநிஷத் ஸாரமாகக் கூறப்படுவதாலும், கீ₃தையிலேயே பலவிடங்களில் கேவலாத்மாநு ப₄வமாகிற கைவல்யத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பேசப்பட்டிருப்ப தாலும், ஶ்ருதி ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு அடுத்தபடி கீ₃தாஸ்வாரஸ்யம் விளக்கப்படுகிறது. எம்பெருமானிடமிருந்து அவிச்சி₂ந்நமாக (இடை யறுது) வந்த கு₃ருபரம்பரைமூலம் கீ₃தையின்பொருளை அறிந்த எம்பெருமானரின் ப₄ாஷ்யமே கீ₃தையின் பொருளைக்காட்டும் கோல விளக்காயிருக்கையால், அந்த ப₄ாஷ்யஸ்வாரஸ்யமும் ஆங்காங்கு சுருக்கமாகக் காட்டப்படுகிறது. விரிவு வேண்டுவோர் அந்தந்த ஶ்லோகங்களில் நமது வியாக்கியானத்தைக் காணலாம்.

12. "யஸ்த்வாத்மரதி:" [3-17, 18] என்று தொடங்கும் இரு ஶ்லோகங்களிலும் "ஆத்மாவையே த₄ாரக போஷக போ₄க்₃ய மாகக் கொண்டவனாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மாவைக் கண்டு அனுப₄விப்பவனுக்கு எந்த ஸாத₄நமும் அநுஷ்டி₂க்கவேண்டிய தில்லை ; ஒரு கர்மத்தைச் செய்து அவன் பயன்பெறவேண்டியதோ,

ஒரு கர்மம் செய்யாததினுல் அவன் பெற்றிருக்கும் ஆத்மப்ராப்தியை இழப்பதோ இல்லை '' என்று கூறுவதிலிருந்து ஆத்மப்ராப்தியாகிற கைவல்யத்தைப் பெற்றவன் முக்தனே என விளங்குகிறது. '' அஸாத₄நாயத்தாத்மத₃ர்ஶநஸ்ய முக்தஸ்யைவ '' [ஆத்மத₃ர்ஶ னத்தை ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானத்தாலே ஸாதி₄க்கவேண்டிய அவஶ்ய மில்லாதபடி ஏற்கனவே அவ்வாத்மத₃ர்ஶனம் கைவரப்பெற்ற முக்த னுனவனுக்கே] என்று இந்த ஶ்லோகங்களின் அவதாரிகாபா₄ஷ்யத்தி லும், '' ஸ ஹி முக்த ஏவ '' [அவன் முக்தனேயன்றோ] என்று இந்த ஶ்லோகங்களின் பா₄ஷ்யத்திலும் மிகத் தெளிவாக பா₄ஷ்ய காரர் அருளியிருப்பதும் இவன் ப்ரக்ருதிப₃ந்த₄த்திலிருந்து முக்தி யடைந்தவனே என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

13. கைவல்ய நிஷ்ட₂னின் ப₂லனைச் சொல்லும். '' யுஞ்ஜந் நேவம் '' [6-15] என்னும் ஶ்லோகத்தில் '' ஶாந்திம் நிர்வாண பரமாம் மத்ஸம்ஸ்த₂ாமதி₄க₃ச்ச₂தி '' [6-15] [என்னிடமிருப்பதாய், ஶரீரமோக்ஷத்தின் எல்லை நிலமாயிருப்பதான (ஷடூ₃ர்மி அல்லது ஷட்₃பா₄வவிகார) ஶாந்தியை அடைகிருன்.] என்று ஶரீரமோக்ஷத் தின் எல்லையான ஷடூ₃ர்மி ஶாந்தியையும், ஷட்₃பா₄வவிகாரஶாந்தி யையும் அடைகிருன் என்கையாலே, இவனுக்கு ஸூக்ஷ்மஶரீரமும் கழிந்து, இவன் ப்ரக்ருதிப₃ந்த₄த்திலிருந்து விடுதலை பெறுகிருன் என்று விளங்குகிறது. '' நிர்வாணபரமாம் '' என்றதற்கு ப₃ஹு வ்ரீஹி ஸமாஸம் கொள்ளாமல் தத்புருஷஸமாஸங்கொண்டு, பரம ஶப்₃த₃த்திற்கு 'தனக்கு மேலில்லாத' என்று பொருள்கொள்ளாமல், '' காஷ்ட₂ாரூபாம் '' [எல்லையாயிருப்பது] என்று இங்கு பா₄ஷ்ய காரர் பொருளுரைப்பதன்மூலம் இவனுக்கு என்றும் பு₄க₃வத₃நுப₄வ மில்லையென்றும், இவன் அடையும் இன்பம் தனக்குமேல் இல்லாத தன்று என்றும் உணர்த்தினுர். இதன்மூலம்—ப்ரக்ருதிப₃ந்த₄த்தி லிருந்து விடுதலையடைவதையிட்டு மோக்ஷம் என்றே இக்கைவல்யம் குறிக்கப்பட்டாலும், பரமனுக்கே ஆட்செய்கையான பரமமோக்ஷத் தைக் காட்டிலும் மிகத் தாழ்ந்ததாகையால் இது அவர (தாழ்ந்த) மோக்ஷமே என்பதையும் காட்டினுர்.

14. ஆத்மப்ராப்தியின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் யோக₃த்தின் நியமங்களைச் சொல்லும் (6-16, 17) ஶ்லோகங்களில் '' யோகோ₃ ப₄வதி து₃:க்க₂ஹா'' [6-17] [எல்லாத் துன்பங்களையும் போக்கும் யோக₃ம் கைகூடும்.] என்னும் ஶ்லோகப்பகுதியிலிருந்தும், ''ஸகல து₃:க்க₂ஹா - ப₃ந்த₄நாஶநோ யோக₃: ஸம்பந்நோ ப₄வதி'' [எல்லாத்

துன்பங்களையும் போக்கும், (அதாவது—) ஸம்ஸாரப₃ந்த₄த்தை அழிக்கும் யோக₃ம் உண்டாகிறது] என்னும் ப₄ாஷ்யத்திலிருந்தும் இவனுக்கு ஸம்ஸாரத்துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கிறதே யொழிய, பரமாத்மாநுப₄வமாகிற பேரின்பம் இல்லை என உணர்த் தப்படுகிறது. இதுவும் இது தாழ்ந்த மோக்ஷம் எனக் காட்டுகிறது.

15. கைவல்யநிஷ்டனின் ப₂லனைக் கூறும் "ப்ரஶாந்தமநஸம்" [6-27] எனும் ஶ்லோகத்தில், "அகல்மஷம்" என்று இவனுக்கு எல்லாப் பாபங்களும் கழிந்துவிடுகின்றன என்றும், "ஶாந்தரஜஸம்" என்று ரஜோகு₃ணம் அழிந்து விடுவதாகக் கூறுகையாலே இவனுக்கு ஸூக்ஷ்மஶரீரமும் இல்லை என்றும், "ப்₃ரஹ்மபூ₄தம்" என்கையாலே இவனுக்கு ஞானத்திலிருந்த சுருக்கம் நீங்கி, ஞானம் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் பெருமையைப் பெற்றுவிடுகிறான் என்றும் கூறுகையாலே, இவன் நித்யவிபூ₄தியிலிருக்கும் முக்தர்களில் ஒரு வகைப்பட்டவனே என்றும் விளங்குகிறது. இந்த ஶ்லோகத்திலேயே "உத்தமம் ஸுக₂ம் உபைதி" என்ற பகுதிக்கு, "ஆத்மஸ்வரூபாநுபவரூபம் உத்தமம் ஸுக₂ம் உபைதி" [ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுபவிப்பதாகிற சிறந்த ஸுக₂த்தை அடைகிறான்] என்று ப₄ாஷ்யமிடுவதன் மூலம், இப்படி இவன் நித்யவிபூ₄தியிலுள்ள முக்தனேயானாலும், உத்தம ஸுக₂மான ஆத்மாநுப₄வ ஸுக₂ம் உண்டே யொழிய உத்தமோத்தம ஸுக₂மான ப₄க₃வத₃நுப₄வஸுக₂ம் கிடையாது என்று காட்டினார் ப₄ாஷ்யகாரர்.

16. "ஏவம் யுஞ்ஜந்" [6-28] என்று தொடங்கும் அடுத்த ஶ்லோகத்திலும், "விக₃தகல்மஷ:" என்ற பத₃த்திற்கு "விக₃த ப்ராசீந ஸமஸ்த கல்மஷ:" [அநாதி₃கர்மங்கள் அனைத்தும் தொலையப் பெற்றவன்] என்று ப₄ாஷ்யமிடுவதன்மூலம் இவனுக்கு அநாதி₃ கர்மங்கள் எல்லாமே தொலைந்து விடுகின்றன என்று காட்டி, "அத்யந்தம் ஸுக₂ம் ஸதா₃ அஶ்நுதே" [ப்₃ரஹ்மமெனப்படும் ஆத்மாவின் அநுப₄வரூபமான எல்லையற்ற இன்பத்தை எப்போதும் அடைகிறான்] என்று அந்வயம் கொள்வதன்மூலம் இவன் மோக்ஷத்தில் ஆத்மாநுப₄வத்தையே எப்போதும் அடைகிறான் என்று ப₄ாஷ்யகாரர் காட்டினார்.

17. "ஸர்வபூ₄தஸ்தி₂தம்" [6-31] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில், "ஏகத்வமாஸ்தி₂த:" என்ற பகுதிக்கு, "அஸங்குசித ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஏகத்வம் ஆஸ்தி₂த:" [முக்திநிலையில் என்னைப்போலே தானும் ஞானச்சுருக்கமற்றவனாயிருக்கப் போவ

தாகிற ஒற்றுமையை அநுஸந்தி₄ப்பதன்மூலம் காண்கிருன்.] என்றும், "மயி வர்த்ததே" என்ற பகுதிக்கு "மாமேவ பஶ்யதி—ஸ்வாத்மநி ஸர்வபூ₄தேஷு ச ஸர்வதா₃ மத்ஸாம்யமேவ பஶ்யதி" [என்னையே காண்கிருன்; அதாவது — தன்னிடமும், எல்லா ஜீவராஶிகளிடமும் எப்போதும் என்னோடு முற்கூறிய ஸாம்யத்தையே காண்கிருன்.] என்றும் பா₄ஷ்யமிடுவதன்மூலம் ஞானச்சுருக்கமற்றிருக்கையையிட்டுப் பரமாத்மாவோடு ஸாம்யத்தை அநுஸந்தி₄ப்பவனாக ஆத்மயோகி₃யைக் காட்டுகையாலே, இவன் பெறும் ப₂லனும் ஞானச்சுருக்கமற்றிருக்கும் முக்திநிலையே என்றும், உபாஸநதை₃யில் ப₄க₃வத்₃கு₃ணநுஸந்தா₄நமின்மையால், பரமாத்மயோகி₃க்குக் கிடைக்கும் ப₄க₃வத்₃கு₃ணநுப₄வம் இவனுக்கு இல்லை என்றும் உணர்த்திஞர்.

18. "ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோக₃ஸ்ய ஶப்₃த₃ப்₃ரஹ்ம அதிவர்த்ததே" [6-44] [யோக₃த்தை அறிந்து அநுஷ்டி₂க்க விரும்புகிறவனும், (அதில் நின்றும் நழுவிய பின்பும் யோக₃மாஹாத்ம்யத்தாலே அந்த யோக₃ம் தலைக்கட்டப்பெற்று) ஶப்₃த₃ப்₃ரஹ்மம் எனப்படும் ப்ரக்ருதியைத் தாண்டிவிடுகிருன்] என்னும் ஶ்லோகத்தில், ஆத்மாவை அடைபவன் ப்ரக்ருதியைத் தாண்டிவிடுகிருன் என்று தெளிவாகச் சொல்லப் பட்டது. இந்த ஶ்லோகபா₄ஷ்யத்தில் "ஶப்₃த₃ப்₃ரஹ்ம—தே₃வமநுஷ்ய ப்ருதி₂வ்யந்தரிக்ஷ ஸ்வர்க்கா₃தி₃ ஶப்₃தா₃பி₄லாப யோக்₃யம் ப்₃ரஹ்ம-ப்ரக்ருதி: । ப்ரக்ருதி ப₃ந்தா₄த்₃விமுக்தோ தே₃வமநுஷ்யாதி₃ ஶப்₃தா₃பி₄லாபாநர்ஹம் ஜ்ஞாநாநந்தை₃கதாநம் ஆத்மாநம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த₂:॥" [ஶப்₃த₃ப்₃ரஹ்மத்தை - தே₃வர், மனிதர், பூ₄மி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான ஶப்₃த₃ங்களிஞல் சொல்லத்தக்கதாய், 'ப்₃ரஹ்ம' எனப்படுவது ப்ரக்ருதி; ப்ரக்ருதியாகிற கட்டிலிருந்து விடுபட்டு, தே₃வர் மனிதர் முதலான ஶப்₃த₃ங்களால் சொல்லத்தகாதவஞய், அறிவுக்கும் ஆநந்த₃த்திற்கும் ஒரே இருப்பிடமானவஞன ஆத்மாவை அடைகிருன்] என்று பா₄ஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதிலிருந்து — ஆத்மாவை அடையும் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் ப்ரக்ருதிமண்ட₃லத்தைத் தாண்டிச்சென்றே ஆத்மாநுப₄வத்தைப் பெறுகிருன் என்று மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது.

19. "யோகி₃நாமபி ஸர்வேஷாம்" [6-47] என்று பரமாத்ம யோகி₃யைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கும் ஶ்லோகத்தின் பா₄ஷ்யத்தில் "யோகி₃நாம்" என்பது நிர்த்தா₄ரணே ஷஷ்டி₂யன்று; ஐந்தாவது வேற்றுமைப்பொருளில் ஆருவது வேற்றுமை பிரயோகி₃க்கப்பட்டிருக்

கிறதாகையால் ''ஸர்வேப்₄ய: அபி யோகி₃ப்₄ய'' [முற்கூறிய எல்லா யோகி₃களைக்காட்டிலும்] என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும் என்று ப₄ாஷ்யகாரர் நிர்ணயிக்கையால், 13 முதல் 17 வரையில் உள்ள பாராக்களில், எல்லாக் கர்மங்களும் கழியப்பெற்று, ஸ்தூ₂லஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் கழியப்பெற்று, ப்ரக்ருதிமண்ட₃லத்தைத் தாண்டிவந்து, ஞான விகாஸமும் பெற்றவனாகக் கூறப்பட்டவன் இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப்படும் பரமாத்மயோகி₃யைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த ஜீவாத்மயோகி₃யே என்று விளங்குகிறது. இதிலிருந்தும் பரமாத்மயோகி₃யடையும் பரமாத்மாநு ப₄வத்தை முற்கூறிய ஜீவாத்மயோகி₃ அடைவதில்லை என உணர்த்தப் படுகிறது. ஏழாம் அத்தியாயத்தில் இது தெளிவாகவே காட்டப் பட்டிருப்பதைக் காண்போம் இனி.

20. (1) ஆர்த்தன், (2) அர்த்தா₂ர்த்தீ₂, (3) ஜிஜ்ஞாஸு, (4) ஜ்ஞாநி என்னும் நாலுவகைப்பட்ட ப₄க₃வது₃பாஸகர்களைக் காட்டும் (7-16) ஶ்லோகத்தில், இவர்களுக்கு லக்ஷணம் சொல்லும் போது '' ஜிஜ்ஞாஸு: - ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தீச்சு₂: '' [ஜிஜ்ஞாஸு எனப்படுபவன் - ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெறவிரும்புகிறவன்] என்று ப₄ாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கையால், இவன் ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கிய தன் ஆத்மஸ்வரூ பத்தை அநுப₄விக்க விரும்புகிறவனேயொழிய, ஆர்த்தன் என்றும் அர்த்தா₂ர்த்தி₂ என்றும் கூறப்பட்டவர்களைப் போலே ஸம்ஸார மண்ட₃லத்தினுள் அசித்தை அல்லது அதோடு கலந்த ஆத்மாவை அநுப₄விப்பதாகிற ஐஶ்வர்யாநுப₄வத்தைப் பெறுபவனல்லன் என்று விளங்குகிறது. ''ப்ரக்ருதிவியுக்தகேவலாத்மநி அபர்யவஸ்யந் ப₄க₃வந் தம் ப்ரேப்ஸு:'' [(முற்கூறியவனைப்போலே) கேவலாத்மாவிலேயே முடிந்துவிடாமல், பரமபுருஷனை அடையவிரும்புகிறவன்] என்று ஞானியைப்பற்றிக் கூறியிருக்கையாலே, ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்ய நிஷ்ட₂ன் ப₄க₃வானை அடைய விரும்பாமல் கேவலாத்மாவிலேயே முடிவடைந்துவிடுகிறான் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. பர்யவஸாந ஶப்₃த₃ம் அதையே முடிந்த ப₂லனாகக்கொள்வதைக் காட்டுமேயொழிய, நடுவில் இளைப்பாறுவதைக் காட்டாது என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். அடுத்த ஶ்லோகத்திலும் இது மிகத்தெளிவாக வலியுறுத்தப்படுவதைக் காணலாம். [22-வது பாரா காண்க.]

21. அந்தப் பதினாறும் ஶ்லோகத்திலேயே ''ப₄க₃வச்சே₂ஷதை கரஸாத்மஸ்வரூபவித்'' [ப₄க₃வானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதையே இயல்வாகக்கொண்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன்] என்று

ஞானிக்கு லக்ஷணமுரைத்திருப்பது குறிக்கொண்டு காணத்தக்கது. ''ப₄க₃வந்நிஷ்ட₂:'' என்று லக்ஷணமுரைத்தால் பரமேஷைகரஸமான ஆத்மாவை (ப்ராப்யமாகக்கொண்டு) உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂ன் ஞானியாகாமல் போய்விடக்கூடும் என்று திருவுள்ளம் பற்றியே, (7-23,24) அவதாரிகாபா₄ஷ்யத்தில் அர்ச்சிராதி₃க₃தியும் ப₄க₃வத₃நுப₄வமும் உள்ளவர்களாகக் காட்டப்பெற்ற பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னை ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித்தும், பரமபுருஷநிஷ்ட₂னை ப₄க₃வது₃பாஸகனுமாகிற இருவர்க்கும் பொருந்தும்படி ''பரமேஷைகரஸாத்மஸ்வருபவித்'' என்று ஞானிலக்ஷணமுரைத்திருக்கிருர் பா₄ஷ்யகாரர் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் கைவல்யநிஷ்ட₂னாகக்கொள்வது பா₄ஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்தாது என விளங்கும். கீ₃தாவ்யாக்₂யானம் (2-ம்ஷட்கம்) 265-280 பக்கங்களில் இது விரிவாக நிலைநாட்டப்பட்டது. மேல் வரும் பல பாராக்களிலும் இதை அசைக்க முடியாதபடி நிரூபிப்போம். ''உப₄யேऽபி ஹி பரிபூர்ணம் ப்₃ரஹ்மோபாஸதே முக₂பே₄தே₃ந'' [வேதா₃ந்தஸாரம் 4-3-24] [பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னும் பரமபுருஷோபாஸகனுமாகிற இருவருமே ஒவ்வொரு வகையில் பரிபூர்ணமான ப்₃ரஹ்மத்தையே (ப்ராப்யமாக) உபாஸிக்கிருர்கள்] என்று வேதா₃ந்தஸாரத்தில் ஶ்ரீபா₄ஷ்யகாரர் அருளியிருக்கையால், இங்கு ''ப₄க₃வந்தம் ப்ரேப்ஸு; ப₄க₃வந்தமேவ பரமப்ராப்யம் மந்வாந:'' [ப₄க₃வானை அடைய விரும்புகிறவன்; ப₄க₃வானையே பரமப்ராப்யமாக நினைப்பவன்] என்று ஜ்ஞாநி லக்ஷணத்தை விவரித்திருப்பதும் மிகப்பொருந்திவிடுகிறது.

22. (7-17) ஶ்லோகத்தில் ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி₂களைக் காட்டிலும் ஞானிக்கு ''நித்யயுக்த: ஏகப₄க்தி:'' என்று இரு சிறப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் 'நித்யயுக்த:' [எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவன்] என்னும் பத₃த்தை விவரிக்கும்போது ''ஜ்ஞாநிநோ ஹி மதே₃கப்ராப்யஸ்ய மயா யோகோ₃ நித்ய: ; இதரயோஸ்து யாவத்ஸ்வாபி₄லஷிதப்ராப்தி மயா யோக₃:'' [என்னையே ப்ராப்யமாகக்கொண்ட ஞானிக்கு என்னோடு சேர்த்தி நித்யமானதாகும். ஐஶ்வர்யகைவல்யார்த்தி₂களுக்கோவெனில் தங்கள் விருப்பத்தை அடையும் வரையிலுமே என்னோடு சேர்த்தி] என்று அருளுவதன்மூலம் ஐஶ்வர்யார்த்தி₂க்குப்போலே கைவல்யார்த்தி₂க்கும் பரமன் ப்ராப்யனல்லன் என உணர்த்தினர் பா₄ஷ்யகாரர். மது₄வித்₃யாநிஷ்ட₂னுக்குப்போல் கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்குக் கைவல்யத்தை அநுப₄வித்தபின் பரமபுருஷன் ப்ராப்யமாவதாக பா₄ஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்

பற்றியிருந்தால் இப்படி அருளியிருக்க இடமில்லை என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும், "ஏகப₄க்தி:" என்ற பத₃த்தை விவரிக்கும்போது, "தத₃ா ஜ்ஞாநிநோ மய்யேகஸ்மிந்நேவ ப₄க்தி:; இதரயோஸ்து ஸ்வாபி₄லஷிதே தத்ஸாத₄நத்வேந மயி ச" [அவ்வண்ணமே ஜ்ஞாநிக்கு என்னொருவனிடமே அன்பு; ஐஶ்வர்யகைவல்யார்த்தி₂களுக்குத் தாம் விரும்பும் ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களிலேயே ப்ராப்யமாக அன்புள்ளது; என்னிடம் அதற்கு ஸாத₄நமாகவே அன்புள்ளது] என்று அருளியிருப்பதிலிருந்து ஐஶ்வர்யார்த்தி₂யைப்போலே கைவல்யார்த்தி₂யும் தான்விரும்பும் கைவல்யத்திற்கு ஸாத₄நமாகவே எம்பெருமானிடம் அன்புகொள்கிறானேயொழிய, எம்பெருமானை ஸ்வயம் போ₄க்₃யமாகக்கொள்வதில்லை எனத் தெளிவாக விளங்குகிறது. மது₄வித்₃யாநிஷ்ட₂னுக்கு வஸுபத₃த்திற்போலே ப்₃ரஹ்மத்திடமும் போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄யுள்ளது. முதலில் வஸுபத₃த்தையும் பிறகு ப்₃ரஹ்மத்தையும் அடைய ஆசைப்படுபவன் அவன். அதுபோல் ஜிஜ்ஞாஸு முதலில் கைவல்யத்தையும், பிறகு பரமபுருஷனையும் அடைய ஆசைப்படுபவனாயிருந்தால், 'அவனுக்குத் தான் விரும்பிய கைவல்யத்திலேயே அன்பு; அதற்கு ஸாத₄நமாகவே என்னிடம் அன்புவைக்கிறான்" என்று பா₄ஷ்யகாரர் அருளியிருப்பாரா என்பதை நடுநிலையாளர் சிந்திக்கவேண்டும்.

23. (7-18) பா₄ஷ்யத்தில் ஐஶ்வர்யகைவல்யார்த்தி₂களைக் குறித்து "யே மத்தோ யத்கிஞ்சித₃பி க்₃ருஹ்ணந்தி" [எவர்கள் என்னிடம் ஏதோவொன்றைப் பெறுகிறார்களோ] என அருளியுள்ளார். மது₄வித்₃யாநிஷ்ட₂னுக்குப்போலே ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கும் கைவல்யம் அவாந்தரப்ராப்யமாகவும், ப₄க₃வத₃நுப₄வம் பரமப்ராப்யமாகவுமிருந்தால் அவனைக்குறித்து, "ஏதோவொன்றைப் பெறுபவன்" என்று பா₄ஷ்யகாரர் அருளியிருக்கமுடியுமா என்பதையும் நடுநிலையாளர்கள் சிந்திக்கவேண்டும்.

24. (7-16) ஶ்லோகத்தில், அசித₃நுப₄வமாகிற ஐஶ்வர்யாநுப₄வத்தை விரும்புகிறவன் 'ஆர்த்தன்' என்றும் 'அர்த்தா₂ர்த்தி₂' என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டான். ஈஶ்வராநுப₄வத்தை விரும்புகிறவன் 'ஜ்ஞாநி' எனப்பட்டான். எஞ்சிநிற்கும் கேவலாத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்யத்தை விரும்புகிறவனே 'ஜிஜ்ஞாஸு' எனப்படவேண்டும்; அப்படியல்லாமல் கைவல்யத்தை அவாந்தரப₂லனாகவும் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தை முக்₂யப₂லனாகவும் விரும்புமவனாக ஓர் அதி₄காரியைக் கல்பித்து, அவனை ஜிஜ்ஞாஸுபத₃த்திற்குப் பொருளாகக் கொள்வது ஏழு எட்டு அத்தியாயங்களிலுள்ள கீ₃தாப்ரகரணங்களுக்கு

அடியோடு பொருந்தாது. உண்மையில் அப்படி ஓர் அதி₄காரி ஸித்₃தி₄த்தாலும், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தைப் பரமப₂லனுகக்கொண்ட அவனை ஜ்ஞாநிகோடியில் சேர்க்கவேண்டுமேயொழிய ஜ்ஞாநியைக் காட்டிலும் தனித்து நிற்கும் அதி₄காரியாகக்கொள்ள இயலாது. 'கைவல்யம் அவாந்தரப₂லமாகையாலே தனி அதி₄காரியாகக்கொள்கிறேம்' எனில்; அப்படியானல் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் பரமப₂லனுயினும், வஸுபத₃ப்ராப்தியை அவாந்தரப₂லனுகக்கொண்ட மது₄வித்₃யா நிஷ்ட₂னையும் இங்கு ஓர் தனி அதி₄காரியாகக் குறித்திருக்க வேண்டும். அப்படிக் குறிக்கவில்லையாகையால், ஜிஜ்ஞாஸுவும் கைவல்யமொன்றையே ப₂லமாகக் கொண்டவனுகவேண்டுமே யொழிய, அதை அவாந்தர ப₂லமாகக் கொண்டவனுக முடியாது. இவ்விஷயம் பற்பல கீ₃தாஶ்லோகங்களிலும், அங்கங்கு பா₄ஷ்யங் களிலும் தெளிவாகக் காட்டப்படுவதை முன்னமே காட்டினேம். மேலேயும் காட்டுவோம்.

25. ""எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின், முக்தியில் ப₂லபே₄த₃ம் கொள்வதற்குக் காரணம் எதுவும் இல்லையாகையாலும், எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தாலும் ஜிஜ்ஞாஸுவிற்குக் கைவல்யத்திற்குக் காரணமான ஒரு கர்மம் கழியவில்லையெனில், அது ஸாம்ஸாரிக போ₄க₃மாகுமேயொழிய முக்தியாகாதாகையாலும், இங்கு கீ₃தை யிலும், பா₄ஷ்யத்திலும் ஜிஜ்ஞாஸுவின் ப₂லனை முக்தியாகவே குறிக்கையாலும், ஜிஜ்ஞாஸுவை ப₄க₃வத₃நுப₄வரூபமான முக்தி யைப் பரமப₂லனுகவும், கேவலாத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்ய போ₄க₃த்தை அவாந்தர ப₂லனுகவும் கொண்ட அதி₄காரியாகக் கல்பிக்கிறேம்'' எனில்: இந்த கீ₃தையிலேயே (7-27, 28) ஶ்லோகங் களிலும், அவற்றின் பா₄ஷ்யத்திலும் 'கர்மம்' என்ருல் என்ன என்று காட்டியிருப்பதை ஆராய்ந்தால், எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தாலும், ப்ரதிபத்தியில் (ப₂லனில் விருப்பத்தில்) வேறுபாட்டையிட்டு முக்தியில் ப₂ல பே₄த₃ம் ஏற்படலாம் என விளங்குகையாலும், கீ₃தை (7-16) பா₄ஷ்யத்தில் "ஸுக்ருத த₃ரீயஸ்த்வேந ப்ரதிபத்திவைஶேஷ்யாத் உத்தரோத்தராதி₄கதமா ப₄வந்தி'' என்றும், 8-ம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகா பா₄ஷ்யத்தில் "ஸுக்ருத தாரதம்யேந ச ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யாத்...உபாஸகபே₄த₃ம்'' என்றும் இரு இடங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்ய ஶப்₃த₃ம் இவ்விஷ யத்தை வலியுறுத்துகையாலும். இதற்காக அபூர்வமாக ஓர் அதி₄காரி யைக் கற்பிக்கவேண்டியதில்லை. அடுத்த பாராவில் இதை விளக்குகிறேம்.

26. ''(ப்ராக்ருதவிஷயங்களில்) சிலவற்றைப்பற்றிய விருப்பத்தாலும், சிலவற்றைப்பற்றிய வெறுப்பாலும் உண்டாகும் ஸுக₂ம், து₃:க்க₂ம் முதலான த்₃வந்த்₃வமோஹங்களாலே (மயங்கவைக்கும் இரட்டையான சுயநல உணர்ச்சிகளாலே,) எல்லா ஸம்ஸாரிஜீவர்களும், பிறக்கும்போது (அவ்விஷயங்கள்பற்றிய) பெருமயக்கத்தை அடைந்திருக்கின்றனர்'' என்பது ' இச்சா₂த்₃வேஷ'' [கீ₃தை 7-27] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தின் பொருள். ''புண்ணியச்செயல்களை மிகுதியாகச்செய்த எந்த ஜீவர்களுக்கு, (முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப் பட்ட) பாபம் முடிவை நெருங்குகின்றதோ, அவர்கள் (தங்களது புண்ணியத்திற்கேற்ப) முற்கூறிய த்₃வந்த்₃வமோஹங்களாகிற மயக்கும் இரட்டைப்பயன்களிலிருந்து சிறிது சிறிதாக விடுபட்டவர்களாய், (புண்ணியத்தின் மிகுதிக்கேற்ப ஐஶ்வர்யம், கைவல்யம், ப₄க₃வத்ப்ராப்தி ஆகியவற்றைப் பெறவேண்டுமென்று) உறுதியான ஸங்கல்பமுடையவர்களாய், (அப்ப₂லன்களைப்) பெறுவதற்காக என்னைக்குறித்து ப₄க்தி செய்கிறுர்கள்'' என்பது ''யேஷாம் து'. [கீ₃தை 7-28] என்று தொடங்கும் அடுத்த ஶ்லோகத்தின் பொருள், இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும் புண்ய பாப லக்ஷணம் கீ₃தாசார்யனாலே உணர்த்தப்படுகிறது என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. எப்படியெனில்:—''யேஷாம் து'' என்னுமிடத்தில் துகாரத்தாலே, சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட உத்ஸர்க்க₃த்திற்கு (பொதுவிதி₄க்கு), இந்த ஶ்லோகத்தில் அபவாத₃த்தை (விதி₄விலக்கை) உணர்த்துகிறுன் என்று விளங்குகிறது. இப்படியிருக்கும்போது, அந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா அம்ஶங்களும் இந்த ஶ்லோகத்திலும் வர வேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இவ்விரு ஶ்லோகங்களை ஆராய்ந்தால், இரு ஶ்லோகங்களிலும் த்₃வந்த்₃வமோஹம் வந்தபோதிலும், முதல் ஶ்லோகத்தில் த்₃வந்த்₃வமோஹத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட இச்சா₂த்₃வேஷங்களை (விருப்பு வெறுப்புகளை) மேல் ஶ்லோகத்தில் எடுக்காமலிருப்பதையும், அதற்கு பதிலாக த்₃வந்த்₃வமோஹங்கள் நீங்குவதோடு தொடர்புகொண்ட புண்ய பாபங்களைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் புதிதாக வந்திருப்பதையும் காண்கிறோம். இதிலிருந்து—அங்கு த்₃வந்த்₃வமோஹத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப் பட்ட இச்சா₂த்₃வேஷங்களின் இரு பகுதிகளே, இங்கு புண்யமென்றும், பாபமென்றும் சொல்லப்படுகிறதென்றும், அதில், படிப்படியாகப் புண்ணியப்பகுதி மிகுந்து, பாபப்பகுதி குறையப்பெற்றவர்களுக்கு, புண்யபாப ரூபமான இச்சா₂த்₃வேஷகார்யமான த்₃வந்த்₃வமோஹம் படிப்படியாகக் குறைகிறது என்றும் எம்பெருமான் கருதுகிறுன்

என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஒவ்வொரு செயலைத் தொடங்கும் போதும் ''ஜாநாதி, இச்ச₂தி அத₂வா த்₃வேஷ்டி, யததே அத₂வா நிவர்த்ததே'' [அறிகிறான், விரும்புகிறான் அல்லது வெறுக்கிறான், (அதற்கு அனுகூ₃ணமாக) முயல்கிறான் அல்லது மீள்கிறான்.] என்னும் க்ரமத்திலேயே ஜீவன் முதன்முதலில் செயல்படுகிறான் என்பது அனுப₄வஸித்₃த₄ம், ஆகையால், முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட இச்சா₂த்₃வேஷங்கள், இவற்றுக்கு முன்வரும் ஜ்ஞாநத்திற்கும், பின்வரும் ப்ரயத்னநிவ்ருத்திகளுக்கும் உபலக்ஷணமென்றும் விளங்குகிறது. தனக்கு வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யங்கள் வாராமைக்காகவும், ஶாஸ்த்ரங்களிலுள்ள விதி₄நிஷேத₄ங்கள் வீணாகாமைக்காகவும், எம்பெருமான் ''ஜ்ஞாந இச்சா₂த்₃வேஷ ப்ரயத்நநிவ்ருத்தி'' ரூபமான இந்த ப்ரத₂மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஓர் ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளித்து விடுகிறான் என்பது — ' க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிஷித்₃த₄ அவையர்த்₂யாதி₃ப்₄ய:'' [ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ரம் 2-3-41] [எம்பெருமான்— விதி₄நிஷேத₄ங்கள் வீணாவது முதலான தோ₃ஷங்கள் வாராமைக்காக—ஜீவன் செய்யும் முதல் ப்ரவ்ருத்தியை (அல்லது நிவ்ருத்தியை) எதிர்பார்த்தே ஜீவனை மேலே செயல்புரியும்படி தூண்டுகிறான்] ''வைஷம்ய நைர்க்₄ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்'' [ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-34] [(விஷம ஸ்ருஷ்டியினாலே பரம்பொருளுக்கு) பக்ஷபாதமும், கருணையின்மையும் ஏற்படமாட்டா; (ஜீவன் செய்யும் கர்மங்களை) எதிர்பார்த்தே (பரம்பொருள் விஷமஸ்ருஷ்டியைச்) செய்வதால்.] என்று ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ரங்களிலும், 'ந ச மாம் தாநி கர்மாணி நிப₃த்₄நந்தி த₄நஞ்ஜய। உதா₃ஸீநவதா₃ஸீநம் அஸக்தம் தேஷு கர்மஸு ॥'' [கீ₃தை 9-9] [விஷமஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள் எனக்கு வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம்), நைர்க்₄ருண்யம் (கருணையின்மை) முதலான தோ₃ஷங்களை உண்டாக்கமாட்டா; (ஏனெனில்:) (விஷம ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக) ஜீவர்கள் செய்யும் கர்மங்களில் ஒட்டற்றவனாய், உதா₃ஸீநனாயிருக்கிறேனாகையால்.] என்று கீ₃தையில் மேலேயும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆக, ஈஶ்வரனால் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶக்தியால் உண்டாகும் ப்ராக்ருதவிஷயமான ஜ்ஞாந, இச்சா₂த்₃வேஷ, ப்ரயத்நநிவ்ருத்திகளே ஜீவன் செய்யும் புண்ய பாபங்கள் என்றதாயிற்று. இதில் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி₄க்கப்பட்ட ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட இச்சை₂யும் அதற்கு அநுகூ₃ணமான ப்ரயத்னமும், ஶாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதி₄க்கப்பட்ட ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட த்₃வேஷமும், அதற்கு அநுகூ₃ணமான நிவ்ருத்தியும் புண்யமென்று சொல்லப்படுகிறது; ஶாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதி₄க்கப்பட்ட ப்ராக்ருதவிஷயங்களில்

ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட இச்சை2யும், அதற்கு அநுகு3ணமான ப்ரயத்னமும், ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட த்3வேஷமும் அதற்கு அநுகு3ணமான நிவ்ருத்தியும் பாபம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பா4ஷ்யத்தில் "த்3வந்த்3வேச்சா2 த்3வேஷ" என்பதற்கு "கு3ணமய" என்று விஶேஷணமிட்டிருப்பதினுல், ப்ராக்ருதவிஷயமான ப்ரத2ம ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளே முற்கூறியபடி அநாதி3காலமாக ஜீவனுல் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவையே புண்யபாபங்கள் எனப்படு கின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது; ப்ராக்ருதமல்லாத கேவலாத்ம விஷயமாகவோ, பரமாத்ம விஷயமாகவோ ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்ட இச்சா2த்3வேஷங்களும், அவற்றுக்கு அநுகு3ணமான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் புண்யபாப ஶப்3த3வாச்யமாகமாட்டா என்றும், அவை மோக்ஷஸாத4னம் என்றே வழங்கப்படுபவை என் றும் விளங்குகிறது. இனி, "புண்யாபுண்யாவீஶ்வரப்ரீதிகோபௌ" "யத் த்வத்ப்ரியம் ததி3ஹ புண்யமபுண்யமந்யத்" என்று ஈஶ்வரனுடைய ப்ரீதியே புண்யமாகவும், ஈஶ்வரனுடைய கோபமே பாபமாகவும் வழங்கப்படுவதுண்டு. ஜீவனுடைய புண்யபாப கர்மங்கள் க்ஷண த்4வம்ஸிகளாய், அவற்ருல் விளைந்த எம்பெருமானுடைய ப்ரீதிகோபங் களே இவனுடைய புண்யபாபகர்மங்களுக்குப் ப2லனளிக்கின்றன என்பதையிட்டு அவ்வழக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. ஆக, ஜீவனுடைய ப்ராக்ருத விஷயமான புண்யகர்மத்தினுல் எம்பெருமானுக்கு விளைந்த ப்ரீதி புண்யமென்றும், அவனுடைய ப்ராக்ருத விஷயமான பாபகர் மத்தினுல் எம்பெருமானுக்கு விளைந்த கோபம் பாபமென்றும் வழங் கப்படுகிறது என்றதாயிற்று. எம்பெருமானுடைய இந்த ப்ரீதிகோபங் கள்—ஜீவனுடைய மோக்ஷஸாத4நாநுஷ்டா2னத்தாலுண்டான அநு க்3ரஹத்தாலோ, ஸ்வார்த்த2மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாகிய ஶரணாக3தி ரூபமான அதி4காரி விஶேஷணத்தால் வெளிப்பட்ட நிர் ஹேதுகக்ருபையாலோ அழிந்து விடுகின்றன. அந்தந்த அதி4காரிகள் விரும்பும் அந்தந்த மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கைக்கு உறுப்பான அநு க்3ரஹம் அழியாமல் யாவதா3த்மபா4வி நிலைத்து நிற்கிறது. ஆகை யால், இது புண்ய ஶப்3த3வாச்யமாகாது. ஆக, கர்மஸஹித ஜ்ஞாநயோக3த்தாலே ஆத்மாவைக் கண்டு, கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தி ப்ர பத்திகளில் ஒன்றைப் ப2லகரண ஸாத4நமாகக் கொண்டு எம்பெரு மானிடம் அந்திமஸ்ம்ருதிபர்யந்தம் தன் ஆத்மாவையே அநுப4விக்க வேணும் என்று வேண்டுகிறவனுக்கு, முற்கூறிய ப்ராக்ருத விஷய மான புண்யபாபகர்மங்களும், அதனுல் விளைந்த ப்ரீதிகோபங்களும் அழிந்த பின்பும், அவனுடைய நிலைநின்ற ப்ரதிபத்திக்கு அநுகு3ண

மாக ஸ்வாத்மப்ராப்தி ரூபமான தாழ்ந்ததான கைவல்ய மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது; இது அவனுடைய மோக்ஷஸாத4நாநுகு3ணமாக எம்பெருமானுக்கு விளைந்த அநுக்3ரஹகார்யமேயொழிய. புண்யகர்மங்களால் விளைந்த ப்ரீதிகார்யமல்ல. கர்மஜ்ஞாநாங்கி3கையான ப4க்தியாலே எம்பெருமானைக்கண்டு, அந்த ப4க்தியையே ப2லகரண ஸாத4னமாகக்கொண்டு, அந்திமஸ்ம்ருதி பர்யந்தம் மோக்ஷத்தில் தான் ஆநந்த3மடைய வேண்டுகிறவனுக்கு, முற்கூறிய ப்ராக்ருத விஷயமான புண்யபாபகர்மங்களும், அதனால் விளைந்த ப்ரீதி கோபங்களும் அழியப்பெற்று, அவனுடைய நிலைநின்ற ப்ரதிபத்திக்கு அநுகு3ணமாக ஸ்வார்த்த2மான ப்3ரஹ்மாநுப4வரூபமான மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது ; இதுவும், அவனுடைய மோக்ஷஸாத4நாநுகு3ணமாக எம்பெருமானுக்கு விளைந்த அநுக்3ரஹகார்யமேயொழிய, புண்யகர்மங்களால் விளைந்த ப்ரீதிகார்யமல்ல. அநாதி3காலமாக எம்பெருமான் செய்துவரும் க்ருஷிகள் பரிபூர்ணமாகப் ப2லிக்கப்பெற்று, எவனுக்கு ஒரு ஜந்மத்தில் பரார்த்த2ப்ரதிபத்தி ஏற்பட்டு, வாஸுதே3வனே பரமப்ராப்யமாகவும், ப2லப்ரத3ஸாத4னமாகவுமிருப்பதோடன்றியில், ப3லகரண ஸாத4நமாகவுமிருக்கிறன் என்னும் ஜ்ஞாநம் விளைந்து, ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி4யான ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமான ஶரணாக3தி விளைகிறதோ, ப்ரபந்நர்களில் தலைசிறந்தவனை அவனுக்கு, அந்த ஜந்மத்திலேயே அந்திமஸ்ம்ருதியையும் எதிர்பாராமல், எம்பெருமான் அவனது ப்ரதிபத்திக்கேற்ப, பரார்த்த2மோக்ஷத்தை அருள்கின்றான். இது ஜீவனுடைய ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ரூபமான ப்ரதிப3ந்த4கம் (தடை) நீங்கியதால் வெளிப்பட்ட ஸ்வாபா4விக ப4க3வந் நிர்ஹேதுக க்ருபா கார்யமாகையாலே, இதுவும் புண்யகர்மங்களால் விளைந்த ப்ரீதி கார்யமல்ல என்பது வெளிப்படை. ஆக, எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பும், ஸுக்ருத தாரதம்யத்தினால் விளைந்த ப்ரதிபத்திகளின் தாரதம்யத்தினால் சேதனன் கைக்கொள்ளும் உபாயங்களின் வேறுபாட்டால் மோக்ஷத்திலும் தாரதம்யத்தை ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும் என விளங்குகிறது. பரமகாருணிகனை எம்பெருமான், கைவல்யநிஷ்ட2ன் முதலானோர்க்குத் தாழ்ந்த ப்ரதிபத்திகளை மாற்றி உயர்ந்த ப்ரதிபத்திகளை விளைக்கவேண்டாவோ? எனில்: அப்படி ப்ரதிபத்தியை உயர்த்துவதற்குத்தான், அவரவர்களது ப்ரதிபத்தியை உயர்த்தக்கூடிய ஸாத4நாநுஷ்ட2ானங்களைப் பல ஜந்மங்கள் அநுஷ்டி2க்கும்படியும், ஆத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபங்களை அநுஸந்தி4க்கும்படியும் விதி4த்திருக்கிறான் எம்பெருமான், இப்படி அநுஷ்டி2த்து, அநுஸந்தி4த்தபின்பும் அந்திம ஸ்ம்ருதி பர்யந்தம் அவர்களது ப்ரதிபத்தி மாறாவிடில், அவரவர்

விரும்பிய மோக்ஷத்தை அளிக்கிறான். ப₂லாத்காரமாக அவர்களது ப்ரதி பத்தியை மாற்றவல்லவனாயினும், அப்படி மாற்றுவது அச்சேதன னுக்கு அநிஷ்டமாகையாலும், அப்படி மாற்றினால் முற்கூறியபடி எம்பெருமானுக்கு வைஷம்யம் நைர்க்₄ருண்யம் முதலான தோ₃ஷங்கள் வருமாகையாலும் அப்படி மாற்றுவதில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

27. ஜீவஸ்வரூபத்திற்கு ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்களைக் காட்டிலும் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களே அந்தரங்க₃நிரூபகங்கள் என்பது ஸம்ப்ரதா₃ய ஸித்₃த₄மாயிருக்க, எல்லாக்கர்மங்களும் கழிந்த முக்திநிலையில் த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநம் சுருக்கம் நீங்கி விரிவுபெற்ற பின்பும், இக் கைவல்யநிஷ்டனுக்கு, ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் மறைந்திருக் கின்றன என்று கொள்வது எப்படிப்பொருந்தும்? எனில்: ஶேஷத்வ மாவது, எம்பெருமானுக்குச் சிறப்பை விளைக்கவல்லதாயிருக்கை; பாரதந்த்ர்யமாவது, — அவன் விருப்பப்படி விநியோகி₃க்கவல்லதா யிருக்கை. இவற்றோடு கூட ஜீவனுடைய அறிவுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶக்தியையும் அநாதி₃யாக அளித்திருக்கிறான் எம்பெருமான். இந்த ஶக்தியிருப்பதாலே, மோக்ஷத்திலும், ஆத்மபரமாத்மாக்களுடைய விஷயவைலக்ஷண்யத்தினால், ஸ்வாதந்த்ர்யஶக்தியையுடைய ஜீவ னுடைய அறிவுக்குத் தாம் விரும்பும் பரமாத்மஸ்வரூபத்திலோ, தம் ஸ்வரூபத்திலோ போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄ ஏற்படுகிறது. இந்த போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄யை — தமது பரார்த்த₂ப்ரதிபத்திக்கு ஏற்ப, அவனுக்கேயானவர்களான நித்யஸூரிகளும், அத்தகைய முக்தர்களும் எம்பெருமானை உபாயமாகக்கொண்டு தவிர்த்துக்கொள்கின்றனர் என்னும் விஷயத்தை "மருந்தே நங்கள்போக மகிழ்ச்சிக்கு என்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரான்" [திருவாய் 9-3-4] என்னும் பாசுரத்தில் ஆழ்வார் உணர்த்தினார். ஸ்வார்த்த₂நுப₄வ கைங்கர்யநிஷ்டர்களுக்கும், கைவல்யநிஷ்டர்களுக்கும் மோக்ஷத்தி லும், தம் உபாஸநத்திற்கேற்ப "உபாஸித்தபடியே ப₂லன்" என்னும் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே ஸ்வார்த்த₂ப்ரதிபத்தி கழியாமையாலே, அவர்கள் எம்பெருமானை உபாயமாகக்கொண்டு தத்தம் அநுப₄வங் களில் போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄யைக் கழித்துக்கொள்வதில்லையாகையாலே, ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் ஒவ்வோரளவுக்கு அவர்களுக்கு மறைந் திருக்கின்றன. ஆயினும், தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்₄ருண்யங்கள் ஏற்படாமைக்காக அவரவர் விருப்பத்தையே தன் விருப்பமாகக் கொண்டு, அவரவர் விரும்பிய ப₂லனை அளித்து, எம்பெருமான் அவர்களைக்கொண்டு போ₄க₃ரஸம் அநுப₄விக்கிறானாகையால், அவர் களுக்கும் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்ய ஸித்₃தி₄க்குக் குறையில்லை.

28. து₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநம் விரிவுபெற்றபின்பு தம் ஸ்வரூபமான ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும், எம்பெருமானுடைய பே₄ாக்₃யத்வமும் கைவல்யநிஷ்டர்களுக்கு எப்படி மறைந்திருக்கமுடியும்? எனில்: தம் ஆத்மாவில் இவர்களுக்குள்ள பே₄ாக்₃யதாபு₃த்₃தி₄யானது அவற்றை மறைத்து விடுகிறது என்று கொள்கிறோம். ''ஆங்காரவாரம் அது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவணையான்'' [நான்-திருவ 10] முதலான பாசுரங்களில், எம்பெருமானிடமுள்ள பரிவானது, நித்யஸூரிகளுக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலான பெருமைகளையும், தம்முடைய ரக்ஷ்யத்வம் முதலான தன்மைகளையும் மறைத்து விடுவதாக ஆழ்வார்கள் அருளியிருப்பது இவ்விஷயத்திற்கு ஒருவகையில் த்₃ருஷ்டாந்தமாகக்கொள்ளத்தக்கது.

29. கீ₃தை (7-29) ஶ்லோகத்தில் ''ஜராமரண மோக்ஷாய—யதந்தி யே'' [ஜரை (கிழத்தனம்), மரணம் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்காக எவர்கள் முயல்கிறார்களோ] என்று கைவல்யநிஷ்டர்களைக் குறிக்கையாலும், ''ப்ராக்ருதிவியுக்தாத்ம ஸ்வரூப த₃ர்ஶநாய - யே யதந்தே'' [ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அநுப₄விப்பதற்காக எவர்கள் முயல்கின்றார்களோ] என்று எம்பெருமானார் அங்கு ப₄ாஷ்யமிடுகையாலும், ஷடூ₃ர்மிகள், ஷட்₃ப₄ாவவிகாரங்கள், அவற்றுக்குக் காரணமான ப்ராக்ருதமான ஸூக்ஷ்மஶரீரம் ஆகியவை கழியப்பெற்ற முக்திநிலையே இவர்களுக்கு ப்ராப்யம் என விளங்குகிறது. ஆகையால், கைவல்யாநுப₄வம் ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தைக் கழிக்கமுடியாத ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்தினுள் பெறும் அநுப₄வமே என்று கொள்ளமுடியாது. ''ஜராமரண மோக்ஷாய'' என்று மோக்ஷஶப்₃த₃த்தை ஜராமரணஶப்₃த₃த்தாலே விஶேஷித்திருக்கையால், இவன் பெறுவது ஆத்யந்திக ஶரீரநாஶமே யென்றும், பரமாத்மாநுப₄வமாகிற பரமமோக்ஷம் இவனுக்கு இல்லை என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இத்தால், ''ஸ ஏநாந் ப்₃ரஹ்ம க₃மயதி'' [சா₂ந் 4-15-6] [அந்த அமாநவபுருஷன் இவர்களை ப்₃ரஹ்மத்தை அடைவிக்கிறான்] என்று ஶ்ருதியிலும், கார்யாதி₄கரண ஸூத்ரங்களிலும், அங்கு ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்திலும், கீ₃தாப₄ாஷ்யத்திலும் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமுடையவனாகக் குறிக்கப்பட்ட பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னாக முடியாதென்றும் விளங்குகிறது.

30. கீ₃தா (8-3) ஶ்லோகத்தில் கைவல்யார்த்தி₂ அறிய வேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றி விளக்குகையில் ''ப்₃ரஹ்ம - அக்ஷரம் பரமம்'' [இவன் அறியவேண்டியதான ப்₃ரஹ்மமாவது—ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதாகையாலே மேலானதான முக்தாத்மஸ்வரூபமே]

என்று இவனுக்கு முக்தியடைந்த தன் ஆத்மஸ்வரூபமே ப்ராப்யம் என்று காட்டப்பட்டது. "பரமம் அக்ஷரம் — ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தம் ஆத்மஸ்வரூபம்" என்னும் பா₄ஷ்யம் இதை வலியுறுத்துகிறது. இந்த ஶ்லோக பா₄ஷ்யத்தில், "முமுக்ஷுபி₄ர் ஜ்ஞாதவ்யம்" என்று இரு இடங்களில் அருளியிருப்பதும் கைவல்யார்த்தி₂ மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவனே எனத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. "பூ₄த ஸூக்ஷ்ம தத்₃வாஸநாதி₃கம்... த்யாஜ்யதயா. முமுக்ஷுபி₄ர் ஜ்ஞாதவ்யம்" என்று ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் இவனுக்குக் கைவிடத்தக்கது என அருளியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது.

31. இந்த ஶ்லோக பா₄ஷ்யத்தில், "ஸ்வபா₄வ: அத்₄யாத்மம்" என்னும் ஶ்லோகப் பகுதியை விளக்கும்போது, "ஸ்வபா₄வ:— ப்ரக்ருதி:...பூ₄தஸூக்ஷ்ம தத்₃வாஸநாதி₃கம் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாயாம் ஜ்ஞாதவ்யதயா உதி₃தம்। தது₃ப₄யம் ப்ராப்யதயா த்யாஜ்யதயா ச முமுக்ஷுபி₄ர் ஜ்ஞாதவ்யம்॥" [ஸ்வபா₄வம் எனப்படுவது ப்ரக்ருதி...ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம், அதன் வாஸனை முதலானவை; பஞ்சாக்₃நி வித்₃யையில் அறியத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டது. தன் முக்த ஸ்வரூபமும், ஸூக்ஷ்மஶரீரமும் (முறையே) ப்ராப்யமாகவும், கைவிடத்தக்கதாகவும் முமுக்ஷுக்களால் அறியத்தக்கது] என்று அருளியிருக்கையால், கைவல்யநிஷ்ட₂ன் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னே என விளங்குகிறதே எனில்: "பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாயாம் அஸ்ய ஜ்ஞாதவ்யதயா உதி₃தம்" [பஞ்சாக்₃நிவித்₃யையில் இவனுக்கு அறியத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டது] என்று பா₄ஷ்யகாரர் அருளவில்லையாகையாலும், மேலேயும் "அஸ்ய ஜ்ஞாதவ்யம்" [இவனுக்கு அறியத்தக்கது] என்று அருளாமல், "முமுக்ஷுக்களால் அறியத்தக்கது" எனப் பொதுவாக அருளுகையாலும், ப்₃ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனைத் தம்மால் கார்யாதி₄கரண ஶ்ரீ பா₄ஷ்யத்திலும், கீ₃தை [8-23, 24] அவதாரிகையிலும் காட்டப்பட்ட பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னுக்குப்போலே. கேவலாத்மோபாஸகனை இக்கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கும் ஸூக்ஷ்மஶரீரம் த்யாஜ்யமாகையாலே, பஞ்சாக்₃நிவித்₃யையில் முமுக்ஷுவான அவனுக்குச் சொன்னதை முமுக்ஷுவான இவனுக்கும் அதிதே₃ஶமே செய்கிறார் பா₄ஷ்யகாரர் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், இதுகொண்டு இவனைக் கைவல்யநிஷ்ட₂னாக்கமுடியாது; ஆக்கமுயன்றால் கார்யாதி₄கரண ஶ்ரீபா₄ஷ்ய ஶ்ரீஸூக்திகளும், கீ₃தை (8-23, 24) அவதாரிகா பா₄ஷ்ய ஶ்ரீஸூக்திகளும் விரோதி₄க்கும்.

32. "யத₃க்ஷரம் வேத₃விதோ₃ வத₃ந்தி" [8-11] என்று தொடங்குவதாய், கைவல்யார்த்தி₂யின் உபாஸந ப்ரகாரத்தைச்

சொல்லும் ஶ்லோகத்தில், அஸ்தூ₂லத்வம் முதலானவற்றோடு கூடியதாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதான தன் ஆத்மாவே கைவல்யார்த்தி₂க்கு ப்ராப்யமாகையால், தத்க்ரது ந்யாயத்தையும், ஆதி₃ப₄ரத ந்யாயத்தையும் ஒட்டி அஸ்தூ₂லத்வம் முதலானவற்றோடு கூடிய பரமாத்ம ஸ்வரூபம் அவனுக்கு உபாஸிக்கத்தக்கதாக விதி₄க்கப்படுகிறது. இதிலிருந்து இவன் பெறும் ப₂லன் ப்ரக்ருதியி னின்று நீங்கிய முக்திநிலையே என விளங்குகிறது. இப்படி விதி₄ப்ப தில் எம்பெருமானுக்கு மற்றொரு உட்கருத்தும் உண்டு; அதாவது,— இவன் தன் ஆத்மாவில் எந்தப் பெருமைகளைக் கண்டு அதில் ஈடு படுகிறானோ, அந்தப் பெருமைகளும், மற்றும் பல பெருமைகளும் பரமாத்மாவான தன்னிடம் உண்டு என உணர்ந்து, இவன் தன்னிடம் ஈடுபடவேண்டும் என்பது எம்பெருமானின் உட்கருத்து. இதையே ''ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யத்தினாலே ஐஶ்வர்ய கைவல்ய ப₄க₃வச் சரணார்த்தி₂கள் மேன்மேலே சிறந்தவர்கள்'' என்று ஏழாம் அத்தியா யத்தில் ப₄க்₃தபே₄த₃த்தை விவரிக்கும் (7-16) ஶ்லோக ப₄ாஷ்யத்தி லும், அதை அநுவதி₃க்கும் எட்டாம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகை யிலும் ப₄ாஷ்யகாரர் அருளினார். இதிலிருந்து எம்பெருமான் செய்யும் ஸாத₄நாநுஷ்டா₂ன விதி₄களுக்குச் சேதனனின் ப்ரதிபத்தி களை மாற்றுவதில் முக்கிய நோக்கேயொழிய, அந்த ஸாத₄னங்களுக் குரிய ப₂லனைக் கொடுப்பதில் முக்கிய நோக்கல்ல என்றும், ஸாத₄ நத்தை அந்திமஸ்ம்ருதி பர்யந்தம் பூர்ணமாக அநுஷ்டி₂த்த பின்பும் இவனுடைய ப்ரதிபத்தி மாறாமலிருந்தால், வேறு வழியில்லாமல் இவன் விரும்பும் சுயநலப்ப₂லனை அளிக்கிறான் எம்பெருமான் என் றும் நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும்.

33. ஐஶ்வர்யார்த்தி₂க்கு [8-10] ஶ்லோகத்தில் அந்திமகாலத்தில் புருவங்களுக்கு நடுவில் ப்ராணனை நிலைநிறுத்தும்படி உபதே₃ஶித்தது போலல்லாமல், கைவல்யார்த்தி₂யைப்பற்றிய ''ஸர்வத்₃வாராணி'' [8-12] என்னும் ஶ்லோகத்தில், ''மூர்த்₄ந்யாத₄ாய ஆத்மந: ப்ராணம்'' [தன்னுடைய ப்ராணவாயுவைத் தனது தலையில் ப்ரவேஶிக்கச் செய்து] என்று ஸுஷும்நாநாடி₃ வழியாகத் தலையில் நிலைநிறுத்தும்படி உபதே₃ஶிக்கையாலே, ஐஶ்வர்யார்த்தி₂ பெறும் ப₂லன் அஸ்தி₂ரமான போ₄க₃மென்றும், கைவல்யார்த்தி₂ பெறும் ப₂லன் நித்யமான மோக்ஷம் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. '' ஹ்ருத₃யகமல நிவிஷ்டே மயி அக்ஷரே மனோ நிருத்₄ய...வாச்யம் மாம் அநுஸ்மரந் '' என்று இங்கு ப₄ாஷ்யத்தில் அந்திமக்ஷணத்திலும் தன்னைச் சிந்திக்க வேண்டும் என்று எம்பெருமான் விதி₄த்திருப்பதாகக் காட்டியிருப்பது '' இந்தக் கடைசி க்ஷணத்திலாவது இவன் நம்மிடம் ஈடுபட மாட்டானா'' என்கிற எம்பெருமானின் ப்ரத்யாஶையை விளக்குகிறது.

34. இந்த (8-12) ஶ்லோகத்தில் கைவல்யார்த்தி₂க்கு ப்ராப்யத்தைச் சொல்லும்போது, "தே₃ஹம் த்யஜந் ய: ப்ரயாதி" என்று இவன் ஸ்தூ₂ல ஸூக்ஷ்மதே₂ஹங்களை அடியோடுவிட்டு ப்ரக்ருதிமண்ட₂லத்தைத் தாண்டிச் செல்கிறுன் என்றதும், "ஸ யாதி பரமாம் க₃திம்" என்று அசித₃நுப₄வமாகிற ஐஶ்வர்யாநுப₄வத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாகையாலே 'பரக₃தி' எனத்தக்க அசிந்மிஶ்ர ஸ்வாத்மாநுப₄வத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாகையாலே 'பரமா கதி₃' எனத்தக்க தன் கேவலாத்மாநுப₄வத்தை அடைகிறுன் என்றதும்—இவன் அடையும் ப₂லன் மோக்ஷமே என்று காட்டுகிறது. இவ்விடத்தில் பா₄ஷ்யத்தில் "ப்ரக்ருதி வியுக்தம் மத்ஸமாநாகாரம் அபுநராவ்ருத்திம் ஆத்மாநம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த₂:" [ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதாய், என்னேடு ஒத்த (ஜ்ஞாநாநந்த₃மயமான) ஸ்வரூபத்தை உடையதாய், திரும்பி வருதலில்லாததான ஆத்மாவை அடைகிறுன் என்று பொருள்] என்று அருளியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது.

35. (8-12) ஶ்லோகத்தில் 'பரமா க₃தி' என்று கைவல்யாநுப₄வத்தைச் சொன்ன கண்ணன், (8-15) ஶ்லோகத்தில் 'பரமா ஸம்ஸித்₃தி₄' என்று ஞானியடையும் ப₂லனைக் குறிக்கையாலே, இரண்டும் மோக்ஷமேயாயினும், ஞானியடையும் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமாகிற சிறந்த ப₂லனைக் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் அடைவதில்லை என்று உணர்த்துகிறுன். இதிலிருந்து—ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தை அடைபவனுக ஶ்ருதி ஸூத்ர பா₄ஷ்யங்களில் கூறப்பட்ட பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னுக முடியாது என விளங்குகிறது.

36. (8-15) பா₄ஷ்யத்தின் அவதாரிகையில், "அத:பரம் அத்₄யாயஶேஷேண ஜ்ஞாநிந: கைவல்யார்த்தி₂நஶ்ச அபுநராவ்ருத்திம், ஐஶ்வர்யார்த்தி₂ந: புநராவ்ருத்திம் சாஹ" [இதற்குமேல் உள்ள அத்₄யாயப்பகுதியாலே, ஞானிக்கும், கைவல்யார்த்தி₂க்கும் புநராவ்ருத்தி இல்லையென்றும், ஐஶ்வர்யார்த்தி₂க்குப் புநராவ்ருத்தி உள்ளதென்றும் கூறுகிறுன்.] என்று அருளியிருப்பதிலிருந்து, ஞானியின் ப்ராப்யத்தைப்போலே கைவல்யார்த்தி₂யின் ப்ராப்யமும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல் இல்லாத மோக்ஷமே என விளங்குகிறது.

37. கைவல்யார்த்தி₂க்கு ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருதல் இல்லாவிடிலும், அவன் தான் பெற்றிருக்கும் கேவலாத்மாநுப₄வத்திற்கு மேற்பட்ட ப₂லமான ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தைக் காலாந்தரத்தில்

அடையலாமே ? எனில், (8-16) ஶ்லோகத்தில் "புநராவர்த்திந:" [ப்₃ரஹ்மலோகமீருகவுள்ள எல்லாவுலகங்களும், புநராவ்ருத்தி யுள்ளவை] என்றவிடத்துக்கு வியாக்கியானம் செய்யும்போது "விநாஶிந:" [அழிவுடையவை] என்றே பா₄ஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கையாலே, புநராவ்ருத்தியில்லாத ப₂லனையுடைய கைவல்ய நிஷ்ட₂னும், தன் ப₂லன் அழிந்து கீழான ஐஸ்வர்யாநுப₄வத்தையோ, மேலான ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தையோ பெறுவதில்லை என விளங்கும். இப்படிக் கொள்ளாவிடில், இந்த்₃ரலோகத்தில் அநுப₄வத்தைப் பெற்று, அங்கிருந்து உயர்ந்த லோகமாகிற ப்₃ரஹ்மலோகத்திற்குச் சென்று அவ்வுலகில் அநுப₄வத்தைப் பெறுகிறவன் புநராவ்ருத்தி யில்லாதவன் என்று கொள்ளவேண்டிவரும். இப்படிக் கொள்வது, "ப்₃ரஹ்மலோகமீருகவுள்ள எல்லாவுலகமுமே புநராவ்ருத்தி யுள்ளவை" என்று இந்த (8-16) ஶ்லோகத்தில் சொன்னதோடு முரண்படும். ஆகையால், கைவல்யத்தை அடைந்தவனுக்கு என்றுமே கீழான ஐஸ்வர்யாநுப₄வமும், மேலான பரமாத்மாநுப₄வ மும் கிடைப்பதில்லை என்று தேறுகிறது.

38. கைவல்யார்த்தி₂யின் ப்ராப்யத்தைக் கூறும் (8-20, 21) ஶ்லோகங்களில் "யம் ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே" என்று கைவல் யாநுப₄வத்தை அடைந்தபின், அதைவிட்டு வேறோரனுப₄வத்தை அடைகையாகிற புநராவ்ருத்தியில்லை என்று முக்தகண்ட₂மாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதும். அவ்விடத்து பா₄ஷ்ய அவதாரிகையில் "அத₂ கைவல்யம் ப்ராப்தாநாமபி புநராவ்ருத்திர் ந வித்₃யத இத் யாஹ" [இனி, கைவல்யத்தை அடைந்தவனுக்கும் புநராவ்ருத்தி இல்லை என்று கூறுகிறான்] என்று அருளியிருப்பதும், கைவல்யாநுப₄வம் ஸம்ஸாரத்திற்கோ, ப₄க₃வத₃நுப₄வததிற்கோ செல்லமுடியாத நித்யாநுப₄வம் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இங்கு "தமாஹு: பரமாம் க₃திம்" [அக்கேவலாத்மாவை மேலான ப்ராப்யமாக (கைவல்யார்த்தி₂கள்) கூறுகிறார்கள்] என்றவிடத்தின் பா₄ஷ்யத்தில், "அயமேவ...ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்க₃வியுக்தஸ்வருபேணவஸ்தி₂த ஆத்மா இத்யர்த்த₂:" [இவனே ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கப்பெற்றவனாய், ஸ்வரூபவிளக்கம் பெற்றவனை ஆத்மா என்று பொருள்] என்று அருளியிருப்பதிலிருந்து, கைவல்யாநுப₄வம் ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்க₃ம் அடியோடு நீங்கியபின் ஏற்படும் மோக்ஷாநுப₄வமே என விளங்கு கிறது. இங்கு "தத்₃தா₄ம பரமம் மம" [அது எனது மேலான நியமன ஸ்தா₂னம்] என்றவிடத்திற்கு பா₄ஷ்யமிடுகையில், "அசேதந ப்ரக்ருதிரேகம் நியமநஸ்தா₂நம் ; தத்ஸம்ஸ்ருஷ்டருபா ஜீவப்ரக்ருதிர்

த்₃விதீயம் நியமநஸ்தா₂நம் ; அசித்ஸம்ஸர்க்க₃வியுக்தம் ஸ்வரூபேணு வஸ்தி₂தம் முக்த ஸ்வரூபம் பரமம் நியமநஸ்தா₂நம் இத்யர்த்த₂: । தச்ச அபுநராவ்ருத்திருபம்।'' [எனக்கு ப்ரகாரமான அசேதனப் பொருள் ஒரு நியமனஸ்தா₂னம் ; எனக்கு ப்ரகாரமாயிருப்பதாய், முற்கூறிய அசித்தோடு சேர்ந்திருப்பதான ஸம்ஸாரி ஜீவஸ்வரூபம் முற்கூறிய அசித்தைக் காட்டிலும் மேலான இரண்டாவது நியமன ஸ்தா₂னம்; அசித்ஸம்ப₃ந்த₄ம் அடியோடு நீங்கப்பெற்றதாய், ஸ்வரூப விளக்கம் பெற்றதாய், அதனுலேயே முற்கூறிய ஸம்ஸாரி சேதனஸ்வ ரூபத்திலும் மேலானதான முக்தஜீவஸ்வரூபம் முந்திய இரண்டைக் காட்டிலும் மேலான மூன்ருவது நியமன ஸ்தா₂னம்—என்று பொருள். அதுவும் புநராவ்ருத்தியில்லாத நித்யாநுப₄வமேயாகும்.] என்று அருளியிருப்பது கைவல்யாநுப₄வம் நித்யமுக்தியே என்று பா₄ஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் பற்றியதைக் கரதலாமலகமாக (கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாகக்) காட்டுகிறது. தா₄மஶப்₃த₃த்திற்கு 'ப்ரகாஶம்' [ஞான வொளி] என்று பொருள்கொள்ளும்போதும், ''ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டாத் பரிச்சி₂ந்நஜ்ஞாநரூபாத் ஆத்மந: அபரிச்சி₂ந்நஜ்ஞாநரூபதயா முக்த ஸ்வரூபம் பரம் தா₄ம'' [ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருக்கையாலே அளவு பட்ட அறிவையுடைய ஸம்ஸாரி ஜீவஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும், அள வற்ற அறிவையுடையதாகையால் முக்தஸ்வரூபம் மேலான ஞான வொளியாகிறது] என்று அருளியது இதை மேலும் வலியுறுத்துகிறது.

39. (8-22) ஶ்லோகத்தின் அவதாரிகா பா₄ஷ்யத்தில், '' ஜ்ஞாநிந: ப்ராப்யம் து தஸ்மாத₃த்யந்தவிப₄க்தம் இத்யாஹ '' [ஞானியின் ப்ராப்யமோவெனில், கைவல்யநிஷ்ட₂னுடைய ப்ராப் யத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டது என்று கூறுகிருன்.] என்று அருளுவதன் மூலம் ''கைவல்யம் பெற்றவனுக்கு ப₄க₃வத₃நு ப₄வம் அடியோடு கிடையாது'' என்பதைக் கல்வெட்டாகக் காட்டி ஞர் பா₄ஷ்யகாரர். இதிலிருந்து கைவல்யத்தை அநுப₄வித்த பின் இவன் ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தைப் பெறுகிருன் என்று பா₄ஷ்யகாரர் கருதியிருக்க இடமேயில்லை என விளங்குகிறது. ப்₃ரஹ்மாநுப₄வ முள்ளவனைத் தம்மால் பலவிடங்களில் முழங்கப்பட்ட பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் கைவல்யநிஷ்ட₂னைக் கருதியிருக்கவும் இடமே யில்லை என்றும் விளங்குகிறது.

40. கீ₃தை (8-23, 24) ஶ்லோகங்களின் அவதாரிகா பா₄ஷ்யத் தில் '' அத₂ ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித₃: பரமபுருஷநிஷ்ட₂ஸ்ய ச ஸாதா₄ரணீம் அர்ச்சிராதி₃காம் க₃திமாஹ '' [இனி, ஆத்ம யாதா₂த்ம்யவித்துக்கும் பரமபுருஷநிஷ்ட₂னுக்கும் பொதுவான

அர்ச்சிராதி₃க₃தியைக் கூறுகிறுன்] என்று 'ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித்' என்னும் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂னைப் பரமபுருஷ நிஷ்ட₂னாகிற ஜ்ஞாநியோடு சேர்த்து எடுக்கையாலே, இவ்விருவரும் 7, 8 அத்₄யாயங்களில் பூர்வப்ரக்ருதர்களான ஜிஜ்ஞாஸுவும் ஜ்ஞாநியுமே என விளங்குகிறதே; இதிலிருந்தும், இவ்வவதாரிகா பா₄ஷ்யத்தின் மேல்பகுதியில் இவ்விருவர்க்கும் அர்ச்சிராதி₃க₃தியும் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமும் கூறப்படுவதிலிருந்தும் ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு முதலில் கைவல்யாநுப₄வமும், பிறகு ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமும் ஏற்படுகின்றன என்று கொண்டுதீர வேண்டியிருக்கிறதே — என்னும் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு,— (1) கீ₃தை (7-16) பா₄ஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸுவுக்கு லக்ஷணம் உரைக்கும்போது "ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தீச்சு₂:" [ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைய விரும்புகிறவன்] என்று லக்ஷணமருளினர் பா₄ஷ்யகாரர். ஜ்ஞாநிக்கு "ப₄க₃வச்சே₂ஷதைகரஸாத்மஸ்வரூபவித்" [எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையையே இயல்வாகக் கொண்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன்] என்று லக்ஷணமருளினர். இங்கு பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂னை "ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித்" [ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன்] என்று வழங்கியிருப்பதிலிருந்தும், இவ்வவதாரிகா பா₄ஷ்யத்திலேயே மேலே இவன் தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்₃ரஹ்மாத்மகமாய், ப்₃ரஹ்மஶேஷதைகரஸமானது என்று அநுஸந்தி₄க்கவேண்டுமென்று தத்க்ரதுந்யாயத்தையும் காட்டி நிரூபிப்பதிலிருந்தும் இவனை பா₄ஷ்யகாரர் ஜ்ஞாநியாகக் கருதினரேயொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவாகக் கருதவில்லை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. (2) கீ₃தை (7-17) பா₄ஷ்யத்தில் "ஐஶ்வர்ய கைவல்ய நிஷ்ட₂ர்கள் இருவர்க்கும் (முறையே) ஐஶ்வர்யமும், கேவலாத்மாநுப₄வமுமாகிற தத்தம் விருப்பம் கிடைக்கும் வரையிலேயே என்னோடு சேர்த்தியுண்டு" என்றும், (8-22) அவதாரிகையில் "கைவல்ய நிஷ்ட₂னுடைய ப்ராப்யத்தைக் காட்டிலும் ஜ்ஞாநியினுடைய ப்ராப்யம் மிகவும் வேறுபட்டது" என்றும் அருளுவதன்மூலமும், பதின்மூன்ரும் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகா பா₄ஷ்யத்தில் "ஆத்ம கைவல்யமாத்ராபேக்ஷாணாம்" என்று ஜிஜ்ஞாஸு கேவலாத்மாநுப₄வத்தை மாத்திரமே விரும்புகிறுன் என்று அருளுவதன் மூலமும் கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கு ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் கிடையாது, அதைப்பெற விருப்பமேயில்லை எனக்காட்டினர். இவ்வவதாரிகா பா₄ஷ்யத்திலோவெனில் ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித்தாகிற பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂னுக்கு ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் உண்டென்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டினர். இதிலிருந்தும் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் ஜ்ஞாநிகோடி

யில் சேர்ந்தவனேயொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவல்லன் என விளங்குகிறது. (3) ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யநிஷ்டனைப்பற்றிப் பலவிடங்களில் குறிப்பிடும்போது ''ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடையவிரும்புகிறவன்'' [7-16; 7-29] என்றோ, 'அக்ஷரயாதா₂த்ம்யத்தை விரும்பி உபாஸிப்பவன்' [8-ம் அத்தியாயம் அவதாரிகை] என்றோ, 'கைவல்யார்த்தீ' [8-11, 8-14, 8-15 அவதாரிகைகள்] என்றோ, 'கைவல்யம் ப்ராப்தன்' [8-20, 21 அவதாரிகை] என்றோ, 'ஆத்ம கைவல்ய மாத்ராபேக்ஷன்' [13-ம் அத்தியாயம் அவதாரிகை] என்றோ குறிப்பிடுகிறாரேயொழிய ஓரிடத்திற்கூட 'ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித்' என்று குறிப்பிடவில்லை. இதிலிருந்தும் இந்த ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித் என்பவன் கைவல்யநிஷ்டனிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்குகிறது. (4) கீ₃தை (8-26) ஶ்லோகபா₄ஷ்யத்தில் ''ஏதே ஶுக்லக்ருஷ்ணே க₃தீ ஜ்ஞாநிநாம், விவிதா₄நாம் புண்யகர்மணாம் ச ஶ்ருதௌ ஶாஶ்வதே மதே'' [இந்த ஶுக்லக்ருஷ்ண க₃திகளிரண்டும் (முறையே) ஞானிகளுக்கும், பலவித₄மான புண்யகர்மங்களைப் புரிந்தவர்களுக்கும் ஶ்ருதியில் எப்போதும் உள்ளவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன.] என்று அருளிச்செய்வதன்மூலம் ஶுக்லக₃தியான அர்ச்சிராதி₃க₃தி ஜ்ஞாநிகளுக்கு உண்டேயொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவுக்குக் கிடையாது என்று காட்டுவதன்மூலம் ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித்தாகிற பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்டன் ஜ்ஞாநிகோடியில் சேர்ந்தவனேயொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவல்லனென்று நிலைநிறுத்தினார். ''ஜ்ஞாநிநாம் த்₃விவிதா₄நாம்'' என்று தாத்பர்ய தீ₃பிகையில் எடுக்கப்பட்ட பாடத்தில் இது மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது. (5) பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்டனுக்குப் பஞ்சாக்₃னி வித்₃யை ஒன்றே ஸாத₄னமாகும். ''ஆத்மார்த்தீ₂ சேத் த்ரயோऽப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய ஸாத₄கா:'' [கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் 27] [ஆத்ம மாத்ரத்தை அநுப₄விக்கையாகிற பலனை விரும்பினானாகில், கர்மஜ்ஞாநப₄க்தியோக₃ங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே ஆத்மகைவல்யத்தை ஸாதி₄த்துக்கொடுக்கும்.] ''ஐஹலௌகிகமைஶ்வர்யம் ஸ்வர்க்கா₃த்₃யம் பாரலௌகிகம் । கைவல்யம் ப₄க₃வந்தம் ச மந்த்ரோऽயம் ஸாத₄யிஷ்யதி ॥'' [வ்ருத்₃த₄ஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-50] [இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும், கேவலாத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்யத்தையும், ப₄க₃வதநுப₄வத்தையும் (அதையதை விரும்புவார்க்கு) இவ்வஷ்டாக்ஷர மந்திரம் ஸாதி₄த்துக்கொடுக்கும்] ''தாவதா₃ர்த்திஸ் ததா₂ வாஞ்சா₂ தாவந்மோஹஸ் ததா₂ऽஸுக₂ம் । யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாக₄நாஶநம் ॥'' [வி-பு 1-9-73] [எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் உன்னை எதுவரையில் ஶரணமடையவில்லையோ, அது

வரையிலேயே (செல்வத்தை இழந்ததனால் ஏற்படும்) வருத்தம்; அதுவரையிலேயே (செல்வம் வேண்டும் என்னும்) ஆசை; அதுவரையிலே (ஆத்மாநுப4வமின்மையால் ஏற்படும்) மோஹம்; அதுவரையிலேயே (ப4க3வத3நுப4வமின்மையால் உண்டாகும்) ஸுக2மின்மை. (ஆர்த்தன், அர்த்தா2ர்த்தி2 எனப்படும் ஐஶ்வர்யார்த்தி2கள், ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யார்த்தி2, ஜ்ஞாநி ஆகிய அனைவர்க்கும் ப்ரபத்தியே ப2ல ஸாத4னம் என்றபடி)] என்கிறபடியே கைவல்ய நிஷ்ட2னுக்குக் கர்ம ஜ்ஞாந ப4க்தி ப்ரபத்திகளில் எதுவும் ஸாத4னமாகலாம். இப்படி ஸாத4னத்தைப் பார்த்தாலும் ஆத்மயாதா2த்ம்ய வித் எனப்படும் பஞ்சாக்3நிவித்3யா நிஷ்ட2ன் கைவல்யநிஷ்ட2னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்கும். (6) பஞ்சாக்3நிவித்3யா நிஷ்ட2னைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் வரும் கார்யாதி4கரணம் [4-3.5] முதலானவிடங்களில் ஸ்ரீப4ாஷ்யம், ஶ்ருதப்ரகாஶிகை முதலானவற்றில் அவனைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ஓரிடத்திற்கூட அவனைக் கேவலன் என்றோ, கைவல்யநிஷ்ட2ன் என்றோ, அவனுக்குக் கைவல்யம் ப்ராப்யம் என்றோ கூறவில்லை. நேர்மாறாகப் பஞ்சாக்3நி வித்3யாநிஷ்ட2னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அதி4காரிகளே ''கேவலம் வா சித்3வஸ்து...ய உபாஸதே'' என்று கார்யாதி4கரணபா4ஷ்யத்தின் இறுதியில் கேவல சிது3பாஸகர்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இதிலிருந்தும் ஆத்ம யாதா2த்ம்யவித் எனப்படும் பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2ன், கைவல்ய நிஷ்ட2னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்குகிறது. பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட கேவலாத்மோபாஸகன் ஒருவன் உண்டோ? எனில்: சா2ந்தோ3க்3யம் ஏழாவது ப்ரபாட2கத்தில் நாமம் தொடங்கி ஆறை ஈறாகப் பதினாலு அசேதனப் பொருள்களின் உபாஸனத்தைக்கூறி, அதற்குப்பின் 'ப்ராணன்' எனும் ஶப்3த3த்தால் அசேதனப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், உயர்ந்ததான ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தின் உபாஸனத்தை [7-14-4]ல் கூறி, அதை உபாஸிப்பவன் அதிவாதி3யாகிறான் என்று காட்டி, (7-15-1)ல் 'ஸத்யம்' எனப்படும் ப்3ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் இவனைவிடச் சிறந்த அதிவாதி3 என்று காட்டுகையால் ப்ராணன் எனப்படும் கேவல ஜீவனை உபாஸிப்பவன் ப்3ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸகனான பஞ்சாக்3நிவித்3யா நிஷ்ட2னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்றும், அதிவாதி3யாகக் கூறப்படுகையாலே ஒருவகையான மோக்ஷத்தைப் பெறுபவன் என்றும், ப்3ரஹ்மோபாஸகனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனாகக் கூறப்படுகையாலே ப்3ரஹ்மோபாஸகனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த கேவலாத்மோபாஸகன் இவனேயென்றும் விளங்குகிறது ஆகையால் இவனே

ஜிஜ்ஞாஸுவெனப்படும் கைவல்யநிஷ்ட₂னென்றும், பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னும், பரமபுருஷநிஷ்ட₂னும் இவ்வவதாரிகாபா₄ஷ்யத்தோடு அவ்யவஹிதமாக(இடைவெளியில்லாமல்) ப்ரக்ருதரான ஜ்ஞாநிகளில் இருவகையினரே என்றும் அசைக்கமுடியாதபடி தேறுகிறது.

41. கீ₃தை (8-26) ஶ்லோக பா₄ஷ்யத்தில் ஶுக்லக₃தியான அர்ச்சிராதிக₃தி ஜ்ஞாநிகளுக்கு உண்டேயொழிய ஜிஜ்ஞாஸுவுக்குக் கிடையாது என்று காட்டுவதன்மூலம் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னுகிற 'ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித்' ஜிஜ்ஞாஸுவிலும் வேறுபட்டவன் என உணர்த்தினர். முந்தின (40-வது) பாராவில் பரிஹாரத்தின் (4)வது பிரிவில் இது விவரிக்கப்பட்டது.

42. கீ₃தை (12-3, 4, 5)ல் கேவலாத்மோபாஸகனின் ப்ராப்யத்தைக் குறிப்பிடுகையில், ''தே ப்ராப்நுவந்தி மாமேவ'' [அவர்கள் என்னையே அடைகிறார்கள்] என்கிறான் கண்ணன். இவர்கள் முதலில் கேவலாத்மாநுப₄வத்தையும், பிறகு பரமாத்மாநுப₄வத்தையும் அடைபவர்களாயிருந்தால், இங்கு பா₄ஷ்யகாரர் ஏவகாரத்தோடு கூடிய ஶ்லோகஸ்வாரஸ்யத்தையொட்டி அவ்விஷயத்தைக் கூறியிருப்பார், அப்படிக் கூறாமல் ''மாம் ப்ராப்நுவந்த்யேவ'' என்று அயோக₃வ்யவச்சே₂த₃பரமாக அந்வயத்தை மாற்றி, ''மத்ஸமாநாகாரம் அஸம்ஸாரிணம் ஆத்மாநம் ப்ராப்நுவந்த்யேவ'' [(ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்களில்) என்னை ஒத்த ஸ்வரூபத்தை உடையவனாய், ஸம்ஸாரஸம்ப₃ந்த₄மற்ற தம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடையவே செய்கிறார்கள்] என்று பொருளுரைப்பதிலிருந்து, பா₄ஷ்யகாரர் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் பிரிதொரு காலத்தில் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தைப் பெறுகிறான் என்று திருவுள்ளம் பற்றவேயில்லை எனத் தெளிவாக விளங்குகிறது. ஏழு எட்டாம் அத்தியாயங்களில் கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கு ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் அடியோடு இல்லை என்று கண்ணன் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாகிற அர்த்த₂ஸ்வாரஸ்யத்தையொட்டி, இங்கு ஶப்₃த₃த்தைச் சிறிது நலிந்து பொருள்கொள்ளவேண்டும் என்று பா₄ஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் என விளங்கும்.

43. இங்கு ''க்லேஶ: அதி₄கதரஸ்தேஷாம்'' என்று கைவல்யநிஷ்ட₂ன் ப₄க₃வது₃பாஸகனைக் காட்டிலும் நீண்ட காலம் மிகுந்த ஶ்ரமப்பட்டு உபாஸிக்கவேண்டும் என்று விதி₄த்திருப்பது—அவனுடையதைக் காட்டிலும் மிகுந்திருக்கும் இவனுடைய ஸ்வார்த்த₂தா ப்ரதிபத்தியைக் கழிப்பதற்காகவே என விளங்குகிறது.

44. கடைசி ஷட்கத்தின் தொடக்கமான பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்தின் அவதாரிகையில், முந்தின ஷட்கத்தின் ப்ரமேயத்தைக்

கூறும்போது, "ஆத்ம கைவல்ய மாத்ராபேக்ஷாணும்" [கேவலாத்மாநுப₄வத்தை மாத்திரம் விரும்புகிறவர்களுக்கு] என்று கைவல்ய நிஷ்டூர்களைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, இவர்களுக்கு ப்₃ரஹ்மத்தை அநுப₄விக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பமே கிடையாது என விளங்குகிறது. மது₄வித்₃யாநிஷ்டூர்களைப்போலே, முதலில் கேவலாத்மாநுப₄வத்தையும், பிறகு ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தையும் பெறவிரும்புகிறவர்களாயிருந்தால், இவர்களை "கைவல்யமாத்ராபேக்ஷர்கள்' என்று பூ₄ாஷ்யகாரர் குறிப்பிட்டிருப்பாரா என்பதை நடுநிலையாளர்கள் சிந்திக்கவேண்டும்.

45. ப₄க்தியோக₃த்தின் தொடக்கமான ஏழாம் அத்₄யாயத்தை பா₄ஷ்யத்துடன் மொத்தமாக விமர்ஸிக்கும்போது,— இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் பரமாத்மாவான தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தால், அறியவேண்டியது வேறு இல்லை என்றும், மூன்ருவது ஸ்லோகத்திலும், 26-வது ஸ்லோகத்திலும் — ஸ்வார்த்த₂மான ஸித்₃தி₄க்காக யத்னம் செய்பவர்களிடையே தன்னை உள்ளபடி அறிந்தவன் எவனுமில்லை என்றும் கூறி, தன் பெருமையைக்கூறும் 4 முதல் 12 ஸ்லோகமீருக அசித்தைப்போலே ஜீவனும் தனக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனென நிரூபித்திருப்பது, தன்னை உபாஸிப்பவனை 'ப₄க்தன்' எனக் கூருமல், பெரும்பாலும் 'ஜ்ஞாநி' என்றே கூறுவது, 19-வது ஸ்லோகத்திலே, ஞானத்தின் பூர்த்தியை அடைந்தவனைத் தனக்கே கிடைத்தற்கரியவன் என்பது, 28-வது ஸ்லோகத்தில், புண்யத்தாலே பாபம் சிறிது சிறிதாக அழியப்பெற்றவர்கள் தன்னை ஒவ்வொரு ப₂லனுக்காக ஸாத₄னங்களை அனுஷ்டி₂த்து உபாஸிக்கிருர்கள் என்பது முதலானவற்றை ஆராய்ந்தால், எம்பெருமான் - கைவல்யம் போன்ற அபாயங்களில் சிக்கவைக்கக்கூடிய ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ரூபமான ஸாத₄நங்களைக் காட்டிலும், ஸ்வார்த்த₂மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்திற்கும், பரார்த்த₂ப்ரதிபத்திக்குமே முக்கியத்துவம் அளித்திருக்கிருன் என்றும், ஸாத₄நங்களை விதி₄த்திருப்பதும் அந்த ப்ரதிபத்தியை விளைப்பதற்கே என்றும் விளங்கும்.

46. இவ்வண்ணமாக, கீ₃தையிலும், அதன் பா₄ஷ்யத்திலும், பலவிடங்களில்—கைவல்யம் ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ம் நீங்கப்பெற்ற நித்ய முக்தியே என்றும், இக்கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தியும் ப₄க₃வத₃நுப₄வமும் கிடையாது என்றும் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கையால், கீ₃தாசார்யனும், பா₄ஷ்யகாரரும் தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்களின் பக்ஷத்திற்கே ஆதரவளித்துள்ளார்கள் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இனி, த்₃ராவிட₃வேத₃ம் என்று புகழ்பெற்ற தி₃வ்ய ப்ரப₃ந்த₄ங்களிலும், அதன் வ்யாக்₂யானங்களிலும் கைவல்யம் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வலேஸமுமற்ற தாழ்ந்த மோக்ஷமே என்றும், கைவல்ய நிஷ்ட₂ன் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னிலும் வேறுபட்டவன் என்றும் காட்டப்பட்டிருப்பதை விளக்குவோம்.

3. த்3ராவிட3வேத3 தத்3வ்யாக்2யாந ஸ்வாரஸ்யம்

47. முதலாயிரத்தில் முதலானதாய், வேத3த்திற்கு ஓங்காரம் போலே திவ்யப்ரப3ந்த4த்திற்குத் தொடக்கத்திலுள்ள திருப்பல்லாண்டில் — ஐஶ்வர்யார்த்தி2, கைவல்யார்த்தி2 ப4க3வத3நுப4வத்தை விரும்புமவன் ஆகிய மூவகை அதி4காரிகளையும் அழைத்து மங்க3ளாஶாஸனம் செய்யத் தம்மோடு கூட்டிக்கொள்கிறார் பெரியாழ்வார். அதில் கைவல்யார்த்தி2யை அழைக்கும் ''ஏடு நிலத்தில்'' என்னும் நாலாம் பாசுரத்தில், ' ஏடுநிலத்தில் இடுவதன் முன்னம்'' என்று ''ஸூக்ஷ்மஶரீரம் ப்ரக்ருதியில் லயிப்பதற்கு முன்னம் வந்து சேருங்கள்'' என்கையாலே, இவனுக்கு விரஜாதரணத்தின்போது நிகழும் ஸூக்ஷ்மஶரீரநாஶம் ஏற்பட்டு விடுகிறது என்றும், இது ஒருவகை முக்தியே என்றும் விளங்குகிறது. ''எங்கள் குழாம் புகுந்து கூடும் மனமுடையீர்கள் வரம்பொழி வந்து'' என்கையால், 'தம் ஆத்மாவே இனிது' என்னும் நினைவை மாற்றி, 'எம்பெருமானே இனியவன்' என்னும் நினைவைக் கொள்வதே இவன் செய்யவேண்டியது என்று கூறுகையாலே, 'ப்ரதிபத்திக்கு முக்2யத்வமேயொழிய ஸாத4நாநுஷ்டா2நத்திற்கு முக்2யத்வமில்லை, எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பும் இந்நினைவினாலேயே இவனுக்குத் தாழ்ந்த மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது' என்னும் ஸித்3தா4ந்தத்தைக் காட்டினார் பெரியாழ்வார். ''போதுவீர் போதுமினோ'' [திருப்பாவை1] ''யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்யும் மாதாவினைப் பிதுவை' [திருவிருத்தம் 95] முதலான பாசுரங்களில் — பேற்றுக்குப் பரார்த்த2ப்ரதிபத்தியே வேண்டுவது என்றும், அதை விளைப்பதற்கே, இயற்கையுறவினனான எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்கள் மூலமாகவும், ஶாஸ்த்ரங்களை அளித்தும், இவன் விரும்பும் ஸ்வார்த்த2ப2லன்களுக்கு அந்த ஶாஸ்த்ரங்களில் ஸாத4நங்களை விதி4த்தும், ஞானிகளை அவதரிப்பித்தும், மற்றும் பலவகைகளாலும் முயல்கின்றான் என்றும் மற்றையாழ்வார்களும் காட்டினார்கள். இவ்வாழ்வார்களை அடியொற்றியே ''ப்ரதிபத்திவைஶேஷ்யாத்'' என்று கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் இரண்டு இடங்களில் அருளினார் ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரர். ''ஒல்லை கூடுமினோ'' என்று விரைந்து வந்து சேரச்சொல்லுகையாலே, இவனுக்குக் கைவல்யமோக்ஷம் கிடைத்துவிட்டால், பிறகு எக்காலத்திலும் ப4க3வத3நுப4வரூபமான மோக்ஷம் இல்லாமற்போய்விடும் என்னும் இவனுடைய து3ர்க்க3தி உணர்த்தப்படுகிறது, கைவல்யார்த்தி2க்கு கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் அபுநராவ்ருத்தியைக் கூறுவதன்

மூலம் ப$_4$ாஷ்யகாரரும் இதை அடியொற்றினர். ஐஸ்வர்யார்த்தி$_2$க்கு முன்னால் இவனை அழைத்தது இந்த து$_3$ர்க்க$_3$தியைக்கண்டே என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்$_2$யானமிட்டிருப்பது காணத்தக்கது. ''நமோ நாராயணாய என்று பாடும் மனமுடைப் பத்தருள்ளீர்'' என்று ஓங்காரமாத்ரத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து ஜந்மஸம்ஸாரங்கட்டு நீங்கித் தம் ஆத்மாவின் அநுப$_4$வத்தை மாத்திரம் பெற்றுப்போகாமல், மந்த்ரஶேஷத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்தி$_4$த்து, ப$_4$க$_3$வத் கைங்கர்யத்தில் பே$_4$ரக்$_3$யதாபு$_3$த்$_3$தி$_4$ வைத்து மங்க$_3$ளாஶாஸநம் செய்யச்சொல்லுகையாலே, நாராயணோபனிஷத்தில் அத$_2$ர்வஶிரஸ்ஸில் ''ஓமிதி, யமுக்த்வா முச்யதே யோகீ$_3$ ஜந்மஸம்ஸாரப$_3$ந்த$_4$நாத் | ஓம் நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரோபாஸகோ வைகுண்ட$_2$பு$_4$வந (லோக)ம் க$_3$மிஷ்யதி'' என்று ஓங்காரத்தை மாத்திரம் அநுஸந்தி$_4$ப்பவனுக்குக் கைவல்ய மோக்ஷமே என்றும், ''நமோ நாராயணாய'' என்பதையும் சேர்த்து அநுஸந்தி$_4$ப்பவனுக்கே வைகுண்ட$_2$ப்ராப்தி என்றும் கூறியதை விளக்குகிறார்.

48. திருப்பல்லாண்டில் கைவல்யார்த்தி$_2$கள் சேரும் ''தீயிற் பொலிகின்ற'' என்னும் பாசுரத்தில் தாங்கள் சக்ராங்கனம் பெற்று வந்ததாகக் கூறுவது பஞ்சஸம்ஸ்காரத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே, ஆழ்வார் அழைத்தபோது நியமித்தபடி ''நமோ நாராயணாய'' என்னும் மந்த்ரஶேஷத்தையும் சேர்த்துத் திருமந்திரத்தை அர்த்த$_2$த்தோடு அநுஸந்தி$_4$த்து, 'ஆத்மாவையே அநுப$_4$விப்பது' என்னும் வரம்பை ஒழித்து எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாட வந்தார்கள் இவர்கள் என்று தோற்றுகிறது. இவற்றிலிருந்து, கைவல்யம் தாழ்ந்ததொரு முக்தியே என்றும், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வமற்ற கைவல்யநிஷ்ட$_2$ன் அதையுடையவனாக ஶ்ருதி ஸூத்ரப$_4$ாஷ்யங்களில் அறிவிக்கப்பட்ட பஞ்சாக்$_3$நிவித்$_3$யாநிஷ்ட$_2$னாயிருக்கமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

49. முதலாயிரத்திலுள்ளதாய், வேதமனைத்துக்கும் வித்தாய், உபநிஷத்ஸாரமான திருப்பாவையில் ''ஒருத்தி மகனாய்'' [25] என்னும் பாசுரத்தில் ''வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து'' என்னும் ப$_2$லஶ்ருதியில், ''வருத்தம்'' என்று அசித்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தினாலேற்பட்ட துன்பங்கலந்த அசித$_3$நுப$_4$வமான ஐஸ்வர்யாநுப$_4$வத்தையும், ''தீர்ந்து'' என்று அவ்வசித்ஸம்ஸர்க்க$_3$ம் அடியோடு கழிகையால் துன்பங்கழியப்பெற்ற கைவல்யாநுப$_4$வத்தையும் உணர்த்தி, ''மகிழ்ந்து'' என்று தான் பெறவிருக்கும் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வமே எல்லையற்ற ஆனந்த$_2$த்தையுடையது என்று உணர்த்தினள்

ஆண்டாள். இதனால், கைவல்யத்தில் அசித்ஸம்ப₃ந்த₄ம் கழிகையால் தன்னடையே உண்டாகும் ஆத்மமாத்ராநுப₄வமாகிற சிற்றின்பமே உண்டென்றும், ப₄க₃வத₃நுப₄வமாகிற பெருமகிழ்ச்சி கிடையாதென்றும் உணர்த்தப்பட்டதாகிறது. இதிலிருந்தும் கைவல்யம் வருத்தத்திற்குக் காரணமான அசித்ஸம்ஸர்க்க₃ம் அடியோடு கழியப்பெற்ற மோக்ஷமேயென்றும், ப₄க₃வத₃நுப₄வமற்ற கைவல்யநிஷ்ட₂ன் ஶ்ருதிஸூத்ரபா₄ஷ்யங்களில் ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடையவனாக முழங்கப்படும் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னாகமுடியாது என்றும் விளங்கும். ஸூசநமாத்ரமாய், வ்யாக்₂யானத்தைக்கொண்டே தெளிய அறிய வேண்டிய இத்தகைய இடங்கள் மற்றும் சிலவும் உண்டு. அவற்றை விட்டு, கைவல்யத்தைப் பற்றியது என்று பாசுரத்திலேயே தெளிவாக விளங்கும் இடங்களைக் காண்போம் இனி.

50. இரண்டாம் ஆயிரத்தில் சரமப்ரப₃ந்த₄மான திருநெடுந்தாண்டகத்தில், "முன்னுருவில் பிணிமூப்பில்லாப் பிறப்பிலியாய்" என்று அசித்ஸம்ஸர்க்க₃த்தாலே வரும் பிணி, மூப்பு, பிறப்பு முதலான ஷட்₃பா₄வவிகாரங்களும், ஷடூ₃ர்மிகளுமற்ற முக்தஸ்வரூபத்தை எடுத்து. "இறப்பதற்கே எண்ணாது" என்று 'அத்தகைய தன் முக்தஸ்வரூபத்தையே அநுப₄விப்பதாகிற கைவல்ய மோக்ஷம், என்றுமே ப₄க₃வத₃நுப₄வமேயற்றிருக்கிறதாகையால் ஆத்மவிநாஶத்தை ஒத்தது' என்று அருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார். இதிலிருந்தும், கைவல்யம் ப₄க₃வத₃நுப₄வமற்ற நித்யமுக்தியே என்றும், ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடையவனாக ஶ்ருதிஸூத்ரபா₄ஷ்யங்களில் நிலைநாட்டப்பட்ட பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னாக முடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

51. மூன்றும் ஆயிரமான இயற்பாவில் முதல் ப்ரப₃ந்த₄மான முதல் திருவந்தாதியில், "எழுவார் விடைகொள்வார் ஈன்துழாயானை வழுவாவகைநினைந்து வைகல் தொழுவார்" [முதல் திருவ·26] என்னும் பாசுரத்தில் "எழுவார்" என்று மேன்மேலே ஐஶ்வர்யங்களில் ஆசையை வளர்த்துக்கொண்டு போகிறவர்களையும், "ஈன்துழாயானை வழுவாவகைநினைந்து வைகல்தொழுவார்" என்று நிரந்தரமாக ப₄க₃வானை அநுப₄விக்கவிரும்பி காலமெல்லாம் அவனைத் தொழுகின்றவர்களான உபாஸகஜ்ஞானிகளையும் எடுக்கிறார் என்று தெளிவாக விளங்குகையாலே, இடையிலேயுள்ள "விடைகொள்வார்" என்னும் சொல்லாலே—ஐஶ்வர்யாநுப₄வத்திற்கும், ப₄க₃வத₃நுப₄வத்திற்கும் இடையிலேயுள்ள கைவல்யாநுப₄வத்தைப் பெறுபவர்களை ஆழ்வார் குறிப்பிடுகிறார் என்று தெளிவாகிறது. இவர்களுக்கு

" விடைகொள்வார் " என்று பெயரிடுகையாலே, " எங்களுக்கு ஆத்மாநுப₄வமே போதும் ; உன் அநுப₄வம் வேண்டா " என்று நிரந்தரமாக எம்பெருமானிடமிருந்து இவர்கள் விடைகொண்டு விடுகிறுர்கள் என விளங்குகிறது. இதிலிருந்தும், கைவல்யம் ப₄க₃வத₃நுப₄வமற்ற நித்ய முக்தியே என்றும், ப₄க₃வத₃நுப₄வ முடையவனுக ஸ்ருதிஸூத்ரபா₄ஷ்யங்களில் நிலைநாட்டப்பெற்ற பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்டன் கைவல்யநிஷ்டனுக முடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

52. மூன்றும் ஆயிரமான இயற்பாவில் சேர்ந்ததாய், யஜுர் வேத₃ஸாரமான திருவாசிரியத்தில் " உலகு படைத்து " என்று தொடங்கும் இரண்டாம் பாசுரத்தில் " நல் வீடு " என்று பரம புருஷார்த்த₂லக்ஷணமோக்ஷத்தை விஶேஷிக்கையாலே, ப₄க₃வத₃நு ப₄வமாகிற நன்மையற்றதாய், ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபட்டிருக்கை யாலே 'வீடு' (மோக்ஷம்) எனத்தக்கதான கைவல்யமாகிற தாழ்ந்த மோக்ஷமும் உண்டென்று உணர்த்துகிறுர் நம்மாழ்வார். இதி லிருந்தும் முற்கூறிய இரண்டு விஷயங்களும் தேறுகிறது.

53. இனி, நாலாவது ஆயிரமாய், ஸாமவேத₃ஸாரமான திருவாய்மொழியில் கைவல்யத்தைப் பற்றிய இடங்களைக் காண்போம். முதல்பத்தில் இரண்டாம் திருமொழியான வீடுமின்முற்றத்தில், ஐந்தாம் பாசுரத்தில் " அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர் " என்று, ப்ராக்ருத விஷயங்களில் பற்று அறுந்துவிட்டால், ப்ரக்ருதி யினின்று நீங்கிய தன் ஆத்மாநுப₄வமாகிற 'வீடு' (மோக்ஷம்) உண்டாகிவிடும் என்று கூறுகையாலே, கைவல்யம் ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄மற்ற மோக்ஷமே என உணர்த்துகிறுர் ஆழ்வார். "அது செற்று மன்னுறில் அற்றிறை பற்றே" என்னும் பிற்பாதியில் "அந்த மோக்ஷமாகிற அபாயத்தில் அகப்படாமல், ப₄க₃வச்சேஷத்வமே வடிவான உம் ஸ்வரூபத்தைப்பெற்று நிலைநிற்கவேண்டியிருந்தால், விஷயங்களில் பற்றை விடும்போதே எம்பெருமானைப் பற்றிவிடுங்கள்" என்கிறுர். ' அது செற்று ' என்னும் பத₃ங்களாலே, ப₄க₃வத₃நு ப₄வம் என்றுமேயில்லாமல் செய்துவிடும் அபாயமான அக்கைவல் யத்தை முகம் சிதறப் புடைத்துத் தள்ளவேணும் என்கிறுர் ஆழ்வார். இவற்றிலிருந்தும் முற்கூறிய இரு விஷயங்களும் தேறுகிறது. இங்கு — " மன்னுறில் " [நிலைநிற்கவேண்டியிருக்கில்] என்று ஆழ்வார் அருளுகையாலே, ப₄க₃வத₃நுப₄வமே நிலைநின்ற (நித்யமான) புருஷார்த்த₂ம் என்றும், கைவல்யம் நிலைநில்லாததே (அநித்யமே) என்றும் விளங்குகிறதே — என்று சிலர் செய்யும் வாத₃ம், "குறுகா

நீளா'' [6-9-10] முதலானவிடங்களில் திருவாய்மொழியிலேயே பலவிடங்களில் ஆழ்வார் கைவல்யத்தை நித்யமாகக் கூறுகையாலே தள்ளப்படுகிறது. ''அதில் அகப்படாதே ப₄கு₃வச்சே₂ஷைகரஸமான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பெற்று நிலைநிற்கவேண்டியிருக்கில் என்று ஆருயிரப்படியில் பிள்ளானும் ''மன்னுறில்'' என்னும் பத₃மும் ஶேஷத்வஸ்வரூபத்தைப்பெற்று நிலைநிற்பதையே குறிக்கிறது என்று காட்டினர். ''(மன்னுறில்) மன்னவுறில்; தன்னைப்பற்றினால் இன்னமும் அதற்கு அவ்வருகே ஒரு அநுப₄வமுண்டு' என்று இருக்கவேண்டாதபடியான நிலைநின்ற புருஷார்த்த₂த்தைப் பற்றப் பார்க்கில்'' என்று நம்பிள்ளை அருளியபடியே, தனக்கு மேல் ஓரனுப₄வமுண்டு' என்று சொல்லத்தக்கதாகையாலே, நித்யமான போதிலும் கைவல்யம் நிலைநில்லாதது என்றும் கொள்ளலாம். ஆகையால், முன்னும் பின்னும் நாம் காட்டும் நூற்றுக்கணக்கான ப்ரமாணங்களுக்கு முரணுகை, இப்பாசுரங்கொண்டு 'கைவல்யம் அநித்யம்' என்று ஸாதி₄க்க எண்ணுவது பகற்கனவாகவே முடியும்.

54. ஆழ்வார் தம் தாழ்வைப்பார்த்து எம்பெருமானைவிட்டு நீங்கநினைக்கும் ''வளவேழுலகு'' என்னும் திருவாய்மொழியில் ''அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் [திருவாய் 1-5-3] என்னும் பாசுரத்தில், ''செடியார் ஆக்கை அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலே''என்னும் அடியில் கைவல்யநிஷ்ட₂ரைச் சொல்லும்போது, அவர்களுக்கு ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄ம் அடியோடு கழிந்துவிடுகிறது என்றும், ''தம்மைப் போலே எம்பெருமானைக் கிட்டி அவனுக்கு தே₃ாஷத்தை விளைக்காமல், அவனைவிட்டு என்றும் விலகிப்போகும் கேவலரே உண்மையான அடியார்கள்'' என்றும் உணர்த்துகையாலே, முற்கூறிய இரு விஷயங்களும் இப்பாசுரத்திலிருந்தும் தேறுகிறது. '''இவனைக்காண வேணும்' என்று ஆசைப்படாதே இவன்பக்கலிலே கைவல்யாதி₃ ப்ரயோஜனங்களைக்கொண்டு அகன்றுபோவார்கள் என்ன பா₄க்₃யம் பண்ணினரோ? நானும் அங்ஙனே ஆகப்பெற்றிலேன் என்று நோகிறார்'' என்று பிள்ளான் ஆருயிரப்படியில் அருளியது அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

55. 'பிறவித்துயரற'' [1-7-1] என்னும் பாசுரத்தில் கேவலரைப் பேசுகிறார் ஆழ்வார் என்பது எல்லா வ்யாக்₂யானங்களிலிருந்தும் விளங்குகிறது. இங்கு'பிறவி' என்றது ஐந்து விகாரங்களுக்கும், ஷடூ₃ர்மிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே, ஜராமரணமோக்ஷாய'' [கீ₃தை 7-29] முதலானவிடங்களிற்போலே இப்பத₃த்திலிருந்தும், இவனுக்கு ப்ராக்ருதஶரீரம் அடியோடு கழிந்துவிடுகிறது என விளங்குகிறது.

"துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்கையாலே முற்கூறிய ஶரீரநாஶத்தாலே, இவன் முக்தியடைந்து ஜ்ஞாநவிகாஸம் (அறிவு விளக்கம்) பெற்றுவிடுகிறான் என்று காட்டுகிறார். "அறவனை" என்கையாலே, "எங்களுக்கு நீ வேண்டா, எங்களுடைய ஆத்மாநுப₄வமே போதும்" என்கிறவர்களுக்கும் அதைக்கொடுக்கும் ஔதா₃ர்யத்தை ஆழ்வார் கொண்டாடுகிறார். "ஆழிப்படை அந்தணனை" என்கையாலே. ஆத்மாநுப₄வவிரோதி₄யைப் போக்குவதற்குக் கையும் திருவாழியுமாயிருப்பவன் என்றும், தங்களுக்குள்ள அஶுத்₃தி₄யாகிற அசித்ஸம்ப₃ந்த₄த்தைக் கழிக்கவல்ல ஶுத்₃த₄ன் என்றும் இவர்கள் அநுஸந்தி₄ப்பதைக் காட்டுகிறார் ஆழ்வார். "அந்தணன் என்று சாணிச்சாற்றோபாதி ஶுத்₃த₄ன் என்று கொண்டார்களித்தனை; போ₄க்₃யதையிலே நெஞ்சு சென்றதில்லை;...கையும் திருவாழியுமான அழகைக்கண்டால் அதில் கால் தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜனத்துக்கு உறுப்பான ஶுத்₃தி₄மாத்ரத்தையே பற்றுவதே!" என்னும் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை. "மறவியையின்றி மனத்து வைப்பரே" என்கையாலே, 'எங்களை நெஞ்சழிக்கும் பரம போ₄க்₃யமான திருமேனியைக் கண்டுவைத்தும், தாங்கள் விரும்பும் க்ஷுத்₃ரபுருஷார்த்த₂மான கைவல்யாநுப₄வத்தை மறக்காமல் நினைவிற்கொண்டு, அதற்கு ஸாத₄நமாக அவனை நினைப்பதே!' என்று ஆழ்வார் ஆஶ்சர்யப்படுகிறார். இவற்றிலிருந்தும் முற்கூறிய இரு விஷயங்களும் மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது.

56. "பிறவித்துயரற" [1-7-1] ஈட்டு வ்யாக்₂யானத்திலேயே, "ஐஶ்வர்யார்த்தி₂க்கும், ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கும், ப₄க₃வத்ப்ராப்தி காமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனை உபாஸிக்கையும், அந்திமஸ்ம்ருதியும்; இனிப் பேற்றில் தாரதம்யம் வரும்படியென்? என்னில்; உபாஸநஸமயத்தில் சிறுகக்கோலுகையாலே. அதாவது-அவனளவும் செல்லாதே நடுவில் வரம்பிட்டுக்கொள்ளுகை. அத்தையிறே "வரம்பொழிவந்து" [திருப்பல் 4] என்கிறது. அதுதனக்கு அடி அவர்கள் ஸுக்ருததாரதம்யம்" என்று அருளிச்செய்திருப்பதிலிருந்து, கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கும், ப₄க₃வத₃நுப₄வகாமனுக்கும் எல்லாக்கர்மங்களும் கழிந்தபோதிலும் பேற்றில் வாசி ஏற்படுவது, ஸுக்ருததாரதம்யமடியாகச் சிறுகவும் பெருகவும் கோலும் அவர்களுடைய ப்ரதிபத்தி வேறுபாட்டாலேயே என விளங்குகிறது. இதையே கீ₃தாபா₄ஷ்யத்தில் இரண்டு இடங்களில் ப்ரதிபத்தி வைஶேஷ்யஶப்₃த₃த்தாலே காட்டினார் பா₄ஷ்யகாரர் என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

57. ''அமரர் தொழப்படுவானை'' [திருவாய் 3-5-9] என்னும் பாசுரத்தில் ''அமரமனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து அவன் தன்னொடொன்றாக அமரத்துணியவல்லார்கள்'' என்று, அந்திமஸ்ம்ருதி ஸமயத்தில் ஶுத்₃தி₄விஷயத்தில் எம்பெருமானை ஒத்திருப்பது தம் ஆத்மஸ்வரூபம் என்று கேவலர் உபாஸிப்பதாகக் கூறி அவர்களை நிந்தி₃க்கையால், இக்கைவல்யாநுப₄வம் ஶுத்₃த₄ாத்மஸ்வரூபத்தை அநுப₄விக்கும் முக்தியே என்றும், இவனுக்கு ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமில்லை என்றும் விளங்குகிறது. ஆகையால், முற்கூறிய இரு விஷயங்களும் இதிலிருந்தும் தேறுகிறது.

58. நாலாம் பத்தில், ஐஶ்வர்ய கைவல்ய வைராக்₃யத்தைப் பிறர்க்கு உபதே₃ஶிக்கும் ''ஒரு நாயகம்'' என்று தொடங்கும் முதல் திருவாய்மொழியில், முதல் ஒன்பது பாசுரங்களாலே ப்ராக்ருதமான இவ்வுலகச் செல்வங்களும், ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான மறுமைச் செல்வங்களும் அற்பமாகவும், அஸ்தி₂ரமாகவும் (நிலையற்றதாகவும்) இருக்கையாலே கைவிடத்தக்கவை என்று உபதே₃ஶித்து, ''அப்படியானல், ஐஶ்வர்யத்தைப்போலே அற்பமாயும், அஸ்தி₂ரமாயும் இராமல், அளவில்லாத இன்பமாய், நிலையானதான கைவல்யத்தைப் பயனாகப் பற்றலாமோ?'' என்னும் கேள்வி எழுந்தவளவில், ''குறுகமிக'' என்று தொடங்கும் பத்தாம் பாசுரத்தாலே அதற்கு பதில் கூறுகிறார் நம்மாழ்வார். இப்பாசுரத்திற்கு ஆறாயிரப்படியில் அருளியபடி பொருள் பின்வருமாறு:— ''குறுக மிக உணர்வத்தொடு நோக்கி, இறுகல் இறப்பென்னும் ஞானிக்கும்'' என்னும் பகுதியாலே, ''கைவல்ய நிஷ்ட₂ன் ஜ்ஞாநயோக₃த்தை ஸாத₄னமாகக்கொண்டு நெஞ்சை ஆத்மாவில் ஈடுபடுத்தி, அதை நேரே கண்டு, ப₄க₃வதநு₃ப₄வத்தைக் காட்டிலும் இறுகியதான (சுருங்கியதான) அந்த மோக்ஷத்தையே புருஷார்த்த₂மாகக் கொள்கிறான்'' என்று காட்டுகையாலே, கைவல்யம் ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததாயினும், அதுவும் ஒருவகை மோக்ஷமே என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ''எல்லாம் விட்ட ஞானி'' என்னும் பகுதியாலே, 'இக்கைவல்யநிஷ்ட₂ன் தன் பயனைப் பெறுவதற்குத் தடையான அசித்தில் பற்றை அடியோடு விடவேண்டும்' என்று காட்டுவதும், இவன் பெறும் பயனில் அசித₃நுப₄வம் அடியோடு கிடையாது என வலியுறுத்துகிறது. ''அப்பயனில்லையேல் சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம்'' என்று, ''எம்பெருமானை ஆஶ்ரயிக்காவிடில் ஆத்மாநுப₄வத்திற்குத் தடையான கர்மம் நீங்காதாகையாலே, மறுபடியும் விஷயங்களில் ஈடுபாடு உண்டாகிவிடுமாகையாலே அந்தக் கைவல்யமோக்ஷமும் ஸித்₃தி₄யாது'' என்று காட்டுகையாலே, தமக்குப் பயனாயிருக்கும் ப₄க₃வதா₃ஶ்ரயணத்தைக் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் ஸாத₄னமாகவே கொள்கிறான்

என்றும், விஷயாநுப4வத்திற்கு எதிர்த்தட்டாயிருப்பது கைவல் யாநுப4வம் என்றும் காட்டுகிருர். "மறுகலில் ஈசனைப் பற்றிவிடா விடில் பின்னும் வீடில்லை" என்னும் பகுதியாலே, "எம்பெருமானை உபாயமாக ஆஶ்ரயித்து ஆத்மாவைக் கண்டாலும், அந்திம ஸமயத்தி லாவது எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக அநுஸந்தி4த்து, முக்2யமோக்ஷ மான ப4க3வத் கைங்கர்யத்திற்குத் தடையான தன் ப்ரதிபத்தியைப் போக்கிக்கொள்ளாவிடில், அந்த முக்2யமோக்ஷம் ஸித்3தி4க்காது" என்கையாலே, 'தன் ஸ்வார்த்த2 ப்ரதிபத்தியை மாற்றிக்கொள்வதே முக்2யமோக்ஷத்தைப்பெற இவன் செய்யவேண்டியது'என்று காட்டினர். "வீடு அஃதே" என்னும் பகுதியாலே, பரமமோக்ஷமான அந்த ப4க3வத் கைங்கர்யமே முக்2யமோக்ஷம் என்று காட்டினர். ஆருயிரப் படியில் பிள்ளான் "அஸ்தி2ரத்வாதி3 தோ3ஷாஸம்பி4ந்நமான கைவல் யத்தை" என்று இப்பாசுர வ்யாக்2யானத்தைத் தொடங்குவதன் மூலம், கைவல்யம் நித்யமானதே என்று தெளிவாகக் காட்டினர். "எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்தாலல்லது ஆத்மாவலோகந விரோதி4 கர்மம் போகாது" என்கையால், 'எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்து ஸகல கர்மங்களும் போனபின்பே கைவல்யமோக்ஷம் ஸித்3தி4க்கிறது' என்று காட்டினர் "ப4க3வத் ஸமாஶ்ரயணத்தாலே ஆத்மாவலோகனம் பிறப்பது; பிறந்தாலும், அந்திமத3ஶையிலே ப4க3வத3நுஸந்தா4னம் பண்ணி ப்ரதிப3ந்த4கத்தைப் போக்காதொழியில், பின்னை ஆத்ம யாதா2த்ம்யாவிர்ப்பா4வலக்ஷண மோக்ஷம் ஸித்3தி4யாது; முக்2யமான மோக்ஷமாகிறதும் அந்த ப4க3வத்கைங்கர்யமே" என்று. 'ப4க3வத3நு ஸந்தா4னம் பண்ணி ப்ரதிப3ந்த4கத்தைப் போக்கவேணும்' என்கை யாலே 'கைவல்யநிஷ்ட2னுடைய ப்ரதிபத்தியே ஸர்வகர்மங்கள் கழிந்த பின்பும் அவனுக்கு முக்2யமோக்ஷத்திற்குத் தடையாயுள்ளது, அந்திம ஸ்ம்ருதியிலாவது அவன் ப்ரதிபத்தியை மாற்றிக்கொள்ளாவிடில் அவ னுக்கு என்றும் பரமமோக்ஷம் கிடைக்காது' எனத் தெளிவாகக் காட்டி ஞர். "ஆத்மாவலோகந விரோதி4கர்மம்"என்று கர்மஸம்ப3ந்த3த்தையும் "ப4க3வத3நுஸந்தா4னம் பண்ணி ப்ரதிப3ந்த4கத்தைப் போக்காவிடில்" என்று 'ப4க3வத3நுஸந்தா4னம்' 'ப்ரதிப3ந்த4கம்' என்னும் பத3ங் களையும் இட்டிருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது. "ஆத்மயாதா2த்ம்யா விர்ப்பா4வலக்ஷணமோக்ஷம்"என்று ப4க3வத்கைங்கர்யத்தைக் குறிக்கை யாலே, கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் 'அக்ஷரயாதா2த்ம்ய'த்தை அடைபவனுகச் சொல்லப்பட்டவனை கைவல்யார்த்தி2யைக் காட்டிலும், 'ஆத்மயா தா2த்ம்யவித்' என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்3நிவித்3யா நிஷ்ட2ன் வேறு பட்டவன் என்று தெளிவாக உணர்த்தினர். ஆக, இவ்வண்ணமாக எம்பெருமானரின் நியமனத்தினல், அவரால் ஜ்ஞானபுத்ரராக அபி4 மானிக்கப்பெற்ற பிள்ளானல் இயற்றப்பெற்ற ஆருயிரப்படியிலிருந்தே கைவல்யம் நித்யமுக்தியே என்றும், கைவல்யநிஷ்ட2ன் பஞ்சாக்3நி வித்3யாநிஷ்ட2னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்றும் விளங்குகிறது.

59. இப்பாசுரத்தின் மற்ற வ்யாக்₂யானங்களில் விவரிக்கப்பட்ட பொருள் வேறுபாடுகள் பின்வருமாறு:- ''எல்லாம் விட்ட ஞானி'' என்றதுக்கு ''ப்ராக்ருதவிஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்ட ஜ்ஞாந யோக₃நிஷ்ட₂ன்'' என்று பிள்ளானைப்போல் பொருள்கொள்ளாமல், ''ஐஶ்வர்யம்,ப₄க₃வத₃நுப₄வம் என்னும் மற்ற இரண்டு புருஷார்த்த₂ங்களையும் விட்ட ஜ்ஞாநயோக₃நிஷ்ட₂ன்'' என்று மற்ற வ்யாக்₂யாதாக்கள் பொருள்கொண்டார்கள் இதிலிருந்தும் கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கு ப்ராக்ருதஸுக₂ங்கள் நீங்கப்பெற்ற ஒருவகையான மோக்ஷம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது ' என்றும், 'அந்த மோக்ஷத்தில் ப₄க₃வத₃நுப₄வம் அடியோடு கிடையாது' என்றும் விளங்குகிறது. ''மறுகலில் ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில், பின்னும் வீடில்லை'' என்னும் பகுதிக்கு ''அந்திம காலத்தில், தாழ்வுகள் ஒன்றும் இல்லாதவனாகவும், ஜ்ஞாநத்தையே வடிவாகக்கொண்டவனாகவும் எம்பெருமானை அநுஸந்தி₄த்து, இவ்விஷயங்களில் அவனை ஒத்தவனாகத் தன் ஆத்மாவையும் அநுஸந்தி₄த்து இந்த ஶரீரத்தை விடவில்லையானால், அந்தக் கைவல்ய மோக்ஷமும் ஸித்₃தி₄க்காது'' என்று பொருள்கொண்டார்கள். இதிலிருந்தும்—அந்திமஸ்ம்ருதியில் எம்பெருமானைப்போலே தன் ஆத்மாவும் ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄த்தால் வரும் தாழ்வுகள் அற்றது என்றும், ஜ்ஞாநத்தையே வடிவாகக்கொண்டது என்றும் அநுஸந்தி₄ப்பதன் மூலம், ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ம் அற்றதாய், ஜ்ஞாநத்தையே வடிவாகக் கொண்டதான, தன் ஆத்மாவை அநுப₄விப்பதாகிற மோக்ஷத்தையே கைவல்யநிஷ்ட₂ன் பெற்றுவிடுகிறான் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், ஸூக்ஷ்மஶரீரம் நீங்கமுடியாத இந்த ப்ரக்ருதிமண்ட₃லத்திலேயே கைவல்யாநுப₄வம் ஏற்படுகிறது என்று ஆழ்வாரும், அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்தறிந்த ஆசார்யர்களில் எவரும் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்றும் விளங்குகிறது.

60. நாலாம்பத்தில் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் பத்தாம் பாட்டில் ''கண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டு உழலும் ஐங்கருவி கண்ட இன்பம்'' என்று இவ்வுலகத்திலுள்ள ப்ராக்ருதமான விஷயங்களை அநுப₄விப்பதாலுண்டாகும் ஐஶ்வர்ய ஸுக₂ங்களை எடுத்து, ''தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்'' என்று முற்கூறிய விஷயஸுக₂ங்களிலேயே உழலும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அறிய இயலாததாய், அந்த ப்ராக்ருதமான இன்பங்களைக் காட்டிலும் பெருத்திருக்கையாலே அளவில்லாததாய், ப₄க₃வத₃நுப₄வ ஸுக₂த்தைக் காட்டிலும் மிகச் சிறிதாகையாலே சிற்றின்பம் எனத்தக்கதான

கைவல்யாநுப₄வத்தை எடுத்து, இவ்விரு அநுப₄வங்களையும் ஶ்ரிய:பதியை அநுப₄விக்கப்பெற்ற தான் கைவிட்டதாகக் கூறுகிறார் ஆழ்வார். எல்லா வ்யாக்₂யானங்களிலும் இப்படியே விவரணம் உள்ளது. "தெரிவரிய அளவில்லா" என்கையாலே "அல்பமும், அஸ்தி₂ரமுமான ஐஶ்வர்யஸுக₂ங்களைப்போலல்லாமல், கைவல்யாநுப₄வம் அளவற்ற இன்பமாய் இருக்கிறது" என்று கூறப்படுகையாலே, இது ஒருவகையான மோக்ஷமே என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'சிற்றின்பம்' என்கையாலே, ப₄க₃வத₃நுப₄வமாகிற பேரின்பம் இவனுக்கு இல்லை என்று உணர்த்தப்படுகையால், ப₄க₃வத₃நுப₄வம் உடையவனாக ஶ்ருதிஸூத்ரப₄ாஷ்யங்களில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னாயிருக்கமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

61. ஆறும்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி பத்தாம் பாட்டில் "குறுகா நீளா இறுதி கூடா எனையூழி சிறுகா பெருகா அளவில் இன்பம்" என்று கைவல்ய மோக்ஷாநந்த₃த்தைக் குறிப்பதன் மூலம் இது நித்யமான மோக்ஷமே என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டினார் ஆழ்வார். "வைஷயிக ஸுக₂ம் அல்பாஸ்தி₂ரத்வாதி₃ தோ₃ஷது₃ஷ்டமாகையாலே உமக்கு அபேக்ஷிதமன்றாகில். ப்ராசுர்யஸ்தி₂ரத்வாத்₃யநேக கு₃ணயுக்தமான கேவலாத்மாநுப₄வ லக்ஷண ஸுக₂த்தை ப்ராப்யமாகக் கொள்ளலாகாதோ? என்னில்" என்று ஆறாயிரப்படியில் அவதாரிகை இடுவதன்மூலம் நிலையற்ற இவ்வுலக ஸுக₂ங்கள் போலல்லாமல், நிலையான மோக்ஷாநந்த₃மாயிருப்பது கைவல்யாநுப₄வம் என்று பிள்ளான் காட்டினார். மேலே வ்யாக்₂யானத்திலும் இதை உறுதிப்படுத்தினார். மற்ற ஆசார்யர்களும் இப்படியே விவரித்தார்கள். இதிலிருந்து, கைவல்யம் நித்யமான மோக்ஷம் என்றே தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்கள் அனைவரும் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் என்று விளங்குகிறது. "மறுகாலின்றி உனக்கே ஆளாகும் சிறுகாலத்தை உறுமோ? அந்தோ! தெரியிலே" என்னும் பகுதியாலே "ஆராய்ந்தால், அளவற்ற நித்யமோக்ஷமான அக்கைவல்யாநுப₄வம், எம்பெருமானுக்கு ஆட்செய்வதால் ஏற்படும் கணநேர இன்பத்திற்கும் ஈடாகாது" என்று கூறுவதன்மூலம், கைவல்ய நிஷ்ட₂னுக்கு ப₄க₃வத₃நுப₄வ ஸுக₂ம் அடியோடு கிடையாது என்று உணர்த்தினார் ஆழ்வார். இதிலிருந்தும் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னாயிருக்க முடியாது என்று விளங்குகிறது.

62. ஏழாம்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி பத்தாம் பாட்டில் "பெருந்துன்பம்" என்று ஆழ்வார் கைவல்யத்தைக் குறிப்பதாகப்

பிள்ளான் முதலிய எல்லா வ்யாக்₂யாதாக்களும் பொருள் கொண் டார்கள். ''கைவல்யரூப மஹாநர்த்த₂ம்'' என்று விவரித்தார் பிள்ளான். ''அளவிலின்பம்'' என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய் கையாலே, அதற்கு முரணுக, ''பெருந்துன்பத்தைத் தருவது'' என் னும் பொருளில் 'பெருந்துன்பம்' என்று ஆழ்வார் இக்கைவல்யத் தைக் குறிக்கமாட்டாராகையாலே, 'பெரிய அனர்த்த₂த்தைத் தருவ தாகையாலே பெருந்துன்பத்தை ஒத்தது' என்றே எல்லா ஆசார்யர் களும் பொருள் கொண்டார்கள். அப்படி இதனுல் வரும் அநர்த்த₂ம் என்ன ? எனில் ; 'ப₄க₃வத₃நுப₄வம் இல்லாவிட்டாலும், ஐஸ்வர்ய ஸுக₂த்தைப் பெற்றவனுக்கு அது நிலைநில்லாததாகையாலே பிறி தொருகாலத்தில் ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தைப் பெறுவதற்கு இடமுண்டு; ப₄க₃வத₃நுப₄வ மற்ற இக் கைவல்யாநுப₄வம் நித்யமானதாகையாலே, என்றுமே இவனுக்கு ப₄க₃வத₃நுப₄வமில்லாமல் செய்து விடுமாகை யாலே பெருந்துன்பத்தை ஒத்த மஹாநர்த்த₂த்தைத் தருவது இது' என்று கருத்து. இப்படியே இருபத்துநாலாயிரப்படியிலும், ஈட்டிலும் விவரிக்கப்பட்டது. இதிலிருந்து 'இவனுக்கு என்றுமே ப₄க₃வத₃ நுப₄வம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது' என்றே எல்லா ஆசார்யர் களும் திருவுள்ளம் பற்றினர்கள் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், இப்பாசுரத்திலிருந்தும் கைவல்யம் நித்யமான மோக்ஷமே என்றும், கைவல்யநிஷ்ட₂ன் ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃னிவித்₃யா நிஷ்ட₂னுக முடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

63. எட்டாம்பத்து மூன்றுந்திருவாய்மொழி இரண்டாம் பாட்டில் கைவல்ய நிஷ்ட₂னை இகழ்கிருர் ஆழ்வார். இப்பாட்டின் ஆருயிரப் படியில் ''ஐஸ்வர்யோபாய வித₄ாயக ஶாஸ்த்ரங்களை விட்டு, மோக்ஷோபாய வித₄ாயக ஶாஸ்த்ரத்தை அவலம்பி₃த்த நாமும்....... ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தை ப்ராப்யமாகப் பற்றினேமித்தனை யிறே; அவன் திருவடிகளை ப்ராப்யமாகப் பற்றிலோமிறே.'' என்று கைவல்யார்த்தி₂யின் பாசுரமாக அமைந்த இப்பாட்டின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டது. ''மரணம் தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்'' என்று "இவனுக்கு ஸம்ஸார ஸம்ப₃ந்த₄ம் அடியோடு கழிந்து விடுகிறது'' என்று பாட்டின் இரண்டாமடியில் காட்டப்பட்ட கருத்தை உட்கொண்டு, இவனுக்கு ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி மாத்ரமே ப்ராப்யமென்றும், எம்பெருமான் திருவடிகள் ப்ராப்யமல்ல என்றும், இவன் ஐஸ்வர்யத்துக்கு உபாயங்களை விதி₄க்கும் ஶாஸ்த்ரங்களைவிட்டு, மோக்ஷோபாயத்தை விதி₄க்கும் ஶாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றியவன் என்றும் தெளிவாகக் காட்டுகிருர் பிள்ளான். மற்ற வ்யாக்₂யாதாக்

களும் இதையே விவரித்தார்கள். "விரோதி₄நிவர்த்தகமான கனலாழியைக் கையிலேந்தியவனுகையாலே, அதையே பற்றுசாகக் கொண்டு. 'தங்களுடைய விரோதி₄யான ஸம்ஸாரத்தையும் அவன் கழித்துத் தருவான்' என்னும் கருத்தாலே இவர்கள் எம்பெருமானைக் கைவல்யத்திற்கு உபாயமாக நினைத்தார்களேயொழிய, ப்ராப்யமாக நினைக்கவில்லை" என்று "கனலாழி அரணத்திண் படை ஏந்திய ஈசற்காளாயே" என்னும் பாசுரப் பகுதிக்குக் கருத்து தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது. இதிலிருந்தும் கைவல்ய நிஷ்டனுக்குக் கிடைப்பது ஸம்ஸாரம் அடியோடு நீங்கும் மோக்ஷமே என்றும், ப₄க₃வத₃நுப₄வம் அவனுக்கு அடியோடு கிடைப்பதில்லை என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், கைவல்யம் நித்யமுக்தியே என்றும், ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்டன் கைவல்யநிஷ்டனுக முடியாது என்றும் வயிரவுருக்காக நிலைநாட்டப்பட்டது.

64. எட்டாம்பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பாட்டு முதல் எட்டாம்பாட்டு முடிய, ஆழ்வார் ஒருவகையான ஆத்மாநுப₄வத்தைப் பேசி, அதை "வீடு (மோக்ஷம்)"என்று நிர்த்தே₃ஶிக்கிறர். ஐந்தாம்பாட்டின் ஆருயிரப்படியில் "நாலாம்பாட்டளவும் ஆத்மநிதாத்பர்யமாய், நிர்த்தே₃ஶத்தை ப₄க₃வத்பர்யந்தமாகப் பண்ணிகொடு போந்தது. இனி, இந்நிர்த்தே₃ஶமும் ஆத்மபர்யந்தமே ஆகிறது" என்று அவதாரிகையிடுகையாலே, இந்த நாலுபாட்டுகளும் கேவலாத்மாவைப் பற்றியவை என்பது பிள்ளான் திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது. ஏழாம்பாட்டின் ஆருயிரப்படியில் "இந்த ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பா₄வமே மோக்ஷமாகிறது. மோக்ஷம்பெற்றால் பெரும் ஸுக₂மாவதும் அதுவே என்று அத்₄யவஸித்துக்கொண்டு வ்யதிரிக்தவிஷயஸங்க₃த்தையெல்லாம் விடில். ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பா₄வலக்ஷணமாயிருந்த மோக்ஷம் கைவரும். இப்படிச் செய்யாதாருக்குக் கைவாராது. அவர்கள் ஸம்ஸரித்தேபோமித்தனை என்கிறர்" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. எட்டாம்பாட்டின் ஆருயிரப்படியில், "இவ்வாத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பா₄வ லக்ஷணமோக்ஷமானது இந்த்₃ரியஜயமாத்ரத்திலே கைவாராது; அந்திமத₃ஶையிலே ப₄க₃வத்ஸமாநாகாராத்மாநுஸந்தா₄நமும் வேண்டும் என்கிறர்" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவற்றிலிருந்து, நாலாம் பாட்டுவரையில் ப₄க₃வத்பர்யந்தமாக நிர்த்தே₃ஶம் பண்ணியபோதிலும், ஆழ்வாருக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதிலே தாத்பர்யம் என்றும், ஐந்தாம்பாட்டு முதல் எட்டாம்பாட்டுவரை அவ்வாத்மாவைப் பிரித்து அநுஸந்தி₄த்து, அதன்ப₂லனுகச் சிலர் அடையும் கேவலாத்மாநுப₄வரூபமான கைவல்ய

மோக்ஷத்தை ஆழ்வார் விவரிக்கிறார் என்றும் பிள்ளான் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் என விளங்குகிறது. இங்கு பிள்ளான், கைவல்யத்தை ஆத்மாவுக்கு த4ர்மபூ4தஜ்ஞாநத்தின் சுருக்கம் நீங்கப்பெற்று ஸ்வரூபாவிர்ப்ப4ாவம் ஏற்பட்டிருக்கும் நித்யமோக்ஷமாகவும், ஸம்ஸாரத்துக்கு எதிர்த்தட்டாகவும் அருளிச்செய்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இப்பாட்டுக்களின் இருபத்து நாலாயிரத்திலும், ஈட்டிலும் எம்பாரும் இதே நிர்வாஹத்தை அருளியதாகக் காட்டப்பட்டது. அவ்விரண்டு வ்யாக்2யானங்களிலும், இப்படி த4ர்மியான எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரித்து, த4ர்மமான ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுப4விக்கும் கைவல்யமோக்ஷத்தைக் குறிப்பதாகக்கொள்ளாமல், ஆத்மாவை ப4க3வச்சேஷமாக அநுஸந்தி4த்து, ப4க3வத3நுப4வத்தையே பெறுமவனாக (பஞ்சாக்3நிவித்3யையில்) சொல்லப்பட்ட ப்3ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனை ஆழ்வார் காட்டுவதாக ஆண்டான் நிர்வஹிப்பர் என்று காட்டப்பட்டது. எட்டாம்பாட்டில் ''எம்பெம்மானோடு ஒத்தேசென்று'' என்றதற்கு ''எம்பெம்மானோடு ஒத்த தேசு என்று'' என்று 'த' என்னும் எழுத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு, ''எம்பெருமானோடொத்த ஶுத்3தி4யையும், ஜ்ஞாநாநந்த3 லக்ஷணமாயிருக்கையையும் உடையது ஜீவாத்மா'' என்று அநுஸந்தி4க்கும் கைவல்யநிஷ்டனைச் சொல்லி ''அங்குள்ளம் கூடக் கூடிற்றாகில்'' என்று அப்படியே அந்திமகாலத்தில் அநுஸந்தி4க்கும் அவனுடைய அந்திமஸ்ம்ருதியைச் சொல்லி, ''நல்லுறைப்பு'' என்று ''அவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தி ஸித்3தி4க்கும்'' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதாக எம்பார் நிர்வாஹத்தில் வ்யாக்2யானம் செய்யப்பட்டது. ''எம்பெம்மானோடு ஒத்தே சென்று'' என்பதை அப்படியே வைத்துக்கொண்டு, ''எம்பெருமான் தனக்கு ஶேஷமாக இவ்வாத்மாவை நினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவனோடு ஒத்து நினைத்து, அந்த அந்திமஸமயத்திலே ஶேஷத்வாநுஸந்த4ானம் கூடுமாகில்'' என்று பொருள்கொண்டு, ''நல்லுறைப்பு'' என்றதற்கு ''நல்ல வாய்ப்பு'' என்று இவ்விரு வ்யாக்2யானங்களிலும் ஆண்டான் நிர்வாஹத்தில் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. ''நல்ல வாய்ப்பு'' என்றதற்கு '' 'ப4க3வத3நுப4வம் ஸித்3தி4க்கும் என்றபடி' என்று ஆண்டான் நிர்வாஹத்திலே ஶப்3த3ார்த்த2ம்'' என்று அரும்பதவுரைகளிலே பொருள் உரைக்கப்பட்டது. ஐந்தாம்பாட்டின் அரும்பதவுரையிலும், '' 'மேல் நாலுபாட்டும் வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகம்' என்று எம்பார் நிர்வாஹம். அநிஷ்கர்ஷகமாக ஆண்டான் நிர்வாஹம். 'எம்பெம்மானோடொத்தே சென்று' என்கிற பாட்டில், கைவல்யப்ரயோஜனைக்குச் சேர எம்பார் நிர்வாஹம்; ப4க3வது3பாஸநப்ரயோஜனைக்குச் சேர ஆண்டான் நிர்வாஹம்'' என்று தெளிவுறுத்தப்பட்டது. இவற்றிலிருந்து, பிள்ளான், எம்பார் ஆகிய இருவரும் கேவலாத்மாவை

அநுஸந்தி₄த்துக் கேவலாத்மாநுப₄வத்தைப்பெறும் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் விஷயமாக இந்த நாலுபாட்டுக்களையும் நிர்வஹித்தார்கள் என்றும், ஆண்டான், ப்₃ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை அநுஸந்தி₄த்து ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தையே பெறும் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் விஷயமாக இந்த நாலு பாட்டுக்களையும் நிர்வஹித்தார் என்றும் விளங்குகிறது இதிலிருந்து—கேவலாத்மாவை அநுஸந்தி₄த்து, அதையே பெறும் கைவல்யநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும், ப்₃ரஹ்மாத்மகமாக (அதாவது) ப்₃ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாகவும், ஶேஷமாகவும் ஆத்மாவை அநுஸந்தி₄த்து, ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தையே பெறும் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂ன் மிகவும் வேறுபட்டவன் என்று கையிலங்கு கனியாகவும், வெள்ளிடைமலையாகவும் விளங்குகிறது. ஆகையால் நம்பிள்ளை, பெரிய வாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை ஆகிய மஹாசார்யர்களையும், அவர்களிட்ட வ்யாக்₂யானங்களையும் போற்றுமவர்கள் பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னே கைவல்யநிஷ்ட₂ன் என்று வாய்திறக்க வழியில்லை.

65. திருவாய்மொழியில் 'ஒருநாயகம்' (4-1-10) ஆறுயிரப்படியில், ஆத்மயாதா₂த்ம்யாவிர்ப்ப₄ாவலக்ஷணமோக்ஷம் என்று ப₄க₃வத் கைங்கர்ய ப்ராப்திலக்ஷணமான முக்₂ய மோக்ஷம் குறிக்கப்பட்டது. திருவாய்மொழியில் 'அதுவே வீடு' (8-8-7) ஆறுயிரப்படியில், "ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்ப₄ாவலக்ஷணமோக்ஷம்" என்று கைவல்யம் குறிக்கப்பட்டது. 4-1-10 ஆறுயிரப்படியில், 'கைவல்ய மோக்ஷத்திற்குக் கர்மம் தடை' என்றும், 'முக்₂ய மோக்ஷத்திற்குக் கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், வலிதான ப்ரதிப₃ந்த₄கம் (தடை) ஒன்று இருக்கிறது' என்றும் காட்டப்பட்டது. எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக அநுஸந்தி₄ப்பதே அந்த ப்ரதிப₃ந்த₄கத்தைப் போக்கும் வழி என்றும் காட்டியிருக்கிறார். இவற்றிலிருந்து—கைவல்ய நிஷ்ட₂னுக்கும் ஸகல கர்மங்களும் கழிந்து விடுகின்றன என்றும், அதனால் கர்மம் காரணமாக அநாதி₃காலமாக இருந்துவந்த த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநத்தின் சுருக்கம் நீங்கப்பெற்று, "ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே" [முக்தி நிலையில் ஜீவன் தன் அறிவால் எங்கும் வ்யாபிப்பவன் ஆகிவிடுகிறான்] என்னும் ஸ்வரூபாவிர்ப்ப₄ாவலக்ஷணமோக்ஷம் அவனுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது என்றும், 'தன் ஆத்மாநுப₄வமே போதும்' என்னும் ப்ரதிபத்தியாகிற (எண்ணமாகிற) ப்ரதிப₃ந்த₄கம் (தடை) இருப்பதால், அவனுக்கு ஆத்மயாதா₂த்ம்யாவிர்ப்ப₄ாவலக்ஷண மோக்ஷமாகிற முக்₂ய மோக்ஷம் ஸித்₃தி₄ப்பதில்லை என்றும், அந்திம ஸ்ம்ருதியிலாவது, எம்பெருமானை ப்ராப்யமாக அநுஸந்தி₄த்து அந்தத் தடையைப் போக்கிக்கொண்டால்தான் அவனுக்கு முக்₂ய

மோக்ஷம் ஸித்3தி4க்கும் என்றும், இல்லாவிடில் என்றும் கைவல்ய மோக்ஷத்தையே அநுப4விக்கும்படி நேரிடும் என்றும் பிள்ளான் மிகத் தெளிவாகக் காட்டியிருப்பது நடுநிலையாளர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். ஆகையால், பிள்ளானையும், ஆறுயிரப்படியையும் போற்றுமவர்கள் "கைவல்யம் மோக்ஷமல்ல; இவ்வுலகில் அநுப4விக்கப்படும் ஒரு ஐஶ்வர்யமே என்றும், பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்டனே கைவல்ய நிஷ்டன்" என்றும் வாய்திறக்க வழியில்லை.

66. திருவாய்மொழியில் 'வியன் மூவுலகு' [8 10-2] என்னும் பாட்டில், "தானே தானேயானாலும்" என்னும் தொடராலே கைவல்யாநுப4வத்தைக் குறிப்பதாக எல்லா வ்யாக்2யாதாக்களாலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இங்கு 'தானே' என்று இரண்டுமுறை ப்ரயோகிப்பதன்மூலம், இவனுக்கு அசித்தை அநுப4விப்பதாகிற ஐஶ்வர்யாநுப4வமும், ப4க3வத3நுப4வமும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது என்றும், என்றும் இவன் கேவலாத்மாநுப4வமே செய்யவேண்டும் என்றும் ஆழ்வார் தாமே தெளிவாகக் காட்டுகிறார். இதிலிருந்தும், கைவல்யம் நித்யமுக்தியே என்றும், ப4க3வத3நுப4வமுடைய பஞ்சாக்3நி வித்3யாநிஷ்டன் கைவல்யநிஷ்டனாக முடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

67. திருவாய்மொழியில் 'யாதுமில்லை' (9-1-9) ஆறுயிரப்படியில் "எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட புருஷார்த்த2மன்றே ஸாம்ஸாரிக து3:க்க2 நிவ்ருத்திரூப கைவல்யம் என்று அத்தைப் புருஷார்த்த2ம் என்று பற்றில், காதுபெருக்க என்றுபுக்கு, பண்டுள்ளத்தையும் கெடுத்து, கூதையாக்கினாற்போலே (காதை அறுத்துக்கொள்வதுபோலே), பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸுக2த்தையும் இழக்குமித்தனை" என்று அருளிச் செய்கையாலே, "கைவல்யம் ஸகலஸம்ஸார து3:க்க2ங்களும் நீங்கப் பெற்ற மோக்ஷமே என்றும், அதை அடைந்தவனுக்கு ஐஶ்வர்யாநுப4வமும், ப4க3வத3நுப4வமும் அடியோடு இல்லாமல் போய்விடுகிறது" என்றும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. மற்ற வ்யாக்2யாதாக்களும் இப்படியே விவரித்தார்கள். இதிலிருந்தும், கைவல்யம் நித்யமுக்தியே என்றும், கைவல்யநிஷ்டன் ப4க3வத3நுப4வமுடைய பஞ்சாக்3நிவித்3யா நிஷ்டனாகமுடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

68. கைவல்யநிஷ்டனைப் பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்டன் என்று கொண்டால், அவனுக்கு அர்ச்சிராதி3க3தியைச் சொல்லவேண்டி வருகிறது. அப்படிவரும்போது "சூழ்விசும்பணிமுகில்" [திருவாய்10-9]

என்னும் திருவாய்மொழியில், வாசலில் வானவரும், வாளொண்கண் மடந்தையரும், முடியுடை வானவரும், வைகுந்தத்தமரும், முனிவரும், நல்வேதியரும், மதிமுக மடந்தையரும் ஆகிய நித்யஸூரிகள் இக்கைவல்யநிஷ்டூனுக்கு நல்வரவுசொல்லி, மகிழ்ந்து வாழ்த்தி, முறை முறை எதிர்கொண்டு, வியந்து, பாதங்கள் கழுவி, நிதியும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் ஏந்திவந்து உபசாரம் செய்கிருர்கள் என்று கொள்ளவேண்டிவருகிறது. ஆத்ம யாதநாத்மயாவிர்ப்பாவம் ஏற்படாத இக்கைவல்யநிஷ்டூனுக்கு நித்யஸூரிகள் இத்தகைய உபசாரங்களைச் செய்வார்களா ? என்பதையும், ''தானே தானேயானுலும்''[திருவாய் 8-10-2] என்கிறபடியே தன் ஆத்மாவைத் தவிர வேறு எதையுமே விரும்பாத இவன் அத்தகைய உபசாரங்களை ரஸித்து ஏற்பானு? என்பதையும், 'அஶரீரியாய்க்கொண்டு திரிவான் ஒருவன்' [அர்த்த₂பஞ்சகம்-15] என்று ஶரீரமற்றவனுக ப்ரஸித்₃த₄னை இவனுக்கு, அத்தகைய உபசாரங்களைச் செய்யமுடியுமா ? என்பதையும் நடுநிலைநின்று சிந்தித்தால், இவனுக்கு அத்தகைய உபசாரங்களை நித்யஸூரிகள் செய்யமாட்டார்கள் என்றும், செய்தாலும் இவன் விரும்பமாட்டான் என்றும், ஶரீரமற்ற இவனுக்கு அவ்வுபசாரங்களை உண்மையில் செய்யமுடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்கும். ஆகையால்''இவன் அர்ச்சிராதி₃ க₃தியுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னல்லன்'' என்பது ''சூழ்விசும்பணிமுகில்'' பதிகத்திலிருந்தே தெளிவாக விளங்குகிறது.

69. எம்பெருமானுருடைய பெருமைகளை அற்புதமாக விவரிப்பதாய், ஒவ்வொரு பாடலிலும் ராமாநுஜ நாமத்தைக்கொண்ட நூற்றெட்டு பாடல்களை உடையதாகையாலே 'ப்ரபந்த கா₃யத்ரி' என்று போற்றப்படுவதாய், எம்பெருமானுர் நியமனத்தாலே நாலாயிர திவ்ய ப்ரப₃ந்த₄த்தோடு சேர்க்கப்பெற்றதான ''இராமாநுச நூற்றந்தாதி''யில் நாற்பதாம் பாட்டில், ''அறம், பொருள், இன்பம், வீடு'' என்னும் நாலு புருஷார்த்த₂ங்களில், கண்ணனுக்கே ஆமது காமம் என்றும், மற்ற மூன்று புருஷார்த்த₂ங்களும் அக்காமத்துக்கு உறுப்பானவை என்றும் கூறுகின்ருர் திருவரங்கத்தமுதனுர். அப்படிக் கண்ணனுக்கேயாம் காமத்துக்கு உறுப்பான வீட்டை நிர்த்தே₃ஶிக்கும்போது, இப்பாட்டின் தொடக்கத்தில் 'சேமநல்வீடு' என்று இரண்டு விஶேஷணங்களாலே விஶேஷிக்கிருர் அமுதனுர். '' தன் ஆத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்யம், ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்₄ாவம் உடையதாகையாலே வீடு, மோக்ஷம் எனத்தக்கதாயினும், ப₄க₃வத₃நுப₄வ மற்ற அது கண்ணனுக்கேயாம் காமத்துக்கு அடியோடு உறுப்பன்று, ஸாத₄நாந்தரநிஷ்ட₂ர்கள் பெறும் ப₄க₃வத₃நுப₄வமும்,

அவர்களுக்கும், கண்ணனுக்கும் உறுப்பானதாகையாலே, அதுவும் கண்ணனுக்கேயாம் காமத்துக்கு உறுப்பானதன்று ; அவனையே உபாயமாகக்கொண்ட ஸித்₃தே₄ாபாயநிஷ்ட₂ர்கள் பெறும் பரார்த்த₂ாநுப₄வ கைங்கர்யரூபமான மோக்ஷமே கண்ணனுக்கேயாம் காமத்திற்கு உறுப்பானது; முற்கூறிய இரண்டு மோக்ஷங்களும் அத்தகையவை அல்ல'' என்று உணர்த்துவதற்காகவே, ''சேம, நல்'' என்று வீட்டிற்கு இரண்டு விசேஷணங்களை இட்டிருக்கிறார் அமுதனார் என்று எளிதில் உணரலாம். ப₄க₃வத₃நுப₄வமற்ற கைவல்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்தி ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடைய மோக்ஷத்தைக் காட்டுவதற்காக நம்மாழ்வார் திருவாசிரியத்தில் (2-ம் பாட்டு) 'நல் வீடு' என்று விசேஷித்தது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

70. இவற்றிலிருந்து, நாலாயிர தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களை அருளிய ஆழ்வார்களும், அமுதனாரும், கைவல்யத்தை ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்ப₄ாவமுடைய நித்யமோக்ஷமாகவும், ப₄க₃வத₃நுப₄வம் அற்றதாகவுமே திருவுள்ளம் பற்றினார்கள் என்று விளங்குகிறது. இவ்விஷயம் வ்யாக்₂யானங்களில் மிகத் தெளிவாய் உள்ளது. ஆகையால் கைவல்யத்தை, ப்ராக்ருத லோகத்திலுள்ள போ₄க₃ங்களில் ஒன்றாகக் கொள்வதும், 'பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னே கைவல்யநிஷ்ட₂ன்' என்பதும் த்₃ராவிட₃ வேத₃ங்களுக்கும், அவற்றின் வ்யாக்₂யானங்களுக்கும் சிறிதும் பொருந்தாது என்பது வெளிப்படை.

4. ஸ்ம்ருதி ஸ்வாரஸ்யம்

71. ஸ்ம்ருதிகளில் பரம வைஷ்ணவ த₄ர்மங்களைச் சொல்லுமவற்றில் தலைசிறந்ததான வ்ருத்₃த₄ஹாரீத ஸ்ம்ருதியில் உள்ள '' ஐஹலௌகிகமைஶ்வர்யம் ஸ்வர்க்கா₃த்₃யம் பாரலௌகிகம் | கைவல்யம் ப₄க₃வந்தம் ச மந்த்ரோऽயம் ஸாத₄யிஷ்யதி ||'' [வ்ருத்₃த₄ ஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-50] [இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும், கேவலாத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்யத்தையும், ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தையும் (அதையதை விரும்புவார்க்கு) இவ்வஷ்டாக்ஷர மந்திரம் ஸாதி₄த்துக்கொடுக்கும்.] என்னும் ஶ்லோகத்தில், ஐஶ்வர்யம், கைவல்யம், ப₄க₃வத் ப்ராப்தி என்னும் மூவகைப் புருஷார்த்த₂ங்களைப் பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. இது நம் பூர்வாசார்யர்களாலும் ரஹஸ்ய க்₂ரந்த₂ங்களில் கையாளப் பட்ட ப்ரமாணம். ருஷிகள் வாக்கில் கைவல்ய ஶப்₃த₃ம் நேரே வழங்கப்பட்டிருப்பது இந்த ப்ரமாணத்திற்குரிய தனிச் சிறப்பு.

இதில், இவ்வுலக ஐஶ்வர்யம் என்றும், மேலுலக ஐஶ்வர்யம் என்றும் இருவகைப்பட்ட ஐஶ்வர்யங்களையும் எடுத்து, அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகக் கைவல்யத்தை எடுக்கையாலே, மேலுலக ஐஶ்வர்யங்களிலும் மேலான ஒருவகைப்பட்ட மோக்ஷமே கைவல்யம் என விளங்குகிறது. கைவல்ய ஶப்₃த₃ம் நிக₄ண்டு முதலானவற்றிலும், ஶாஸ்த்ர க்₃ரந்த₂ங்களிலும் மோக்ஷத்தைக் குறித்தே ப்ரயோகி₃க்கப்பட்டிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் 'ப₄க₃வந்தம்' என்று ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தைத் தனியாக எடுத்திருக்கையால் இது ப₄க₃வத₃நுப₄வமற்ற ஒரு மோக்ஷம் என்றும் விளங்குகிறது. ஆகையால், ''ஆத்ம கைவல்யம்'' என்று ஆளவந்தாரால் கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹத்திலும், 'கைவல்யம்' என்று எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களாலும் குறிக்கப்பட்ட ஆத்ம மாத்ராநுப₄வமே இந்த ஶ்லோகத்தில் கைவல்யம் என்று எடுக்கப்பட்டது என்று தெளிவாகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில், முதலில் இவ்வுலகச்செல்வத்தையும், அடுத்தபடி அதனிலும் மேற்பட்ட மேலுலகச் செல்வத்தையும் எடுத்துவிட்டு, அடுத்தபடி கைவல்யத்தையும், அதன்பிறகு ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தையும் எடுக்கையாலே, ஆத்ம மாத்ராநுப₄வமாகிற இக்கைவல்யம் ப₄க₃வத₃நுப₄வமற்றதாகையாலே பரமமோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தது என்றும், மேலுலக ஐஶ்வர்யங்களைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகையாலே மோக்ஷத்தில் ஒருவகை என்றும் விளங்குகிறது. இது சிலர் கூறுவதுபோல் ஐஶ்வர்யத்தில் ஒருவகை என்றால், மேலுலகச் செல்வத்திற்காட்டிலும் மேலானதாக இதை எடுத்திருப்பதும், கைவல்ய ஶப்₃த₃த்தை ப்ரயோகி₃த்திருப்பதும் ஒட்டாது. ஆகையால், கைவல்யம் நித்யமோக்ஷமே என்றும், இக்கைவல்யநிஷ்ட₂ன் ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னாக இருக்கமுடியாது என்றும் இந்த ஸ்ம்ருதி வாக்யத்திலிருந்தும் தேறுகிறது.

5. இதிஹாஸ ஸ்வாரஸ்யம்

72. இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட₂மான ஸ்ரீராமாயணத்தில் அயோத்₄யா காண்ட₃த்தில், இளையபெருமாள் பெருமாளிடம், தானும் வனத்திற்குக் கூடவரவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தி₂க்கும்போது, ''ந தே₃வ லோகாக்ரமணம் நாமரத்வம் அஹம் வ்ருணே । ஐஶ்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா ॥'' [ரா-அ 31-5] [வானவர் நாடான பரமபத₃த்தை அடைவதையும், மரணமின்மையாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தையும், ப்ராக்ருத லோகங்களில் உள்ள எல்லா ஐஶ்வர்யங்களையும் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து தான் அனுப₄விக்க விரும்புகின்றிலேன்.] என்று அருளியதாக உள்ளது. இங்கு

ப்ராக்ருத லோகங்களில் உள்ள ஐஶ்வர்யங்களையெல்லாம் மூன்றுவதாக எடுத்துவிட்டபடியால், அதற்கு முன் 'தே₃வலோகாக்ரமணம்' என்றும், 'அமரத்வம்' என்றும் எடுக்கப்பட்ட இரண்டும், ஸ்வர்க்க₃ லோகத்தை ஆள்வதும், இந்த்₃ராதி₃ தே₃வர்களில் ஒருவனாக இருக்கும் சிறப்பும் ஆகமுடியாது. ஆகையால், முன்னிரண்டும் அசித₃நுப₄வமாகிற ப்ராக்ருதச் செல்வங்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதாகவே இருக்கவேண்டும். இப்படித் தேறினபின்பு 'தே₃வலோகாக்ரமணம்' என்பது வானவர் நாடாகிற பரமபத₃த்தில் பெறும் ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தையும், 'அமரத்வம்' என்று அதிலும் தாழ்ந்ததான ஆத்மமாத்ராநுப₄வமாகிற கைவல்யத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். இக்கருத்தாலேயே தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்களான நம்பிள்ளையும், பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், இம் மூன்று பத₃ங்களும் ஈஶ்வரன், சித், அசித் என்னும் மூன்று தத்வங்களின் அநுப₄வத்தைக் கூறுவதாகவே பொருள் கொண்டார்கள். இங்கும், ப்ராக்ருதமான ஐஶ்வர்யங்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதாகவும், ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததாகவும் கைவல்யத்தை எடுத்திருப்பதிலிருந்தும், அதை 'அமரத்வம்' என்று மரணமற்ற நிலையாகக் குறித்திருப்பதிலிருந்தும் கைவல்யம் நித்யமோக்ஷமே என்றும், ப₄க₃வத₃நுப₄வம் அற்றது என்றும் விளங்குகிறது. ஆக, இந்த ஸ்ரீராமாயண ஶ்லோகத்திலிருந்தும், கைவல்யம் மரணம் முதலானவற்றையற்ற மோக்ஷம் என்றும், ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னாக முடியாது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

73. பா₄ரதத்தின் நடுநாயகமான கீ₃தையில், கைவல்யம் நித்யமோக்ஷமே என்றும், கைவல்யநிஷ்ட₂ன் ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னாக முடியாது என்றும் எம்பெருமானாருடைய கீ₃தா பா₄ஷ்யத்தைக் கொண்டு இந்த ஸித்₃தா₄ஞ்ஜனத்தின் இரண்டாவது பிரிவில் அசைக்கமுடியாதபடி நிலைநாட்டப்பட்டதாகையால் இவ்விஷயம் இதிஹாஸங்கள் இரண்டிலிருந்தும் தேறியதாயிற்று.

74. பா₄ரதத்தின் ஸாரமான ஸ்ரீ விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் "முக்தாநாம் பரமா க₃தி:" (12) என்று ஒரு திருநாமம் படிக்கப்பட்டது. 'முக்தர்களுக்கு மேலான ப்ராப்யம்' என்பது இதன்பொருள். இதிலிருந்து முக்தர்களுக்குக் கீழான ப்ராப்யம் ஒன்று உண்டு என்று உணர்த்தப்பட்டது. இந்த கீழான ப்ராப்யம் எது? என்பதை ஸ்ரீபராஶரப₄ட்டர், ஸஹஸ்ரநாம பா₄ஷ்யத்தில், "பரமேதி விஶேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசீநா க₃திர்க₃ம்யதே ......

கைவல்யலக்ஷணு......ஸம்ஸார பரமபத₃யோர் மத்₄யே தேஷாம் ஸ்த₂ாநஞ்ச'' ['பரமா'(மேலான) என்று க₃தி ஶப்₃த₃த்தை விஶேஷித்திருப்பதால் முக்தர்களிலேயே சிலருக்குத் தாழ்ந்த க₃தியான கைவல்யம் உண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஸம்ஸாரத்திற்கும், பரமபத₃த்திற்குமிடையில் அவர்களுக்கு ஸ்த₂ானமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] என்று அருளிச்செய்து, இதற்கு ப்ரமாணமாக ''யோகி₃நாம் அம்ருதம் ஸ்த₂ாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷகாரிணும்'' [வி-பு 1-6-38] என்னும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஶ்லோகத்தைக் காட்டினர். இதிலிருந்தும், 'கைவல்யம் நித்யமுக்தியே' என்றும், 'நித்யவிபூ₄தியிலேயே கைவல்ய ஸ்த₂ாநம்' என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. பரமபத₃த்திற்கு வெளியில் இவனுக்கு ஸ்த₂ானத்தைச் சொல்லுகையால், பரமபத₃த்தினுட்சென்று ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் செய்யும் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கு பே₄த₃மும் ஸித்₃தி₄க்கிறது.

75. ப₄ாரதம் மோக்ஷ த₄ர்மத்தில் (கிருஷ்ணசார்யர் பதிப்பில்) 350-வது அத்₄யாயத்தில் (மற்றொரு பதிப்பில் 342-வது அத்₄யாயத்தில்) உள்ள

''சதுர்வித₄ா மம ஜநா ப₄க்தா ஏவ ஹி தே ஶ்ருதா:।
தேஷாம் ஏகாந்திந: ஶ்ரேஷ்ட₂ாஸ் தே சைவ அநந்ய தே₃வதா:॥
அஹமேவ க₃திஸ் தேஷாம் நிராஶீ:கர்மகாரிணும்॥
யே து ஶிஷ்டாஸ் த்ரயோ ப₄க்தா: ப₂லகாமா ஹி தே மதா:।
ஸர்வே ச்யவநத₄ர்மாண: ப்ரதிபு₃த்₃த₄ஸ்து மோக்ஷப₄ாக்॥''
[ப₄ாரதம்-மோக்ஷ 350-33, 34, 35]

[நாலுவகைப்பட்ட ஜநங்கள் என்னுடைய ப₄க்தர்கள் என்று பிரஸித்₃தி₄ பெற்றவர்கள்; அவர்களுக்குள் ஏகாந்திகள் சிறந்தவர்கள்; அவர்களே வேறு தே₃வர்களைப் பற்றாதவர்கள். ப₂லன்களில் பற்றற்றுக் கர்மம் செய்யும் அவர்களுக்கு நானே ப்ராப்யனாகிறேன். மற்ற மூன்று ப₄க்தர்களும் என்னையொழிந்த ப₂லனை விரும்புகிறவர்கள். அவர்கள் மூவரும் நழுவுநிலை இயல்வாகக் கொண்டவர்கள். நான்காமவனான ஜ்ஞாநியே மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.] என்கிற ஶ்லோகங்களில் நாலுவகைப்பட்ட ப₄க்தர்களைக் கூறுகையாலே, ''ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு: அர்த்த₂ார்த்தீ₂ ஜ்ஞாநீ'' [கீ₃தை 7-16] என்று கீ₃தையில் சொல்லப்பட்ட நாலு வகைப்பட்ட ப₄க்தர்களைப் பற்றியே இந்த ஶ்லோகங்களும் பேசுகின்றன என விளங்குகிறது. இதில் ஜ்ஞாநிகளைத் தவிர்ந்த மற்ற மூவரும் 'ச்யவந த₄ர்மாக்கள்' (நழுவுதலை இயல்வாகக் கொண்டவர்கள்) என்று கூறப்படுவதால், 'கைவல்யார்த்தி₂யின் ப₂லனும் நழுவக்கூடியதே என விளங்கு

கிறதே' என்னும் ஆக்ஷேபம் ஒன்று எழுகிறது. இவ்வாக்ஷேபத்துக்குப் பதில் உரைப்போம் இனி. இந்த ஶ்லோகங்களில் 'ஆர்த்தன், ஜிஜ்ஞாஸு' முதலிய நாலு வகைப்பட்ட ப₄க்தர்களே சொல்லப்படுவதாகக் கொண்டாலும், 'ச்யவந த₄ர்மாண:' என்ற மாத்திரத்தால் கீ₃தையில் கைவல்யார்த்தி₂க்குச் சொல்லப்பட்ட அபுநராவ்ருத்திக்கு முரணாக இங்கு புநராவ்ருத்தியைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வது பொருந்தாது. 'ச்யவந த₄ர்மாண:' என்றதற்கு 'ஶேஷத்வ த₄ர்மத்திலிருந்து நழுவியவர்கள்' என்றோ, 'பேரின்பமாகிற ப₄க₃வத₃நுபவத்திலிருந்து நழுவியவர்கள்' என்றோ, 'உபாஸந த₃ஶையில் தொடர்புகொண்டிருந்த பரமாத்மாவாகிற பரமத₄ர்மத்தைவிட்டு நழுவியவர்கள்' என்றோ பொருள் கொள்ளலாம். உண்மையில் இந்த ஶ்லோகங்களில் ஆர்த்தன், ஜிஜ்ஞாஸு முதலானவர்களைச் சொல்வதாகக் கொள்வதற்குச் சில விரோத₄ங்கள் உள்ளன. இங்கு "இந்த நாலுவிதமான ப₄க்தர்களில் ஏகாந்திகளே சிறந்தவர்கள். அவர்களே வேறு தே₃வர்களைப் பற்றாதவர்கள்" என்று நாலாமவனே ஏகாந்தியாய் இருப்பவன் என்றும், வேறு தே₃வர்களைப் பற்றாதவன் என்றும் கூறுகையால், மற்ற மூவரும் ஏகாந்திகள் அல்லர் என்றும், வேறு தே₃வர்களைப் பற்றுகிறவர்கள் என்றும் விளங்குகிறது. கீ₃தை ஏழாம் அத்₄யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆர்த்தன் முதலான நாலு ப₄க்தர்களேயெனில், ஏகாந்திகள் என்றும், வேறு தே₃வர்களைப் பற்றாதவர்கள் என்றும், அந்த கீ₃தா ப்ரகரணத்தையும், கீ₃தா பா₄ஷ்யத்தையும் ஆராய்ந்தால் தெளிவாக விளங்குகிறது. "ஐகாந்த்யம் ப₄க₃வத்யேஷாம் ஸமாநம் அதி₄காரிணாம்" (28) என்று கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹத்தில் ஆளவந்தாரும், இந்நால்வரையுமே ஏகாந்திகள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆகையால் மோக்ஷத₄ர்மத்தில் சொல்லப்பட்ட ப₄க்தர்கள் வேறானவர்கள் என்றே கொள்ளவேண்டும். அப்படி நாலுவகைப்பட்ட ப₄க்தர்கள் வேறு உண்டோ? என்று ஆராய்ந்தால், "யாந்தி தே₃வவ்ரதா தே₃வாந் பித்ருந் யாந்தி பித்ருவ்ரதா: | பூ₄தாநி யாந்தி பூ₄தேஜ்யா யாந்தி மத்₃யாஜிநோऽபி மாம் ||" [கீ₃தை 9-25] என்னும் ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட (1) தே₃வப₄க்தர்கள், (2) பித்ருப₄க்தர்கள், (3) பூ₄தப₄க்தர்கள், (4) ப₄க₃வத்₃ப₄க்தர்கள் என்னும் நாலுவகைப்பட்ட அதி₄காரிகளையே மோக்ஷத₄ர்மத்தில் "சதுர்வித₄ா:" என்று எடுக்கிறான் என்று கொள்வது பொருத்தம். இந்த ஶ்லோகத்துக்கு முந்தின ஶ்லோகத்தில், "தத்த்வேநாதஶ்ச்யவந்தி தே" என்று கூறியதையே மோக்ஷத₄ர்மத்தில் "ஸர்வே ச்யவந த₄ர்மாண:" [அனைவரும் நழுவும் ப₃லனையும் தன்மையையும் உடையவர்களே]

என்று அநுவதி₃க்கிறார் என்றும், அதற்கு முந்திய ஶ்லோகத்தில் "யேऽப்யந்யதே₃வதாப₄க்தா:......தேऽபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்தி அவிதி₄ பூர்வகம் ॥" [கீ₃தை 9-23] [மற்ற தெய்வங்களின் ப₄க்தர்களும் உண்மையில் அந்தர்யாமியான என்னையே ஆராதி₄க்கிறார்கள். ஆனால் விதி₄ப்படி (நேரே) என்னை ஆராதி₄ப்பதில்லை] என்று கூறப்பட்ட ரீதியில், தே₃வதாந்தர ப₄க்தர்களையும், தன் ப₄க்தர்களாகக்கொண்டே மோக்ஷத₄ர்மத்தில் "சதுர்வித₄ா மம ஜநா ப₄க்தா ஏவ ஹி தே ஶ்ருதா:" என்று அவர்களை அநுவதி₃க்கிறான் என்றும் விளங்குகிறது. மேலும், மோக்ஷத₄ர்மத்தில் "ப்ரதிபு₃த்₃த₄ஸ்து மோக்ஷப₄ாக்" என்று முப்பத்தைந்தாவது ஶ்லோகத்தில் சொன்னவுடன் "ப்₃ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட₂ஞ்ச யாஶ்சாந்யா தே₃வதா: ஸ்ம்ருதா: । ப்ரதிபு₃த்₃த₄ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் ப₂லம் ॥" [பிரமன், சிவன், மற்ற தே₃வதைகள் முதலானோரை, அவர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் ப₂லன் அளவுபட்டதாகையால் (நான்காமவர்களான) ப்ரதிபு₃த்₃த₄ர்கள் ஆராதி₄க்கமாட்டார்கள்] என்று கூறியிருக்கையாலே, முதல் மூன்றுபேரும் எம்பெருமானுடைய ஶரீரமான தே₃வர்கள், பித்ருக்கள், பூ₄தங்கள் ஆகிய மூன்றுவகைப்பட்டவர்களை ஆராதி₄ப்பதன்மூலம் எம்பெருமானை அவிதி₄பூர்வகமாக (வழியல்லா வழியில்) ஆராதி₄க்கும் ப₄க்தர்களே என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால், கைவல்யம் நித்ய மோக்ஷமே என்னும் கொள்கைக்கு, இந்த மோக்ஷ த₄ர்மவசநம் எவ்வகையிலும் முரண்படாது.

6. புராண ஸ்வாரஸ்யம்

76. முதலில் "தத்வேந யஶ்சித₃சித₃ீஶ்வர" [ஸ்தோ-ர 4] என்னும் ஶ்லோகத்தில் அபவர்க்க₃மாகிற மோக்ஷத்தையும், அதை அடைவதற்குரிய உபாயத்தையும் உள்ளபடி அறிவித்தவர் என்று ஆளவந்தாரால் புகழப்பெற்ற பராஶர மஹரிஷி அருளிய புராண ரத்னமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் காட்டுவோம். "யோகி₃நாம் அம்ருதம் ஸ்த₂ானம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷ காரிணம்" [வி-பு 1-6-38] [ஆத்மாநுப₄வம் செய்யும் யோகி₃களுக்கு அழியாத ஸ்த₂ானம் உள்ளது.] என்று ஸ்ரீபராஶர மஹரிஷி, அழியாததான ஆத்மாநுப₄வஸ்த₂ானம் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு, "ஏகாந்திந: ஸதா₃ ப்₃ரஹ்மத்₄யாயிநோ யோகி₃நஶ்ச யே । தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்த₂ாநம் யத்₃வை பஶ்யந்தி ஸூரய: ॥" [எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டு பரப்₃ரஹ்மமான அவனையே எப்போதும் த்₄யானிக்கும் யோகி₃களுக்கு நித்யஸூரிகள் காணும் மிக உயர்ந்த ஸ்த₂ானம் உள்ளது.] என்று நித்யஸூரிகள் முதலானோர் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் செய்யும் ஸ்த₂ானத்தை அடுத்தபடி வெளிப்படுத்தினார். ஆத்மாநுப₄வஸ்த₂ானத்தை அழியாததாகக் குறித்திருக்கும் ஸ்வாரஸ்யத்தைக்

கொண்டும், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் செய்யும் பரம பத₃த்தைக் குறித்திருப்பதைக்கொண்டும், இங்கு குறிக்கப்பட்ட ஆத்மாநுப₄வஸ்த₂ானம் தாழ்ந்த முக்தியான கைவல்யஸ்த₂ானமே என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமபா₄ஷ்யத்தில் ஸ்ரீ பராஶரப₄ட்டரும், ஸ்தோத்ரவ்யாக்₂யானத்திலும். தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄வ்யாக்₂யானம் முதலான்வற்றிலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானோரும் அருளிச்செய்தனர். இதிலிருந்து, அழியாத ஸ்த₂ானத்திலிருந்து செய்யும் ஆத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்யம் நித்யமுக்தியே என்று விளங்குகிறது. இங்கு கைவல்யஸ்த₂ானத்தை ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் செய்யும் ஸ்த₂ானத்தைக் காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டதாகக் கூறியிருக்கையால், கைவல்யம் அடைந்தவனுக்கு ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் கிடையாது என்று விளங்குகிறது. இக்காரணத்தாலேயே, இவன் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் செய்யும் பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னாகமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது.

77. ''யோகி₃நாம் அம்ருதம் ஸ்த₂ானம்'' என்னும் ஶ்லோகத்தில் அம்ருத பத₃த்திற்கு 'நீண்ட காலமிருப்பது' என்னும் அமுக்₂யார்த்த₂ம் கொண்டு, அந்த ஶ்லோகத்தில்—த்₄ருவநக்ஷத்திரத்திற்கு மேலேயுள்ள விஷ்ணு பத₃ம் என்னும் (ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்திற்குட்பட்ட) ஸ்த₂ானத்தைச் சொல்லுவதாக எங்களாழ்வான் வியாக்கியானம் செய்திருப்பதிலிருந்து கைவல்யம் அநித்யம் என்று அவர் கருதியிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே ? எனில்: ''அம்ருதம் ஸ்த₂ாநம்'' என்றவிடத்தில் கைவல்ய ஸ்த₂ானம் சொல்லப்படுவதாகவே அவர் திருவுள்ளம் பற்றவில்லையாகையால், இதுகொண்டு கைவல்யவிஷயத்தில் கருத்துவேற்றுமையைக் கற்பிக்கவொண்ணாது. எப்படி ? எனில்: ''யோகி₃நாமிதி ॥ ஆஶ்ரமிஷ்வேவ யே ப்ரதீகோபாஸகா யோகி₃ந: தேஷாம் அம்ருதம் — விஷ்ணுபதா₃க்₂யம் த்₄ருவாது₃பரி ஸ்த₂ாநம் — யதோ க₃ங்கா₃ ப்ரவஹதி இதி வக்ஷ்யமாணம் ॥'' [நாலு ஆஶ்ரமங்களில் இருப்பவர்களிலேயே, ப்ரதீகமான தம் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் யோகி₃களுக்கு, (காலக்ரமத்தில் முக்தியளிக்கையாலே) அழியாதது எனப்படுவதாய், 'விஷ்ணுபத₃ம்' என்று பெயர்பெற்றதாய், த்₄ருவநக்ஷத்திரத்திற்கு மேற்பட்டதான ஸ்த₂ாநம் இங்கு சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸ்த₂ாநத்திலிருந்தே க₃ங்கை₃ பெருகுகிறது என்று மேலே (2-8) சொல்லப்படப்போகிறது.] என்று இவ்விடத்தில் வியாக்கியானம் செய்தார் எங்களாழ்வான். மேலே (2-8-98, 99, 100) இந்த விஷ்ணுபத₃ஸ்த₂ானத்தைப்பற்றிப் பேசுமிடத்தில், ''அதோ ऽத்ர விஷ்ணுபதே₃ ஸ்வர்க்க₃ாதி₄கஸௌக்₂யாத், ஸத்யலோகாத் அர்வாசீநத்வாச்ச மோக்ஷோக்தி: க்ரமமுக்த்யர்த்த₂ா । தத்ஸ்த₂ா: க்ரமாத் ப்₃ரஹ்மலோகமேத்ய ப்₃ரஹ்மணா ஸஹ முச்யந்தே । விஷ்ணுபதே₃ ஸ்தி₂தா: தத்ர லப்₃த₄ஜ்ஞாநா முச்யந்தே; ந து தந்முக்தைர் லப்₄யம் ஸ்த₂ாநமித்யர்த்த₂:'' [ஆகையால், இந்த விஷ்ணுபத₃த்தில் ஸ்வர்க்க₃த்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட இன்பம்

உள்ளதாகையாலும், ப்₃ரஹ்மாவின் ஸத்யலோகத்தைக் காட்டிலும் இது தாழ்ந்ததாகையாலும், இதை 'அம்ருதம்' என்பது, இவ்விடத்தி லிருப்பவர்களுக்கும் காலக்ரமத்தில் மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்னும் கருத்துடையது; விஷ்ணுபத₃த்திலிருப்பவர்கள், காலக்ரமத்தில் ப்₃ரஹ்மாவின் ஸத்யலோகத்தை அடைந்து, அங்கு ஜ்ஞானம்பெற்று, ப்₃ரஹ்மாவோடுகூட முக்தி அடைகிறார்கள்; அவ்விஷ்ணுபத₃ம் முக்தர்கள் அடையும் ஸ்த₂ானமன்று என்று கருத்து] என்று வியாக்கியானமிட்டார். இதிலிருந்து, இது ஸத்யலோகத்தைக்காட்டி லும் தாழ்ந்த ஸுக₂த்தையுடைய (அசித்மிஶ்ரமான) தம் ஆத்மாவை அநுப₄விப்பவர்களின் ஸ்த₂ானமேயொழிய, ஸத்யலோகத்தைக்காட்டி லும் சிறந்ததாய், ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல் இல்லாததாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தம் ஆத்மாவை அநுப₄விக்கும் இடமான கைவல்யஸ்த₂ானமன்று என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், இவ் விடத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து கைவல்யவிஷயமான எங்களாழ் வானுடைய திருவுள்ளத்தை அறுதியிடமுடியாது; ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண வ்யாக்₂யானத்திலேயே கைவல்யத்தைப்பற்றி எங்களாழ்வான் தம் திருவுள்ளத்தை மிகத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கும் இடங்களை இனிக் காட்டுவோம்.

78. "த்வத்தோ விராட் ஸ்வராட் ஸம்ராட்" [வி-பு 1-12-57] 'விராட்' எனப்படும் அவ்யக்தத்தை ஶரீரமாகக்கொண்ட அநிருத்₃த₄ மூர்த்தியும், 'ஸ்வராட்' எனப்படும் கேவலாத்மாநுப₄வம் செய்யும் முக்தனும், 'ஸம்ராட்'எனப்படும் பரமபத₃மடைந்த முக்தனும் உனக்கு ஶரீரமே] என்னுமிடத்தில் எங்களாழ்வான் "ஸம்ராட் - பரமபத₃ ப்ராப்த:; 'ஸோऽக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்' இதி விஶேஷணாத்; ஸ்வராட்- கேவலாத்மப்ராப்த:" ['அழியாதவனாய், மேலான ஸ்வராட்டாக இருப்பவன்' என்று தைத்திரீய நாராயணவல்லியில், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் செய்யும் முக்தன் மேலான ஸ்வராட்டாகச் சொல்லப்படுகையால், இங்கு பரமபத₃மடைந்த அவனே 'ஸம்ராட்' என்று சொல்லப்படு கிறான். 'ஸ்வராட்' என்று கேவலாத்மாவை அடைந்தவன் சொல்லப் படுகிறான்.] என்று வ்யாக்₂யானம் செய்திருக்கிறார். இதிலிருந்து, "கைவல்யத்தையடைந்தவனை 'ஸ்வராட்' என்றும், பரமபத₃த்தை யடைந்தவனை ஸம்ராட் (மேலான ஸ்வராட்) என்றும் அவர் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார்" என்று விளங்குகிறது. "ஸ ஸ்வராட் ப₄வதி" [சா₂ந் 7-25-2] என்று உபநிஷத்துக்களில் 'ஸ்வராட்' என்னும் ஶப்₃த₃ம் கர்மபாரதந்த்ரியம் அற்ற முக்தனைக் குறித்து ப்ரயோகி₃க்கப் படுகிறது என்பது ப்ரஸித்₃த₄ம். ஆக, இவ்விடத்தில் எங்களாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து கேவலாத்மாவை அடைந்தவனை 'முக்தன்' என் றும், பரமபத₃ம் அடைந்தவனை 'மேலான முக்தன்' என்றும் அவர் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார் என்று விளங்குகிறது.

79. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதல் அம்ஶம் ஒன்பதாவது அத்₄யாயத்திலுள்ள, "தாவதா₃ர்த்திஸ் ததா₂ வாஞ்சா₂ தாவந்மோஹஸ் ததா₂ऽஸுக₂ம் | யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாக₄நாஶநம் ||" [வி-பு 1-9-73] [எப்போது வரையில் அந்தந்தப் ப₂லன்களுக்குத் தடையாயிருக்கும் எல்லா அநிஷ்டங்களேயும் போக்கவல்ல உன்னை ஶரணமாகப் பற்றவில்லையோ, அதுவரையிலேயே (செல்வத்தை இழந்ததனால் ஏற்படும்) வருத்தம்; அதுவரையிலேயே (செல்வம் வேண்டும் என்னும்) ஆசை; அதுவரையிலேயே (ஆத்மாநுப₄வமின்மையால் ஏற்படும்) மோஹம்; அதுவரையிலேயே (ப₄க₃வத₃நுப₄வமின்மையால் உண்டாகும்) ஸுக₂மின்மை. (ஆர்த்தன், அர்த்தா₂ர்த்தி₂ எனப்படும் ஐஶ்வர்யார்த்தி₂கள், ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்யார்த்தி₂, ஜ்ஞாநி ஆகிய அனைவர்க்கும் ப்ரபத்தியே ப₂லஸாத₄நம் என்றபடி.)] என்ற ஶ்லோகம் ஐஶ்வர்யகைவல்யப₄க₃வச்சரணார்த்தி₂கள் மூவரையும் குறிப்பதாக நம் பூர்வாசார்யர்கள் பலர் விளக்கியுள்ளனர். இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்தும் கைவல்யத்தை மோஹத்திற்கு எதிர்த்தட்டான ப₂லமாக எடுக்கையால், அது ஒரு வகை முக்தியே என விளங்குகிறது. ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தை ஸுக₂ஶப்₃த₃த்தால் குறித்திருக்கையால், ஜ்ஞானிக்குள்ள பேரின்பம் கைவல்யார்த்தி₂க்குக் கிடையாது என விளங்குகிறது. இதிலிருந்து ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னாகமுடியாது என்பதும் விளங்குகிறது.

80. இனி, கேவலாத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்யத்தைப்பற்றியும், அதற்குரிய உபாயங்களைப்பற்றியும் ஸ்ரீபராஶரமஹர்ஷி (முதலாவது அம்ஶம் 22ம் அத்தியாயத்தில்) விரிவாக விளக்கியிருக்கும் பகுதியைக் காண்போம். அதாவது :—

"யோகி₃நோ முக்திகாமஸ்ய ப்ராணாயாமாதி₃ ஸாத₄நம் |
ஸாத்₄யம் ச பரமம் ப்₃ரஹ்ம புநர் நாவர்த்ததே யத: ||
ஸாத₄நாலம்ப₃நம் ஜ்ஞாநம் முக்தயே யோகி₃நாம் ஹி யத் |
ஸ பே₄த₃: ப்ரத₂மஸ் தஸ்ய ப்₃ரஹ்மபூ₄தஸ்ய வை முநே ! ||
யுஞ்ஜத: க்லேஶமுக்த்யர்த்த₂ம் ஸாத்₄யம் யத்₃ப்₃ரஹ்ம யோகி₃ந: |
தத₃ாலம்ப₃நவிஜ்ஞாநம் த்₃விதீயோऽம்ஶோ மஹாமுநே ! ||
உப₄யோஸ்த்வவிபா₄கே₃ந ஸாத்₄யஸாத₄நயோர் ஹி யத் |
விஜ்ஞாநமத்₃வைதமயம் தத்₃பா₄கோ₃ऽந்யோ மயோதி₃த: ||
ஜ்ஞாநத்ரயஸ்ய சைதஸ்ய விஶேஷோ யோ மஹாமுநே ! |
தந்நிராகரணத்₃வாரத₃ர்ஶிதாத்மஸ்வரூபவத் ||

நிர்வ்யாபாரமநாக்₂யேயம் வ்யாப்திமாத்ரமநூபமம்।
ஆத்மஸம்பே₃ாத₄விஷயம் ஸத்தாமாத்ரமலக்ஷணம்॥
ப்ரஶாந்தமப₄யம் ஶுத்₃த₄ம் து₃ர்விப₄ாவ்யமஸம்ஶ்ரயம்।
விஷ்ணோர் ஜ்ஞாநமயஸ்யோக்தம் தத்₃ஜ்ஞாநம் ப்₃ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்॥
தத்ர ஜ்ஞாநநிரோதே₄ந யோகி₃நோ யாந்தி யே லயம்।
ஸம்ஸாரகர்ஷணோப்தௌ தே யாந்தி நிர்பீ₃ஜதாம் த்₃விஜ !॥"
[வி-பு 1-22-45...52]

[(ஜரை, மரணம் முதலான இவ்வுலகத் துன்பங்களிலிருந்து) விடுபடுவதையே விரும்பும் கைவல்யார்த்தி₂க்கு — ப்ராணாயாமம் முதலானவற்றை அங்க₃மாகக்கொண்ட அஷ்டாங்க₃யோக₃ம் ஸாத₄னமாகிறது; 'ப்₃ரஹ்ம' எனப்படும் ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் சிறந்த 'பரப்₃ரஹ்ம' எனப்படும் ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄முள்ள ப₃த்₃த₄ஜீவனைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகையாலே 'பரமப்₃ரஹ்ம' எனத்தக்க திரும்பி வருதலில்லாத (தனது) முக்தஸ்வரூபம் ஸாத்₄யமாகிறது. (இது பின்வரும் நாலு பகுதிகளாக ஸாதி₄க்கப்படுகிறது:—) யோக₃ ஶாஸ்த்ரத்திலிருந்து அறியத்தக்கதாய், ப்ராணாயாமம் முதலான ஸாத₄னத்தைப்பற்றியதான அறிவு முதல் பகுதி; ஷடூ₃ர்மி முதலான க்லேஶங்கள் போவதற்காக இப்படி யோக₃ம் செய்யும் இவனுக்கு ஸாத்₄யமாய், ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கியதான தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவு இரண்டாவது பகுதி; முற்கூறிய ஸாத்₄ய ஸாத₄னங்களை ஸாத்₄யஸாத₄னப₄ாவ ஸம்ப₃ந்த₄த்தோடு அறிந்து, தே₃வர் மனுஷ்யர் முதலான (ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄த்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஏற்படும்) பே₄த₃ங்களை நீக்கித் தன் ஆத்மாவை த்₄யானிப்பது மூன்றாவது பகுதி. முற்கூறிய மூன்று வகைப்பட்ட ஜ்ஞானங்களின் வேறுபாடுகளை மறக்கையாலே தன் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாயிருக்கும் அறிவு நாலாவது பகுதியாகும். (ஸாத₄னம் முதலானவற்றை நினைப்பது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு விரோதி₄யாகையாலே, அவற்றை மறந்தால் தான் இவ்வாத்மாவலோகனம் ஏற்படும் என்று கருத்து.) (நாலாவதான இவ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்கார நிலையில் இவன் காணும்) ஆத்மஸ்வரூபமானது, ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ானமற்றது; ரூபம், வர்ணம் முதலானவையற்றது; (அறிவால்) எங்கும் வியாபித்திருப்பது; ஒப்பற்றது. தனது அறிவாலேயே அறியத்தக்கது. (ஷட்₃ப₄ாவவிகாரங்களில் — குறைதல், அழிதல், மாறுதல், வளர்தல், பிறத்தல் என்னும் ஐந்துமற்றதாய்) ஸத்தையொன்றே உடையதாயிருப்பது. (ஆண், பெண் முதலான) அடையாளங்களற்றது. (பசி முதலான) ஷடூ₃ர்மிகளற்றது. இத்தகையது

என்று நினைக்க அரியது. ஜ்ஞாநமயனுன விஷ்ணுவுக்கு உருவமாய், ப்₃ரஹ்மமெனப்படும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான அவ்வாத்மஸ்வரூபம் இத்தகையதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மற்ற ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷய அறிவுகளற்று. அந்தத் தமது ஆத்மஸ்வரூபத்தில் (அந்திம ஸ்ம்ருதிப₃லத்தாலே) எவர்கள் லயத்தை (ஸ்தூ₂ல ஸூக்ஷ்ம ஶரீர நாஶத்தை) அடைகிருர்களோ, அவர்கள் உமிநீங்கிய நெல்போலே, ஸம்ஸாரமாகிற வயலில் விதைக்கத்தகாதவர்களாகின்றனர்] என்னும் எட்டு ஶ்லோகங்கள்கொண்ட பகுதியே அது. இந்த ஶ்லோகங்களின் வ்யாக்₂யானத்தில், ஸ்ரீ ப₄ாஷ்யகார ஶிஷ்யரான ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரெனும் எங்களாழ்வான் இக்கைவல்யத்தின் தன்மையை மிகவும் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிருர். எப்படியெனில்: முதல் ஶ்லோகத்தில் இவனுக்கு ஸாத்₄யமாகச் சொல்லப்பட்ட "பரமம் ப்₃ரஹ்ம" என்பதை "முக்த ஸ்வரூபம்" என்று வ்யாக்₂யானம் செய்வதன்மூலமும், மூன்ரும் ஶ்லோகத்தில் உள்ள "தத₃ாலம்ப₃நவிஜ்ஞாநம்" என்பதை "ப்ரக்ருதிவிவிக்தாத்மவிஷயம் விஶிஷ்ட ஜ்ஞாநம்" என்று விவரிப்பதன்மூலமும், ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ம் அடியோடு நீங்கப்பெற்ற தன் முக்தாத்ம ஸ்வரூபமே இவனுக்கு ப்ராப்யம் எனக் காட்டினுர். ஐந்தாம் ஶ்லோகத்தில் "தந்நிராகரண த்₃வாரத₃ர்ஶிதாத்மஸ்வருபவத்" என்றதற்கு, "விநிஷ்பந்ந ஸமாதே₄:, இதரபராமர்ஶஸ்ய ஆத்மாவலோகநவிரோதி₄த்வாத் தந்நிராகரணம த்₃வாரம் இத்யுக்தம்" [ஸமாதி₄ நிறைவடையப்பெற்ற இவனுக்கு ஸாத₄னம் முதலியவற்றை நினைப்பது ஆத்மாநுப₄வத்திற்கு விரோதி₄யாகையால், அவற்றை மறப்பது ஆத்மாநுப₄வத்திற்கு த்₃வாரம் (காரணம்) என்று சொல்லப்பட்டது.] என்று உரையிட்டதன்மூலம், ஸாத₄னமாயிருந்த ப₄க₃வானைப்பற்றிய சிந்தனமும் ஆத்மாநுப₄வத்திற்குத் தடையாகையாலே, ஸாத்₄யத₃ஶையில் இவனுல் கைவிடப்படுகிறது என்று உணர்த்தினுர். "இதரயோஸ்து யாவத்ஸ்வாபி₄லஷிதப்ராப்தி மயா யோக₃:" [ஐஶ்வர்ய கைவல்ய நிஷ்ட₂ர்களுக்குத் தம் ஸாத்₄யம் ஸித்₃தி₄க்கும் வரையில்தான் (ஸாத₄னமான) என்னேடு சேர்த்தி] என்று கீ₃தை(7-17)யில் நித்ய யுக்தஶப்₃த₃ப₄ாஷ்யத்தில் ப₄ாஷ்யகாரர் அருளியதை அடியொற்றிய படி. இதனுலேயன்ரே இக்கைவல்யநிஷ்ட₂ரை "விடை கொள்வார்" [முதல்திருவ 26] என்று பொய்கையாழ்வார் அருளினுர். இக்கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கு ப்ராப்யமான இவனது (ப்ரக்ருதியினின்று நீங்கிய) ஆத்மஸ்வரூபத்தை விவரிக்கும் ஆரும் ஶ்லோகத்தில் "நிர்வ்யாபாரம்" என்னும் பத₃த்திற்கு "ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ாந ரஹிதம்" என்று ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ாநமாகிற செயலற்றவன் என்று

வ்யாக்₂யானம் செய்வதன்மூலம், இவன் கைவல்ய மோக்ஷத்தை அடைந்த பின்பு ப₄க்தியோக₃ம் முதலான ஸாத₄னத்தை அநுஷ்டி₂த்து ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தைப் பெற இடமில்லை என்று காட்டினர். "முக்திகாமஸ்ய" (1) "முக்தயே" (2) "க்லேஶமுக்த்யர்த்த₂ம் யுஞ்ஜத:" (3) என்னும் பகுதிகளாலும், இவனுக்கு ப்ராப்யமான கேவலாத்மஸ்வரூபத்தை விவரிக்கும் 6, 7 ஶ்லோகங்களாலும் — "ஜராமரண மோக்ஷாய" [கீ₃தை 7-29] "பிறவித்துயரற" [திருவாய் 1-7-1] "மரணம் தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்று இவை மாய்த்தோம்" [திருவாய் 8-3-2] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட பிறப்பு, இறப்பு முதலான ஷடூ₃ர்மிகளற்றிருக்கையாகிற மோக்ஷமே இவனால் பெறப்படுவது என்று ஸ்ரீ பராஶரர் திருவுள்ளம் பற்றுவதாகக் காட்டினர் எங்களாழ்வான். அவரே "தத்ர" என்று தொடங்கும் எட்டாவது ஶ்லோகத்திற்கு அவதாரிகையாக "ஆத்மயோகி₃நாம் அந்திமப்ரத்யயோ அவஶ்யம் ப₄ாவ்யம்; அந்யதா₂ புநராவ்ருத்திரித்யாஹ" [தம் ஆத்மாவைப் பெறவிருப்பி யோக₃ம் செய்பவர்களுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி அவஶ்யம் வேண்டும்; இல்லாவிடில் மறுபடி ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி விடுவார்கள்.] என்று அருளிச்செய்வதன்மூலம்,

"குறுகமிக உணர்வத்தொடு நோக்கி எல்லாம் விட்ட
இறுகல் இறப்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயன் இல்லையேல்
சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம் பின்னும் வீடில்லை
மறுகலில் ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில் வீடஃதே"

[திருவாய் 4-1-10]

என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ரீதியில், இந்தக் கேவலாத்மயோகி₃யான கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கும் அந்திமஸ்ம்ருதியிருந்தால்தான் புநராவ்ருத்தி (மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல்) இல்லாத இக்கைவல்யமோக்ஷம் ஏற்படுகிறது என்று காட்டி, இவ்வெட்டாவது ஶ்லோகத்தில் 'லயம்' என்னும் ஶப்₃த₃த்திற்கு 'உபாதி₄வியோக₃ம்' என்று வ்யாக்₂யானம் செய்வதன்மூலம், இக்கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கு ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமும் அடியோடு அற்றுப்போகிறதென்றும், "ஸம்ஸார கர்ஷணோப்தௌ தே யாந்தி நிர்பீ₃ஜதாம் த்₃விஜ" என்னும் பிற்பகுதிக்கு வ்யாக்₂யானமாக "க்ருஷ்யத இதி கர்ஷணம் கேத₃ார: | ஸம்ஸார கேத₃ாரே உப்தௌ – ஸஸ்யாவாபே விதுஷவ்ரீஹிவத் அபீ₃ஜதாம் யாந்தி ||" [க்ருஷி செய்யப்படுகையாலே கர்ஷணம் என்று வயல் சொல்லப்படுகிறது; அவர்கள் — உமிநீங்கிய நெல் போலே, ஸம்ஸாரமாகிற வயலில் விதைக்கத்தகாதவர்களாகிறார்கள்.]

என்று அருளிச்செய்வதன்மூலம் இவன் ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்பற்ற முக்தனே என்றும் தெளிவுபடுத்தினர்.

"ஏவம்ப்ரகாரம் அமலம் நித்யம் வ்யாபகம் அக்ஷயம்।
ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ணவாக்₂யம் பரமம் பத₃ம் ||"
[வி-பு 1-22-53]

[நிர்வ்யாபாரனாயிருக்கை முதலான முக்தனுக்குக் கூறிய எல்லாப் பெருமைகளையும் உடையதாய், அதற்கு மேலே (அவனுக்கு இல்லாத, நித்யஶுத்₃தி₄யையும், ஸர்வவஸ்துக்களையும் ஸ்வரூபத்தால் வியாபித்திருக்கையையும், ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வத்தையும், (பாரதந்த்ர்யம் முதலிய) எல்லாத் தாழ்வுகளும் அற்றிருக்கையையும் உடையது 'விஷ்ணு' எனப்படும் பரமப்ராப்யமான ப₄க₃வத்ஸ்வரூபம்] என்று ப₄க₃வத்ஸ்வரூபத்திற்கு முற்கூறிய முக்தஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் சிறப்பைத் தெரிவிக்கும் ஶ்லோகத்தில் "அஸ்ய நித்ய ஶுத்₃த₄த்வ ஸர்வாத்மத்வ பூர்ணத்வ ஹேயராஹித்யாநி ப்ரக்ருதி ப₃ந்த₄முக்தேப்₄யோ விஶேஷ:" [(முற்கூறிய) ப்ரக்ருதிப₃ந்த₄த்தினின்றும் விடுபட்டவனைக் காட்டிலும், இந்தப் பரமபுருஷனுக்கு (1) எப்போதும் ஶுத்₃த₄னாயிருக்கை, (2) ஸர்வாத்மாவாயிருக்கை, (3) பூர்ணனாயிருக்கை, (4) தாழ்வற்றவனாயிருக்கை என்னும் நாலு பெருமைகள் உண்டு] என்று வ்யாக்₂யானமிடுமிடத்திலும், இக் கைவல்யநிஷ்ட₂னை 'ப்ரக்ருதிப₃ந்த₄முக்தன்' [ப்ரக்ருதியாகிற ப₃ந்த₄த்தினின்றும் விடுபட்டவன்] என்றே குறிப்பிடுவது குறிக் கொள்ளத்தக்கது.

"தத்₃ ப்₃ரஹ்ம பரமம் யோகீ₃ யதோ நாவர்த்ததே புந:।
ஶ்ரயத்யபுண்யோபரமே க்ஷீணக்லேஶோऽதிநிர்மலே ||

[ப₄க₃வது₃பாஸகன், புண்யபாபங்கள் க்லேஶங்கள் முதலியவை நீங்கியவுடன், திரும்பிவருதலில்லாத அந்தப் பரப்₃ரஹ்மத்தையே அடைகிறான்] என்னும் ப₄க₃வது₃பாஸகனைப்பற்றிய அடுத்த ஶ்லோகத்தில், "யோகீ₃—ப₄க₃வத்₃யோகீ₃। அஸ்யாப்யந்திமப்ரத்யயப₃லேந ப₄க₃வதி லீநஸ்ய அபுநராவ்ருத்திர் த்₃ரஷ்டவ்யா" [இங்கு 'யோகீ₃' எனப்படுபவன் ப₄க₃வானை ப்ராப்யமாகப்பற்றி உபாஸிப்பவனாவான். அந்திமஸ்ம்ருதி ப₃லத்தாலே ப₄க₃வானை அடைந்த இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திருப்பி வருதலில்லை என்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.] என்று ப₄க₃வத்₃யோகி₃யை ஆத்மயோகி₃யைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று தெளிவாகக்காட்டி, அந்திம ஸ்ம்ருதி ப₃லத் தால் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தன் ஆத்மாவையடைந்த ஆத்ம

யோகி₃யைப்போலே. அந்திமஸ்ம்ருதி ப₃லத்தால் ப₄க₃வானை அடைந்த இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதல் இல்லை என்று காட்டினார். இவற்றிலிருந்து—பிள்ளான், ப₄ட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளமும், எங்களாழ்வானது திருவுள்ளமும் இக்கைவல்ய விஷயத்தில் ஒருபடிப்பட்டதே என விளங்குகிறது.

81. இனி, ஸாத்விகபுராணங்களில் ஒன்றாய், நமது பூர்வாசார்யர்களால் ஆங்காங்கு எடுத்துக் கையாளப்பட்டிருப்பதான பாத்₃ம புராணத்தில் உத்தரக₂ண்ட₃த்தில் கைவல்யாநுப₄வஸ்த₂ாநம் நித்ய விபூ₄தியில் விரஜைக்கும், பரமபத₃த்திற்கும் இடையே உள்ளது என்று தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம். அதாவது :—

"விரஜாபரமவ்யோம்நோர் ஹ்யந்தரம் கேவலம் ஸ்ம்ருதம் |
தத் ஸ்த₂ாநமுபபே₄ாக்தவ்யமவ்யக்தப்₃ரஹ்மஸேவிநாம் ||
ஸ்வாத்மஜாநந்த₃ஸந்தோ₃ஹம் கேவலம் பரமம் பத₃ம் |
நி:ஶ்ரேயஸம் ச நிர்வாணம் கைவல்யம் மோக்ஷ உச்யதே ||"

[பாத்₃மபுராணம் (பூனா ஆநந்தா₃ஶ்ரமப்பதிப்பு) –
உத்தரக₂ண்ட₃ம் 256-7, 8]

[விரஜாநதி₃க்கும், (பரமாத்மாவை அனுப₄விப்பவர்கள் வாழும்) பரமபத₃த்திற்கும் நடுவிலிருப்பது 'கேவலஸ்த₂ானம்' எனப்படுகிறது; 'அவ்யக்தப்₃ரஹ்மம்' எனப்படும் ஆத்மாவை அநுப₄விப்பவர்கள் அந்த ஸ்த₂ானத்திலிருந்தே அநுப₄விக்கவேண்டும். தன் ஆத்மாவை அனுப₄விப்பதினால் உண்டாகும் இன்பத்தை அளிப்பதாய், (அதனாலேயே கைவல்யார்த்தி₂களுக்குப்) பரமப்ராப்யமாயிருப்பதாயுள்ளது கேவல ஸ்த₂ானம். 'நி:ஶ்ரேயஸம்' 'நிர்வாணம்' என்னும் மோக்ஷத்தைக் குறிக்கும் பத₃ங்களால் அக்கைவல்யமோக்ஷமும் கூறப்படுகிறது.] என்று கைவல்ய ஸ்த₂ானம் பாத்₃மபுராணத்தில் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது. இப்பாத்₃மபுராண வசனத்தையும் திருவுள்ளத்திற் கொண்டே "முக்தாநாம் பரமா க₃தி:" என்னுமிடத்தில் ஸஹஸ்ர நாமபா₄ஷ்யத்தில், "பரமேதி விஶேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித₃ர்வாசீநா க₃திர் க₃ம்யதே.........கைவல்யலக்ஷணா......... ஸம்ஸார பரமபத₃யோர் மத்₄யே தேஷாம் ஸ்த₂ாநம் ச" ['பரமா' என்று க₃திஶப்₃த₃த்திற்கு விஶேஷணமிட்டிருக்கையாலே, முக்தர்களிலேயே சிலர்க்குத் தாழ்ந்த க₃தியான கைவல்யமோக்ஷம் உண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஸம்ஸாரத்திற்கும் பரமபத₃த்திற்கும் இடையில் அவர்களுக்கு ஸ்த₂ானமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.]

என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்தார் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இப்பாத்3மபுராண வசனத்தில் 'பரமவ்யோம' ஶப்3த3த்தால் குறிக்கப்படுவது ஸம்ஸார மண்ட3லத்திலுள்ள கார்யவைகுண்ட2ம் என்று கொண்டுவிடலாமே? எனில்: பாத்3மபுராணத்தில், "த்ரிபாத்3விபூ4தேர் லோகாஸ்து அஸங்க்2யா: பரிகீர்த்திதா:" [பாத்3மோத்தரம் 256-1] [த்ரிபாத்3விபூ4தியிலுள்ள உலகங்கள் கணக்கற்றவையாகச் சொல்லப்படுகின்றன] என்று தொடங்கி, த்ரிபாத்3விபூ4தி எனப்படுவதாய் ஶுத்3த4ஸத்வமயமானதான லோகத்தை வர்ணிக்கத் தொடங்கி, அதில் விரஜையை ஒட்டியிருக்கிற கைவல்ய ஸ்த2ானத்தை முதலில் முன் எடுத்த ஶ்லோகங்களில் வர்ணித்து,

"மஹாத்மானோ மஹாபா4கா3 ப4க3வத்பாத3ஸேவகா: |
தத்3விஷ்ணோ: பரமம் தா4ம யாந்தி ப்3ரஹ்மஸுக2ப்ரத3ம் ||"
[256-9, 10]

[ப4க3வானுக்குத் திருவடிக் குற்றேவல் புரியும் மஹாபா4க்3யஶாலிகள் ப்3ரஹ்மாநுப4வத்தையளிக்கும் விஷ்ணுவின் பரமபத3த்தை அடைகிறார்கள்] என்று தொடங்கி அடுத்துள்ள பரமபத3த்தை வர்ணித்து,

"தந்மத்4யே நக3ரீ தி3வ்யா ஸாऽயோத்4யேதி ப்ரகீர்த்திதா |
மணிகாஞ்சநசித்ராட்4ய ப்ராகாரைஸ் தோரணைர் வ்ருதா ||
சதுர்த்3வார ஸமாயுக்தா துங்க3கோ3புர ஸம்வ்ருதா |
சண்ட3ாதி3த்3வாரபாலைஸ்து குமுதா3த்3யை: ஸுரக்ஷிதா ||......
தந்மத்4யேऽஷ்டத3ளம் பத்3மம் உத3யார்க்கஸமப்ரப4ம் |
தந்மத்4யே கர்ணிகாயாம் து ஸாவித்ர்யாம் ஶுப4த3ர்ஶநே! ||
ஈஶ்வர்யா ஸஹ தே3வேஶஸ் தத்ராஸீந: பர: புமாந் ||"
[256-11, 12, 13...25, 26]

[அழகியவளே! அந்தப் பரமபத3த்தின் நடுவில் 'அயோத்4யா' என்று ஶ்ருதிகளில் சொல்லப்படும் தி3வ்யநக3ரம். பொன்னும் மணியும் நிறைந்த ப்ராகாரங்களாலும், மதிள்களாலும், தோரணங்களாலும் சூழப்பெற்றதாய், நாலு வாசல்களுடையதாய், உயர்ந்த கோ3புரங்களால் சூழப்பெற்றதாய், சண்ட3ன் முதலான வாயில்காப்போர்களாலும், குமுத3ன் முதலான கோயில்காப்பவர்களாலும் ரக்ஷிக்கப்படுவதாக விளங்கிறது...அதன் நடுவில் எட்டு இதழ்கொண்ட, உத3ய ஸூர்யன்போல் ஒளியுள்ள தாமரையுள்ளது; அதன் நடுவில் கா3யத்ரீ ஸ்வரூபமான கர்ணிகையில், ஈஶ்வரியான லக்ஷ்மியோடுகூட நித்ய ஸூரிநாத2னை பரமபுருஷன் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.] என்று பரவாஸுதே3வன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாமணி மண்டபம்வரை அனைத்தையும் அவ்வத்தியாயத்தில் விரிவாக வர்ணித்திருப்பதை

அறிந்தவர்களிடம் இவ்விதண்டா₃வாத₃ம் விலை செல்லாது. இவ்வாத₃த் தைத் தவிர்ப்பதற்காகவே ப₄ட்டர் "விரஜா பரமபதயோர் மத்₄யே" என்று அருளிச்செய்யாமல், "ஸம்ஸார பரமபத₃யோர் மத்₄யே" என்று ஸம்ஸாரமண்ட₃லம் முழுவதையும் கீழெல்லையாக அருளிச்செய் தார். ஆக, கைவல்யஸ்த₂ானம் நித்யவிபூ₄தியிலேயே விரஜைக்கு அக்கரையில் இருக்கிறது என்று அசைக்கமுடியாமல் தேறிற்று.

7. ஆக₃ம ஸ்வாரஸ்யம்

82. இனி, பாஞ்சராத்ரவைகா₂நஸரூபமான இரு வைஷ்ண வாக₃ம ஸ்வாரஸ்யத்தைக் காண்போம். அதில், ஆக₃மப்ராமாண்யத் தில் ஆளவந்தாராலும், பாஞ்சராத்ராதி₄கரணம் முதலானவிடங்களில் எம்பெருமானாராலும் நிலைநிறுத்தப்பெற்ற ப்ராமாண்யமிகுதியை யுடையதாய், "பஞ்சராத்ரம் ஸர்வத்ரைவ ப்ரமாணம்" [ர-ஸ்த 2-14] [பாஞ்சராத்ராக₃மம் முழுவதுமே ப்ரமாணம்] என்று ஸ்ரீ பராஶர ப₄ட்டரால் போற்றப்பெற்றதாய், நூறு ஸம்ஹிதைகளுக்கு மேற்பட்ட தான பாஞ்சராத்ரத்தில் கைவல்யவிஷயம் வந்திருக்குமிடங்களை அறிந்தவரையில் ஆராய்வோம். இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஸகலஶாஸ்த்ரங்களும் வல்லவராய் எழுந்தருளியிருந்த வித்₃வத்₃ வரிஷ்ட₂ரான புரிசை ஸ்ரீரங்க₃ாசார்ய ஸ்வாமியின் கார்யாதி₄கரண வாத₃ம் என்னும் க்₃ரந்த₂த்தில் (மூன்றாவது தரங்க₃ம்) 269-வது பாராவில் 'ப்₃ருஹத்₃ப்₃ரஹ்ம ஸம்ஹிதா' என்னும் பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதையின் முதல்பாத₃ம் இரண்டாம் அத்₄யாயத்திலிருந்து பின் வரும் சில ஶ்லோகங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. (இந்த ஸம்ஹிதை நம்மிடமில்லாமையால், ப்ராமாணிகக்₃ரந்த₂த்திலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகிறோம்.)

"ஸம்ப்ராப்யாசார்யசரணம் உபாயமவக₃த்ய ச |
மத₃ாஜ்ஞாகாரிணோ பூ₄த்வா ஹ்யாஜீவம் ப்ராக்ருதாம் தநும் ||
ஹித்வா முக்தா யே ப₄வந்தி த்₃விவித₄ாஸ்தே ப்ரகீர்த்திதா: |
கேவலா: ஸேவகாஶ்சேதி கேவலாஸ் தநுவர்ஜிதா: ||
ஸேவகா த்₃விவித₄ா ஜ்ஞேயா: கிங்கரா ரூபஸேவகா: |
கைங்கர்யம் க₃ந்த₄மால்யாதி₃மார்ஜநாலேபவர்த்தநம் ||
பக்ஷ்மபாதாஸஹப்ரேம வீக்ஷணம் ரூபஸேவநம் |
ஏவம்முக்தா மஹாதே₃வி! மம லோகே விஶந்தி ஹி ||...
மாமேவ ஶரணம் யாதா: ஸர்வப₄ாவேந ஸிந்து₄ஜே ! |
அதீதா து₃ஸ்தராம் மாயாம் கேவலாஸ் ஸேவகா ஹி வா ||
ப₃ஹவோ மத்பத₃ம் யாதா: ஸேவகா: ஸேவகா மம |
க₃மநாக₃மனை: முக்தா: கேவலாஸ்து ப₄வந்தி ஹி ||"

[ஓர் ஆசார்யன் திருவடியை அடைந்து, மோக்ஷோபாயத்தை உணர்ந்து, ஶாஸ்த்ரத்தில் நான் ஆணையிட்டபடி இவ்வுலகில் இருக்கும் வரையில் நடந்து, கடைசியில் ஸ்தூ₂ல ஸூக்ஷ்மரூபமான ப்ராக்ருத தே₃ஹத்தைவிட்டு முக்தியை அடைபவர்கள் 'கேவலர்கள்' என்றும் 'ஸேவகர்கள்' என்றும் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். கேவலர்கள் ஶரீரம் அற்றவர்களாயிருப்பவர்கள். ஸேவகர்கள் கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் என்றும், ஸ்வரூப ரூபங்களை ஸேவிப்பவர்கள் என்றும் இரண்டுவிதமாக அறியத்தக்கவர்கள். வாசனை த்₃ரவ்யங்கள், மாலை முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது, கோயிலைப் பெருக்குவது, மெழுகுவது, புகையிடுவது முதலானவை கைங்கர்யமாகும். ஸ்வரூப ரூபங்களை ஸேவிப்பதாவது—கண்கொட்டுவதையும் பொறுக்காமல் பெருங்காதலோடு எம்பெருமானைக் கண்டு அநுப₄விப்பதாகும். பெருந்தே₃வியே ! இப்படிக் கேவலர்களாகவும், ஸேவகர்களாகவும் முக்தி அடைந்தவர்கள் என்னுடைய அப்ராக்ருதலோகத்தைஅடைகிறார்கள்... பாற்கடலில் உதி₃த்தவளே! மோக்ஷம் அடைவதற்கு என்னையே எல்லா விதத்திலும் உபாயமாகக் கொண்டவர்களாய், என்னுடைய கடக்கவரிதான ப்ரக்ருதியான மாயையைக் கடந்தவர்களாய்ப் பலர் எனதுஅப்ராக்ருத லோகத்தைக் கேவலர்களாகவோ ஸேவகர்களாகவோ வந்து அடைந்திருக்கிறார்கள். ஸேவகர்கள் (எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதன் மூலமோ என்னைக் கண்டுகளிப்பதன்மூலமோ) என்னை ஸேவிப்பவர்கள். கேவலர்களோவெனில்: ஸம்ஸாரத்திற்குப் போவது, வருவது இல்லாத ப்ரக்ருதிப₃ந்த₄முக்தர்களாயிருக்கிறார்களித்தனை. ('எனது ஸேவை அவர்களுக்குக் கிடையாது' என்று கருத்து.)] இந்த ஶ்லோகங்களிலிருந்து—கைவல்யநிஷ்ட₂ர்களும் அப்ராக்ருத லோகத்தை அடைந்தவர்கள் என்றும், ப₄க₃வத்ஸேவை அற்றவர்கள் என்றும் விளங்குகையால் கைவல்யம் நித்யமுக்தியே என்றும், ப₄க₃வத₃நுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னாயிருக்கமுடியாது என்றும் விளங்குகிறது. ப₄க₃வானை அடையும் பரமமுக்தர்களிலும் ப₄க்தி முதலான உபாயாந்தரங்களைக்கொண்டு அவனை அடைபவர்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப ஸேவைகளிலே ஊன்றியிருப்பார்கள் என்றும், ஶரணாக₃தியாலே அவனை அடைந்தவர்கள் அவனுடைய கைங்கர்யத்திலே ஊன்றியிருப்பார்கள் என்றும் இதிலிருந்து விளங்குகிறது. "ஸாத்₄யா ருஷயஶ்ச யே" [பு-ஸூ] "யத்ர ருஷய: ப்ரத₂மஜா யே புராணா:" [ ] "வைகுந்தத் தமரரும் முனிவரும்" [திருவாய் 10 9-9] முதலான தென்மொழி வடமொழி வேத₃ வாக்யங்களும், வைகுந்தத்தில் கு₃ணாநுப₄வத்தை ப்ரதா₄னமாகக்

கொண்டவர்களும், கைங்கர்யத்தை ப்ரத₄ானமாகக்கொண்டவர்களு மாக இருவகை முக்தர்கள் இருப்பதாக ஓதியிருப்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

83. பாத்₃மஸம்ஹிதையில் ஜ்ஞாநபாத₃த்தில் எட்டாம் அத்₄யா யத்தில் "முச்யந்தே மத் ப்ரஸாதே₃ந ஜந்மநோऽஸ்மாத்₃விக₃ர் ஹிதாத் । பே₄தே₃ந சாப்யபே₄தே₃ந மிஶ்ரேண ச சதுர்முக₂! ॥" [8-28] [சதுர்முக₂னே! மிகவும் இகழத்தக்க இந்த ப்ராக்ருதமான பிறப்பிலிருந்து என் அருளாலே முக்தி அடைபவர்கள் பே₄த₃முக்தி, அபே₄த₃முக்தி, மிஶ்ர (இரண்டும் கலந்த) முக்தி என்று மூவகைப்பட்ட மோக்ஷங்களை அடைகிறார்கள்.] என்று தொடங்கி மூவகைப்பட்ட மோக்ஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதில் கைங்கர்யம் செய்வது பே₄த₃முக்தி என்றும், "அவனைப்போலே நம் ஆத்மாவும் இருப்பதாகையாலே, அவனைக் காட்டிலும் பே₄த₃ம் அற்ற நம் ஆத்மாவையே அநுப₄விப்போம்" என்று 'அவன் தன்னொடு ஒன்றாக அமரத்துணியவல்ல' [திருவாய் 3-5-9] கைவல்யநிஷ்டர்களின் அநுப₄வம் அபே₄த₃முக்தி என்றும், கு₃ணாநுப₄வமும் கைங்கர்யமும் கலந்தது மிஶ்ரமுக்தி என்றும் கொள்வது பொருந்தும். இதிலிருந்தும், முக்தியில் பே₄த₃ம் உள்ளது என்னும் பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதையின் கொள்கை விளங்குகிறது.

"மோக்ஷம் ஸாலோக்ய ஸாரூப்யம் ப்ரார்த்த₂யே ந கதா₃சந ।
இச்சா₂ம்யஹம் மஹாபா₃ஹோ ! ஸாயுஜ்யம் தவ ஸுவ்ரத ! ॥"

[ஸாலோக்யம், ஸாரூப்யம் என்னும் மோக்ஷவகைகளை நான் ஒரு போதும் வேண்டேன். அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையனே! ஶரணாக₃த ரக்ஷணத்தை உறுதியான வ்ரதமாகக் கொண்டவனே! உன்னோடு பரமஸாம்யத்தை அடைவதாகிற ஸாயுஜ்ய மோக்ஷத்தையே நான் விரும்புகிறேன்.]

"லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித்
ஸமீபம் ருச்ச₂ந்தி ச கேசித₃ந்யே ।
அந்யே து ரூபம் ஸத்₃ருஶம் ப₄ஜந்தே
ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த: ॥"

[விஷ்ணுவினுடைய லோகங்களில் சிலர் வஸிக்கிறார்கள்; (இது ஸாலோக்யம்). மற்றும் சிலர் அவனுக்கு அருகில் இருக்கிறார்கள்; (இது ஸாமீப்யம்). மற்றும் சிலர் அவனையொத்த உருவை அடைகிறார்கள்; (இது ஸாரூப்யம்). வேறு சிலர் அவனையொத்தவர்களாகிறார்கள்; (இது ஸாயுஜ்யம்). இதுவே முக்₂யமோக்ஷம்.] என்னும் இரண்டு ஶ்லோகங்கள் ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகரால் ந்யாயஸித்₃த₄ாஞ்

ஜனத்தில் ஜீவபரிச்சே₂த₃த்தில் ப்ரமாணமாக எடுக்கப்பட்டுள்ளன. முற்கூறிய ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு பார்க்கும்போது இந்த ஶ்லோகங்களில் கூறப்படும் ஸாலோக்யமோக்ஷம் கைவல்யமோக்ஷமே என்றும், ஸாமீப்யமோக்ஷம் ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தை முக்₂யமாகக்கொண்டிருக்கையாலே ரூபம் தேவையில்லாத ஸாத₄நாந்தரநிஷ்ட₂ர்கள் பெறும் மோக்ஷமே என்றும், ஸாரூப்யமோக்ஷம் ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யத்தை விருப்பி ந்யாஸமெனப்படும் ப்ரபத்தியை ஸாத்₄யோபாயமாகக் கொண்டு அநுஷ்டி₂க்கும் ஸ்வக₃தஸ்வீகாரநிஷ்ட₂ர்கள் பெறும் மோக்ஷமே என்றும், ஸாயுஜ்யமோக்ஷம் பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்ட₂ர்கள் பெறும் பரார்த்த₂ாநுப₄வகைங்கர்யரூபமோக்ஷமே என்றும் விளங்குகிறது.

84. இனி, வைக₂ாநஸ ஆக₃மத்தில் கைவல்யத்தைப்பற்றிய கொள்கையைக் காண்போம். "ஸமாராத₄ந விஶேஷாத் சதுர்வித₄ பத₃ாவாப்தி:" [ப₄க₃வத₃ாராத₄னமாயிருக்கும் ஒவ்வொரு மோக்ஷோபாயத்தால் நாலுவிதமான மோக்ஷங்களை அடைகிறான்.] என்று வைக₂ாநஸாக₃மத்தைச் சேர்ந்த மரீசிஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டது. வைக₂ாநஸர்களின் உபநிஷத்தான பாரமாத்மிகோபநிஷத்தில் ஐந்தாம் அநுவாகத்தின் பத்தாவது மந்திரத்தில் "பதே₃ பதே₃" என்று இந்த மோக்ஷநிலைகள் உணர்த்தப்படுவதாக வைக₂ாநஸர்களால் 'வேத₃ாந்ததே₃ஶிகர்' என்று கொண்டாடப்படும் ஸ்ரீநிவாஸ தீ₃க்ஷிதரால் ப₄ாஷ்யம் இடப்பட்டது. அவர் தமது ப₄ாஷ்யத்தில்,

"ஆமோத₃ஶ்ச ப்ரமோத₃ஶ்ச ஸம்மோத₃ஸ்தத₃நந்தரம் |
வைகுண்ட₂மிதி விஜ்ஞேயா: தேऽந்யோந்யம் உபரி ஸ்தி₂தா: ||
அத:பரம் சதுர்த்த₂: ஸ்யாத் லோக: பரமப₄ாஸ்வர: |
வாஸுதே₃வஸ்ய ஸுமஹத் தத் தீ₃ப்தம் அஜராம்ருதம் ||
த்₃வாத₃ஶாவரணோபேதம் பூர்ணசந்த்₃ராயுத ப்ரப₄ம் |
ஸர்வதேஜோமயம் ப₄ாஸ்வத் அநிர்த்தே₃ஶ்யம் ஸுரைரபி ||
ஆநந்த₃ம் நாம தல்லோகம் பரமாநந்த₃மத்₃பு₄தம் ||"

[ஆமோத₃ம், ப்ரமோத₃ம், ஸம்மோத₃ம், வைகுண்ட₂ம் என்னும் நான்கு லோகங்களும் ஒன்றன்மேல் ஒன்று இருப்பவை; முதல் மூன்று லோகங்களுக்குமேல் நான்காவதாயிருக்கும் வைகுண்ட₂ம் பேரொளி வீசுவது. வாஸுதே₃வனின் பெருங்கோயிலாய் உள்ளது. சோதிமயமாய், ஜராமரணங்கள் அற்றதாய் உள்ளது. பனிரண்டு ஆவரணங்களோடு சேர்ந்தது. பதினாயிரம் பூர்ணசந்த்₃ரர்கள்போல் ஒளியுள்ளது. எல்லாத் தேஜஸ்ஸுக்களும் நிறைந்து ப்ரகாஶிப்பதாய், தே₃வர்களாலும் அறியவொண்ணாதது. ஆநந்த₃ம் என்னும் அந்த உலகம்

பரமாநந்த₃மயமாய் அற்புதமாயிருப்பது.] என்னும் வைக₂ாநஸ ஆக₃ம ப்ரமாணங்களை எடுத்துள்ளார். ஐந்தாம் அநுவாகத்தில்முதல் மந்திரத்தின் ப₄ாஷ்யத்தின் கடைசியில். "ஆமோத₃ப்ராப்தி: கைவல்யஸ்ய ஆமோத₃ ஏவ | தத்ராபி ஸ்வாநுப₄வ ஏவ | சா₂ந்தோ₃க்₃யே-யதா₂க்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ ப₄வதி, ததே₂த: ப்ரேத்ய ப₄வதி இதி ஶ்ருதே:| தம் யதா₂ யதா₂ உபாஸதே ததை₃வ ப₄வதி இதி||" [கைவல்யமோக்ஷமாவது ஆமோத₃ ஸ்தா₂னத்தை அடைதல். அவனுக்கு 'ஆமோத₃ம்' எனப்படும் ஆத்மாநுப₄வமாத்திரமே உள்ளது. சா₂ந்தோ₃க்₃ய உபநிஷத்தில் "மனிதன் எப்படி இவ்வுலகில் உபாஸிக்கிருனே அப்படியே மறு உலகில் அடைகிருன்" என்று ஓதப்பட்டுள்ளதன்றே. எப்படி உபாஸிக்கிருனே அப்படியே ஆகிருன் என்று கருத்து] என்று வைக₂ாநஸ ஆக₃மங்களில் கைவல்யத்தைப்பற்றிய கொள்கையை விளக்கியிருக்கிருர். இவற்றிலிருந்து ஆமோத₃ ஸ்தா₂னம் எனப்படும் கைவல்யம் நித்யவிபூ₄தியிலேயே உள்ளது என்றும், வைகுண்ட₂த்தைக் காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டது என்றும், அதில் ஆத்மாநுப₄வமாத்திரம் உண்டேயொழிய பரமாத்மாநுப₄வம் இல்லை என்றும் விளங்குகையால் கைவல்யம் நித்யமுக்தியே என்றும், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂ னுகமுடியாது என்றும் வைக₂ாநஸ ஆக₃மத்திலிருந்தும் தேறுகிறது.

8. ஸூத்ர ஸ்ரீப₄ாஷ்ய ஸ்வாரஸ்யம்

85. இனி, ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்திலும், அதன் வ்யாக்₂யானமாக ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்ரீப₄ாஷ்ய தீ₃பஸாரங்களிலும் முற்கூறிய விஷயங்களே வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம். ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்தின் தொடக்கத்திலுள்ள இரண்டாவது ஶ்லோகத்தில் ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்தை அம்ருதமாக உருவகப்படுத்தும் போது "ஸம்ஸாராக்₃நி விதீ₃பந வ்யபக₃த ப்ராணாத்ம ஸஞ்ஜீவநீம்" [ஸம்ஸாரமாகிற நெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரிவதனல் ப்ராணனை (பரமாத்மாவை) அடியோடு இழந்த ஆத்மாக்களை நன்ருக உயிர்ப்பிப்பது.] என்று அவ்வம்ருததத்திற்கு விஶேஷணமிடுகிருர் ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரர். 'வ்யபக₃த ப்ராணாத்ம ஜீவநீம்' என்று விஶேஷணமிட்டாலே போதுமாயிருக்க 'ஸஞ்ஜீவநீம்' என்று விஶேஷணம் இட்டதன் கருத்தை "ஸஞ்ஜீவநீம் இதி — ஜீவநம் — உஜ்ஜீவநம் — ஸம்ஸாரோந்மூலநம் | ஸம் இதி கைவல்ய வ்யாவ்ருத்தி: ||" ['ஸஞ்ஜீவநீம்' என்றதின் கருத்து பின்வருமாறு:—ஜீவநம் என்பது உஜ்ஜீவநத்தை, அதாவது ஸம்ஸாரம் அடியோடு கழிவதைக் குறிக்கும். கைவல்யத்

திலும் ஸம்ஸாரம் அடியோடு கழிவது உள்ளதாகையாலே அதை வேறுபடுத்தி, பரமாத்மாநுப4வமும் உடையதான ப4க3வத் ப்ராப்தியைக் காட்டுவதற்காக 'ஸம்' என்னும் உபஸர்க்க3த்தை இடுகிறார்] என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகாப4ட்டர் வ்யாக்2யானம் இட்டிருப்பதிலிருந்து கைவல்யம், ஸம்ஸாரம் அடியோடு கழியப்பெற்ற இடமே என்றும், அதில் ப4க3வத3நுப4வம் கிடையாது என்றும் ஸ்ரீப4ாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் என விளங்குகிறது. இதிலிருந்தும், கைவல்யம் நித்ய முக்தியே என்றும், ப4க3வத3நுப4வமுடைய பஞ்சாக்3நிவித்3யா நிஷ்ட2ன் கைவல்யநிஷ்ட2னாக முடியாது என்றும் தேறுகிறது.

86. பூ4மாதி4கரணத்தில் (1-3-2) "நாமாதி3ஷ்வாஶாபர்யந்தேஷ்வசேதநேஷு புருஷார்த்த2 பூ4யஸ்தயா பூர்வ பூர்வ மதிக்ராந்தேஷ்வப்யுத்தரோத்தரேஷுபதிஷ்டேஷு தத்தத்3வேதி3ந: ஆசார்யேணாதிவாதி3த்வம் நோக்தம்; ப்ராணஶப்3த3 நிர்த்3திஷ்ட ப்ரத்யக3ாத்மயாதா2த்ம்யவேதி3நஸ்து புருஷார்த்த2பூ4யஸ்த்வாதிஶயம் மந்வாநோ 'ஸ வா ஏஷ ஏவம் பஶ்யந்நேவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந் அதிவாதீ3 ப4வதி' [சா2ந் 7-15-4] இதி அதிக்ராந்தவஸ்துவாதி3த்வமுக்தம் । அதோऽத்ரைவாத்மோபதே3ஶஸ் ஸமாப்த இதி மத்வா ஶிஷ்யோ பூ4யோ ந பப்ரச்ச2 । ஆசார்யஸ்து இத3மபி ஸாதிஶயம் மத்வா நிரதிஶய புருஷார்த்த2பூ4தம் ஸத்யஶப்3த3ாபி4தே4யம் பரம் ப்3ரஹ்ம 'ஏஷ து வா அதிவத3தி யஸ்ஸத்யேநாதிவத3தி' [சா2ந் 7-16] இதி ஸ்வயமேவோபசிக்ஷேப । ஶிஷ்யோऽபி பரமபுருஷார்த்த2ரூபே பரஸ்மிந் ப்3ரஹ்மண்யுபக்ஷிப்தே தத்ஸவரூப தது3பாஸநயாதா2த்ம்ய பு3பு4த்ஸயா 'ஸோऽஹம் ப4க3வஸ்ஸத்யேநாதிவதா3நி' [சா2ந் 7-16] இதி ப்ரார்த்த2யாமாஸ ॥" ['நாமம் தொடக்கமாக ஆஶாபர்யந்தமான அசேதநங்கள் முன்னதைக் காட்டிலும் பின்னது சிறந்த புருஷார்த்த2ம்' என்று ஆசார்யன் உபதே3ஶித்தபோதிலும் அவற்றில் அவர் அதிவாதி3த்வத்தைக் கூறவில்லை. ப்ராண ஶப்3த3த்தால் சொல்லப்படும் ப்ரத்யக3ாத்மாவை உள்ளபடி உபாஸிப்பவனுக்கோவெனில் முற்கூறியவற்றைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்த புருஷார்த்த2ம் கிடைக்கிறது என்று கருதி, 'இவ்வண்ணமாக ஆத்பாவைக்கண்டு, நினைத்து அறிந்தவன் அதிவாதி3யாகிறான்' [சா2ந் 7-15-4] என்று முற்கூறிய அசேதனப்பொருள்களைக் கடந்திருக்கும் ஆத்மவஸ்துவை உபாஸிக்கின்றமை கூறப்பட்டது. ஆகையால் இவ்விடத்திலேயே ஆத்மோபதே3ஶம் முடிவடைந்தது என்று நினைத்து ஶிஷ்யன் மறுபடி கேள்வி கேட்கவில்லை. ஆசார்யனோவெனில், இந்த ஆத்மப்ராப்தியும் அளவுபட்டது என்று எண்ணி, தனக்கு மேலில்லாத புருஷார்த்த2மா

யிருப்பதாய் 'ஸத்ய' ஶப்₃த₃த்திஞல் சொல்லப்படுவதான பரம் பொருளை 'ஸத்யத்தைக்கொண்டு அதிவாத₃ம் செய்பவனே உண்மையில் அதிவாத₃ம் செய்பவஞவான்' [சா₂ந் 7-16] என்று தானே உபதே₃ஶித்தார். ஶிஷ்யனும் பரமபுருஷார்த்த₂ரூபமான பரம் பொருளைப்பற்றி உபதே₃ஶிக்கப்பெற்றவுடன் அதன் ஸ்வரூபம், உபாஸநம் ஆகியவற்றை உள்ளபடி அறிய விரும்பி 'ப₄க₃வானே! நான் ஸத்யமாகிற ப்₃ரஹ்மத்தைக்கொண்டே அதிவாத₃ம் செய்யக் கடவேன்' [7-16] என்று ப்ரார்த்தி₂த்தான்.] என்று ஸ்ரீப₄ாஷ்ய காரர் அருளியுள்ளார். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து 'நாமம்' தொடக்கமாக 'ஆஶா' பர்யந்தமாக உள்ள அசேதநோபாஸநங்கள் நிலையற்ற ப₂லன்களை அளிப்பவையாகவும், இவ்வசேதனப் பொருள்களைக் கடந்திருக்கும் கேவல ஜீவனின் உபாஸநம் நிலையான ப₂லனை அளிப்பதாகவும் இருப்பதாலேயே அவற்றிற்குச் சொல்லாத அதிவாதி₃த்வத்தைக் கேவல ஜீவோபாஸகனுக்கு ஆசார்யன் அருளிஞன் என்றும், 'ஸத்ய' ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்பட்ட ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு முற்கூறிய கேவலஜீவோபாஸகனின் ப₂லனைப் போலே அளவுபட்ட ப₂லஞயிராமல் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமாகிற அளவற்ற ப₂லன் கிடைக்கையாலே, அவனுடைய அதிவாதி₃த்வம் முற்கூறியவனின் அதிவாதி₃த்வத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்று ஆசாரியன் கூறிஞன் என்றும் விளங்குகிறது. இதிலிருந்து அதிவாதி₃யான கேவலஜீவோபாஸகனின் ப₂லமான கைவல்யம் நித்ய முக்தியே என்றும், 'ஸத்யம்' எனப்படும் ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்குள்ள ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமாகிற ப₂லன் அவனுக்குக் கிடையாதென்றும் விளங்குகிறது. "விஶேஷஞ்ச த₃ர்ஶயதி" [ப்₃ர-ஸூ 4-3-15] என்னும் ஸூத்ரத்தின் ப₄ாஷ்யத்தில் "அசிந்மிஶ்ரம் கேவலம் வா சித்₃ வஸ்து......ய உபாஸ்தே ந தாந் நயதி" [அசித்தோடு கலந்த ஜீவனையோ, அசித் ஸம்ப₃ந்த₄மற்ற கேவலஜீவனையோ உபாஸிப்பவனை அர்ச்சிராதி₃க₃ணங்கள் அழைத்துச் செல்வதில்லை.] என்று கேவலஜீவோபாஸகனுக்கு, ப்₃ரஹ்மநிஷ்ட₂னுக்கும், பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னுக்கும் உள்ள அர்ச்சிராதி₃க₃தி இல்லை என்று காட்டுவதன் மூலமும் இந்தச் சா₂ந்தோ₃க்₃ய ப்ரகரணத்தில் 'ப்ராணன்' எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவஞகப் படிக்கப்படுபவனே கைவல்ய நிஷ்ட₂ன் என்றும், இவனுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தியும், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமும் இல்லை என்றும் மிகத் தெளிவாகக் காட்டிஞர் ஸ்ரீப₄ாஷ்ய காரர். ஆகையால், பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் கைவல்யநிஷ்ட₂ஞகக் கொண்டு அவனுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தியைக் கூறும் பக்ஷம் ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரரால் ஆத₃ரிக்கப்பட்டதல்ல என விளங்குகிறது.

கைவல்ய நிஷ்ட₂ஜனயே குறிக்கும் 'கேவல' ஶப்₃த₃த்தை இந்த சா₂ந்தோ₃க்₃ய வாக்யத்தில் 'ப்ராணன்' எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவனைக் குறித்தே ஸ்ரீ பா₄ஷ்யகாரர் ப்ரயோகி₃த்திருப்பதும், பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂னைக் குறித்து 'கேவல' ஶப்₃த₃த்தை எங்குமே ப்ரயோகி₃யாமல் இருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது.

87. "வித்₃யா கர்மணோரிதி து ப்ரக்ருதத்வாத்" [ப்₃ர-ஸூ 3-1-17] என்னும் ஸூத்ரத்தின் பா₄ஷ்யத்தில் ப்₃ரஹ்ம வித்₃யைகளில் ஒன்றை அநுஷ்டி₂த்து ப்₃ரஹ்மத்தை அடைபவர்களுக்கு தே₃வயாநமான அர்ச்சிராதி₃க₃தியையும், புண்யகர்மங்களை அநுஷ்டி₂த்து, அஸ்தி₂ரமான ஐஶ்வர்ய ப₂லன்களைப் பெறுபவர்களுக்கு பித்ருயாணமான தூ₄மாதி₃க₃தியையும் அஸாதா₄ரணமாக வேத₃ங்களில் ஓதப்பட்டவையாக ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரர் நிஷ்கர்ஷிக்கையால் கேவல ஜீவோபாஸகனுக்கு இவ்விரண்டு க₃திகளும் இல்லை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. கீ₃தை (8-23) பா₄ஷ்யத்தில் ஜ்ஞாநிகளுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தியையும், புண்யகர்மங்களை அநுஷ்டி₂க்கும் ஐஶ்வர்யார்த்தி₂களுக்கு தூ₄மாதி₃க₃தியையும் பிரித்து அருளிச்செய்து, ப்ரகரணஸித்₃த₄னை ஜிஜ்ஞாஸுவாகிற கைவல்ய நிஷ்ட₂னுக்கு இவ்விரண்டு க₃திகளும் இல்லை என்று பா₄ஷ்யகாரர் உணர்த்தியதும் இந்த ஸூத்ரத்தைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டே என எளிதில் உணரலாம். ஆகையால், பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂னே கைவல்ய நிஷ்ட₂ன் என்னும் பக்ஷம் ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரர் உகந்ததன்று என்று இதிலிருந்தும் தேறுகிறது.

88. "தே₃ஹயோகா₃த்₃ வா ஸோऽபி" [ப்₃ர-ஸூ 3-2-5] என்னும் ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்தில் "ஸோऽபி-திரோபா₄வ: தே₃ஹயோக₃த்₃வாரேண வா ப₄வதி, ஸூக்ஷ்மாசிச்ச₂க்தியோக₃த்₃வாரேண வா; ஸ்ருஷ்டிகாலே தே₃ஹாவஸ்தே₂ந அசித்₃வஸ்துநா ஸம்யோகா₃த் ப₄வதி; ப்ரளயகாலே நாமரூபவிபா₄கா₃நர்ஹாதி ஸூக்ஷ்மாசித்₃வஸ்துயோகா₃த்। அதோऽநபி₄வ்யக்த ஸ்வரூபத்வாத்..." [பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பத்தால் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் அந்த ஸ்வரூப மறைவு — ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் தே₃ஹமாகிற அசேதனப்பொருளோடு (எம்பெருமானால் உண்டாக்கப்பட்ட) சேர்த்தியாலே விளைகிறது; (எம்பெருமான் அனைத்தையும் லயமடையச்செய்யும்) ப்ரளய காலத்தில் இந்த ஸ்தூ₂லமான தே₃ஹம் இல்லாவிடினும், இதற்குக் காரணமாய், நாமரூபப் பிரிவற்றதாகையாலே அதிஸூக்ஷ்மமான மூலப்ரக்ருதி எனும் அசேதநப்பொருளின் சேர்த்தியாலே உண்டா

கிறது. இப்படி ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும், ப்ரளயகாலத்திலும் (இரு வகைப்பட்ட அசேதநப்பொருளின் தொடர்பு ஏற்பட்டு இந்த லீலா விபூ₄தியிலிருக்கும் வரையில்) ஜீவன் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை உடையவனாயிருக்கையால்......)] என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்த ஸூத்ரத்திலிருந்தும், பா₄ஷ்யத்திலிருந்தும் இந்த லீலா விபூ₄தியிலிருக்கும் வரையில் ஸ்தூ₂லமாகவோ, ஸூக்ஷ்மமாகவோ ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ம் தவிர்க்கவொண்ணாதாகையாலே ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தின் பூர்ணாநுப₄வமாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தை ஜீவன் ப்ரக்ருதிமண்ட₃லத்துக்குள் இருந்துகொண்டு அடையமுடியாது. ஆகையால் நித்யவிபூ₄தியிலேயே இந்த மோக்ஷ ஸ்த₂ானம் உள்ளதென்றும், இது நித்ய முக்தியே என்றும் விளங்குகிறது.

89. இது நித்ய முக்தி என்று கொள்வதில் ஸ்ரீபா₄ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் சில முரண்படுமே என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரம் உரைக்கின்றோம். அத்ரதி₄கரணத்தில் ''விஶேஷணாச்ச'' [ப்₃ர.ஸூ 1-2-12] என்னும் ஸூத்ரத்தின் பா₄ஷ்யத்தில் புறமதத்தவர்கள் மோக்ஷத்தைப் பலவாறு கூறுகிறார்கள் என்று விளக்கிவிட்டு, ''த்ரய்யந்தநிஷ்ணாதாஸ்து—நிகி₂லஜக₃தே₃ககாரணஸ்ய அஶேஷஹேய ப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநந்தை₃க ஸ்வரூபஸ்ய ஸ்வாபா₄விகாநவதி₄காதிஶயாஸங்க்₂யேய கல்யாண கு₃ணாகரஸ்ய ஸகலேதரவிலக்ஷணஸ்ய ஸர்வாத்மபூ₄தஸ்ய பரஸ்ய ப்₃ரஹ்மணஶ்ஶரீரதயா ப்ரகாரபூ₄தஸ்ய அநுகூலாபரிச்சி₂ந்ந ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸ்ய பரமாத்மாநுப₄வைகரஸஸ்ய ஜீவஸ்ய அநாதி₃கர்மரூபாவித்₃யாதிரோஹித ஸ்வரூபஸ்ய அவித்₃யோச்சே₂த₃ பூர்வக ஸ்வாபா₄விக பரமாத்மாநுப₄வமேவ மோக்ஷம் ஆசக்ஷதே ||'' [வேதா₃ந்தங்களின் முடிவு கண்டவர்களோவெனில்—எல்லாவுலகிற்கும் ஒரே காரணமாய், எல்லாத் தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டானவனாய், அளவற்ற ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்களை ஸ்வரூபமாக உடையவனாய், இயல்வானவையாய் எல்லையற்ற மேன்மையை உடையவையான கணக்கற்ற கல்யாணகு₃ணங்களுக்கு இருப்பிடமானவனாய், தன்னையொழிந்த பொருள்கள் அனைத்திலும் சிறப்புற்றவனாய், அனைவர்க்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனான பரப்₃ரஹ்மத்திற்கு ஶரீரமாய், ப்ரகாரமாயிருப்பவனாய், அநுகூலமான அளவற்ற ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகக்கொண்டவனாய், பரமாத்மாவை அநுப₄விப்பதையே இயல்வாகக் கொண்டவனான ஜீவனுக்கு, ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் அநாதி₃கர்மரூபமான அவித்₃யையின் அழிவை முன்னிட்டுக்கொண்டு இயல்பான பரமாத்மாநுப₄வம் ஏற்படுவதையே மோக்ஷம் என்று கூறுகிறார்கள்.] என்று பரமாத்மாநுப₄வமே மோக்ஷம் என்று வேதா₃ந்தங்களின் முடிவு கண்டவர்களின் ஸித்₃தா₄ந்தமாக ஸ்ரீ பா₄ஷ்யகாரர் அருளியுள்ளார்.

வாக்யாந்வயாதி₄கரணத்தில் [1-4-6] "அம்ருதத்வஸ்ய பரமபுருஷ வேத₃னோ கோபாயதயா ப்ரதிபாத₃நாத்" [மோக்ஷமானது பரமபுருஷனை உபாஸிப்பதையே உபாயமாகக்கொண்டதென்று வேத₃ம் ஓதுகையால்] என்று தொடங்கி, "ஆத்மஸ்வரூப யாத₂ாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் அவ்வுபாஸனத்திற்கு அங்க₃மாகுமேயொழிய மோக்ஷத்திற்கு நேர் உபாயமாகாது" என்று அருளியுள்ளார். இதிலிருந்து, ஜீவாத்மாநுப₄வரூபமான கைவல்யம் மோக்ஷமன்று என்று ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பதாக விளங்குகிறதே—என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு — பரமாத்மாநுப₄வமே முக்₂ய மோக்ஷமாகும். அணுவாகிற ஜீவன் தன்னைத்தான் அநுப₄விப்பதாகிற கைவல்யமோக்ஷம் 'சிற்றின்பம்' [திருவாய் 4-9-10] என்று ஆழ்வார்களால் இகழப்பட்ட தாழ்ந்த மோக்ஷமேயாகையாலே அமுக்₂ய மோக்ஷமேயாகும். இங்கு எடுத்த ஸ்ரீப₄ாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் வேதா₃ந்தங்களின் முடிவு கண்ட த்ரய்யந்தநிஷ்ணுதர்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய முக்₂ய மோக்ஷத்தைப் பற்றியே ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரர் பேசியிருக்கிறாராகையாலே, இதுகொண்டு கீ₃தா ப₄ாஷ்யாதி₃களில் அவரே தெளிவாக முக்தி என்று காட்டியிருக்கும் அமுக்₂ய மோக்ஷமான கைவல்ய மோக்ஷத்தை இல்லைசெய்ய முடியாது. முற்கூறிய காரணங்களால் இந்த லீலாவிபூ₄தியில் அநுப₄விக்கப்படும் ஐஶ்வர்யமாக இதைக்கொள்ள முடியாமலிருக்கையால், இதை மோக்ஷத்தின் ஒரு வகையாகவும், தாழ்ந்த மோக்ஷமாகவும், அமுக்₂யமோக்ஷமாகவும் முற்கூறிய ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸ, புராண, ஆக₃மாதி₃ வாக்யங்களைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கத் தட்டில்லை.

90. ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்தில் கார்யாதி₄கரணமும்₂அதன் ஸ்ரீப₄ாஷ்யமும், தீ₃பஸாரங்களும் தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்களின் பக்ஷத்திற்கே பொருந்தியுள்ளன என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது இனி. இக்கார்யாதி₄கரணம் (4-3-5) இரண்டு பூர்வபக்ஷங்களும் ஒரு ஸித்₃தா₄ந்தமும் கொண்டது. அர்ச்சிராதி₃க₃தியிலே ஆதிவாஹிகக₃ணங்கள் அழைத்துச்செல்வது கார்யமான ஹிரண்யக₃ர்ப்ப₄னை உபாஸிப்பவர்களையா ? அல்லது ஜக₃த்காரணமான பரப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களையா ? அல்லது பரப்₃ரஹ்மோபாஸகர்கள், தம் ஆத்மாவையே ப்₃ரஹ்மாத்மகமாக உபாஸிப்பவர்கள் ஆகிய இருவகைப்பட்டவர்களையுமா ? என்று கேள்வி எழுந்தவளவில், கார்யமான ஹிரண்யக₃ர்ப்ப₄னை உபாஸிப்பவர்களையே ஆதிவாஹிகர்கள் அர்ச்சிராதி₃க₃தியில் அழைத்துச்செல்கிறார்கள் என்று பா₃த₃ரி என்பவர் கருதினர். ஜைமிநி

மஹரிஷியோவெனில், பரமாத்மோபாஸகர்களேயே அர்ச்சிராதி₃க₃தியில் ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கிருர்கள் என்று கருதிஞர். இவ் விரண்டு கருத்துக்களேயும் பூர்வபக்ஷமாகக்கொண்டு, "அப்ரதீ-காலம்ப₃நாந்நயதீதி ப₃ாத₃ராயண உப₄யதா₂ ச தோ₃ஷாத் தத்க்ரதுஶ்ச" (4-3-14) 'விஶேஷஞ்ச த₃ர்ஶயதி' (4-3-15) என்னும் இரு ஸூத் ரங்களில் தம் ஸித்₃தா₄ந்தத்தை நிலைநாட்டிஞர் ப₃ாத₃ராயணரான வேத₃வ்யாஸர். இவற்றில் முதல் ஸூத்ரத்தில், "(1) ப்₃ரஹ்மோ பாஸகர்கள். (2) ப்₃ரஹ்மாத்மகமாகத் தம் ஆத்மாவை உபா ஸிப்பவர்கள் ஆகிய இருவகைப்பட்டவர்களுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தி உண்டு" என்று ப₃ாத₃ராயணர் ஸித்₃தா₄ந்தம் செய்கிருர். இவர் களே 'அப்ரதீகாலம்ப₃நர்கள்' என்று குறிக்கிருர். "அங்க₃ம் ப்ரதீ கோऽவயவ:" [அமரகோஶம் 2-6-70] என்கிற நிக₄ண்டுவின்படி. 'ப்ரதீக' ஶப்₃த₃ம் அவயவத்தைக் குறிக்கும். 'ஆலம்ப₃ந' ஶப்₃த₃ம் உபாஸனத்தைக் குறிக்கும். 'ப்ரதீகாலம்ப₃ந' ஶப்₃த₃ம் ப்₃ரஹ்மத் தின் அவயவமான சேதநாசேதநங்களில் ஒன்றை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்களேக் குறிக்கும் இவர்கள் பின்வருமாறு ஆறுவகைப் படுவர்:—(1) பூ₄மாதி₄கரண விஷயவாக்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட நாமம் தொடக்கமாக ஆஶாபர்யந்தமாக உள்ள அசேதநமொன்றை ப்ராப்ய மாக உபாஸிப்பவர்கள். (2) அந்த வாக்யத்திலுள்ள ப்ராணன் எனப் படும் கேவலாத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்கள். (3) அசித்தோடு சேர்ந்த ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவர்கள். (4), (5), (6) முற்கூறிய அசேதநத்தையும், கேவலாத்மாவையும், அசித்தோடு சேர்ந்த ஆத்மாவையும் 'ப்₃ரஹ்மம்' என்னும் எண்ணத்தை ஏறிட்டு உபாஸிப்பவர்கள். (4, 5, 6) உபாஸகர்கள் ப்₃ரஹ்மமல்லாததை ப்₃ரஹ்மமாக நினைத்து உபாஸிக்கிருர்களாகையாலே, அவர்களுக்கு அஸ்தி₂ரமாய் மிகவும் அற்பமான ப₂லன்களே கிடைக்கும். முதல் உபாஸகனுக்கு அசேதநத்தை உபாஸிப்பவனுக்கும், மூன்ருமவ ஞன அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஜீவோபாஸகனுக்கும் அசேதநம் அஸ்தி₂ரமாய், அல்பமாய் இருக்கையாலே அஸ்தி₂ரமாய், அல்ப மான ப₂லன்களே கிடைக்கும், இரண்டாவது வகை உபாஸகர்கள் நித்யமான கேவலாத்மாவை உபாஸிக்கையாலே நித்யமான ப₂லன் கிடைத்தபோதிலும், அணுவான தம் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கையாலே, ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தைக் காட்டிலும் அல்பமான கேவலாத்மாநுப₄வமே கிடைக்கும். இப்படி ப்₃ரஹ்மத்தின் அவயவ மான சேதநாசேதநங்களே உபாஸிப்பவர்களுக்கு அற்பமான ப₂லன் களே கிடைக்கையால், அவர்களுக்கு ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தைப் ப₂ல ஞகக் கொண்டதாக உபநிஷத்துக்களில் ஓதப்படும் அர்ச்சிராதி₃க₃தி கிடையாதென்று ப₃ாத₃ராயணரால் இந்த அதி₄கரணத்தில் முடிவு

கட்டப்பட்டது. இனி, அர்ச்சிராதி3க3தி உடையவர்கள் யாரென்னில்: சா2ந்தே3ாக்3யம் 5-10-1ல் குறிப்பிடப்பட்ட பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னை ஆத்மோபாஸகனும், ப்3ரஹ்மோபாஸகனும் அர்ச்சிராதி3க3தியை உடையவர்கள் என்றும் இவ்வதி4கரணத்தில் முடிவு கட்டப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்ட பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னுக்கு "ஸ ஏநாந் ப்3ரஹ்ம க3மயதி" [சா2ந் 4-15-5] என்று ப்3ரஹ்மாநுப4வம் ஓதப்படுவதால், தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே உபாஸித்தபடியே ப2லன் கிடைக்க வேண்டுமாகையால் இவன் கேவலாத்மாவை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பவனன்று, ப்3ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனே என்று விளங்குகிறது—என்னும் விஷயத்தை 'தத்க்ரதுஶ்ச' [4-3-14] என்னும் ஸூத்ரப்பகுதியாலே பா3தா3ராயணர் விளக்குகிறார் என்று ஸ்ரீபா4ஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இதிலிருந்து ஸூத்ரகாரரும், பா4ஷ்யகாரரும் ப்3ரஹ்மாநுப4வமும், அர்ச்சிராதி3க3தியுமுடைய பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னை இவை இரண்டும் அற்ற கைவல்யநிஷ்ட2னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவே கருதியிருக்கிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. "நாமாதி3 ப்ராணபர்யந்த ப்ரதீகாலம்ப3நாநாம் தூப4யவித4ஶ்ருதிஸித்3தே4ாபாஸநாப4ாவாத் அசிந்மிஶ்ரோபாஸநே தத்க்ரதுந்யாயாச்ச அர்ச்சிராதி3நா க3திர் ப்3ரஹ்ம ப்ராப்திஶ்ச ந வித்3யதே" [நாமம் முதலாக ப்ராணன் ஈருகவுள்ள ப்ரதீகமான (ப்3ரஹ்மாவயவமான) சேதநாசேதநங்களை உபாஸிப்பவர்களுக்கு, ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட ப்3ரஹ்மோபாஸநமும், ப்3ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸநமுமாகிற இருவகைப்பட்ட உபாஸனமும் இல்லாமையாலும், அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாவை உபாஸிப்பதில் 'உபாஸித்தபடியே ப2லன் கிடைக்கும்' என்னும் தத்க்ரதுந்யாயத்தால் அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாநுப4வமே கிடைக்கவேண்டுகையாலும், அர்ச்சிராதி3க3தியும், ப்3ரஹ்மாநுப4வமும் கிடையாது] என்று இந்த ஸூத்ரபா4ஷ்யத்தின் கடைசியில் ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். இதிலிருந்து, 'ப்ராணன்' எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவன்—அசித்தோடு கலந்த ஜீவனை உபாஸிப்பவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என விளங்குகிறது. ஆக, ப்3ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், அசித்தோடு கலந்த தன் ஆத்மாவை உபாஸிக்குமவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக இங்கு எடுக்கப்படும் 'ப்ராணன்' எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவன் கைவல்யநிஷ்ட2னாகவே இருந்து தீரவேண்டும். இவனுக்கு அர்ச்சிராதி3க3தியும், ப்3ரஹ்மாநுப4வமும் கிடையாது என்று பா4ஷ்யகாரர் முக்தகண்ட2மாக இங்கு அருளிச்செய்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது "விஶே

ஷுஞ்ச தூர்ஶயதி'' [ப்₃ர-ஸூ 4-3-15] என்னும் அடுத்த ஸூத்ரத்தின் பா₄ஷ்யத்திலும், ''அசிந்மிஶ்ரம் கேவலம் வா சித்₃வஸ்து..... ய உபாஸதே ந தாந் நயதி'' [அசித்தோடு கலந்த ஜீவனையோ, அசித் ஸம்ப₃ந்த₄மற்ற கேவல ஜீவனையோ உபாஸிப்பவனை அர்ச்சிராதி₃ க₃ணங்கள் அழைத்துச் செல்வதில்லை.] என்று இவ்விஷயத்தை வலியுறுத்தினர் ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரர். இவ்வதி₄கரணத்தின் ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்தில் கைவல்யநிஷ்ட₂னையே குறிக்கும் கேவல ஶப்₃த₃த்தை 'ப்ராணன்' எனப்படும் ஜீவனை உபாஸிப்பவனைக் குறித்தே ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரர் இங்கு ப்ரயோகி₃த்திருப்பதும், பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னைக்குறித்து 'கேவல' ஶப்₃த₃த்தை எங்குமே ப்ரயோகி₃யாதிருப்பதும், கைவல்யநிஷ்ட₂ன் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட 'ப்ராணன்' எனப்படும் ஜீவோபாஸகனே என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

91. கார்யாதி₄கரண தீ₃பஸாரங்களிலும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. முதல் ஸித்₃தா₄ந்த ஸூத்ரத்தின் (4-3-14) வேதா₃ந்த ஸாரத்தில் ''உப₄யேऽபி ஹி பரிபூர்ணம் ப்₃ரஹ்மோபாஸதே முக₃பே₄தே₃ந—ஸ்வாத்ம ஶரீரகம் ப்₃ரஹ்ம கேசந, ப்₃ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மாநமிதரே—இதி'' [பரமபுருஷநிஷ்ட₂னும், ப்₃ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனான பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னுமாகிய இருவரும் ப்₃ரஹ்மத்தைப் பரிபூர்ணமாக (ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும்) உபாஸிக்கிறார்கள்; உபாஸிக்கும் முறையிலேயே வாசி. அதாவது:— பரமபுருஷநிஷ்ட₂ன் தன் ஆத்மாவை ஶரீரமாகக்கொண்ட ப்₃ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் உபாஸிக்கிறான். பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் ப்₃ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக்கொண்ட தன் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் உபாஸிக்கிறான் என்னுமிவ்வளவே வாசி.] என்று பரமபுருஷநிஷ்ட₂னுக்கும், பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னுக்கும் உபாஸிக்கும் முறையில் சிறிது வாசி இருந்தாலும், பரமபுருஷனே ப்ராப்யமாகவும் ஆகிறான் என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டினர் ஸ்ரீ பா₄ஷ்யகாரர். அன்றிக்கே, ''பரிபூர்ணம் ப்₃ரஹ்ம உபாஸதே'' என்றது ஸகல கல்யாணகு₃ண விஶிஷ்டமான ப்₃ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக விரும்பி உபாஸிக்கிறான் என்றும் கொள்ளலாம். பரமபுருஷாநுப₄வத்தின் வாஸனையும் இல்லாதவனாக ஆழ்வார்களாலும், நாம் முன்னெடுத்த பற்பல ப்ரமாணங்களிலும் காட்டப்படும் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் இப்பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னாயிருக்க இடமே இல்லை என்பது இந்த ஸார ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்தே மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது.

92. ப்ரதீகாலம்ப3நர்களைக் காட்டும்போது ஸ்ரீ ப4ாஷ்யத்திற்கும், வேத3ாந்த தீ3பத்திற்கும் சிறிது முரண்பாடு இருப்பதுபோல் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது தோன்றக்கூடும். உண்மையில் முரண்பாடு இல்லை என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது இனி. ''அசிந்மிஶ்ரம், கேவலம் வா சித்3வஸ்து ப்3ரஹ்மத்3ருஷ்ட்யா தத்3வியோகே3ந ச ய உபாஸதே, ந தாந் நயதி'' [அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாவையோ, கேவலாத்மாவையோ, ப்3ரஹ்ம த்3ருஷ்டியோடோ அல்லது ப்3ரஹ்ம த்3ருஷ்டியில்லாமலோ எவர்கள் உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்களை ஆதிவாஹிகர்கள் அர்ச்சிராதி3கதியில் அழைத்துச்செல்வதில்லை.] என்பது (4-3-15) ஸ்ரீப4ாஷ்யம். ''ப்ரதீகாலம்ப3நாஸ்து—அசிந்மிஶ்ரம், கேவலம் அசித்3வஸ்து ச 'ஸிம்ஹோ தே3வத3த்த:' இதிவத் ப்3ரஹ்மத்3ருஷ்ட்யா ஸ்வரூபேண வா தத்3வஸ்து ய உபாஸதே, தே'' [ப்ரதீகாலம்ப3னர்கள் யாரெனில்—அசித்தோடு கலந்த ஜீவனையும், அசிந்மாத்ரத்தையும், 'தே3வத3த்தன் சிங்கமாயிருப்பவன்' என்பதுபோலே 'இவ்வஸ்துவே ப்3ரஹ்மம்' என்னும் எண்ணத்தோடோ, அவ்வெண்ணமில்லாமல் உள்ளபடியேயோ எவர்கள் உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள்.] என்பது (4-3-14) வேத3ாந்ததீ3பம். இந்த ஸ்ரீப4ாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பாரா 90ல் எடுக்கப்பட்ட ஆறு வகைப்பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்களில் அசிந்மாத்ரத்தை ப்3ரஹ்ம த்3ருஷ்டியோடோ, இல்லாமலோ உபாஸிக்கும் இருவகைப்பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்கள் எடுக்கப்படவில்லை. வேத3ாந்த தீ3பத்திலோவெனில் கேவலாத்மாவை ப்3ரஹ்மத்3ருஷ்டியோடோ, இல்லாமலோ உபாஸிக்கும் இருவகைப்பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்கள் எடுக்கப்படவில்லை. ஓரிடத்தில் மாத்திரம் எடுக்கப்பட்டவர்களை மற்றவிடத்திலும் உபலக்ஷணமுறையில் கொண்டுவிட்டால் மேலெழுந்தவாரியாகத் தோன்றும் இம்முரண்பாடு தீர்ந்துவிடும், ஆக, ப்ரதீகோபாஸகர்கள் ஆறுவகைப்பட்டவர்களாகத் தேறுகிறார்கள். சிலர் இப்படிக் கொள்ளாமல் முற்கூறிய ஸ்ரீப4ாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் '' கேவலம் வாऽசித்3வஸ்து '' என்று பாட2ம்கொண்டு வேத3ாந்த தீ3பத்தில் சொல்லப்பட்ட நாலுவகைப்பட்டவர்களே ஸ்ரீப4ாஷ்யத்திலும் ப்ரதீகோபாஸகர்களாகக் காட்டப்படுவதாகக்கொண்டார்கள். இது ஸ்ரீப4ாஷ்யத்தின் முன்பின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குப் பொருந்தாது. (4-3-14) ஸ்ரீப4ாஷ்யத்தின் கடைசியிலுள்ள (பாரா 90ல் எடுக்கப்பட்ட) வாக்யத்தில் 'ப்ராணன்' எனப்படும் கேவலாத்மாவை உபாஸிப்பவனை அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனைக் காட்டிலும் வேறானவனாகவும், ப்ரதீகோபாஸகனாகவும் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கையாலும், (4-3-15) ஸ்ரீப4ாஷ்யத்திலும் ''நாமாதி3

ப்ராணபர்யந்த ப்ரதீகம் உபாஸீநாநாம்'' என்று 'ப்ராணன்' எனப் படும் கேவலாத்மாவை உபாஸிப்பவனையும் ப்ரதீகோபாஸகனுக எடுத்திருக்கையாலும், அப்ரதீகாலம்ப3னனை (ப்ரதீகோபாஸகனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனுன) பஞ்சாக்3நிவித்3யா நிஷ்ட2னை இந்த வாக்யத்தின் கடைசியில் குறிக்கும்போது ''ஆத்மாநஞ்ச ப்ரக்ருதி வியுக்தம் - ப்3ரஹ்மாத்மகம் உபாஸீநாநாம்'' என்று கேவலாத்மோ பாஸகனைக் காட்டிலும் பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னுக்கு வாசி ப்3ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிப்பதே என்று விளக்கி யிருக்கையாலும், இடையில் ப்ரதீகோபாஸகர்களைக்காட்டும் ப்ரக்ருத மான ஸ்ரீஸூக்தியில் ''கேவலம் வா சித்3வஸ்து''என்று கேவலாத்மோ பாஸகனைக் காட்டுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். ஆகையால், ஸ்ரீப4ாஷ்யத்திலும், தீ3பத்திலும் ஒன்றில் சொல்லாத இருவகைப் பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்களை மற்றென்றில் உபலக்ஷணமுறையில் காட்டுவதாகக் கொள்வதே உசிதம். அன்றிக்கே, ஸ்ரீப4ாஷ்யத்தில் 'கேவலம் வா சித்3வஸ்து' என்பதை 'கேவலம் வாऽசித்3வஸ்து' என்று ஆவ்ருத்திசெய்துகொண்டு முன் ஸூத்ரப4ாஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஆறுவகைப்பட்ட ப்ரதீகோபாஸகர்களையும் நேரேயே காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம். எப்படிக்கொண்டாலும், கேவலாத்மோபாஸகனை கைவல்யநிஷ்ட2ன் ப்ரதீகோபாஸகனே என்பதையும், அசித்தோடு கலந்த ஆத்மாவை உபாஸிப்பவனையும், ப்3ரஹ்மாத்மகமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்3நி வித்3யாநிஷ்ட2னையும் காட்டிலும் அவன் வேறுபட்டவனே என்பதை யும், அவனுக்கு அர்ச்சிராதி3க3தி இல்லை என்பதையும் ஸ்ரீப4ாஷ்ய காரர் இங்கு கல்வெட்டாகக் காட்டியிருப்பதை எவராலும் மறுக்க வொண்ணுது.

93. இப்படிக் கைவல்யநிஷ்ட2னுக்கு அர்ச்சிராதி3க3தி இல்லை யானுல், அவன் எந்த க3தியாலே செல்கிறுன் என்னும் கேள்வி எழு கிறது. அவனுக்குரிய க3தி ஶாஸ்த்ரங்களில் எங்குமே காட்டப்பட வில்லையாகையால், ''யோஙு கோஙாபி க3ச்ச2தி'' (ஏதோ ஒருவழியில் செல்லுகிறுன்) என்று ஸ்ரீவேத3ாந்ததே3ஶிகர் ந்யாயஸித்3தா4ஞ்ஜனத் தில் ஜீவபரிச்சே2த3த்தில் கைவல்ய விசாரப்ரகரணத்தில் அருளிச் செய்தார். புண்யகர்மங்களைச் செய்தவர்களுக்கு தூ4மாதி3மார்க்க3மும், ப்3ரஹ்மநிஷ்ட2ர்களுக்கு அர்ச்சிராதி3மார்க்க3மும் உபனிஷத்துக்கள், கீ3தை, ப்3ரஹ்மஸூத்ரம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கும்போது, இவனுக்குரிய க3தி ஏன் ஶாஸ்த்ரங்களில் விவரிக் கப்படவில்லை? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதிலுரைக்

கிறோம் இனி. ''மாலிருஞ்சோலை நெறிபட அதுவே நினைவது நலமே'' [திருவாய் 2-10-6] என்கிறபடியே மாலிருஞ்சோலை யாத்ரை, ப₃த₃ரி யாத்ரை, திருவேங்கட யாத்ரை முதலான யாத்ரைகளுக்குச் செல்கிறவர்களுக்குப் போகும்வழியும் உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கையாலே, அந்த யாத்ரை செல்வதற்கு உத்₃தே₃ஶித்த காலந்தொடங்கிச் செல்லும் வரையிலும் யாத்ரையில் செல்லும் வழியைச் சிந்தித்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள். அதுபோலே ஸ்வர்க்க₃ம் செல்பவர்களுக்கு வழியாயிருக்கும் தூ₄மாதி₃ மார்க்க₃ம் அவர்களுக்கு உத்₃தே₃ஶ்ய மாகையாலே அதையும், மோக்ஷம் செல்பவர்களுக்கு வழியாயிருக்கும் அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃ம் அவர்களுக்கு உத்₃தே₃ஶ்யமாகையாலே அதையும், அவரவர்கள் சிந்திப்பதற்காக அம்மார்க்க₃ங்களை ஶாஸ்த்ரம் விதி₄த்தது. கேவலாத்மோபாஸகனுக்குத் தன் ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற எதுவுமே அவ்வாத்மாநுப₄வத்திற்குத் தடையாயிருக்கையால், அவன் க₃தி சிந்தனத்தை விரும்புவதில்லை என்னும் காரணத்தாலேயே அவனுக்குரிய க₃தியை ஶாஸ்த்ரம் எங்குமே விவரிக்கவில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

94. 'கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தியைக் காட்டிலும் வேறான க₃தியுண்டு' என்று பூர்வாசார்யர்கள் எங்காவது தெரிவித்திருக்கிறார்களா? எனில்: கீ₃தை (8-23, 24) தாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில், ''அந்யாமபி க₃திம் ப்ராஞ்ச: ப்ரதீசீம் ப்ரத்யபாத₃யந்'' [(அர்ச்சிராதி₃க₃திக்கு) நேர்மாறான வேறொரு க₃தியை முன்னோர்கள் தெரிவித்தார்கள்] என்று ஸ்ரீவேதா₃ந்ததே₃ஶிகர் தமக்கு முன்னிருந்த பல ஆசார்யர்கள், '' சூழ்விசும்பு '' [10-9] திருவாய்மொழியின்படி தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுபவரும், தூபநல்மலர்மழை பொழிபவரும், இருப்பிடம் வகுப்பவரும், கைந்நிரை காட்டுபவரும், கீதங்கள் பாடுபவரும், வேதநல்வாயவரும், காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கும் இசைப்பவரும், வாழ்த்துபவரும், தோத்திரம் சொல்லுபவரும், முறைமுறை எதிர்கொள்பவரும், வியப்பவரும், பாதங்கள் கழுவுபவரும், நிதியும் நற்சுண்ணமும், நிறைகுடவிளக்கமும் ஏந்திவருபவர்களும் நிறைந்த அர்ச்சிராதி₃க₃திக்கு நேர்மாறாய், தானே தானேயாகும் கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்குத் தக்கபடி நிர்மாநுஷ்யமானதொரு க₃தியை அவனுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்று கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இப்படி நிர்மாநுஷ்யமாய், எவ்வித அடையாளமுமில்லாததனாலேயே, சாஸ்த்ரங்கள் இவ்வழியை வர்ணிக்கவில்லை என்றும் கொள்ளலாம்.

95. கார்யாதி₄கரணத்தில் (4-3-14) முதல் ஸித்₃தா₄ந்த ஸூத்ரத்தில் "தத்க்ரதுர்ச" என்று மோக்ஷார்த்த₂மான உபாஸகர்களிடையே "உபாஸித்தபடியே ப₂லன்" எனக்கூறும் தத்க்ரது ந்யாயத்தை ஸூத்ரகாரர் ஸஞ்சரித்திருக்கையாலும், பா₄ஷ்யகாரரும் அதை இருவித₄மான ப்₃ரஹ்மோபாஸகர்களிடையே நிரூபிக்கையாலும், முக்₂யமோக்ஷமான ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்திலேயே ஆகாரதாரதம்யம் உண்டென்று விளங்குகிறது. இருவரும் ப்₃ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும் உபாஸித்தபோதிலும், தன் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியான பரப்₃ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸித்தவன் பரமபத₃ம் சென்றபின்பும், தன் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ஸகல கல்யாணகு₃ணபூர்ணமான ப்₃ரஹ்மத்தை அநுப₄விக்கிறான் என்றும், ப்₃ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாகத் தன் ஆத்மாவை உபாஸித்தவன், பரமபத₃ம் சென்றபின்பு ஸகல கல்யாணகு₃ணபூர்ண ப்₃ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமான தன் ஆத்மாவின் அநுப₄வத்தைப் பெறுகிறான் என்றும் விளங்குகிறது. இருவருக்குமே தன் ஆத்மாநுப₄வமும், பரமாத்மாநுப₄வமும் இருந்தபோதிலும், உபாஸநமுறையில் சிறிது பே₄த₃ம் இருந்ததுபோலே, அநுப₄வமுறையிலும் அந்த பே₄த₃ம் உள்ளது என்றே தத்க்ரதுந்யாயத்தின்படி கொள்ளவேண்டும். இருவர்க்குமே அணுவான ஆத்மாவின் அநுப₄வத்தைக் காட்டிலும், விபு₄வான ப்₃ரஹ்மத்தின் அநுப₄வமே விஞ்சிநிற்குமாகையால், "ப்₃ரஹ்ம க₃மயதி" [சா₂ந் 4-15-5] [அமானவன் இருவரையும் ப்₃ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்லுகிறான்] என்று ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தைப் ப₂லனாக ஶ்ருதி சொன்னதில் குறையில்லை. இப்படிக்கொள்ளாமல், பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னுக்கு ப்ரக்ருதிமண்ட₃லத்திற்குள் சிறிதுகாலம் ஆத்மாநுப₄வத்தையும், அதற்குப்பின் பரமபத₃த்தில் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தையும் கல்பிப்பது தத்க்ரதுந்யாயத்திற்கும் பொருந்தாது; ஸ்ரீபா₄ஷ்யம், ஶ்ருதப்ரகாஶிகை முதலான பூர்வாசார்ய க்₃ரந்த₂ங்களிலும் அப்படிக் கல்பிக்கவேண்டும் என்று ஸூசநமாகவும் சொல்லப்படவில்லை.

96. இப்படி மோக்ஷத்தில் தாழ்ந்த முக்தி என்றும், உயர்ந்த முக்தி என்றும் இரு முக்திகளை ஒப்புக்கொண்டால், "விகல்போऽவிஶிஷ்ட ப₂லத்வாத்" [ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-57] [ப₂லம் ஒத்திருக்கையால், ஒரு வித்₃யையை அநுஷ்டி₂த்தாலே போதும்] என்னும் ஸூத்ரத்தில் மோக்ஷத்தில் ப₂லபே₄த₃மில்லை என்று கூறியிருப்பது பொருந்தாதே எனில்: அவ்வதி₄கரணம் ப்₃ரஹ்மவித்₃யைகளில் ஒவ்வொரு வித்₃யையை அநுஷ்டி₂த்தாலே எல்லையற்ற ப்₃ரஹ்மாநந்த₃ம் ஏற்பட்டு விடுமாகையால், ஒன்றை அநுஷ்டி₂த்தாலே போதும் என்று ஸ்த₂ாபிக்க வந்ததேயொழிய, கைவல்ய ஸாத₄கமான ஆத்மவித்₃யைக்கும், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வஸாத₄கமான ப்₃ரஹ்மவித்₃யைக்கும் ப₂லம் ஒன்று என்று ஸாதி₄க்க வந்ததல்ல; ஆகையால் விகல்பாதி₄கரண விரோத₄ம் வாராது.

97. தத்க்ரதுந்யாயத்தை ஆத்மத்வோபாஸநாதி₄கரணத்தில் [4-1-2] விளக்கும்போது "யதா₂வஸ்தி₂தஞ்ச ப்₃ரஹ்ம உபாஸ்யம் | அயதே₂ாபாஸநே ஹி ப்₃ரஹ்மப்ராப்திரபி அயதா₂பூ₄தா ஸ்யாத் ||" [ப்₃ரஹ்மத்தை உள்ளபடி உபாஸிக்கவேணும்; உள்ளபடியல்லாமல் உபாஸித்தால் ப்₃ரஹ்மப்ராப்தியும் உள்ளபடியல்லாததாகவே அமையும்.] என்று ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதிலிருந்து மோக்ஷத்திலும் தத்க்ரதுந்யாயப்படி அவரவர் விருப்பத்தை அநுஸரித்து பே₄த₃ங்கள் உண்டென்று தேறுகிறது. இவ்வாக்யம் பூர்வபக்ஷத்தில் எடுக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், ஸித்₃தா₄ந்தத்தில் மறுக்கப்படாமையாலே ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்பற்றியதென்றே விளங்கும். "அயதா₂பூ₄தா ஸ்யாத்" என்னும் ஸ்ரீ ப₄ாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திக்கு "ஸம்ஸாரித்வப்ராப்தி: ஸ்யாத் இத்யர்த₂:" [ஸம்ஸாரியாக வேண்டிவரும் என்று கருத்து] என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் பூர்வ பக்ஷியின் கருத்துப்படி உரையிடப்பட்டதாகையாலே, ஸித்₃தா₄ந்தத்தில் "கைவல்யம் முதலான பலவிதமான முக்திகள் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே ஏற்படும்" என்று கொள்வதற்கு இது முரணாகாது. ஆக, கைவல்யநிஷ்ட₂ன் எம்பெருமானிடம் போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄ இல்லாமல் கேவலாத்மாநுப₄வத்தை அளிக்கும் ஸாத₄னமாக மாத்திரம்கொண்டு உபாஸித்தானாகில், முக்தியிலும் அவனுக்கு எம்பெருமான் கேவலாத்மாநுப₄வத்தை அளிப்பதற்கு ஸாத₄னமாக ப்ரகாஶிப்பானேயொழிய, போ₄க்₃யமாக ப்ரகாஶிக்கமாட்டான் என்பது இந்த ஸ்ரீ ப₄ாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தியிலிருந்து எளிதில் விளங்கும்.

98. அப₄ாவாதி₄கரணத்தில் [4-4-5] முக்தனுக்கு ஶரீரம், இந்த்₃ரியம் முதலானவை உண்டா, இல்லையா என்று ஆராயப்படுகிறது. பா₃த₃ரி என்பவர் 'ஶரீரம் இருந்தால் ப்ராக்ருதமான ஸுக₂ து₃:க்க₂ங்களைத் தவிர்க்க முடியாதாகையாலே, முக்தனுக்கு ஶரீரம் இல்லை' என்று கருதினர். ஜைமினியோவெனில், "முக்தன் பலபடியாக ஆகிறான்" என்று வேத₃ம் ஓதுகையால், கர்மம் காரணமாக ஏற்படாத அப்ராக்ருத ஶரீரம் அவனுக்கு உண்டென்று கொள்ள வேண்டும்" என்று கருதினர். பா₃த₃ராயணராகிற வ்யாஸர் இவ்விரண்டு பக்ஷத்தையும் ஏற்காமல், "முக்தர்களில் சிலர் ஶரீரம் உடையவர்களாகவும் இருக்கலாம், சிலர் ஶரீரம் இல்லாதவர்களாகவும் இருக்கலாம்" என்று திருவுள்ளம் பற்றினர். இதிலிருந்து, நித்யஸூரிகளைப்போல் கைங்கர்யத்தில் ஊன்றியிருக்கும் சில முக்தர்களுக்கு ஶரீரம் உண்டென்றும், கைங்கர்யத்தில் ஊன்றாமல் ப₄க₃வத்₃

கு₃ணுநுப₄வத்திலேயே ஊன்றியிருக்கும் சில முக்தர்களுக்கு ஶரீரம் தேவையில்லையாகையாலே அப்ராக்ருத ஶரீரமும் இல்லையென்றும் விளங்குகிறது. இதே ந்யாயத்தின்படி பார்க்கும்போது, கைவல்யத்தையடைந்தவனுன முக்தனும் தன் ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுப₄விப்பவனுகையாலே அவனுக்கு ஶரீரம் தேவையில்லை என்னும் காரணத்தால் அவன் அஶரீரியாகவே இருந்து தன் ஆத்மாவை அநுப₄விக்கிருன் என்று கொள்ளலாம்.

99. பராயத்தாதி₄கரணத்தில் [2-3-6] "க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து" [2-3-41] என்று தொடங்கும் ஸூத்ரத்தில், ஶாஸ்த்ர விதி₄நிஷேத₄ங்கள் வீணுகாமல் இருப்பது முதலான காரணங்களுக்காக எம்பெருமான் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் சேதனனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளித்திருப்பதாக ஸூத்ரகாரர் தெளிவாகத் திருவுள்ளம் பற்றினுர். ஸ்ரீ பா₄ஷ்யத்திலும், ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் இது விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டது. நடாதூரம்மாளாலே தத்வஸாரத்தில் "ஆத₃ாவீஶ்வரத₃த்தயைவ" [46] என்னும் ஶ்லோகத்தில் இவ்விஷயம் மிகத் தெளிவாக நிலைநாட்டப்பட்டது. சேதனனுக்கு இப்படி ஒவ்வொரு கார்யத்திலும் ஜ்ஞாநம், இச்சை₂ ப்ரவ்ருத்தி என்னும் முறையில் ஏற்படும் ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ரியம் அளிக்கப்பட்டிருக்கையாலே, அவனது இச்சை₂யாகிற ப்ரதிபத்திக்கு அநுகு₃ணமாகவே எம்பெருமான் அவனுக்கு ஸாத₄னங்களை விதி₄த்து, அவனுடைய தாழ்ந்த ப்ரதிபத்திகளை (எண்ணங்களை) படிப்படியாக உயர்த்துவதற்க முயலுகிருன் என்றும், முக்தியிலும் தான் ஆனந்த₃ம் அடைவதற்காக ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கின தன் ஆத்மாவைத் தான் அநுப₄விக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணமுடையவனுக்கு அவனுடைய அவ்வெண்ணத்தைத் திருத்துவதற்காக ஶேஷத்வாநுஸந்தா₄நம், தி₃வ்ய மங்க₃ள விக்₃ரஹ சிந்தனம் முதலானவற்ருேடு கூடிய ஜ்ஞான யோக₃த்தை ப்ராரப்₃த₄ கர்மம் முடிந்து அந்திம ஸ்ம்ருதி ஏற்படும் வரையில் பல ஜன்மங்களில் ஸாத₄னமாக அனுஷ்டி₂க்கச் செய்கிருன் என்றும், அந்திம ஸ்ம்ருதி வரையிலும் இவனுக்குத் தன் கேவலாத்மாநுப₄வத்தில் ஆசை நீங்கி, எம்பெருமானிடம் போ₄க்₃யதாபு₃த்₃தி₄ ஏற்படாவிடில் எம்பெருமான் ஶாஸ்த்ர விதி₄கள் வீணுகாமை, தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்₄ருண்யங்கள் ஏற்படாமை முதலானவற்றைக் கருதி, இவன் விரும்பிய கைவல்ய மோக்ஷத்தையே இவனுக்கு அருளிவிடுகிருன் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. பராயத்தாதி₄கரணத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கும் ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் இவ்வண்ணமாக முக்தியில்

ப₂லபே₄த₃த்தைத் தவிர்க்கமுடியாததாக்கிவிடுகிறது. இவ்விஷயம் 26-வது பாராவில் ஏற்கனவே விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

9. யுக்தி ஸ்வாரஸ்யம்

100. ''எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின் ஏற்படுவதுதானே முக்தி. அப்படி எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத கேவலாத்மாநுப₄வம் முதலானவை முக்தியில் எப்படி ஏற்பட முடியும்? அப்படி முக்தியிலும் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத புருஷார்த்த₂ம் கிடைக்குமானால், அதற்கும், லீலாவிபூ₄தியிலடையும் ப்ராக்ருத போ₄கங்களுக்கும் வாசியில்லாமல் போய்விடுமே?'' என்பது கைவல்யத்தை முக்தியாகக் கொள்ளமுடியாது என்னும் பக்ஷத்தைத் தழுவிய ஆசார்யர்கள் கைக்கொண்ட முக்₂யமான யுக்தியாகும். இக் கேள்விக்கு பதிலை 25, 26, 27-வது பாராக்களில் விரிவாக நிரூபித்திருக்கிறோம். எம்பெருமானாருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் பிள்ளான், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்களும், அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார், எங்களாழ்வான், நடாதூரம்மாள், கூரத்தாழ்வான், பட்டர், பிள்ளைலோகாசார்யார் முதலான பூர்வாசார்யர்களும்—நாம் ஏற்கனவே எடுத்துக் காட்டிய உப₄யவேத₃வேதா₃ந்த ஸ்வாரஸ்யங்கள், ஸ்ரீப₄ாஷ்ய கீ₃தா ப₄ாஷ்யாதி₃ ஸ்வாரஸ்யங்கள் முதலானவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத₂மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு எம்பெருமான் அநாதி₃காலமாக ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அளித்திருக்கிறான் என்றும், இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினாலேயே ஜீவன் ப்ராக்ருதமான விஷயங்களை விரும்பி, ஜ்ஞான இச்சா₂ ப்ரயத்னங்களைச் செய்து, கணக்கற்ற புண்யபாபங்களைக் குவித்துவைத்திருக்கிறான் என்றும், எம்பெருமான் ஜீவனுக்குப் பள்ளமடையாயிருக்கும் இந்த ஸ்வார்த்த₂மான ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளைப் பற்றாசாகக்கொண்டு, அவன் விரும்பும் ப்ராக்ருத ப₂லன்களுக்கும், கேவலாத்மப்ராப்தி, பரமாத்ம ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷங்களுக்கும் ஸாத₄னங்களை விதி₄த்து, ஜீவனுடைய எண்ணத்தைப் படிப்படியாக உயர்த்தி, அவனுடைய ஸ்வார்த்த₂தையாகிற சுயநலமனப்பான்மையும், அதனால் தன் ஆனந்த₃த்துக்குத் தான் முயலுகையாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் படிப்படியாகக் குறைவதற்கு, ஜீவனுடைய பல ஜன்மங்களில் பாடுபடுகிறான் என்றும், அந்த ஸ்வார்த்த₂தையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் அடியோடு கழிந்து, 'உனக்கே நாமாட்செய்வோம்' [திருப்பாவை 29] என்னும் பரார்த்த₂ப்ரதிபத்தியும், ஸ்வார்த்த₂மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நீங்குகையாகிற பரக₃தஸ்வீகார நிஷ்டை₂ (ஸித்₃தோ₄பாயநிஷ்டை₂) எனப்படும் உத்தம ப்ரபத்திநிஷ்டை₂யும் விளைந்த

பின்பு, தனது நிர்ஹேதுக க்ருபைக்கு அநாதி₃காலமாகத் தடையாயிருந்த ஸ்வார்த்த₂மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நீங்குகையாலே, பரம பத₃த்தில் பரார்த்த₂ாநுப₄வ கைங்கர்யரூபமான பரமபுருஷார்த்த₂த்தை அந்த நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயே அளிக்கிறன் என்றும், பல ஜன்மங்கள் மோக்ஷஸாத₄னத்தை அநுஷ்டி₂த்த பின்பும் அந்திம ஸ்ம்ருதிவரையில் மோக்ஷாநந்த₃த்தில் ஸ்வார்த்த₂த்தை நீங்கிப் பரார்த்த₂ ப்ரதிபத்தி விளையாதவர்களுக்கு, அநாதி₃காலமாக ஜீவன் செய்திருக்கும் ப்ராக்ருத விஷயமான ஜ்ஞான இச்சா₂ ப்ரயத்னப₂லங்களாகிற புண்யபாபங்களை முழுவதும் கழித்து, அவர்கள் விரும்பும் கைவல்ய மோக்ஷத்தையோ, ஸ்வார்த்த₂மான முக்₂ய மோக்ஷத்தையோ தத்க்ரதுந்யாயத்தையொட்டியும், ஶாஸ்த்ர விதி₄கள் வீணுகாமை, தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்₄ருண்யங்கள் வாராமை முதலானவற்றுக்குக் கட்டுப்பட்டும் அவர்கள் செய்த ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நப₂லனுக அளித்து விடுகிறன் என்றும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இவ்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளமாவது— ஜீவனுடைய முயற்சிகள் அவனுக்குப் பரார்த்த₂ாநுப₄வ கைங்கர்யங்களாகிற பரமமுக்₂ய மோக்ஷத்தையளிக்கமாட்டாவாகையால், ப₄க்தியோ அல்லது ப்ரபத்தியோ மோக்ஷஸாத₄னம் என்னும் எண்ணம் தவருனது. தனக்காகத் தான் முயல்வதினின்றும் நீங்கித் தன்னிடமுள்ள ஜ்ஞானம், ப₄க்தி, ப்ரபத்தி முதலியவைகளை மோக்ஷோபாயமாகக் கருதாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக எண்ணி, பரார்த்த₂ ப்ரதிபத்தியோடு எம்பெருமானையே உபாயமாக நினைத்திருக்கும் அதி₄காரிகளுக்கு எம்பெருமான் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே முற்கூறிய பரம முக்₂ய மோக்ஷத்தை அருளுகின்றன். மோக்ஷத்தில் எம்பெருமானேடு தானும் ஆனந்த₃மடையவேணும் என்று விரும்பி, அந்திம ஸ்ம்ருதி வரையில் அதற்காகத் தன் முயற்சியில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு அவரவர் விருப்பப்படி தாழ்ந்த மோக்ஷங்களே கிடைக்கும். ஆகையால், தனக்காகத் தான் முயலுவது ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்₃த₄மாகையாலும், தாழ்ந்த மோக்ஷங்களையளித்துவிடுமாகையாலும் அம்முயற்சியில் சேதனன் ஈடுபடலாகாது — என்பது இவ்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளம். எம்பெருமானருக்குப் பிற்பட்ட சில ஆசாரியர்கள் இதில் கருத்து வேற்றுமை கொண்டார்கள். எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பு முக்தியில் வேறுபாடு ஏற்படுவதற்கு இடமில்லை என்றும், ரிஷிகள் முதலானவர்கள் ப₄க்தி முதலான தன் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு மோக்ஷம் அடைந்திருக்கையாலே அதை ஸ்வரூப விருத்₃த₄ம் என்பது சரியல்ல என்றும் கருதினர்கள். "ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை எம்பெருமான் அளித்திருப்பதால் இவனுடைய எண்ணத்திற்கு அநுகு₃ணமாக மோக்ஷத்தில் பே₄த₃த்தை

ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருகிறதே'' என்னும் கேள்விக்கு, ''ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் என்பதே நிரூபிக்க இயலாத விஷயம். ஒவ்வொரு புண்யபாப கர்மமும், முன்செய்த புண்யபாப கர்மங்கள், அக்கர்மங்களால் ஏற்பட்ட வாஸனை முதலானவற்றாலே விளைகையாலும், இப்படி அநாதி₃காலமாகச் சங்கிலித் தொடர்போலே புண்ய பாபங்கள் ஏற்படுகையாலும், ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்₄ருண்யங்கள் உண்டாகமாட்டாவாகையால், இந்த வைஷம்ய நைர்க்₄ருண்யங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக ப்ரத₂மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ரியத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதில்லை ; ஒப்புக்கொண்டால் 'எம்பெருமான் ஸர்வகாரணம்' என்னும் கொள்கையோடு முரண்படும்''என்று பதில் கூறினர்கள் இவர்கள். இந்த வாத₃ம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதம் இரண்டு ஸம்ப்ரதா₃யங்களாகப் பிரிவுபடுவதற்குக் காரணமாயிற்று. இந்த ஸம்ப்ரதா₃ய பே₄த₃ம் கைவல்யம் முக்தியா அல்லவா? என்னும் விசாரத்தில் வெளிப்படையாக விளங்குகிறது. ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு, தன் முயற்சியாலே அவனைக் காண நினைப்பவர்கள் அவனை உள்ளபடி காணமுடியாதாகையாலே, பரார்த்த₂ ப்ரதிபத்தியால் ('உனக்கே நாமாட்செய்வோம்' என்னும் எண்ணத்தால்) தடை நீங்கப்பெற்றதான எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயே பரம முக்₂யமோக்ஷமான பரார்த்த₂ மோக்ஷம் கிடைக்கும்' என்றும், 'கடைசி வரையில், மோக்ஷத்திற்காகத் தான் முயலுவதினின்றும் நீங்காமல், ப₄க்தி முதலிய முயற்சிகளாலேயே மோக்ஷத்தையடைபவர்களுக்குத் தாழ்ந்த மோக்ஷமான ஸ்வார்த்த₂ மோக்ஷமே கிடைக்கும்' என்றும், 'தன் முயற்சியும், தான் இன்புறவேணும் என்னும் சுயநல மனப்பான்மையும் வலியதாயிருந்தால், என்றுமே ப₄க₃வ தா₃நுப₄வம் இல்லாததாய், ஆத்ம விநாஶ துல்யமான கைவல்ய மோக்ஷமாகிற மஹாநர்த்த₂மும் ஏற்பட்டு விடும்' என்றும் அருளிய முற்கூறிய ஆசார்யர்களின் கொள்கையை ஒரு ஸம்ப்ரதா₃யம் பின்பற்றிற்று. இதில் கருத்து வேற்றுமைகொண்டு, 'ஜீவனுடைய ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் என்று ஒன்று இல்லாமையாலே, இவனுடைய விருப்பத்திற்குத் தக்கபடி மோக்ஷத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு என்பது சரியல்ல; ஆகையால் கைவல்யம் மோக்ஷமல்ல; கைவல்யத்தை மோக்ஷம் என்றும், நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயே முக்₂யமோக்ஷம் என்றும், ஜீவனுடைய முயற்சியால் மோக்ஷத்திலும் தாழ்வுகள் ஏற்பட்டுவிடும் என்றும், ப்ரத₂மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் உண்டு என்றும் கூறும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராண வசனங்களையும், ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள்,

ஸ்ரீஸூக்திகளையும், ப்3ரஹ்மஸூத்ர ஸ்ரீபா4ஷ்ய, கீ3தாபா4ஷ்யாதி3 ஸ்ரீஸூக்திகளையும் ஒருவகையாக நயனம் செய்துகொள்ளவேண்டியதே" என்றும் திருவுள்ளம்பற்றிய ஆசார்யர்களின் கொள்கையை மற்றொரு ஸம்ப்ரதா3யம் பின்பற்றியது. சுருங்கக்கூறினால், ஜீவனுடைய ஜ்ஞாந இச்சா2 ப்ரயத்னங்களில் இச்சை2யாகிற ப்ரதிபத்திக்கு ப்ராதா4ந்யமளிப்பதாக ஒரு ஸம்ப்ரதா3யமும், ப்ரயத்நமாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ராதா4ந்யமளிப்பதாக ஒரு ஸம்ப்ரதா3யமும் ஏற்பட்டது. "த்வமேவோபாயபூ4தோ மே ப4வேதி ப்ரார்த்த2நாமதி:, ஶரணாக3திரித்யுக்தா" [நீயே உபாயமாவாயாக என்று பிரார்த்தி2க்கும் எண்ணமே ஶரணாக3தி எனப்படுகிறது] என்று பாஞ்சராத்ரத்தில் ப்ரபத்திலக்ஷணமுரைத்தபடியே ஸித்3தோ4பாய ப்ரார்த்த2நா மதியை ப்ரபத்தியாகவும், ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் முதலானவற்றைத் தன்னடையே ஏற்படக்கூடிய ஸ்வபா4வங்களாகவும் ஒரு ஸம்ப்ரதா3யமும், ப4ரஸமர்ப்பணரூபக்ருதியை ப்ரபத்தியாகவும், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலானவற்றை அதற்கு அங்க3ங்களாகவும் மற்றொரு ஸம்ப்ரதா3யமும் கொண்டிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இதில் எந்த ஸம்ப்ரதா3யம் ப்ரமாணங்களுக்கும், யுக்திக்கும் பொருந்தியது என்பதை ஸாராஸார விவேகஜ்ஞர்களாய், விமத்ஸரர்களாய், ப்ரமாண பரதந்த்ரர்களாய், நடுநிலை தவறாத நல்லோர்களே நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டும். இதுநிற்க;

101. முற்கூறிய பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றிய தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ர்களிடையிலேயே கைவல்ய விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்களுக்குப் பிற்காலத்தில் இருவகையான அபி4ப்ராயங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. பூர்வாசார்யர்கள் காலத்திலேயே சிலர் பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னைக் கைவல்யநிஷ்ட2னாகக்கொண்டு, இவனுக்கு ப4க3வத3நுப4வமற்ற நித்யமான கைவல்ய மோக்ஷம் ஏற்படுவதாகக் கருதினார்கள். இதில் ஸ்ரீபா4ஷ்யாதி3 விரோத4ம் ஏற்படுவதைக் காட்டி ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3ஶிகர் தமது ந்யாயஸித்3தா4ஞ்ஜநாதி3 க்3ரந்த2ங்களில் இப்பக்ஷத்தைக் கடுமையாகக் கண்டித்தார். பூர்வாசார்யர்களுக்குப்பிற்பட்ட தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ர்களில் பலர், ஸ்ரீ தே3ஶிகனால் க2ண்டி3க்கப்பட்ட இதுவே தென்னாசார்யர்களின் பக்ஷம் என்று கொண்டுவிட்டார்கள். "கண்கள் சிவந்து" வ்யாக்2யானங்களிலும், அரும்பதவுரைகளிலும் ப்3ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனாகிற பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னுக்கு ப்3ரஹ்மாநுப4வமே ஸித்3தி4க்கும் என்று நிலைநாட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண்பார்க்கு தி3வ்யப்ரப3ந்த4 வ்யாக்2யாதாக்கள் பஞ்சாக்3நிவித்3யாநிஷ்ட2னைக் கைவல்யநிஷ்ட2னாகக் கொள்ளவில்லை என்பது எளிதில்

விளங்கும். மாமுனிகளுக்கு மிக ஸமீபகாலத்திலிருந்த தாத்பர்ய தீ₃பிகாகாரர்—பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்டனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ப்ராஜ்ஞோபாஸகனையே கைவல்ய நிஷ்ட₂ன் எனக்காட்டும் பக்ஷத்தையே முக்₂யமாக எடுத்திருப்பதும் தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்களின் பக்ஷம் இதுவே எனக் காட்டுகிறது. கீ₃தை 8-22, 24 தாத்பர்ய சந்த்₃ரிகையில் ''அந்யாமபி க₃திம் ப்ராஞ்ச: ப்ரதீசீம் ப்ரத்யபாத₃யந்'' [ப்ராசீனர்களான ஆசார்யர்கள் அர்ச்சிராதி₃க₃திக்கு நேர் எதிர்த்தட்டான வேறொரு க₃தியைக் கைவல்ய நிஷ்ட₂னுக்குக் கூறினார்கள்.] என்று ஸ்ரீதே₃ஶிகன் அருளியிருப்பதிலிருந்தும் ப்ராசீனர்களான பிள்ளான் முதலான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்கள் அர்ச்சிராதி₃ க₃தியையுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂னைக் கைவல்ய நிஷ்ட₂னாகக் கருதவில்லை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂னைக் கைவல்ய நிஷ்ட₂னாகக்கொள்ளும் பக்ஷம் ஏராளமான ப்ரமாண யுக்திகளுக்கு முரண்படுகிறது என்று முன் பாராக்களில் காட்டியுள்ளோம். ஆகையால், இனி, இவ்விஷயத்தில் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃யஸ்த₂ர்களிடையே கருத்துவேற்றுமை தொடரச் சிறிதும் நியாயமில்லை.

102. பரமகாருணிகனான எம்பெருமான் இவ்வண்ணமாகக் கைவல்ய மோக்ஷத்தை அளித்து, சில சேதனரைத் தன் அநுப₄வமில்லாதபடி எப்போதும் பிரித்து வைப்பானா? எனில்: இவர்களுக்குத் தன்னிடம் பே₄ாக்₃யதாபு₃த்₃தி₄யை விளைப்பதற்காக, இவர்களுடைய ப்ராரப்₃த₄ கர்மம் முடியும் வரையில் பல ஜன்மங்களில் இவர்களுக்குத் தன் தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹசிந்தனம், ஶேஷத்வாநுஸந்த₄ானம் முதலானவற்றை இவர்களுடைய ஸாத₄னத்திற்கு அங்க₃மாக விதி₄த்து ஆனவரையில் முயன்றும், இவனுக்கு அடியோடு தன்னிடம் பே₄ாக்₃யதாபு₃த்₃தி₄ ஏற்படாத நிலையில்தான், 'இவன் விருப்பப்படி ஸம்ஸார வ்யாதி₄யாவது நீங்கித் தன் ஆத்மாநுப₄வமாகிற இன்பத்தைப் பெற்றுப் போகட்டும்' என்னும் பரமகருணையாலே எம்பெருமான் இவனுக்குக் கைவல்யத்தை அளிக்கையாலே, இது காருண்யத்திற்கு அநுகு₃ணமாகுமேயொழிய முரணாகாது. மேலும், லீலாவிபூ₄தி நித்யமாகையாலும், ஈஶ்வரன் ஜீவனுக்கு அளித்திருக்கும் ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் விசித்திரமானதாகையாலும், எப்போதுமே அநந்தமான சேதனர்கள் இந்த லீலாவிபூ₄தியிலும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கப் போகிறார்கள். இதற்கும் அச்சேதனர்களுடைய ப்ரதிபத்தியே காரணமாகையாலே, எம்பெருமானுடைய கருணைக்குக் குறையில்லை என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அந்த

ப்ரதிபத்தியே காரணமாகச் சிலர் ப₄க₃வத₃நுப₄வமில்லாமல் ஆத்ம மாத்ராநுப₄வத்தையே எப்போதும் பெற்றுப்போவது எம்பெருமானுடைய கருணைக்கு எப்படிக் குறையாக முடியும் ?

103. இப்படி என்றுமே ப₄க₃வத₃நுப₄வமில்லாமையாலே 'இறப்பது' [திருநெடு-1] [ஆத்மவிநாஶம்] பெருந்துன்பம்' [திருவாய் 7-5-10] எனப்படும் இக்கைவல்யத்தை எவன் ஆசைப்படுவான் ? எனில் : " ஹந்த ! அநேவம்விதே₄ஷ்வபி ஸ்வர்க்க₃ பஶு புத்ர பி₄க்ஷாத₃நாதி₃ஷு அபி₄லாஷிணோ த்₃ருஶ்யந்தே ; கிம் புந: அதிஶயிதாநந்த₃ஶாலிநி ஏவம்விதே₄ | ப்ரஸித்₃த₄ஞ்ச ப்ரியாஸ்பத₃த்வம் ஸ்வாத்மந: | ஆக₃மஶ்ச 'ஆஶ்சர்யவத் பஶ்யதி கஶ்சிதே₃நம்' இத்யாதி₃" [இவ்வாத்மாநுப₄வத்தைக் காட்டிலும் மிகத் தாழ்ந்த ஸ்வர்க்க₃ம், பசுக்கள், புத்ரர்கள், பிச்சையெடுத்த உணவு முதலானவற்றையும் ஆசைப்படுபவர்கள் காணப்படுகிறார்களே! அப்படியிருக்க 'தெரிவரிய அளவில்லா இன்பம்' [திருவாய் 4-9-10] 'குறுகா நீளா இறுதிகூடா எனையூழி சிறுகா பெறுகா அளவில் இன்பம்' [திருவாய் 6-9-10] எனப்படும் அளவற்ற ஆநந்த₃முள்ள ஆத்மாநுப₄வத்தில் ஆசையுள்ளவர்களிருக்கக் குறையென்ன? ஆத்மாவானது ஆனந்த₃மயமானது என்பது ப்ரமாண ப்ரஸித்₃த₄மன்றோ ; 'ஆஶ்சர்யம்போலே ஒருவன் இவ்வாத்மாவைக் காண்கிறான்' முதலான வேத₃வாக்யங்களும் இதையே கூறுகின்றனவன்றோ.] என்று தொடங்கி ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் ந்யாயஸித்₃தா₄ஞ்ஜநத்தில் ஜீவ பரிச்சே₂த₃த்தின் இறுதியில் அருளியிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளே இக்கேள்விக்கு அழகான பதிலாக அமைந்திருக்கின்றன.

104. நம் த₃ர்ஶனத்தில் சித், அசித், ஈஶ்வரன் எனும் மூன்று தத்துவங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்கு ஏற்ப, அசித்தினுடைய அநுப₄வமாகிற ஐஶ்வர்யமும், ஈஶ்வரனை அநுப₄விப்பதாகிற முக்₂ய மோக்ஷமும், இவ்விரண்டு அநுப₄வமுமில்லாமல், கேவல சித்தாகிற தன் ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுப₄விப்பதான கைவல்யமும், வ்யவஸ்தி₂தங்களான மூன்று புருஷார்த்த₂ங்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரக்ருதியிலிருந்து நீங்கிய கேவலாத்மாநுப₄வம் விரஜாதரணமாகி ஸூக்ஷ்மஶரீரமும் கழிந்த பின்பே ஏற்படமுடியும். இதிலிருந்தே அசித் ஸம்ஸர்க்க₃ம் அடியோடு நீங்கின பின்பே ஏற்படக் கூடிய கேவலாத்மாநுப₄வம் நித்யமுக்தியே என்றும், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமுடையவனாக ப₃ஹுப்ரமாணப்ரஸித்₃த₄னான பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னாகமுடியாது என்றும் நடுநிலையாளர்க்கு மிகத் தெளிவாக விளங்கும்.

10. பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம்

105. ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரர் முதலான பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் கைவல்ய விஷயத்தில் தி₃வ்ய ப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்களின் பக்ஷத்திற்கே அநுகு₃ணமாயிருப்பதை ஏற்கனவே பல பாராக்களில் காட்டினோம். அதில் ஆளவந்தாருடைய கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹ ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 40-வது பாராவிலும், ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரருடைய கீ₃தாபா₄ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 11 முதல் 46 வரையுள்ள பாராக்களிலும், ஸ்ரீபா₄ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 8-வது பாராவிலும், 85 முதல் 99 வரையுள்ள பாராக்களிலும் விரிவாகக் காட்டப்பட்டது. முதலியாண்டான், எம்பார் ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 64-வது பாராவில் காட்டப்பட்டது. பிள்ளானுடைய ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 53, 54, 58, 61, 62, 63, 64, 65, 67 பாராக்களில் காட்டப்பட்டது. எங்களாழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 77, 78, 80 பாராக்களிலும், அவர் ஶிஷ்யரான நடாதூரம்மாளுடைய ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 99-வது பாராவிலும் காட்டப்பட்டது. அமுதனாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 69-வது பாராவில் நிரூபிக்கப்பட்டது. ப₄ட்டருடைய ஸஹஸ்ரநாம பா₄ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 81-வது பாராவில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஶ்ருத ப்ரகாஶிகாப₄ட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 85, 99 பாராக்களில் விளக்கப்பட்டது. நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஆகிய தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்களின் ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்வாரஸ்யம் 47 முதல் 68 வரையுள்ள பாராக்களில் நிலைநாட்டப்பட்டது. இதுவரையில் எடுக்கப்படாத ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் காட்டுவோம் இனி.

106. "ஆத்மார்த்தி₂ சேத் த்ரயோऽப்யேதே தத்கைவல்யஸ்ய ஸாத₄கா:" [கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் 27] என்று ஆத்மாவை மாத்திரம் அநுப₄விக்கும் புருஷார்த்த₂மாகையாலே இதைக் கைவல்ய ஶப்₃த₃த்தாலே ஆளவந்தார் குறிப்பிட்டு, இவனுக்கு அசித₃நுப₄வமும், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமும் அடியோடு கிடையாது என்று உணர்த்துவதன்மூலம், இவன் முக்தனே என்றும், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் உடையவனாக ப்₃ரஹ்மஸூத்ர ஸித்₃த₄னான பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனே என்றும் விளங்க வைத்தார். இவனுக்குக் கர்ம ஜ்ஞாந ப₄க்தியோக₃ங்கள் ஒவ்வொன்றுமே ஸாத₄னமென்று கூறுவதன்மூலமும், பஞ்சாக்₃நிவித்₃யை ஒன்றையே ஸாத₄னமாகக்கொண்ட பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் வேறு

பட்டவனே இவன் என்று காட்டினார். இவர் அருளிய சது:ஶ்லோகியில், "ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்₄வஸு" [3] என்று இக்கைவல்யத்தை "அக்ஷராத்₄வா" என்று குறித்து, ஸம்ஸ்ருத்யத்₄வாவான ஸம்ஸார மண்ட₃லத்தைக் காட்டிலும், வைஷ்ணவாத்₄வாவான பரமபத₃த்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக இதையெடுக்கையால், இது ஸம்ஸாரத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட முக்தியே என்றும், பரமபத₃த்திலடையும் ப₄க₃வத₃நுப₄வம் அற்றது என்றும் விளங்குகிறது. இதிலிருந்து ஆளவந்தார்—இது ஸம்ஸார மண்ட₃லத்திற்குட்பட்டதோர் அநுப₄வம் என்றே. ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் உடையவனாக ப்₃ரஹ்மஸூத்ரஸித்₃த₄னான பஞ்சாக்₃நி வித்₃யா நிஷ்ட₂னைக் கைவல்யநிஷ்ட₂னாகவோ திருவுள்ளம்பற்றியிருக்க முடியாது என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இங்குபோலே, கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹத்திலும் "ஐஶ்வர்யாக்ஷர யாதா₂த்ம்ய ப₄க₃வச்சரணார்த்தி₂நாம்" என்று கைவல்யார்த்தி₂யை 'அக்ஷரயாதா₂த்ம்யார்த்தி₂' என்று அக்ஷரஶப்₃த₃த்தையிட்டுக் குறிக்கையால் 'ஆத்ம யாதா₂த்ம்யவித்' என்று கீ₃தாபா₄ஷ்யத்தில் (8-23 24) பா₄ஷ்யகாரரால் குறிக்கப்பட்ட பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் இக்கைவல்ய நிஷ்ட₂ன் வேறுபட்டவன் என்பதே ஆளவந்தார் திருவுள்ளம் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது.

107. வேதா₃ர்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹத்தில்—(1) நித்யவிபூ₄தி, (2) ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபம், (3) ப₄க₃வத்ஸ்வரூபம் ஆகிய மூன்றுமே 'பரமபத₃ம்' என்று சொல்லப்படுவதைப்பற்றி விசாரித்து வரும்போது, "பரமம் பத₃ம் தஸ்யாகு₃ணம் மஹத்" [வி-பு 1-22-41] என்று விஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பரமபத₃ ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லியிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி, "ஸர்வகர்மப₃ந்த₄விநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்திர் ஹி ப₄க₃வத்ப்ராப்திக₃ர்ப்பா₄" [எல்லாக் கர்மப₃ந்த₄ங்களினின்றும் நீங்கிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவது ப₄க₃வத்ப்ராப்தியை உள்ளடக்கியதன்றோ.] என்று ப்ரக்ருதியினின்றும் விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபாவாப்தியைப் பெறும்போது ப₄க₃வத்ப்ராப்தியும் ஏற்பட்டே தீரும் என்று பா₄ஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதால், கைவல்ய நிஷ்ட₂னுக்கும் ப₄க₃வத்ப்ராப்தி உண்டென்று தோன்றுகிறதே? எனில்: அவனுக்கும் ப₄க₃வத்ப்ராப்தியிருந்தபோதிலும், ப₄க₃வத₃நுப₄வமில்லாமையாலே குறையில்லை. இவ்விடத்தில் தாத்பர்யதீ₃பிகையெனும் வ்யாக்₂யானத்தில் "ப₄க₃வத்ப்ராப்தி க₃ர்ப்ப₄த்வாத் – ப₄க₃வத்ப்ராப்தி ஸஹிதத்வாதி₃த்யர்த்த₂:" [ப₄க₃வத்ப்ராப்தியை உள்ளடக்கியது என்றது—ப₄க₃வத்ப்ராப்தியோடு

கூடியது என்றபடி] என்றும், ''ப4க3வத்3கு3ணாமபி திரோத4ாயகம் கர்மேதி, தந்நிவ்ருத்திபூர்வகாத்மப்ராப்தௌ ப4க3வத்3கு3ணதிரோத4ாயக நிவ்ருத்தேரபி ப4ாவாத் ப4க3வத்ப்ராப்தி: ஸித்3த்4யதி'' [ப4க3வத்3 கு3ணங்களையும் கர்மமே மறைக்கிறதாகையால், ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்து ஆத்மப்ராப்தி ஏற்படும்போது. ப4க3வத்3கு3ணங்களை மறைக்கும் கர்மமும் நீங்குகிறதாகையால், ப4க3வத்ப்ராப்தியும் ஸித்3தி4க்கிறது.] என்றும் ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் இவனுக்கு ப4க3வத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறாரேயொழிய, ப4க3வத3நுப4வத்தை அருளிச்செய்யவில்லை என்பது காணத்தக்கது. ப்ராப்தி ஏற்பட்டால் அநுப4வம் ஏற்படாமல் இருக்குமோ? எனில்: அந்திமஸ்ம்ருதி வரையில் இவனுக்குப் பரமாத்மாவிடம் பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4 ஏற்படாமல், தன் ஆத்மாவிலேயே பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4 நிலைநிற்கையாலும், பரமபத3த்திற்குச் சென்றபிறகு பரமாத்மாவிடம் பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4 ஏற்படத்தக்க ஸாத4நாநுஷ்டா2நம் செய்யமுடியாது என்பதை ''நிர்வ்யாபாரம்'' என்னும் பத3த்தால் ஸ்ரீபராஶர மஹர்ஷி முற்கூறிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ப்ரகரணத்தில் காட்டியிருக்கையாலும். இவனுக்கு ப4க3வத் ப்ராப்தியிருந்தபோதிலும் ப4க3வத3நுப4வமில்லை என்றே தேறும், கர்மம் கழிகையாலே, ப4க3வானும், அவனது கு3ணங்களும். நித்யவிபூ4தியும், நித்யமுக்தர்களும் ஸாத்4யத3ஶையில் இவனுக்குப் பிரகாஶித்தபோதிலும், ஸாத4நத3ஶையில் அந்திம ஸ்ம்ருதிவரையில், அவற்றில் பே4ாக்3யதா ப்ரதிபத்தி ஏற்படாமல், தன் ஆத்மாவிலேயே பே4ாக்3யதா ப்ரதிபத்தி நிலைநிற்கையாலே, ஸாத்4யத3ஶையிலும் முக்தனான இவனுக்கு என்றுமே அவற்றில் பே4ாக்3யதா ப்ரதிபத்தி ஏற்பட இடமில்லை என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தை இந்த விஷ்ணு புராண ப்ரகரணத்தை விளக்குகையில் எங்களாழ்வான் மிகவும் தெளிவுபடுத்தியிருப்பதை 80-வது பாராவில் காட்டினோம்.

108. இனி, எம்பெருமானாருக்குப் பிற்பட்ட ஆசார்யர்களின் முக்2யமான சில ஸ்ரீஸூக்திகள் காட்டப்படுகின்றன. (1)''பே4ாக3ா இமே விதி4 ஶிவாதி3 பத3ஞ்ச கிஞ்ச, ஸ்வாத்மாநுபூ4திரிதி யா கில முக்திருக்தா! ஸர்வம் தது3ஷஜலஜோஷமஹம் ஜுஷேய ஹஸ்த்யத்3ரிநாத2! தவ தா3ஸ்யமஹாரஸஜ்ஞ: ||'' [வரத3ராஜஸ்தவம் 81] [அத்திகிரி அருளாளனே! இவ்வுலகிலுள்ள அசித்3பே4ாக3ங்களும், ப்3ரஹ்மலோகம், ஶிவலோகம் முதலான மறுமையிலுள்ள அசித்3 பே4ாக3ங்களும், ஆத்மமாத்ராநுப4வம் என்று சொல்லப்படும் முக்தியும் ஆகிய இவையனைத்தையும், உப்புநீரை வெறுத்து ஒதுக்கு

வதுபோலே ஒதுக்குகின்றேன். ஏனெனில், உன்னுடைய கைங்கர்யத்தின் பெருஞ்சுவையை அறிந்தவனன்றோ அடியேன்.] என்று கூரத்தாழ்வான் இக்கைவல்யத்தை முக்தி என்றே குறிப்பிட்டார். இதையும் உப்புநீர் போன்றது என்கையாலே, ப₄க₃வத₃நுப₄வம் இதில் அடியோடு இல்லையென்றும் காட்டினார். இதிலிருந்து, கூரத்தாழ்வான் இதை ஸம்ஸார மண்ட₃லத்திற்கு உட்பட்டது என்றோ, ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் உடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் என்றோ திருவுள்ளம்பற்றியிருக்க முடியாது என்று விளங்குகிறது. (2) ஸ்ரீவேதா₃ந்ததே₃ஶிகரால் ந்யாயஸித்₃தா₄ஞ்ஜனத்தில், மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்கள் வேறுபட்டவை என்று ஸ்ரீபராஶர ப₄ட்டர் அத்₄யாத்ம க₂ண்ட₃த்₃வய வ்யாக்₂யானத்தில் அருளியிருப்பதாக எடுக்கப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தியும் இவ்விஷயங்களையே வலியுறுத்துகிறது. அங்கு மோக்ஷம் என்றது முக்₂யமோக்ஷமான ப₄க₃வத₃நுப₄வமேயாகையால் எம்பெருமானார், கூரத்தாழ்வான் முதலானோர் அமுக்₂ய மோக்ஷமான கைவல்யத்தை மோக்ஷம் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதோடும், ப₄ட்டரே ஸஹஸ்ரநாம பா₄ஷ்யத்தில் இதைத் தாழ்ந்த மோக்ஷமாகக் காட்டியிருப்பதோடும் முரணில்லை. (3) முற்கூறிய ந்யாயஸித்₃தா₄ஞ்ஜன ப்ரகரணத்தில் கைவல்ய நிஷ்ட₂னுக்குக் கர்மங்கள் முழுவதும் கழிவதில்லை என்றும், ஆகையால் அவன் முக்தனல்லன் என்றும், அவனுடைய அநுப₄வத்தை அழிவற்ற ஐஶ்வர்யாநுப₄வமாகவே கொள்ளவேண்டும் என்றும் நடாதூராழ்வான் அருளியிருப்பதாக ஸ்ரீவேதா₃ந்ததே₃ஶிகர் எடுத்திருக்கிறார். இதிலிருந்து, எம்பெருமானார் ஶிஷ்யர்களிடையிலேயே கைவல்யத்தைப்பற்றி அபி₄ப்ராய பே₄த₃ங்கள் விளைந்து விட்டன என விளங்குகிறது. திவ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்களைப் போலே இக்கைவல்யம் அழிவற்றது என்று நடாதூராழ்வான் திருவுள்ளம் பற்றியபோதிலும், அவர்களைப் போலே கர்மங்கள் அனைத்தும் கழிந்த முக்தியாக இதை நடாதூராழ்வான் கருதவில்லை என் விளங்குகிறது: "நடாதூராழ்வானுடைய மாநயாதா₂த்ம்ய நிர்ணயத்தில் 'அணுவான ஆத்மஸ்வரூபம் முக்தித₃ஶையில் விபு₄வாகி விடுகிறது' என்று வாத₃ம் செய்திருப்பது ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம், ஸ்ரீபா₄ஷ்யம் முதலானவற்றுக்கு முரண்படுமாகையால் அதிவாத₃மாகும்" என்று ஸ்ரீவேதா₃ந்ததே₃ஶிகர் ந்யாயஸித்₃தா₄ஞ்ஜனத்தில் ஜீவபரிச்சே₂த₃த்தில் அருளிய கணக்கிலே, இந்த வாத₃மும் கீ₃தா பா₄ஷ்யாதி₃களோடு முரண்படுகையால் அதிவாத₃ம் என்று கொள்ளத்தகும். (4) அந்த ந்யாயஸித்₃தா₄ஞ்ஜன ப்ரகரணத்திலேயே "ப்₃ரஹ்மத்தை அடையவேண்டும் என்று விரும்பி உபாஸனத்தில் இழியும்

சிலர் ஆத்மாவின் பே₄ாக்₃யதையிலே ஈடுபட்டு, கைவல்யத்தை விரும்பி அதை அடைந்துவிடுவது, ஸ்வர்க்க₃த்தை அடைய விரும்பி யாக₃த்தைத் தொடங்கி, அதைச் சரிவர அநுஷ்டி₂க்காததால் ப்₃ரஹ்ம ராக்ஷஸ ஜன்மத்தை அடைவதையொக்கும்'' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரான எங்களாழ்வான் ஸங்க₃திமாலையில், கைவல்யத்தை ப்₃ரஹ்ம ராக்ஷஸ ஜன்மத்தோடு ஒப்பிட்டிருப்பதாக எடுத்திருப்பதிலிருந்தும் இக் கைவல்யம் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வம் அடியோடு இல்லாதது என்று விளங்குகிறது. இதிலிருந்தும் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யா நிஷ்ட₂ன் கைவல்யநிஷ்ட₂னாக முடியாது என்றும் விளங்குகிறது. (5) ஸ்ரீபராஶரப₄ட்டர் தமது ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தவத்தில் பூர்வஶதகத்தில் ''ஆர்த்தாபாஶ்ரயம் அர்த்தி₂கல்பகம் அஸஹ்யாக₃ஸ்கர க்ஷமாதலம், ஸத்₃யஸ்ஸம்ஶ்ரித காமதே₄நும் அபி₄யத்ஸர்வஸ்வம் அஸ்மத்₃த₄நம்| ஸ்ரீரங்கேஶ்வரம் ஆஶ்ரயேம கமலாசக்ஷுர் மஹீஜீவிதம், ஸ்ரீரங்கே₃ ஸ ஸுக₂ாகரோது ஸுசிரம் தா₃ஸ்யம் ச த₄த்தாம் மயி||''[76] [ஆர்த்தருக்குப் புகலிடமாயும், அர்த்தி₂ார்த்தி₂களுக்குக் கற்பகமரமாயும், (எம்பெருமானை ஶாஶ்வதமாக விரும்பாமையாகிற) அஸஹ்யாபசாரம் செய்யும் கைவல்யார்த்தி₂கள் விஷயத்திலும் பொறுமையுள்ளவனாகவும், (ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும், ப்₃ரஹ்மாநந்த₃த்தில் பெரு விருப்பாலும் ப₄க்தி முதலானவற்றை உபாயமாக அநுஷ்டி₂த்துச்) சடக்கென ஆஶ்ரயித்தவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பும் ப₂லனையளிக்கும் காமதே₄நுவாகவும், (எம்பெருமானையே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகவும் தா₄ரக போஷக பே₄ாக்₃யங்களாகவுங்கொண்டு) அவனையே எல்லாமாக அடைந்த ஆழ்வார்களுக்கு எல்லாமாயிருப்பவனாகவும், (ஒரு கைம்முதலுமற்ற) என்னைப்போன்றவர்களுக்கு எல்லாச் செல்வமுமாயிருப்பவனாகவும், பெரியபிராட்டியார்க்குக் கண்ணாகவும், பூ₄மிப்பிராட்டிக்கு உயிராகவுமிருப்பவனாகவுமுள்ள அரங்கநகரப்பனை ஆஶ்ரயிப்போம் அவன் நீண்டநாட்கள் அடியேனை ஸ்ரீரங்க₃த்தில் இன்புறச்செய்யவேணும். அடியேனுக்குத் தன் கைங்கர்யத்தையும் அருள்வானாக.] என்று அருளினர். இதில் கைவல்யநிஷ்ட₂ன் என்றுமே எம்பெருமானை விரும்பாமலிருப்பதையிட்டு அவனை அஸஹ்யாபசாரம் செய்பவனாகக் குறிப்பிடுகையால், அவனுடைய புருஷார்த்த₂ம் முக்தியே என்றும், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமுடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் இவன் வேறுபட்டவனே என்றும் ப₄ட்டர் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது விளங்குகிறது. (6) உத்தரஶதகத்தில் ''ஆர்த்திம் நிதிர்ஷுரத₂ ரங்க₃பதே த₄நாயந் ஆத்மம்ப₄ரிர் விவிதி₃ஷுர் நிஜதா₃ஸ்யகாம்யந்| ஜ்ஞாநீத்யமூந் ஸமமதா₂: ஸமமத்யுதா₃ராந் கீ₃தாஸு தே₃வ ப₄வதா₃ஶ்ரயணோபகாராந் ||'' [83] [அரங்கநகரப்பனே! தேவரீரை ஆஶ்ரயிப்பதாகிற

உதவியைச் செய்கிறவர்கள் என்பதையே கொண்டு, இழந்த செல்வத்தைப் பெற விரும்பும் ஆர்த்தன், புதிதாகச் செல்வத்தை அடைய விரும்பும் அர்த்தா₂ர்த்தி₂, ஆத்மாவையே விரும்பும் ஜிஜ்ஞாஸு, கைங்கர்யத்தை விரும்பும் ஜ்ஞாநி ஆகிய இவர்களை வாசியற ப₄க₃வத்₃ கீ₃தையில் உதா₃ரர்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றினீரன்றோ] என்னும் ஶ்லோகத்தில்—வயிற்றை நிரப்பியே வாழ்பவனை உத₃ரம்ப₄ரி என்பது போலே ஆத்மாவொன்றையே விரும்புகையால், ஆத்மம்ப₄ரி எனத் தக்க கைவல்யநிஷ்ட₂னையே கீ₃தையில் சொல்லப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸுவாக ப₄ட்டர் எடுக்கையால், ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமும் உடைய பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னை அவர் ஜிஜ்ஞாஸுவாகத் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. (7) அடுத்ததான "நித்யம் காம்யம்" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ர்களைப் பற்றியும், அதற்கடுத்த 'ப்ரத்யஞ்சம் ஸ்வம்' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞானயோக₃நிஷ்ட₂ர்களைப் பற்றியும், அதற்கடுத்த "அத₂ ம்ருதி₃த கஷாயா:" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂ர்களைப்பற்றியும் விளக்கிவிட்டு 'உபாதத்₃தே' என்று தொடங்கும் 87-வது ஶ்லோகத்தில், தாம் எம்பெருமானையே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் பற்றிய ப்ரபந்நர் என்பதைக் காட்டுகிறார் ப₄ட்டர். இதில், ஜ்ஞானயோக₃நிஷ்ட₂னைப் பற்றியதான, "ப்ரத்யஞ்சம் ஸ்வம் பஞ்சவிம்ஶம் பராச:, ஸஞ்சக்ஷாணாஸ் தத்த்வராஶோர் விவிச்ய | யுஞ்ஜாநாஶ்சர்தம்ப₄ராயாம் ஸ்வபு₃த்₃தௌ₄, ஸ்வம் வா த்வாம் வா ரங்க₃நாத₂ாப்நுவந்தி ||" [ர-ஸ்த 2-75] [ஸ்ரீரங்க₃நாத₂ரே ! இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாய், தனக்குத் தானே ப்ரகாஶிக்கும் தன் ஆத்மாவை, மற்ற இருபத்துநாலு தத்துவங்களிலிருந்து பிரித்து அறிகின்றவர்களாய், (ஸமாதி₄ நிலையில்) உண்மையைக் காணும் தங்கள் அறிவில் தம் ஆத்மாவை தியானிக்கிற ஜ்ஞாநயோக₃நிஷ்ட₂ர்கள் தம் ஆத்மாவையோ, அல்லது உம்மையோ அடைகிறார்கள்.] என்னும் ஶ்லோகத்தில் அசித்தைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்தி ஆத்மாவை அறியும் ஜ்ஞாநயோக₃த்தினால் (அசித்தினின்றும் நீங்கிய) தம் ஆத்மாவையோ, எம்பெருமானையோ அவர்கள் அடைகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது. அடுத்த ஶ்லோகத்தில், ஜ்ஞாநயோக₃ம் நிறைவடைந்து, ப₄க்தியோக₃த்தைப் பெற்று அதன் மூலம் எம்பெருமானை அடைபவர்களைப் பற்றிப் பேசுகையாலே, இங்கு ஜ்ஞான யோக₃த்தின் மூலமே தம் கேவலாத்மாவையோ அல்லது எம்பெருமானையோ அடைவதைப் பற்றியே கூறுகிறார் என்று விளங்குகிறது. இதிலிருந்து ஜ்ஞாந யோக₃ நிஷ்ட₂ன் அந்திம ஸ்ம்ருதி வரையில் தன் கேவலாத்மாவையே விரும்பினானாகில்

கைவல்யமோக்ஷத்தை அடைந்து விடுகிருன் என்றும். அந்திம ஸ்ம்ருதியின்போது எம்பெருமானிடம் பே₄ாக்₃யதாபு₃த்₃தி₄ ஏற்பட்டு, ப்₃ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகஞன பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂ஞக மாறிஞனுகில் ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தையே பெற்று விடுகிருன் என்றும் ப₄ட்டர் திருவுள்ளம் பற்றிஞர் என்று விளங்குகிறது. ஆக, கைவல்யம் ப்ரக்ருதியினின்றும் நீங்கிய தாழ்ந்த முக்தியே என்றும், கைவல்ய நிஷ்ட₂ன் பஞ்சாக்₃நி வித்₃யா நிஷ்ட₂ஞக முடியாது என்றும் இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்தும் விளங்குகிறது. (8) அர்த்த₂ பஞ்சகத்தில் 15 வது சூர்ணையில் கைவல்யத்தை அடைந்தவனைப்பற்றிப் பேசும்போது பிள்ளை லோகாசார்யர் "அஶரீரியாய்க்கொண்டு திரிவாரொருவன்" என்று அருளியிருக்கையாலே. அர்ச்சிராதி₃ க₃தி வழியே செல்லும் பரம புருஷ நிஷ்ட₂னுக்கும், பஞ்சாக்₃நி வித்₃யா நிஷ்ட₂னுக்கும் கௌஷீதகியில் சொல்லப்பட்ட அப்ராக்ருத ஶரீரம் கைவல்ய நிஷ்ட₂னுக்கு இல்லை என்று ஏற்படுகிறது. இதிலிருந்தும் கைவல்ய நிஷ்ட₂ன் பஞ்சாக்₃நி வித்₃யா நிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்றும், அவனுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தி இல்லை என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. தி₃வ்ய ப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யானங்களிலும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசார்யர், யாமுனிகள் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் அருளிய பற்பல ரஹஸ்யக்₃ரந்த₂ங்களிலும் இவ்விஷயங்கள் மேலும் நூற்றுக் கணக்கானவிடங்களில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றை விரிவிற்கஞ்சி விடுக்கிருேம். சுருங்கக் கூறிஞல், முற்கூறிய பூர்வாசார்யர்கள் அனைவருமே இக்கைவல்யத்தை ப்₃ரஹ்மாநுப₄வலேஶக₃ந்த₄முமற்ற நித்யமுக்தியே என்று நூற்றுக்கணக்கானவிடங்களில் மூழங்கியிருக்கிருர்கள். ஓரிடத்திலாவது இவனைப் பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னென்ருே, அர்ச்சிராதி₃க₃தியுடையவனென்ருே காட்டவில்லை. இவற்றிலிருந்து — கைவல்யம் ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்திற்கு அப்பாற்பட்டதொரு ஸ்த₂ானத்தில் அநுப₄விக்கப்படும் நித்யமுக்தியே என்றும். இக்கைவல்யநிஷ்ட₂ன் — ப்₃ரஹ்மாநுப₄வமுடையவனென்று ஸூத்ர ஸ்ரீபா₄ஷ்ய கீ₃தா பா₄ஷ்யங்களில் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கும் பஞ்சாக்₃நி வித்₃யாநிஷ்ட₂னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்றும், இக்கைவல்ய நிஷ்ட₂னுக்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தி கிடையாது என்றுமே இப்பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தார்கள் என்பது கையிலங்குகனியாகவும், வெள்ளிடைமலையாகவும் விளங்குகிறது.

முடிவுரை

சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்ட ஸந்மதகாரி காவளீ விவரணத்தில் "கைவல்யம் தாழ்ந்தது என்பது எல்லா ஆசார்யர்களுக்கும் உடன்பாடாகையாலும், தற்காலத்தில் கைவல்யத்தை விரும்புவார் எவருமில்லாமையாலும் இவ்விஷயத்தில் வீண் விவாதம் வேண்டியதில்லை" என்று அடியேனால் எழுதப்பட்டது. இப்போதும் கைவல்யத்தைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்துகொண்டிருப்பது விசேஷமான பயனை விளைக்கக்கூடியதல்ல என்பதே நம் கருத்து. ஆயினும், கீ₃தையிலும், அதன் பா₄ஷ்யத்திலும் கைவல்யத்தைப் பற்றி விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கையால், அவற்றைத் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் விளக்கும் நமது கீ₃தா வ்யாக்₂யானத்தில் கீ₃தாசார்யனுடையவும், கீ₃தாபா₄ஷ்யகாரருடையவும் திருவுள்ளம் விளங்குவதற்காக இவ்வளவு விரிவாக நாம் விசாரம் செய்யவேண்டிய அவஶ்யம் நேர்ந்து விட்டது. இப்படி விசாரம் செய்யும்போது, இது கைவல்யம் ஒன்றைப் பற்றிய விசாரமாக மாத்திரம் அமையாமல், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்₃தா₄ந்தத்தில் உள்ள இரு ஸம்ப்ரதா₃யங்களும் எந்த அடிப்படையில் பிரிந்து நிற்கின்றன என்பதைத் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் காட்டும் விசாரமாகவும் அமைந்துவிட்டபடியால், இவ் விசாரம் பயனுடையதாகவும் ஆகிறது. இதை அடியேனைக் கருவியாகக்கொண்டு கீ₃தாசார்யனும், கீ₃தாபா₄ஷ்யகாரரும் எழுதியிருப்பதாகவே அடியேனுடைய அபி₄ஸந்தி₄ (நினைவு). ஸாராஸார விவேகஜ்ஞர்களான நடுநிலைநிற்கும் நல்லோர்கள் நடுநிலைநின்று ஆராய்ந்து உண்மையை நிஷ்கர்ஷிப்பார்களாக.

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா: க₃ரீயாம்ஸோ விமத்ஸரா: ।
ப்ரமாணதந்த்ரா: ஸந்தீதி ஸித்₃த₄ாஞ்ஜநமித₃ம் க்ருதம் ॥

[ஸாரம், அஸாரம் ஆகியவற்றைப் பகுத்தறியக் கூடியவர்களும், மாத்ஸர்ய மற்றவர்களும், ப்ரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களுமான பெரியோர்கள் இக்காலத்திலும் இருக்கிறார்கள் என்னும் எண்ணத்தாலே இந்தக் கைவல்ய ஸித்₃தா₄ஞ்ஜநம் இயற்றப் பெற்றது.]

கைவல்யஸித்₃தா₄ஞ்ஜநம் நிறைவுபெற்றது.

ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களுக்குப் பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்

(பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுகளோடு கூடியவை)

க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-40
2. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-88	-50
3. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	1-00	-20
4. பகவத்விஷயம் *I* (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)	25-00	5-00
ஷை *II* பாகம் (முதற்பத்து 3-10 திருவாய்மொழிகள்)	28-00	5-50
ஷை *III* பாகம் (இரண்டாம்பத்து முழுவதும்)	35-00	6-50

ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணத்துடன் கூடிய பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்

1. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	3-00	-65
2. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	5-00	-75
3. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	4-00	-85
4. மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	4-00	-85
5 நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	5-00	-85
6. திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம்	1-00	-35

அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணம் மாத்திரம்

1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	2-00	-50
2. திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	4-00	-75

நமது மற்ற வெளியீடுகள்

1. ஸ்தோத்ரரத்நசது:ஶ்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள்	8-00	1-00
2. சது:ஶ்லோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சான்பிள்ளை]	2-50	.50
3. கத்ய வ்யாக்யானங்கள்	4-50	.50
4. ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் [விவரணத்துடன்] *part I*	3-50	-75
ஷை இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்]	7-00	1-10
5. பாசுரப்படி ராமாயணம்	0-25	—
6. முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3-00	-65
7. ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலியவை	12-00	1-50
8. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	6-00	1-00
9. சாரீரககாரிகாவளீ [இரண்டாம் பாகம்]	5-00	-75
10. கைசிகபுராணம்	1-00	-25
11. உபயவேதாந்த ஐககண்ட்யம்	2-00	-50
12. வடுகநம்பிஅருளிய யதிராஜவைபவம் [விவரணத்துடன்]	1-00	-20
13. நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தம் [முதலாயிரம்]	7-00	1-00
,, [இரண்டாமாயிரம்]	8-00	1-00
,, [மூன்று நான்காமாயிரம்]	12-00	1-50

P.T.O.

14. திருக்குறள் ஸம்ஸ்க்ருதச்லோக மொழிபெயர்ப்புடன் 10-00 2.
15. [போதாயந] ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன் 0-50
16. [போதாயந] உபாகர்மவிதி 0-50
17. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [வரதாசார்ய ஸ்வாமி தொகுத்த பூஷணத்துடன்] 2.50
18. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம் 1-50
19. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம் 0.75
20. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம் 2-00
21. பூநீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள் 1.75
22. தேஹளீஶ ஸம்ப்ரதாயம் 0.25
23. சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்] 4-00
24. ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம் 0-50
25. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல் பாகம்] 5-00 1
ஷை [இரண்டாம் பாகம்] 7-00 1
26. ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம் 0-75
27. ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம் 3-00
28. மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி 1-50
29. ஸ்ரீகேசவமணிமாலை 0-75
30. மாமுனிகள் அறுநூறுவது ஆண்டு மலர் 1-50
31. சங்கரரும் வைணவமும் 0-75
32. ஸித்தோபாய விஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜ விஜயம்] 3-00
33. திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலம் மட்டும் 0-25
34. குஹ்யத்ரயம் மூலம் மட்டும் 0-25
35. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—மூலம் மட்டும் 0.25
36. கீதா வ்யாக்யானம் முதல்பாகம் (ஆறு அத்தியாயம்) 10-00 1
ஷை இரண்டாவது பாகம் (7,8 அத்தியாயம்) 8-00 1
37. அக்நிஹோத்ரியும் வைணவமும் 2-50
38. காட்டுமன்னார்கோவில் வீரநாராயணப்பெருமாள்,
நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் வைபவம் 0-50
39. சோலைமலைக்குறவஞ்சி 3-50
40. ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடு மலர் 1-00
41. ஸுதர்சனர் பதில் (மூன்று புதகங்கள்) 6-00 1
42. What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English) 1-00
43. பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்திரம் 3-00
44. பொன்விழா மலர் (ஆழ்வாராசார்யர்கள் வைபவமடங்கியது) 8-00 1
45. இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை 0-50
46. ஆண்டான் சந்திரகலாமாலை 2-00*

கிடைக்குமிடம்:— S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட்
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620017